Elizabeth Gage

TABU

PROLOG
22 aprilie 1947

Întunericul umplea sala, unindu-i pe toți cei de față într-o tăcere emoționată.

Înaintea lor, amplificată de o sută de ori în raport cu dimensiunile normale, se găsea fața unei femei.

Stătea alături de un bărbat, într-un loc de despărțire, peronul unei gări. Aveai senzația că în spatele lor se află alți oameni, mulți oameni, veniți să-şi ia rămas bun unii de la alții.

Dar chipul femeii lumina totul. Bărbatul se reflecta în ochii ei, care apăreau tot mai frumoşi, pe măsură ce îi copleşea disperarea.

— Trebuie să pleci? îl întrebă ea. Toate astea trebuie să se întâmple?

Avea o voce învăluitoare, uşor răguşită. Aparent, era un glas dulce, natural, glasul unei fete tinere, dar în subtonuri, se simțea o voce atemporală, plină de taine.

Ochii ei aurii erau acum şi mai mari, iar spaima le umbrea strălucirea, ca un nor care lunecă peste lună.

— Da, îi răspunse el. Trebuie să plec. Aş da orice să pot schimba această hotărâre. Dar nu există cale de renunțare.

Femeia suspină, de parcă i se enunțase o lege teribilă, crudă şi inflexibilă ca însăşi viața.

— Simt, într-un fel, că inima mea te pierde. De parcă, fără să-m i dau seama, am săvârşit un păcat pentru care sunt pedepsită prin plecarea ta.

Bărbatul clătină din cap.

— Nu ai săvârşit nici un păcat. Doar dacă iubirea e un păcat.

O strânse şi mai aproape de el. Mâna ei îi mângâie

uşor umărul, speriată parcă să-l tragă spre ea, din moment ce trebuia să o părăsească.

— Promite-mi că n-ai să te amărăşti prea mult, îi ceru el, şi că o să încerci să fii fericită.

— Fericită! murmură ea cu un mic zâmbet crispat, de parcă răspundea la o glumă stupidă.

Apoi faţa i se întunecă şi îşi îngropă capul la pieptul lui, pentru a-l împiedica să-i vadă adâncimea durerii.

— E atât de ciudat, şopti mai mult pentru ea decât pentru el, când vine dragostea, plonjezi cu ochii închişi, îţi dai seama că viaţa ta de până atunci n-a fost decât o cochilie goală şi-i întorci spatele fără să stai o clipă pe gânduri.

Închise ochii şi mâinile ei îi atinseră umerii puternici.

— Şi apoi, urmă femeia, când lumea îşi cere drepturile ei, nu poţi să i te împotriveşti, pentru că nu mai ai o inimă ca să poţi răbda singurătatea. Ţi-ai azvârlit inima, aşa cum un copil azvârle o jucărie de carton. Şi ceasul nu mai poate fi dat înapoi, nu-i chip să te întorci în timp, ca să fii mai prevăzător, să poţi privi în faţă şi să vezi primejdia.

Acum i se uită în ochi.

— Ăsta-i păcatul pe care l-am săvârşit, înţeleg. De asta trebuie să plătesc acum.

Bărbatul rămase tăcut. O urmărea cum îşi despică inima şi-l amenţea durerea pe care o vedea în ea. Femeia îl strânse la piept.

— Iubirea e mult mai importantă decât viaţa, urmă ea. Dar viaţa e mai puternică. Nu-i drept...

Bărbatul îi cuprinse faţa în mâini.

— O să mă întorc, îi făgădui el.

— Ai să te întorci? Privirea ei era neîncrezătoare. Dar se agăţa de dorinţa lui de a se întoarce, de parcă, pentru moment, trebuia să se mulţumească măcar cu atât. Ai să te întorci?

— Da. Am să mă întorc.

Încerca să o îmbărbăteze. Şi totuşi era limpede că ea

ştia ceva cu care se înfrunta de pe acum, ceva ce el nu putea să vadă, orbit fiind de propria-i iubire.

Îl strânse la piept şi îl sărută cu gesturi încărcate de renunțare.

— Drum bun. Trebuie să pleci. Nu mai este timp.

El o îmbrățişă, murmură ultimele cuvinte de bun rămas şi dispăru. Iar fața ei, rămasă singură, înecată în amărăciune, era mai frumoasă ca oricând.

— A pierit întreaga viață, şopti pentru sine. Şi nu a mai rămas decât un adio...

Îl privi îndepărtându-se. Înălță o mână ca să-i facă un semn de dragoste.

— Acesta să fi fost cuvântul pe care l-am auzit în acea primă zi? se întrebă. Atunci când întregul meu trecut a fost anihilat de chipul tău şi când viitorul s-a deschis brusc în fața mea ca un paradis? Ăsta să fi fost cuvântul pe care l-am auzit? Adio...

„Adio"... Cuvântul nu fusese rostit, ci numai format de buzele ei. Aparatul de filmat se mutase mai aproape. Fiecare umbră, fiecare contur al feței ei, de o faimoasă frumusețe, erau transfigurate de durere.

În ochii ei se îmbinau visurile fiecărei femei cu disperările fiecărei femei.

Se auziră sughițuri de plâns în sală. Spectatorii se strângeau unul în altul, incapabili să-şi dezlipească ochii de pe ecran, chiar dacă imaginea le apărea împânzită din cauza lacrimilor.

Fața tinerei femei începu să se şteargă. Dar ochii ei dispăreau mai încet decât restul, aşa încât, chiar când filmul se încheie, privirea acestor ochi era încă vizibilă, ca o umbră pe care nici măcar timpul nu o poate dizolva cu totul.

Şi pe urmă, pe ecran apăru cuvântul SFÂRŞIT.

Nimeni nu se mişca în sală. S-ar fi zis că spectatorii fuseseră încremeniți de o vrajă. Erau conştienți că sunt martorii a ceva mult mai definitiv decât sfârşitul unui film. Kate Hamilton, vedeta care strălucise atât de glorios

în fața ochilor lor, nu avea să mai apară niciodată pe ecran. Acest „adio" spus iubirii însemna şi un „adio" spus carierei ei, cea mai scurtă şi cea mai extraordinară din istoria ecranului.

Iar Joseph Knight, omul din spatele camerei de filmat, omul care cu iubirea lui şi cu marele său talent făcuse din Kate un star, nu avea să mai producă niciodată vreun film. Cuvintele rostite de eroină pe ecran reverberaseră ca un dangăt de înmormântare peste istoria filmului. Prin Kate Hamilton, filmul hollywoodian atinsese o profunzime emoțională nemaicunoscută până atunci. Şi aceasta datorită lui Joseph Knight, care ştiuse tot timpul să o capteze pe Kate pe piscurile geniului ei.

Dar acum totul se terminase. Filmul, aşa cum vorbea despre începuturi şi sfârşituri, părea să prevestească şi viitorul celor care se dăruiseră creației lui. În multe, multe feluri, prin acest film, viața imitase arta...

Pe ecran apărea acum distribuția:

Anne Kate Hamilton
Susan Eve Sinclair
Sam Samuel Raines

Publicul stătea locului, ca împietrit. Nimeni nu se ridica să plece. Se auzeau în continuare sughițuri de plâns. Soții îşi mângâiau soțiile şi încercau să-şi ascundă propria emoție.

În fundul sălii, stătea, neobservată, o tânără care privea cu interes deosebit numele actorilor perindându-i prin fața ochilor.

Kate Hamilton...

Eve Sinclair...

Privirea îi era ațintită drept înainte, îi rămăsese în ochi chipul proiectat pe ecran în final şi cuvântul fatal: Sfârşit.

— Adio, murmură ea aproape imperceptibil.

Da, era sfârşitul. Sfârşitul talentului care făcuse din

Joseph Knight o minune printre producători, şi sfârşitul pentru covârşitoarea imagine a lui Kate Hamilton pe ecran. Publicul admirator n-avea să-i mai vadă niciodată.

Sfârşitul speranței? Poate că da. Dar nu şi sfârşitul iubirii, deşi...

Treptat sala începu să se golească. Oamenii plecau încet, în tăcere, copleşiți parcă de vraja filmului. Dar tânăra nu se mişca.

Pentru mulțimea care se scurgea afară din sala de cinematograf, filmul văzut însemnase o operă de artă. O mare operă, care atrăsese un număr mai impresionant de spectatori decât oricare alt film. Nimeni nu se putea sustrage acestei atracții. Filmul părea să conțină un adevăr care le hrănea simțul propriei identități mai mult ca oricând, în acest anume moment al istoriei națiunii.

Pentru tânăra care rămăsese însă țintuită în întunericul sălii, era mai mult decât un film. Era propriul şi ultimul ei bun rămas.

Nu plângea. Nu-i mai rămăseseră lacrimi de risipit.

Îi răsunau încă în urechi cuvintele rostite cu câteva momente în urmă pe ecran. Cuvinte care păreau să-i istorisească întreaga poveste, mai bine decât propria ei memorie:

„De parcă fără să-mi dau seama, am săvârşit un păcat pentru care sunt pedepsită prin plecarea ta... Ăsta-i păcatul pentru care trebuie să plătesc..."

Nici unul din cei ce părăsiseră sala nu-i aruncase vreo privire. Atenția lor era distrasă. Şi acesta era rolul filmelor. Să distragă ochiul de la real, de la ce se întâmplă în imediata apropiere, şi să-l fixeze pe ireal, pe iluzie. Ea ştia prea bine că iluzia poate fi şi poarta către nimicnicie şi către distrugere. Dar abia acum îşi dădea seama că poate fi şi unica poartă către adevărul cel mai adânc al inimii. Joseph Knight o învățase acest lucru.

Poate că, medita ea cu tristețe, mai exista un motiv pentru care nimeni n-ar fi putut-o recunoaşte astăzi. Şi anume, ea nu mai era aceeaşi şi niciodată nu avea să mai

fie. Timpul şi destinul o schimbaseră, dezrădăcinând-o dintr-un trecut pe care odinioară îl luase de bun, Şi apoi nimicindu-i viitorul pe care-l privise ca pe un vis fermecat.

Un sfârşit potrivit, se gândi ea. O cortină care cade.

Şi în spatele cortinei, ochii care continuă să privească, în durerea lor eternă, şi cu nesfârşită, infinită iubire. Ochii care nu privesc la ea, nici la această sală, nici la această zi, ci la Joseph Knight. Ochii care nu se vor stinge, iubirea care nu va pieri.

‚Acesta să fi fost cuvântul pe care l-am auzit în acea primă zi? Atunci când întregul meu trecut a fost anihilat de chipul tău şi când viitorul s-a deschis brusc în faţa mea ca un paradis? Ăsta să fi fost cuvântul pe care l-am auzit? Adio..."

Atunci să fie şi epitaful ei. Eroina de pe ecran, o iluzie adusă la viaţă numai prin impresia pe care filmul o creează asupra inimii, rostise acest lucru mai bine decât l-ar putea ea rosti vreodată. Odată cu ivirea zorilor iubirii se năluceşte şi sfârşitul care te sfâşie, despărţirea finală, răspândindu-şi umbra peste orice bucurie şi ascunzând vederii, până când e prea târziu, ceea ce urmează să vină.

„Adio..."

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Cu şaptesprezece ani în urmă 19 septembrie, 1930

Kate Hamilton avea unsprezece ani. Stătea în întunericul sălii de cinematograf, cu ochii fixaţi pe ecran.

Uitase de propria-i viaţă. După cum uitase de orăşelul din California în care se afla acest cinematograf şi de casa în care locuia cu mama ei şi cu tatăl vitreg.

Uitase şi de colegii ei de şcoală, de amintirile ei, de grijile şi de nemulțumirile ei.

Sala de cinematograf era un liman exotic pentru ea, un loc cald şi miraculos în care visurile se prefăceau în realitate.

Fiecare aspect, oricât de mărunt, al acestei experiențe căpăta un farmec special — aromă de bomboane, mirosul de fum de țigări venit dinspre locurile fumătorilor din fundul sălii, scaunul cu arcuri rupte pe care stătea, glasul câte unui copil care îi cerea mamei să-i dea puțină apă sau să-l ducă la closet. Toropeala spectatorilor, felul languros în care sorbeau filmul şi, mai presus de toate, întunericul tainic al sălii, alcătuiau pentru Kate o atmosferă de pură magie.

Şi miezul acestui liman misterios era cel la care Kate Privea pierită: figura de pe ecran.

Era o fetiță. Se numea Eve Sinclair.

Unul din cei mai celebri copii-minune de la Hollywood. Filmul de azi o prezenta în cel mai recent dintre rolurile ei, o dramă de epocă, dinainte de război, în care Eve juca rolul unei fiice adorabile, ce salvează plantația părinților ei, ba chiar şi căsnicia lor care începuse să se clatine.

Kate nu urmărea povestea. Văzuse filmul de şapte ori şi aproape că ştia pe de rost dialogurile, ca şi intriga sentimentală, trasă de păr. Kate nu avea ochi decât pentru Eve.

Eve era o fetiță precoce, drăguță, cu păr negru, lins — vopsit în roşu şi buclat în acest film —, ochi albaştri, limpezi, un umor ştrengăresc şi o prospețime tipic americană, care furase inimile spectatorilor încă de pe când Eve avea opt ani şi steaua ei începuse să urce ferm pe firmamentul cinematografiei.

Kate era căzută în transă. Eve Sinclair era eroina şi idealul ei.

Potrivit revistelor pentru fani, Eve locuia împreună cu părinții ei în Pasadena. Avea un cățel pe care-l chema

Muffy şi care dormea noaptea în camera ei. Pasiunile ei erau patinajul şi lectura (Kate făcuse mari economii pentru a-şi cumpăra cărțile despre care se spunea că ar fi favoritele lui Eve: *Micuțele femei*, *Marile speranțe*, *Rebecca*). O altă pasiune a lui Eve era cântatul la flaut. Actorul ei preferat era Clark Gable, de care mărturisise că se îndrăgostise şi cu care visa să facă un film cândva. Speranța cea mai îndrăgită era să facă o călătorie în Egipt, să vadă Piramidele şi să călărească pe un elefant. Kate cunoştea toate aceste lucruri, aşa cum un cucernic cunoaşte Biblia. Trăia, respira şi visa prin Eve Sinclair. Acasă, în camera ei, ascuns cu grijă de ochii iscoditori ai mamei, se găsea un dosar secret, conținând sute de fotografii ale lui Eve, cronici şi articole despre ea, precum şi reclamele la toate filmele ei.

Kate cunoştea întreaga filmografie a lui Eve, de la comedioarele scurte de început, până la contractul cu Woridwide Pictures, studioul care o transformase într-un star.

În primele ei apariții, Eve interpretase roluri de fetiță năzdrăvană, care-i fermeca pe cei mari şi care îşi juca pe degete părinții. Pe măsură ce a crescut şi i s-au lungit picioarele şi mâinile, a vădit o drăgălăşenie specială, pură, strălucitoare şi inteligentă, i s-au creat roluri noi, în care o precoce seriozitate se îmbina cu înfățişarea ei adorabilă. Roluri în care-şi folosea inteligența ascuțită şi infailibilul ei simț asupra binelui şi răului pentru a aplana conflictele dintre adulții din jurul ei şi pentru a facilita căsătorii fericite acolo unde scenariştii din Hollywood socoteau necesar.

În această perioadă de „timpuri grele" care curând avea să capete numele de „criză", Eve ajunsese să simbolizeze curajul şi ingeniozitatea preadolescenței, dar şi o profundă calitate morală, un instinct precis pentru ceea ce e drept şi cinstit, comun tuturor rolurilor interpretate de ea şi care îi asigura o certă faimă. Amatorii de filme o identificau cu sinceritatea şi justețea,

dar şi cu frumusețea. Ceea ce le venea uşor, deoarece îmbinarea dintre ochii ei limpezi şi zâmbetul candid, onest, tenul de perlă şi trupul tânăr şi fraged încarna tot ce îşi poate visa o mamă pentru fiica ei.

În timp ce Kate urmărea derularea filmului către sfârşitul ei stereotip, simțea o familiară împunsătură de invidie. Eve era tot ce nu era Kate şi tot ce aceasta ar fi dorit să fie. Eve nu avea asperități. Nici un fir de păr care să nu fie la locul lui, nici o stropitură sau o pată pe rochiile ei frumoase, nici un moment de stângăcie, care să-i aducă mustrări de la adulții din jur. Trupul ei era zvelt, neted, fără acele contururi angulare care le fac pe fetele aflate la pubertate să sufere.

În comparație cu Eve, Kate nu-şi găsea nici o justificare ca făptură umană. Era zăpăcită, şleampătă, o fată de duzină. Când se privea în oglindă şi îşi vedea părul nisipiu, nasul încă neformat, ochii depărtați unul de celălalt, îşi spunea că e o ființă încă crudă şi prost formată, care contrasta din toate punctele de vedere cu dulcea, cumintea, Eve Sinclair.

Când intra să vadă un film, primele cinci minute erau întunecate de aceste comparații dureroase, dar după aceea uita de ea însăşi şi se lăsa întru totul furată de vraja frumuseții şi farmecului lui Eve, revenind la realitate abia după două ore, la sfârşitul spectacolului.

Timp de două prețioase ore cuteza să se identifice cu perfecțiunea zâmbetului strălucitor al lui Eve, cu glasul ei melodios, cu umorul ei ştrengăresc şi — poate că mai important ca orice — cu sfârşitul fericit pe care-l aducea Eve pentru ea, pentru fictiva ei familie şi pentru toți cei care îşi împleteau viața cu a ei în magica lume a ecranului.

Filmul se terminase. Era timpul să se ducă acasă.

Kate ieşi din strălucirea după-amiezei însorite, clipind des din ochi. În fața ei se întindea strada principală din Plainfield, California, somnoroasă, leşioasă, demoralizantă, ca toate străzile din orăşelele americane

din acele zile.

Era un orăşel zăpuşitor, exilat între livezile din Valea Sân Joaquin. Deşi în mintea lui Kate orăşelul părea să fie la o depărtare de mări şi țări de Hollywood-ul fermecat, în realitate era separat de capitala filmului doar printr-o distanță de o sută cincizeci de mile. Aceasta era deosebirea dintre geografie şi vis.

În centrul orăşelului, câțiva pietoni stăteau proptiți în fața vitrinelor prăfuite ale prăvăliilor şi câteva maşini treceau în sus şi-n jos. În această fierbinte după-amiază de sâmbătă, majoritatea oamenilor zăceau pe acasă, fiind prea săraci ca să iasă la cumpărături şi prea obosiți ca să iasă la distracții.

Kate străbătu cele opt intersecții până în cartierul sărăcăcios unde locuia cu mama ei. Pe măsură ce se apropia de el, micile vile şi casele răzlețe deveneau tot mai ponosite, mai cenuşii. O liotă de copii se jucau în arşiță şi se foiau de colo-colo. Foarte puțini dintre ei aveau părinți care să le poată cumpăra biciclete, aşa încât cei mai mulți mergeau pe jos. În haine jerpelite. Timpurile grele loviseră în toate direcțiile, dar cel mai mult în cartierele sărace ale oraşelor, unde oamenii găseau greu de lucru chiar şi în timpurile bune. Plutea o atmosferă de oboseală arțăgoasă şi de lehamite. Vraja lui Eve Sinclair şi a lumii ei imaginare începu să se destrame pe măsură ce mohoreala oraşului se lăsa peste simțurile lui Kate. Acest proces treptat de eroziune era partea ultimă şi cea mai tristă a experienței Eve Sinclair trăită de Kate. O umplea de atâta silă de propria ei existență, încât imediat începea să se gândească de unde să mai facă rost de douăzeci şi cinci de cenți ca să se ducă din nou la cinema şi să vadă iar filmul.

În cele din urmă, Kate ajunse acasă. O casă mică, având un singur etaj, cu jaluzele strâmbe, perdele decolorate şi un aer de sărăcie pe care Kate nu-l sesizase în copilărie, dar de care devenise acut conştientă când crescuse mai mare.

Intră pe uşa din faţă şi intră în bucătărie. Mama vorbea la telefon cu una din prietenele ei şi, în acelaşi timp, îşi dădea cu ojă pe unghii. Nu-şi ridică privirea ca s-o salute pe Kate.

Fetiţa deschise frigiderul şi îşi turnă lapte într-un pahar. Pe urmă dădu să urce în camera ei. Ca să ajungă la scară, trebuia să treacă printr-un living room, cu mobila lui ieftină şi îmbâcsită, perne de mătase imprimate cu poze de la cascada Niagara şi Parcul Yosemite aruncate la întâmplare, cu ferestrele nespălate şi imensul radio consolă. Aparatul de radio era deschis. Se transmitea un meci de fotbal, într-un fotoliu stătea tolănit tatăl ei vitreg, căreia Kate îi spunea în gând Ray. Ca şi maică-sa, Ray nu păru să-i observe intrarea, într-o mână ţinea o sticlă de bere şi în cealaltă o ţigară. Era îmbrăcat, ca întotdeauna, în nişte pantaloni murdari şi un maiou.

De fapt, nu era tatăl ei vitreg. Denumirea era un eufemism folosit de mama ei pentru a ascunde faptul că Ray se mutase pur şi simplu în casa lor la scurtă vreme după moartea tatălui lui Kate, un blajin funcţionar de Bancă, decedat în urma unui atac de inimă cu cinci ani în urmă, înainte de a fi împlinit cincizeci de ani.

Ray era tânăr, cu cel puţin zece ani mai tânăr decât fusese tatăl adevărat al lui Kate, şi unele femei l-ar fi socotit atrăgător. Avea un trup vânjos, pielea măslinie şi păr negru, lucios. Când se îmbrăca să iasă în oraş cu mama, arăta foarte dichisit. Dar costumele pe care le purta, cravatele viu colorate, pantofii cu vârf ascuţit, pălăriile cu panglică viu colorată vădeau prost gust şi îl defineau ca individul de speţă joasă ce era. Deşi Kate nu avea pentru el nici un pic de admiraţie şi-i vorbea cât mai rar cu putinţă, putea înţelege într-un fel ce-i plăcuse mamei ei la el. Avea un soi de virilitate ostentativă, pe care o punea în valoare cu hainele lui ţipătoare.

Într-o tăcere deplină, Kate aproape că se furişă pe scări în camera ei, trăgând uşa după ea.

Pereții cămăruței erau goi, cu excepția unui afiș, anunțând un film al lui Eve Sinclair, pe care Kate reuşise , prin multe rugăminți să-l obțină cu un an în urmă de la un director de cinematograf. Deschise în grabă un sertar şi scoase dosarul cu materialele despre Eve Sinclair. Îşi bău laptele în timp ce se uita pentru a suta oară peste tăieturile din reviste, observând mici detalii din viața publică şi privată a lui Eve, pe care le ştia de fapt pe de rost.

În cele din urmă, viața reală începu să-şi ceară drepturile şi nu o mai putu amâna. Îşi scoase cărțile şi caietele şi se apucă să-şi pregătească lecțiile. A doua zi avea teză la aritmetică, şi mai trebuia să scrie şi o compunere despre cum îşi petrecuse vacanța de vară, ceea ce o umplea de dezgust. Kate detesta să scrie. Nu avea talent la cuvinte. Acestea i se desprindeau cu stângăcie din condei, ca nişte mici animale pătate de cerneală, străine şi lipsite de noimă. Nu-şi putea transpune sentimentele în cuvinte mai mult decât l-ar fi putut închide pe omul de pe Lună în cutia ei de merinde, în existența ei, cuvintele erau total lipsite de însemnătate. Ea trăia doar pentru imagini, pentru impresii. Chiar când se afla alături de cele mai bune prietene ale ei, îşi petrecea o bună parte din timp în tăcere.

Acasă, abia dacă deschidea gura.

Maică-sa nu avea nevoie de ea şi nu ascundea acest lucru. Irma Hamiiton nu se gândea decât la ea însăşi. Fiica ei era considerată, în cel mai bun caz, o povară şi în cel mai rău caz, o duşmancă. Cât despre Ray, se arătase politicos la început, în primele stadii ale legăturii lui cu Irma, după moartea tatălui lui Kate, aşa cum se arată pretendenții, întotdeauna politicos față de copiii femeilor pe care le vor. Dar niciodată nu fusese interesat de ea ca persoană. Şi, după ce se mutase în casă, nici nu-i mai vorbise. Kate îi încurajase muțenia pentru că îl ura pe Ray. Era soios şi slinos şi mirosea a bere, a sudoare şi a tutun. Şi era puturos.

S-ar fi zis că niciodată nu munceşte. Era întotdeauna pe acasă, cu sticla de bere în mână şi tăndălind. Două zile pe săptămână se îmbrăca la ţol festiv şi mergea în oraş pentru „afaceri", cum le numea mama. Dar ceva din încetineala şi langoarea felului de a fi spunea limpede că nu muncea cu adevărat. Mama îl bănuia că se întâlneşte cu alte femei şi adeseori îi făcea scene de gelozie.

Cei doi se certau şi pentru bani. Foarte des ajungeau la încăierări sălbatice, aţâţate de obicei de alcool — mama obişnuia să bea gin când îi dădea mâna şi bere în rest — şi Irma striga la el făcându-l „terchea-berchea, bun de nimic" şi „fante de mahala". Uneori ajungeau şi la bătaie, iar Kate, în camera ei de sus, îşi trăgea perna peste cap şi îşi astupa urechile cu palmele.

Dar, după aceea, cei doi se împăcau în felul lor acru şi morocănos. Kate îi auzea ducându-se în dormitor, unde încuiau uşa. Urma o lungă tăcere şi apoi zgomote ciudate de arcuri care scârţâie şi gemete femeieşti, care o făceau pe Kate să vrea să fugă de acasă cu orice preţ, să meargă oriunde, numai să scape de acolo.

Şi, ori de câte ori voia să uite, Kate se gândea la tatăl ei bun.

Îi păstra fotografia în sertar. Uneori se uita la ea minute în şir, studiind faţa blândă, cu ochelari, şi străduindu-se să-şi ad'ucă aminte cum arătase în viaţă.

Deşi nu-i putea revedea chipul decât vag, Kate şi-l amintea pe tatăl ei ca pe o prezenţă plăcută, caldă, mângâietoare. Ţinea minte că stătea în braţele lui, în timp ce-şi citea jurnalul. Fusese cam grăsuliu în talie şi Kate îşi aducea aminte că atunci când o strângea îi simţea stomacul umflat presându-i spatele, în timp ce urmărea cu degetele rândurile articolului, murmura cuvintele şi, din când în când, Kate prindea câte o vorbă.

Cuvinte ca „ansamblu", „comision", „ordonanţă" îi deveniseră familiare în acele zile, ca nişte jucării străine, pentru cei mari, care nimeriseră în lumea ei. Îi plăcea să

le vadă croindu-şi drum de-a lungul coloanelor ziarului.

O amuzaseră atât de tare şi creaseră atâta apropiere între ea şi tata, încât, după moartea lui, Kate nu mai avusese inimă să se uite la un ziar. De fapt, poate că această scurtă introducere în lumea cuvintelor, făcută de tatăl ei, o determinase, de la moartea lui, să considere cuvintele atât de străine şi de neprietenoase. După plecarea lui, îşi luase rămas bun de la lumea cuvintelor.

Îşi aducea aminte cum tata o îmbăia când era mică, apoi o ajuta să se îmbrace şi o urmărea când îşi rostea rugăciunea de noapte. S-ar fi zis că el îi oferise căldura fizică a unei mame, ştergându-şi lacrimile şi oblojindu-i juliturile şi zgârieturile, în timp ce, în acea perioadă, mama era o prezență distantă, parcă lipsită de realitate.

Kate ținea minte cu claritate că, într-o seară, pe când avea trei sau patru ani, alergase goală din baie în living-room. Mama o certase, dar tata o strânsese în brațe şi-i spusese:

— Haide, haide, Katie. Ai destul timp să faci striptease mai târziu. Vino să-ți punem pijamaua.

De când murise tata, nimeni nu-i mai spusese „Katie"! Mama ei aproape că nici nu-i spunea pe nume şi o trata cu o irascibilitate distantă, lipsită de orice dragoste.

Mama era absorbită de propria ei persoană, tot timpul sau se farda sau se demachia, îşi punea părul pe bigudiuri, vorbea la telefon sau se ducea undeva. Niciodată nu avea timp pentru Kate.

Kate simțise că mariajul dintre mama şi tatăl ei fusese departe de a fi perfect. Rapiditatea cu care Ray îi luase locul tatei sugera că lumea ei dinainte nu fusese chiar atât de fericită şi de sigură pe cât păruse.

Acum, privind retrospectiv, Kate îşi dădea seama că mama ei jucase tot timpul teatru alături de tatăl ei. Şi, de îndată ce tata intrase în pământ, o latură a mamei ei, pe care Kate nu o bănuise niciodată, îi copleşise brusc întreaga personalitate. Şi, în acest fel, odată cu moartea

tatei Kate îşi pierduse ambii părinţi.

Acum, când studia fotografia tatălui ei, constatând cum îi devenea tot mai străină pe măsură ce timpul îi îndepărta şi îi ofilea amintirea, avea senzaţia că priveşte în oglinda propriului ei mister. Pentru că ea însăşi devenea, pe zi ce trece, un glob de cristal tot mai întunecat pe măsură ce creştea, în loc să se înţeleagă mai bine, părea să se înţeleagă tot mai puţin.

Şi ăsta era punctul în care intervenea Eve Sinclair. Acolo unde Kate era dezorientată, neformată, Eve era perfectă şi frumoasă. Cât de uşor îi venea lui Kate să dispară în întunericul unui cinematograf şi să petreacă două ore preţioase identificându-se cu Eve, şi nu să rătăcească, derutată, prin lumea exterioară în căutarea propriei ei identităţi!

La ora cinci, Kate auzi o bătaie scurtă în uşă şi maică-sa intră fără nici o scuză, privind-o cu răceală.

— Tatăl tău şi cu mine mâncăm în oraş.

„Nu-i tatăl meu", îi răspunse Kate în gând.

— Ţi-am lăsat mâncare pe o farfurie în frigider, adăugă mama. Încălzeşte-ţi-o în cuptor.

Kate se uită la mama ei. Avea ochi verzi-cenuşii şi părul de un stacojiu vopsit. Se cam îngrăşase oarecum din cauza berii şi a bomboanelor care-i plăceau, dar avea un aer voluptuos, accentuat de rochiile ei în culori ţipătoare, lipite de sâni şi de şolduri. Îşi ţinea buza de jos mereu răsfrântă, într-o expresie de dispreţ la adresa lumii şi de delăsare în propriile ei plăceri găunoase. Kate îl auzise de o mie de ori pe Ray strigându-i mamei „căţea", şi trebuia să admită că epitetul i se potrivea.

Nu răspunse nimic. Ştia că mama şi Ray se duceau la un local unde mâncau grătar de două ori pe săptămână. Copiii nu erau admişi în restaurant. Amândoi mâncau şi beau, ba chiar beau prea mult. Şi aveau să se întoarcă târziu acasă, unde urmau alte băuturi. Kate era încântată că nu trebuia să fie cu ei. Ar fi dorit să-i ştie în oraş întreaga noapte.

Mama aruncă o privire plictisită în cameră.

— Şi mai fă puțină curățenie aici, adăugă. Camera asta arată ca devastată de un uragan.

Fără o vorbă în plus, închise uşa şi plecă.

Kate îşi petrecu întreaga seară străduindu-se, fără mare succes, să se concentreze asupra temelor pentru şcoală şi aruncând pe furiş, din când în când, câte o privire dosarului cu materiale despre Eve Sinclair. Pe la zece seara, când uşa de jos se deschise şi apoi se închise, ea era în pijama.

Nimeni nu veni să-i spună noapte bună. După tonul conversației care se purta jos, îşi dădea seama că cei doi băuseră mai mult ca de obicei. În pălăvrăgeala stridentă a mamei răzbătea o notă amenințătoare, iar răspunsurile lui Ray erau mohorâte.

Kate intră în pat. Încercă să nu le mai audă glasurile şi clinchetul gheții în pahare, gândindu-se la filmul pe care-l văzuse. Şi, pe măsură ce Eve îi acoperea fantezia, lumea reală se retrăgea.

Intrase în lumea de pe tărâmurile somnului, când paşii îndepărtați ai adulților urcând scările îi ajunseră la urechi. Apoi uşa dormitorului deschizându-se şi închizându-se. Pe urmă, în timp ce visele se luptau cu realitatea în mintea ei începețoşată, urechile îi fură lovite de gemetele înăbuşite şi scârțâiturile arcurilor în ritmul amorului. Erau sunete străine, oribile, de un comic grețos. Era horcăiala unei lumi în care nu se putea închipui trăind, un deşert în care nu putea încolți viața.

O clipă, Kate se înfioră. Apoi, cu un efort de voință se cufundă şi mai adânc în visul despre casa fericită de pe plantație, fetița adorabilă în rochia ei albă, părinții iubitori, peluzele întinse, foşnetul vântului printre copaci. Preț de un moment unic, Kate se simți totuna cu Eve Sinclair, se simți în pielea ei, în cea a personajului pe care-l interpreta, trăind în altă lume, mai bună.

Kate adormi.

CAPITOLUL 2

Hollywood, California 12 septembrie 1930

Eve Sinclair era flămândă.

De fapt, murea de foame. Trupul ei tânăr, scăpărător de energie, țipa după ceva dulce şi gustos.

Cea mai mare dorință a vieții ei, în clipa aceea, era o porție mare de înghețată de ciocolată cu frişcă şi cu o cireaşă în vârf.

Ba nu, cu trei cireşe glasate.

Eve era obosită şi nervoasă după o dimineață epuizantă de turnare a noului ei film, *Răutate şi miracole*. Printre picături îşi făcuse lecțiile la istorie şi la engleză cu profesoara de la studio, în afară de faptul că trebuise să învețe replicile pentru scena turnată azi şi să repete cu coregraful un număr greu de dans.

La unsprezece şi jumătate, după cinci ore de muncă neîntreruptă, mintea începuse s-o ia razna sub lumina fierbinte a reflectoarelor şi profesorul o dojenise. Pe urmă o mustrase şi regizorul, ceva mai blând, pentru că nu reuşea să rețină corect o replică. În cele din urmă, oboseala ei începu să se vadă în aparatul de filmat, aşa încât turnarea a fost oprită şi i s-a acordat lui Eve o pauză de treizeci de minute.

Acum se afla între turnarea a două scene şi mama ei îi retuşa machiajul. Era o treabă pe care mama ei şi-o rezervase cu gelozie. Considera înfățişarea lui Eve a fi propria ei răspundere, nu numai în timpul filmărilor, dar şi într-al manifestărilor publicitare. N-avea de gând să lase ca imaginea şi cariera frumoasei ei fiice să fie ruinate de un machior neglijent, care nu-şi făcea treaba cum trebuie.

Mama stătea lângă Eve, aplicându-i cu grijă o pată de culoare în obraji, pentru a-i masca paloarea.

— Ți-ai revenit complet, scumpa mea, îi spuse. Ai

avut o dimineață grea, dar ți-ai revenit. Eşti o actriță foarte bună şi le-ai arătat tu cine-i adevărata vedetă.

Vocea ei avea o fermitate ciudat de impersonală. Eve o asculta fără să facă vreun comentariu. Mintea ei era concentrată pe foamea care o devora.

— Mamă, pot să mănânc o înghețată? riscă Eve o întrebare lipsită de speranță.

— Înghețată! Doar ştii că înghețata îți strică vocea, drăguțo. Nici gând de înghețată, scoate-ți-o din cap. După ce ai să turnezi scena următoare, ai să bei puțină supă.

Eve nu răspunse nimic. Ca întotdeauna, accepta fără să crâcnească regulile impuse de mama ei. Pentru că numai datorită activității neobosite a mamei, pusă în slujba ei, ajunsese în locul unde se găsea azi. Mama o silise să ia lecții de canto şi de dans când era de o şchioapă şi o împinsese în profitabila carieră de vodevil, care îi netezise calea spre film, când avusese doar opt ani.

Proba de film pe care o dăduse avusese mare succes pentru că Eve era înzestrată cu un talent actoricesc precoce, pe lângă drăgălăşenia ei şi aptitudinile pentru muzică şi dans.

Devenise actriță cu contract la studiourile Worldwide Pictures, unde câştiga cincizeci de dolari pe săptămână, şi interpreta roluri mici în numeroase filme de categoria B şi în comedii uşoare, înainte de a i se fi oferit marea ei şansă la vârsta de nouă ani, într-un film artistic intitulat *Fata din preerie*.

Datorită lungii ei experiențe cu camerele de filmat şi antrenamentului prin care trecuse până atunci, Eve era gata pregătită în momentul când sosise chemarea destinului. În *Fata din preerie* interpretase rolul fiicei curajoase, adorabile, a unui tânăr fermier, care luptă să-şi salveze pământul din ghearele unor bancheri lipsiți de scrupule. Eve avea un rol principal. Extraordinara ei naturalețe şi stăpânire de sine în fața aparatelor de filmat îi impresionaseră pe toți. Filmul constituise un neaşteptat succes, iar Eve începuse o nouă rundă de roluri în filme

de lungmetraj şi de mare popularitate. Mama şi Irving Fine, agentul ei, negociaseră pentru ea un lung contract, mult mai profitabil, şi în culise se declanşase, într-un mod mai accelerat, o adevărată rutină de filmări şi de antrenament actoricesc, muzical şi coregrafic.

Fiind tânără şi viguroasă, Eve a rezistat presiunii. La unsprezece ani ajunsese una din cele mai cunoscute actriţe-copil de la Hollywood. Iar reputaţia ei de profesionalism şi seriozitate făcuse ca în multe rânduri să fie cerută cu împrumut de alte studiouri, rămânând totuşi unul dintre cele mai răsfăţate staruri de la Worldwide.

Pentru toate acestea, Eve trebuia să-i mulţumească mamei ei. Mama o împinsese să se pregătească înainte de ivirea marii şanse şi apoi o împinsese să profite la maximum de ea. Şi tot mama ei, chiar şi azi, se ţinea de ea ca să-şi şlefuiască întruna talentul şi să devină tot mai strălucitoare, aşa încât să fie pregătită când avea să se ivească o nouă mare şansă.

Mama se sacrificase mult pentru a o aduce pe Eve pe culmea unde se afla azi. Eve era unicul ei copil. După ce descoperise talentul precoce al fetiţei, refuzase să mai aibă alţi copii, pentru a se putea dedica trup şi suflet carierei lui Eve.

Tatăl lui Eve, un modest farmacist din orăşelul ei natal din Illinois, ar fi dorit o viaţă normală pentru fetiţa lui şi ar mai fi vrut şi alţi copii. Dar soţia trecuse peste voinţa lui, insistase să o propulseze pe Eve în viaţa artistică, drept care urmase curând un divorţ. Mama se mutase cu Eve la Hollywood, lăsându-l pe tata pentru totdeauna în orăşelul lui.

Lui Eve îi lipsea persoana liniştită, ponderată, calmă, care era tatăl ei. Când ritmul vieţii devenea tot mai înnebunitor, tânjea după tatăl ei. La un anumit nivel, tot mai îndepărtat, al conştiinţei, simţea că viaţa alături de el ar fi fost calmă şi fericită, într-un fel pe care azi aproape că nici nu-l mai putea concepe.

Dar toate astea țineau de trecut. Mama era singura parteneră de viață a lui Eve, unica ei prietenă şi severa ei mentoră. Unica rațiune de a trăi a lui Eve era aceea de a-i face mamei pe plac şi de a preîntâmpina privirea de furie întunecată şi de dezaprobare care apărea în ochii mamei de câte ori i se părea că Eve nu se dăruieşte „o sută cincizeci la sută" muncii ei, cum obişnuia să-i spună.

Aşadar, Eve nu mai suflă o vorbuliță despre pofta ei de o înghețată cu frişcă. Avea spirit de echipă şi toți o admirau pentru acest lucru. Spre deosebire de alți copii-actori, nu izbucnea niciodată în plâns când nu-i reuşea o scenă, nu se arăta niciodată bosumflată şi arțăgoasă când lungile, plictisitoarele ore de repetiții şi de turnare o călcau pe nervi, nu făcea niciodată crize gălăgioase când nu mai rezista presiunii muncii. Era atât de nefiresc de stăpânită, atât de calmă şi de profesionistă, încât regizorii ei o dădeau de exemplu şi actorilor adulți.

Eve era o minune. Creația a opt ani de muncă neîntreruptă în cea mai dificilă profesiune din lume. Talentul ei, considerabil din start, se combinase cu o personalitate modelată aproape din leagăn de rigorile Hollywood-ului. Nu avea nevoie de laude sau de giugiuleli ca să-şi facă bine meseria. Era un star până în măduva oaselor.

Faptul că, undeva, dincolo de armura talentului şi a experienței, pâlpâia o fetişcană încă neformată, neştiutoare în lumea reală din afara Hollywood-ului, frustrată de prietenii de vârsta ei şi de trăirile copiilor obişnuiți, nu-i interesa câtuşi de puțin pe cei ce profitau de pe urma talentului ei, şi în primul rând pe maică-sa. Unica lor preocupare era să-i perfecționeze talentul, să-i procure cât mai multe şanse de a-l folosi, şi să o împingă cât mai departe în cariera ei.

La urma urmei, era vorba de sume importante de bani, atât pentru ei cât şi pentru micuța Eve...

Hollywood-ul nu are timp pentru copii. Singura ocazie când Eve s-a jucat cu copii de vârsta ei a fost

pricinuită de o campanie de publicitate. Şi copiii fuseseră figuranţi angajaţi pentru acea ocazie de departamentul distribuţie.

În chip surprinzător, Eve nu era cu adevărat conştientă de prăpastia de singurătate din ea. De când se ştia pe lume făcuse numai ceea ce aşteptau adulţii de la ea să facă şi trăise numai pentru aprobarea arătată de ei. Nu cunoştea nimic altceva. Nu era posibil să ducă în mod conştient dorul unei copilării normale, pentru că nu ştia ce înseamnă aşa ceva. Nu ştia altceva decât muncă şi iar muncă şi mama care o ajuta să găsească de lucru şi o împingea să dea din ea tot ce avea mai bun.

Undeva, de-a lungul drumului, pe măsură ce i se dezvoltase capacitatea actoricească, fusese sacrificat germenele de talent de a deveni o fiinţă umană.

Aşa încât astăzi Eve era o vedetă desăvârşită, o actriţă strălucită şi, în paralel, embrionul mort, sec, al unei făpturi omeneşti care nu avusese niciodată prilejul de a se dezvolta normal şi de a fi iubită pentru ceea ce era şi nu pentru ceea ce putea face.

Şi poate că tocmai faptul că Eve plutea deasupra propriei ei pustietăţi fără să încerce vertijul golului o făcea să fie o actriţă atât de strălucită şi de ponderată. Putea să râdă sau să plângă la comandă, fără să-şi dea măcar seama că o face, şi să se oprească brusc în clipa când auzea cuvântul „Stop!"

Nimic nu stătea în calea perfectei iluzii pe care o înfăţişa aparatul de filmat. Pentru că ea însăşi era o creatură plămădită din iluzii.

Aşadar, astăzi, Eve Sinclair se afla în pragul unei cariere lungi şi pline de succes, carieră făurită prin mult talent, dar şi prin mult mai multă muncă grea. Însă venise un moment delicat pentru ea.

Ajunsese puţin prea mare pentru rolurile de copil şi sosise clipa tranziţiei spre rolurile de adolescentă. O tranziţie căreia puţini actori-copii îi supravieţuiesc. Deşi pe Eve această dilemă nu o preocupa câtuşi de puţin,

mama ei era serios îngrijorată de câtăva vreme. Şi azi avea o noutate importantă pentru fiica ei.

— Ascultă, scumpa mea, îi spuse mama după ce îi retuşă machiajul. Am o veste pentru tine. N-am vrut să-ți spun înainte, ca să nu te emoționezi şi să ratezi scena. Stai dreaptă, draga mea, aşa!

Înghițindu-şi un căscat, Eve îşi îndreptă spatele. Vedea în oglindă ochii mamei ei fixați asupră-i.

— Ca şi luna trecută, urmă mama, deții locul optsprezece în topul succeselor de casă pe întreaga națiune, în studioul ăsta eşti a patra din cele mai importante actrițe. Filmele tale au adus milioane. Talentul tău e la apogeu. Dar creşti ca vârstă. A sosit momentul unei tranziții spre un nivel mai ridicat. Asta va însemna pentru tine mai mulți bani şi mai multă responsabilitate.

Se opri din vorbă ca să îndrepte o şuviță scăpată din părul frumos al fetei.

— Irving şi cu mine am negociat un angajament foarte important pentru tine, continuă ea. Studioul ăsta o să te împrumute studioului Olympic Pictures ca să joci într-o comedie cu Tommy Valentine.

La auzul numelui, Eve ciuli urechile. Tommy Valentine era un copil-actor celebru, cu doi ani mai mare decât Eve. Repurtase succese extraordinare pe Broadway şi în filme, interpretând cu multă versatilitate o mare varietate de roluri. Avea o înfățişare foarte americănească, de mare umor, şi o sensibilitate adolescentină care făcea să fie îndrăgit de public.

Se plasa mult deasupra lui Eve în topul succeselor de casă şi era considerat cel mai la modă actor-adolescent din Hollywood.

— Şi nu-i vorba de o comedie învechită, urmă mama. Ci de o poveste romantică în care tu şi Tommy vă îndrăgostiți unul de celălalt. Domnul Donath şi directorul studioului Olympic sunt foarte încântați de proiect. Sunt de părere că, având un dram de noroc, filmul o să fie o

mare lovitură. Ar fi extraordinar, Eve, lucrul cel mai bun pentru cariera ta. Şi publicitatea o să scapere în jurul filmului ăstuia.

Eve nu răspunse un cuvânt. Asculta cu grijă. Ştia că Tommy Valentine era un star mai mare decât ea. A juca alături de el ar însemna pasul cel mai mare pe care-l făcuse până acum în cariera ei.

— Ce spui? o întrebă mama cu oarecare nerăbdare. Nu-ți pare bine?

— Sigur că-mi pare bine, mamă, răspunse Eve zâmbind.

Zâmbi şi mama, îmbunată.

— N-ar fi trebuit să-ți spun de treaba asta, pentru că vor să-ți facă o surpriză. Domnul Donath vrea să-ți comunice personal vestea, azi după-amiază, după filmări. Dar eu am ținut să ştii şi să-ți dai seama cât de important e pentru tine, aşa încât să-i poți face domnului Donath o impresie bună când ai să-l vezi. Înțelegi?

— Da, mamă.

Fiica se uită în ochii ei, în oglindă.

— Şi ce salariu o să am? întrebă liniştită.

Mama se încruntă.

— Lasă-ne pe mine şi pe Irving să ne batem capul cu chestia asta. Nu-i treaba copiilor să se gândească la bani.

Fata încuviință din cap, ascultătoare. Înainte nu se gândise niciodată la bani, dar de câtva timp, i se stârnise curiozitatea şi era întotdeauna atentă când mama şi Irving discutau despre contracte şi despre dolari în prezența ei.

— Mă rog, urmă mama. Toate înțelegerile prealabile au avut loc. Contractul oficial va fi semnat săptămâna viitoare. De îndată ce vei termina azi filmările, o să ai o întrevedere cu domnul Donath. Este esențial să-l impresionezi cu entuziasmul pe care ți-l stârneşte proiectul şi cu siguranța că o vei scoate bine la capăt. El are o părere bună despre tine, dar vrea să se convingă personal că eşti pregătită, doritoare şi capabilă să te

dăruieşti o sută cincizeci la sută acestui proiect, înțelegi?

— Da, mamă.

Carl Donath era directorul studioului Worldwide Pictures. Dar n-ar fi putut să nu-şi dea seama că vârsta lucra acum împotriva ei. Îi oferea deci o şansă crucială, asigurându-i cotitura spre roluri romantice de adolescentă, aşadar domnul Donath trebuia tratat cum se cuvine.

— Bine, încheie mama. Acum, înapoi la treabă. Când isprăveşti cu scena asta, ai să poți mânca ceva.

După ce aruncă o ultimă privire în oglindă, Eve ieşi din cabină. Concentrându-se asupra scenei pe care urma să o interpreteze, începu să şi uite de vestea pe care i-o dăduse mama.

Spera numai ca foamea care-i înmuia genunchii să nu-i provoace ghiorăieli în stomac în timpul filmării.

Regizorul nu avea să o ierte dacă neastâmpărul stomacului ei o să-l oblige să refacă scena.

La ora şase seara filmările se încheiaseră. Eve alergă de pe platou în cabina ei, unde mama o demachie în grabă şi o ajută să îmbrace o rochie drăguță care-i punea în valoare picioarele tinereşti, frumos modelate, şi umerii înguşti.

În rochia albastră arăta ca o şcolăriță, tenul catifelat strălucindu-i în jurul ochilor inteligenți.

Eve era frântă de oboseală şi flămândă. Ceaşca de supă care i se promisese la unsprezece şi jumătate se materializase abia la unu. Dar niciodată nu lua un prânz ca lumea, înghețata de ciocolată pe care o visase nu mai era acum nici măcar o amintire. Se simțea slăbită şi-i venea greu să se concentreze. Efectuase munca unui profesionist adult, de la şase dimineața la şase seara, şi era vlăguită de puteri.

Dar cele patru scene grele programate pentru azi fuseseră completate şi filmate, datorită strălucitei performanțe a lui Eve. Regizorul era mulțumit, producătorul se simțea uşurat, mama arăta mândră.

Acum venise timpul să meargă la întrevederea cu domnul Donath. Şi, după încheierea acestei întrevederi, Eve se va putea duce în sfârşit acasă, la masă.

Când ieşi din cabină, Eve căscă.

Maică-sa o opri din drum, lăsându-şi mâinile pe umerii ei.

— Nu cumva să caşti, o sfătui ea. Domnul Donath cere deplină loialitate de la vedetele lui. Trebuie să te prezinți cât mai bine. Înțelegi, Eve?

Fata dădu din cap, înăbuşindu-şi al doilea căscat care-i încolțise în gâtlej.

Ethel Sonnenbaum — acesta era numele de căsătorie al mamei şi numele de familie real al lui Eve — îşi conduse fiica pe străduțele studioului, pline cu false fațade de clădiri, false cabine telefonice, hidranți de incendiu şi guri de canal, ba chiar şi lanțuri de munți falşi, printre care treceau zeci de actori, de la figuranți la staruri, dintre care unele le adresau saluturi prieteneşti.

Ajunseră la clădirea birourilor directoriale. Când intrară în lift, mama o strânse cu putere pe Eve de mână.

Etajul de sus era rezervat birourilor, domnului Donath. Trebuia să treacă prin birourile a trei secretare. Fiecare dintre ele le salută călduros pe Eve şi pe mama ei. Erau aşteptate.

Când se apropiară de biroul interior, mama o prinse pe Eve de braț şi o trase într-o parte.

— Adu-ți aminte ce ți-am spus. Fii la înălțime. Nu mai eşti o fetiță. Eşti o vedetă. O profesionistă. Pe care oamenii se pot bizui. Ne-a luat mult timp mie şi lui Irving ca să-l convingem pe domnul Donath să-ți ofere această şansă. Acum trebuie să se asigure că eşti gata să faci tot ce e necesar ca să ajuți acest studio, înțelegi?

Eve încuviință din cap, ascunzându-şi epuizarea sub masca unor ochi larg deschişi, atenți.

— Fii amabilă cu el, fii drăguță. Şi fă orice îți cere. E

clar?

Eve dădu din cap, cu o expresie de nedescifrat.

În cele din urmă uşa biroului interior se deschise. Carl Donath se ivi în prag. Era un bărbat înalt, de vreo cincizeci de ani, cu păr cărunt, rar şi un aer distins.

— Evie, spuse ei zâmbind şi deschizându-şi braţele. Micuţa mea strălucitoare. Vino înăuntru, drăguţo. Te aşteptam.

Mama lui Eve se aplecă pentru a-i îndrepta o cută a rochiei. Profită de prilej şi îi şopti în ureche:

— Nu uita, e cariera ta în joc.

Cu un zâmbet, îşi împinse fiica înăuntru, apoi se dădu înapoi când uşa se închise.

Întrevederea urma să aibă loc în doi.

În birou, domnul Donath îşi deschise din nou braţele.

— Eve, ce încântătoare arăţi astăzi! Vino aici şi aşează-te lângă mine, pe canapea.

Eve se supuse. Când se aşeză alături de el îi simţi mireasma coloniei scumpe şi aroma trabucurilor. O impresiona aura farmecului lui. Domnul Donath afecta un aer părintesc faţă de toate vedetele lui şi mai cu seamă faţă de copii, întrucât studioul scotea mulţi bani de pe urma vedetelor-copii, care erau foarte la modă în acei ani. Vremurile aspre treziseră sentimentalismul publicului, care căuta cât mai multă fantezie cu putinţă în filmele pe care se ducea să le vadă cu bani câştigaţi cu greu. Şi copiii răspundeau de minune acestor cerinţe.

— Şi ce mai faci tu, drăguţa mea? Lucrul merge bine? o întrebă.

— Da, domnule Donath, răspunse Eve, arborând un zâmbet recunoscător.

— Sper că nu te oboseşti prea tare. Şi învăţătura cum merge?

— Bine, domnule.

— A, ăsta-i un lucru bun. Ştii, Eve, tu eşti cea mai strălucitoare dintre vedetele mele. Cea mai strălucitoare

stea de pe firmamentul meu. Îi mângâie pulpa, care apărea subțirică sub mâna lui mare. Dacă te simți prost tratată, trebuie să vii întotdeauna direct la mine. Direct la papa. Ştii lucrul ăsta, nu?

Fata încuviință din cap.

— Am o surpriză foarte plăcută pentru tine. Studioul are nişte planuri noi, foarte interesante, în legătură cu cariera ta. Planuri care vor face ca steaua abia răsărită să urce repede pe cer. Sper că vestea încă nu a răsuflat. Am ținut să ți-o dau eu personal.

Acum ambele mâini erau pe pulpele ei, pipăind şi mângâind.

„Să nu simți nimic!" Dincolo de zâmbetul însorit, copilăresc, Eve se pregătea pentru ceea ce avea să urmeze. Nici unul dintre rolurile pe care le interpretase până acum în fața camerelor de filmat nu se compara cu provocarea la care era supusă acum. Dar îi făcu față, liniştită. Păstra încă în urechi ecoul cuvintelor mamei ei: „E cariera ta în joc". Asta era unica maximă importantă a mamei ei, esența tuturor învățămintelor ei. Când e în joc cariera, nu te poți da înapoi de la nici un sacrificiu.

— Tu ştii că eu nu urmăresc decât fericirea ta, murmură directorul studioului. Toate filmele din lume şi toate milioanele de la casa de bilete n-ar însemna nimic dacă scumpa mea micuță n-ar fi fericită. Ştii lucrul ăsta, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— A, atunci e bine. E bine.

Acum mâinile îi ridicau fusta, centimetru cu centimetru. Degetele mari se strecurau pe pulpe în sus, spre miezul făpturii ei. Îi auzea în urechi, respirația grea, îi simțea zâmbetul în păr.

„Nu simți nimic. Nu eşti aici. Eşti în altă parte!" Şi aşa şi era. Când mâinile îşi făcură drum pe sub fusta ei până la talie, trăgându-i chiloții în jos, Eve se retrăsese adânc într-un loc unde nu exista nici o simțire, nici o emoție, nici spaimă, nici durere. Era un loc în care

învățase să se retragă şi se retrăsese de mii de ori în fața camerei de filmat sau în fața agenților publicitari, ori de câte ori oboseala, foamea sau nevoia de a merge la baie erau atât de presante, încât nu le-ar mai fi putut suporta o secundă în plus. Refugiul acesta o slujise şi o sprijinise în toți anii ei de actriță la Hollywood, ani în care tânăra ei identitate fusese jertfită pe altarul carierei. O s-o slujească şi acum.

— Fată bună, murmură Carl Donath, molfăindu-i urechea cu buzele lui groase. Un geamăt îi scăpă din gâtlej când o trase şi mai aproape de el. Fetița lui tăticu'!

CAPITOLUL 3

12 septembrie 1930

La o depărtare de o mie patru sute de mile de studioul unde Eve Sinclair muncea de zor pentru consolidarea carierei, un grup de vreo şase bărbați asudau din greu, sub soarele fierbinte din Oklahoma. Forțele lor îmbinate de-abia făceau față greutății enorme pe care o ridicau.

Erau cu toții muncitori petrolişti şi trudeau să îndrepte o maşină de forat care fusese deformată de atâta uz şi căzuse într-o rână, pulverizând roca de la baza puțului, îi ataşaseră pârghii şi scripeți masivi, care sporeau greutatea inumană a efortului lor.

Mârâind şi icnind de sforțare, oamenii împingeau într-o parte şi-n alta, înjurând de mama focului la fiecare încercare de deplasare, până ce, în cele din urmă, maşina îşi reveni la poziția inițială.

Urmărindu-i din locul lui privilegiat de observator, Julian Flagg îşi scoase şapca şi îşi şterse fruntea. Spre deosebire de muncitori, el purta cămaşă în ciuda zădufului. Era slab ca un schelet şi palid şi nu-i plăcea să-şi expună pielea la nemilosul soare de Oklahoma. Ura

soarele tot atât cât ura şi munca.

Julian Flagg se cățărase în postul de paznic-observator mulțumită supraveghetorului, care îi răsplătise o serie de mici favoruri şi de atitudini slugarnice adunate de-a lungul a patru ani de slujbă.

Julian îi privea pe muncitori, bucuros că nu se află printre ei. Majoritatea se văitau şi protestau din pricina pericolului de a lucra cu echipament greu. În trecut mulți oameni fuseseră răniți serios de câte o piesă căzută.

Totuşi, se considerau norocoşi că, de bine, de rău, aveau o slujbă. Din cauza crizei, mii de muncitori petrolieri umblau brambura prin ținut fără lucru. Deşi sondele constituiau încă o sursă de avere, patronii aveau senzația că le fac o favoare muncitorilor dacă-i angajează şi le ofereau salarii mici, fără nici un fel de avantaj. Iar oamenii se speteau muncind, ceasuri lungi, în condiții mizerabile, pentru salarii de mizerie. Drept care, mulți dintre ei trăgeau chiulul cât puteau şi, ori de câte ori era cu putință, evitau sarcinile primejdioase. Dar o misiune ca aceea de azi nu putea fi evitată şi-i obliga să înfrunte atât riscul, cât şi efortul fizic. Aşadar se văicăreau.

Doar unul dintre ei nu scotea o vorbă. Şi asupra acestui om îşi concentrase Julian Flagg atenția.

Se numea Joseph Knight. Se angajase cu şase luni în urmă, un tânăr de nouăsprezece ani, care arăta, însă, mult mai în vârstă. Poate din cauza muşchilor robuşti şi a pielii rumenite de soare, ambele vizibile acum, când trudea alături de ceilalți, gol până la brâu. Pieptul vânjos, spatele puternic, umerii şi brațele musculoase îl făceau să arate de cel puțin douăzeci şi cinci de ani. Maxilarele pătrate şi ochii negri, liniştiți, îi dădeau un aer voluntar care îi dezmințea vârsta.

Superioritatea fizică asupra celorlalți muncitori sărea în ochi. Nu numai că nu scotea nici o vorbă în timp ce muncea şi muşchii grei i se dilatau sub stratul de murdărie care acoperea pielea tuturor. Dar chiar din efortul lui se desprindea o tăcută calitate de conducător.

Era mai voinic decât toți şi, în mod intenționat, lua asupră-i o cantitate mai mare de greutate, pentru a-i cruța pe ceilalți. Oamenii erau conştienți de sacrificiul lui şi se simțeau îndemnați să dea şi ei tot ce puteau.

Joseph Knight era un conducător înnăscut. Acesta era unul dintre motivele — dar departe de a fi singurul — pentru care Julian Flagg îl ura.

Knight fusese angajat, conform rutinei, ca muncitor necalificat. Nu avea nici o experiență şi nici o recomandare în afară de brațele lui vânjoase. Dar în şase luni dovedise nu numai voința de a munci din greu şi de a învăța, ci şi o incontestabilă calitate de conducător. Cei din echipa lui păreau să lucreze mai repede şi mai bine decât toți ceilalți. Deşi era un tânăr liniştit, care nu-şi asuma în mod conştient rolul de conducător, ceva din seriozitatea lui avea o influență stimulatoare asupra celorlalți muncitori, care lucrau mai bine când se aflau în preajma lui.

Această calitate a lui Knight era foarte apreciată de supraveghetor. Muncitorii nu erau sindicalizați. Nu exista sindicat la mină. De fapt, în ultimii cinci ani, compania luptase cu atâta îndârjire împotriva organizatorilor sindicali, încât se părea că nu avea să se mai închege vreodată un sindicat acolo.

Oamenii aveau motive de nemulțumire. Ştiau bine că patronatul câştiga milioane în timp ce ei de-abia îşi puteau ține zilele, deoarece compania folosea pretextul crizei pentru a-i plăti cât mai precar. Cu atât mai mult, patronatul avea nevoie de un om ca Knight care să dea un exemplu de devotament în muncă.

Acest lucru atrăsese atenția supraveghetorului încă din primele câteva săptămâni de după sosirea lui Knight. Dar mai era şi altceva.

Chiar din prima lună, Knight făcuse o sugestie de îmbunătățire a forării şi de amenajare a şantierului. Supraveghetorul, impresionat, îi comunicase ideea proprietarului, domnului Lowry. O săptămână mai târziu,

sugestia fusese tradusă în practică.

Joseph Knight se afla pe cale de a fi numit şef de şantier. Peste alte şase luni s-ar fi putut să devină chiar supraveghetor.

Julian Flagg, angajat de patru ani la firmă, un individ şmecher şi necinstit, reuşise să evite muncile grele şi să se bage pe sub pielea supraveghetorului, îi turnase pe cei care trăgeau chiulul (deşi el era primul dintre aceştia) şi-i raportase orice zvon în legătură cu sindicatul şi presupusele sale activități. Adeseori câte un muncitor nemulțumit care cutezase să se plângă activiştilor sindicali se pomenea bătut măr şi dat afară. Aceasta datorită unui denunț al lui Flagg.

Dar oamenii nu erau proşti şi începuseră să se ferească de el. Flagg era însă apărat de supraveghetor care, din când în când, îi punea câte o vorbă bună pe lângă patron.

Aşadar, Flagg, potlogarul, îl urmărea pe tânărul Knight muncind cu calma lui competență şi extraordinara lui forță. Lui Flagg i-ar fi plăcut mult să fie şef de şantier. Şi acum se părea că Knight o să-i fure această onoare.

Ca toate lichelele, Flagg ura omul pe care-l simțea superior moraliceşte. Ura virilitatea şi verticalitatea lui Knight, care-i stimula pe oameni. O însuşire care îl făcea pe Flagg, prin comparație, să pară patetic şi vrednic de dispreț. Şi-l făcea să spumege de invidie.

Şi mai exista un ultim motiv pentru care Flagg îl ura pe Knight.

Joseph Knight, cu înfățişarea lui precoce bărbătească era socotit irezistibil de către femei. La fiecare sfârşit de săptămână, când oamenii mergeau la oraş să-şi cheltuiască banii pe băutură şi dame, Knight era înconjurat de cele mai atrăgătoare fete care se băteau pentru favoarea de a-şi petrece noaptea cu el.

În timp ce Julian Flagg trebuia să plătească o curvă împuțită pentru o oră de amor, întrucât era slut şi avea o față buboasă şi păstoasă, care-i oglindea parcă ticăloşia.

Ce-l rodea pe el era faptul că nu pieptul musculos sau fața rumenă a lui Knight le atrăgeau pe femei, ci același misterios aer de forță masculină și de integritate. Femeile erau nebune după el. Însăși tăcerea lui, aerul de trufașă distanțare le făcea să-și piardă mințile de dorință.

Pentru acest motiv și pentru toate celelalte, Julian Flagg îl ura pe Joseph Knight. Și curând, dacă lucrurile mergeau tot așa înainte, Knight va fi șeful lui Julian Flagg, ceea ce era de netolerat.

Dar azi, în timp ce-i privea pe oameni la lucru, în mintea lui Flagg încolți ideea cum să îndepărteze din calea lui această amenințare, pe acest Joseph Knight.

Și avea s-o pună în aplicare. În această seară, Denning Lowry, președintele companiei care deținea acea mină și încă alte două în același ținut, lua cina, în casa lui somptuoasă, împreună cu fiica sa Beth, sosită acasă pentru vacanța de vară de la internatul din Massachussets.

Beth era unicul lui copil și răsfățata lui. De la moartea soției sale, cu șase ani în urmă, Beth era lumina ochilor lui. La șaptesprezece ani era șlefuită și finisată de școala vieții, dar își păstrase felul de a fi insolent și ușor pervers care o făcea atât de dragă tatălui și-i permitea să-l joace pe degete.

Acum, când ajunsese „o adevărată domnișoară", cum le plăcea celor de la țară să o numească, se plictisea de moarte în casa cea mare, cu decorațiunile ei primitive, de Oklahoma, și cu servitorii tăcuți.

Își petrecea cea mai mare parte din timp făcând cumpărături sau vizitându-și prietenele, fiicele altor mari petroliști sau fermieri, ori mergând pe la petreceri. Dar cina o lua întotdeauna cu tatăl ei, pentru că știa că acesta o adora ca pe ochii din cap. Îl asculta relatându-i noutățile zilei, iar ea îi povestea isprăvile ei. Aceasta făcea parte din strategia ei de a smulge de la el câte o rochie nouă sau un cal nou, ori de câte ori avea chef. Sau o promisiune pentru un tur al Europei, lucru pe care

încerca acum să-l obțină prin tot felul de giugiuleli.

Denning Lowry era bucuros să-şi vadă fiica zburdând prin ținut şi flirtând cu numeroşii ei admiratori. Avea de gând s-o mărite cu fiul uneia dintre cele mai proeminente familii din sat. Pentru acest plan muncea de atâția ani. Deşi răposata lui soție se trăsese dintr-o familie bună, Lowry personal era fiul unor fermieri săraci din Texas şi avusese de străbătut un drum foarte greu.

Nu-i fusese uşor să adune suficienți bani şi proprietăți încât să se poată măsura cu bogații petrolişti din ținut. Trebuise să joace tare. Îi silise pe mulți rivali să se retragă din competiția afacerilor şi achiziționase multe terenuri prin tactici de intimidare şi metode discutabile.

În ultimii şaptesprezece ani, adică de când se născuse Beth, se străduise să-şi consolideze poziția în economia statală şi în viața politică, făcând sute de concesii şi favoruri oricui avea o poziție importantă. Şi avea destui politicieni în buzunar, încât să poată obține votarea unei ordonanțe favorabilă lui sau altor petrolişti. Şi lupta din răsputeri împotriva sindicatelor.

Pe parcursul anilor, ceilalți petrolişti ajunseseră să-l respecte ca pe un aliat, dur, dar eficient. Deşi afişau față de el dispreț social, râdeau de manifestările lui vulgare şi făceau mare caz din a dezaproba metodele lui în afaceri, totuşi ştiau bine că învârtelile lui serveau foarte bine şi intereselor lor. El făcea treburile murdare necesare a fi făcute, dar cu care ei nu doreau să-şi păteze mâinile.

Într-o casetă de fier aflată sub podeaua dormitorului său, Denning Lowry păstra un fond secret de bani lichizi, destinat cumpărării politicienilor, şperțurilor şi închirierii cozilor de topor care să submineze sindicatele. Fondul acesta era constituit din patruzeci de mii de dolari, proveniți din profituri ilegale şi de la organizația secretă a petroliştilor care-l folosea pe Denning Lowry ca trezorier. Mulțumită lui Lowry, câțiva organizatori sindicali dispăruseră cu totul în ultimii doi ani, şi alți câțiva fuseseră atât de crunt bătuți, încât îşi luaseră tălpăşița.

Denning Lowry ura sindicatele mai rău decât orice altceva pe lume. Pentru el nu era vorba decât de o liotă de scandalagii care intenționau să restrângă piața liberă şi să gâtuie înflorirea afacerilor petroliere înainte ca acestea să-şi poată atinge potențialul maxim. Era necesar să se lupte împotriva pericolului sindical cu toate armele posibile.

Şi acest lucru era mai adevărat azi ca oricând, pentru că sindicaliştii încercau în mod agresiv să-i atâțe pe oameni împotriva lui Lowry. Circulau zvonuri constante despre întruniri secrete, iar murmurele de nemulțumire ale oamenilor erau de neconfundat.

Lowry luase o serie de măsuri ca să pună capac clocotului, în primul rând le crea oamenilor săi o serie de condiții de lucru mai bune, atât cât aveau aceştia dreptul. Le oferea nişte barăci în care să doarmă, trei mese pe zi pregătite de un bucătar priceput şi o sumă fixă pentru vizitele la curve în oraş. În al doilea rând, avea o rețea complexă de informatori plătiți, care îl țineau la curent cu ce gândeau oamenii, ce vorbeau între ei, în barăci şi la cârciumă. Până şi câteva dintre curve figurau pe statele de plată ale lui Denning Lowry. Căpăta informații prețioase de la acestea, pentru că un muncitor, aflat departe de casă şi de familie, n-are cui să-şi descarce inima decât curvei favorite.

Datorită vigilenței lui Lowry, mişcarea sindicală fusese ținută în frâu în Will Country, deşi făcuse incursiuni prin alte locuri ale statului unde se iscase tulburări printre muncitori.

Lowry era mândru că ținutul lui rămăsese nesindicalizat şi era hotărât să-l țină aşa, cât timp va avea el un cuvânt de spus. Egalii lui printre petrolişti îi respectau vigilența şi necruțarea.

Aşadar, Denning Lowry ajunsese un membru acceptat al comunității petroliştilor bogați. Şi curând, mulțumită anilor lui de străduanie, avea să o mărite pe Beth într-una din cele mai bogate familii din ținut.

Copiii ei se vor bucura de toate avantajele pe care el nu le cunoscuse niciodată, iar ea va deveni una dintre cele mai importante doamne din stat. Poate că printre nepoții lui Denning Lowry vor figura un guvernator, un senator, un congresman.

Sămânța fusese sădită. Nu mai depindea decât de frumuşica şi cocheta Beth să o dezvolte într-un viitor înfloritor.

În seara aceasta, Denning Lowry era mai tăcut ca de obicei, la cina pe care o lua fiica lui.

— Dau un bănuț să-ți ghicesc gândurile, tată, spuse Beth, încreţindu-şi năsucul drăgălaş.

Lowry zâmbi, admirându-i faţa proaspătă. Buclele ruginii şi tenul lăptos îl fermecau întotdeauna, ca şi privirea perversă a ochilor ei.

— O, nimic care să te intereseze pe tine, drăguța mea. Probleme de afaceri.

Nu voia s-o necăjească şi pe ea cu ce-i apăsa lui mintea, deşi era rău cătrănit.

Aflase prin rețeaua lui de spionaj că unul dintre cei mai promițători muncitori din câți angajase în ultima vreme era un simpatizant sindicalist.

Numele băiatului era Joseph Knight. Se dovedise a fi un muncitor destoinic, de nădejde, şi avea aptitudini de conducător, îl impresionase pe supraveghetor cu una sau două idei strălucite privind organizarea şantierului, iar Lowry, care ținea un contact permanent cu toate problemele, auzise de el. Îi plăcea tânărul şi avea de gând să-l promoveze.

Knight era un tânăr chipeş, cu păr negru, ochi negri, arzători, şi un trup musculos care făcea din el muncitorul ideal. Vorbea puțin, dar reticența lui nu făcea decât să dea şi mai mare greutate cuvintelor pe care le rostea. Nu atrăgea atenția asupra lui, dar muncea cu rapiditate şi eficiență. O calitate neobişnuită într-o meserie în care lenea îşi punea pecetea pe aproape toți oamenii. Lowry îl considera pe Knight drept unul dintre cei mai buni

muncitori pe care-i angajase în ultimii douăzeci de ani.

Şi acum, primise veşti proaste în legătură cu Knight.

Informatorul, un om de încredere numit Flagg, a fost categoric. Knight era dubios. Fusese văzut în oraş în tovărăşia unor sindicalişti şi fusese auzit semănând nemulțumiri în rândul oamenilor din echipa lui, ceea ce însemna o mare dezamăgire pentru Lowry. Sperase ca până la sfârşitul anului să-l facă pe Knight şef de şantier şi, până-n vara viitoare, chiar supraveghetor.

Inteligența lui calmă, cu seriozitatea lui şi cu felul în care-şi atrăgea stima celorlalți, Knight ar fi fost un supraveghetor ideal.

Dar, din nefericire, această integritate interioară constituiau un pericol. Pentru că, adeseori, oamenii de felul acesta treceau de partea sindicaliştilor, luptând pentru condiții de muncă mai bune. În pofida superiorității lor profesionale, de multe ori trebuiau smulşi şi azvârliți din întreprindere, ca nişte buruieni dintr-o grădină, pentru că semănau discordie şi potențială răzvrătire. Un patron de talia lui Lowry trebuia să ştie să găsească muncitori buni, dar lipsiți de o prea mare integritate, oameni care să ia munca în serios, dar nu îndeajuns de serios, încât să se sindicalizeze, un echilibru delicat.

Evident, Knight lunecase în partea greşită.

Beth spusese ceva, dar tatăl ei, furat de grijile lui, nu o auzise.

— Ce-ai spus, iubito?

— Eşti la mii de kilometri depărtare, râse fata. Nu-i posibil ca lucrurile să stea chiar atât de rău.

Lowry oftă şi o mângâie pe mână.

— Unul din oamenii mei s-a dovedit a fi un instigator. Un om bun. Cel puțin aşa îl socoteam.

— Cum îl cheamă? întrebă Beth.

— Knight. Joe Knight.

Beth îşi răsfrânse buzele cu dispreț.

— Ți-aş fi putut spune şi eu lucrul ăsta.

Tatăl se uită la ea surprins.

— Cum? De unde-l cunoşti tu pe Joe Knight?

Îl ului faptul că fiica sa îl cunoştea pe nume pe unul dintre mârlanii lui.

— Mă rog, nu-l cunosc, se corectă ea. Dar l-am văzut. Sare în ochi.

Tatăl îşi privi fiica bănuitor.

— Te-a insultat? întrebă zbârlindu-se tot.

— O, nu, tati, râse Beth. N-am schimbat nici un cuvânt cu el. Numai că... mă rog, crede că toate femeile sunt topite după el, sau aşa ceva. Nu mă miră că e un instigator. E clar că se crede buricul pământului...

Denning Lowry era consternat şi tulburat. Aparent, Knight nu-i făcuse vreun avans obraznic comorii lui, dar cuvintele ei îl alarmaseră. Ştia cât de popular era Knight printre fetele din oraş. Şi văzuse cu ochii lui cât de atrăgător era omul.

Drept care, cuvintele lui Beth, îmbinate cu cele auzite de la informator, îl determinaseră să ia o hotărâre. Trebuia să se descotorosească de Joseph Knight.

În acea seară, Denning Lowry avu o lungă convorbire cu supraveghetorul, îi ceru acestuia să aleagă patru vlăjgani dintre cei mai vânjoşi, oameni care mai fuseseră folosiți şi în alte incidente cu instigatorii, şi care ştiau să bată un om până scoteau untul din el, dar fără să lase prea multe urme pentru investigațiile poliției.

— Să-i tragă una de s-o țină minte toată viața, îl sfătui pe supraveghetor. Să nu mai fie în stare să muncească în vreun câmp petrolifer. Să-l alunge din ținut. Şi să-i fie limpede că, dacă-şi mai arată vreodată mutra prin părțile astea, e un om mort. Ai înțeles?

Supraveghetorul rânji:

— Înțeles, don'şef. Vă puteți bizui pe mine. N-o să uite în vecii vecilor.

Satisfăcut, Denning Lowry se duse în seara aceea devreme la culcare şi căzu într-un somn adânc.

La orele trei dimineața fu trezit dintr-un vis tulbure de o atingere rece sub bărbie şi de o mână care-i astupa gura, împiedicându-l să-l strige.

Îşi dădu seama îngrozit că un vârf de cuțit îi împungea gâtul. Atingerea oțelului rece era de neconfundat.

O voce înăbuşită îi vorbea în ureche.

— Scoală-te!

Greoi, tremurând sub apăsarea lamei cuțitului, Denning Lowry se ridică în capul oaselor. Simțea în ureche răsuflarea intrusului.

O clipă, Denning Lowry se minună cum de reuşise străinul să pătrundă în casă, pe lângă câinii de pază şi gardieni. Locuința era păzită cu străşnicie.

Dar asta nu mai avea acum importanță. Omul se găsea acolo şi nu avea cum să-l mai oprească.

— Nu striga! Dacă țipi, te omor! Dă-te jos! îi porunci vocea.

Denning Lowry fu tras cu brutalitate din pat şi aşezat pe fotoliul de lângă fereastră. Dârdâia de frig în pijama, în ciuda nopții calde din Oklahoma.

Pe urmă, lampa de pe birou fu aprinsă.

Lowry simți că i se taie respirația. Era tânărul în chestiune, Joseph Knight. Plin de vânătăi şi de noroi închegat. Evident, se bătuse. Dar arăta liniştit şi puternic. În mod limpede, el fusese învingătorul. Muşchii puternici ai gâtului şi ai umerilor, aflați în imediata apropiere a ochiilor lui, erau înfricoşători.

— Patru oameni n-au fost de ajuns, şuieră Knight. Data viitoare trimite mai mulți.

Lowry înghiți în sec.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti... începu el. Te asigur că nu am nici o legătură cu...

Pe urmă, văzând cuțitul în mâna tânărului, îşi curmă vorba. Era un stilet lung şi ascuțit, de felul celor folosite de ucigaşii profesionişti. Vederea lamei înălțate,

strălucitoare, făcea să i se întoarcă stomacul pe dos.

Încet, în tăcere, ferindu-se să îi trezească pe cei ai casei, tânărul trase patul într-o parte. Dedesubt, se găsea o scoarță împletită. O dădu la o parte cu piciorul. Scândurile podelei erau ceva mai ridicate deasupra ascunzătorii secrete.

— Deschide-o! îi porunci Knight. Dă-mi banii!

— Banii? bâigui Lowry tremurând. Nu e nici un ban. Eşti nebun. Asta-i proprietate privată, tinere. Te sfătuiesc să...

Mintea lui Lowry lucra cu repeziciune. Cum aflase ticălosul despre caseta cu bani şi de ascunzătoarea ei? Nimeni nu-i cunoştea locul. Nici măcar servitorii. În caseta aceea se găseau peste patruzeci de mii de dolari, bani gheață şi obligațiuni negociabile.

Denning Lowry trebuia să-şi apere banii.

— Nu e nici un ban, stărui el.

Tânărul îl înşfăcă pe Lowry cu o mână şi cu cealaltă îi băgă cuțitul sub nas.

— Nu te mai osteni să minți. Fă ce-ți spun!

Denning Lowry se lăsă în genunchi şi trase afară scândura sub care se găsea caseta. Se aplecă. Găsise pistolul care era aşezat pe capacul casetei şi dădu să-l scoată.

Auzi un hohot de râs. Înainte de a fi putut ridica arma, un braț viguros i se încolăci în jurul gâtului şi începu să-l strângă. O ceață roşie i se lăsă peste ochi, orbindu-l, în timp ce plămânii i se goleau de aer.

Pe urmă ceva îi înțepă urechea, îl săgetă un junghi dureros, oribil, o durere care l-ar fi făcut să strige îngrozit dacă brațul puternic nu ar fi continuat să-i înlănțuie gâtul, strangulându-i glasul.

În lumina lămpii văzu stropi din propriul lui sânge împroşcând podeaua. Printre aceştia se găsea o mică bucățică de carne, care fusese, cu un moment înainte, lobul urechii lui Denning Lowry.

Tânărul luase revolverul şi-l azvârlise pe pat. Cuțitul

lung apăsa din nou beregata lui Lowry.

— Deschide cutia! porunci Joseph Knight. Dacă nu, te omor şi o deschid eu.

Sângerând ca un porc înjunghiat, Denning Lowry, cu mâini tremurătoare, trase afară caseta, scoase o cheie din buzunarul pijamalei şi deschise cutia.

— Pe pat! porunci Joseph Knight cu o voce calmă şi pe un ton de afaceri. Culcă-te!

Denning Lowry se cuibări în pat ca un copil, ținându-şi mâna la urechea însângerată. Bubuielile de panică din urechi îl puneau în imposibilitatea de a-l auzi pe Joseph Knight luându-i banii.

— Scoală-te! porunci acesta din nou.

Continuând să-şi țină urechea cu mâna, Lowry coborî din pat împleticindu-se.

— Ăştia nu-s banii tăi, cuteză să spună.

Chiar şi în această clipă disperată găsi curajul de a protesta împotriva furtului câştigurilor lui dubioase.

Joseph Knight zâmbi. Era zâmbetul cel mai rece pe care-l văzuse vreodată Denning Lowry. Privindu-l, înțelese cum de patru găligani puternici nu-l putuseră doborî pe omul ăsta. Arăta inuman, greu şi masiv ca o nicovală. Nu avea nimic tineresc în el, în afară de vârsta cronologică. Evident, trecuse prin situații care-i ascuțiseră inteligența şi curajul, călindu-i totodată inima. Strălucirea ochilor lui negri era atemporală, înspăimântătoare.

Denning Lowry îşi dădu seama că nu banii erau cei mai importanți. Trebuia să scape cu viață în noaptea asta.

Tânărul îşi băgase în sân banii şi obligațiunile. Apoi îşi strecură arma în buzunar. După care luă iar cuțitul şi făcu un pas către victima lui.

— Cerşeşte-mi viața ta, îi porunci calm.

Lowry se căzni să articuleze un cuvânt. În cei peste douăzeci de ani de când lucra în afaceri, nici un om nu îndrăznise să-l umilească. Nu se putea ruga de Knight.

Văzându-l că şovăie, Knight sări la atac. Dintr-o

mişcare îl forță să cadă în genunchi şi-l înşfăcă de gât. Vârful ascuțit al pumnalului se înfipsese din nou în urechea lui Lowry, imediat sub creier.

— Ai trei secunde, urmă Knight. Dacă mori, nu o să audă nimeni.

Lowry simți vârful cuțitului în carne.

— Eu... te rog, nu mă omorî, bâlbâi el. Ți-am dat ce-ai vrut. Pleacă. Te rog... te rog nu mă omorî. Am o fiică. Are nevoie de un tată.

Knight îl cântări din ochi. Vedea în fața lui un om de vârstă mijlocie, în pijama, pătat tot de sânge, ținându-şi o mână tremurândă la ureche.

Zâmbi satisfăcut.

— O să te las să trăieşti, spuse în cele din urmă. Dacă trimiți pe cineva pe urmele mele, asigură-te să fie priceput, pentru că data viitoare n-am să mă mulțumesc să-ți retez doar lobul urechii.

— Eu...

— Culcă-te în pat.

Vocea autoritară îl amuți pe Lowry. Se întinse pe pat, ținându-şi mâna la ureche, cutremurându-se în timp ce sângele îi şiroia printre degete.

Nu-l auzi pe Joseph Knight plecând. Fie din cauza tumultului propriei lui spaime, fie din cauza inumanei subtilități a mişcărilor tânărului. Lui Lowry îi era teamă să se mişte sau să strige după ajutor, ca nu cumva Knight să se găsească încă prin preajmă.

Aşadar, Denning Lowry rămase ascultând tăcerea casei, apăsându-şi perna pe ureche pentru a opri sângerarea, până când nu mai putu să rabde.

În cele din urmă, speriat să nu moară din cauza hemoragiei, îşi sună servitorii. Câteva momente mai târziu, James, valetul lui, apăru în uşă, în cămaşă de noapte. Clipind de somn, întrebă ce s-a întâmplat.

Lowry privi peste capul lui, în hol. Se întreba dacă Knight s-o mai fi găsind acolo, supraveghindu-l.

— Cheamă-l pe doctorul Martin, îi ceru el valetului.

M-am... m-am tăiat. Repede!

Valetul făcu ochii mari văzându-şi stăpânul plin de sânge.

— Da, domnule, imediat.

Denning Lowry îl urmări din ochi pe valet repezindu-se în hol. Apoi se întoarse în dormitor, se aşeză pe pat şi începu să plângă.

O parte din el hotărî să plătească orice preț pentru a-l vedea pe Joseph Knight urmărit şi omorât, dar o altă parte, mai înțeleaptă, îi spunea că tânărul acela pătrunsese în casa lui în ciuda alarmelor împotriva hoților, a câinilor de pază şi a servitorilor. Îşi mai spunea că tânărul cunoscuse exact ascunzătoarea casei. Evident, Joseph Knight avea o inteligență şi un simț al prevederii care nu se puteau măsura decât cu voința lui necruțătoare.

Dacă Lowry i-ar fi pus pe cineva pe urme şi acel cineva nu ar fi reuşit să-l prindă... gândul era prea îngrozitor ca să fie măcar gândit. Auzea în minte cuvintele amenințătoare ale lui Knight: „Data viitoare n-am să mă mulțumesc să-ți retez numai lobul urechii". Testiculele îi zvâcniră neajutorate între picioare, făcându-l să se înfioare de frică. Mai bine să nu arunci bani sănătoşi după bani putrezi, hotărî în cele din urmă. Ce a fost, a fost. Nu putea sesiza poliția, pentru că banii furați fuseseră obținuți prin mijloace ilegale. Nici un bănuț din aceştia nu fusese declarat pentru impozite. Dacă autoritățile ar fi aflat despre acest fond, el ar fi trebuit să înfrunte acuzații de corupție, conspirație, deturnare de fonduri, evaziune fiscală. Şi, desigur, ar fi pierdut încrederea petroliştilor ale căror favoruri le câştigase de-a lungul atâtor ani.

Fără îndoială, Joseph Knight cunoscuse toate aceste lucruri. Furând banii, îşi însuşise o sumă al cărei proprietar nu o putea reclama niciodată.

Atunci, hotărî Denning Lowry, să-i fie mai bine recunoscător că-i lăsase viața. Aşa cum stăteau lucrurile,

avea un lob de ureche lipsă, care o să-i amintească de Knight, dar viitorul îi era în siguranță.

Şi imperiul lui era în siguranță. Da, îşi spuse Denning Lowry. Era în viață. Asta conta.

Denning Lowry nu l-a mai văzut niciodată pe Joseph Knight. Nu a ştiut ce s-a întâmplat cu banii lui. Treizeci de mii de dolari au fost inteligent investiți într-un teren petrolifer din Texas, la o distanță de nouă sute de mile de terenul lui Lowry. Joseph Knight a exploatat cu succes educația tehnică pe care şi-o făcuse în industria petroliferă. Cele două puțuri în care investise au dat roade şase luni mai târziu. Cei treizeci de mii de dolari luați de la Lowry au făcut din el un milionar înainte de a fi împlinit douăzeci şi unu de ani. Restul de zece mii de dolari nu au părăsit ținutul, au fost donați anonim, fără vâlvă, conducătorilor mişcării sindicale.

Cei patru vlăjgani care încercaseră să-l bată pe Joseph Knight au petrecut un total de treisprezece luni în spital, făcându-l pe Lowry să cheltuiască mii de dolari pe fălcile lor dislocate, coastele rupte, şira spinării fisurată şi mâinile zdrobite.

Supraveghetorul, Delmer Goss, a trebuit să-şi dea demisia pentru că s-a ales cu şira spinării fracturată şi a fost obligat să-şi petreacă restul vieții într-un scaun cu rotile. Din nefericire pentru el, Denning Lowry l-a considerat personal răspunzător pentru eşecul oamenilor lui de a-l disciplina pe Joseph Knight, şi nu a contribuit cu nici un ban la cheltuielile medicale ale lui Goss.

Cât despre Julian Flagg, paznicul care-l denunțase pe Knight ca sindicalist, nu va mai putea denunța niciodată pe nimeni, i s-a tăiat limba în zorii zilei, curând după vizita făcută de Knight lui Denning Lowry. I s-a cerut să scrie numele persoanei care i-a făcut această ispravă, dar Flagg a refuzat. Când a făcut semn din cap că nu, tremura din toate mădularele.

Beth Lowry nu a aflat niciodată adevărul asupra celor întâmplate în acea fatidică noapte.

Când tatăl ei a refuzat a doua zi să dea explicații asupra bandajului care-i acoperea urechea, Beth nu a rostit nici un cuvânt. Şi când tatăl ei a insistat să o trimită înapoi la şcoală, înainte de terminarea vacanței, Beth a acceptat supusă.

În fond, acum, că Joseph Knight plecase, nu mai avea nici un motiv să rămână acolo. Nu avea să-i mai simtă niciodată mâinile pe trupul ei gol sau să simtă plăcerea de a fi posedată de el.

Deşi avea doar şaptesprezece ani, Beth Lowry ştia ce înseamnă un bărbat adevărat. Şi ştia că pe Joseph Knight nu avea să-l mai vadă niciodată.

Dar nu se îndoia că el avea să-şi amintească de ea.

Pentru că, datorită lui Beth, care-şi cunoştea tatăl ca pe propriul ei buzunar şi care trăsese cu urechea la multe discuții ale acestuia cu supraveghetorul, aflase Joseph Knight din timp despre cei patru huligani care urmau să-l bată.

Şi datorită lui Beth aflase de ascunzătoarea casetei cu bani.

CAPITOLUL 4

15 octombrie 1935

La şaisprezece ani, Kate Hamilton era, dacă aşa ceva e cu putință, şi mai îndepărtată de lumea reală din jurul ei decât fusese în copilărie.

Profesorii erau nedumeriți. Nu ridica niciodată mâna în clasă pentru a răspunde la o întrebare şi, aproape întotdeauna, răspunsurile erau incorecte. Notele ei erau mediocre şi profesorii o criticau că era la un milion de kilometri depărtare, deşi adeseori expresia complexă, caleidoscopică a ochilor ei aurii îi făcea să-şi spună că avea o inteligență superioară colegilor ei.

Kate înflorise într-o adolescentă foarte frumoasă, cu

un păr bogat de culoarea nisipului şi un trup voluptuos. Dar în şcoală nu se bucura de popularitate, pentru că provenea dintr-un cartier rău famat al oraşului, era săracă şi avea o mamă cu o reputaţie nu tocmai impecabilă.

Cei mai înţelegători dintre profesorii ei îşi dădeau seama că motivul pentru care Kate nu-şi putea realiza potenţialul intelectual îl constituia combinaţia dintre timiditatea şi rezerva ei adolescentină şi alienarea faţă de spiritul colectiv al celorlalţi elevi. Dar nici chiar cei mai binevoitori observatori nu puteau realiza cât de izolată era Kate de realitatea cotidiană.

Când Kate părea să se afle, în clasă, la un milion de kilometri depărtare, se găsea, în acelaşi timp, la un milion de ani-lumină depărtare de ea însăşi. Nu ştia pe unde-i hoinăreşte mintea sau cine e. Îndărătul ochilor ei aurii nu încolţeau simpatii pentru băieţi sau aspiraţii romantice pentru viitor, înlăuntrul ei nu era decât un gol imens care o despărţea de lumea din jur şi de ea însăşi.

Uneori avea senzaţia că, în împrejurări diferite, forţa aceasta nevăzută care o trăgea afară din viaţa ei ar fi putut să o împingă către ceva important, poate către ceva minunat.

Încerca unele străfulgerări de speranţă, chiar de emoţie, de parcă un viitor promiţător îi făcea semne cu ochiul de după perdeaua mohorâtă a prezentului.

Dar aceste străfulgerări erau repede înghiţite de întuneric, aşa cum piere o imagine într-un glob de cristal, iar Kate continua să se mişte ca o somnambulă de-a lungul zilelor, săptămânilor,şi lunilor ei, plutind într-un soi de vid.

Într-o bună zi, când se întoarse de la şcoală, mama ei nu era acasă. Ray se afla singur în living-room, citind ziarul şi ascultând radio.

În mod surprinzător, se ridică să o salute.

— Mama ta a trebuit să se ducă la bunica, o lămuri el. Bătrâna e bolnavă. Irma o să rămână toată noaptea la

ea.

Kate încuviință din cap fără să scoată un cuvânt. Apoi se întoarse ca să urce în camera ei.

— Kate, o strigă el. M-am gândit că tu şi cu mine am putea merge să mâncăm în oraş, dacă vrei.

Kate se opri locului. Ray stătea în picioare, cu ziarul în mână, uitându-se la ea. Avea o privire mai prietenoasă decât de obicei, îmbătrânise oarecum şi era mai plin. Dar continua să aibă aerul dichisit, unsuros, pe care i-l ştia de când se mutase în casa lor, înfăţişarea aceea de fante pomădat. O îngreţoşa, ca întotdeauna.

— Am o mulțime de lecții de făcut, răspunse Kate. Du-te singur.

Ray o privi lung, apoi se întoarse. Kate intră în camera ei şi închise uşa. O urmărea privirea de neobişnuit interes din ochii lui. Păruse foarte bucuros că Irma nu era acasă.

În ultimii câțiva ani se produseseră schimbări îngrijorătoare în familie. Pe măsură ce Kate se dezvolta într-o făptură extraordinar de fermecătoare, adolescența ei imatură fiind eclipsată de o frumusețe coaptă, care-i făcea pe bărbați să se întoarcă după ea pe stradă, mama ei îmbătrânise, se îngrăşase, se zbârcise, din pricina băuturii şi a vieții sedentare.

Şi certurile dintre mama şi Ray deveniseră mai frecvente. Ea era şi mai geloasă. Uneori Ray lipsea de acasă până noaptea târziu. Când se întorcea, se certau îngrozitor.

Plutea între ei o permanentă ostilitate tacită. Zilele languroase petrecute în living-room, râsetele şi hârjonelile care urmau băuturii apuseseră. Certurile deveniseră mai dese, împăcările mai rare. Kate avea impresia că Ray nu aştepta decât moartea bunicii, ca să vadă dacă-i lăsase Irmei ceva prin testament. Cât despre mama, îi acorda din ce în ce mai puțină atenție lui Kate. Când o lua în seamă, o trata cu suspiciune şi resentiment, ca şi cum Kate săvârşise o crimă prin însuşi faptul că exista.

Kate îşi azvârli cărţile pe pat, scoase manualul de istorie şi dădu să se apuce să înveţe. Vineri avea examen la istorie, şi mai trebuia să scrie şi o compoziţie la engleză despre Regele Lear.

Ştia bine că totul era lipsit de speranţă. O să capete un C sau un C minus la istorie, şi poate un C plus la compoziţie. Ambele lucrări aveau să reflecte totala lipsă de atenţie care-i stăpânea sufletul. Profesorii aveau s-o dojenească, or să înceapă să discute cu ea, să-i spună că nu-şi folosea talentele înnăscute. Iar ea se va preface că-i ascultă, apoi o să-i dea uitării, sperând să o lase în pace.

O oră mai târziu, plictisită de învăţătură, Kate se ridică şi îşi întinse mădularele. Era atât de obosită, încât ar fi vrut să se ducă la culcare, deşi nu era decât cinci şi jumătate.

Deschise uşa dulapului şi văzu vechiul dosar cu materiale despre Eve Sinclair, îl deschise şi ochii îi căzură pe o revistă cu o fotografie a lui Eve pe copertă.

În ultimii ani, adoraţia ei pentru Eve se mai temperase. Eve începuse să joace în filme de mai mare succes, trecând de la rolurile de fetiţă adorabilă la o serie de comedii pentru tineret, în care îl avea ca partener pe un tânăr actor, Tommy Valentine.

Filmele aveau mare succes, mai ales la spectatorii tineri. Eve se făcuse frumoasă, deşi era lipsită de acea senzualitate proprie sex-simbolurilor ecranului. Avea o puritate, o verticalitate şi o onestitate care făcuseră din ea o stea populară.

Dar Kate se ducea rar la filme. Nu avea nici o prietenă cu care să se ducă şi, când mergea singură, întotdeauna se nimerea lângă ea câte un bărbat cu răsuflarea grea şi mâini rătăcitoare.

Aşa încât rămânea în camera ei când părinţii erau în oraş şi pleca ori de câte ori aceştia erau acasă. Hoinărea pe străzi, uitându-se la vitrine sau, pur şi simplu, mergând în neştire. Oamenii o observau, ceea ce îi sporea reputaţia de fată căscată şi uşuratică. Dar nimic nu era

mai departe de adevăr. Pentru Kate, sexul era o noțiune cu totul străină. Era ceea ce-i interesa pe ceilalți, ca toate celelalte preocupări ale lumii exterioare, care pe Kate nu o atingeau câtuşi de puțin.

În cele din urmă închise dosarul cu materialele despre Eve Sinclair, şi se întoarse la cartea de istorie. Vaga concentrare de la început se risipea repede. Simți că îi este foame.

Coborî în tăcere ca să-şi facă un sandviş şi să bea un pahar cu lapte, apoi urcă din nou, tiptil, în living-room Ray continua să asculte radio. Kate nu-i vorbi.

Se chinui vreo două ore să mai învețe, apoi îşi simți pleoapele grele. Vremea de culcare. A doua zi trebuia să se scoale devreme şi ştia bine că mama n-o să-şi dea osteneala să telefoneze, la bunica. Se spălă pe dinți, se dezbrăcă şi, la ora nouă, stinse lumina. Căzu într-un somn adânc fără vise.

Puțin mai târziu, o deşteptă o atingere pe umăr.

— Mamă... murmură trezindu-se.

Era convinsă că Irma venise acasă, cu veştile despre boala bătrânei.

Dar era Ray, îngenuncheat lângă patul ei. Îi simțea duhoarea de alcool a respirației. Kate se ridică rezemându-se într-un cot. Îi vedea o ciudată încordare.

— Ce... ce s-a întâmplat? îl întrebă.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic — vocea îi era năclăită de băutură ,— ia-o uşurel.

— Ce cauți aici? Începea să se înfricoşeze. Nu avea pe ea decât o cămaşă de noapte, sub pătură. Unde-i mama?

— La bunică-ta, ți-am spus doar. Ce-i cu tine?

— Eu... Ce doreşti?

Ray rânjea în întuneric.

— Mama nu se întoarce acasă până mâine dimineață. Nu suntem aici decât tu şi cu mine, fetițo.

Kate îşi strânse pătura pe ea.

— Lasă-mă în pace! Pleacă! Du-te la culcare.

Ray clătină din cap.

— Nu chiar atât de repede.

Întinse încet mâna şi atinse pătura. Kate încercă să o tragă, dar Ray o dădu la o parte. Îi desluşea conturul sânilor tineri sub cămaşa subțire de noapte şi talia mlădioasă, alungindu-se spre şoldurile unduioase şi pulpele lungi.

— Eşti o fată superbă, îi spuse el. M-ai evitat destul de multă vreme.

Ochii lui Kate se deschiseră largi.

Abia acum îşi dădea seama de felul în care o privise în ultimele luni, de strălucirea lichidă a ochilor lui. Şi abia acum înțelese motivul tainic al furiei sălbatice care răzbătea în certurile mamei ei cu el. Intuiția îi spunea că în noaptea asta se va întâmpla în mod inevitabil ceva ce se pregătise în tăcere de câțiva ani încoace.

— Nu te împotrivi, şopti el. Asta-i calea firească. Ştiu că şi tu o doreşti...

Brusc, se trânti peste ea. Când o strânse în brațe, îi simți respirația acră. O apăsa sexul lui vârtos între picioare. În viața ei nu se simțise atât de prinsă, fără scăpare.

O năpădi furia. N-o să-l lase pe bețivanul ăsta să-şi facă mendrele cu ea.

Începu să se zvârcolească, dar el o țintuia în pat. Din anumite motive se împiedica să țipe. Nu voia să atragă atenția vecinilor şi să se expună în această situație ruşinoasă. Va trebui să se lupte singură împotriva lui Ray. Izbuti să-şi înfigă pumnul în pieptul lui şi începu să-l împingă. Dar el se ținea tare. Şi era prea puternic pentru ea.

— Haide, prințeso! De unde naiba eşti aşa de măreață şi de voinică? murmură el cu voce groasă.

Ea îl împinse cu o mână şi îi trase o palmă cu cealaltă. O pălmui şi el, cu forță. Apoi, cu o mişcare iute, îi sfâşie cămaşa de noapte. Era beat turtă şi nu avea de gând să se dea înapoi de la nimic.

Sânii albi, feciorelnici, erau dezgoliți. Ray scoase un suspin lung. Prinzându-i ambele mâini în mâna lui, se aplecă şi începu să-i sugă sfârcurile.

La atingerea limbii lui, Kate fu străbătută de un fior de groază.

— Dă-te jos de pe mine! se porni să strige. Dă-te jos sau te omor.

El nu răspunse nimic, îşi plimba buzele şi limba pe sânii ei, lingând şi sugând. Trupul fetei tremura nebuneşte sub greutatea lui. Îl simți mişcându-se deasupra ei, încercând să o pătrundă.

— Ai să vezi, îi murmura în ureche. Mă pricep eu să fac o fată să-i placă.

Încercă să o sărute, dar ea îşi întoarse fața. Se zbătea nebuneşte sub el, gata să izbucnească în țipete. Şi o voce, venită pe uşa deschisă, o salvă:

— Târfă mică!

Ridică ochii şi o văzu pe mama ei holbându-se la ea.

— Mamă! Fă-l să se oprească! strigă Kate.

Ray se opri. Kate îl simți încordându-se tot.

Mama făcu un pas înainte şi îl izbi pe Ray cu palma deschisă peste tâmplă.

— Dă-te jos de pe ea! şuieră. Piei din ochii mei!

O clipă mai târziu, Ray se făcu nevăzut. Acum, mama se repezi la Kate, lovind-o cu ambele mâini.

— Târfă blestemată! Ar fi trebuit să ştiu. Curvă perversă... Noroc c-am venit acasă! Am bănuit eu ce se întâmplă. Cunosc eu bărbații.

Kate amuțise de uimire. Nu înțelegea de ce maică-sa o lovea pe ea. La urma urmei, ea era victima.

— De când eşti încurcată cu el? continua mama ei să şuiere. De când ai pus asta la cale? Dumnezeule mare, pentru asta te omor. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai demult. Curvă mică...

O bătea zdravăn pe Kate, mâinile ei lovind cu o ferocitate mecanică.

— Curvă împuțită... Ar fi trebuit să ştiu. Doamne, ce

idioată am fost...

Şi o lovea pe Kate din nou şi din nou. În cele din urmă, Kate încetă să se mai împotrivească, îşi ţinea faţa în mâini şi lăsa loviturile mamei ei să cadă la întâmplare, violente, peste braţe, peste sâni, peste urechi. Nu mai simţea nimic, nici durere, nici mânie, nici uimire. Totul se dizolvase într-o resemnare imensă, o ruşine infinită.

În cele din urmă, sleită de efort, mama se retrase.

— Pleacă, îi strigă. Pleacă din casa asta. Mâine de dimineaţă să nu te mai văd aici!

Ieşi din cameră ca o vijelie, trântind uşa în urma ei. Kate rămase ca împietrită.

O auzi pe mama, în celălalt dormitor, lovindu-l pe Ray şi înjurându-l de mama focului. Se auzeau bubuituri de sertare deschise şi trântite.

Apoi, după un răstimp, desluşi paşi grăbiţi care coborau scările, şi uşa de jos deschisă şi pe urmă închisă cu furie.

Plecaseră amândoi de acasă. Kate era singură.

Rămase un lung răstimp lungită pe pat. După aceea se sculă,âşi scoase cămaşa de noapte sfâşiată şi făcu un duş fierbinte, frecându-şi de zor buzele şi sânii unde o sărutase Ray.

Când isprăvi duşul, îşi scoase din dulap valiza veche şi începu să-şi împacheteze lucrurile. Îşi împături câteva rochii, câţiva pantaloni şi bluze, lenjerie de corp. Apoi luă de pe birou fotografia înrămată a tatălui ei şi o aşeză printre lucrurile moi, ca să nu-i spargă sticla.

În dulap, observă dosarul vechi cu materiale publicitare despre Eve Sinclair. Zâmbi cu tristeţe în faţa acestor dovezi ale iluziilor ei adolescentine, legate de o lume frumoasă, de o lume imaculată, un loc căruia să-i aparţină şi ea şi în care să se simtă fericită.

În ciuda durerii care o chinuia, în acest moment cumplit încerca totuşi şi o senzaţie de uşurare, de eliberare. De la moartea tatălui ei, casa aceasta fusese o adevărată închisoare. Despărţirea ei de viaţa Irmei

Hamilton ar fi trebuit să se producă demult. Fusese nevoie de ieşirea libidinoasă a lui Ray ca să se spargă ultima barieră şi să-i deschidă poarta evadării.

Coborî scările, îşi scoase fulgarinul din dulap şi rămase cu valiza în mână, aruncând o ultimă privire în jur. De multă vreme fusese lipsită de un cămin. Acum, în sfârşit, urma să-şi înfrunte viitorul în viața reală.

Fără vreun cuvânt de bun rămas sau de o privire aruncată în urmă, Kate se întoarse şi părăsi casa.

CAPITOLUL 5

Kate o porni cu paşi rari spre centrul oraşului. Era încă un copil în ceea ce priveşte cunoştințele despre lumea din jur şi nu avea nici o noțiune geografică asupra ținutului, fără a mai vorbi de stat. Habar nu avea încotro s-o ia. Era o oră târzie şi întunecimea străzilor o speria. Dar trebuia să ia o hotărâre.

Se duse în stația de autobuz. Hotărî să ia primul autobuz care s-o scoată afară din oraş, indiferent de destinație, îşi luase cu ea micile ei economii. Totalizau optsprezece dolari, proveniți din darurile de Crăciun şi din cele câteva ocazii când păzise copii mici.

Primul autobuz care urma să sosească mergea la Stockton. Kate îşi cumpără un bilet şi se aşeză în sala de aşteptare. Nu avea de aşteptat decât un sfert de oră. Ştia că nu trebuia să se teamă că maică-sa ori Ray vor veni după ea.

Când sosi autobuzul se urcă, prezentă conductorului biletul şi se aşeză în spate, lângă o fereastră. Autobuzul era pe jumătate plin de pasageri somnoroşi, care se uitau orbeşte pe ferestre. Kate observă doi funcționari care stăteau împreună, un negustor singuratic, şi câteva familii nevoiaşe care păreau a fi în căutare de lucru. Tot avutul lor părea să se fi adunat în nişte sacoşe mari şi în nişte valize de carton, rebegite. Copiii lor arătau lihniți.

Autobuzul ieşi din staţie. Curând, oraşul rămase în urmă. Kate privea cu ochii obosiţi la straniul peisaj nocturn al ţinutului ei natal. Niciodată nu mai străbătuse drumul acesta. Neamurile mamei ei locuiau la Mendota, în direcţia opusă. Aşa încât livezile de portocali şi ogoarele pe lângă care trecea îi păreau cu totul străine. Avea senzaţia că se găseşte în mijlocul unei pustietăţi. Lipsa unei destinaţii precise făcea ca însăşi ţinutul să pară bizar, lipsit de orice noimă.

Brusc, Kate se simţi mai singură decât putea răbda, îşi scoase din valiză fotografia tatălui ei şi rămase privind-o. Ochii erau aceiaşi, blajini şi visători,iar costumul uzat, cu vestă, vorbea despre sărăcia lor şi despre tăcuta lui demnitate. Îi urmări forma feţei şi a frunţii şi, pentru prima oară, observă că seamănă într-adevăr cu el. Un sentiment o făcu să simtă că era singură pe lume. Tata dispăruse pentru totdeauna,iar mama ieşise din viaţa ei. Şi nu avea nici un cămin la care să se poată întoarce.

Cu mintea stăpânită de acest gând şi mâna încleştată pe fotografia tatălui ei, Kate adormi.

Două ore mai târziu fu deşteptată de hurducarea autobuzului care se oprise în staţia Stockton.

Coborî, îşi cără valiza afară din staţie şi porni cu paşi nesiguri pe trotuar, încă nu se luminase de ziuă. Staţia se găsea în cartierul comercial, o zonă urbană mai vastă decât cele cu care era obişnuită Kate. Temându-se să vagabondeze prin noapte, reintră în sala din staţie şi aşteptă acolo zorii. Când se lumină de ziuă, se ridică în picioare şi îşi luă Iar valiza. Străzile începură să se populeze de camioane,autobuze, maşini. Kate era uimită de numărul mare al imobilelor comerciale, al fabricilor, al depozitelor. Orăşelul modest în care copilărise nu o pregătise pentru un loc de asemenea dimensiuni.

Dar era încă prea devreme pentru deschiderea magazinelor. Kate îşi continuă drumul solitar. Era obosită, valiza atârna greu, dar nu voia să se oprească. Se temea că dacă s-ar aşeza undeva să se odihnească, ar

părăsi-o şi ultima rămăşiță de curaj.

Curând aerul începu să se încălzească. Avea să fie o zi fierbinte. Plutea un iz fetid de gunoaie, benzină şi restaurante soioase care găteau în aer liber, îi stârnea lui Kate foame şi greață.

Trecu pe lângă magazine de îmbrăcăminte, unde se puteau cumpăra pardesie cu 6,95 dolari, pantofi de piele cu 1,75 dolari, fulgarine cu 2,69 dolari. O frizerie anunța că tunsul şi rasul costă 30 de cenți, într-un magazin de aparate electrice o maşină de spălat îşi anunța prețul de 47,50 dolari şi o sobiță costa 23,95 dolari. Trecu pe lângă un restaurant care oferea cotlete de porc sau jambon pentru 25 de cenți, şi tocană sau gulaş pentru 15 cenți.

Îşi dădu seama că nu mai mâncase nimic de la sandvişul pe care şi-l preparase cu o seară înainte şi dădu să intre în restaurant. Dar mirosurile din jur îi tăiară pofta de mâncare, şi apoi voia să-şi economisească banii, îşi cumpără un măr de un penny de la un vânzător de pe stradă şi-l luă cu ea.

Se opri din drum în dreptul unei alei. Pentru că văzuse o femeie îmbrăcată în zdrențe, cu doi copii sfrijiți alături şi două sacoşe pântecoase. Femeia stătea aplecată peste o ladă de gunoi şi scotocea de zor înăuntru. Kate vedea muştele roind şi bâzâind deasupra lăzii de gunoi rău-mirositoare.

În timp ce Kate o urmărea, femeia scoase din ladă un aliment putred, poate că un cartof, alungă muştele care-l năpădiseră, şi-l întinse unuia dintre copii, un băiețaş. Acesta îl duse la gură, privind în gol, cu ochii pustii.

Kate se întoarse şi porni la drum cu paşi repezi.

Îşi continuă peregrinarea prin zona comercială. Se simțea cu totul pierdută. Nici o destinație, nici un țel.

Şi atunci zări un afiş pe zidul unei clădiri:

„Slujbe pentru absolvenții de şcoli superioare. Remunerație bună pentru ore regulate de muncă. Adresați-vă la Societatea de stenografie, Center Street 223."

Kate examină îndelung afişul, îşi spuse că ar putea minți în legătură cu pregătirea ei şcolară. De ce nu? Era destul de uşor. Şi la şcoală învățase dactilografie. Nu era o dactilografă prea bună, dar poate că ar reuşi să o scoată la capăt.

Acum avea şi ea o adresă către care să se îndrepte. Cu o energie reînnoită mai străbătu vreo două intersecții în direcția pe care o socotea a fi cea bună, până când zări un agent de circulație şi-l întrebă de adresă.

— Ia-o înapoi pe drumul pe care ai venit, îi răspunse acesta plictisit. Trei colțuri la dreapta, pe urmă o iei la stânga. Acolo-i Center Street.

— Mulțumesc.

Făcu cale întoarsă, observând aceleaşi firme pe lângă care trecuse. O dureau picioarele, dar acum avea şi ea un scop.

Numerele creşteau încet de la o clădire la alta, de la o prăvălie la alta. De la numărul 37 până la 78 trebui să străbată trei intersecții.

Când ajunse la numărul 200 trecuse de şapte intersecții şi era obosită moartă.

Se opri în fața imobilului cu numărul 223.

Era gol, cu ferestrele bătute în scânduri.

Rămase un timp holbându-se la clădirea pustie, incapabilă să hotărască dacă să meargă mai departe sau să se întoarcă din drum.

Un glas îi răsună în ureche:

— Cauți ceva, domnişoară?

Tresări şi se răsuci dând peste alt polițist, de astă dată mai vârstnic, care o privea bănuitor.

— Eu... da. Caut un loc care se numeşte Societatea de stenografie. Credeam că asta-i adresa.

Polițistul zâmbi cu răceală.

— Au dat faliment anu' trecut. N-are rost să-i mai cauți.

— Ah, mulțumesc.

Polițistul se întoarse şi îşi văzu mai departe de drum,

lovindu-şi bastonul de cauciuc de carâmbul cizmei.

Brusc, Kate se simți sleită de puteri. Ar fi vrut să se aşeze undeva, dar nu se vedea nici o bancă. Făcu încet cale întoarsă.

Era vlăguită şi foarte flămândă, şi dădu să muşte din mărul pe care şi-l cumpărase. Dar amintirea femeii cu cei doi copii de la lada de gunoi o făcu să simtă că-i vine rău şi îşi bägă mărul din nou în pungă, uitând de el.

În cele din urmă, găsi o bancă într-o stație de autobuz şi se lăsă să cadă pe ea.

Închise ochii o clipă. Pe ecranul pleoapelor îi apăru camera ei de acasă, îşi revăzu dulapul, dosarul cu materialele despre Eve Sinclair, cele câteva cărți, animalele împăiate şi caietele ei şcolare.

Acum toate acestea i se păreau îndepărtate, ca luna de pe cer. Şi vidul acestei despărțiri se răspândi în ea ca o licoare neagră, secătuind-o de tot ce simțise vreodată, de tot ce sperase vreodată, până când nu mai rămase din ea decât aşteptarea a ceva rece şi lipsit de formă, care se apropia desprinzându-se din viitor.

Plutea în această reverie pustie când zgomotul unor frâne mari şi bufnitura unei opriri o deşteptă.

Era autobuzul. Un autobuz local, vechi, pe care scria Central Street — Bariera oraşului.

Mânată de un impuls, Kate se urcă în autobuz. Se săturase de oraş. Voia să iasă din el, oricare ar fi fost destinația. Îşi plăti drumul din monedele care rămăseseră pe fundul portmoneului şi se aşeză.

Foarte ostenită, aproape dormitând, privi oraşul care trecea pe lângă ea. Străzile străine, fețele posomorâte ale oamenilor pe care nu-i cunoştea şi nu avea să-i cunoască vreodată, claxoanele plângărețe ale maşinilor, aerul îmbibat de fum îi întorceau acum spatele şi se simțea bucuroasă să le lase în urmă.

Dormi un scurt timp. Când se deşteptă, văzu că străzile pe care le străbătea autobuzul erau mai puțin aglomerate. Magazinele şi imobilele de birouri făcuseră

loc unor căsuțe mici, ieftine, apoi unor locuri virane, ici-colo, câte un teren de fermă sau câte o livadă.

În cele din urmă, autobuzul în care nu se mai găseau acum decât Kate şi încă un pasager ajunse la marginea oraşului.

— Capul liniei, anunță şoferul, oprind.

Celălalt pasager, un om în haine de lucru, şi având în mână o lădiță de scule din metal negru, coborî. Kate rămase pe banca ei, nehotărâtă.

Şoferul se uită la ea prin oglinda retrovizoare.

— Capul liniei, domnişoară, anunță el din nou.

Kate se ridică în silă, îşi luă valiza şi coborî. Autobuzul hodorogit întoarse cu un scrâşnet şi un râgâit de fum uleios, iar Kate se pomeni singură la o răscruce, înconjurată de ogoare şi livezi.

Celălalt pasager rămase un moment locului, privind-o.Pe urmă o maşină veche apăru ca din senin şi se opri lângă el. Omul urcă în maşină. La volan era o femeie într-o salopetă. O clipă mai târziu maşina se făcu nevăzută pe drumul prăfuit.

Kate privi în jur.La răscruce erau indicatoare de direcții. O săgeată arăta: Sacramente 40 km, iar o alta, Modesto 22 km.

Era nedumerită şi furioasă pe ea însăşi. Se întrebase de ce nu luase autobuzul înapoi la Stockton. De bună seamă, în locul ăsta uitat de Dumnezeu nu avea nimic de făcut. Se făcuse aproape ora prânzului.

Ziua îşi croia drum spre o seară care însemna cămin şi siguranță pentru alți oameni, oameni ca muncitorul acela, care tocmai fusese luat în maşină de soția lui, dar care pentru Kate nu putea însemna decât hoinăreală fără rost şi singurătate.

Mânată de ideea vagă de a ajunge într-un sat şi a-şi găsi un adăpost, o porni pe marginea drumului.

Străbătu o milă, apoi încă una. Arşița dogorea. Pe Kate o dureau îngrozitor picioarele. Plantații de portocali şi terenuri cu trestie de zahăr mărgineau drumul. Trecu

pe lângă o fermă, dar nu văzu nici un indicator de oraş sau de sat.

În cele din urmă, nesigură dacă procedează bine sau nu, se întoarse pe drumul pe care venise. Se gândea să ia autobuzul înapoi la Stockton şi să-şi găsească acolo un adăpost ieftin.

Aerul fierbinte îi tremura în faţa ochilor obosiţi. Nădăjduia că nu rătăcise drumul din cauza oboselii şi a zăpăcelii.

Începuse să se simtă cuprinsă de panică, în clipa când o maşină apăru în viteză pe drum şi opri lângă ea cu un scrâşnet de frâne. În maşină se găseau trei tineri.

— Vrei să te luăm? întrebă şoferul, încotro mergi?

Kate îl privi pe fereastră. Era un tânăr în blugi şi în maiou, după toate aparenţele un muncitor. Părea serios şi cam nerăbdător.

— La staţia de autobuz spre oraş, răspunse ea.

— Te ducem acolo în două minute. Urcă! Intră în maşină.

Urmă o scurtă tăcere. Şoferul o privi cu seriozitate şi o întrebă:

— Eşti de prin părţile astea?

Kate clătină din cap.

— Da' de unde eşti?

Îşi scormoni mintea după o minciună şi se opri la primul nume care-i veni în cap:

— Din Sacramento.

Din spatele maşinii se auzi un hohot de râs. Kate nu se întoarse, îşi ţinea ochii aţintiţi asupra drumului.

— Şi ce cauţi pe aici? o întrebă şoferul, păstrându-şi expresia de seriozitate.

— O... am fost în vizită.

Din nou hohotul de râs din spate, de astă dată mai gros şi mai grăitor.

— În vizită, repetă şoferul. Acum zâmbea şi el, un zâmbet neplăcut.

Kate aruncă pe furiş o privire în spate. Văzu doi

tineri care fumau şi țineau sticle de bere între genunchi. Unul dintre ei rânji.

Maşina mergea în viteză, cu cel puțin cincizeci sau şaizeci de mile la oră. Se hurducau pe drumul de țară pe lângă livezi şi şanțurile de irigare. Pe urmă o luă în mare viteză pe un drum care i se păru familiar, într-o frântură de secundă Kate recunoscu drumul pe care venise, ba văzu chiar şi stația de autobuz.

— Acolo-i stația, strigă ea.

— Ba nu, o contrazise şoferul cu expresia lui de seriozitate.

Brusc, Kate îşi dădu seama că expresia aceea ciudată, încordată, a feței lui nu provenea nici din iritare, nici din ostilitate, ci din beție. Licărul batjocoritor din ochi era de neconfundat. Se mustră că nu-şi dăduse seama de acest lucru când oprise maşina ca să o ia.

Şoferul sporea întruna viteza, apăsând cu deliberată violență pe accelerator.

— Îmi dai voie să cobor? întrebă Kate.

Şoferul o privi cu prefăcută surpriză, îşi ridică, ironic, o sprânceană.

— Te rog, o pofti el.

Dar nu încetini nici o clipă viteza.

— N-ai de gând să încetineşti? întrebă ea.

Brusc, şoferul izbi frânele şi viră pe un drum prăfos care se deschidea drept ca o săgeată printre şirurile nesfârşite de portocali. Mărind din nou viteza, o porni printre copaci. Ramuri lungi, atârnânde, plesneau şi zgâriau maşina.

Kate era înspăimântată.

— Încetineşte! Dă-mi drumul! strigă ea.

Deodată, un braț din spate îi încolăci gâtul. Simți în ureche o gură care duhnea a bere.

— Ce-i cu tine, puicuțo? Nu vrei să fii drăguță?

Brațul îi strângea gâtul cu tot mai multă forță. Începu să se zbată. Auzi din spate râsete de oameni beți. Brațul de pe gât îi alunecă spre sâni.

Brusc Kate avu impresia că simte fața lui Ray lipită de fața ei şi trupul lui împingându-i-l pe al ei în pat, respirația lui puțind a alcool umplându-i nările.

La această amintire, ceva păru să plesnească în ea. Se răsuci muşcând cu forță, chiar sub cot, brațul care-i încolăcea gâtul.

Auzi din spate un răcnet răguşit.

— Cățea împuțită! Isuse!

Apoi o mână o înşfăcă de păr. O copleşi panica. Maşina continua să gonească. Se afundau din ce în ce mai mult către nicăieri.

O durea pielea capului, începu să se zvârcolească.

— Opreşte! strigă. Lasă-mă să cobor!

Mâna din păr o smuci şi mai tare. Zvârcolindu-se de durere, îl izbi pe şofer într-o parte. Băiatul scoase o înjurătură.

— Bătu-o-ar Dumnezeu, rosti o voce.

Maşina se opri scârțâind, ridicând nori de praf de pe drumul murdar.

Mâna furioasă era încă înfiptă în părul lui Kate. Şoferul coborî şi trecu apoi în partea ei. Se simți smulsă din maşină şi trântită pe jos, printre portocali. Acum putea vedea fețele celor trei tineri. Erau nişte țărănoi mocofani, băutori de bere, ieşiți la pradă. Kate cunoştea genul, deşi nu avusese de-a face niciodată cu asemenea indivizi până atunci.

Dar ăştia trei erau foarte beți şi turbați de împotrivirile ei din maşină. Mai cu seamă şoferul, pentru că le pusese viața în pericol izbindu-l când era la volan.

Cei doi din spate o înşfăcaseră de brațe şi se pregăteau s-o trântească la pământ. Şoferul se apropia de ea. Kate îşi dădu seama că el era conducătorul. Rânjea pervers şi îşi desfăcea cureaua.

— Ar fi trebuit să fii mai politicoasă, îi spuse el. Am de gând să-ți dau o lecție s-o ții minte. Ține-i picioarele, Earl...

Kate simți brațe bărbăteşti trântind-o jos. Unul

dintre băieți se căznea să-i desfacă picioarele. Şoferul, cu o expresie de dispreț pe față, îşi scotea blugii.

Kate văzu roşu în fața ochilor. Se gândi la Ray şi la mama ei şi la viața pe care o dusese cu aceştia de la moartea tatălui ei. Auzea certurile lui Ray cu Irma şi hidosul scârțâit al arcurilor patului în timpul împerecherilor lor şi văzu în minte trupul bărbătesc, unsuros care o posedase de atâtea ori pe mama ei, încercând aseară să profite şi de ea.

Şi acum, bădăranii ăştia, golanii ăştia de țărănoi voiau acelaşi lucru. Ei bine, n-o să-i lase!

Se zvârcoli nebuneşte în brațele celor doi care o imobilizaseră, încercaseră să o trântească pe jos, dar erau vlăguiți de beție în timp ce ei furia îi dădea puteri noi. Izbuti să-şi elibereze picioarele şi, când se apropie şoferul de ea, îl lovi cu toată puterea în testicule.

Apoi se întoarse spre ceilalți doi. Aceştia o țintuiau încă, dar Kate se zbătu cu o furie atât de neaşteptată, încât în scurt timp reuşi să se elibereze şi să dea în ei ca de la egal la egal.

Lupta se termină în câteva minute. Se luptase cu ei spasmodic, izbind şi zgâriind şi lovind. Simțea gustul propriului ei sânge. Bluza şi fusta îi era sfâşiate. O forță stranie, mai puternică decât foamea sau oboseala, o făcu să se lupte până când bețivii o lăsară baltă şi dădură bir cu fugiții.

Îi auzi înjurând, apoi râzând şi pe urmă auzi motorul maşinii. Un scrâşnet de roți şi un nor de praf. Era singură. O trântiseră la pământ şi o părăsiseră. Râsetele şi înjurăturile lor îi răsunau în urechi.

Rămase mult timp lungită la pământ. Nările îi erau înțepate de amestecul de mirosuri de flori de portocal, sânge şi saliva duhnind a bere, care se scursese pe pielea ei. Ştia că scăpase ca prin urechile acului. Dacă n-ar fi fost atât de beți, toți trei şi-ar fi bătut joc de ea.

Pe urmă i se năzări că s-ar putea să se întoarcă.

Se opri rezemându-se de copaci şi ieşi din desiş la un

drum. Începu să meargă. Nu ştia încotro se îndreaptă. Ştia doar că trebuie să se grăbească.

Din când în când trecea câte un camion sau câte o maşină. Dar nimeni nu încetinea viteza, lucru pentru care se simțea recunoscătoare.

Abia acum îşi dădea seama că valiza şi poşeta îi dispăruseră. Rămăseseră în maşina beţivilor. Nu avea un ban, nu avea haine, şi mergea pe drum împleticindu-se, cu bluza şi fusta sfâşiate.

Dar toate aceste nenorociri nu o dureau cât faptul că pierduse fotografia tatălui ei; singurul lucru din lume care avea vreo însemnătate pentru ea dispăruse pe vecie. Un suspin înăbuşit i se urcă în gât.

Continua să meargă fără să ştie încotro se îndreaptă. Şi nici cât timp a mers nu şi-a dat seama. Soarele torid începea să scapete. Curând avea să se întunece.

Trecu pe lângă un loc de picnic la marginea drumului. Exista acolo o fântână. Folosi apa sălcie pentru a-şi spăla sângele de pe față. Apoi bău o înghițitură zdravănă şi se simți mai bine.

Dar după aceea foamea îi sfârtecă măruntaiele. Mărul pe care-l cumpărase rămăsese în punga ei dispărută.

Abia târându-se făcu înconjurul locului de picnic. Pe una dintre mese rămăseseră câteva fărâme de cartofi prăjiți şi de pâine.

De asemeni, se mai găsea acolo o ladă de gunoi, neacoperită. Kate se uită în ea.

Văzu o pungă de cartofi prăjiți, cu câteva bucățele rămase pe fund. Întinse mâna spre ea.

Dar auzi un foşnet brusc şi îşi dădu seama că în lada de gunoi se aciuise un animal. Prea târziu aruncă punga şi îşi îndreptă spatele. Din ladă, se zgâia la ea, înfricoşător, un ditamai şobolanul.

Kate îşi aduse aminte de mama zdrențăroasă care-şi hrănise fiul cu un cartof din lada de gunoi. O năpădi un val de greață, care se îmbină cu imaginea celor trei

beţivani din maşină, cu ochii lichizi ai lui Ray în camera ei de culcare, cu faţa mânioasă a mamei când o izgonise de acasă.

Kate căzu în genunchi în praf şi vomită.

Rămase îndelung în această poziţie, temându-se că dacă s-ar ridica ar cuprinde-o din nou greaţa. Dar se întuneca. Ştia că trebuie să meargă mai departe. Îşi aranjă pe cât putu bluza şi fusta şi o porni la drum.

Avea impresia că mersese ore întregi. Odată cu lăsarea întunericului căldura din vale se răcorise rapid şi acum îi era frig. O durea întregul trup în urma luptei cu cei trei tineri din maşină.

După un timp, îşi dădu seama că o durea ceafa. Apoi junghiuri dureroase începură să i se lase din ceafă pe şira spinării, la fiecare pas pe care-l făcea. Pumnii şi loviturile violatorilor ei o răniseră probabil mai tare decât îşi dăduse seama.

Nu se mai simţea în stare să meargă înainte. Mersul era un chin. Lipsa de somn din ultimele douăzeci şi patru de ore o dăduse gata.

Şi totuşi continua să meargă. O împingea un instinct primar de supravieţuire, odată cu convingerea că nu se putea întoarce, că nu se va mai întoarce niciodată. Orice chinuri urmau să o aştepte, îşi va lăsa trecutul în urmă, din ce în ce mai în urmă. Acum, cel puţin, ştia de ce fuge.

Dar curând o părăsiră până şi aceste gânduri şi nu făcu decât să-şi pună mecanic un picior înaintea celuilalt, pustie şi lipsită de orice speranţă, contemplând lumea ostilă cu ochi orbiţi, indiferenţi, asemenea copiilor fără adăpost pe care-i văzuse la Stockton.

Cu ceasuri mai târziu, singură în noapte, descoperi o staţie de benzină cu birt, plasată la o răscruce de drumuri. „Ultima staţie de benzină pe o rază de patruzeci de mile", scria pe firma din faţa benzinăriei.

Kate se apropie, căutând semne de viaţă. Depăşise acum limita modestiei sau a timidităţii. Dacă exista cineva pe acolo, avea să-i ceară ajutor.

„Permanent deschis", scria pe un carton prins pe fereastra întunecată a sălii de mese. Nu se vedea nici o lumină aprinsă. Pe un carton mai mic, aşezat în fereastra uşii de la intrare, scria „Închis".

Kate era prea stoarsă de vlagă pentru a putea sesiza ironia celor două mesaje contradictorii.

Dincolo de sala de mese văzu o clădire mare, la vreo cincizeci de metri, cocoțată pe un dâmb. Undeva, înăuntrul acestei clădiri, părea să ardă o lumină.

Kate ştia bine că nu poate merge mai departe. Se târî pe dâmb, se cățără pe cele câteva trepte şubrede ale casei şi sună la uşă.

Urmă o lungă tăcere. Sună din nou. Mâinile îi tremurau, iar respirația îi era dureroasă.

În sfârşit, în casă se aprinse o lumină. Pe urmă se auziră nişte paşi. Cineva se apropia de uşă.

Lampa agățată deasupra uşii de intrare se aprinse, luminând-o. Uşa se întredeschise lăsând la vedere un bătrân înfăşurat într-un halat vechi din flanel.

Se uită la ea prin geamul uşii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Gâtul... răspunse Kate amețită. Am fost...

Dar în secunda următoare căzu la picioarele bătrânului.

CAPITOLUL 6

Când se trezi, Kate se afla într-un pat, învelită cu o pătură caldă.

Clipind des, se uită în jur. Pe pereți erau fotografii şi o diplomă al cărei text nu-l putea descifra. În cameră se aflau patul în care zăcea ea, un fotoliu jerpelit şi o masă de scris, ieftină.

Lampa de lângă pat nu era aprinsă, dar văzu o lumină care răzbătea din hol. Auzi paşi.

O timidă bătaie în uşă.

— Te-ai trezit, domnişoară?

Bătrânul pe care-l văzuse în uşa casei intră ținând o tavă în mână.

— Ți-am adus puțină supă şi o cană cu lapte. Nu prea e ca la Ritz, dar o să te ajute să te pui pe picioare. Erai îngrozitor de slăbită.

Kate se uită la el fără să rostească un cuvânt. Era amețită şi speriată.

Bătrânul veni lângă ea.

— Te-am spălat de sânge, îi spuse el. Dar te-am lăsat îmbrăcată. N-am vrut să te fac să te simți prost. Când o să doreşti, poți să faci un duş. Şi după aceea am să-ți dau nişte haine.

Îi aşează tava în poală şi-i ridică perna la spate.

— S-ar zice că ai fost bătută zdravăn, urmă el. Dar ai să-ți revii.

Îi zâmbi. O privea cu ochi obosiți de după nişte ochelari cu rame de sârmă. Avea o față blândă şi uşor jenată. Kate se uită la el în tăcere, cu ochi de animal care căzuse într-o capcană. Poate că din această pricină, bătrânul nu-i puse nici o întrebare în legătură cu cele ce i se întâmplaseră.

Arătă cu mâna spre diploma din perete.

— Asta era camera fiicei mele, îi explică el. Mă rog, de fapt nu a locuit decât de două ori aici. Când ne-am mutat din Missouri, ea era deja la şcoală. Dar îmi lipsea, aşa că am pus câteva dintre lucrurile ei aici. Frances — asta era nevastă-mea — n-a fost de acord. Voia să facem din încăperea asta o cameră de musafiri. Dar eu eram un sentimental.

Arătă din nou spre diplomă.

— Cassie era o elevă foarte bună. Era a şaptea în clasă. Desigur, o şcoală mică, numai optzeci de fete, dar era foarte ageră, crede-mă. Niciodată n-am putut s-o înving într-o discuție, avea întotdeauna ultimul cuvânt. Bănuiesc că semăna cu maică-sa. Amândouă erau deştepte foc.

Oftă.

— Frances a murit acum trei ani şi jumătate. Tuberculoză. Am suferit mult, crede-mă. Ea făcea toată treaba aici. Ştii, când m-am pensionat la Joplin, ne-am retras aici. Frances a cumpărat bucata asta de pământ, a clădit benzinăria şi birtul, a angajat un ajutor, şi ea pregătea cu mâna ei plăcintele şi gogoşile. Era un adevărat dinam. Eu pompam benzina, dar ea ţinea socotelile. Ce vârtej era fata asta! Este drept că mă cicălea, dar bănuiesc că meritam. Eu sunt genul de om care nu face nimic până nu-i tragi un picior în fund.

Kate asculta în tăcere. Se simţea mai puţin speriată acum. În ciuda ciudăţeniei a tot ce o înconjura şi a necazurilor prin care trecuse de când plecase de acasă, îşi putea da seama că bătrânelul acela era inofensiv şi singuratic.

Bătrânul privi în jur.

— De când m-a părăsit Frances, urmă el, totul s-a dus de râpă. Cassie s-a măritat în Pennsylvania cu un băiat pe care l-a cunoscut la şcoală. Acum au şi ei copiii lor. Nu-i văd; ţara asta a noastră e prea mare ca oamenii să poată călători pe asemenea distanţe. Da-mi scrie din când în când şi-mi trimite pozele ălor mici. N-am de ce să mă plâng. Tinerii trebuie să-şi trăiască vieţile lor. Iar eu, lucrez înainte, da' nu mai e ce-a fost. Am necazuri cu ajutoarele de la bucătărie. Şi nu-s eu ambiţios pe cât ar trebui să fiu. Un om a vrut să-mi vândă un loc de pus o firmă mare pe şosea, dar nu m-am încumetat să-l cumpăr. Cred că ar fi trebuit să-l iau.

Kate izbuti să zâmbească uşor. Simţea că bătrânul era la fel de rătăcit în viaţa lui ca şi ea într-a ei. Avea atâta nevoie să mai stea de vorbă cu cineva, încât îşi turnase toată povestea vieţii lui în faţa unei persoane complet străine. Ceea ce o făcea într-un fel să se simtă mai puţin singură.

Omul se uită la Kate care-şi sorbea supa şi zise:

— Ascultă, eu te plictisesc cu povestea vieţii mele şi

nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Kate. De fapt, Katherine.

— Un nume frumos. Seamănă cu Cassie. Curios, nu?

— Domnule... începu Kate.

— Stimson. Ewell Stimson. Mă bucur de cunoştinţă, Kate. Îţi place supa?

— Foarte bună, mulţumesc.

— E din plic. Da' şi eu mănânc asta de cele mai multe ori la prânz. Ca să-ţi spun adevărul, nu prea mă pricep la gătit. Asta nu-i prea bine când conduci un restaurant. Dar aşa stau lucrurile.

— Dar nu foloseşti o bucătăreasă pentru birt?

— Am avut un bucătar care a fugit acum trei luni cu o clientă, răspunse el zâmbind. Mare belea. Se pricepea să facă nişte hamburgeri grozavi. Şi friptură la tavă. Afacerile tocmai începuseră să meargă mai bine când a şters-o. Se uită la Kate. Ce-ai zice de o bucată de tort de ciocolată ca să meargă supa aceea în jos? Nu-ţi face griji. Nu l-am preparat eu. L-am luat de la patiseria din oraş. Acolo fac prăjituri şi plăcinte bune.

— Din oraş? Suntem lângă un oraş?

— Oraşul Tracy. La zece mile de aici. Arătă pe fereastră. În drum spre Modesto.

Kate nu răspunse nimic. Îşi amintea indicatorul care arăta direcţia spre Modesto, când coborâse din autobuzul de Stockton. Părea să fi trecut o viaţă de atunci. O imagine fugitivă a celor trei ţopârlani care o bătuseră îi fulgeră înaintea ochilor. Se simţi cuprinsă de un val de slăbiciune şi de greaţă. Îşi alungă gândul din minte.

Omul care se numea Ewell Stimson se uita la ea zâmbind. O privea cu ochi întrebători, totuşi evită să o chestioneze.

— Ei, ţi-au mai revenit puţin culorile în obraji, domnişoară. Mă bucur, îmi aduci aminte de Cassie când era în clasa a opta şi şi-a scrântit glezna. Doamne, ce m-am mai necăjit! Dar tinerii îşi revin repede.

Urmă un răstimp de tăcere, în care îşi mută privirea de la ea, scrutând încăperea.

— Păcat că n-a putut petrece mai multă vreme aici, înainte de a se mărita, urmă bătrânul. Ţineam mult la fata asta. Aproape că mă împăcam mai bine cu ea decât cu Frances. Dar tinerii trebuie să-şi trăiască viețile lor.

Se uită din nou la Kate.

— Ce zici de prăjitură?

— Mi-ar plăcea, răspunse ea zâmbind. Mulțumesc.

Cu un pas sprinten care-i dezmințea înfățişarea îmbătrânită, omul plecă să i-o aducă.

Kate răsuflă uşurată. Bătrânul era atât de singur, încât nu dorea altceva decât să vorbească despre el, despre trecutul lui, despre familia lui. Nu avea de gând să o întrebe ce i se întâmplase. Nici măcar nu o întrebase de numele de familie.

Începu să se relaxeze.

O oră mai târziu, Ewell Stimson se duse la culcare, după ce-i arătă lui Kate unde era duşul, şi după ce-i dădu prosoape curate şi un halat şi o pijama care-i aparținuseră fiicei lui.

— Eu mă scol de obicei la ora cinci dimineața, îi spuse el. Trebuie să fiu gata să servesc camioanele. Dar tu poți să mai dormi. Refă-ți puterile. Ți-am lăsat în dulap câteva din rochiile lui Cassie şi câteva lucruri care i-au aparținut lui Frances. Sper să găseşti ceva care să ți se potrivească. Acum, te rog să-mi spui dacă crezi că ai nevoie de un doctor. Mie nu mi se pare, dar eu nu pot să judec în chestii din astea. Noapte bună.

După ce bătrânul ieşi, Kate se duse să facă un duş.

Îşi scoase hainele şi le împături pe scaunul de lângă uşă. O dureau toate încheieturile şi simțea junghiuri ascuțite în sâni şi în pulpe, unde fusese lovită de cei trei golani din maşină.

Îmbrăcându-şi cămaşa de noapte împrumutată, străbătu holul spre sala de baie. În dormitorul bătrânului

lumina era stinsă, îi auzi respirația de om adormit.

Intră în baie şi îşi scoase cămaşa de noapte.

Se privi în oglindă. Pe față şi pe gât era plină de vânătăi, ca şi pe picioare şi pe brațe. Buza de jos îi era umflată. O zgârietură mare de pe obraz fusese spălată de Ewell Stimson.

Trupul îi era murdar de la luptele în praf duse cu cei trei. Nici nu-şi dăduse seama până atunci cât era de transpirată. Avea mare nevoie de un duş.

Când se privi în oglindă, ochii i se părură străini. Irişii aurii căpătaseră o culoare ciudată, murdară. Poate că din cauza luminii nefamiliare din baie. Şi expresia ochilor era străină, impenetrabilă, de parcă se dezrădăcinase cu totul, din mediul ei, într-un fel pe care nu-l putea încă judeca. Se întrebă dacă o să mai arate vreodată aşa cum arătase până cu o zi şi jumătate în urmă.

Dădu drumul la duş şi intră în cadă. La început apa era rece ca gheața. Robinetul duşului nu funcționa bine. Apa venea în rafale zgomotoase. Probabil că Ewell Stimson nu făcea duş, ci baie.

Găsi o bucată de săpun şi începu să se frece. Murdăria de pe picioare i se scurgea în apă.

Îşi trecu săpunul peste stomac şi peste sâni. În ciuda durerilor care o înțepau, săpunul călduț şi lunecos era plăcut. Sfârcurile o gâdilau şi se întăriră la atingerea degetelor ei. Senzația de excitare care îi încolțise în sâni i se răspândi în tot trupul.

Suspină. Bucata de săpun îi scăpă din mână, dar o prinse în aer, înainte de a fi căzut, plescăind pe fundul căzii. Reflexele ei intime o surprindeau, încă de copil avusese aptitudini de atletă şi adeseori fusese mai puternică decât băieții de vârsta ei.

Îşi săpuni stomacul, apoi pulpele — se lungiseră, deoarece crescuse în ultimul an —, apoi locul tainic dintre picioare. Când se atingea, simțea o furnicătură puternică, aproape dureroasă. Îşi dădea seama că acum

era o femeie în toată puterea cuvântului. Schimbările pe care le observase în ultimii ani la colegele ei — brusca obsesie față de băieți, interesul narcisist față de propria înfățișare — se petrecuseră şi în ea.

Senzația oscilă o clipă pe marginea plăcerii, apoi deveni jenantă când îşi aduse aminte de Ray asaltând-o în propriul ei pat şi de țărănoii din maşină pipăindu-i trupul.

Dar izgoni toate aceste gânduri. Acum trebuia să înceapă o viață nouă. Colegele ei de la şcoală nu aveau s-o mai vadă niciodată. Pentru ea nu vor exista băieți la care să viseze, nici dansuri la care să fie invitată. Lăsase în urmă asemenea lucruri.

Destinul ei era diferit. Şi poate că fusese întotdeauna aşa. E drept că era rătăcită şi lipsită de un cămin, dar totodată era liberă. Cu aceste gânduri în minte, foamea din trupul ei căpătă un alt înțeles. Făcea parte din marea schimbare care dădea vieții o direcție cu totul nouă.

Îşi lăsă degetele să zăbovească o frântură de secundă pe carnea lunecoasă a sexului, gândindu-se că, pe măsură ce se prefăcea într-o femeie, locul acesta tainic ar putea deveni de o importanță crucială pentru ea.

Dar nu mai important decât creierul. Nu mai important decât libertatea ei.

Cu acest gând în minte, Kate isprăvi să se săpunească între picioare şi lăsă apa caldă să-i scalde trupul.

Nici o clipă nu-i trecu prin minte că fiecare mişcare pe care o făcea era supravegheată.

CAPITOLUL 7
18 noiembrie 1935

Scena era cufundată în tăcere.

Maşiniştii, operatorii de sunet, machiorii, asistenții de regie, ajutoarele urmăreau camera de filmat

apropiindu-se tot mai mult de cei doi tineri aşezaţi pe o bancă dintr-un parc, în faţa unui fundal întunecat.

Acum erau total concentraţi pe scena de moment. Regizorul, din spatele camerei de filmat, le dădea ultimele instrucţiuni. Era unul din cei mai buni şi făcuse mai multe filme cu cele două vedete. Atmosfera de lucru era rece, profesională, disciplinată, fără nici un moment pierdut.

În spate, într-un loc unde nu putea fi văzut de nimeni, stătea producătorul filmului. Se numea Justin Garza şi era unul dintre cei mai influenţi producători de la studiourile Olympic Pictures. Îşi făcuse un nume pe vremea comediilor mute, când lucrase cu cei mai talentaţi actori din branşă, şi realizase tranziţia la filmul sonor în calitate de producător al unor drame de familie şi al unor comedii romantice.

Cei doi tineri actori de pe platou constituiau cheia succeselor lui. Erau Tommy Valentine şi Eve Sinclair. Turnaseră împreună şapte filme din ciclul cunoscut sub genericul Jill şi Johnny. Colaborarea celor doi asigurase un imens succes de casă şi captase atenţia întregii naţiuni.

Producătorul îi urmărea cu un zâmbet vag pe Tommy debitându-şi rolul şi pe Eve dându-i replicile. Cei doi interpreţi reuşiseră să creeze o reală simbioză, datorită unei lungi familiarităţi artistice, care-i făcuse să se completeze de minune. Tommy juca rolul unui tânăr uşor zăpăcit, dar plin de ardoare, de o delicateţe impresionantă. Eve, cu marea ei experienţă şi convingere, juca rolul stereotip al fetei băieţoase din vecini, care, datorită dragostei pentru Tommy, înfloreşte într-o superbă adolescentă.

Alcătuiau cuplul perfect şi filmele lor aduseseră profituri uriaşe. În clipa de faţă, Eve Sinclair ocupa locul nouă în topul succeselor de casă ale actriţelor, iar Tommy Valentine locul şase printre actori. Acum era prima dată când Tommy Valentine căzuse dintre primii cinci din top,

de patru ani încoace de când începuse ciclul Jill şi Johnny. Cât despre Eve, ea urcase de-abia în acest an printre primele zece actriţe. Şi vădea toate semnele unei ascensiuni, în timp ce Tommy, deşi încă vedetă de renume, prevestea declinul.

Justin Garza studiase cu grijă toate probele acestui film şi aparatul nu mințea. Tommy Valentine îşi pierdea drăgălăşenia ştrengărească, pistruiată. Se maturizase, şi pe ecran arăta obosit şi fleşcăit. Nu avea în faţă mai mult de un film sau două până să-şi piardă cu totul atracţia adolescentină. Curând va trebui să plonjeze în roluri de adult, în care sau se va îneca sau va pluti la suprafaţă. Ţinând seama de natura talentului său şi de competiţia existentă, era îndoielnic că va putea să supravieţuiască.

Dar acum Eve avea optsprezece ani, mergea pe nouăsprezece (deşi propaganda publicitară o menţinea la şaisprezece ani). Atât chipul cât şi trupul i se maturizaseră. Era subţire şi zveltă, cu un păr ca pana corbului Şi ochi albaştri, limpezi, în care o ascuţită inteligenţă se îmbina cu o personalitate cameleonică. Deşi era departe de a fi un sex-simbol ca Jean Harlow sau Marlene Dietrich, era foarte frumoasă şi pregătită să joace roluri principale romantice. Astăzi, îşi reţinea evident feminitatea, pentru a putea comunica inocenţa tinerei Jill Garnett.

Dar posibilităţile ei se amplificau dincolo de rol.

Prevestirea apăruse pe ecran, îşi spunea Justin Garza. Ciclul Jill şi Johnny era pe ducă. Şi, când se va duce cu totul, Garza avea să-şi piardă ciolanul gras la Olympic Pictures.

Curând va trebui să se gândească să repună piesele jocului şi să pornească la ceva nou. Dar nu era uşor să confecţioneze ceva care să-i aducă dolarii de la Jill şi Johnny. Filmele lui de succes erau foarte rare.

Justin Garza trebuia să reflecteze serios. Era în joc poziţia lui ca unul dintre cei mai renumiţi producători de la Hollywood.

Când părăsi studioul ca să se întoarcă în biroul lui, Garza luă o hotărâre tipic hollywoodiană. Va amâna inevitabilul cât mai mult cu putință. Poate că va putea să mulgă de la Tommy Valentine încă trei filme din seria Jill şi Johnny în loc de două sau chiar unul. În fond, un machiaj bun poate opera minuni. Pe urmă o să vadă el ce va face în viitor, când o să vină viitorul.

Frumoasa Eve Sinclair n-o să aibă nici o dificultate, ştia bine că o să cadă în picioare când o să se termine cu Jill şi Johnny. O să poată juca orice rol o să dorească şi o să fie strălucită ca întotdeauna.

Cât despre Tommy Valentine, acesta avea să plutească în curând în apele pline de rechini ale celei mai crude meserii din lume. Nu putea decât să spere că Tommy pusese deoparte ceva din banii pe care-i câştigase în anii lui de succes. Avea să aibă mare nevoie de ei.

Cu aceste gânduri deprimante, Justin Garza îşi alungă ambele vedete din minte. Mulțumindu-i lui Dumnezeu că producătorii nu îmbătrâneau la fel de repede ca actorii, se duse să ia masa cu directorul studioului.

O jumătate de oră mai târziu, Tommy Valentine se afla în cabina lui, demachindu-se, în timp ce Eve Sinclair stătea tolănită pe canapea, urmărindu-l.

Cei doi erau prieteni buni. Deşi la început se cunoscuseră doar întâmplător, ca vedete-copii, fiecare dintre ei lucrând pentru un alt studio, cele şapte filme pe care le turnaseră împreună îi apropiaseră foarte mult. Eve ştia că îi datora foarte mult lui Tommy, întrucât Jill şi Johnny o lansase datorită puternicului succes de casă şi o ajutase să parcurgă tranziția de la roluri de copil-vedetă la vedetă-adolescentă. Adeseori stătea şi asculta văicărelile lui Tommy în legătură cu studioul, cu agentul lui, producătorul lui şi, în ultimii ani, Eve îi făcuse şi o serie de servicii.

Desigur, zvonurile referitoare la existența unei idile între ei doi, în afara studiourilor, nu conțineau nici un sâmbure de adevăr. Dar amândoi recunoşteau necesitatea unor astfel de poveşti publicitare, şi agenții lor, împreună cu departamentele de publicitate, munciseră de zor în ultimii patru ani la crearea unei atari campanii.

După turnarea a şapte filme împreună, cei doi ajunseseră ca un frate şi o soră. Se cunoşteau unul pe celălalt mai bine decât îi cunoştea oricine altcineva şi erau în măsură să se ajute în momentele grele în fața aparatului de filmat, fără ca vreo persoană din afară să-şi dea măcar seama. Această neobişnuită intimitate dintre ei era cheia succesului lor pe ecran.

— Ce-ar fi să luăm astă-seară masa împreună? o întrebă Tommy. Te duc la Perina. Poate că acolo îi găsim pe Terri şi pe Ralph şi mergem împreună la Cloudy.

Cloudy era un cazino unde se juca clandestin, pitit undeva pe după un gard sigur printre dealurile Hollywood-ului.

Poliția din Beverly Hills îi tolera pentru că printre clienții cazinoului se numărau mari staruri şi personalități ale studiourilor, şi pentru că era un fel de atracție turistică pentru oamenii bogați de afaceri din toate colțurile lumii. Lui Tommy îi plăcea să joace şi atrăsese în repetate rânduri atenția asupra lui, riscând sume mari la masa de ruletă. Îi plăcea să trăiască periculos şi, în al doilea rând, îşi putea permite marile pierderi financiare.

Eve îi zâmbi.

— Iau masa cu tine, îi răspunse ea. Dar de jucat va trebui să joci de unul singur. Eu mă duc acasă la culcare.

— Stricătoare de plăceri, râse Tommy. Te pricepi să omori bucuria unei seri.

Se vedea că Eve detesta jocurile de noroc. Banii însemnau foarte mult pentru ea şi nu se îndura să-i rişte pe capriciile unei bile care dansează pe o masă de ruletă.

Pentru ea actoria era o afacere, şi îşi perfecționase în fel şi chip tehnica de interpretare numai cu scopul de a ajunge vedetă. Deşi era recunoscută ca una dintre cele mai bune actrițe din Hollywood, în ciuda vârstei ei fragede singurul motiv pentru care nu i se acordaseră până acum premii era natura comercială a filmelor în care fusese distribuită. Dar ea însăşi nu se considera o actriță. Era o profesionistă în cel mai competitiv dintre domenii. Şi dobândise succesul. Nu neglija nici un moment scopul ei imediat: să atingă culmea cu orice preț şi să rămână acolo.

Zâmbea imaginii lui Tommy reflectate în oglindă, când îi întrerupse o bătaie în uşă. Era un maşinist tânăr, care-i adusese un bilet lui Tommy. Acesta îi întinse o bancnotă de cinci dolari. Maşinistul plecă, aruncându-i o privire plină de subînțeles.

Tommy deschise biletul şi îl citi fără să se aşeze. Apoi se întoarse către Eve.

— Ascultă, Evie, îi spuse uşor jenat. Putem amâna masa noastră împreună? A intervenit ceva.

— Bineînțeles, răspunse Eve zâmbind. Nu sunt eu aia care să-ți strice ploile, ştii bine, Dar fii foarte atent.

Tommy aruncă biletul pe masa de machiaj şi privi în jos la ea, cu o expresie întristată.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Niciodată n-am crezut că o să pot avea un prieten în chestiile astea. Ce te face să fii atât de înțelegătoare?

— Probabil faptul că până nu dai tu de necaz nu poți participa la necazul altuia, glumi ea, zâmbindu-i de Pe canapea.

Urmă o scurtă tăcere. Fiecare dintre ei ştia ce gândeşte celălalt.

Eve era la curent de multă vreme cu faptul că Tommy era homosexual. Constituia un secret deschis dar păzit cu străşnicie de lumea din afară. Tommy îi mărturisise lui Eve adevărul despre viața lui curând după ce începuseră să lucreze împreună.

De atunci, ea avusese deseori prilejul să-l acopere când una din aventurile lui amoroase îl făcea să întârzie la filmare sau îi pricinuia o tulburare care-l împiedica să se concentreze.

În seara aceasta, ca de atâtea alte ori în trecut, Eve respecta dreptul lui Tommy la plăcerile lui secrete, dar îl avertizase să fie atent.

Îi observă expresia de tristețe din ochi când îşi contemplă propria față reflectată de oglinda din cabină. Nimeni nu putea fi mai dureros conştient de efectele maturizării decât era el, pentru că în cazul lui Tommy această realitate îi afecta atât iubirea vieții lui, cât şi cariera.

— Vino aici, îl chemă Eve. Aşează-te lângă mine.

Se întinse pe canapea cu capul în poala ei. Părea un copil care se agață de poala mamei.

— Oh, Evie… murmură.

Un timp, nici unul dintre ei nu rosti nici un cuvânt. Eve îi mângâia uşor părul cu degetele şi el închise ochii.

— Spune-mi ceva, îi ceru ea în cele din urmă.

— Orice, camarade.

— Cum e?

Urmă o tăcere.

— Vrei să spui… ?

— Când eşti cu bărbați, asta vreau să spun.

După o lungă pauză, îl simțea adunându-şi gândurile.

În acest timp păru să fi devenit mai molatic şi feminin în brațele ei.

— În timpul copilăriei şi adolescenței ți se spune că trebuie să fii dur— Ca Douglas Fairbanks. Să-i bați pe ceilalți, să faci paradă de putere, să o răpeşti pe eroină, dacă se putea, călare pe un cal alb. Dar într-o bună zi — n-aş putea spune exact când, dar atunci când eşti foarte tânăr — îți dai seama că nu vrei să fii un luptător, Evie. Vrei să fii ținut în brațe şi sprijinit. Doreşti ca altcineva să fie puternic şi să te ocrotească. Asta-i tot. Eve continua

să-l mângâie pe păr.

— Cred că înțeleg, rosti ea.

— Oare? Fetele nu pot înțelege asemenea lucruri.

— Totuşi înțeleg, stărui Eve. Simți nevoia să primeşti de la un bărbat ceea ce simt şi eu nevoia să primesc. Să aibă grijă de tine. Să te ocrotească. E firesc, în sinea ta, eşti mai mult fată decât băiat. Asta nu-i nici o crimă.

— Spune-le şi celor de la Liga pentru bunele moravuri, râse el.

Eve îl bătu pe umăr.

— Eu sunt aici ca să te apăr, nu cumva să se afle.

Tommy se ridică şi zâmbi.

— Ştii, eşti o fată tare drăguță. Ți-am mai spus-o?

Ea îi zâmbi, la rându-i, atingându-i obrazul. Pe urmă îşi luă un aer serios:

— Încă îți mai plac? întrebă ea. Vreau să spun... ştii ce vreau să spun. Şi eu simt nevoia să plac, ştii.

El o sărută uşor pe obraz.

— Am să te iubesc întotdeauna, fetițo. Tu ştii lucrul ăsta.

Îşi consultă ceasul.

— Fir-ar să fie! Trebuie să-mi chem agentul. M-a aşteptat toată ziua. Mă întorc imediat, scumpo.

Sări şi ieşi în grabă din cabină, îndepărtându-se spre telefonul de pe coridor.

Eve rămase un moment singură, pierdută în gânduri.

Se uită la fotografiile din jurul oglinzii care-l reprezentau pe Tommy. Evident, un tânăr care-şi pierdea repede frumusețea. Numai eforturile experților fotografi ai studioului şi ale operatorilor puteau camufla ofilirea strălucirii tinereşti şi înscăunarea unei maturități categoric neatrăgătoare.

Eve îşi compară chipul ei reflectat în oglindă cu fotografiile de pe pereți. Privirea ei exprima apreciere.

Pe urmă observă biletul mototolit pe care i-l adusese

lui Tommy tânărul maşinist, îl luă şi-l deschise:

„Platoul 12, în spatele decorurilor, la 9:30."

Nici o semnătură.

Eve examina gânditoare biletul. Ochii ei frumoşi se înnegurară când o serie de calcule, reci ca gheața, îi străbătură mintea.

Apoi, asemenea unui chirurg indiferent care decide amputarea unui picior bolnav, luă o hotărâre.

Ieşi din cabină şi traversă spre bungalow-ul ei, unde avea un telefon particular.

Ajunsă acolo, formă un număr.

La orele 9:30 Tommy Valentine se duse la întâlnirea lui amoroasă.

Stătea pe vine în spatele unui decor de mucava închipuind o sală de tribunal şi sugea penisul unui tânăr actoraş din studio. Testiculele tânărului erau cuibărite în mâinile lui. Sugea organul zvâcnitor, plimbându-şi limba adânc, cu o măiestrie pasionată, dobândită în lungi ani de experiență. Organul lui genital luă foc când simți penisul amantului său întărindu-i-se în gură.

Brusc, o țâşnire de lumină îi orbi pe amândoi. Se auzi un declic puternic de aparat fotografic şi apoi zgomot de paşi care fugeau.

Penisul din gura lui Tommy se fleşcăi. Îl simți pe amantul lui tremurând.

Lui Tommy îi îngheță sângele în vene. Auzise lucrul cel mai îngrozitor pe care un tânăr în situația lui îl poate auzi, aparatul fotografic.

A doua zi dimineață apăru articolul la rubrica de scandal a unui ziar din Hollywood, semnată de un venerabil şi influent ziarist, Brewster Lannes.

Una dintre tinerele noastre vedete masculine de frunte a fost prins aseară cu pantalonii în vine într-o atitudine cât se poate de compromițătoare. Studiourile Olympic Pictures ar trebui să aibă grijă să nu-şi lase

starurile să ia parte la tot felul de desfrâuri care n-ar putea vedea niciodată lumina zilei, mai ales când acele staruri sunt prezentate publicului sub imaginea băieților tipic americani, meniți a fi admirați şi a-i stimula pe tinerii impresionabili ai națiunii noastre. Ruşine, ruşine, ruşine!

O copie a articolului, însoțită de o fotografie şocantă, fu trimisă în acea după-amiază studioului Olympic Pictures. O oră mai târziu, contractul lui Tommy Valentine fu anulat în virtutea încălcării clauzei de moralitate.

Turnarea ultimului film din ciclul Jill şi Johnny fu stopată pe dată. Nu aveau să mai existe episoade Jill şi Johnny.

În acest timp, la Worldwide Pictures, studioul lui Eve, se ținea o întâlnire la nivel înalt a directorilor pentru a se decide soarta lui Eve, care, în ciuda marelui ei talent şi a reputației imaculate, fusese întinată de lunga ei colaborare cu dizgrațiatul Tommy Valentine.

S-a ajuns la hotărârea că metoda cea mai bună de a o distanța pe Eve de Tommy ar fi promovarea peste statutul actual de actriță adolescentă şi distribuirea ei într-un rol principal într-o comedie romantică adultă, cât mai curând posibil.

Se proiectă şi o fierbinte campanie de publicitate, menită să o înfățişeze pe Eve ca pe una din cele mai noi actrițe principale ale studiourilor Worldwide Pictures. Planul a fost discutat cu agentul lui Eve, care a promis studioului sprijinul total al clientei sale.

Cât despre Tommy Valentine, acesta a fost exclus din studio în dimineața următoare umilinței sale publice şi nu a mai apărut niciodată în vreun film. Viața lui a cunoscut o rapidă degringoladă şi a murit la douăzeci şi şase de ani într-un accident de automobil, după o noapte de beție într-un bar de homosexuali din Los Angeles.

Cei din Hollywood au ştiut că în timpul anilor de descompunere, ai lui Tommy, Eve Sinclair, vechea lui

prietenă şi parteneră, l-a ajutat în numeroase prilejuri cu bani şi cu înțelegerea ei. Ceea ce a consolidat reputația lui Eve ca o profesionistă ce nu-şi uită niciodată prietenii.

Ce n-a ştiut însă nimeni a fost faptul că Eve a distrus personal şi deliberat cariera lui Tommy printr-un singur telefon adresat ziaristului Brewster Lannes, în urma căruia fotograful lui Lannes a ştiut exact unde să se ascundă la ora 9:30, în acea seară fatidică, pe platoul 12 din sala de decoruri a studioului Olympic Pictures. Şi, datorită eliminării la momentul oportun a lui Tommy Valentine, cariera lui Eve Sinclair a înregistrat, imediat după tristul episod, un pas uriaş spre culmile filmelor romantice din Hollywood.

Cât despre Brewster Lannes, acesta a primit o vizită particulară din partea lui Eve Sinclair, la vila sa din Malibu, la o săptămână după fapta lui murdară, provocată de ea. A venit la el într-o rochie de mătase sinuoasă, care-i accentua curbele voluptuoase ale trupului tânăr, şi nu a vădit nici o urmă din candoarea adolescentină pe care o afişase în *Jill şi Johnny*.

După un dineu în doi, la lumina lumânărilor şi în muzica valurilor mării, Eve îşi petrecu noaptea în patul lui Brewster Lannes.

Lannes a fost uimit de talentele ei amoroase, îşi folosea trupul ca o maestră. Era la fel de inventivă în pat ca şi pe ecran, în mod categoric, avea cea mai bună limbă din Hollywood.

Când îşi aplecă frumosul cap deasupra penisului lui Lannes, acesta nu se putu împiedica să nu zâmbească de ironia situației, îi făcea exact ceea ce-i făcuse Tommy Valentine nefericitului actoraş, pe platoul 12. Numai că Eve îşi folosea limba pentru a-şi asigura cariera, în timp ce Tommy şi-o folosise pentru a se distruge pe vecie.

„Bine, îşi spuse Lannes, astea sunt deosebirile în Hollywood, deosebirea dintre un supraviețuitor şi un păgubos."

Eve era o supraviețuitoare. Vai de cel care i-ar fi stat

îndrum!

CAPITOLUL 8

Prea puțin își dădea Kate seama că următoarele nouă luni din viața ei şi le va petrece la birtul singuratic de pe şoseaua 22 şi că Ewell Stimson îi va deveni mai apropiat decât îi fusese vreodată mama ei.

Domnul Stimson — „Spune-mi Papa, dacă-ți vine bine", îi ceruse el — avea o fire părintească, şi era atât de blând şi de rezervat, încât Kate se simțea în siguranță cu el. În noaptea în care sosise, nu-i pusese nici o întrebare în legătură cu vânătăile ei sau cu cauza pentru care fugise de acasă. Nu încercase să afle cine erau părinții ei şi n-o descususe niciodată în legătură cu trecutul.

Motivele purtării lui erau clare. Omul era atât de disperat de singur şi atât de neajutorat în fața falimentului inevitabil al birtului, încât se dovedea gata să accepte o tânără fugară, în schimbul serviciilor ei de bucătăreasă şefă şi de spălătoreasă de sticle în birt.

Kate îl surprinse pe Ewell Stimson, dar se surprinse şi pe ea însăşi, în primele săptămâni după ce-şi revenise, prin talentul remarcabil de care dădea dovadă în muncile grele pe care le cerea birtul.

Începu prin a se împrieteni cu chelnerița-bucătăreasă care lucra acolo cu normă parțială, o fată de prin împrejurimi numită Pam, şi prin a supune birtul la o curățenie zdravănă şi la redecorare. Alcătui un meniu nou, aranjă flori pe mese, repară scaunele rupte şi sparte şi zugrăvi întregul local.

Făcu curățenie în casa bătrânului, care purta straturile de jeg ale unor ani întregi de neglijare. Lustrui podelele, bătu covoarele, şterse praful cu grijă, spălă tot ce putea fi spălat. Ba chiar cârpi şi hainele bătrânului.

Ewell Stimson o urmărea în felul lui neputincios, greoi, spunându-i întruna că, văzând-o cum făcea toate

treburile astea, avea impresia că a revenit iubita lui Frances. O poreclise pe Kate „dinamul" şi-i ridica osanale în faţa tuturor clienţilor cu care putea schimba o vorbă la birt.

Kate se pricepea să gătească tot atât de bine pe cât se pricepea să servească, învăţă repede arta complicată a comenzilor la minut, cum să pregătească ochiuri cu şuncă pentru patru persoane pe un singur grătar, în timp ce prepara sandvişurile, şi cum să gătească o mâncare din carnea rămasă de ieri, să reîncălzească piureul de cartofi şi să-l facă gustos, şi curând deveni o mare expertă în bucătărie. Ţinea totul curat şi în ordine, iar mâncarea pe care o gătea era atât de superioară faţă de ce reuşise sărmanul Ewell să încropească până atunci, încât curând spori şi numărul clienţilor.

Şi nu veneau numai pentru mâncare. Le plăcea frumuseţea neobişnuită a lui Kate şi felul ei prietenos de a fi. Pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai deschisă, şi aceiaşi clienţi, care la început se plânseseră de încetineala ei la bucătărie, deveniră obişnuiţii zilei. Glumeau cu ea despre greutăţile lor şi le devenise confidentă ascultându-i povestind despre necazurile slujbelor lor şi despre cicălelile nevestelor acasă.

Dincolo de atitudinile prieteneşti, se zgâiau pofticioşi la trupul ei tânăr, proaspăt. Purta uniforme cadrilate, scrobite, care o făceau să pară promptă şi eficientă. Dar ochii aceia complecşi ai ei păreau să ascundă o taină care-i radia până-n membrele sinuoase, în părul lung, blond, care-i cădea pe umeri când nu era prins într-un coc, ca în timpul orelor de lucru şi, mai cu seamă, în feminitatea mişcărilor ei, atât de elegante, încât nici măcar ambianţa grosolană nu le putea umbri.

Cei mai mulţi se îndrăgosteau de ea cum o vedeau şi reveneau la birt numai din această pricină. Singurul motiv pentru care nu se dădeau la ea era tinereţea ei inhibantă, combinată cu povestea născocită de Ewell că ar fi unicul copil al surorii lui, venită din Est, ca să-l

viziteze.

Birtul şi staţia de benzină mergeau din ce în ce mai bine. Ewell Stimson îşi calculă agoniselile şi se apucă să renoveze tapiseria scaunelor, cumpără nişte peisaje ieftine, dar atrăgătoare, pentru pereţi, şi aduse un tonomat nou-nouţ. Şi, ca un gest final, menit să marcheze noua eră a birtului, cumpără şi firma mare de pe şoseaua 22, pe care soţia lui o visase.

Era o viaţă bună şi activă. După o zi grea de muncă, Ewell se aşeza cu Kate în salon şi ascultau împreună la radio Amos Andy şi Caravana de cămile cântată de Eddie Cantor. În timp ce asculta radio-ul, Kate citea câte o carte sau răsfoia o revistă, iar Ewell stătea tolănit în fotoliu, cu ochii pe jumătate închişi, prefăcându-se a fi treaz şi voios până când somnul îi îngreuna respiraţia, prefăcând-o în cele din urmă, în sforăit. Atunci îi ura noapte bună şi urca încet scările, lăsând-o pe Kate să-şi isprăvească lectura şi să încuie toate uşile înainte de a se duce şi ea la culcare.

Sporovăiau mult împreună. Ewell Stimson îi povestea, în repetate rânduri, tot ce-i putea spune despre răposata lui soţie pe care o iubise cu ardoare şi de care depinsese poate chiar mai mult decât era sănătos, şi despre fiica lui pe care o adora, în ciuda distanţei ce-i despărţea. Kate asculta totul cu mult interes, fascinată de complexităţile naturii umane şi înviorată de dragostea pe care o purtase bătrânul femeilor din viaţa lui. O ajuta să uite de propria mamă şi de anii chinuiţi pe care-i petrecuse sub acelaşi acoperiş cu ea.

Admiraţia nedisimulată pe care i-o purta Ewell Stimson, îmbinată cu respectullui faţă de trecutul ei, o făcu pe Kate să înflorească sub ocrotirea lui şi, în scurt timp, se simţi, dacă nu chiar acasă, oricum în siguranţă şi în bunăstare, mult mai în siguranţă decât se simţise vreodată.

Poate că nu ajunsese să se cunoască mai bine decât se cunoscuse până atunci, şi tot nu avea habar unde

avea să o conducă viața, dar se simțea uşurată şi liniştită în acel punct de răscruce pentru camioane.

Ewell Stimson nu fusese în viața lui mai fericit. Iar Kate devenea tot mai încrezătoare şi mai frumoasă pe zi ce trecea. Pentru amândoi, începuse o viață nouă. Ştiau bine că nu putea dura prea mult, întrucât Kate era o tânără care trebuia să-şi trăiască propria ei viață. Dar țineau unul la celălalt şi le plăcea munca lor grea, aşa încât nu se prea gândeau la viitor. Vremurile grele pe care le trăiau îi făcea pe oameni să se bucure de fiecare moment de securitate şi de mulțumire, şi să piardă acel instinct normal al aşteptării unei oarecari permanențe de la viață. Momentul prezent era tot ce conta.

Astfel continuă existența lor, în timp ce iarna se topi în primăvară, iar Kate aştepta să împlinească primul ei an petrecut alături de Ewell Stimson şi şaptesprezece ani ai ei de viață.

Şi atunci lucrurile se schimbară.

Într-o bună zi apăru la benzinărie un tânăr, care ceru să i se facă plinul la maşina lui veche, şi luă masa la birt. Avea un păr castaniu-deschis şi ochii cenuşii. Era foarte vorbăreț şi încrezător, în ciuda sărăciei lui neîndoielnice. Povesti că era în drum spre Sân Diego, unde urma să înceapă o slujbă nouă. Era subțire ca statură, dar puternic. Deşi nu propriu-zis frumos, avea o ardoare tinerească foarte atrăgătoare, şi un aer neobişnuit, pe care Kate nu-l putea defini. Încă din primele şase luni de muncă se obişnuise să-şi categorisească clienții, dar tânărul acesta i se părea neobişnuit.

Vorbea politicos cu ea şi ascultă răbdător poveştile lui Ewell despre Frances şi despre norocul care i-o trimisese pe Kate.

— E o adevărată minune, asta e, îl asigură Ewell. Ce mai, de când a venit ea, ne-am dublat afacerile. Şi mă ține din scurt, asta pot să-ți spun.

La acest punct, tânărul păru să devină foarte

interesat. Şi începu să discute cu Ewell între patru ochi, afară, lângă pompa de benzină.

— Nu cumva ai nevoie de vreun ajutor aici? îl întrebă tânărul. Un angajat, ca să spunem aşa. Ca să-ți spun adevărul, sunt cam lefter, pentru moment. N-am să pot ajunge la Sân Diego fără să mă mai opresc pe drum, să mai fac câte o muncă. Sunt un mecanic bun, pot să pompez benzina şi nu mă sperie munca grea.

Ewell Stimson căzu pe gânduri. Existau o serie întreagă de munci fizice care ar fi trebuit făcute — repararea gardului din spate, nişte lucrări de tâmplărie, curățenia grea care depăşea puterile lui Kate.

Şi avea bani puşi deoparte.

Se uită în ochii tânărului. Citi în ei sinceritate şi încredere tinerească, arzătoare, care-l impresiona, în mod sigur, ar fi fost o binecuvântare să aibă un tânăr voinic care să-l ajute, chiar dacă numai pentru câteva săptămâni.

— Pot să-ți dau cincisprezece dolari pe săptămână, îi răspunse el. Există o cameră în spatele casei, în spatele bucătăriei. Nu-i prea frumoasă, da-i locuibilă.

— Mulțumesc, domnule. Vă promit că n-o să regretați.

— Spune-mi Ewell. Sau Papa, dacă vrei.

Bătură palma. Tânărul îşi parcă maşina în curtea din spate, îşi scoase valiza şi se duse în camera din fund să se schimbe.

În acea după-amiază, o pereche aflată în luna de miere sosi într-o maşină care abia înainta, poticnindu-se. Angajatul cel nou, care purta numele neobişnuit de Quentin Flowers, descoperi pe dată defecțiunea maşinii şi îi curăță valvele, în timp ce Ewell Stimson zâmbea în sinea lui.

Descoperise o nouă mină de aur.

Sosi şi primăvara, neobişnuit de caldă, şi apoi o vară fierbinte şi prăfoasă. Quentin rămase mai mult decât se aşteptaseră ei la început, explicându-i lui Ewell că voia

să-şi pună deoparte câteva economii înainte de a pleca la San Diego. Părea să-i placă munca şi o făcea cu tragere de inimă. Datorită lui Quentin, treburile mergeau mai bine la benzinărie, ca şi la birt. Era un mecanic priceput şi-i vrăjea pe clienți cu vorbăria şi cu hazul lui.

Îi povestise lui Kate totul despre el, despre familia lui din Seattle, despre surorile lui măritate, mama văduvă şi efectele dezastruoase ale anilor de criză asupra vieții lor de familie. Vorbea cu oarecare amărăciune despre greutățile familiei lui, dar avea o încredere nețărmurită în viitorul care avea să răscumpere trecutul.

Era un tânăr călătorit, sau cel puțin aşa pretindea. Slujba pe care avea să o primească la Sân Diego ținea de o mare întreprindere de desfacere en gros, proprietate a unui unchi al lui. Considera această slujbă ca o trambulină. Avea mari planuri de viitor. Intenționa să urmeze nişte cursuri serale şi să-şi ia o diplomă în management, în timp ce va lucra în întreprinderea unchiului său, şi după aceea va face o carieră în afaceri. Era convins că vremurile de criză nu pot dura o veşnicie. O să supraviețuiască şi, când timpurile or să se schimbe, o să fie gata pentru noua lui carieră.

— Desigur, va trebui să am răbdare, îi mărturisea lui Kate la cafeaua pe care o luau împreună la birt. Dar asta-i una dintre virtuțile mele. Taică-meu spunea că acela ce ştie să aştepte câştigă până la urmă.

Quentin vorbea neobosit despre el şi despre planurile sale, dar conversația lui nu o plictisea pe Kate. Era impresionată de voința lui neclintită, o calitate de care ea era lipsită; în ciuda eficienței muncii ei, Kate nu avea nici un țel în viață. Şi tocmai această intensitate lăuntrică a lui Quentin, încărcătura electrică a ochilor lui cenuşii o fascinau.

Pe măsură ce vara se scurgea, Kate se pomeni observând cu interes şi calitățile fizice ale lui Quentin. Când lucra în maiou la pompa de benzină, îi observa tatuajul de pe braț. Trupul lui era zvelt, dar robust.

Degetele lui, pătate de benzină şi ulei, erau lungi şi puternice.

Uneori, când era foarte cald, se uita pe fereastră şi-l vedea în curtea din spate, gol până la brâu, reparându-şi vechea maşină, sau ciocănind la scândurile gardului, sau cărând piese grele de automobil dintr-un loc într-altul, în timp ce sudoarea îi şiroia pe frunte. Avea un piept lat, o talie subțire şi muşchi puternici care-i atrăgeau privirea.

Învârtea toporul cu o forță extraordinară.

Pentru prima dată în viața ei, Kate se pomeni privind cu interes la trupul unui bărbat. La colegii ei de şcoală nici nu se uitase măcar. Şi după întâmplarea cu tatăl vitreg nici nu se mai gândise la relațiile dintre bărbați şi femei. Viața dusă alături de Ewell Stimson o ajutase să uite totul.

Dar, când se uita la trupul pe jumătate gol al lui Quentin în curtea din spate, simțea din nou acea furnicătură ciudată, aproape dureroasă, care încolțise cândva în trupul ei, acea sensibilitate a sânilor, căldura dintre picioare.

Când îl vedea lucrând, nu-i venea să-şi mai ia ochii de la el. Şi, pe măsură ce vremea se încălzea, Quentin petrecea tot mai multe ore, gol până la brâu, sub fereastra ei. O dată sau de două ori Kate se întrebase dacă nu cumva i se arăta deliberat. Dar, după un moment de îndoială, alungase asemenea gând.

Quentin o trata cu un neştirbit respect, în ciuda camaraderiei familiare dintre ei. Acceptase povestea lui Ewell că ar fi nepoata lui şi avea față de Kate o atitudine camaraderească, protectoare.

Uneori, când vreunul dintre clienți manifesta un interes prea viu față de frumusețea senzuală a lui Kate, Ewell se simțea uşurat văzând că Quentin se afla de față s-o ocrotească.

Dar pentru Kate lucrurile nu erau atât de simple, încetul cu încetul, Quentin îi intra în sânge. Era un simțământ periculos şi seducător totodată, începu să

spere că o să plece în scurt timp la Sân Diego şi o s-o lase să-şi vadă de viața ei.

Şi atunci, într-o bună zi, adevărul pe care-l ascunsese atâta vreme de el, ieşi la iveală.

Era o sâmbătă fierbinte de iulie.

Ewell plecase cu camionul în oraş, să aducă provizii pentru birt. Quentin se oferise să-l însoțească, dar Ewell îi ceruse să se ocupe de pompa de benzină, în timp ce Kate se ocupa de birt.

Kate şi Pam munciseră toată ziua şi închiseră birtul la ora şase. Făcuseră curățenie împreună la bucătărie şi, după plecarea lui Pam, Kate se duse să facă un duş.

Ewell nu se întorsese încă, dar nu era îngrijorată de întârzierea lui. Ştia că e vorbă-lungă şi, probabil, împuia cu poveştile lui urechile vreunui prieten din oraş. Adeseori se întorcea târziu din asemenea escapade.

Quentin era încă jos, la pompă. Kate intră în baie, îşi scoase uniforma, sutienul şi chiloții şi intră sub duş.

Robinetul funcționa acum perfect, pentru că Quentin îl reparase cu o lună în urmă. Apa fierbinte se revărsa peste Kate, gâdilându-i pielea în timp ce săpunul îi neutraliza mirosurile de bucătărie.

O clipă, se uită la robinetul duşului şi se gândi la mâinile puternice ale lui Quentin care lucra jos. Îi revăzu în minte trupul subțire, robust, cu muşchii încordați şi tatuajul de pe braț. Revăzu şi misterul ochilor când o privea.

— Quentin, se auzi rostind şi tresări.

Mâna ei plimba săpunul alunecos pe stomac şi pe sâni şi numele îi scăpase de pe buze fără măcar să-şi dea seama.

Roşi. Necesitățile femeieşti care vibraseră în trupul ei în aceste câteva ultime săptămâni erau de netăgăduit. Era femeie şi avea impulsurile şi instinctele unei femei.

Lăsă mâna care ținea săpunul să-i alunece între picioare, în susul şi în josul pulpelor mătăsoase şi în locul acela tainic care răspundea cu o furnicare tăcută

propriei ei atingeri. O şocau gândurile care îi treceau prin minte. De atâta amar de vreme fusese singură, doar cu ea însăşi. Acum propriul ei trup părea că-i scapă de sub control.

Puțin îngrijorată, termină săpunitul apoi îşi spălă părul. Ieşi din baie înfăşurată în halatul pe care şi-l cumpărase puțin după venirea aici şi cu părul prins într-un prosop.

Se opri locului ca trăsnită. Quentin se găsea în hol, blocându-i drumul spre camera ei. Ochii lui reflectau o expresie ştiutoare, ciudat de duioasă.

— Te simți mai bine? o întrebă. Ea îşi înălță sprâncenele.

— Ce vrei să spui?

— Nimic nu-i mai bun pe o zi de arşiță decât un duş care să te învioreze. Şi mie mi-ar prinde bine unul. După toată munca asta pe căldura de afară.

Era îmbrăcat într-un maiou. Brațele lui arătau puternice şi oarecum primejdioase, cu tatuajul de pe biceps. Zâmbetul pe care-l radiau ochii lui era straniu, o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată.

— Mă rog, eu am terminat, răspunse Kate. Dacă vrei, baia e liberă.

Cuvintele ei aveau o notă falsă. Quentin nu folosea niciodată duşul din casă. Se spăla întotdeauna în şopronul de afară. Dar Kate nu găsise nimic altceva de spus. Şi voia s-o lase să se ducă în camera ei.

— Nu, răspunse el ambiguu, şi rămase locului, privind-o fix.

Kate făcu un pas spre el, dar Quentin nu se mişcă.

— Îmi dai voie să trec? întrebă ea cu nervozitate, Dacă nu te superi, aş vrea să mă duc în cameră.

Nu-i răspunse nimic. Kate îi văzu ochii plimbându-se pe fața ei proaspăt spălată, pe contururile sânilor şi ale şoldurilor, marcate de halat, apoi de-a lungul picioarelor.

Roşi.

— Quentin, repetă iritată, vrei să te dai la o parte?

Trebuie să mă duc să mă îmbrac.

— De ce mi-ai rostit numele? o întrebă brusc, făcând un pas înainte şi blocându-i total drumul. Fața lui era foarte aproape de fața ei. În mod surprinzător, nu mirosea deloc a benzină, ci degaja o aromă proaspătă, curată. Probabil că se spălase, gândi Kate.

Dar cuvintele lui făcuseră să-i piară graiul.

— Eu... ce? Ce tot vorbeşti?

— Adineauri, sub duş, răspunse el zâmbind. Ai spus „Quentin". Te-am auzit.

Ochii lui Kate se deschiseră mari. Se uita la el de parcă ar fi fost un acuzator, în tăcerea holului. Roşi şi mai adânc.

— Ce?... Nu înțeleg ce spui.

— Vino cu mine, i se adresă el atingându-i brațul. Vreau să-ți arăt ceva.

O conduse de-a lungul holului în dormitorul lui Ewell Stimson. Kate văzu patul vechi, cu măciulii de alamă, şi fotografiile soției şi fiicei lui Ewell. Camera mirosea a bătrânețe. Plutea un iz de mucegai care-i făcea rău.

Spre surprinderea ei, Quentin deschise uşa dulapului şi-i făcu semn să se uite înăuntru.

Îl ascultă în silă. Era un dulap vechi, în perete. Pe un cârlig, atârna o oglindă crăpată. Quentin o dădu la o parte, în spatele oglinzii era o gaură în zid.

— Uită-te, o îndemnă el, arătându-i gaura.

Se uită prin ea. Ochii i se dilatară. I se oferea o privelişte clară a căzii. S-ar fi putut vedea corpul întreg, de la genunchi în sus, al unei persoane aflate sub duş.

Lui Kate i se tăie răsuflarea. O străbătu un fior ciudat, înfricoşător, îl simțea pe Quentin în spatele ei.

— Am observat, urmă el, că bătrânul se ducea întotdeauna sus, ori de câte ori făceai duş. Chiar dacă se afla în birt sau asculta radio-ul jos. Într-o zi când el era plecat şi tu te găseai jos, am făcut câteva investigații. Nu era greu să-mi închipui ce se petrecea.

Urmă o pauză. Ochii lui aveau o privire pătrunzătoare, dar nu lipsită de blândețe.

— Acum vezi şi tu, urmă el.

Kate rămăsese locului împietrită. Nu găsea nimic de spus. Toate lucrurile cu care se obişnuise de nouă luni de zile îi apăreau acum într-o lumină nouă. O lumină care țâşnea direct din ochii lui Quentin.

— Nu-l condamn, reluă acesta. E un bătrân amărât şi e singur de multă vreme. N-a vrut să-ți facă nici un rău. Ce rău poate fi în a privi?

Quentin nu se mişcase din loc şi Kate îşi dădu seama că rămăsese în dulap, blocată de el. Nu avea cum să iasă. Îl privi încurcată.

— Eşti o fată foarte frumoasă, urmă el liniştit, şi ai un corp superb, îl invidiez pe bătrân.

Kate se simți străbătută de un tremur la gândul că, cu puțin timp în urmă, o privise şi Quentin, aşa cum o făcuse bătrânul. Acum nu mai avea nici o taină față de el. Şi o auzise rostindu-i numele, în clipele ei cele mai intime.

Urmă o tăcere. Ar fi vrut să-i ceară lui Quentin s-o lase în pace, să-şi vadă de treburile lui, dar privirea din ochii lui şi corpul său puternic, care o bloca, îi înfrânseră voința.

— De ce mi-ai rostit numele? o întrebă.

Kate tremura. Nu răspunse nimic, dar privirea ei plecată până atunci se înălță şi o întâlni pe a lui.

Cu mişcări foarte încete, Quentin făcu un pas înainte şi îi prinse obrajii în palme, îşi plimbă degetele spre tâmplele ei, mângâindu-le uşor, şi-i atinse părul ud sub prosop.

Ochii lui Kate se închiseră pe jumătate. Gaura din perete era în spatele ei. Hainele atârnate pe umeraşe se mişcară uşor când cele două trupuri se legănară în spațiul strâmt.

Acum, mâinile lui îi alunecau pe gât, i se lăsară pe umeri, sub halat, şi se plimbară pe pielea ei. Halatul îi

căzu până la talie, dezvelindu-i sânii tari, feciorelnici. Quentin o privea în tăcere.

— Eşti atât de frumoasă, îi şopti în cele din urmă. Apoi o sărută. Un sărut uşor, părintesc, care-i atinse

fiecare obraz înainte de a i se lăsa pe buze. Dorurile ascunse care o măcinaseră în ultimele câteva luni erupseră în ea cu un spasm. Limba lui o mângâia trimițându-i flăcări până în măduva oaselor.

Mâinile lui îi cuprinseră uşor sânii, degetele mari jucându-se cu sfârcurile, care se întăriră la atingere.

Kate ştia ce urma să se întâmple. Trupul ei aştepta acest moment de multă vreme, încercase să nu se gândească la el, din cauza nopților oribile din copilărie, când auzea gemetele animalice care răzbăteau din dorrnitorul mamei ei. Acum avea să afle şi ea ce însemna. Nu se zbătu, se împotrivi. Voia să afle.

Quentin îi desfăcu uşor nodul cordonului şi halatul căzu. Era complet goală. Ochii lui admirându-i curbele trupului, umerii, pulpele; îi simțea marea sa fierbințeală bărbătească, lăuntrică.

— Mi-ai rostit numele, murmură el.

Kate rămase tăcută. Mâinile lui îi dezmierdau sânii şi coborau spre şolduri. O sărută din nou.

Pe urmă o luă în brațe şi o purtă până în dormitorul ei. Arăta extrem de puternic. Deşi Kate era solid clădită, iar el foarte zvelt, părea o păpuşă în brațele lui.

Când o aşeză pe pat, aerul cald al încăperii îi mângâie pielea cu o delicatețe aproape senzuală.

Se aplecă să o sărute, întâi pe buze, apoi pe fiecare dintre sfârcuri, limba lui mângâietoare umplând-o de fiori de dorință.

Se îndepărtă o clipă şi îşi scoase maioul. Pieptul şi brațele pe care i le admirase de la distanță erau acum foarte aproape şi îi putea sorbi mireasma proaspătă.

Apoi se aşeză pe marginea patului şi se aplecă deasupra ei. Mâna lui i se plimbă în jos, de la frunte, nas şi bărbie, până la sâni, până la stomac şi la buric. Pe

urmă palma îi poposi pe triunghiul fierbinte dintre picioare.

O sărută din nou, cu blândețe, şi se ridică să-şi descheie pantalonii.

Văzându-i privirea, se opri.

— Nu ai mai făcut-o niciodată? o întrebă.

Kate clătină din cap, cu o expresie candidă ca de şcolăriță.

Quentin păru să cumpănească un moment — degetele îi rămăseseră înfipte în curea. Se uită din nou la trupul ei şi în cele din urmă zâmbi.

— Prima dată va fi şi cea mai bună, îi spuse el desfăcându-şi cureaua şi scoțându-şi pantalonii, îți promit.

Îşi dădu jos chiloții şi veni la ea — Kate zări fascinată penisul învârtoşat, în timp ce se lăsa peste ea.

I se tăie respirația când îi simți, pentru prima oară, goliciunea lipindu-se de pielea ei netedă.

Senzațiile o copleşeau în valuri, repezi şi covârşitoare, făcând-o să roşească şi să gâfâie şi să geamă, iar şi iar. Trupul ei nu mai părea să-i aparțină. Dorința îi înfiora gambele făcând ca sexul ei să prindă ritmul lui.

Treptat, centrul întregii dogori păru să i se dezvăluie, între picioare, străduindu-se să absoarbă în el sexul tare al bărbatului. Quentin ştiu exact clipa în care era pregătită. Sărutările lui deveniră mai flămânde, degetele lungi, mângâietoare, o dezmierdară şi o înflăcărară mai mult, şi apoi, când picioarele ei se desfăcură ca să-l primească, o străpunse.

Săgetarea de durere pe care o simți Kate nu a fost decât o stranie prelungire a excitării fierbinți pe care o trăise de săptămâni încoace, şi îmbinată într-un fel cu aceasta, aşa încât nu o alarmă.

Quentin, venind după durere, era lent şi tandru, lunecând în ea şi afară din ea, îmbărbătând-o cu sărutări. Şi, aproape pe dată, fierbințeala sexului lui îi

prefăcu durerea într-o plăcere extatică.

Nu mai încercase niciodată o asemenea senzație, își contempla propriul trup, cu simțirile lui exultante, de parcă ea însăși s-ar fi găsit la mare depărtare. Era uluită de forța cărnii lui asupra ei, de misterul propriei ei necesități fizice. Părea să arunce o lumină nouă asupra a tot ce cunoscuse până atunci — singurătatea, lungile ei nopți de nesomn și de spaime, neatenția la școală, simțământul că destinul ei necunoscut îi făcea semn.

Ceea ce îi dăruia Quentin acum și intensa emoție cu care reacționa trupul ei îi ofereau un răspuns pe care părea să-l fi căutat de multă vreme. Nu răspunsul final, nu răspunsul unic. Dar acest răspuns era atât de adânc și de excitant, încât o făcea să uite de toate întrebările năucitoare asupra a cine era ea în realitate și încotro se îndrepta. Quentin, cu trupul lui, izgonise, toate aceste nedumeriri.

El părea să simtă că o făcuse să treacă bariera, că devenise o femeie inițiată în plăcere și pregătită pentru împlinirea finală. Așadar se înfundă și mai adânc în ea, tot mai adânc, ajutând-o cu mâini sigure să-și mişte coapsele astfel încât s-o poată pătrunde cât mai mult. Acum duritatea care o străpungea o făcea aproape să plângă de plăcere. Toată viața fusese singură cu trupul ei; acum îi înțelegea rostul, destinul lui de a întâmpina acest minunat lucru bărbătesc.

Începu să se unduiască, să-și reverse plăcerea în brațele lui. El o înlănțui și mai puternic, tot mai puternic, îngropându-se și mai adânc în ea și reținându-se, astfel încât convulsiile pelvisului să-i poată oferi plăcerea iar și iar. Mâinile ei i se înfigeau în păr, apoi în umeri, apoi în șale, ca să-l tragă și mai mult în ea. Și acum, doar senzația lentă a durității sexului lui avea însemnătate pentru ea, pe măsură ce umbrele adolescenței făceau loc luminii orbitoare a seducției.

Când veni și spasmul bărbăției lui, dulce și lichid, ea era gata să-l primească. Și geamătul înăbușit din gâtlejul

lui, în timp ce corpul i se relaxa, îi spuse că fusese bună şi că tot ceea ce îi dăruise ea era un lucru preţios pe care el ştia să-l aprecieze.

Rămaseră mult timp în tăcere, ascultând cum li se potoleau respiraţiile agitate. Mâinile lui trasau cercuri mici în jurul sânilor ei şi de-a lungul coastelor, şi buzele lui îi sărutau mereu faţa.

Se lăsase seara. Şoseaua era cufundată în linişte.

Brusc, Kate îşi aminti de timp.

— O să vină Ewell, spuse ea.

— Quentin clătină din cap.

— Camionul lui pierdea benzină. N-ar fi putut face drumul până la oraş şi înapoi fără să se oprească să-l repare.

Făcu o pauză.

— Am vrut să mă asigur că întârzie, urmă el.

Kate dădu din cap, încă prea ameţită de plăcerea care-i pulsa în vene, pentru a putea protesta.

Dar, după un timp, amintindu-şi de calculele lui, îi veni în minte gândul că săvârşise ceva rău. Ewell fusese bun cu ea. Nu-i plăcea ideea de a-l şti întârziind la drum, cu picioarele lui bătrâne.

— M-ai păcălit, îi spuse.

Quentin îi zâmbi, privind-o cu tandreţe. Cuvintele cu care îi răspunse o luară prin surprindere.

— Vreau să pleci cu mine.

Se uită la el, întorcându-se pe o parte, cu mâna lui pe şoldul ei.

— Nu pot, îi spuse. N-ar fi drept. Ewell are nevoie de mine.

— El ştie bine că, mai devreme sau mai târziu, tot ai să pleci. A sosit momentul. Eu am mai multă nevoie de tine decât are el.

Făcu o pauză, zâmbind.

— Nu eşti nepoata lui. Vezi, ştiu şi lucrul ăsta. Ştiu totul. Nu are nici un drept asupra ta.

Kate chibzui la spusele lui. Pe de o parte, cântărea

imaginea ei despre Ewell, felul lui părintesc de a o trata, prietenia care se înfiripase între ei în aceste luni. Pe de altă parte, era senzația care zvâcnea încă în ea, o pasiune primordială a cărei existență nu o bănuise până acum, şi ochii pătrunzători ai bărbatului de lângă ea.

— Lui Ewell o să-i meargă foarte bine, continuă Quentin. Ştiu un băiat în oraş care-i gata să lucreze la benzinărie. Am şi vorbit cu el. Şi am găsit o fată care o poate ajuta pe Pam la bucătărie. E o bună bucătăreasă, i-am lăsat jos lui Ewell numerele lor. Vezi tu, fetițo, m-am gândit la toate. Şi eu vreau să mă port corect cu el. Da' nu pot pleca fără tine.

Kate se uită la el, nedumerită.

— N-ar trebui s-o fac, murmură ea. M-a luat în casa lui. Nu pot pur şi simplu să fug.

— De ce nu te gândeşti că eu am rămas atâta vreme aici, când mă aştepta o slujbă bună? N-aş fi putut să plec fără tine, Kate. Am ştiut lucrul ăsta din prima clipă în care te-am văzut.

Ochii lui, întotdeauna misterioşi, căpătaseră o privire şi mai adâncă.

— Te iubesc, Kate.

Kate nu-şi putea crede urechilor. Şi totuşi extazul pe care o făcuse să-l simtă, ceva atât de departe de tot ce încercase până atunci, părea să-i confirme cuvintele. O astfel de bucurie fizică nu putea să izvorască decât din dragoste.

— Nu pot să plec la San Diego fără tine, stărui Quentin. Nu pot pleca nicăieri fără tine, nu înțelegi?

Urmă o tăcere. Se uită în ochii lui ca hipnotizată.

— Tu eşti deja pe jumătate plecată, reluă el. Eşti plecată din ziua în care te-am cunoscut eu. Nu mai ai de făcut decât un pas. Fă-l împreună cu mine.

Îşi dădea seama câtă dreptate avea Quentin. În toate aceste luni se găsise într-adevăr pe marginea a ceva, trecutul dispărând în urmă-i ca dâra lăsată de un vapor pe mare. Dar nu mai dorise să înfrunte adevărul.

Se gândi din nou la Ewell şi faţa i se înnegură.

Quentin păru, însă, să-i fi citit gândurile.

— Nu-i decât un bătrân libidinos care se uita la tine printr-o gaură în perete. Tu nu aparţii acestui loc. O să se descurce foarte bine. Îţi spun că am avut grijă de el.

Se aplecă şi-i sărută din nou sânii. La atingerea buzelor lui, ceva se prăbuşi în ea.

— Ne strângem lucrurile şi plecăm cu maşina mea, urmă Quentin. Am pus-o la punct special pentru momentul ăsta, fetiţo, pentru că am ştiut tot timpul că acest moment va veni. Aşa cum ai ştiut şi tu, în străfundurile tale. Haide să nu mai amânăm.

Kate se uită la el. Voinţa îi era frântă. Acum, îi aparţinea lui.

— Te iubesc, îi repetă Quentin. Nu-mi răspunde nu. Dacă o faci, mă dărâmi.

Zăcea goală pe pat, cu ochii strălucindu-i printre şuviţele lascive de păr împrăştiate pe pernă.

— Sărută-mă din nou, îi spuse.

Zâmbind, Quentin îşi lipi buzele de ale ei.

Chiar în acea noapte, Kate deveni doamna Quentin Flowers, în biroul unui judecător de pace, aflat la o depărtare de cincizeci de mile de staţia de benzină a lui Ewell Stimson.

A doua zi dimineaţă, se găsea în călătorie de nuntă în Yosemite.

Kate nu se uitase nici o clipă în urmă.

Nu avea cum să ştie că, în acea noapte, când Ewell Stimson se întorsese acasă în maşina unui prieten care-l ajunsese pe drum, nu găsise nici un bilet de la Quentin în legătură cu cineva care să fie angajat în locul lui sau al lui Kate. Quentin o minţise.

Şi nu avea cum să ştie că toţi banii bătrânului fuseseră luaţi atât din casa birtului cât şi a staţiei de benzină împreună cu toate economiile lui, ascunse în

dormitor.

Kate nu avea să afle niciodată aceste lucruri.

CAPITOLUL 9

Tatăl lui Joseph Knight fusese un afemeiat care-şi bătea zdravăn nevasta, îşi petrecea nopțile în desfrâu, cu tot felul de femei uşoare, şi se întorcea acasă beat, spre ziuă, când se certa cu nevastă-sa şi, în mod inevitabil, o bătea.

În anii copilăriei, băiatul auzise adeseori certurile şi bătăile, care-l speriau atât de tare, încât nu mai putea dormi şi se trezea cu noaptea în cap, scăldat într-o sudoare rece, copleşit de spaimă şi de greață.

Pe când împlinise zece ani, devenise protectorul şi confidentul mamei lui. Îi cunoştea toate secretele, după cum şi ea le cunoştea pe ale lui. Trăiau unul pentru celălalt. Totuşi tatăl era între ei, o prezență necesară pentru banii pe care îi aducea acasă la sfârşit de săptămână, dar care îi teroriza pe amândoi în schimbul a ceea ce le aducea.

Într-o zi, pe când băiatul avea treisprezece ani, hotărî că felul ăsta de viață ținuse prea mult.

Într-o noapte ploioasă de martie, soțul veni acasă mai târziu ca de obicei şi mai beat ca de obicei. Intră împleticindu-se în magazia cu unelte din spatele casei, căutând o sticlă de gin pe care o ascunsese acolo. Se împiedică de câteva lăzi cu scule, pe urmă se poticni şi căzu.

A doua zi dimineața fu găsit mort pe podeaua magaziei, cu o sulă de pe masa de lucru înfiptă adânc în ceafă, întâmplarea bizară părea să fi fost un accident. Cu toate acestea, poliția a ținut să-l ancheteze pe băiat, Pentru că se ştia că nu era în termeni buni cu tatăl său.

Dar, înainte de a-l fi putut lua la întrebări, băiatul dispăru. Nu a mai fost văzut niciodată în oraş. Raportul

poliției a rămas în vigoare.

Mama se pomeni singură, îi lipsea fiul, dar ştia foarte bine cât de mult o iubea băiatul şi la ce renunțase de dragul ei. Gândul acesta îi îndulcea suferința.

Când se gândea la împrejurările morții subite a bestialului ei soț, îşi spunea că este mai bine să-şi scoată întâmplarea din minte.

Curând după aceea, începu să primească mandate poştale cu bani din cele mai diferite locuri, însoțite de câteva rânduri laconice, dar tandre de la fiul ei, care-i scria invariabil: „Sunt bine. Sper că şi tu eşti sănătoasă. Te iubesc." Biletele nu erau niciodată semnate.

Nu-şi punea întrebarea ce făcea fiul ei ca să câştige banii. Curând începu să fie surprinsă de sumele pe care i le trimitea. Erau suficiente pentru o viață îndestulată, mult mai prosperă decât cea pe care o dusese cu soțul ei. Plăti ipoteca pe casă. Îşi cumpără haine mult mai bune.

Pe urmă începu chiar să facă economii din banii pe care i-i trimitea. Se gândea că poate şi băiatul o să aibă nevoie odată de o agoniseală, dacă norocul o să-şi întoarcă fața de la el. Bănuia că n-o să fie niciodată nevoie de aşa ceva, dar îşi spuse că în felul ăsta continua să-i fie mamă chiar de la o asemenea depărtare.

Banii şi biletele continuau să sosească regulat, dar fiul nu veni niciodată să o vadă. Ea ştia că acest fapt nu se datora numai bănuielilor poliției în ce privea rolul jucat în moartea tatălui lui, ci, mai cu seamă, cunoaşterii nerostite, pe care o împărtăşeau atât mama cât şi fiul, asupra celor întâmplate în acea noapte blestemată şi a cauzelor care le determinaseră.

Despărțirea de fiu o umplea de tristețe. Dar pricina acestei despărțiri constituia o legătură tainică între ei doi, mai adâncă şi mai intimă decât mandatele poştale şi biletele lui.

Odată trimise şi o fotografie a lui. Îl înfățişa drept un bărbat puternic, frumos, bine clădit, mult mai solid şi mai robust decât îşi închipuise ea că o să ajungă. Mama se

simțea singură, dar era mândră.

Într-o zi, cu ani mai târziu, fiul primi vestea că mama murise. Trimise un reprezentant legal ca să organizeze formalitățile înmormântării şi să-i aducă lucrurile ei personale. Când scotoci prin lucruşoarele ei, îşi găsi toate scrisorelele şi cărțile poştale pe care i le trimisese, păstrate cu dragoste într-o cutie. Găsi şi contul ei în bancă, precum şi testamentul prin care îi lăsa lui toți banii, bani pe care îi trimisese chiar el. Îl copleşi tristețea la gândul că bătrâna economisise banii pentru el şi cheltuise atât de puțin pentru nevoile ei.

Sau poate că nu? La urma urmei, banii pe care-i trimitea o asiguraseră de succesul lui. Şi faptul că economisise bani pentru viitorul lui o făcuse să simtă că încă mai avea grijă de el, că încă îl mai ocrotea. Deci că putea fi o mamă până la sfârşitul zilelor ei.

În mod ironic, se părea că nu ar fi putut să-i facă un dar mai prețios, poate că nu ar fi existat o cale mai bună de a o întări în dragostea ei maternă.

Atâta timp cât trăise mama lui, Joseph nu fusese cu adevărat singur. De-abia acum înțelese lucrul acesta, dându-şi seama de solitudinea lui în lume. Iubirea părăsise viața lui şi nu se aştepta să o mai întâlnească vreodată. Nu încerca să umple vidul lăuntric pe care i-l lăsase, pentru că în felul acesta îşi păstra dragostea pentru ea, o dragoste care îi hrănise adolescența şi care avea să-i dea un sens aventurilor lui de mai târziu.

Acum însă problema sensului, a justificării, va trebui să mai aştepte. Voia să vadă unde-l vor duce intelectul şi forța lui. Şi dacă totul nu era decât un joc efemer, îl va juca până la capăt. De acum înainte nu va trăi decât pentru viitor. Cât despre trecut, o să şi-l alunge din minte.

Joseph Knight stătea privindu-se în oglindă. Fața pe care o vedea era cea a unui bărbat frumos. O frunte înaltă, smeadă, maxilare puternice, ochii negri care ardeau de o energie stranie care-i speria pe bărbați şi le

atrăgea pe femei. Nasul era drept şi puternic. Pomeții puțin prea înalți, gâtul gros şi robust. Părul negru şi bogat reflecta într-un fel forța pe care o radia pielea lui brună, bronzată.

Părea mai vârstnic decât era de fapt, ceea ce îl avantaja, pentru că nu voia să arate prea tânăr. Era important pentru el ca oamenii să-l ia în serios, de la prima strângere de mână.

Nu avea de ce să-şi facă griji, acum era un om bogat. Datorită multiplelor lui afaceri comerciale, mari şi mici, toate organizate şi conduse cu o scrupuloasă prevedere şi cu un ochi sensibil la slăbiciunile şi venalitatea celor cu care avea de-a face. Acumulase acțiuni în întreprinderi răspândite în tot estul țării, alături de investițiile în terenurile petrolifere din Texas şi Oklahoma. Printre bunurile lui figura un procentaj la o fabrică de băuturi din Maryland, o rețea de restaurante'ân Philadelphia, o fabrică de unelte de precizie din New Hampshire, două hoteluri în Florida, şi unul dintre cele mai de succes night-cluburi din New York.Nu ştia sigur la cât se ridica averea lui şi nici nu-i prea păsa. Banii nu mai aveau importanță pentru el. Trăia de dragul provocării de a împinge lumea în colțişoarele ei slabe, forțând-o să facă loc pentru el. Trăia pentru a-şi exercita voința.

Se mai contemplă o clipă în oglindă, pe urmă se lăsă în genunchi, îşi sprijini palmele pe podea, şi făcu două sute de flotări, încet, mecanic. Buzele i se strânseseră din cauza efortului, dar nu gâfâia. Cu câțiva ani în urmă, după o serie de experiențe, îşi dăduse seama că brațele şi umerii lui puteau suporta fără efort o sută cincizeci de ridicări şi lăsări în genunchi. Drept care le spori numărul la o sută şaizeci, până când şi acest număr i se păru mic. După un timp trecu la o sută şaptezeci de flotări şi chiar la o sută optzeci, iar până la urmă la două sute. Singura rațiune pentru care nu le sporea din nou numărul era lipsa de timp.

Teoria lui era că niciodată nu trebuie să-ți împingi

eforturile dincolo de limitele naturii. Trebuie să faci întotdeauna ceea ce nu-ți solicită efort şi după aceea, treptat, să ridici nivelul performanței.

El se considera o maşină, dar avea mare grijă de această maşină. Ştia foarte bine care sunt limitele lui, şi se străduia să şi le depăşească.

Când se ridică, respirând greu, cu fața încă roşie din cauza efortului, îşi aruncă privirea la mica bibliotecă de lângă pat. Nu conținea decât vreo douăsprezece cărți. Jumătate dintre ele erau manuale petrolifere, cărți de fizică şi chimie aplicată, de finanțe şi de economie, şi un volum despre războaiele napoleoniene. Cealaltă jumătate erau culegeri de piese de teatru, printre care se numărau operele lui Ibsen, O'Neill, Cehov şi un volum de Shakespeare, care se vedea că fusese mult răsfoit.

Interesul pemtru piesele de teatru îl surprinsese şi pe el, când îl descoperise cu câțiva ani în urmă. Până atunci, considerase literatura ca lipsită de însemnătate pentru viața lui, dar, într-o zi, răsfoind distrat o piesă de Shakespeare într-o librărie, fu izbit de felul în care dramaturgul oglindea istoriile războinice care-l fascinaseră atât de mult. Subiectul piesei îl constituiau puterea şi slăbiciunile eroilor şi relațiile strategice dintre ei. Piesa era ticluită cu subtilitatea unei mari bătălii.

Joseph Knight deveni un avid cititor de teatru. Descoperi că literatura era o meditație bogată asupra inter-penetrării acțiunilor omeneşti, a calculelor umane, a venalității şi a obsesiilor sexuale. Citi *Hamlet* şi *Othello* şi *Regele Lear*, şi *Macbeth*, şi le reciti în repetate rânduri, de fiecare dată aflând tot mai multe despre subtilitățile de caracter ale personajelor şi despre extraordinara precizie tehnică a dramaturgului.

Oriunde pleca, lua cu el un volum de piese şi, cel puțin, o istorie de război. Istoriile marilor bătălii, intuițiile strategice şi greşelile puternicilor generali îl inspirau. Viața semăna cu marile bătălii, în care judecata unui singur om trebuia să fie îndeajuns de iscusită, încât să

joace viețile a numeroşi altor oameni, fără să le piardă. Un joc care putea schimba fața unei națiuni sau chiar a lumii întregi.

Desigur, bătăliile lui Joseph Knight pentru succesele financiare nu atingeau un asemenea nivel dar el le trata cu aceeaşi importanță. Era un perfecționist, grijuliu şi conştiincios în tot ce făcea. Cea mai mare plăcere a lui era să-i învingă pe ceilalți, punându-le în mişcare forțele îndreptate împotriva lui şi speculându-le slăbiciunile, lipsa de fonduri, lipsa de influență sau de prieteni.

Din unele puncte de vedere era un erudit, din altele un ignorant. Cunoştințele lui fuseseră dobândite pe calea experienței personale, iar lecturile lui erau menite să-i faciliteze drumul aventuros pe care apucase. Deşi avea un intelect dezvoltat, nu citea de plăcere.

Niciodată nu-i trecuse prin minte că undeva, înlăuntrul lui, s-ar fi putut găsi un adevărat om de studiu, o minte care şi-ar fi putut afla satisfacția într-un doctorat universitar, o minte care s-ar fi putut bucura de acumularea puterii de exprimare a ideilor prin nişte piese scrise chiar de el. Nu avea timp pentru asemenea gânduri. El era un om de acțiune.

Se uită din nou la chipul reflectat în oglindă. Intensitatea arzătoare a ochilor negri îi era familiară şi lipsită de valoare pentru el, dar ştia bine că avea un efect puternic şi uneori irezistibil asupra femeilor.

Încă de pe când părăsise casa părintească, avusese toate femeile pe care le dorise. Ceva din ele părea să cedeze de îndată ce-l vedeau şi trupurile lor deveneau jucării în mâinile lui. Îşi făcea cheful cu ele de câte ori simțea nevoia, dar nu se lăsa niciodată afectat de vreuna, îi cădeau prea uşor şi nici una nu părea să nutrească vreun ideal sau vreo ambiție serioasă, decât aceea de a dobândi protecția unui bărbat prin folosirea farmecelor sexuale. Asemenea membrelor unui harem, îşi duceau viața pe baza unui meschin interes de sine, care lui Joseph îi stârnea uneori mila şi de multe ori disprețul.

Nu cunoscuse niciodată o femeie care să aspire să fie ceva în sine, care să-şi urmeze propriile îndemnuri şi propriile-i gânduri, indiferent de micile avantaje pe care le putea avea flatând un bărbat. Renunțase demult să mai caute o asemenea făptură.

Având astfel de sentimente față de femei, era impermeabil la micile lor manevre, la felul în care-şi foloseau trupurile, la tandrețea lor, la lacrimile lor, la strădaniile de a încerca să-i ştirbească voința şi de a-l face sclavul lor. Toate strategiile femeilor nu aveau nici un efect asupra lui. Totuşi, le trata cu deliberată considerație şi, când socotea necesar, ştia să fie fermecător. De multe ori se folosise de ajutorul unei femei frumoase pentru interesele lui de afaceri.

Nu avea nici un prieten de încredere, nici o femeie la, care să țină cu adevărat. Mama pe care o iubise şi o admirase în adolescență murise. Cea mai importantă cheie a existenței sale o constituia faptul că nu depindea de nimeni. Aşa încât nu avea încredere decât în el însuşi. Nu avea un surplus de bagaj asupra căruia să-şi concentreze atenția, se simțea bine în felul ăsta.

Nu se întreba niciodată dacă e fericit. El nu privea lumea şi viața în asemenea termeni. Urmărea cărarea croită prin propria lui abilitate, ştiind că-l va conduce la mai multă putere, la şi mai mari realizări, şi nu-i păsa dacă toți ceilalți din jur aveau alte idei despre viața lui. Dacă înlăuntrul lui exista un vid, acesta era acoperit de neîncetata acumulare de cunoaştere şi putere.

Astăzi, Joseph Knight se găsea în apartamentul lui dintr-un hotel din Chicago. Se pregătea să plece la birourile sale din centrul comercial.

Venea la Chicago de şase-şapte ori pe an, ca să-şi verifice afacerile din zonă. Biroul era închiriat în numele unei corporații pe hârtie numită Midwest Associates, pe care o crease ca un paravan pentru multiplele sale activități.

Astăzi se găsea într-o proastă dispoziție. Afacerile

păreau să fi atins un punct mort. Vântul rece care sufla dinspre lacul Michigan era mohorât şi neprietenos. Se gândea cu neplăcere la ziua plicticoasă care-l aştepta.

Ar fi avut nevoie de o nouă provocare care să-l stimuleze.

Încă nu ştia, dar provocarea îl aştepta chiar în acel minut, în biroul lui.

Secretara îl salută şi-i prezentă un străin îmbrăcat într-un costum de lustrin, şi ținând în mână o servietă cu monogramă.

— Bună ziua, domnule Knight, i se adresă acesta, ridicându-se să-i strângă mâna. Numele meu este Warren Dreyfus şi îl reprezint pe Carl Rizzo.

Knight se uită în ochii străinului. Citi în ei încredere în sine şi un vag aer de condescendență.

Era de înțeles. Carl Rizzo era un important om de afaceri din Chicago şi din Illinois, un om cu mari relații şi extinsă influență. Knight auzise de multe ori de el pe parcursul călătoriilor sale de afaceri la Chicago, dar nu-l întâlnise niciodată.

Acum însă iată că Rizzo luase notă de existența lui.

Joseph Knight mirosea un şantaj în comportamentul trimisului lui Rizzo, dar îl pofti amabil în biroul său şi-i oferi o cafea.

— Carl ar dori să vă întâlnească, începu Dreyfus. A auzit multe despre dumneata şi a fost plăcut impresionat. Doreşte să-i cunoască pe toți cei ce lucrează în această zonă. Din simplă prietenie.

Joseph Knight zâmbi, cumpănind cele ce se ascundeau în spatele invitației. Se spunea despre Carl Rizzo că era un dur şi că omorâse şi că expulzase din stat câțiva oameni care nu jucaseră după cum le cântase el. Deşi nu atinsese încă un loc atât de important în ierarhia Mafiei din Midwest pe cât i-ar fi plăcut lui, era un om de mare ambiție şi forță.

— Desigur, răspunse Joseph Knight. Mi-ar face plăcere să-l întâlnesc oricând.

— Ce-ați spune să luați azi cina împreună? La proprietatea lui din Glencoe? O să trimită la ora şase maşina să vă ia. Sunteți de acord?

— Sigur că da. Şi vă rog să-i transmiteți mulțumirile şi omagiile mele.

Străinul plecă, zâmbind calm. Atitudinea respectuoasă a lui Joseph Knight îl şi convinsese că acesta nu va fi o problemă pentru Rizzo.

Cât despre Knight, îşi făcuse prima mişcare în joc. Hotărî să fie cât se poate de precaut.

Carl Rizzo locuia într-o reşedință nobiliară la Glencoe, o casă ce domina apele reci, agitate, ale lacului Michigan. Pe aleea din fața casei erau parcate două Rolls-Royce-uri, un Bentley şi un Mercedes. Casa vorbea de vechime şi de bani grei, de la stilul Tudor al fațadei până la mobila antică din încăperi. Nici o urmă de parvenitism. Era locuința unui om agresiv care face tot ce poate ca să se prezinte drept o persoană stabilă şi aşezată.

Knight fusese luat de la birou într-o limuzină în care se mai aflau doi oameni, un şofer tăcut şi un al doilea foarte trufaş, cu un aer amenințător, care era, fără îndoială, una din gorilele lui Rizzo. În cele patruzeci şi cinci de minute de drum, nici unul dintre ei nu scoase vreo vorbă.

Carl Rizzo îl primi personal pe Knight. Era un om de vreo cincizeci de ani, cu păr cărunt de culoarea oțelului şi ochi prudenți, a căror expresie de relaxată ospitalitate ascundea o pândă rece.

— Sunt încântat că ai venit, domnule Knight. Să luăm o băutură.

Cei doi stătură de vorbă în living-room, cu cocktail-urile în mână, în timp ce vântul vuia afară. Conversația lor gravita în jurul unor subiecte inofensive, ca vremea sau echipele sportive din Chicago, apropiindu-se însă încet de chestiuni mai serioase, pe măsură ce începură să

discute despre criză şi efectele ei asupra afacerilor.

În living-room, Joseph Knight observă câteva fotografii înrămate, printre care pe aceea a unei tinere femei frumoase, executate, evident, de un maestru fotograf portretist, într-un stil estompat, fermecător.

Deasupra căminului era un portret pictat în mărime naturală al aceleiaşi femei, într-o toaletă ce părea să spună că aparţinea cremei societăţii din nord. Purta, în portret, un fabulos colier de diamante, alcătuit din câteva şiruri montate într-un exotic aranjament de platină, pe gâtul subţire ca de lebădă. Avea o frumuseţe pură şi aristocratică.

Nu putea fi decât soţia lui Rizzo, o soţie de care era mândru şi pe care voia s-o arate vizitatorilor. Dar în această seară nu se făcea văzută. Rizzo dorise să fie singur cu musafirul său.

Knight nu-i puse nici o întrebare în legătură cu femeia. Voia să-l lase pe Rizzo să-şi joace cărţile după voia lui.

În timpul cinei, Rizzo abordă problema afacerilor.

— Eu admir un tânăr ca dumneata, începu el. Ai iniţiativă şi idei strălucite. O să ajungi departe. Cred că ar fi însă important să avem legături financiare de la bun început. Eu o să te ajut în toate domeniile în care îmi va fi cu putinţă. Şi n-am să-ţi cer în schimb decât o compensaţie rezonabilă şi opţiunea de a te ajuta şi în viitoarele dumitale afaceri.

— Ce fel de compensaţie? întrebă Knight.

Rizzo făcu un gest de dispreţ, cu o mână manichiurată. Dar Joseph Knight îi înţelese mesajul. Târgul propus de Rizzo nu era decât o piraterie financiară. Cerea un tribut de cincizeci la sută din toate profiturile băneşti, plus obligaţia contractuală din partea lui Knight de a-l numi partener deplin în toate viitoarele sale întreprinderi. Prevederile contractului erau şi mai grave. Toate riscurile îi aparţineau lui Knight, cea mai mare parte din profituri lui Rizzo.

În plus, mai exista o clauză opțională ca Rizzo să primească în calitatea sa de partener deplin, cincizeci la sută din orice afacere nouă ar iniția sau ar achiziționa Knight în următorii douăzeci de ani. Era cel mai oneros târg posibil.

În timp ce asculta, Joseph Knight nu scoase nici un cuvânt.

— Ceri mult, spuse în sfârşit, cu o voce care exprima un amestec de respect şi îngrijorare. Şi ce capăt eu în schimb?

Carl Rizzo zâmbi.

— Cooperare financiară completă din partea mea, cu beneficiul tuturor resurselor mele. Eu nu m-am descurcat prea rău în oraşul ăsta, adăugă, arătând spre frumoasa lui locuință. Şi am o sumedenie de prieteni şi printre politicieni şi printre oamenii de afaceri. Crede-mă, Joe, n-ai să regreți.

O jumătate de oră mai târziu, Joseph Knight îi mulțumea gazdei pentru plăcuta seară.

— Dă-mi voie să mă mai gândesc asupra detaliilor şi o să revin cu răspunsul.

— Dar n-o lungi prea mult, îl sfătui Rizzo. În oraşul ăsta, un om are nevoie de toți prietenii pe care-i poate găsi.

Amenințarea era evidentă. Când îi ură musafirului său noapte bună, ochii lui Rizzo aveau o lucire rece de oțel.

Knight fu condus la hotelul său tot de către cei doi oameni care- l aduseseră. De astă dată, bodyguard-ul amenințător, obez, se aşeză în spate, lângă el. În mod limpede era un individ periculos, clădit din stâncă.

— Eu sunt Salvatore, i se adresă omul, strângându-i mâna cu degete ca nişte cleşti. M-a trimis Boss-ul ca să mă asigur că ajungi cu bine acasă.

— Mulțumesc, răspunse Knight cu o voce înăbuşită.

— Nici o problemă. De asta sunt plătit.

Knight dorea să pară cât mai şters, până la limita

laşităţii. Vedea zâmbetul disprețuitor de pe fața omului.

Când ajunseră la destinație, grasul ținu să treacă peste Knight, ca să coboare din limuzină. Când îl traversă, îşi plantă, aparent întâmplător, genunchiul între picioarele lui Knight, şi-i apăsă, cu putere, testiculele.

Knight se cutremură şi se schimonosi de durere, dar nu rosti un cuvânt.

Obezul râmji.

— Scuză-mă, amice, spuse deschizând portiera. N-am vrut să-ți fac rău. N-o să se mai întâmple.

Când maşina porni, Knight îl văzu pe gras râzând împreună cu şoferul, îşi gustase propria glumă şi nu avea suficient respect pentru el, încât să-şi ascundă amuzamentul.

Joseph Knight intră în apartamentul lui, îşi aprinse pipa şi se uită pe fereastră la contururile centrului comercial. Rotițele minții i se învârteau cu viteză.

Ceea ce-i propusese Carl Rizzo nu era nici mai mult nici mai puțin decât un jaf financiar. Intenționa să pună mâna pe imperiul înfloritor al lui Knight şi, probabil, să-l distrugă din temelii.

Şi pe ce se baza cererea? Pe intimidare. Nu fusese nevoie să-i spună ce li se întâmplase altor victime ale sale, pentru că era un lucru de domeniul public. Ştia bine că Knight trebuie să fi auzit despre toate acestea.

Mai mult, purtarea insolentă a subordonaților lui Rizzo, în limuzină, fusese un semn vizibil de dispreț şi de bravadă, un mesaj trimis de stăpânul lor. Nu-l lua pe Knight în serios. Aştepta o supunere rapidă din partea lui. Şi acesta era un semn că, undeva pe parcurs, după ce avea să fie stors, Knight urma să fie eliminat.

Provocarea era foarte serioasă. Ştia că Rizzo are legături cu Mafia. Şi, într-o formă sau alta, aceste legături duceau direct la familia Vincent Monaco, capul organizației mafiote din oraş.

Era de presupus că asasinatele şi celelalte acte de violență săvârşite de-a lungul anilor de oamenii lui Rizzo

purtaseră amprenta Mafiei şi poate chiar implicase oameni de-ai ei.

Dar Joseph Knight nu se baza pe această presupunere. Ochiul lui ager detectase punctul vulnerabil din atacul lui Rizzo.

Din contactele lui foarte vagi cu organizațiile mafiote din alte oraşe, Joseph Knight aflase că procentele cerute de acestea nu erau nici pe departe atât de mari ca acele cerute de Rizzo. Ceea ce sugera că Rizzo lucra pe cont propriu. Fireşte, Rizzo folosea legăturile binecunoscute cu Mafia ca pe o metodă de intimidare. Dar poate că aceste legături binecunoscute nu erau decât o iluzie. Poate că Rizzo era un lup singuratic.

Bodyguard-ul cel gras, Salvatore, cu crudele lui intimidări fizice, venea în sprijinul acestei interpretări. O abordare la nivel înalt din partea Mafiei ar fi fost mai subtilă, mai civilizată. Rizzo făcea prea multă paradă. Ceea ce sugera că folosea intimidarea pentru a ascunde ceea ce era de fapt lipsa unui sprijin real din partea Mafiei.

Joseph Knight se găsea într-o situație delicată.

Ştia că, în viitoarele sale inițiative, ar fi avut nevoie de relații prieteneşti cu Mafia. Nici un om important de afaceri, oricât de legal ar acționa, nu se poate dispensa de relațiile prieteneşti cu Mafia.

În momentul în care Mafia decide că un anumit om de afaceri nu îi este prieten, îi poate pune bețe în roate, îl poate hărțui fără limită, într-o mie de chipuri, de la sindicate până la blocarea aprovizionării şi chiar până la stoparea creditului în bancă şi a asigurărilor.

Aşa încât planul cu bătaie lungă era limpede: Joseph Knight trebuia să stabilească şi să-şi mențină relații prieteneşti cu Mafia.

Dar chestiunea imediată era o dilemă: cum să scape de Carl Rizzo cu un minimum de pierderi pentru interesele lui, dar fără să-i irite pe cei din Mafie şi fără să-şi atragă o reputație de rebel?

Rizzo făcea acest lucru imposibil. Târgul pe care îl propusese era prea oneros pentru ca Knight să-l poată accepta şi să poată supraviețui financiar. Ba, mai mult, dacă îl accepta, nu-şi mai putea ține capul sus printre ceilalți oameni de afaceri şi nu mai putea fi luat în serios.

De aceea soluția era clară. Carl Rizzo trebuia scos din drumul lui.

Dar cum?

Joseph Knight pufăi din pipă. Revăzu în minte seara petrecută cu Rizzo. Amintirile lăsate de fața lui, vorbele lui, curiosul amestec de bravadă şi de prudență, de eleganță şi de grosolănie prost ascunsă. Rizzo era un om

care juca teatru. Şi un astfel de om trebuie să aibă o slăbiciune, un călcâi al lui Ahile.

Trebuia să descopere această slăbiciune. Dar, deocamdată, ştia care trebuia să fie primul său pas, să afle cât mai multe despre femeia din portret.

CAPITOLUL 10

Se numea Anne.

Numele ei de fată fusese Pendleton. Venea dintr-un orăşel din Maryland, unde tatăl ei fusese un reputat medic şi mama o binecunoscută organizatoare de acțiuni filantropice. Ca fată, Anne urmase şcoala de fete din Baltimore, apoi Academia Mewitt.

Fusese un copil precoce, plin de energie şi talent. Era extrem de inteligentă şi se pricepea şi la cifre şi la cuvinte, ar fi putut deveni matematiciană, scriitoare sau orice altceva ar fi dorit.

Dar frumusețea ei extraordinară îi făcuse pe cei din lumea spectacolelor să o solicite, drept care părăsise colegiul pentru a deveni dansatoare, în ciuda împotrivirii părinților. Plecase la New York, apoi la Hollywood, în căutare de angajamente. Cariera ei nu fusese prea înfloritoare, pentru că ambițiile îi depăşeau posibilitățile. Sfârşi prin a dansa într-un ansamblu la localul Chez Paree din Chicago. Auzind de acest lucru, părinții o renegară.

Rizzo s-a îndrăgostit de prima dată când a văzut-o dansând printre celelalte fete din balet, i-a făcut curte cu emfază şi eleganță, înainte de a o invita, i-a trimis de zeci de ori flori. Şi când a acceptat, a tratat-o ca pe o regină. O duse la Pump Room, la Ambasador şi la Mont-martre. Îi făcu cadouri princiare, îi cumpără rochii, ba chiar făcu uz de influența lui pentru a-i obține un rol mai acătării la club. Rolul nu a durat, pentru că Anne, pur şi simplu, nu reuşea să facă paşii elaborați ceruți de coregraf. Dar

povestea de iubire a durat.

Anne avea nevoie de un protector şi s-a lăsat sedusă de atenţiile lui Carl.

Carl a dus-o să viziteze reşedinţa nouă pe care o clădea în cea mai selectă suburbie a oraşului, dominând lacul Michigan. Casa arăta de pe acum venerabilă şi nobilă, iar Carl o decora cu antichităţi neprețuite.

— Mărită-te cu mine, Anne, şi locuieşte aici cu mine. Nu mai ai nevoie să dansezi, decât dacă doreşti. Poţi să locuieşti aici şi să domneşti peste domeniul tău. Care mă include şi pe mine, adăugă el zâmbind.

Anne Pendleton şovăi. Ştia ce fel de om e Carl Rizzo. Ea lucrase în cluburi şi cazinouri, aşa încât cunoştea genul: mafiotul liniştit, serios, cu un licăr primejdios în privire, omul care îşi cunoştea propria forță şi nu se temea de nimeni. Asemenea bărbaţi nu prea răsfață femeile.

Dar Carl îi făcea o curte atât de respectuoasă şi nevoile ei erau atât de stringente — mereu rămânea fără bani şi era prea mândră pentru a suporta ideea reîntoarcerii în genunchi la părinţi —, încât singurătatea îi birui raţiunea, îl acceptă. Se căsătoriră la trei luni de la prima întâlnire.

Darul de nuntă al lui Carl a fost un neprețuit colier de diamante cu vreo douăsprezece pietre fără cusur montate în platină. Anne ştia că prețuia pe puţin o sută de mii de dolari. Cu acest colier la gât pozase Anne pentru portretul din living-room-ul de la reşedinţa lor din Glencoe. Colierul era alcătuit din grupuri de pietre, trei, patru şi cinci, separate între ele prin nişte mărgele italieneşti din platină, aranjate într-un mod complicat, foarte frumos.

— Vreau să-l porţi mereu, Anne, îi spusese el. Ca să-ţi aduci aminte cât te iubesc.

Luna lor de miere a fost scurtă, petrecută la lacul Ahoe. Afacerile l-au rechemat repede pe Carl la ChiCago. Era un om cu responsabilităţi, un om de care depindeau

o mulțime de alți oameni. Şi se aştepta ca soția lui să înțeleagă acest lucru fără să-i mai explice. Când se întoarseră acasă, Carl schimbă placa în ceea ce privea cariera ei de dansatoare. Stărui ca Anne să renunțe la dans şi să ducă o viață casnică.

Anne acceptă, cu un sentiment amestecat — de uşurare pentru că fusese eliberată de dificila meserie şi de spaimă față de maniera autoritară în care soțul ei îi trasase viitorul. Urma să stea acasă, ieşind doar pentru acțiunile de binefacere din district.

Începu să-şi dea seama că s-ar putea ca această viață liniştită să nu fie chiar un culcuş de roze.

Şi mai descoperi că Rizzo era un soț gelos.

În fiecare zi, Carl Rizzo pleca în oraş cu şoferul şi gorila sa, Salvatore, un individ înfricoşător, cu un corp extrem de masiv şi o privire rece ca gheața.

Carl îi dădea lui Anne, în cursul zilei, câteva telefoane de la birou, pe un ton afectuos, care îi masca cu greu dorința de a o controla.

Curând îşi dădu seama că toți servitorii, aleşi personal de soțul ei, o spionau, îi simțea pândind-o şi făcând astfel, încât să nu o lase niciodată prea mult singură.

Carl îşi ținea afacerile în mare taină față de soția lui. Anne nu cunoştea nimic despre interesele lui financiare, partenerii lui sau duşmanii lui.

Înainte de căsătorie ştiuse că avea legături cu Mafia din Chicago. Inteligența ei considerabilă, combinată cu micile lui aluzii, care-i scăpau involuntar, îi îngăduiseră să deducă faptul că soțul ei nu avea în ierarhia Mafiei rolul pe care şi l-ar fi dorit.

Era un om ambițios şi necruțător, puternic şi încă în plină ascensiune, avea duşmani şi, fără îndoială, urma să-şi facă mult mai mulți.

Dar, în calitate de soție a sa, era necesar să o informeze ce va trebui să facă în eventualitatea morții lui. Aşadar Carl o înştiință că, în biroul lui din reşedința

Glencoe, se afla un seif în care erau adăpostite hârtiile lui cele mai secrete. O lămuri că, în cazul îmbolnăvirii sau al morții lui, trebuia să-l cheme imediat pe avocatul său, Max Begelman.

Max avea să deschidă seiful şi să clarifice problemele lui Carl. Desigur, nu-i oferi lui Anne combinația seifului. Nici Max nu-l cunoştea. Carl era un om prea ascuns ca să se încreadă măcar în avocatul său.

Într-o seară, când Carl o scoase pe Anne în oraş la masă şi apoi o duse să petreacă noaptea la barul Chez Paree, întâlniră un vechi partener al ei, un dansator şi actor numit Sonny Gallian.

Dansase cu Sonny în mai multe spectacole. Era un bărbat brunet, arătos, plin de vervă şi cu un zâmbet strălucitor.

Anne îl invită la masa lor, i-l prezentă pe Carl, şi tânărul îi întâmpină cu câteva râsete. În seara aceea Anne îşi dădu seama că trecuse mai bine de o lună de când nu mai râsese. Viața alături de Carl nu oferea nici o pricină de râs, ci doar un apăsător sentiment de spaimă şi de permanentă pândă.

Aşadar, Anne râse cu poftă şi-l sărută pe Sonny şi-l strânse în brațe şi bău un pahar mai mult ca de obicei. De când se măritase nu se mai distrase atât de bine.

— La revedere, mititico, îi spuse Sonny la sfârşitul serii, sărutând-o pe obraz. Apoi i se adresă lui Carl: Ai grijă de ea. Are nevoie de un sprijin solid, cum eşti dumneata.

Această seară izolată îi trezi lui Anne atâta tandră nostalgie, încât două săptămâni mai târziu dădu un telefon la club. Îl întrebă pe patron cum ar putea intra în contact cu Sonny.

Patronul păru încurcat.

— N-ai aflat, Anne? Sonny a avut un accident. E în spital.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anne panicată.

— Cineva i-a zdrobit picioarele. E destul de rău. Va

trebui să meargă în cârje. Dacă o să mai meargă vreodată. iar cu dansul s-a zis, pe vecie.

Anne agăță receptorul în furcă. Se temea să-l viziteze pe Sonny la spital. Se mulțumi să-i trimită un enorm uchet de flori şi o scrisoare lungă, de compasiune, cu precauția să cumpere florile din banii ei personali, aşa încât să nu apară vreo urmă a cheltuielii în conturile lui Carl.

Anne învățase prima lecție asupra consecințelor unei nemulțumiri a soțului ei.

După episodul Sonny Gallian, Carl îşi supraveghe şi mai strict soția. Anne îşi dădea seama că ducea o viață de prizonieră. Şi, ce era mai rău, viața în turnul ei de fildeş era cu totul nesatisfăcătoare.

Carl Rizzo era un amant oribil.

Acum, însă, nu mai putea ascunde adevărul de ea însăşi. Carl făcea dragoste cu ea ca un animal, fără nici o pretenție de tandrețe sau de sentiment, îi poruncea să se dezbrace, se urca pe ea fără măcar un sărut şi o pătrundea — de obicei dureros —, făcându-şi plăcerea fără ca măcar să se gândească la ea.

Era nu numai un amant crud, dar şi nepotrivit. Şi, la un anumit nivel al personalității lui, părea să fie conştient de acest lucru. Dar frustrarea nu-l făcea decât şi mai brutal. Şi cunoaşterea faptului că o poseda fără să o satisfacă, luându-şi plăcerea lui fără să-i dăruiască ei nici o plăcere, îi alimenta şi mai mult gelozia. Supravegherea lui morbidă spori pe măsură ce propria lui potență se diminua.

Fireşte, cei din afară nu vedeau decât că Rizzo o instalase pe Anne pe un piedestal. O îmbrăca în cele mai costisitoare toalete, cumpărate pe Michigan Avenue, îi dăruia bijuterii prețioase, parfumuri exotice, o lăsa să decoreze casa oricum îi venea chef, fără să se uite la cost. O arăta prietenilor lui. Îi comandă portretul, cu colierul de diamante, la cel mai renumit pictor portretist din oraş, şi îl aşeză la un loc de onoare în biroul lui.

Dar, în interiorul casei, Anne era tratată ca o pri zonieră, ba chiar ca o sclavă.

Carl nu i se adresa niciodată cu tandrețe, ci cu o severitate lipsită de orice respect.

Anne se întreba dacă nu cumva Carl fusese educat să trateze femeile în felul acesta. Poate că tatăl lui se purtase în acelaşi fel cu mama lui şi, înainte, probabil că şi bunicul lui se comportase la fel. Poate că în spatele cruzimii afişate de Carl nu se ascundea răutate, ci doar o grosolănie atavică, oarbă.

Dar Anne nu fusese pregătită pentru o astfel de viață. Şi, în zilele ei de singurătate, pe când se căznise să fie dansatoare, nu aşa visase să trăiască în viitor. Visase un soț iubitor, ocrotitor, destul de puternic el însuşi pentru a se arăta blând față de ea. Un bărbat care să-i placă în pat şi care să-i umple viața de fericire şi de linişte.

Aşadar, Anne începu să-şi privească soțul cu un amestec de teamă şi dispreț. Pentru că, dincolo de forța lui, îi desluşea micimea şi lipsa de adevărată virilitate.

De ce se măritase cu el? se întreba întruna. De ce săvârşise o asemenea nebunie? De ce se pripise să accepte? De ce îngăduise ca atențiile lui Carl să-i înăbuşe vechea suspiciune în privința bărbaților de genul lui?

Dar nu avea rost să-şi pună astfel de întrebări. Era prea târziu. Îi aparținea lui Carl Rizzo şi nu era el omul care să-i redea libertatea. Se căsătoriseră în religia catolică.

Nimic altceva decât moartea lui sau a ei nu avea să o smulgă din temniță.

Într-o zi, când Anne îşi cumpăra o rochie pe Michigan Avenue, întâlni un străin. Veni spre ea, în magazinul elegant, cu o expresie puțin stingherită.

— Ştiu că nu lucrați aici, i se adresă el, observându-i îmbrăcămintea luxoasă, dar am nevoie de sfatul unei persoane obiective, nu a uneia care încearcă să-mi vândă ceva. Soția mea are statura dumneavoastră, şi coloritul

dumneavoastră. Aş vrea să-i cumpăr o rochie de ziua ei, dar nu ştiu de unde să încep. N-am cumpărat o rochie în viaţa mea. Şi aş vrea să fie ceva cu totul special.

Anne se uită la el. Părea sincer şi realmente derutat, în acelaşi timp observă cât de frumos era. Un bărbat solid, cu ochi negri, păr bogat şi un soi de profunzime pe faţa lui bronzată care-l făcea să arate inteligent şi, în acelaşi timp, foarte masculin.

Se hotărî să-l ajute. Se plimbă cu el prin magazin, alegând diverse rochii pe care le ţinea în faţa ei, pentru ca el să aprecieze. Când găsiră ceva care le plăcu amândurora, Anne se duse în cabina de probă şi încercă rochia pentru el. Când ieşi din cabină, ochii bărbatului se aprinseră.

Simţindu-se admirată, Anne încercă o senzaţie ciudată.

— Asta este, spuse el. Dacă rochia va arăta pe soţia mea măcar pe jumătate atât de bine cât arată pe dumneavoastră, o să fie entuziasmată. Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

Anne nu se putu împiedica să nu mai zăbovească în magazin în timp ce străinul plătea rochia, care fu elegant ambalată, îi mulţumi din nou, cu atâta seriozitate şi politeţe, încât îi veni să râdă de curtoazia lui.

Când plecă, îi strânse mâna.

— Mi-aţi fost de mare ajutor, îi spuse el. Dar nici nu vă cunosc numele.

— Anne, răspunse ea. Anne Rizzo.

— Joseph Knight, se prezentă el. Prietenii îmi spun Joe.

Anne fu străbătută de un fior când palma lui caldă, uscată, îi strânse mâna. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi irişii lui negri o mângâiară cu o duioşie seducătoare.

Dacă i-ar fi cerut să ia o băutură cu el sau chiar masa, Anne nu l-ar fi refuzat, deşi era o femeie măritată. Atât de atrăgător i se părea bărbatul.

În maşină, în drum spre casă, Anne ştiu că n-o să şi-

l poată scoate din minte. Va fi una din acele scurte întâlniri care i se întâmplă fiecărei femei în viață, ca o privire aruncată pe furiş dincolo de o uşă în spatele căreia pulsează o lume întreagă, o lume de dragoste pe care n-o s-o cunoască niciodată, pentru că viața ei se desfăşoară într-o cu totul altă parte.

Dacă ar fi fost o femeie fericită, Anne ar fi trecut peste întâmplare amuzându-se de propria ei înflăcărare. Dar nu era o femeie fericită, în acea seară se simți cumplit de singură. Se plimbă prin casă, pierdută. Carl nu sosi decât târziu. Făcu amor cu ea în maniera lui abruptă, aproape copilărească, apoi se duse direct la culcare.

Anne nu putu închide ochii. Se gândea tot timpul la bărbatul acela străin, îi revedea, iar şi iar, lumina complexă din ochi, care se armoniza atât de ciudat cu fața lui virilă, bronzată. Nu întâlnise niciodată un bărbat atât de sigur de masculinitatea lui, un bărbat care-şi putea îngădui să trateze o femeie cu un respect atât de desăvârşit şi totodată cu atâta căldură, pentru că se încredea în propria-i personalitate.

A doua zi, Anne se sculă obosită din cauza nesomnului şi cu un sentiment de deznădejde, îi spuse soțului ei la revedere pentru întreaga zi, apoi se retrase în dormitor, unde rămase îmbrăcată în cămaşa de noapte, sorbindu-şi cafeaua şi privind la apele mânioase ale lacului, în viața ei nu se simțise mai singură.

Cu puțin înainte de ora prânzului un servitor aduse o cutie de la magazinul de rochii de pe Michigan Avenue şi o aşeză pe patul lui Anne. Servitorul era convins că i se livrase ceva ce cumpărase Anne cu o zi în urmă.

Când deschise cutia, Anne descoperi rochia pe care o încercase pentru străin.

Simți că i se taie respirația. Citi biletul care însoțea rochia:

„Am hotărât să nu i-o dăruiesc soției mele. Pe ea n-ar fi arătat niciodată atât de perfect cum a arătat pe

dumneavoastră, aşa încât ar fi fost o crimă. Vă rog să o purtaţi, amintindu-vă de mulţumirile mele cele mai sincere."

Biletul era nesemnat.

Anne analiză un timp scrisul bărbatului, apoi, înfiorată toată, îşi scoase cămaşa de noapte şi îmbrăcă rochia. Mătasea alunecă pe gambele ei ca o mângâiere. Netezi rochia cu grijă şi se duse să se privească în oglindă.

Privirea propriilor ochi o şoca. Era o privire vinovată, plină de plăcerea şi de dorinţa unei aşteptări. Avea aproape impresia că materialul mătăsos o dezgolea în loc s-o acopere, smulgându-i orice mască şi dezvăluindu-i cele mai vinovate gânduri. Atingerea mătăsii pe pielea ei era ca atingerea buzelor străinului pe buzele ei.

Continua să se admire în oglindă şi să se gândească la Joseph Knight, când sună telefonul.

— Ai primit rochia? o întrebă o voce învăluitoare.

— Eu... da.

— Sper că nu te-am jignit, continuă străinul. Am fost atât de recunoscător pentru ajutorul dat, şi n-am ştiut în ce alt chip ţi-aş putea mulţumi.

— Cum... ai dat de mine? întrebă ea.

— Doamna din magazin îţi cunoştea adresa.

Urmă o tăcere.

— Îţi vine bine? stărui el.

Ea îi intui gândurile. Ghicise că îmbrăcase rochia.

— Da, recunoscu cu îndrăzneală, privindu-se în oglindă. Arată superb.

— Nu te superi dacă îţi cer o favoare? urmă el. Vrei să o îmbraci o dată şi pentru mine?

Anne îşi ţinu răsuflarea, închise ochii. Ştia bine ce-i cere. Cunoştea primejdia care se ascundea dincolo de cuvintele lui, dar nu se putea împiedica. Se uită la patul în care soţul ei o posedase cu atâta cruzime cu o seară înainte. Era femeie. Avea o inimă. Nu putea continua să trăiască în felul ăsta.

— Când? întrebă cu supunere în glas.

Fixară o întâlnire pentru săptămâna cealaltă. Avea loc un banchet dat de grupul filantropic al lui Anne în beneficiul unuia dintre spitalele din oraş. Anne reuşi să-şi convingă o prietenă din grup să o acopere în cazul în care Carl i-ar telefona pe parcursul serii.

Prietena, o doamnă căsătorită din Evanston, îi aruncă o privire înțelegătoare şi îi făgădui sprijinul.

În felul acesta Anne reuşi să se elibereze pentru o seară.

Plecă de acasă în maşina Bentley a lui Carl, îi ceru şoferului să o lase la uşa hotelului unde avea loc banchetul şi îi spuse că o să-l cheme când o să aibă nevoie de el. Aşteptă până ce maşina se îndepărtă şi apoi luă un taxi până la micul restaurant din Superior Street unde o aştepta Joseph Knight.

Purta rochia pe care i-o dăruise acesta. Privirea din ochii lui, când o admiră, îi confirmă tot ce visase ea în aceste ultime zile: că simțea pentru ea ceea ce simțea şi ea pentru el.

„Nu trăim decât o dată", îşi spuse Anne în sinea ei.

Dineul a fost liniştit, îşi vorbeau mai mult din ochi decât prin cuvinte. Joseph Knight îi relevă lui Anne câteva fapte neînsemnate despre el însuşi — era un om de afaceri, cu interese în Chicago şi apoi o întrebă despre viața ei. Ea îi povesti câteva lucruri elementare, nedorind să întineze întâlnirea prin rostirea numelui lui Carl Rizzo. Pe urmă dansară. El o ținea strâns, dar atingerea lui era atât de rafinată, încât ceva din ea cedase deja la apropierea lui. El simți acest lucru şi o sprijini cu o strângere atât de delicată, încât o umplu de fiori.

Seara se scurse ca într-un vis. La unsprezece se pomeni stând alături de el în tăcere, privind cu o implorare mută în ochii lui negri.

Knight îi luă mâna.

— Vrei să te conduc? o întrebă.

Ea negă din cap. Amândoi ştiau ce înseamnă acest

lucru.

O conduse într-un apartament dintr-un hotel mic, dar elegant din centru. Văzând cărțile de pe rafturi şi hârtiile de pe birou, Anne îşi dădu seama că acolo locuia el. Dar nu zări camerele decât într-o străfulgerare pentru că, de îndată ce-i scoase mantoul, Joseph Knight stinse lurnina şi o strânse în brațe.

Sărutarea lui se răspândi în ea ca o licoare. O lăsă moleşită de dorință. Mâinile lui puternice i se plimbau pe spate, mângâindu-i umerii, coastele, talia, în timp ce o lipeau tot mai mult de el.

Niciodată încă nu se simțise atât de neajutorată şi de ocrotită în acelaşi timp. Pasiunea ei se exprimă printr-un suspin lung, dulce, care-l făcu pe Joe Knight să zâmbească în întuneric.

Dintr-o singură mişcare mângâietoare o luă în brațe şi o purtă în dormitor. Un lung moment rămase în picioare, sărutând-o.

Apoi o aşeză cu blândețe pe cuvertura moale şi începu s-o dezbrace, întâi îi scoase rochia, pe care i-o atârnă în dulap. Se întoarse să o privească în furou, îi dădu jos bretelele şi-i trase furoul, privindu-i trupul suplu de dansatoare. Pe urmă îi scoase ciorapii rulându-i în josul picioarelor, cu o atingere sigură.

O privi un lung răstimp.

— Eşti frumoasă, îi spuse.

Anne nu putea vorbi. Dorința îi luase graiul.

Joe îngenunche să-i scoată sutienul. Sânii îi erau goi, cu sfârcurile întărite de excitare, îi prinse în palmele lui uscate, apoi îi scoase chiloții. Părul i se despletise şi i se răvăşise pe pernă ca un halou de aur în jurul capului.

Se aplecă să o sărute. Limba lui era caldă şi excitantă, mângâind-o pe a ei. Anne îl înlănțui şi-l trase mai aproape de ea. Mireasma lui, atât de seducătoare în timp ce dansaseră, era acum mai pregnantă şi teribil de masculină.

Joe îşi trecu un deget pe fruntea ei, apoi pe obraji,

explorând-o ca şi cum ar fi fost ceva preţios, văzut pentru prima oară, ceva ce trebuia atins cu veneraţie, îi mângâie umerii, braţele, şoldurile, mâinile lunecându-i apoi de-a lungul picioarelor, până la degete, făcând ca fiecare fibra din ea să vibreze de dorinţă.

Pe urmă se ridică, pentru ca să se dezbrace şi el. Lăsă să-i cadă frumoasa haină şi pantalonii, apoi cămaşa, relevându-i pieptul puternic, musculos, mijlocul drept, picioarele viguroase. Avea ceva masiv în el, în ciuda contururilor netede ale tinereţii, ceva de stâncă, dar irezistibil.

Îl urmări fascinată scoţându-şi chiloţii. Stătea în faţa ei, un zeu al virilităţii cioplit în ceva ce transcende carnea, ceva mai nobil şi infinit mai atrăgător.

Anne îşi întinse braţele spre el, tremurând.

Întreaga lungime a sexului lui o mângâie dintr-o dată, uscată şi caldă şi protectoare. Dar, dincolo de atingerea plăcută, se concentra o teribilă forţă, şi Anne se înfiora simţindu-l venind mai aproape, flămând să o posede.

Mâinile ei lunecară peste umerii puternici pe care-i admirase, apoi pe spatele lui, de-a lungul muşchilor tari ca oţelul şi, în cele din urmă, pe şalele bărbăteşti care le presau excitant pe ale ei.

Picioarele i se desfăcură supuse, spatele i se arcui oferindu-i sânii. Se lipi şi mai mult de el, simţi o uşoară tatonare la poarta ce ducea spre miezul ei şi apoi, cu o năvală de forţă, lunecă înăuntrul ei.

Niciodată nu-şi imaginase că un contact sexual putea fi în acelaşi timp atât tandru, cât şi copleşitor. O umplea — toată, încordat şi fierbinte şi irezistibil; şi totuşi îi lăsa loc pentru propria-i identitate, pentru propriile sentimente. Şi, pe măsură ce mângâierile lui lente îi înălţau pasiunea pe culmi de neimaginat, mâinile lui calde o ţineau lipită de el Şi muşchii echilibraţi o stăpâneau cu delicateţea cu care ţii în mână o ceaşcă de porţelan fin.

Anne tremura pe măsură ce o purta din orgasm în orgasm, fiecare mai încântător decât celălalt. Picioarele ei erau încolăcite strâns în jurul mijlocului lui, mâinile îr dezmierdau carnea, fascinate de fâşiile încordate ale muşchilor.

Îşi clătina capul într-o parte şi-n alta, trupul îi vibra de plăcere, unghiile cuprinse de frenezie îi zgâriau pielea. Şi, chiar în clipa când gândea că nu mai poate îndura paroxismul extazului, când credea că dacă nu o să se termine o să moară de plăcere, el se împingea şi mai adânc, către un loc tainic pe care ea nici nu ştia că îl poseda, o răvăşea toată şi-o scălda în tumultul pasiunii lui.

Gemetele ei îi răsunară în urechi multă vreme după ce fusese atins punctul paroxistic, pentru că plăcerea continua să țâşnească în ea în valuri spasmodice, făcând-o să tremure iar şi iar în brațele lui.

Mult timp nu-şi putu recăpăta suflul ca să-i poată şopti un cuvânt. Părea să se fi desprins de pământ şi de ea însăşi, îi adusese ceva infinit mai adânc, departe de pateticile contacte sexuale cu soțul ei, departe chiar de cele mai vinovate dintre fanteziile ei adolescentine legate de ceea ce ar putea însemna vreodată sexul, îi dăruise ceva transcedental, ceva de o dimensiune de extaz pe care niciodată n-ar fi crezut-o posibilă.

Când, în cele din urmă, îşi redobândi într-o oarecare măsură controlul de sine, se relaxă recunoscătoare în brațele lui. Câtă siguranță îi dădea. Câtă căldură, cât o făcea să se simtă de dorită.

Era atât de plină de plăcerea trăită, încât nu fu surprinsă când îl auzi:

— Să ştii că te-am mințit la magazin când ți-am vorbit de soția mea, îi murmură în ureche. Nu sunt căsătorit.

Ea se mulțumi să încuviințeze din cap şi să-l sărute pe buze:

— Bine, răspunse după un timp. Asta înseamnă că

nu trebuie să te împart cu nimeni.

După aceasta, Anne se văzu cu Joseph Knight cât de des se putu. Muta din loc cerul şi pământul pentru a se putea elibera de supravegherea soţului ei şi a spionilor lui. Atingea culmi de strategie şi de viclenie care o surprindeau şi pe ea.

Mituia vânzătoarele din magazinele elegante de îmbrăcăminte, aşa încât să se poată strecura pentru trei sferturi de oră pe uşa din spate. La fel se întâmpla şi cu coaforii, îşi folosea propriii ei bani pe care-i economisise cu scrupulozitate din alocaţia pe care i-o dădea Carl Rizzo.

Începu să ia lecţii de dans ca să se menţină în formă, îi spuse lui Carl. Luă parte chiar şi la un curs de sculptură. Pe urmă trecu la lecţii de tenis, asigurându-şi soţul aflat în plină ascensiune socială că, după ce va învăţa ea, îi va da şi lui lecţii şi vor juca dublu cu alte perechi selecte de pe coasta de nord. Luă şi lecţii de călărie. Organiză redecorarea câtorva camere din casă. Ceea ce presupunea întâlniri cu decoratorii, cumpărături, consultaţii cu designerii şi realizatori de mobile fine.

Toate aceste activităţi îi ofereau pretexte pentru scurte evadări de sub tirania soţului, evadări care o duceau drept în braţele lui Joseph Knight.

Făcu apel la toate trucurile de care se simţea în stare şi reuşi să se vadă cu Joseph Knight de două ori pe săptămână. În timpul acestor interludii magice uita de viaţa ei singuratică şi se socotea cea mai norocoasă femeie de pe pământ. Mângâierile lui Joseph Knight îi deschideau poarta către un vis devenit realitate, dintr-un univers luminat în care era respectată, înţeleasă şi fericită, pe măsură ce extazul ei atingea culmi tot mai arzătoare.

Când nu era cu el, trăia o stare de anticipare aproape dureroasă. Trupul ei tânjea după el cu o forţă de neimaginat. Zi şi noapte, când era singură, se gândea la el, la buzele lui calde şi la mâinile puternice, la nuditatea

lui musculoasă, la organul superb, erectat, dintre picioarele lui, un lucru atât de fascinant, încât nu şi-ar fi luat ochii de la el, dacă n-ar fi fost graba de a-l simți în ea, frământând-o delicios.

Era nesățioasă. Nu se mai sătura de el. Dar dependența de el nu se rezuma la dorința carnală. Ceva din calma lui seriozitate, din forța personalității lui care-i îngăduia să fie atât de bun şi de înțelegător, îi furase inima. Bărbatul acesta, Joseph Knight, era omul pentru care fusese ea făcută, omul pe care-l visase dintotdeauna. Carl Rizzo fusese o greşeală colosală, un accident monstruos. Inima i se prăbuşea când se gândea la el, iar când o atingea, i se încrâncena carnea pe ea.

După prima lună, ştia că-i aparține lui Joe pentru totdeauna. Va face orice, va înfrunta orice primejdie, va trece prin orice risc ca să fie împreună cu el. Nu-i păsa de ce va aduce viitorul. Inima ei îşi găsise adăpostul, şi nimic nu va mai putea schimba acest lucru.

De aceea fu şocată, dar trecu repede peste aces şoc, când, într-o zi, Joseph Knight îi ceru ceva ne aşteptat:

— Am nevoie de ajutorul tău, începu el. E ceva foarte important.

— Orice, scumpul meu. Cere-mi numai.

— În biroul soțului tău e un seif. Vreau să cunosc combinația.

CAPITOLUL 11

Anne Rizzo era emoționată.

Se simțea ca eroina unui roman de aventuri. Amantul ei îi dăduse o misiune grea, iar ea trebuia să se arate la înălțime, de dragul lui şi de dragul iubirii lor.

Era prea îmbătată de pasiunea ei pentru Joseph Knight pentru a fi intrigată de pretextele mincinoase sub care se apropiase de ea. Ar fi fost prea târziu pentru asemenea scrupule — inima ei era pierdută.

Mai mult, Knight îi povestise ceva despre relațiile lui de afaceri cu soțul ei şi despre îndeletnicirile acestuia. Nu îndeajuns cât s-o încarce cu informații vinovate, dar destul cât s-o facă să-şi dea seama ce creatură rapace şi venală era Carl Rizzo în realitate. Era un renegat, un om care încălcase atât legile Mafiei, cât şi pe cele ale societății civilizate, de dragul propriilor sale profituri.

Veştile nu o surprinseră prea mult pe Anne. Bănuise totul, îşi aduse aminte de Sonny Gallian, nevinovatul actor care-i fusese prieten atât de bun, şi de ceea ce-i făcuse Carl. Abia acum îşi dădea seama de întreaga oroare a hotărârii ei de a se mărita cu Carl. Era un adevărat monstru.

Anne părea gata să facă orice i-ar fi cerut Joseph Knight, fără să stea pe gânduri. Nu numai că era nebuneşte îndrăgostită de el, dar vedea în relația lor o Şansă de a-şi schimba cursul propriei ei vieți irosite. Cuteza să spere că, atunci când îi va oferi lui Joseph Knight dovada ultimă a devotamentului ei, atunci când îi va fi arătat de ce era în stare, el o s-o ia de la Carl. Nu se îndoia că va reuşi aşa ceva. Era de ajuns să se uite în ochii lui arzători pentru ca să nu mai aibă nici o îndoială că acest bărbat nu se temea de nimeni pe lume şi că era capabil de cele mai primejdioase isprăvi.

Aşa încât acceptă misiunea pe care i-o dăduse, asemenea neînfricatei eroine a unei melodrame, curajoasă şi nepăsătoare față de pericolele pe care le avea de înfruntat.

Joseph Knight îi explicase că, în împrejurări normale, nici prin cap nu i-ar fi trecut să-i ceară ei ceva atât de dificil şi de primejdios, dar seiful soțului ei era un Minor, cel mai sigur seif care exista.

Până şi cel mai bun spărgător ar trebui să-l dinamiteze mai curând decât să încerce să-l deschidă. Şi Knight avea nevoie de combinația seifului. De aceea îi era necesar cineva din interior care să-l ajute, şi acest cineva din interior era Anne.

Anne începu să acorde mai multă atenție mişcărilor soțului ei. Îl urmărea când se ducea în biroul lui, luni seara, şi îl pândea când ieşea.

Izbuti să se uite la lanțul lui de chei, în timp ce el era sub duş. Studie cu grijă toate cheile. Descoperi cheia biroului lui particular. Asta-i trebuia.

Dar de la a o identifica şi până la a i-o sustrage lui Carl era mare distanță. Carl îşi păzea cheile cu strășnicie şi biroul lui era întotdeauna încuiat. N-ar fi fost uşor pentru ea să pătrundă în acest sanctuar.

Dar necesitatea, mama invenției, îi dădu o inspirație.

Într-o seară, turnă un somnifer în cocktail-ul lui Carl, atât cât să-l facă să doarmă buştean. Făcu şi dragoste cu el, ca să-l epuizeze şi mai tare; îi ceru s-o posede de trei ori. Somniferul începuse să-şi facă efectul, aşa încât de fiecare dată era tot mai obosit, deşi măgulit de insațiabilitatea ei. Nu ştia că, de fiecare dată când o atingea, ea îşi imagina că Joseph Knight o ținea în brațe.

Când soțul ei se cufundă în somn, Anne coborî din pat, îi scoase cheile din buzunar şi se repezi la un lăcătuş de noapte, care-i confecționă o copie după cheia biroului. Se reîntoarse acasă la trei noaptea. Era extrem de greu să se strecoare prin spatele casei fără să atragă atenția servitorilor şi a bodyguard-ului de serviciu. Numai pentru că Anne cunoştea toate cotloanele terenului mai bine ca oricine altcineva, reuşi să se furişeze şi să se întoarcă după o oră şi jumătate. Fireşte, nu putuse folosi una dintre maşinile lor. Dar o maşină o aşteptase într-o stradă vecină. Fusese plantată acolo de Joseph Knight.

Din fericire pentru Anne, Carl Rizzo lipsea adeseori serile de acasă. Carl Rizzo era un mafiot tipic, care petrecea multe nopți jucând poker sau bând cu prietenii lui din Mafie. Dorea ca soția lui să-i fie oricând la dispoziție, dar nu se sinchisea de nopțile singuratice pe care le petrecea ea, în timp ce el îşi făcea de cap cu amicii.

Din această pricină, Anne avu tot timpul să facă ce-

şi pusese în gând.

Două seri după ce Anne obținuse duplicatul cheii de la birou, Carl se duse să-şi petreacă noaptea în oraş. De îndată ce servitorii se retraseră în camerele lor, Anne folosi cheia şi intră în birou. Aprinse lumina şi începu să caute seiful. Era dincolo de un panou de stejar, în perete. Carl nu-şi luase prea multe măsuri de siguranță ca să-l ascundă. Evident, socotise că prezența gărzilor lui de corp şi înalta calitate a seifului erau suficiente ca să-i păzească secretele.

După ce descoperi seiful, Anne începu să scotocească prin toate hârtiile lui Carl din birou. Căuta combinația.

Dar nu o găsi. Mai mult, majoritatea hârtiilor pe care le cercetă erau inofensive. Conturi de bancă, înregistrări de investiții, certificate de proprietate, în mod limpede, evidențele reale ale afacerilor lui Carl erau ascunse în seif.

Anne căută ceva care să semene cu un mesaj lăsat avocatului Max Begelman, în eventualitatea morții lui Carl. O notă, un plic pecetluit — orice. Dar fără succes. Nici un asemenea document nu exista în birou.

Dar găsi într-un sertar o copie a testamentului lui Carl, plasat acolo pentru a fi găsit de ea sau de avocat în cazul morții.

Se aşeză la elegantul birou de mahon şi citi testamentul. Gândea că trebuie să conțină vreo aluzie la seif poate chiar combinația.

Dar nu găsi nimic.

Observă în treacăt dispozițiile lui Carl de împărțire a bunurilor sale. Majoritatea urmau să-i revină ei. Un mic stipendiu anual era alocat mamei lui din Italia, un altul surorii lui din New Jersy.

„Deci, până la urmă mă iubeşte", reflectă Anne cu dispreț. Ei nu-i mai păsa de Carl Rizzo. În inima ei nu avea acum loc decât Joseph Knight.

Dar combinația seifului nu era menționată nicăieri,

îşi spusese că, orice s-o fi găsind în seif, era atâtde vulnerabil, poate chiar periculos, ilegal, încât nu putea vedea lumina zilei.

De aceea, probabil, imaginase un alt aranjament, mai subtil.

Era pe punctul de a reîmpături testamentul, când ceva îi atrase atenția. Pe ultima pagină fusese adăugat un codicil:

„Dispun în continuare ca, în cazul decesului meu, portretul soției mele să nu fie cedat nimănui fără consimțământul explicit al avocatului meu, Max W. Begelman. În eventualitatea morții sau indisponibilității avocatului meu, urmează a fi înmânat unei sau unor persoane ce vor fi nominalizate de mine în acest testament."

Anne Rizzo ştiu că găsise ceea ce căuta.

Probabil că acea instrucțiune conținea mai mult decât se putea observa la prima vedere. Se vede că era un cod între soțul ei şi Max Begelman, un indiciu pe care Max va fi ştiind să-l interpreteze.

Ascunse la loc testamentul, părăsi biroul şi coborî în living-room. Aprinse lampa îngropată în tavan, care ilumina portretul. Aparent nu era nimic neobişnuit.

Un tablou frumos, executat de cel mai prestigios portretist din Midwest, care le pictase pe toate înaltele doamne de pe Coasta de Nord. O făcuse pe Ane să arate fină, sofisticată, aristocratică. Fără îndoială, aşa o vedea Carl, sau aşa voia s-o vadă. Anne eraatât de obişnuită cu prezența portretului în living-room, încât nici nu se mai uitase la el de luni de zile.

Acum îl studie cu atenție, încercă să-l vadă cu ochii cu care l-ar privi Max Begelman, un om foarte inteligent, în cazul morții lui Carl. Se întrebă dacă în ulei sau în ramă, sau în pânză se ascundea vreun indiciu pentru Begelman. Luă o lupă de pe birou şi scrută tabloul căutând semne minuscule şi cifre ascunse. Studie faldurile rochiei, şuvițele părului bine periat, draperia din

fundal.

Nimic. O începepau ochii din cauza efortului şi o durea ceafa din pricina încordării de a privi prin lupă.

Şi atunci, ceva din portret îi atrase privirea: colierul pe care-l purtase în timp ce pozase, frumosul colier de diamante pe care i-l dăruise Carl.

În portret, colierul arăta parcă diferit.

Anne îl studie un timp, apoi se duse în dormitor să scoată colierul original din cutia de bijuterii.

Se întoarse în fața tabloului, comparând colierul din mâna ei cu cel pictat, îşi dădu repede seama că exista o deosebire.

Numărul pietrelor era diferit. Ca şi aranjamentul lor printre mărgelele de platină. Deosebirea era prea măruntă pentru a fi sesizată de un privitor indiferent, dar prea elaborată pentru a putea scăpa cuiva care căuta tocmai un asemenea detaliu.

În tablou erau trei grupuri de pietre, ca şi în colierul real. Dar numărul pietrelor din fiecare grup era schimbat, ca şi numărul mărgelelor de platină dintre pietre.

Anne era acum sigură că găsise indiciul căutat.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se repezi la biroul ei, luă o bucată de hârtie şi notă numărul de pietre Şi de mărgele din tablou. Apoi stinse lumina în living-room, se întoarse în dormitor şi studie cele două serii de cifre.

Începu cu strategia cea mai simplă. Alătură cele două numere. Unde erau cinci pietre în colier şi trei în tablou, notă numărul cincizeci şi trei.

Încercă să adune numerele, apoi să le scadă. Apoi se lansă în operații mai complicate, studiind mutațiile şi combinațiile oferite de numărul de pietre şi de mărgele dispuse în diferite feluri.

Vechiul ei talent la matematică o ajută în timp ce lucra la cifre. Se simțea străbătută de un elan straniu care-i însufleța intelectul, în sfârşit pornise la acțiune, luându-şi soarta în mâini. Şi o făcea pentru Joseph

Knight.

Pe la trei dimineața, când se întoarse Rizzo acasă, Anne concepuse vreo opt ecuații de bază, din care se putea deriva o combinație pentru seiful din birou. Când auzi deschizându-se uşa de la intrare, îşi ascunse calculele în cutia de bijuterii — o nostimă ironie, îşi spuse — şi se băgă repede sub plapumă.

Când Carl intră în dormitor, se prefăcu că doarme. Spre uşurarea ei, Carl era prea obosit ca să se mai gândească la sex şi se culcă pe dată.

Anne nu închise un ochi toată noaptea. Senzaționala ei descoperire o ținea trează. Schimba mereu în minte ordinea cifrelor, căutând noi combinații.

A doua zi, începu o nouă veghe. Ştia bine că nu putea intra în birou, atâta timp cât cei ai casei erau în jur. Trebuia să aştepte o nouă escapadă nocturnă a lui Carl. Dar el rămase acasă şi în acea seară, şi în a doua, şi în a treia.

În timpul cinei o sili să-i asculte conversația monotonă, iar mai târziu făcu dragoste cu ea spre stinghera-i delectare. Pasiunea ei simulată în urmă cu câteva seri îl făcuse să creadă că încolțise o nouă intimitate între ei. Voia să fie cât mai aproape de ea. Ba chiar îi arăta mai multă afecțiune ca de obicei. Iar Anne avea impresia că o să facă explozie sub greutatea îmbrățişării lui. Mirosul trupului lui, gustul limbii lui când o săruta o făceau să-i vină să vomite. Dar răbda totul, de dragul lui Joseph Knight.

În cele din urmă, la cinci seri după descoperirea legăturii cu portretul, Carl se îndură să plece de acasă. Anne era pregătită.

De îndată ce zgomotele casei amuțiră, porni prin hol, în picioarele goale, şi folosi cheia-duplicat. Dădu la o parte panoul de stejar şi se uită la seif. Ținea în mâna ei tremurătoare bucata de hârtie pe care scrisese combinațiile posibile.

O încercă pe prima. Nici un rezultat. Seiful rămânea

închis.

Neabătută, trecu la a doua combinație. Din nou zadarnic.

Se uită la ceasul din birou. Ora unu noaptea. Mai avea cel puțin o oră până la întoarcerea lui Carl. Niciodată nu revenea înainte de două.

Cu degete înghețate de primejdie, Anne continuă să încerce combinațiile. Din pricina nervozității, învârtea numerele prea repede şi trebuia mereu să o ia de la început. Respira greu, mâna îi tremura.

După o jumătate de oră, auzi în sfârşit nişte clincănituri şi un brusc declic. Mânerul seifului se mişcă într-un chip semnificativ. Când îl apăsă, uşa seifului se deschise. Reuşise.

Îşi înăbuşi un strigăt de triumf, împlinise misiunea pe care i-o încredințase Joseph Knight.

Încercă din nou combinația, în grabă, ca să se asigure că funcționează, şi şi-o întipări în memorie. Apoi dădu să închidă uşa seifului. Dar curiozitatea îi opri mâna. Se uită, prudentă, la conținutul seifului. Şi rămase şocată. Seiful era plin de bani gheață, obligațiuni negociabile şi înregistrări ale unei incredibile varietăți de tranzacții ilegale. Anne nu se pricepea la activitățile ilegale, dar îi sări în ochi faptul că soțul ei era implicat în trafic cu droguri şi prostituție, tripouri clandestine, şantaj şi lucruri chiar mai grave, în seiful acela se găseau suficiente dovezi ca să-l trimită la închisoare pe lungimea a trei vieți.

Clătinând din cap, ieşi din birou şi se reîntoarse în dormitor. Acolo, îşi repetă în gând combinația ca să fie sigură că o memorase bine.

După care se culcă şi adormi.

Carl Rizzo se întoarse la orele trei dimineața. Avea chef de amor cu nevastă-sa, dar când o văzu cât de adânc dormea şi cât de obosită arăta, nu avu inimă să o trezească. Nu ştia că stătuse trează toată noaptea pentru a-l trăda pe el.

A doua zi, Anne Rizzo chemă biroul lui Joseph Knight de la un telefon public, aflat la clubul ei de tenis. Cu voce scăzută, îi repetă combinația descoperită. Pentru care primi multe mulțumiri.

Pe urmă se duse acasă şi se porni să aştepte.

O săptămână şi jumătate mai târziu, locuința lui Carl Rizzo fu supusă unei spargeri, în timp ce el şi soția lui erau la teatru. O treabă de rutină, efectuată, aparent, de amatori. Fuseseră furate nişte argintărie şi nişte bijuterii. Singurul lucru neobişnuit legat de această spargere a fost faptul că toți servitorii casei fuseseră izbiți în cap şi scoşi din circulație.

Când auzi de spargere, Carl Rizzo se repezi imediat la seiful din biroul lui particular. Ceea ce văzu făcu să-i înghețe sângele în vene.

Banii gheață şi obligațiunile nu fuseseră atinse. Nici înregistrările financiare care vădeau imensa evaziune fiscală pe care o practica de peste cincisprezece ani.

Nu lipseau din seif decât documentele referitoare la legăturile lui cu sindicatul crimei prin ani îndelungați de exercitare a cămătăriei, proxenetismului, tripourilor clandestine şi a traficului de droguri. Aceste hârtii dovedeau că Rizzo era un renegat, neloial față de Mafia căreia îi datora atât de mult din poziția sa din oraş.

Carl ştia că dispariția acestor documente incriminatoare reprezenta condamnarea lui la moarte. Imediat întări paza casei şi angajă noi gărzi de corp la salarii foarte mari. Când se ducea la centrul comercial, era înconjurat de oameni greu înarmați. Dar se prefăcea a-şi vedea de treburi ca de obicei.

Apoi, fără nici un preaviz, el şi Anne părăsiră țara.

Carl le spuse secretarilor şi partenerilor lui doar că el şi soția sa aveau nevoie de o vacanță şi plecau într-un tur al Europei care le va lua cel puțin trei săptămâni.

Ceea ce nu le spusese, însă, era că nouăzeci la sută din posesiunile lui îl însoțeau pe vaporul cu destinația Le Havre. Aceste posesiuni, transformate în bani lichizi şi

obligațiuni negociabile, urmau să fie depuse într-o bancă elvețiană. Carl Rizzo nu intenționa să se mai întoarcă în Statele Unite. Avea să înceapă noi operațiuni în Europa, unde era necunoscut. Urma să fie o tranziție dificilă, mai cu seamă la vârsta lui, dar nu avea de ales. Era o chestiune de viață şi de moarte. Mafia nu ierta niciodată vreo încălcare. Dacă s-ar fi întors pe pământ american, Carl Rizzo ar fi fost un om mort.

Pe vapor, Rizzo răsuflă uşurat. E drept că îşi lăsa în urmă țara, dar scăpa şi de destoinicii mafioți care, altminteri, l-ar fi ucis fără zăbavă.

Începu să guste comoditățile călătoriei la clasa întâi. El şi frumoasa lui soție au fost invitați la masa căpitanului. Dansa cu Anne în salonul de bal al vaporului şi o vedea admirată de eleganții pasageri în costume de seară.

Stătea cu ea pe puntea de promenadă, contemplând clarul de lună, reflectat în ocean, şi discutau despre noua lor viață. El îi spunea că se săturase de Chicago. Era un oraş provincial, cu o climă oribilă şi locuitori grosolani. Europa va însemna o excitantă noutate pentru amândoi.

Anne zâmbea şi nu rostea un cuvânt. Ştia că în chiar acel moment gărzile de corp erau cu ochii pe ei. Trebuia să se prefacă a fi încântată de noile planuri ale lui Carl. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să-i dea a înțelege, prin cea mai vagă aluzie, că fusese implicată în nenorocirea care-l silise să-şi părăsească țara.

Pentru Carl Rizzo voiajul era romantic, în fiecare seară făcea amor cu Anne în cabina lor spațioasă, în fiecare zi, pe măsură ce America se îndepărta tot mai mult şi continentul european se apropia, se simțea tot mai în siguranță.

Călătoria luă sfârşit într-o dimineață cețoasă în portul Le Havre. Vaporul era pilotat în port de nişte şalupe. Oficialitățile portuare veniră pe punte, iar vameşii francezi îi aşteptau pe chei.

Carl Rizzo stătea sprijinit de balustradă, privind

zâmbitor la activitatea febrilă din jur.

Hamalii descărcau bagajele, ofițerii de pe vas roiau în toate direcțiile, pasagerii îşi fluturau mâinile salutând rudele care-i aşteptau pe chei.

Deodată, Carl scoase un geamăt înăbuşit şi îşi duse mâinile la gât, de parcă se căznea să respire. Anne se întoarse spre el ca să-l întrebe ce s-a întâmplat. El nu-i putu răspunde, dar se prăbuşi încet pe punte, cu ochii sticloşi, pironiți pe fața frumoasă a soției sale.

Fu chemat pe dată medicul vasului, care-l transportă pe Carl în cabinetul său. Bănuind un atac de inimă, încercă unele exerciții de reanimare, dar fără nici un rezultat. Carl Rizzo era mort.

Medicul anunță oficialitățile sanitare portuare care transportară cadavrul la un spital francez, pentru a fi examinat. Patologul francez, neconvins de diagnosticul atacului de inimă, descoperi curând cauza morții, în ceafa lui Rizzo se găsea o împunsătură cât un vârf de ac. Coloana vertebrală fusese secționată cu un obiect foarte ascuțit.

Patologul, un om cu experiență, care văzuse multe omoruri ale lumii subterane, îşi dădu seama de cele întâmplate. Carl Rizzo fusese asasinat de un expert în înțepăturile fine, care se ascunsese în fluxul de hamali şi de pasageri de pe punte, şi îşi înjunghiase victima, după care se topise în mulțime.

Carl Rizzo se întoarse la Chicago într-un coşciug. Văduva lui îl însoți, transportând în bagaj nu numai toaletele pe care şi le comandase pentru voiaj, dar şi milioanele de dolari şi de obligațiuni ale soțului.

Înmormântarea avu loc la un cimitir îndepărtat de reşedința lui din Glencoe şi mai apropiat de South Side, de unde i se trăgeau rădăcinile.

Funeraliile au fost boicotate ostentativ de toți prietenii mafioți ai lui Carl. Au participat doar Anne şi rudele lui apropiate.

O săptămână mai târziu, Anne a asistat la

deschiderea testamentului lui Carl. Aproape toate bunurile lui îi reveneau ei. Era acum multimilionară.

Cât despre Joseph Knight, şi-a văzut mai departe de afacerile lui, fără nici o neplăcere. Relațiile sale cu sindicatul crimei din Chicago erau cordiale.

Nu la mult timp de la moartea lui Rizzo, Joseph Knight a fost invitat la o recepție oferită în cinstea oamenilor de afaceri din localitate, la locuința lui Vincent Monaco, şeful sindicatului.

A petrecut acolo o seară plăcută şi, la un moment dat, Monaco l-a luat deoparte pentru a-l asigura de prietenia lui şi de cooperarea în viitor.

Nimeni dintre cei de față nu a făcut vreo aluzie la Rizzo, la recenta lui moarte sau la spargerea pe care o suferise.

Oricum, însă, Monaco fusese informat prin rețeaua lui că Rizzo încercase să-l doboare pe Knight cu puțin înainte de evenimentele dezastruoase. Şi autoritarul boss al Mafiei ştia că nimic nu se petrece întâmplător.

Se dusese vorba că Joseph Knight era un om care trebuie respectat, un om de afaceri legal, care ştia cum să facă o favoare, dar şi să răzbune un rău.

Şi mai exista un motiv care-i atrăsese lui Knight stima Mafiei.

În ziua în care Carl Rizzo fusese ucis pe vapor, puternicul lui bodyguard, Salvatore Amato, fusese sugrumat în casa lui din Chicago.

Deşi, în ce priveşte omorul lui Rizzo, Mafia era direct răspunzătoare, în moartea bodyguard-ului nu avusese nici un amestec.

Ucigaşul lui Salvatore trebuie să fi fost un om de mare forță şi curaj, îl omorâse pe Amato cu mâinile goale, fără a se folosi de cuțit sau pistol.

Se ştia că Joseph Knight fusese tratat disprețuitor de Salvatore în seara primei lui vizite la Carl Rizzo. Vincent Monaco trăsese concluzia logică.

În mod hotărât, Joseph Knight era un om de mare

respect.

La trei luni de la moartea soțului ei, Anne Rizzo hotărî că era momentul să ia legătura cu Joseph Knight. În fond, nimeni nu se sinchisea de fidelitatea ei față de memoria soțului mort.

Îl sună pe Joseph Knight la biroul său din Chicago. Secretara îi spuse că era plecat din oraş cu afaceri, undeva în estul țării, dar că îi va răspunde lui Anne peste două săptămâni, când se va înapoia, îi notă numele şi îi mulțumi pentru telefon.

Joseph Knight nu răspunse apelului lui Anne.

Aceasta aşteptă cu nervozitate, apoi îl căută din nou la birou.

De astă dată secretara îi răspunse politicos că era plecat din țară şi o întrebă ce doreşte să-i comunice. Anne refuză să-i spună.

La al treilea telefon, o săptămână şi ceva mai târziu, căpătă acelaşi răspuns.

Anne Rizzo ştia că secretara o minte.

Knight se afla în acel moment la New York. Dădu instrucțiuni precise secretarei că Anne Rizzo nu trebuia lăsată sub nici un chip să-l întâlnească.

Acesta a fost răspunsul detectivilor angajați de Anne să dea de urma lui Knight.

Le oferi detectivilor o primă şi le ceru să continue a-l supraveghea discret pe Knight. Voia să ştie unde e, cu cine e, ce face. În orice moment.

„Tu nu ştii, Joe, se gândea în sinea ei. Dar ai să te însori cu mine."

CAPITOLUL 12

Daily Variety, 12 iulie 1936

Eve Sinclaire, cea mai tânără dintre actrițele principale din Hollywood — şi poate cea mai talentată —, realizase un adevărat triumf în primul film în care jucase

singură, Cea mai tânără inimă. Jucase rolul unei tinere duioase care se mărită cu iubitul ei în ciuda maşinaţiunilor a două familii puternice şi ostile.

De pe vremea lui Lilian Gish nu mai stârnise o actriță asemenea vâlvă şi nu mai avusese cronici atât de entuziaste la o vârstă atât de fragedă. Chiar un critic de talia lui Harrel Keaton de la New York Times o considerase pe domnişoara Sinclair drept un geniu în vârstă de numai optsprezece ani, cu frumusețea lui Carole Lomband şi profunzimea lui Bette Davis. Nu ne mai amintim, scria presa, de când nu a mai făcut o actriță un asemenea salt în cariera ei, ca acela realizat de Eve Sinclair în Cea mai tânără inimă.

Se zvonea că uimitoarea performanță a lui Eve, adăugată la minunatele perspective ale unor filme viitoare, provocase o renegociere, care bătea orice record, a contractului ei cu studiourile Worldwide Pictures. Şi nu era de mirare. Vedeta-copil care îşi făcuse un nume încă de la vârsta de opt ani şi care devenise o celebritate națională prin excelentele ei performanțe în popularele, dar nefastele filme din ciclul Jill şi Johnny alături de Tommy Valentine, dăduse dovadă de toate valențele unui star major. Unii observatori se temuseră că îndelungata ei asociere cu dizgrațiatul Valentine o să-i zădărnicească propria carieră, dar şi noul ei film amuțise orice supoziții de acest gen.

Eve Sinclair va fi nominalizată la premiul Oscar pentru cea mai bună actriță a anului? Fără îndoială, vârsta ei fragedă şi calitatea oarecum uşoară a filmului Cea mai tânără inimă, aveau să-i nege această onoare.

Dar nimeni din branşă nu avea să uite superba ei performanță, şi în nici un caz cei de la Worldwide Pictures, care şi plătiseră o sumă cu şase cifre pentru privilegiul de a o lansa pe Eve în următoarea fază a marii ei cariere.

Eve Sinclair se afla în biroul avocatului ei, Craig M. Janus de la prestigioasa firmă juridică din Hollywood Janus, Hubbard and Eason.

Stătea confortabil într-unul din amplele fotolii de piele, rezervate vizitatorilor importanți.

Era îmbrăcată într-un taior de in de o frumusețe clasică şi purta bijuterii din platină desenate special pentru ea de Sybil Beneyton din Hollywood.

Se uită fix la Craig Janus, un om respectabil, de vreo şaizeci de ani, care era partener al firmei de mai bine de douăzeci de ani. Eve recursese la serviciile lui cu câteva luni în urmă, în aşteptarea acestei zile, şi folosise firma pentru a consolida clauzele noului ei contract cu Worldwide Pictures.

Nici o clipă Eve nu-şi întoarse ochii spre ceilalți participanți la consfătuire.

Unul dintre aceştia era mama ei,celălalt era avocatul mamei ei.

Ethel Forrest — fosta doamnă Roy Casale şi, înainte de aceasta, doamna Elliot Sonnenbaum — îi zâmbea întruna fiicei ei. Astăzi dorea să se poarte mai drăguț ca oricând. Îşi petrecuse o viață construind, pas cu pas, cariera lui Eve, şi dorea ca fiica ei să țină minte acest lucru.

Dar Eve nu întâlni nici o clipă privirea mamei ei. Venise singură şi se găsea aici când sosiseră doamna Forrest şi avocatul acesteia, şi de la începutul întrevederii nu-şi mutase privirea de la fața lui Craig Janus.

— Bine, spuse Janus, să trecem la subiect. După cum ştiți, doamnă Forrest, fiica dumneavoastră, Eve, a atins vârsta majoratului. A împlinit opsprezece ani. Conform legilor din California are acum deplin control asupra câştigurilor ei ca actriță. Tutela dumneavoastră, în calitate de ocrotitor legal al afacerilor lui Eve, nu mai este necesară. Ne revine nouă acum sarcina de a face noi aranjamente.

Urmă o tăcere. Avocatul doamnei Forrest, un tip

inteligent şi alunecos, numit Lewis Isaac, îi aruncă clientei lui o lungă privire piezişă care o avertiză să tacă.

Craig Janus zâmbi.

— Aş dori să vă mulţumesc amândurora că aţi venit, spuse el politicos, privindu-şi oaspeţii.

— Suntem încântaţi că ne găsim aici, răspunse Lewis Isaac. Doamna Forrest nu urmăreşte decât binele fiicei sale. Doreşte să coopereze din plin la orice nou aranjament.

Doamna Forrest îi zâmbi din nou lui Eve. Dar aceasta nu-şi muta privirea de la faţa avocatului ei. Deşi doamna Forrest vedea un semn rău într-o asemenea atitudine, continua să-i zâmbească fiicei ei.

Îi venea greu mamei să-şi stăpânească mânia legitimă. Blestema în gând recentele schimbări intervenite în legislaţia californiană, care le îngăduia tinerilor actori ca la vârsta de optsprezece ani să preia controlul asupra propriilor lor finanţe. Ea era de părere că un copil trebuie să fie tutelat până la vârsta de cel puţin douăzeci şi unu de ani, ba chiar şi după aceea.

O copilă de optsprezece ani nu are competenţa necesară pentru a administra sute de mii de dolari. Numai interesul şi devotamentul rudelor de sânge pot asigura o asemenea responsabilitate.

Doamna Forrest mânuise cu eficienţă banii lui Eve, încă de la primul contract al acesteia, când era o fetiţă neajutorată de opt ani. Doamna Forrest îşi ghidase fiica până ce aceasta ajunsese vedetă, depunând multe sacrificii. Îşi jertfise timpul, banii, energia şi dragostea. Nu vedea nici o raţiune pentru care să nu continue la fel şi în viitor. Ea şi avocatul ei sperau ca la această întrevedere s-o convingă pe Eve să le dea autoritatea legală de a continua să-şi împartă câştigurile cu ea. Bunul ei simţ şi etica elementară trebuiau s-o determine pe Eve să nu-şi înlăture mama.

Şi mai existau şi alte motive de interes pentru mamă.

Doamna Forrest ştia, aşa cum ştia întregul

Hollywood, că Eve tocmai negociase, prin Craig Janus, un contract cu studiourile Worldwide Pictures cu drepturi de cel puțin cinci ori mai mari decât tot ce câştigase până atunci.

Adică o mulțime de bani.

Şi doamna Forrest avea nevoie de bani.

În ultimii zece ani, Eve câştigase peste un milion de dolari. Mama ei administrase aceşti bani. Cheltuise o parte din ei pe nevoile fetei: garderobă, fotografii publicitare şi aşa mai departe. Cea mai mare parte o investise în acțiunile de bursă, urmând sfaturile celui de-al doilea soț al ei, Roy Casale.

Ce mai rămăsese folosise pentru a trăi pe picior mare în vila ei din Brentwood, cumpărată din banii lui Eve, şi pentru a călători în Europa, unde chiar cumpărase o vilă în Sardinia.

Din nefericire, pe măsură ce se adâncise criza, doamna Forrest pierduse la bursă sute de mii de dolari, aşa încât acum era falită. Acest dezastru, mai mult decât orice altceva, dusese la divorțul ei de Roy Casale, care era un individ fermecător, dar iresponsabil, îi dăduse o sumedenie de asigurări în legătură cu investițiile care nu se dovediseră deloc sigure.

Şi Roy era şi un crai incorijibil. Asta fusese picătura care umpluse paharul.

Pe de altă parte, nici doamna Forrest nu se putea lăuda că ar fi fost o soție perfectă. Avea şi ea metehnele ei. Una dintre ele fusese o aventură cu un anume Don Forrest, un proprietar din Los Angeles, care se pricepea s-o facă să râdă. Cu acest domn Forrest se măritase după divorțul de Roy Casale.

Curând după căsătoria lui Ethel cu Don, datorită ascensiunii lui Eve în filmele cu Tommy Valentine, au existat bani pentru achitarea tuturor datoriilor, ba chiar şi pentru a pune deoparte. Aceste economii au fost investite de Ethel la bursa proprietăților pe coasta Californiei, la sfatul celui de-al treilea soț al ei.

Gândise că-şi face o mică avere pentru ea — şi pentru Eve, desigur — dar, s-a întâmplat ca Don să acționeze pripit şi să piardă. În ultimul an dăduse iama în banii lui Ethel, care se pomenise acum din nou falită.

Desigur şi Ethel era în parte vinovată de irosirea banilor. Cheltuise foarte mult pe ea însăşi — de dragul lui Eve, bineînțeles. Susținea că, în calitate de mamă şi de reprezentantă a lui Eve, trebuie să ducă o viață pe picior mare. Reşedința ei din Brentwood presupunea o sumedenie de cheltuieli. Şi apoi toaletele, care proveneau de la cele mai mari case de modă din Hollywood (pretindea că are datoria față de ea însăşi şi de Eve să arate cât mai prezentabil când se lansau poveşti publicitare despre ele două). Apoi mai erau bijuteriile ei şi cele două Rolls-Royce-uri şi vila din Sardinia.

Şi apoi lui Ethel îi plăceau jocurile de noroc. Era un viciu care o ațâța şi care o mai relaxa din încordarea de a fi mama unui star. Petrecuse multe seri împreună cu Don la Cloudy în Hollywood, jucând la ruletă.

În sfârşit, pe scurt, făcuse tot ce poate face o mamă pentru fiica ei, în afară de a-i pune un ban deoparte. Se bizuise pe talentul lui Eve ca s-o scoată din criză şi s-o facă să apuce vremuri mai bune. După episodul Tommy Valentine fusese îngrijorată. Dar Eve se dovedise a fi o supraviețuitoare şi căzuse în picioare.

Până şi Ethel era uimită de măiestria lui Eve din filmul Cea mai tânără inimă, primul din cariera ei de actriță pe picioarele ei. Nu-şi dăduse seama că Eve posedă asemenea maturitate actoricească şi atâta profunzime. Şi o excitau perspectivele pe care le deschidea filmul, atât pentru ea cât şi pentru Eve. Avea de gând ca în primăvară să divorțeze de Don Forrest — la urma urmei nu era mare lucru de capul lui — şi poate că avea să se remărite curând. Iarna trecută întâlnise la cazinou un bărbat fermecător, un agent de automobile din Pasadena...

Dar fusese surprinsă şi puțin şocată când aflase că

Eve îşi negociase singură noul contract cu studiourile Worldwide Pictures. Eve făcuse un contract prin firma Janus, Hubbard and Eason, fără să-şi anunțe nici mama nici agentul. Şi contractul era un fapt împlinit.

Doamna Forrest nu-i cunoştea clauzele, întrucât nu-i fusese arătat, ceea ce era un semn sinistru.

Cu atât mai important era pentru doamna Forrest ca astăzi să fie numai lapte şi miere. Dacă Eve dorea mai puțin control asupra carierei ei, acum când crescuse mare, mama ei nu o să i se împotrivească. Dar o fiică trebuie să aprecieze ceea ce a făcut mama pentru ea şi să fie conştientă de ceea ce datorează pentru o viață de loialitate.

Aşadar, Ethel Forrest stătea nerăbdătoare pe marginea scaunului, aşteptându-l pe Craig Janus să vorbească. Totul depindea de ce avea să se întâmple azi, aici, în biroul acesta.

Craig Janus îşi drese glasul.

— Eve îi este recunoscătoare mamei sale, începu el, pentru grija cu care i-a administrat finanțele până acum. Pentru viitor, ținem să o asigurăm pe doamna Forrest că se va bucura întotdeauna de dragostea şi respectul fiicei ei.

Urmă o tăcere. Doamna Forrest simțea că-i tremură inima. Se uită la avocatul ei. Lewis Isaac privea în gol, ca şi cum ar fi fost absolut departe de acolo.

Scoase un sunet care-l readuse pe Lewis pe pământ. Acesta îi zâmbi lui Craig Janus şi se înclină în față.

— Trebuie să înțeleg, întrebă el cu delicatețe, că domnişoara Sinclair doreşte ca asocierea financiară cu mama sa să fie aranjată pe cale legală?

Craig Janus îi răspunse cu răceală:

— Dimpotrivă. De la această dată nu mai există nici o asociere financiară între domnişoara Sinclair şi mama ei. Domnişoara Sinclair va fi independentă din punct de vedere financiar.

— Dar nu se poate una ca asta! izbucni doamna

Forrest din scaunul ei.

Avea o fire de femeie combativă, chiar dacă nu era cea mai generoasă sau cea mai devotată dintre mame.

— Nu se poate să mă înlăturați! continuă ea. Evie, eu te-am ridicat din nimic! Nu-ți mai aduci aminte la câte am renunțat pentru tine? Nopțile fără somn, luptele pentru contracte, trezirile în zori ca să te pregătesc pentru filmare... Vai de mine, mi-am sacrificat viața pentru tine, Evie! Jumătate din ce eşti tu mi se datorează mie. Nu se poate să întorci spatele la toate astea, în fond, sângele apă nu se face.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Eve continua să-şi ferească privirea de mama ei. Lewis Isaac stătea pe marginea scaunului, ca o marionetă gata să facă o tumbă. Craig Janus îşi examina mâinile.

În cele din urmă, Lewis Isaac vorbi:

— Domnule Janus, după cum ştiți, doamna Forrest a investit sume substanțiale din propria ei avere, precum şi timp şi energie pentru promovarea carierei fiicei ei. Devotamentul ei este neprețuit.

— Într-adevăr, răspunse Janus Craig cu răceală.

— Nu ştiu care ar fi părerea tribunalului în legătură cu obligațiile pe care le are domnişoara Sinclair față de mama ei, continuă Issac, dar ştiu că domnişoara Sinclair, ca adultă, trebuie să răspundă de anumite investiții făcute în beneficiul ei şi care n-au fost răsplătite aşa cum ar fi fost de aşteptat. Aceste investiții au fost făcute cu bună-credință şi doamna Forrest a suferit mult...

— Lewis, îl întrerupse Craig Janus. Amândoi ştim foarte bine ce profituri a avut doamna Forrest de pe urma carierei fiicei ei şi cât a pierdut în urma propriilor ei inițiative. Aş putea menționa că ipotecile puse pe reşedința din Brentwood şi pe vila din Italia cad în răspunderea exclusivă a doamnei Forrest, ca şi toate celelalte datorii contractate în calitatea ei de administrator al averii fiicei sale. Doamna Forrest nu are nici un drept să reclame vreo compensație din partea

fiicei ei cu privire la investițiile pe care le-a făcut. Dacă ai impresia că i s-a făcut vreo nedreptate clientei dumitale, te invit aici şi acum să o dai în judecată pe domnişoara Sinclair. Şi tribunalul va decide cine cui îi este dator.

Lewis Isaac îşi supse buza de jos cu nervozitate. Ştia bine că dacă Eve Sinclair i-ar intenta un proces mamei ei pentru banii pe care-i irosise de-a lungul anilor, doamna Forrest ar pierde procesul cu certitudine. Singura soluție pe care ar trebui să o adopte mama, dacă n-o putea îndupleca pe Eve prin apeluri sentimentale, ar fi fost să se retragă atâta timp cât se mai putea retrage onorabil. Nu putea da vina pe nimeni altcineva pentru risipa pe care o făcuse şi pentru dezagreabilele ei aventuri.

Craig Janus se ridică brusc de pe scaun.

— Dacă nu mai există alte probleme, dați-mi voie să vă mulțumesc din nou că ați venit şi să vă spun bună ziua.

Întinse mâna, iar Lewis Isaac i-o scutură în silă. Pe urmă se întoarse ca să o conducă pe clienta lui afară din birou.

Dar Ethel Forrest nu se lăsa mişcată din loc.

— Eve, nu poți să-mi faci mie una ca asta! strigă ea. Mi-am sacrificat toată viața pentru tine. Toată viața mea... Îmi datorezi mult!

Eve nu scoase nici o vorbă. Craig Janus se aşează între clienta lui şi vizitatorii pe care-i conduse spre uşă.

— Vă mulțumesc că ați venit, repetă el cu tact. Vă mulțumesc, vă mulțumesc...

Lewis Isaac îi şopti mamei la ureche:

— Vom discuta despre toate astea afară, draga mea. Calmează-te şi o să discutăm jos...

Dar doamna Forrest ştia ce se întâmplă. Întreaga ei viață era ruinată de această fiică nerecunoscătoare.

— Scârbă ce eşti, strigă peste umăr. Am să te dau în judecată şi o să merg până în pânzele albe. Ține minte! Nu poți să mă lipseşti şi de ultimul cent şi să scapi aşa de uşor. O să mă adresez celor mai înalte foruri...

Uşa biroului se închise în spatele trupului ei rotofei.Vocea ei ridicată răzbătea din hol, unde îl apostrofa pe avocat. Un sunet neplăcut care se stinse treptat în timp ce Eve se uita pe fereastră.

Când nu se mai auzi deloc, Eve se întoarse spre Craig Janus.

— Deci asta a fost? Acum sunt liberă?

— Liberă ca pasărea cerului, domnişoară Sinclair, răspunse avocatul zâmbind. Sunteți stăpână pe propriul dumneavoastră destin, îmi permiteți să vă felicit pentru feluf în care ați preluat frânele în ultimele luni? V-ați dovedit o profesionistă din cap până în picioare.

Eve nu se lăsă impresionată de compliment. Continuă cu o expresie atât de rece, încât avocatul îşi feri privirea.

— Şi care-i situația mamei? întrebă ea.

— Are câteva datorii serioase. Casa, vila, maşinile... Şi din moment ce nu mai are acces la banii dumneavoastră, nu mai deține nici o sursă de venit. Personal, cred că în curând va fi nevoită să vândă totul, pentru a evita falimentul. Doar dacă nu se căsătoreşte, şi asta imediat, cu un bărbat foarte bogat.

Eve se uită în ochii lui.

— Şi ce e cu casa? întrebă ea în continuare.

Avocatul deschise o mapă de pe birou şi se uită la hârtiile dinăuntru.

— Ipoteca e uriaşă şi dobânda n-a mai fost plătită de câteva luni. Are foarte puține drepturi asupra casei. Cred că-i primul lucru la care va trebui să renunțe.

Eve se ridică în picioare. Arăta vioaie şi frumoasă în taiorul ei. Îşi ținea pe braț mantoul de vizon.

— Urmăreşte chestiunea asta. Când scoate la vânzare, fă-i o ofertă. Desigur, cât mai modestă cu putință. Dar atât cât s-o tenteze să vândă. Îmi place casa.

„Acolo am crescut", îşi spuse în sinea ei cu un zâmbet amar.

— Foarte bine, încuviință avocatul notându-şi în

carnet. O să am grijă. Mai doriți ceva, domnişoară Sinclair?

Eve se uită din nou pe fereastră. Biroul oferea o privelişte minunată asupra Hollywood-ului, cu bulevardul Wilshire în față şi dealurile în fundal.

„Bun-rămas, mamă!" se gândi ea. De ani de zile aşteptase acest moment, sperând că atunci când i se va oferi prilejul să dea lovitura, mama ei va fi cât mai epuizată din punct de vedere financiar.

Acum visul i se împlinise. Ethel Forrest nu avea să mai împărtăşească gloria şi averea fiicei ei. O să-şi petreacă restul vieții oftând după averea pe care o pierduse, grație fiicei ei.

Dar deja satisfacția lui Eve pricinuită de ceea ce-i făcuse mamei ei începea să pălească, eclipsată de hotărârea sumbră care punea stăpânire pe ea ori de câte ori vedea Hollywood-ul aşternut la picioare. Era o lume ostilă şi primejdioasă, populată de bărbați venali şi de femei cupide! Dar o lume care putea fi dominată de oricine ar fi avut o voință tot atât de puternică pe cât talentul ei.

În momentul de față, Eve Sinclair avea toate armele pregătite. Supraviețuise încercărilor adolescenței, îl folosise la maximum pe Tommy Valentine înainte de a-i face vânt, atunci când devenise o piedică pentru ea. Se găsea în pragul unei mari cariere, având criticii şi publicul la picioare. Talentul ei era ca o spadă lucitoare, ascuțită de ani întregi de muncă grea şi răbdătoare, şi de experiență. Putea distruge orice şi pe oricine i-ar fi stat în cale. Mai avea încă multe probleme de rezolvat cu lumea asta care se întindea dincolo de fereastră.

„Încercați numai să mă opriți, le spuse în gând dealurilor însorite şi trepidantei cetăți a visurilor, încercați numai să mă opriți!"

CAPITOLUL 13

Într-o seară umedă de decembrie , la şase luni după moartea lui Carl Rizzo, Joseph Knight se întorcea acasă, în apartamentul lui din Manhattan, când o siluetă mlădioasă îi blocă drumul.

— Hello, Joe.

La început nu o recunoscu pe Anne Rizzo. Era complet schimbată, transformată. Ochii ei aveau o intensitate neobişnuită, trupul o încordare mânioasă. Ceea ce nu-l împiedică însă pe Knight să fie frapat o dată în plus de marea ei frumusețe, o frumusețe care părea să-i fi sporit.

— Anne, ce plăcere să te văd! Ce te aduce aici?

În sinea lui se şi pregătise pentru neplăceri. Privirea din ochii ei era mai mult decât grăitoare, iar purtarea ei avea ceva fantomatic, aproape vrăjitoresc.

— Pot să intru la tine? îl întrebă.

Joseph Knight ezită doar o secundă înainte de a răspunde:

— Desigur.

O luă cu el sus. În lift, Anne nu scoase un cuvânt. Nici măcar nu-i aruncă o privire.

Când intrară în apartament, ea se opri în fața ferestrei contemplând priveliştea spectaculoasă a parcului şi oraşului. Joseph Knight cumpărase apartamentul de dragul acestei privelişti. Jos, Manhattan-ul arăta feeric. Nu se vedea nimic din murdăria sau primejdia străzilor sau din corupția instalată în spatele tuturor birourilor. Se desluşea doar splendoarea arhitectonică a metropolei, cu luminile ei sclipitoare. Idolul fără picioarele sale de lut.

— Îmi dai voie să-ți scot mantoul? o întrebă. Când îi scoase haina, îi atinse umerii. Un fior se transmise de la ea la el, brusc şi imperios ca un fluid , ca un şoc electric. Amândoi se simțiră atraşi şi respinşi de „fluid”. Nu în felul ăsta şi-o amintea el.

Joseph Knight făcu ochii mari când mantoul alunecă de pe Anne. Dedesubt era complet goală. Trupul ei

minunat de dansatoare îşi înfăţişa curbele perfecte în faţa ochilor lui. Îi văzu umerii fini, sânii tinereşti, proaspeţi stomacul plat, şoldurile voluptuoase, picioarele lungi, frumos modelate. Avea un trup care putea fura inima oricui.

Anne se întoarse şi se uită la el. Îi văzu reacţia în faţa nudităţii ei.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă. Ai uitat cum arăt goală? Ai o memorie atât de scurtă, Joe?

În pofida alarmei care-i zbârnâia în minte, o luă în braţe şi o sărută, pe urmă o ridică — o păpuşă goală, de culoarea mierii — şi o purtă în dormitor. O aşeză pe pat şi rămase în picioare, alături, admirând-o. Ea îl privea cu ochii care scânteiau de pasiune.

Joseph Knight ştia că ar trebui s-o dea afară aici şi acum, în acest minut, dar imaginea ei, zăcând goală şi privindu-l, era irezistibilă. Se dezbrăcă şi el şi se întinse lângă ea.

O sărută, îi simţi limba strecurându-se în gura lui şi mângâindu-l cu febrilitate. Corpul lui zvâcni fără voie şi, într-o clipă, sexul lui îşi găsi drumul spre al ei.

Un moment mai târziu o pătrunse, atras de o teribilă forţă feminină, care părea să-i fi luat sexul în stăpânire. Foamea ei sexuală era uimitoare. Era cu totul diferită de tânăra pe care o sedusese la Chicago.

Acea tânără fusese inocentă, aproape virginală, în ciuda faptului că era căsătorită.

Knight uzase de tot felul de dezmierdări pentru a o stârni la o dorinţă pe care nu o mai simţise până atunci, iar ea îi răspunsese cu o extraordinară excitare.

Dar răspunsurile de atunci fuseseră candide şi feciorelnice. Făptura pe care o strângea acum în braţe era o femeie totală, aţâţată de o mare pasiune, dăruindu-se în întregime şi aşteptând în schimb totul de la el. Din punct de vedere fizic, Joe se simţea sedus de transformare. Patima mângâierilor ei îl înflăcăra şi se pomeni posedând-o nebuneşte, excitat tot mai mult de mâinile ei în părul

lui, de dulcea frecare a pulpelor ei de şoldurile lui, de teribila foame dinlăuntrul ei, care-i înghiţea sexul şi nu voia să-i mai dea drumul.

În cele din urmă, când simţi că nu se mai poate reţine, o strânse mai puternic şi îşi dădu drumul în ea. Întreg trupul îi tremura. Se simţea secătuit. Răsuflarea îi ardea gâtlejul. Şi în timp ce era lipit de ea o auzi torcând, uşor, profund, cu o mare, dar sinistră satisfacţie.

Rămaseră multă vreme în tăcere, înainte ca vreunul din ei să scoată un cuvânt. Apoi Anne se întoarse spre el şi-l privi:

— De ce m-ai părăsit? îl întrebă.

Joseph Knight oftă în sinea lui. „Ar fi trebuit să ştiu", îşi spuse.

— Am plecat pentru că a trebuit să plec, răspunse el cu prudenţă.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă ea, sânii ei frumoşi înălţându-se când îşi aşeză mâna sub ceafă.

Joe îşi dădu seama că făcuse o greşeală gravă lăsând-o să-i vină în casă. Era limpede că îl urmărise. Făcuse eforturi ca să-i afle adresa din New York şi să-l aştepte în faţa blocului, complet goală sub mantou.

— A trebuit să mă mişc, urmă el. Şi tu la fel. Amândoi trebuie să ne trăim vieţile.

O văzu clătinând din cap, o mişcare elocventă, de totală negare, de parcă el ar fi spus ceva absurd sau pueril.

— Dar eu te iubesc, şopti Anne.

Urmă o lungă pauză. Ea îl privea drept în ochi, aşteptând să vadă efectul cuvintelor ei. În cele din urmă, tăcerea lui îi spuse lucrul de care, probabil, se temuse cel mai mult.

Acum îi aruncă o privire rece.

— Crezi că lucrurile pot merge atât de uşor? îl întrebă.

— Nimic nu-i uşor, îi răspunse, privind-o. Nu a fost uşor să am de-a face cu soţul tău. A încercat să mă

ruineze. Nu am avut de ales, a trebuit să mă apăr. Şi nu a fost uşor să te părăsesc. Dar a trebuit să o fac. Cum ți-am mai spus, amândoi trebuie să ne trăim viața.

— Joe, noi doi l-am omorât, replică ea brusc. Tu şi cu mine. L-am ucis pe Carl.

— Asta nu-i adevărat.

Din nou îi văzu acea îndărătnică clătinare a capului.

— Poate că nu noi i-am înfipt cuțitul, dar am făcut să se întâmple acest lucru. Eu te-am ajutat şi tu ai plănuit totul. Ai aranjat lucrurile în aşa fel, încât propriii lui mafioți să-l lichideze. Crezi că poți scăpa de lucrul ăsta?

— A trebuit să scap de el, răspunse Joe, studiind-o. Carl a căpătat ceea ce a meritat. Asta-i sfârşitul poveştii.

— Aşa crezi, Joe? întrebă ea ridicându-şi sprâncenele delicate. Aşa crezi?

— Ce vrei să spui? Ce vrei să spui, Anne? Ce doreşti?

— Doresc să te căsătoreşti cu mine.

Cuvintele fură rostite cu o voce înşelător de înceată, dar cu mare convingere. Aşa cum zăcea acolo, între cearceafuri, cu nuditatea ei frumoasă, arăta acum într-adevăr ca o vrăjitoare, primejdioasă şi vicleană.

Joseph Knight raționa cu grijă. Era obişnuit să trateze cu bărbații. Le cunoştea părțile tari şi părțile slabe, aşa cum le cunoştea pe ale sale. Dar Anne era o creatură de altă esență. Nu luase niciodată femeile îndeajuns de în serios, încât să se întrebe cum funcționează sufletele lor. Acum avea de-a face cu una stârnită, mânată de o forță misterioasă, pe care el nu o simțise niciodată.

Îşi cântări cuvintele înainte de a-i răspunde, îşi dădea seama că nu avea nici un rost să o ducă cu zăhărelul. Ea era extrem de serioasă. Şi nu avea să accepte un „nu" politicos.

Aşadar, Joseph Knight recurse la vechile sale instincte şi chibzui ca un om de afaceri. Inițiativa îi aparținea ei. Se străduise mult ca s-o aibă şi avea să se

folosească de ea. Va trebui s-o domine, să preia el inițiativa. Asta era prima regulă a unui om de afaceri şi a unui bărbat. Şi acum avea să urmeze această regulă.

— Anne, eu nu te iubesc. Şi nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Îi văzu trupul scuturat de un spasm. Ochii ei se deschiseră mari. Arăta de parcă fusese înjunghiată. O privelişte jalnică. Cuvintele lui o luaseră prin surprindere.

Dar îşi reveni.

Expresia de negrăită singurătate şi abandonare dispăru de pe chipul ei, înlocuită fiind de siguranța încăpățânată de la început.

— Mi-ai ucis soțul, repetă ea.

— Soțul tău a căpătat ceea ce i se cuvenea. Acum eşti o femeie liberă, Anne. Ăsta-i lucrul important.

Din nou clătină din cap cu nerăbdare, ca şi cum el încerca în mod deliberat să o zăpăcească cu tot felul de absurdități copilăreşti, când ea, de fapt, cunoştea adevărul real.

— Ți-am dăruit inima mea, urmă Anne, şi tu mi-ai ucis soțul. Trebuie să faci lucrul care se cere făcut, Joe. Trebuie să te căsătoreşti cu mine. De asta am venit aici.

Joseph Knight şovăi. Căută cuvintele potrivite. Dar nu existau cuvinte potrivite.

— Nu, spuse el. N-am să o fac, Anne.

— Atunci am să te denunț.

Oftă. Nu voia să o rănească. Dar trebuia să se protejeze pe el însuşi.

— Să mă denunți cui, Anne? Şi pentru ce? Soțul tău a fost omorât de membrii binecunoscutului sindicat al crimei. Eu nu i-am plătit să o facă şi nici nu le-am cerut-o. Nu există nici o dovadă care să stabilească o legătură între mine şi ei. Nu poți să mă denunți, Anne. Şi, chiar dacă ai putea, ar trebui să-ți dezvălui propriul tău rol în toată treaba asta. Ai sfârşi în închisoare.

— Sunt de pe acum în închisoare.

Joseph Knight nu găsi nici un răspuns la aceste

cuvinte.

Se ridică şi se uită la ea. Era atât de mişcătoare în goliciunea ei, dar la fel de înfricoşătoare în hotărârea ei. Trupul ei frumos, vulnerabil, făcea un contrast straniu cu ochii ei albaştri, înghețați, fixați asupra lui.

— Eu nu ți-am spus niciodată că te iubesc, urmă Joe. Şi nu ți-am cerut niciodată să te măriți cu mine. Nu poți schimba acest lucru, Anne.

— Ba da, pot, şuieră ea, sărind din pat şi repezindu-se la el.

Înainte de a o fi oprit, ea îl înşfăcă de gât şi porni să strângă. Îi simți picioarele înlănțuindu-se violent în jurul lui. Începu să-l zgârie pe ochi, pe obraji, pe gât, lovindu-l şi înfigându-şi unghiile. O auzi scoțând un mârâit de furie. Picioarele ei zvelte se agățau de el cu o forță inumană, pe măsură ce se lupta să se elibereze de strânsoarea lor.

Auzi înjurături grosolane desprinzându-i-se de pe buzele frumoase.

— Ticălosul... ticălos împuțit...

Joseph Knight simțea usturimea zgârieturilor. Gemu de durere, în cele din urmă îi apucă încheietura mâinilor şi o zvârli de pe el. O trânti pe pat. Ea stătea într-o rână, înlănțuindu-i genunchii, dar nu cu violență, ci cu disperare. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Te iubesc, îi spuse plângând. Am renunțat la tot... te iubesc. Nu se poate să mă părăseşti acum. Oh, Dumnezeule...

Deznădejdea ei îl mişcă pe Joe. Nu văzuse şi nu-şi imaginase niciodată o asemenea suferință. Şi el i-o pricinuise.

Dar nu putea să cedeze. Ea nu avea nici un loc în viața lui. Nici o femeie nu va avea... Era în joc libertatea lui. Nu putea să renunțe la ea. Se descătuşă cu blândețe din brațele care-i înlănțuiau picioarele, iar ea se lăsă pe spate în pat, plângând cu sughițuri. Părea atât de singură, încât Joe se feri s-o mai privească.

Îşi văzu hainele trântite pe podea, îşi trase pe el pantalonii şi cămaşa şi se duse la oglinda din baie ca să-şi aranjeze părul, devastat de pasiunea şi de furia ei. Îşi văzu obrajii însângerați de zgârieturi şi se spălă. Apoi se întoarse în dormitor.

— Unde locuieşti? o întrebă, îți comand un taxi.

Anne era acum liniştită, încă goală, întinsă pe pat, îşi ridică ochii spre el. Un moment lung îl privi cu ochi ca de copil, ochi care nu puteau crede că o părăsea în felul ăsta. Ochi inocenți, tragici.

Pe urmă îi reveni expresia aceea întunecată, arzătoare, pe care nu i-o mai văzuse niciodată, şi îl privi cu extraordinară ură:

— N-am nevoie de taxiul tău.

— Nu poți să te duci acasă în halul ăsta, încercă el s-o convingă, arătând spre goliciunea ei.

— Am venit în halul ăsta, răspunse ea cu o ironie care suna straniu. Presupun că mă şi pot întoarce aşa.

O clipă doar, Joe se gândi la pruncul care vine gol pe lume şi apoi, după toate avatarurile vieții, o părăseşte în acelaşi fel.

O urmări îmbrăcându-şi haina.

— Anne, îmi pare rău, rosti.

— Nu te scuza, răspunse ea mânioasă. Nu se potriveşte cu tine. Şi apoi... începu ea, dar îşi curmă vorba.

Se opri la uşă şi îşi încheie mantoul. Pe urmă se uită la el. Acum, ochii ei îşi schimbară expresia. Dispăruse din ei orice implorare, durere, chiar şi furia. Le luase locul o hotărâre rece.

— Ai să mă mai vezi, spuse ea.

Joe simți că-i vibrează nervii când o auzi închizând uşa după ea cu un zgomot sec.

După acea seară, Joseph Knight deveni foarte prudent. Nu o subestima pe Anne Rizzo. Era convins că

încă nu terminase cu ea.

Deşi nu o văzu din nou, bănuielile lui erau întemeiate.

În săptămâna care urmă vizitei ei, Knight primi mai multe telefoane anonime, atât acasă, cât şi la birou. Cel care chema închidea imediat telefonul, ca şi cum ar fi greşit numărul, totuşi Joe ştia cine telefona.

Avea şi senzaţia că e urmărit, poate că de la mare distanţă, când mergea de acasă până la garajul din colţ sau când intra în biroul lui din centru. Se întreba dacă această impresie era generată de telefoanele anonime sau de disperarea şi ura lui Anne din seara când fusese la el.

Zăcea noaptea în pat gândindu-se la ea. Îşi amintea de goliciunea ei — arăta slăbită, îşi dădea seama, slăbită din cauza suferinţei şi a obsesiei legate de el şi a disperării. Disperarea ei îl făcuse să o strângă în braţe, până când ura ei îl secase de orice tandreţe şi-l umpluse de ostilitate.

Petrecuse mulţi ani antrenându-se să nu ia femei în serios, să nu se lase afectat de posesivitatea lor, de nevoia lor de ocrotire. Dar acum, în ciuda precauţiunilor sale, o femeie de care se folosise pentru interesele lui voia să fie răsplătită pentru sacrificiile ei, pentru dragostea ei. Nu-i putea nega dreptul la această emoţie. Dar nici nu putea să-i cedeze.

Zăcea gol în pat — niciodată nu purta pijama — şi îşi amintea felul în care făcuse dragoste în acea seară. S-ar fi zis că, în acelaşi timp, încerca să-l devoreze şi să i se dăruiască atât de total, încât să nu mai rămână nimic din ea. Încerca, parcă, să se anihileze şi pe ea şi pe el.

Şi ceva din această macabră combinaţie de pasiune şi gigantică ură feminină îl excita şi acum. A face dragoste cu ea fusese ca şi cum ar fi făcut dragoste cu o panteră, cu o tigroaică.

Încerca să şi-o alunge din minte. Dar nu era uşor.

Din cauza dorinţei de a o uita pe Anne, dar şi din cauza fermentului sexual lăsat de amintirea ei, Joseph

Knight începu să simtă nevoia de o femeie.

În săptămâna următoare îşi dădu întâlnire cu o femeie pe care o cunoscuse în Mamaroneck. Era soția unui bogat acționar, un financiar vârstnic, care o luase în căsătorie pentru mintea ei şi care aproape că nici nu o atingea sexual.

Joseph Knight o întâlnise la o întrunire a investitorilor, cu câțiva ani în urmă, şi de atunci întreținea o relație sexuală amicală. Ea ținea sincer la soțul ei, se bucura de banii lui şi îi era o bună parteneră, îşi făcea plăcerile sexuale pe unde putea, cu tact, iar soțul ei era destul de inteligent, încât să-i respecte necesitățile şi s-o lase liberă.

Se numea Yvonne.

Ea şi Joseph Knight se întâlneau cam o dată la două săptămâni, când el venea la New York. Yvonne se ducea cu maşina la un mic hotel din Manhattan, unde se înregistra ca doamna Joseph Knight, iar el o întâlnea acolo.

Joseph Knight petrecu o seară relaxantă cu Yvonne în apartamentul decorat cu gust, bând şampanie şi luând o cină uşoară între două partide de amor. Spre surprinderea lui, constată că isprăvile lui sexuale, întotdeauna impresionante, erau acum şi mai strălucite ca de obicei. Yvonne îl complimentă.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Joe? Astă-seară eşti ca un taur. Cred că mâine o să am răni.

— Ochii ăştia ai tăi, glumi el.

Dar dincolo de ochii ei îi vedea ochii lui Anne Rizzo, pătimaşi şi periculoşi.

La ora unu noaptea părăsi apartamentul şi începu lungul drum cu maşina spre Manhattan.

La jumătatea drumului, observă că îl urmărea o altă maşină. Se apropia în viteză mare, farurile ei orbindu-l prin oglinda retrovizoare. Se miră cum de nu observase maşina de la început.

Urmăritorul se apropia şi mai mult aproape

atingându-l. Îi auzea în spate sforăitul motorului.

Înjurând în şoaptă, scoase o mână pe fereastră, semnalizându-i şoferului.

Gestul lui nu fu luat în seamă. Maşina îi atinse de câteva ori bara de protecție. Motorul sfârâia furios. Dar nu putea vedea fața şoferului.

Apoi, brusc, cealaltă maşină trecu ca o săgeată pe lângă el, depăşindu-l. Privind spre stânga, văzu cine era şoferul.

Anne Rizzo.

Înainte de a-i putea sesiza bine expresia dementă a ochilor, maşina viră spre dreapta, buşindu-i puternic aripa, izbindu-l aproape în coaste.

Încetini viteza. La fel făcu şi ea rămânând iar în spate. Dar îşi continuă urmărirea.

Cu inima grea, Joseph Knight îşi dădu seama că Anne îl urmărise probabil pe tot drumul spre escapada lui cu Yvonne. Se blestemă singur că nu fusese mai atent, luându-şi măsuri să nu fie urmărit. Acum era prea târziu.

Se uită la vitezometru. Încetinise până la şaizeci de kilometri pe oră. Ea era în spatele lui şi sforăitul motorului părea ecoul privirii sălbatice din ochii ei. Joe se uită în oglinda retrovizoare. Nu-i putea vedea fața, dar părul ei blond părea un halou de foc.

Din nou maşina din spate se apropie primejdios de bara lui de protecție.

Ideea că îl urmărise şi că îl urmărea şi acum atât de nesăbuit îl făcea să vadă roşu. Nu mai avusese niciodată de-a face cu mânia unei femei şi nu-i plăcea senzația. De fapt, încercase să-l ucidă. Şi tenacitatea tragică a urmăririi ei îl înnebunea.

Îşi petrecuse întreaga viață de adult lăsând femeile în urma lui. Şi iată acum una care refuza să fie lăsată în urmă. Ar fi fost gata să moară, dacă ar fi putut să-l tragă şi pe el după ea.

Înainte de a-şi putea duce gândul până la capăt, maşina îl depăşi din nou.

Joe reuşi să-i vadă faţa, realmente dementă de astă dată, holbându-se la el prin geamurile celor două maşini.

În acea frântură de secundă, când o zări, avu impresia că din ochii ei ţâşnea gelozia. Ştia că fusese în acea noapte cu o femeie şi avea de gând să-l pedepsească.

Planul ei de a-l recâştiga era schimbat de turbarea care pusese stăpânire pe ea. Acum nu voia decât să-i facă rău.

Înfuriat, Knight apăsă pe accelerator. O să-şi mărească viteza ca s-o biruie. Nu avea nici o îndoială că era mai tare decât ea la volan. Nici o femeie nu-l putea egala în materie de maşini, în clipa aceea, ceva îi apăru în câmpul vizual, făcându-l să-şi desprindă ochii de la oglinda retrovizoare. Un cerb. Se rătăcise pe şosea în liniştea nopţii şi acum stătea nemişcat, speriat de lumina farurilor care se apropiau.

Joseph Knight trebui să reacţioneze într-o secundă. Vină puternic la dreapta şi intră, cu o viteză de optzeci de kilometri la oră, în partea acoperită cu prundiş a şoselei.

Era greu să-şi controleze limuzina la o asemenea viteză şi pe o asemenea suprafaţă. Roţile, începură să derapeze. Joseph Knight trebui să răsucească volanul încoace şi încolo pentru a evita să se răstoarne în şanţul adânc de la margine.

— Fir-ar să fie!...

Strângând din dinţi, reuşi să aducă maşina înapoi pe asfalt. Roţile scrâşneau.

Era pe punctul de a ofta uşurat, când o bubuitură puternică din spate îl făcu să tresară.

Privi în oglindă şi văzu că maşina lui Anne se răsturnase în şanţ.

Frână puternic. Privi din nou în oglindă la maşina răsturnată, aflată la vreo sută de metri în spate. Mâinile îi încleştară volanul cu consternare.

În timp ce privea, o explozie uriaşă zgudui aerul. Motorul luase foc. Flăcările se ridicau spre cer în noaptea pustie.

Acum îşi dădu seama ce se întâmplase. Anne probabil că îl urmărise când ocolise cerbul speriat. Dar neposedând dibăcia lui, nu fusese în stare să stăpânească maşina când derapase pe pietriş. Intrase de-a dreptul în Şanț şi se răsturnase.

Anne murise. Dacă te uitai numai la flăcările care țâşneau din epava maşinii, nu mai puteai avea nici o îndoială.

Joe continuă să ruleze cu zece kilometri pe oră, privind întruna în oglinda retrovizoare şi cântărind situația. Observă cu surprindere că mâinile îi tremurau pe volan. Se uită în susul şi în josul şoselei. Nu se vedea nici o altă maşină. Doar a lui şi a lui Anne.

Joseph Knight simți ceva prăbuşindu-se în adâncurile lui. Nu dorise să se întâmple aşa ceva. Şi, totuşi, într-un fel, se simțea răspunzător, ba chiar în mai multe feluri.

Pentru că el o determinase pe Anne să-l urmărească în aceste suburbii întunecate. Pentru că o făcuse să-l iubească. Şi numai pentru că se îndrăgostise de el, îl ajutase să-i distrugă soțul.

O subestimase, încercase să se folosească de ea şi s-o uite, iar ea nu-i îngăduise.

Dacă în seara asta, în timp ce-l urmărea ar fi încetinit, şi ar fi stat de vorbă cu ea, Anne ar mai fi fost în viață. Dar urmărirea răzbunătoare o făcuse să vadă roşu,iar el accelerase viteza, provocând-o să meargă mai repede. Şi în clipa aceea cerbul speriat îl silise să facă o manevră pe care Anne nu putuse s-o execute.

Şi acum, era moartă.

În urmă cu un an, înainte de a-l întâlni pe el, fusese în siguranță, chiar dacă nefericită, alături de Carl Rizzo. Şi acum era moartă din cauza lui Joseph Knight.

Înainta încet, uitându-se întruna în urmă, la epava în flăcări. Ştia că peste câteva minute poliția avea să fie acolo.

Or să-i găsească maşina ruinată şi cadavrul şi or să

se întrebe care o fi fost cauza. Poate că, fiind familiarizați cu această zonă, vor presupune că accidentul fusese provocat de un cerb care traversase drumul. Dar nu vor cunoaşte niciodată cauza reală.

Iar pe Joe Knight n-or să-l găsească.

Încetul cu încetul, începu să-şi mărească viteza. Douăzeci de kilometri pe oră, apoi treizeci. Nu cuteza să se întoarcă şi să examineze de aproape maşina accidentată. Nu-şi putea îngădui să fie văzut şi, pe de altă parte, nu dorea să vadă ce se găsea în maşina aceea, aşa încât se îndepărtă. Curios, pe măsură ce mărea distanța, incendiul nu părea să se micşoreze ci, dimpotrivă, să crească şi să se nălucească în oglinda lui retrovizoare, de parcă ar fi fost ceva ce-l aştepta în față, ceva ce se apropia de el şi nu ceva ce rămăsese în urmă.

Flăcările păreau să fie pasiunea lui Anne Rizzo, o pasiune care nu se stingea nici măcar în moarte. Dar murea singură cu dragostea ei şi cu chinul ei, iar el se îndepărta.

Înjurând, Joseph Knight apăsă pe accelerator.

Niciodată, în toată existența lui, nu se simțise atât de laş.

CAPITOLUL 14

Viața alături de Quentin Flowers nu era ceea ce se aştepta Kate să fie.

Luna de miere a constat în două zile petrecute într-un hotel ieftin în Yosemite. După care trecură printr-o zi epuizantă, străbătând văile unei Californii toride spre Sân Diego.

Slujba de care vorbise Quentin cu atâta speranță se dovedi a fi un post prost plătit de funcționar într-un magazin de fierărie, aflat în pragul falimentului, proprietatea unui unchi care nu se bucurase de succes în viață.

Omul, numit Eden Dink Bellamy, îl trata pe Quentin cu un dispreț amuzat, de parcă ar fi fost o îndelung căutată monedă falsă, care, în sfârşit, ieşise la suprafață. Eden se ținu de promisiunea de a-i oferi lui Quentin o slujbă, dar o făcu cu o ridicare de umeri, care sugera că nu se aştepta ca tânărul să rămână mult pe acolo.

Dar Eden fu foarte surprins când auzi că Quentin se căsătorise.

— Nu te-aş fi crezut în stare de aşa ceva, băiete, glumi el privind lung la frumusețea lui Kate.

I se părea amuzant şi incredibil ca Quentin să fi putut convinge orice fată să se mărite cu el, darmite o fată care arăta curată şi inteligentă, de genul lui Kate.

Dar dacă Eden îl trata pe Quentin fără să ascundă că nu-l lua deloc în serios, în schimb Kate îi plăcea de-a-devăratelea. O primi frumos când veni să-i viziteze prăvălia, o invită împreună cu Quentin la masă — soția lui, Miriam, se înțelegea bine cu Kate — şi îi arătă de la bun început un respect real. O admira, dar era nedumerit de faptul incredibil că putuse să se încurce cu un băiat de teapa lui Quentin.

Poate că din cauza acestei atitudini vădite a lui Eden, Quentin îi interzise lui Kate să se mai apropie de prăvălie sau să aibă de-a face cu Eden ori cu soția acestuia. Munca era muncă, îi spuse Quentin. Dar viața lui de acasă trebuia să fie complet separată.

Viața de acasă se desfăşura într-un apartament ieftin de lângă râu, într-un cartier populat de muncitori săraci, de vagabonzi şi de alți oropsiți ai soartei. Kate descoperi, după ce exploră oraşul, că Quentin se stabilise într-o vecinătate mult prea sărăcăcioasă față de posibilitățile lor. Ar fi putut alege un loc mult mai plăcut. Dar când îi pomeni de acest lucru, el îi răspunse cu o surprinzătoare violență, cerându-i să-şi țină gura. Îi spuse că ştia el foarte bine unde trebuia să locuiască el şi soția lui.

Curând după sosirea lor, Quentin se duse la un

magazin de confecții din centru şi îşi cumpără două costume, unul cenuşiu şi unul bleumarin.

Amândouă aveau croiala cam țipătoare, îi aminteau lui Kate, în mod neplăcut, de tatăl ei vitreg, Ray, care purta costume vulgare, pantofi cu vârf ascuțit şi cravate în culori tari, ori de câte ori se ducea la afaceri.

Kate se întreba ce urmărea să facă Quentin cu aceste două costume. Nu erau potrivite pentru munca lui măruntă de la magazin. Dar nu l-a întrebat nimic, pentru că atitudinea lui dădea de înțeles că nu doreşte să fie interogat.

După cumpărarea costumelor, nu le mai rămaseră mulți bani. Quentin şi Kate trebuiră să trăiască foarte economicos în apartamentul lor sordid. Quentin lipsea toată ziua şi Kate se ocupa în acest timp de treburile casei.

Într-o zi, copleşită de plictiseală, hotărî să-i facă o surpriză la magazin, aducându-i acolo un prânz special. Când sosi, îl găsi pe Eden singur în prăvălie. Acesta îi spuse pe un ton compătimitor că Quentin nu era acolo şi că depindea de ea dacă voia să-şi chestioneze soțul în legătură cu absențele lui. Kate înțelese din vorbele lui, că Quentin nu mai dăduse pe la prăvălie de câtăva vreme.

În seara aceea îşi luă inima în dinți şi-i puse lui Quentin câteva întrebări.

— De ce nu te-ai mai dus la slujbă?

Quentin o înşfăcă de umeri şi o scutură puternic.

— Nu ți-am spus să nu calci acolo? Ascultă-mă, Kate dar ascultă- mă bine. Ce fac eu când ies din casa asta e treaba mea şi nu a ta. Eu sunt cel care câştigă pâinea în casa asta. Menirea ta este să-mi ții gospodăria şi nu să-mi pui întrebări. Ai înțeles?

Kate acceptă mustrarea. Era tânără şi lipsită de orice experiență cu bărbații. Presupuse, plină de speranțe, că Quentin era sensibil la lipsa lor de perspective financiare şi că, probabil, făcea tot ce-i stătea în putință ca să îmbunătățească situația. De asta, se gândi ea cu

înțelegere, nu se mai ducea pe la prăvălie, ca să găsească o slujbă mai bună.

În timpul acestor prime luni, Quentin a descumpănit-o pe Kate în fel şi chip. Când se întorcea seara acasă, stările lui de spirit erau imprevizibile. Uneori era tăcut şi preocupat, alteori neaşteptat de vioi şi de vesel şi, câte-odată, mocnea în el o furie de neînțeles. Uneori era surprinzător de tandru şi-i aducea câte un trandafir sau vreun dar mărunt. O dată a luat-o la masă în oraş şi, pentru această ocazie, i-a făcut cadou o rochie nouă. Când voia, reuşea să fie chiar romantic.

Dar indiferent de dispoziția prin care trecea, noaptea, când mergeau la culcare, Quentin o lua pe Kate în brațe şi făcea dragoste cu ea. În aceste momente pasiunea lui era autentică şi atingerile lui, mai experte în descoperirea punctelor ei de plăcere, de când se căsătoriseră, o înălțau pe culmile excitării şi, când luau sfârşit, o lăsau vlăguită şi aproape drogată.

În timpul zilei, când se învârtea prin micul apartament jegărit, indignată pe soțul ei pentru viața la care o supunea, Kate nu se putea împiedica să nu aştepte cu nerăbdare mângâierile lui, care aveau să-i încheie ziua şi să o pregătească pentru un somn plăcut. Era în stare să-i ierte multe lui Quentin şi să-şi ascundă disperarea chiar față de ea însăşi, de dragul acestor clipe de amor.

În mod curios, deşi Quentin îi acorda trupul ca pe o vioară şi, când voia, o scotea din minți de excitare, Kate avea adeseori senzația că se priveşte din afară pe ea însăşi, că era propria ei spectatoare atunci când răspundea cu spasme fierbinți atingerilor lui. Această foame a cărnii avea ceva impersonal, ceva de care ea se simțea separată ca printr-o barieră invizibilă.

Se întreba dacă Quentin observa acest lucru. Uneori îşi spunea că nu, alteori simțea o impalpabilă tensiune în mângâierile lui, ca un fel de frustrare. Şi, câteodată, după actul de dragoste, Quentin se retrăgea în el însuşi şi se întorcea pe partea lui de pat. Ea îi simțea distanțarea şi

suferea. Se temea că e o amantă nepriceputăşi avea îndoieli asupra propriei ei feminități.

Nu cuteza să înfrunte gândul că poate se pripise măritându-se. Când zăcea în micul apartament neavând nimic de făcut, avea uneori impresia că față de trecut nu se apropia se cu nimic mai mult de ea însăşi şi de destinul ei, şi că se simțea la fel de exilată în lumea lui Quentin ca şi în aceea a mamei ei.

Dar alungă gândul. Ducea viața pe care şi-o alesese singură. Vi ața cu mama şi cu Ray fusese ceva hărăzit de soartă, ceva din care trebuise să evadeze. Şi dacă situația dintre ea şi Quentin nu era ideală, îşi spunea că, la începutul unei căsnicii nu te poți aştepta la o înțelegere perfectă. Oamenii au nevoie de timp ca să se acomodeze unul cu celălalt. Poate că acel misterios destin pe care-l simțise de atâta vreme în străfundurile ei, urmărindu-i viața ca o umbră ştiută numai de ea, nu era decât o iluzie a adolescenței, care avea să se stingă de îndată ce va învăța să înfrunte viața reală.

Lucrurile se desfăşurară în felul acesta încă două luni, apoi încă patru, apoi încă şase luni. Kate era din ce în ce mai neliniştită. Mintea ei tânără avea nevoie de un stimulent, aşa cum trupul ei tânăr avea nevoie de mai multă activitate decât îi putea oferi viața sedentară din casă. Ar fi vrut să aibă câteva rochii noi şi să găsească locuri unde să le poată purta. Ar fi vrut ca viața ei să aibă un rost.

Quentin îi simțea deprimarea şi încerca să o asigure că lucrurile se vor schimba în viitor.

— Nu te necăji, fetițo, îi spunea. Acum mă lansez în ceva mare. Foarte mare. De asta trebuie să țin secret. Şi când o să se facă, ai să fii femeia cea mai elegantă din toată California. Nici măcar fufele din Hollywood n-or să se poată compara cu tine.

Dar timpul trecea şi acel ceva mare nu se arăta, în ciuda eforturilor ei de a manifesta înțelegere față de greutățile lui Quentin, în acele vremuri de criză, Kate

simțea că o părăseşte răbdarea. Nu-i pria deloc faptul că trăia ca o prizonieră. Simțea că, dacă nu o să se întâmple ceva în curând, o să facă explozie.

Şi atunci, dintr-un loc cu totul neaşteptat, veni şi eliberarea ei.

Într-o zi, când stătea lângă fereastră răsfoind, absentă, o revistă, auzi o bătaie în uşă. Deschise şi se pomeni în fața unui bărbat gras, furios.

— Soțul dumitale e acasă?

Kate clătină din cap:

— E plecat... la lucru.

Omul se schimonosi.

— Ştii cine sunt eu? o întrebă.

— Nu... răspunse Kate dându-se cu un pas înapoi.

— Sunt proprietarul blocului ăstuia. Şi eu nu pot trăi dacă închiriez case pe gratis. Nu ați plătit chiria de trei luni. Soțul dumitale îmi tot spune că o să vină pe la mine, dar văd că nu-mi plăteşte nimic. Şi dacă nu-mi plăteşte luna asta, îi cer şerifului să vă evacueze. Asta-i tot.

Kate era uluită.

— Îmi pare rău... n-am ştiut, bâigui ea.

— Mă rog, acuma ştii. Crede-mă domnişoară, nu glumesc. E ultimul meu avertisment. Spune-i soțului ăluia al dumitale că-i dau trei zile ca să-mi plătească tot ce-mi datorează. După asta, afară cu voi.

— Îmi pare foarte rău. Se vede că a uitat. Staţi puțin, cred că am eu ceva bani pentru dumneavoastră. Deschise scrinul şi scoase puținii bani pe care îi economisise când lucrase pentru Ewell Stimson. Îi pusese deoparte pentru zile negre, ca asta de acum.

Era de ajuns cât să achite chiria pe o lună şi jumătate. Proprietarul se mai înmuie. Kate îl asigură că va avea grijă ca întreaga chirie să fie plătită şi îl imploră să nu i se adreseze soțului ei.

Apoi se aşeză şi începu să chibzuiască. În pofida neplăcerii pe care i-o pricinuise vizita proprietarului şi a

bănuielilor ei tot mai sporite legate de Quentin, o idee încurajatoare prindea formă în mintea ei, izgonindu-i îngrijorarea.

Ar putea găsi o slujbă, în felul acesta ar contribui la chirie şi, totodată, ar scăpa din temnița apartamentului şi ar face şi ea ceva productiv.

Nu-i vorbi lui Quentin de planul ei, poate pentru că voia să-i facă o surpriză, sau poate pentru că se temea de împotrivirea lui, nu era prea sigură din care cauză anume.

A fost surprinzător de uşor. Kate se prezentă la un restaurant din localitate, un local foarte aglomerat, îi zise patronului că era o chelneriță cu experiență — ceea ce, în parte, era adevărat — şi, două zile mai târziu, patronul o chemă să țină locul altei fete. Se descurcă atât de bine, încât la sfârşitul săptămânii o angajă permanent.

Kate era o chelneriță pricepută şi clienții o îndrăgeau . Îi plăcea munca şi lucrul acesta se simțea. Inutil de spus că priveliştea corpului ei frumos, mişcându-se sub uniforma apretată, negru cu alb, făcea impresie bună clientelei masculine, alcătuită în general din oameni de afaceri care dădeau mese.

Îşi descoperi şi un talent nou. Avea de-a face cu un restaurant adevărat şi nu cu un birt, iar clienții se aşteptau să fie tratați cu rafinată ospitalitate.

Kate descoperi că era în stare să intuiască tot ce aştepta un client în primele două secunde după ce-l întâmpina. Şi îşi adapta maniera, zâmbetul, comportamentul, în funcție de client. Pentru fiecare masă de oameni de afaceri adopta un fel de a servi menit să-i farmece pe clienți şi să-i facă să se simtă ca acasă. Rezultatele s-au arătat pe dată. Deveni favorita clienților şi începu să primească în mod constant bacşişuri mai mari decât toate celelalte chelnerițe.

Patronul îi aprecia contribuția. După prima lună, îi mări salariul.

Kate îşi folosi primele încasări pentru a-l plăti pe

proprietar, care acum se arătă perfect satisfăcut şi-i promise să nu-l hărţuiască pe soţul ei. Era mândră şi fericită.

Avea un loc unde se ducea zi de zi, venea în contact cu alţi oameni, avea o slujbă la care se pricepea şi câştiga bani. Contribuia la întreţinerea gospodăriei şi-i uşura situaţia lui Quentin.

Într-o bună zi avea ea să-i spună că are o slujbă. O să găsească o cale de a-l informa într-un mod delicat, astfel încât să nu se simtă jignit de iniţiativa ei. Dar, înainte de a fi putut să-l informeze, descoperi el totul.

Într-o după-amiază, când se întoarse de la restaurant, îl găsi pe Quentin aşteptând-o. Era îmbrăcat într-unul din costumele lui fantezi şi părea să fi renunţat la ceva foarte important pentru a veni acasă în mijlocul zilei. Kate îi zâmbi când intră.

Fără să spună o vorbă, Quentin îi trase o palmă puternică peste obraz. Kate căzu pe pat. Zăcea trântită, uitându-se fix la el, cu mâna la obrazul care o ustura, uimită de cele întâmplate.

— Am fost azi să-l văd pe proprietar, îi explică el. Voiam să-i plătesc nişte bani pe care i-i datoram. Şi mi-a spus că soţia mea i-a plătit datoriile.

Prea târziu îşi dădu Kate seama că această insultă adusă orgoliului lui de bărbat era chiar şi mai rea decât ce încercase ea să-i ascundă.

— De unde ai luat banii? o întrebă.

— I-am... i-am avut. În valiză.

— Mincinoasă! răcni el lovind-o din nou. Ştiu eu ce-i în valiza ta şi ce nu-i acolo. Mai bine spune-mi adevărul curat, că, dacă nu, te bat până scot untul din tine.

Kate se uita fix la el, gândindu-se că era pentru prima dată de când se căsătoriseră că o lovise.

— Mi-am luat o slujbă, mărturisi ea.

Îi povesti totul despre munca ei la restaurant, îl lămuri că proprietarul venise să ceară chiria şi că nu încercase decât să-l ajute.

Quentin roşi, apoi păli, pe urmă roşi din nou când începu să vorbească. Se învârtea în sus şi-n jos în faţa ei ca o panteră furioasă.

— Ascultă, îi spuse când ea termină cu explicaţiile. Şi ascultă- mă bine. Slujba ta este să stai aici, să-mi ţii mie gospodăria şi să te găsesc acasă când mă întorc. Plata chiriei e treaba mea şi nu a ta. Nu ştiu cine ţi-a băgat ideile astea nebuneşti în cap, dar ar fi bine să ţi le scoţi şi încă repede, dacă ţii la viaţă.

Se opri în faţa ei şi ridică din nou mâna ca s-o lovească.

— Afurisite de femei! răcni el. Nu ştiu ce să facă şi ce să dreagă ca să-ţi reteze coaiele. Am crezut că tu eşti altfel, Kate. Văd că m-am înşelat.

Ţinea încă mâna ridicată ca s-o lovească. Dar când se uită în jos, îi văzu pata roşie de pe obraz, lăsată de prima lui palmă. Un caleidoscop de expresii licări în ochii lui cenuşii: regret, furie şi bănuială adâncă pe care nu i-o văzuse până atunci.

Apoi, fără vreun motiv aparent, Quentin se îmblânzi.

— În regulă, rosti. O.K. Ai făcut ceea ce ai crezut tu că trebuie să faci. A fost vina mea, fetiţo. Nu te învinovăţi degeaba.

Cuvintele lui aveau ceva ciudat de abstract, de parcă, mai curând, îşi înfăţişa lui însuşi nişte argumente şi nu vorbea cu ea. Vorbele lui sunau măsurate, deliberate, aproape calculate.

Pe urmă îi zâmbi.

— Oricum, urmă el, aşezându-se şi aprinzându-şi o ţigară, am depăşit criza financiară. Am eu o slujbă pentru tine. Ceva mult mai important decât să împingi farfurii într-o cârciumă. Ai să faci o treabă măreaţă, fetiţo. Şi slujba asta ţi-am găsit-o eu.

Kate se ridică în capul oaselor.

— Despre ce este vorba, Quentin?

El trase din ţigară, studiind-o.

— Eşti în stare să păstrezi un secret? E vorba de un

lucru foarte sensibil. Trebuie ținut absolut în taină, înțelegi? Asta nu-i muncă pentru o amatoare palavragioaică. Mi-a luat multă vreme până s-o pun la punct, crede-mă.

— Sunt în stare să păstrez un secret, Quentin, răspunse Kate animată, uitându-se la el. Te rog, spune-mi despre ce e vorba. Ce doreşti să fac?

Kate simțise în ultimele săptămâni că mariajul lor se şubrezeşte din pricina vinovăției legate de slujba ei tainică şi a îngrijorării pe care i-o pricinuia Quentin. Acum întrezărea o şansă de a reabilita totul.

— Bine, rosti Quentin scoțându-şi țigara din gură. Vreau să faci cunoştință cu un oarecare tip...

CAPITOLUL 15

Numele tânărului era Christopher Hettinger. Făcea parte dintr-una din cele mai înstărite familii din ținut. Tatăl lui, Judd Hettinger, îşi făcuse averea construind un magazin universal în centrul comercial.

Magazinul lui Hettinger reprezenta o adevărată instituție în Sân Diego: ocupa o clădire enormă, cu zece etaje, în centrul oraşului. Şi avea două filiale în nişte oraşe din vecinătate.

Christopher era unicul fiu şi moştenitor al tatălui său. Avea douăzeci şi trei de ani şi absolvise universitatea Stanford. Acum era instruit de tatăl său ca să-i preia afacerile. Lucra la magazinul din Sân Diego ca director adjunct al unui departament de confecții.

Astea au fost informațiile pe care i le furniză Quentin lui Kate.

— Misiunea ta este să te împrieteneşti cu puştiul ăsta. De când a terminat colegiul e foarte singuratic. Are nevoie de un prieten. Tu ai să-i fii acest prieten. Restul aranjez eu. Mai târziu, s-ar putea să-ți mai dau alte instrucțiuni. Pentru moment, păstrează-ți munca asta a

ta de chelneriță ca un paravan. Se potriveşte cu planurile mele. E mai bine ca, deocamdată, să nu ştii mai mult.

Kate îl privi lung.

— Quentin, nu-mi place chestia asta.

Înainte de a mai putea adăuga ceva, el o înşfacă de ambele brațe şi o scutură puternic.

— Nu-i treaba ta să-ți placă sau nu. Eu plănuiesc lucrul ăsta de luni de zile. De acum înainte ai să faci exact ce am să-ți spun eu. Ai înțeles?

Kate încuviință din cap, supusă. Quentin o privi lung, cu suspiciune. Pe urmă îi dădu drumul.

— Şi-apoi, adăugă el râzând, crezi că eu ți-aş cere să faci ceva ce nu-i în regulă? Niciodată, fetițo. Toată povestea asta e o chestiune de afaceri. Şi să nu-ți imaginezi că doresc să împingi prea departe prietenia ta cu tânărul. Doar ştii bine că sunt un tip gelos. Nu, nu-ți cer decât să-i fii ca un prieten. Fă-l să te placă, fă-l să aibă nevoie de tine. Şi lasă-mă pe mine să mă ocup de rest.

Kate se uită în ochii lui. Vedea bine că îi ascundea ceva. Nu-i plăcea deloc treaba în care o băga.

Dar nu avea de ales. Căsnicia ei cu Quentin era tot ce avea pe lume şi acum o vedea pusă în joc. Dacă l-ar fi pierdut pe Quentin, n- ar mai fi ştiut de unde să apuce viața.

Aşa încât hotărî să facă tot ce-i cerea, dar după ce avea să se asigure că nu face nimic rău. De asta o să aibă ea singură grijă.

— Bine, îi răspunse.

— Aşa te vreau.

Quentin era vizibil satisfăcut. Se aplecă să o sărute. Brațele lui o înlănțuiră şi o traseră spre el. Îi simți pe buze sărutarea moale, care deveni repede mai intimă când se întinse lângă ea pe pat.

Curând, ritmul pasiunii o făcu să uite de orice altceva.

Kate urma instrucțiunile pe care le primise.

Într-o seară caldă de aprilie, drumul ei se încrucişă cu cel al lui Christopher Hettinger. Ea cunoştea ruta lui Christopher de la magazin spre casă, şi plănuise totul cu Quentin. Când tânărul trecu pe lângă ea în faţa unei băcănii, Kate lăsă să-i scape pe jos punga cu colonialele cumpărate.

— Daţi-mi voie să vă ajut, i se adresă el, aplecându-se să culeagă merele împrăştiate pe jos, conservele şi pâinea.

Kate nu-l văzuse decât în fotografii şi o singură dată de la distanţă, când ea era cu Quentin. Acum, când se afla în apropierea lui, îşi dădu seama cât arăta de inocent. Era înalt, dar părea molatic. Avea părul nisipiu, de o culoare apropiată de a ei, şi ochi albaştri. Şi o expresie dulce, copilăroasă, care îţi spunea că n-ar fi putut atinge nici măcar o muscă.

— Vai, ce neîndemânatică sunt! exclamă ea. Nu ştiu ce-i cu mine. Azi toată ziua mi-au scăpat lucrurile din mână.

— Îmi permiteţi să v-o duc eu? întrebă el ţinând punga. Aş fi fericit să vă conduc până acasă.

— Nu, mulţumesc. Sunteţi foarte amabil. Vă mulţumesc mult.

În ciuda refuzului ei, Kate îi întâlni ochii cu un zâmbet în care sădi toată căldura de care era în stare. Şi în ochii lui citi răspunsul. Când se îndepărtă cu punga ei de cumpărături, ştiu că tânărul nu avea s-o uite.

O săptămână mai târziu, aranjă în aşa fel, încât să-i iasă din nou în cale.

De astă dată era ora prânzului. De obicei, Christopher îşi petrecea singur pauza de prânz, departe de magazinul tatălui său. Traversa un parc, îndreptându-se spre o cafenea, când ea trecu pe lângă el.

Amândoi se opriră din drum.

— A... dumneavoastră... spuse Kate.

— Dumneavoastră... repetă el.

Urmă un moment de tăcere stânjenită, după care

amândoi râseră.

— Bine, urmă el, adunându-şi, vizibil, curajul de a-i vorbi. Ce mai faceți?

— O, e în ordine. De atunci de când ne-am văzut, nu mi-a mai căzut nimic din mână.

— Asta-i bine. Poate fi costisitor să scapi lucrurile din mână.

— Da.

Urmă o nouă tăcere. Kate ştia acum că tânărul se gândise toată săptămâna la ea. Se citea în ochii lui.

— Ştiți ceva? îi spuse el. Eu cred că destinul a făcut să ni se încrucişeze din nou drumurile. N-ați vrea să luați masa cu mine?

— Mă rog, eu... se bâlbâi ea ferindu-şi privirea. Nu ştiu...

Văzând-o că ezită, curajul lui se reînsufleți, i se luminară ochii.

— Ştiu, urmă el. Nu puteți accepta o invitație de la un bărbat cu totul străin. Dați-mi voie să mă prezint. Chris Hettinger.

Îi întinse mâna. Kate i-o luă fără voie. Era caldă şi plăcută.

— Kate, se prezentă ea. Kate Flowers.

Se înțelesese cu Quentin să-şi folosească numele real. Dar verigheta şi-o scosese din deget. Quentin o instruise că trebuia s-o creadă nemăritată.

— Ce nume frumos! exclamă Christopher. Ți se spune Katie?

Ea clătină din cap.

— Mă rog, adăugă el. Acum ne cunoaştem. Poți accepta o invitație la masă din partea unui prieten, nu-i aşa?

— Ştiu eu... n-ar trebui, răspunse Kate. Apoi, văzându-i expresia întristată, îi zâmbi. Bine, cred că e în ordine.

O duse la un mic restaurant din centru, un local frecventat de doamnele venite în oraş pentru

cumpărături. Kate avea senzația că tânărul era cunoscut acolo. Părea încurcat, dar emoționat de aventura de a se găsi singur cu ea.

Îi puse întrebări despre ea. Kate îi povesti că venise din Stockton, că absolvise liceul şi că era chelneriță aici în oraş, în aşteptarea unei slujbe mai bune. Îi înşiră o poveste ticluită dinainte despre familia ei, pretinzând că are o mamă şi un tată pe care-i iubeşte foarte mult şi explicându-i că-şi părăsise oraşul natal din cauza vremurilor de criză. Nepomenind nimic de un soț, îi dădu a înțelege că e nemăritată.

La început, îi veni greu să mintă. Dar mai apoi, când vorbi despre afecțiunea față de familia ei, Kate se gândi la tatăl ei adevărat. Sentimentele filiale o făcură să pară onestă şi Christopher Hettinger fu impresionat de sinceritatea ei, ceea ce-l făcu să se deschidă, îi vorbi despre el, despre familia, despre studiile lui. Îi vorbi despre cele două surori mai mari ale lui pe care le detesta, despre mama de care era foarte ataşat, despre tatăl lui dictatorial, distant, îşi descrise cei patru ani petrecuți la universitate ca pe o experiență jalnică, adăugând că plecase la Stanford numai pentru că şi tatăl lui studiase acolo, îi povesti cu lux de amănunte cât de mult detesta să ia parte la afacerile tatălui său şi cum se străduia să iasă de sub aripa lui Judd Hettinger. Îşi dorea o carieră a lui proprie. Dar până acum nu izbutise să-şi adune curajul de a se smulge de lângă tatăl lui.

Şi apoi îi povesti despre prietena lui.

— Se numeşte Jane. Jane Garretson.

Îşi scoase portofelul şi-i arătă lui Kate poza unei fete cu păr negru. Nu era frumoasă, nici urâtă, deşi se putea ca fotografia să nu o fi avantajat. Dar expresia feței era puțin rigidă, deşi avea ochi frumoşi.

— E o fată grozavă, îi spuse el. Ne întâlnim, deşi oarecum în secret, de câțiva ani.

Îi destăinui lui Kate că părinții lui erau împotriva fetei, pentru că provenea dintr-o familie săracă. Dar el era

logodit neoficial cu Jane şi hotărât să se însoare cu ea. Menținuse legătura cu ea în anii studiilor la Stanford, de unde îi scrisese frecvent, şi se văzuse cu ea ori de câte ori venise în vacanță acasă. Răzvrătirea pe care o încerca împotriva tatălui său părea să-şi aibă originea în dragostea lui pentru această fată.

Fără să-şi dea seama de ce, Kate avu impresia că amândoi, atât fata cât şi băiatul, erau virgini şi se păstrau unul pentru celălalt. Nu avea o certitudine absolută, dar aşa-i spunea intuiția.

Chris vorbea despre tatăl lui cu o spaimă îmbinată cu dispreț. După spusele fiului, tatăl părea să fie un tiran insensibil, lacom de bani, căruia nu-i păsa de nimic altceva în afară de afacerile lui şi de reputația lui în oraş. Se pare că alesese o fată bogată ca mireasă pentru fiul său şi numai când îl auzea rostind numele Jane, intra în toate furiile. Iar băiatul nu putea să îndure amestecul tatălui său în povestea lui de dragoste. Dar nu cuteza încă să-şi înfrunte tatăl şi să se însoare cu Jane. Îşi aduna curajul pentru o confruntare care urma cândva să vină.

Cât despre Jane Garretson, aceasta era o fată de modă veche şi foarte serioasă. Nu se ruşina cu familia ei sărăcită şi se aştepta să fie cerută în căsătorie din dragoste şi nu pentru bani. Se respecta şi nu-i plăcea să se ascundă după deget. Dorea să fie cerută deschis în căsătorie de Chris. Şi nu avea să-l aştepte toată viața.

Şi îi cerea fidelitate. Era limpede că îl voia pe Chris şi trata legătura lor de parcă ar fi fost o logodnă oficială. De fapt, tânărul cheltuise o mulțime de bani pe un inel de logodnă secret, pe care i-l dăruise. Şi înăuntrul inelului era gravată o dată de logodnă. Iar băiatul jurase să se conformeze acestei date.

Kate era mirată că, pe parcursul unei singure mese de prânz, aflase atâtea despre viața dominată de conflicte a tânărului Christopher Hettinger. Îşi dezvelise sufletul în fața ei cu o candoare care o mişca şi, în acelaşi timp, o

făcea să se simtă prost. Nu era obişnuită să se prezinte cuiva sub faţetă falsă. Rolul de manipulant pe care-l juca o jena, mai ales acum, când vedea că îşi câştigase atât de repede încrederea băiatului.

Poate că el îşi dădu seama de stinghereala ei, pentru că îi spuse râzând:

— Iartă-mă că îmi golesc sufletul în faţa unei femei străine, iartă-mă. N-am vrut să te împovărez cu problemele mele.

— Absolut deloc. Poţi să-mi spui tot ce doreşti, în fond, acum ne cunoaştem. Suntem prieteni.

Faţa băiatului se lumină.

— Da, suntem prieteni, încuviinţă el.

La sfârşitul prânzului, îi spuse:

— Ei bine, la revedere, domnişoară Flowers. Trebuie să mă întorc la lucru. Mă omoară dacă întârzii.

— Dacă doreşti, poţi să-mi spui Kate, răspunse ea stingherită de acel „domnişoară".

El îi strânse mâna zâmbind.

— Kate, repetă.

Când îşi luă rămas bun de la ea, s-ar fi zis că o grea povară îi fusese luată de pe umeri.

În chip ironic, Kate simţea că aceeaşi povară fusese lăsată brusc pe umerii ei. Şi nu era deloc sigură că-i plăcea.

Kate se văzu din nou cu Chris Hettinger. Se plimbă cu el în cartierul comercial, în vecinătatea magazinului tatălui său, şi se aşezară pe o bancă în parcul Balbva ca să hrănească împreună porumbeii. Ea îi dădu voie să telefoneze la restaurantul unde lucra, atrăgându-i atenţia: „Cere-o pe Kate, doar atât". El o invită din nou la masă. Prietenia dintre ei se adâncea rapid.

Chris îşi uşura tot mai mult povara în faţa lui Kate. Îi mărturisi că se simţea captiv între promisiunea pe care o făcuse logodnicei lui pe de o parte şi familiei pe de altă parte, în afară de Kate, nu avea pe nimeni căruia să i se destăinuiască. Nu putea vorbi cu mama lui, care era prea

dominată de soțul ei ca să-şi poată asuma alt rol în afară de cel de spectator pasiv în conflictele familiale. Surorile lui erau nişte făpturi râzgâiate, egoiste, care nu fuseseră niciodată prea aproape de el şi care oricum erau măritate şi aveau problemele lor. Nu avea nici un prieten din liceu, iar singurul său prieten de la universitate, colegul său de cameră, se afla acum departe, în Massachusetts.

Şi tot ce avea era Kate.

Aceasta profita de subita lor apropiere, îl încuraja în privința logodnicei, sfătuindu-l să rămână ferm pe baricadă şi să-l înfrunte pe tatăl lui, orice s-ar întâmpla, întrucât era vorba de propria lui viață.

Desigur, rolul ei de confidentă nu era decât un subterfugiu, pus la cale de Quentin. Dar Kate se pomeni mai antrenată în relația ei cu Chris decât ar fi dorit. Şi când îl îndemna să-şi croiască propria-i viață şi să nu-i lase pe ceilalți să se slujească de el pentru interesele lor egoiste, o făcea cu toată sinceritatea.

Şi tot vorbindu-i în felul ăsta, îşi dădu seama că ar fi putut să-şi vorbească la fel şi ei înseşi. Se identifica pe ea cu Chris cel prins în capcană şi cu jinduirile lui tinereşti. Dorea cu toată făptura ei să-l determine să aleagă dragostea înaintea intereselor şi să-şi găsească fericirea cu orice preț.

Dar acest lucru îi sporea stânjeneala, pentru că toate sfaturile ei erau date cu premise false. Totuşi, sinceritatea care se ascundea dincolo de mască o făcea să se simtă din ce în ce mai apropiată de Chris. Şi simțământul acesta îi plăcea.

Între timp, din cele ce-i povestea tânărul, încolți în ea bănuiala că Jane Garretson nu era chiar atât de dezinteresată pe cât părea şi că se folosea şi ea de Chris pentru scopurile ei. Kate începu să se îndoiască de fata săracă, dar exigentă care părea atât de rigidă şi de posesivă. Poate că, până la urmă, Jane n-ar fi fost o soție chiar atât de potrivită pentru el.

Kate nu se putea împiedica să nu simtă o înțepătură

de gelozie față de tânăra necunoscută căreia Chris îi dăruise inima lui. Şi acest sentiment nedorit o făcea să fie nesigură de propriile ei instincte. Oare nu cumva suspiciunile ei legate de Jane erau rezultatul afecțiunii care mijea în ea față de Chris?

Nu ştia. Ştia doar că, cu cât se apropia mai mult de tânărul acesta vulnerabil, cu atât o deprima mai mult propria ei falsitate față de el. Şi poate că şi falsitatea față de ea însăşi. Poveţele pe care i le dădea lui Chris ca să-şi urmeze îndemnul inimii îi creau ei un profund sentiment de nemulțumire. Adânc, în străfundurile ei, încolțise bănuiala că tot ceea ce o lega pe ea de Quentin nu era iubirea, ci, mai curând, interesul lui Quentin îmbinat cu vraja sexuală pe care o aruncase asupra ei. Nu voia să-şi confirme această bănuială, dar, de câte ori se uita în ochii candizi, încrezători ai lui Chris, o bântuia un asemenea gând.

Poate pentru a se elibera de aceste sentimente, se plânse lui Quentin de misiunea pe care i-o încredințase.

— Începe să mă enerveze. Cât timp trebuie să se mai lungească? Am o senzație ciudată. Nu ştiu pe ce lume sunt. Aş dori să ştiu unde duc toate astea...

— Te achiți de minune, o încurajă Quentin. Lasă lucrurile în voia lor. E preferabil să nu ştii mai multe. Crede-mă, Kate, tu nu eşti decât un instrument conjunctural, eşti în afara adevăratei acțiuni. Dar faci o treabă foarte bună.

Poate pentru ca să risipească bănuielile lui Kate, îi ceru să stoarcă de la băiat o informație simplă în legătură cu compania tatălui său. Kate o obținu — o cifră de rutină legată de dividendele companiei, cifră care, de fapt, era de domeniul public. Dar lucrul acesta o calmă pentru un timp. Kate încercă să se convingă singură de cele spuse de Quentin, anume că ea nu făcea parte din adevărata acțiune.

Dar inima ei îi dezmințea convingerea.

Între timp, ea şi Chris Hettinger deveniră tot mai

intimi. Era un proces rapid, care se desfăşura după un ritm al lui propriu. Nu era necesar să intervină Kate cu ceva. Fiecare masă luată împreună cu Chris, fiecare plimbare, fiecare discuție, le cimenta prietenia.

Băiatul depindea din ce în ce mai mult de ea. Şi, fără voie, ajunsese şi Kate să depindă de el, să depindă pentru ceva ce nu cunoscuse niciodată în tânăra ei viață: adevărata prietenie.

Inocența lui Chris părea să atingă o coardă vulnerabilă adânc îngropată în Kate, îngropată în primul rând de viața mizerabilă pe care o dusese cu mama ei şi cu Ray, şi apoi de strania şi neliniştita ei existență alături de Quentin. Cu cât se apropia mai mult de Chris, cu atât se îndoia de propria ei viață.

Îşi dădea seama ce rol important juca sexul în căsătoria ei şi se întreba dacă exista şi ceva mai substanțial care s-o lege de Quentin. Şi îşi mai dădea seama că Chris avea altceva de oferit unei femei, îi oferea inima, încrederea, sinceritatea, lucruri pe care Quentin nu le poseda.

Kate se pomeni acum geloasă cu adevărat pe Jane, fata pe care n-o văzuse niciodată, începu să-l joace pe avocatul diavolului în propria ei minte, încercând să-şi argumenteze singură că Jane nu era destul de bună pentru Chris şi că, mai târziu, acesta avea să-şi dea seama.

Ba chiar începu să viseze cu ochii deschişi, iluzionându-se că ea ar fi liberă şi Chris s-ar însura cu ea. Cât de diferită ar fi fost viața ei!

Şi mai era obsedată de fanteziile seducătoare şi chinuitoare în care se vedea având relații sexuale cu el. Era tot mai convinsă că e virgin. Fiecare gest al lui radia puritate. Kate se întreba cum ar fi dacă timpul ar putea fi dat înapoi şi s-ar trezi ea însăşi virgină. Dacă Chris ar fi fost cel care ar fi dezvirginat-o şi nu Quentin. Poate că în brațele lui Chris nu ar fi simțit niciodată beția senzuală pe care i-o dădea Quentin, dar poate că ar fi încercat ceva

mai delicat, mai prețios.

Asemenea gânduri o alarmau tot mai mult. Şi i se plânse din nou lui Quentin:

— Nu-mi place toată povestea asta. Are prea multă încredere în mine. Se apropie prea mult de mine. Aş vrea să pun capăt.

Dar Quentin părea încântat.

— Cu cât se apropie mai mult, cu atât este mai bine. Crede-mă, îl ajuți într-adevăr pe puşti. Dă-i înainte cu încurajările. Asta se potriveşte cu planurile mele. Şi nu-ți face griji. Nimic din ce faci tu n-o să-i pricinuiască vreun rău.

Şi o sărută puternic. Senzația caldă a îmbrățişării lui şi gustul buzelor lui pe ale ei îi alinară deprimarea şi-i amuțiră scrupulele, cel puțin pentru moment.

Aprilie îi făcu loc lunii mai şi mai îi cedă locul lui iunie.

Într-o sâmbătă, Chris Hettinger o invită pe Kate la un picnic special, într-un loc secret pe care-l cunoştea din copilărie.

— E o poiană cu câțiva stejari, printre păşuni, îi spuse el. Nimeni n-o mai ştie în afară de mine. Sunt sigur c-o să-ți placă.

Kate împacheta merindele pentru picnic sub ochii vigilenți ai lui Quentin.

— Să fii cuminte, o povățui el. Eu o să lipsesc din oraş toată ziua şi astă-seară. N-o să te văd decât târziu de tot. Distracție plăcută.

Se întâlni cu Chris în oraş şi el o duse cu maşina într-un ținut de ferme şi livezi. Parcă maşina pe un drum noroios dintre două păşuni şi apoi porniră pe jos spre locul despre care îi povestise el.

Era într-adevăr minunat. Poiana se afla pe o colină sub care se aşternea o vale paşnică, împestrițată de vaci lenevoase. În aer plutea o prospețime văratică. Iarba era mătăsoasă sub picioarele ei fără ciorapi. Zefirul îi mângâia obrajii aproape drăgăstos.

— Ce frumos e! exclamă Kate când Chris aşternu pătura pe iarbă. Nu mai țin minte să fi văzut vreodată un loc atât de îmbietor. Aici o aduci pe Jane?

— N-am adus-o încă niciodată. Când eram mic, obişnuiam să vin aici ca să meditez, într-un fel, am păstrat locul ăsta numai pentru mine. Zâmbi. Eşti prima persoană cu care îl împart, adăugă el.

Se aşezară şi rămăseseră mult timp tăcuți. Kate se lăsă pe spate privind crengile copacilor legănându-se în briza uşoară. Chris se întinse lângă ea.

— Aveam impresia că norii îmi vorbesc, urmă el. Îmi istoriseau o poveste.

Kate zâmbi.

— Eu aveam impresia că aud copacii şuşotind, când se legănau în vânt. Întotdeauna gândeam că foşnetul frunzelor e un fel de grai al lor. Şi gemetele ramurilor la fel. Unii copaci erau mai trişti decât alții...

— Cum ți se pare ăsta? întrebă el arătând spre un stejar uriaş.

Kate zâmbi:

— Ăsta-i fericit. E fericit pentru că noi suntem aici să-l admirăm.

— Poate că e fericit pentru că noi suntem împreună.

Chris se întoarse pe o parte şi se uită la ea. Kate zâmbi, iar Chris părea tulburat.

— Ce este? întrebă.

— Timpul zboară. Curând am să-ți urmez sfatul şi o să mă logodesc oficial. Dar, când se va întâmpla acest lucru, n-o să fie drept să am o prietenă ca tine. Şi nu ştiu ce-o să mă fac fără tine.

Ochii lui albaştri aveau o privire îngrijorată, care o făcu pe Kate să simtă un dor ciudat. Dorea să-l fi întâlnit pe Chris cu mult timp în urmă.

— Dar acum suntem împreună, nu? replică ea. Asta-i ce contează.

El încuviință din cap.

— Da, dar nu vreau să se termine. Nu-mi pot închipui viața fără tine, Kate. Ştiu că pare o nebunie, pentru că nu te cunosc decât de puțină vreme, dar e o realitate. Mai curând mi-aş tăia brațul drept decât să continui a trăi fără tine. Tu mă faci fericit într-un fel pe care nu l-am mai simțit niciodată. Şi nu vreau să pierd acest lucru.

— Nu este nevoie să-l pierzi. Putem rămâne prieteni pentru totdeauna.

Îşi dădu seama, după privirea lui, că nimerise alături. Dar nu voia să audă ceea ce încerca el să-i spună, întinse mâna şi-i atinse obrazul. Chris îi prinse mâna în mâna lui.

— Când te privesc, urmă el, am senzația că aş avea înaintea mea o uşă deschisă. O uşă de care însă nu pot trece. Toți paşii mei mă îndepărtează de ea. Dar adevăratul meu eu, persoana cu care aş vrea să fiu tot timpul împreună e dincolo de această uşă. Şi, dacă nu-i trec pragul, îmi irosesc viața.

Kate rămase tăcută.

— Mă simt derutat, adăugă el cu un mic râs nervos.

— Ei bine, prietenii mei îmi spun întotdeauna că sunt o femeie derutantă.

Chris scoase un sunet scurt, înăbuşit. Apoi o trase spre el şi o sărută.

Atingerea buzelor lui îi dădu lui Kate un soi de leşin. Ochii i se închiseră de plăcere. Sărutarea lui îi transmitea o candoare adolescentină care o răscolea în chip ciudat, dar pe urmă îşi dădu seama cât îi era de interzis să răspundă într-un asemenea chip. Cu oarecare greutate, se smulse din brațele lui.

Se uitau unul la celălalt. Kate îl privea în ochi. Expresia suavă pe care o citea în ei avea asupră-i un efect aproape mai îmbătător decât sărutul.

— Oh, Kate, murmură el, Kate, draga mea...

Îşi ținea mâna pe umărul ei. O trase şi mai aproape de el. Îi acoperi fața de sărutări. Acum şi mâinile ei erau

pe pieptul lui, nehotărâte dacă să-l respingă sau să-l îmbrățișeze. Spre uimirea ei, îi răspundea cu ceva din adâncul trupului, ceva ce nu încolțise decât la atingerea lui. Simțea că-şi pierde controlul şi senzația era delicioasă şi neliniştitoare în acelaşi timp.

Încercă să-şi recapete stăpânirea de sine, dar nu reuşi. El o săruta întruna. Mâinile lui îi mângâiau umerii, obrajii. Curând, cuteză să-i atingă şoldul, pe urmă sânii.

Kate ştia că era într-un mare pericol. Dar supunerea, cedarea care o împingeau spre el nu mai puteau fi înfrânate. Trupul din brațele lui Chris cunoştea de multă vreme atingerea buzelor şi degetelor lui Quentin, dar acum se deşteptase în alt chip, diferit şi irezistibil. Era o femeie cu experiență, care încerca să se împiedice de a-i ceda lui Chris, dar, în acelaşi timp, era o fetişcană inocentă, naivă şi pasionată, care, clipă de clipă, se scufunda tot mai mult în magia atingerilor lui.

— N-ar trebui... izbuti să spună, tremurând în îmbrățişarea lui.

Chris nu răspunse. Asemenea oricărui tânăr ce-şi găseşte femeia căreia i se dăruieşte prima dată, răspunsul lui era însuşi trupul lui.

Îi descheie primul nasture al bluzei, apoi pe al doilea. Ea nu-l opri.

Acum, că făcuse pasul fatal, restul veni încet şi dulce — sărutările gingaşe, murmurele, foşnetul uşor al hainelor dezbrăcate, mângâierea aerului cald şi sărutarea soarelui pe pielea dezgolită.

Curând, cu o delicatețe care-i dezmințea tinerețea şi lipsa de experiență, îi desfăcu pulpele şi îşi găsi drum în ea. Pasiunea o făcu pe Kate să-şi arcuiască spatele şi să-l tragă cât mai adânc în trupul ei, gemete pe care nu şi le mai auzise niciodată îi scăpară din gât. Carnea lăptoasă a feminității tinereşti se oferea fără şovăire, iar gemetele lui de plăcere îi răsunau în ureche ca nişte imnuri ale inocenței. Acum pătrunsese adânc în ea şi fiecare dintre dezmierdările lui era încărcată de o afecțiune care-i

dizolva şi ultima apărare. Şi ceea ce se degaja din ea în întâmpinarea lui, salutându-l, înflăcărându-l, era tot un lucru asupra căruia nu avea nici un fel de control. Era ceva atât de sfios şi totodată flămând, atât de nevinovat şi totodată copleşitor, încât, curând, i se lăsă cu totul în voie, din întreaga inimă.

Picioarele ei erau înlănțuite în jurul mijlocului lui. El o scormonea. Un suspin lung, muzical, îi scăpă de pe buze. Chris îl auzi şi tremură în extazul lui. Miezul ființei ei se deschisese ca să-l primească.

Se terminase. Gâfâiau unul în brațele celuilalt, uluiți de plăcere.

O bună bucată de timp nu se urniră. Amândoi erau surprinşi de cele întâmplate. Pe urmă Kate îi simți zâmbetul pe obrazul ei. Găsise ceea ce căutase. Trecuse peste pragul pe care-l simțise în ea.

Dar Kate ştia că trecuse o graniță şi mai primejdioasă. Pentru că, mințindu-l pe acest băiat, ascunzându-i cine era, îşi pierduse controlul asupra propriei identități. Şi, dăruindu-i-se, sacrificase mult mai mult decât avusese intenția.

Închise ochii şi-l lipi pe Chris de ea, de parcă fortăreața cărnii lui tinere ar fi putut să-i ascundă adevărul care ardea dureros în mintea ei.

Era conştientă că făcuse primul pas într-o lume necunoscută până atunci. Şi primejdiile acestei lumi puteau fi infinit mai mari decât bucuria pe care tocmai o trăise.

Dar era prea târziu ca să mai poată da înapoi. Răul fusese săvârşit.

CAPITOLUL 16

Kate era în pragul infernului. Prefacerea care se petrecea în ea era atât de puternică, încât i se părea că nu se mai recunoştea singură.

Într-un fel ciudat, ascuns, avea senzația că e o fetişcană care tocmai îşi pierduse virginitatea alături de unicul bărbat care exista pentru ea.

Dar însăşi aceste sentimente o umpleau de groază, ştiind că, pierzându-se astfel în brațele lui Chris, săvârşise un lucru oribil, fals. Nu se putea flata, comparându-se cu o virgină. Cea mai potrivită comparație pentru purtarea ei ar fi fost cu ceva la care nici nu îndrăznea să se gândească.

Quentin părea să fi intuit aceste schimbări din sufletul ei. Când erau împreună, părea preocupat, şi nu făcea dragoste cu ea. Kate se întreba dacă nu cumva întrezărise piscul gheţarului în inima ei şi îşi dăduse seama că ea nu mai era în stare să-i răspundă ca înainte, în orice caz, era bucuroasă că nu o mai atingea. Trupul ei era acum altul, atât de nou, încât dorea ca un timp să fie lăsată singură cu ea însăşi.

Şi mai dorea să-l revadă pe Chris. Nu-şi putea lua inima în dinți ca, după cele întâmplate, să-i telefoneze. El trebuia să sune, să-i spună că ține cu adevărat la ea, să o facă să ştie că, în cele petrecute între ei, se implicase şi inima lui. Kate trăia fantezia că i-ar aparține lui Chris.

La câteva zile după întâmplarea din poiană, o sună Chris.

Îi telefonă la restaurant, fiind singurul număr pe care i-l dăduse Kate.

Părea teribil de emoționat:

— Kate, m-am gândit mult. Te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Kate rămase atât de împietrită, încât nici nu găsi cuvinte de răspuns.

— Ştiu că e un şoc pentru tine, urmă el, după ce ți-am vorbit atât despre Jane. Dar, Kate, trebuie să mă crezi. Pe tine te vreau. Tu eşti tot ce-mi doresc pe lume. Te iubesc, Kate.

Se străduia să găsească un cuvânt de răspuns. Privită practic, propunerea lui era un dezastru. Dovedea

că ea îşi împinsese subterfugiile prea departe, că îşi jucase prea bine rolul. Şi, totuşi, în inima ei simțea că se împlinise un vis, un vis vinovat pe care n-ar fi trebuit să-l nutrească.

— Chris, te rog, nu te gândi la aşa ceva, spuse în cele din urmă. Tu nu mă cunoşti cu adevărat. Vrei să te porți cu noblețe, pentru ceea ce s-a întâmplat între noi. Kate vorbea în şoaptă ca să nu fie auzită de celelalte chelnerițe. Crede-mă, Chris, nu-mi datorezi nimic.

— Să-ți datorez? Kate, te iubesc. Nu doresc să mă port cu noblețe. M-am îndrăgostit de tine. Nu înțelegi? Toată viața mea am căutat într-o direcție greşită. O, Kate, am fost atât de orb, atât de prost... dar acum văd totul clar. Te rog, nu-mi răspunde nu. Spune-mi că vrei să te mai gândeşti.

Kate pălise. Receptorul telefonului îi tremura în mână. Se simțea ca un criminal prins asupra faptei.

— Eu... bâigui ea.

— Te rog, spune-mi că ai să te mai gândeşti, stărui el şi bucuria candidă din glasul lui îi frânse inima. Sau, mai bine, nu-mi spune nimic. Ne întâlnim mâine la prânz. Şi discutăm atunci. De acord?

Kate încuviință, uşurată ca, măcar pentru moment, să se simtă scoasă din priză. Hotărî să-şi petreacă seara ticluind o explicație prin care să-l tempereze pe Chris. Avea să fie una din cele mai grele nopți din viața ei, dar o s-o îndure, aşa cum o să îndure şi chinul dureros de a-l refuza.

Agăță receptorul în furcă.

A doua zi era vineri, 13 iunie. O dată pe care Kate avea să şi-o amintească toată viața ei.

Trecuse printr-o noapte de insomnie şi îşi repeta încă în gând ce avea să-i spună lui Chris, când o notă din ziarul de dimineață îi atrase atenția:

Moartea unei personalități din localitate.

O personalitate din localitate, a cărei familie este de

mulți ani un stâlp financiar al comunității din Sân Diego, a murit subit noaptea trecută în ceea ce poliția consideră a fi un caz de sinucidere.

Christopher M. Hettinger, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, fiul omului de afaceri Judd Hettinger, fondatorul şi preşedintele companiei Hettinger, a fost găsit mort în locuința sa de la La Joila, în zorii zilei de vineri, de către părinții săi care se întorceau de la o petrecere. A decedat în urma unui foc de armă, tras în tâmplă, cu un revolver aparținând familiei. Arma a fost găsită lângă cadavru.

Christopher Hettinger lucra ca director adjunct în magazinul Hettinger. Era absolvent al Academiei Exeter (1932) şi al Universității Stanford (1936). În afară de părinți, îşi părăseşte şi două surori, Judith şi Sheilah.

Funeraliile vor avea loc la capela funerară Todd, luni la ora 11 a.m.

Kate ținea ziarul în mâinile înghețate, citind şi recitind nota. I se părea total lipsită de noimă. Dar o umplea de o groază mortală, paralizantă, precum şi de o durere insuportabilă.

Nu vedea nici o rațiune pentru care Chris să-şi fi luat viața. Abia ieri, când o ceruse în căsătorie, păruse plin de o fericire fără margini. Ce putuse să se întâmple în cele câteva ore pentru a-l împinge la sinucidere?

Începu să tremure din toate mădularele. O bănuială ascunsă, care- i asalta toate simțurile, îi spunea că ea era răspunzătoare de această tragedie.

Închise ochii şi se strădui să-şi redobândească controlul de sine. Se găsea încă în bucătăria casei ei, îmbrăcată în uniforma de chelneriță, când Quentin se ivi brusc în uşă. Kate îşi înălță ochii, surprinsă. Quentin plecase dis-de-dimineață şi nu se aştepta să-l vadă până seara târziu.

Quentin părea vesel şi bine dispus.

— Am veşti bune, fetițo. Afacerea noastră a triumfat

cu surle şi trâmbiţe. Chiar mai bine decât m-am aşteptat. Diseară sărbătorim evenimentul. Te duc la Barlucci. Şi vreau să-ţi cumperi o rochie nouă. Şi scoate-ţi din cap porcăria asta de restaurant, adăugă, arătând spre uniforma de chelneriţă. Nu mai ai nevoie de ea. Am intrat în bani, fetiţo!

Se uită la el, năucită. Încă ţinea ziarul în mână. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Ce? întrebă ea.

Quentin o măsură cu privirea.

— Ţi-am spus că totul a ieşit de minune, repetă el. Tu ţi-ai făcut munca ta, eu pe a mea, şi amândoi am scos-o bine la capăt.

Kate se holba la el. Îi intinse ziarul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea arătând spre anunţul morţii lui Chris.

— Ah, asta... Asta-i ceva care nu te priveşte pe tine. O problemă de familie. Nu-i treaba noastră.

Kate se îndreptă spre el.

— Quentin, vreau să cunosc adevărul. Abia ieri am vorbit cu Chris şi era foarte bine. Şi acum... e mort. E ceva imposibil. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Vreau adevărul, Quentin. Trebuie să-l ştiu. Trebuie!

Se apropiase de el şi îşi pusese mâinile pe braţele lui. Îl strângea cu putere, deşi nu îşi dădea seama.

Numai acum observă că strălucirea nervoasă a ochilor lui Quentin era sinistră. Zâmbetul lui nu era fericit, ci răutăcios şi mânios. Kate era cuprinsă de panică şi de o furie crescândă.

El se smuci eliberându-se din mâinile ei şi ridică ziarul, parcurse ştirea despre moartea lui Chris cu o grimasă de nepăsare.

— Ce-i de ştiut? o întrebă. Puştiul a avut o criză de deprimare. Poate că s-a certat cu prietena lui. Ce te priveşte asta pe tine?

— Quentin! strigă Kate cu disperare. Spune-mi adevărul!

O măsură din ochi. Apoi, cu o subită brutalitate, o lovi peste obraz cu palma deschisă. Kate se dădu înapoi. El o îmbrânci, trântind-o pe pat, şi rămase locului, uitându-se la ea cu un rânjet de ură.

Pe urmă luă iar ziarul şi i-l aruncă în față. Paginile se desprinseră, curgând pe ea ca nişte zdrențe de hârtie.

— Vasăzică domnişoara vrea să cunoască adevărul, zău? Din moment ce şi-a jucat rolul, vrea să ştie ce a însemnat asta. Aşa-i?

Speriată, Kate aprobă din cap.

— Bine, spuse el dându-i drumul. Am să-ți spun adevărul.

Se îndreptă spre dulap şi scoase de acolo un plic mare, galben, îl rupse şi dădu la iveală un teanc de fotografii mărite, lucioase, pe care i le aruncă în cap. Căzură pe patul deja acoperit de paginile ziarului.

Kate ridică o fotografie şi o privi. Se făcu albă ca varul văzând imaginea ei, goală puşcă, în brațele lui Chris Hettinger, pe pătură, în poiană.

Se desluşeau umbrele ramurilor stejarului pe trupurile lor, în timp ce făceau dragoste. Expresia feței ei, în fotografie, era pătimaşă, extaziată.

Quentin se uită în jos la ea cu ochii licărind de un triumf negru.

— Cum se face că atunci când eşti în pat cu mine nu arăți niciodată aşa? o întrebă cu sălbăticie în glas.

Kate îşi plimbă privirea de la fotografie la soțul ei. Mâinile îi tremurau ca varga.

— Eu... ce înseamnă asta?

El zâmbi amenințător.

— Eşti sigură că vrei să ştii? S-ar putea să nu-ți placă ce ai să auzi, puicuțo!

— Quentin, spune-mi. Trebuie să ştiu.

— Bine! îşi aprinse o țigară, îşi trase scaunul şi se aşează. Vrei să cunoşti îngrozitorul adevăr? Atunci am să ți-l spun. Amantul tău a murit din cauza ta.

Ochii lui Kate se căscară.

— Ce vrei să spui?

— Am să te lămuresc. În urmă cu câteva luni am reuşit să intru în contact cu domnul Hattinger senior. Era foarte îngrijorat pentru că fiul lui se încurcase cu o fată de jos, o fâță săracă lipită, cu care băiatul îşi băgase în cap să se însoare. Ei bine, tatăl nu putea accepta aşa ceva, pentru că voia să-l însoare cu o fată foarte bogată. N-ar fi irosit el toată învățătura de la Stanford şi toată cariera care-l aştepta pe fiul lui de dragul unei nimeni. Dar băiatul era hotărât. Şi la fel de încăpățânat ca şi taică-său.

Quentin zâmbi.

— Există un singur motiv care l-a făcut pe tată să ceară ajutorul unui tip ca mine. Fata după care i se aprinseseră călcâiele băiatului era maniacă după fidelitate. De fapt, era virgină. Se păstra pentru micul Chris şi îi cerea şi lui acelaşi lucru. N-avea de gând să-şi spargă balonaşul până în noaptea nunții. Bătrânul a aflat toate astea din nişte scrisori pe care le-a şterpelit de la fiu-său. Mi-a prezentat mie informația asta şi am avut o discuție împreună.

Se uită la Kate.

— Bineînțeles că m-am gândit la tine. Tu eşti femeie frumoasă şi cu personalitate. Şi, după cum ştim amândoi, adăugă el cu cruzime, nu te dai în lături de la un pic de hârjoneală. I-am spus bătrânului să nu-şi facă griji, că mă ocup eu să-l încurc pe băiat cu cineva şi că o să fac rost de probe care să dovedească infidelitatea lui față de iubită. Ăsta-i punctul în care ai intrat tu în tablou, fetițo. Trebuia să te împrietenesc cu puştiul. Intenția mea era să vă prind pe amândoi într-o situație compromițătoare, destul cât să dovedesc că băiatul i-a fost infidel domnişoarei Scârț. Şi atunci bătrânul l-ar fi avut la mână pe băiat şi l-ar fi determinat să rupă logodna cu aia.

Zâmbetul lui Quentin deveni mai răutăcios.

— Cum puteam eu să ştiu că ai să mă îndatorezi în chip atât de dramatic, mititico? Mi-ai întrecut toate

aşteptările. Toate speranțele, în fond, ți-am atras atenția să nu devii prea prietenoasă cu el. Doar ştiai că eu sunt un bărbat gelos. Am crezut că nu o să depăşeşti nici un moment stadiul „mână-n mână". Dar tu m-ai surprins de-a binelea. Ai mers până la capăt. Noroc că am pus pe cineva să se ascundă printre dealurile alea şi să tragă totu-n pozã. A fost un spectacol prea frumos ca să fie irosit.

— M-ai... m-ai urmărit?

El dădu din cap.

— Eşti o amantă grozavă, aşa-i? urmă el trăgând din țigară. Vai de mine, dacă mă uit la pozele astea aş putea jura că erai într-adevăr îndrăgostită de boboc. Da, dom'le! Arăți ca o fată îndrăgostită. S-ar zice că tu-ți spărgeai balonaşul în poiana aia.

Acum cuvintele lui țâşneau cu un venin izvorât dintr-o furie nestăpânită.

— Trebuie să-ți mărturisesc că fotografiile astea m-au cam făcut gelos. Mă uitam la ele şi-mi spuneam: „asta-i nevastă-mea". Aşa-mi spuneam, puicuțo. ‚Asta din poze este nevastă-mea. Nevastă-mea care se regulează cu țâncul ăsta!" Da, da. Şi cum ți-am spus, puicuțo, niciodată nu ți-am văzut fața asta când te regulezi cu mine. Nu dom'le. Nu ți-am văzut fața asta.

Kate nu scotea un cuvânt. Lacrimile îi umpleau ochii. Ținea fotografia în mână fără să se uite la ea. Reprezenta ultima imagine a lui Chris Hettinger, ultima oară când îl văzuse în viață.

— Bine, continuă Quentin, şi când i-am arătat babacului pozele, a fost al naibii de mulțumit. Era exact ceea ce-şi dorise, ba chiar mai mult. Acum n-avea decât să rupă logodna cu domnişoara Scârț şi să se însoare cu fata aleasă de tăticu'. Aşa c-am fost plătit generos pentru osteneala mea, am bătut laba cu babacu' şi mi-am luat tălpăşița.

Quentin îşi strivi mucul de țigară şi îşi întinse brațele, satisfăcut. Era vizibil că gusta din plin chinul

soției știind că acesta era pricinuit mai mult de durerea vederii lui Chris decât de ruşinea ei.

— Fireşte, nu m-am oprit aici, urmă el, pentru că, drăguța mea, nici tu nu te-ai oprit doar la prietenia băiatului ăluia. Nu numai că te-ai regulat, dar l-ai făcut să se îndrăgostească de tine, n-am dreptate? Eu sunt un prost, Kate, fetițo. Ştiu ce-a fost între voi doi. Şi o fotografie face mai mult decât o mie de cuvinte, aşa-i? Şi-Un chior poate vedea ce scrie pe fața ta.

Zâmbi din nou.

— Aşa că i-am făcut o mică vizită aseară domnului Hettinger junior. I-am oferit informația că eşti soția mea. Şi i-am spus destul din ce am plănuit noi pentru el, încât să înțeleagă ce impostoare eşti. Şi-a pus-o rău la inimă. Mi-era silă de el, ştii. În fond, am văzut şi eu ce înseamnă să constați că femeia pe care o iubeşti nu-i decât o curvuliță ieftină, o mincinoasă, o târfă de doi bani care-şi face propriile ei interese fără să-i pese pe cine răneşte.

Kate se încovrigase pe pat ferindu-şi privirea, de parcă ar fi vrut să se ferească de cuvintele lui biciuitoare. Lacrimile îi udau perna.

— Restul, continuă el arătând spre ziarul răvăşit de pe pat, e istorie. Desigur, n-am urmărit să-i fac vreun rău micului Chris. Nu-i aşa, puicuțo, nici unul dintre noi nu urmăreşte să-i pricinuiască vreu rău celuilalt când ne facem micile noastre interese? Tu nu urmăreai nimic rău când ți-ai făcut mendrele cu Chris. Pur şi simplu te distrai. Ba chiar te-ai distrat foarte bine. Doar un mic picnic în doi. Nu, n-aveai intenția să provoci o moarte. Nu faci tu aşa ceva, fetițo.

Kate nu putea nici să se mişte, nici să vorbească, întreaga oroare a ceea ce făcuse ea şi a ceea ce făcuse Quentin exploda în ea ca o bombă.

Quentin continua să o privească.

— Ei? o întrebă el. N-ai nimic de spus în apărarea ta?

Kate nu putea găsi nici un cuvânt. Nu numai că

murise un tânăr nevinovat din cauza ei, dar se terminase şi viaţa ei alături de Quentin.

Toate iluziile pe care şi le făcuse din ziua în care schimbase casa lui Ewell Stimson cu maşina lui Quentin erau acum distruse. Plutea în derivă printre rămăşiţele vieţii ei ruinate, iar paginile de ziar răvăşite şi fotografiile împrăştiate pe patul ei erau dovada că merita tot ce i se întâmpla acum.

Quentin părea să-şi dea seama de intensitatea pedepsei pe care i-o aplica şi asculta. Se uita admirativ la corpul ei frumos, corpul care-l sedusese pe sărmanul Chris Hettinger, după cum îl sedusese şi pe el şi, înainte, pe pateticul Ewell Stimson, bătrânul trăgător cu ochiul care o luase pe Kate sub aripa lui.

— S-ar zice că avem câteva „gunoaie" de strâns, spuse Quentin, savurându-şi metafora în timp ce privea la foile de ziar şi la fotografiile risipite pe pat. Ce a fost a fost, fetiţo. Ce s-a făcut nu se mai poate drege. Morţii cu morţii şi viii cu viii. Nimic nu-l mai poate aduce înapoi pe iubitul tău.

Îngenunche pe pat şi se apropie de ea.

— Dar, continuă el, mă ai încă pe mine.

Împinse ziarele de pe pat şi începu să-şi plimbe mâinile pe uniforma ei. Kate nu răspunse atingerii. Era prea amorţită.

Încet, el găsi tivul fustei pe care i-o ridică până descoperi portjartierul. Desfăcu jartierele şi-i scoase ciorapii. Pe urmă găsi fermoarul şi-i dezbrăcă uniforma. Ea zăcea inertă. O studie în sutien şi chiloţi. Cu gesturi încete îi atinse spatele cu degetul şi trasă o literă.

— Litera stacojie, spuse el. A pentru adulter, C pentru curvă.

Îi descheie sutienul. Apoi o întoarse cu stomacul în jos şi-i trase chiloţii făcându-i să alunece pe picioare. îi privi fesele perfect modelate, sexul tânăr şi dulce care-i dăduse atâta plăcere de la căsătoria lor încoace şi care-i adusese acum la acest moment, cu preţul vieţii tânărului

Chris Hettinger.

— Mă ai încă pe mine, puicuțo, murmură el. Îl ai încă pe tăticu'.

Lent, cu cruzime, se lăsă peste ea şi o posedă pe la spate. Simțea tremurul trupului ei amorțit şi ştia că acest act de posedare era ultimul cui bătut în respectul ei de sine. Începu să o macine, gustându-şi propria cruzime.

— Poftim, murmură el cu vocea gâtuită de excitare Asta vrea fetița, nu? Toate sunteți la fel. Vă place să vă distrați şi nu vă pasă unde duce jocul vostru. N-am dreptate? N-am dreptate?

Îşi lăsă privirea pe pat şi văzu una dintre fotografiile ei în brațele lui Chris Hettinger. Expresia de beatitudine, de exaltare de pe fața ei îl aţâță şi mai mult, drept care pătrunse mai adânc în ea, pistonând cu tot mai multă furie, tot mai excitat de dominația lui asupra ei şi de disperarea pe care i-o simțea.

— Nimic nu-l mai poate aduce înapoi, şuieră el. Niciodată. Pentru că tu l-ai omorât, puicuțo, exact ca şi cum ai fi apăsat degetul pe trăgaci. Niciodată, niciodată, niciodată!

La aceste cuvinte sămânța îi explodă în ea. Sughițurile ei de plâns se îmbinau cu gemetele lui de plăcere în tăcerea camerei. Ea zăcea goală şi patetică sub el, udând perna de lacrimi.

Fără să mai adauge un cuvânt, Quentin se retrase din ea cu brutalitate. Pe urmă îşi netezi hainele, îşi aranjă părul în oglindă şi ieşi din casă.

Quentin a lipsit întreaga noapte.

Şi-a petrecut seara chefuind cu câțiva prieteni şi a terminat-o cu o fată, culcându-se cu ea în apartamentul ei. Voia să o facă pe Kate geloasă dacă mai era posibil, voia s-o lase pradă singurătății şi vinovăției ei. Mâine poate că o să-şi mai înmoaie severitatea față de ea. dar în noaptea asta trebuia s-o facă să sufere.

Se întoarse acasă pe la zece dimineața, aproape la douăzeci şi patru de ore după ce aflase vestea sinuciderii

lui Chris Hettinger.

Kate era plecată.

Nu mai rămăsese nici o urmă a lucrurilor ei în apartament. Îşi luase rochiile, paltoanele, fardurile — puţinele ei avuţii —, luase şi blestematele de fotografii ale ei cu Chris şi ziarul.

Quentin rămase uimit de caracterul final al plecării ei. Nu lăsase absolut nimic în urmă.

Îşi dădu seama că îl părăsise definitiv.

Se aşeză pe un scaun şi îşi aprinse o ţigară, îşi roti privirea prin apartament. Văzu mica plită ruginită pe care Kate îi gătise mâncarea, baia strâmtă cu robinetul care picura, pereţii jegăriţi, masa cu vopseaua coşcovită, patul cu arcurile desfăcute.

Aici locuia el. Ăsta era căminul dăruit soţiei care acum îl abandonase. Era un loc ieftin şi sordid, pentru oameni ieftini şi sordizi.

Îşi dădea vag seama că niciodată Kate nu se potrivise cu acest decor şi cu această viaţă. În ciuda sărăciei, a tinereţii şi a ignoranţei ei, avea un misterios aer de noblеţe, care-l impresionase încă de când o cunoscuse la Ewell Stimson şi îl făcuse să o dorească. Această distincţie a ei îl făcuse să se simtă prost după ce se căsătoriseră, întrucât ştia că e o trăsătură pe care el nu o posedă şi pe care nu o avusese nici o femeie din câte cunoscuse până atunci.

Şi acum deveni conştient că tocmai această trăsătură o făcuse să-i fie necredincioasă. Infidelitatea ei nu fusese numai fizică. Dăruindu-se tânărului Hettinger, îşi exprimase aspiraţia ei către ceva ce Quentin nu-i putea da.

De fapt, acum tânărul murise şi Kate plecase. Quentin se gândi un moment să o urmărească. Nu putea să fi ajuns prea departe.

Dar după un timp părăsi ideea. „Călătorie sprâncenată!" se gândi el. Îi ajungea cât trebuise să-şi ajusteze stilul lui personal cu ea. O să se simtă mult mai

bine fără ea.

Pufăi din țigară. O clipă, savură ideea noii lui libertăți. Putea să se ducă oriunde i se năzărea, să se îmbete de câte ori avea chef, să se culce cu toate femeile care-i plăceau, fără să-i mai pese de Kate.

Dar pe urmă privirea îi poposi pe uşa jerpelită a vechiului apartament, cu lanțul ei desfăcut, uşa pe care Kate ieşise din viața lui. Dincolo de această uşă pulsa o lume de şanse, de experiențe pe care el, Quentin, n-o să le guste niciodată, pentru că propriile lui limite îl îngropau aici, în viața asta mizeră, ca prizonier permanent, osândit de propria-i mediocritate.

Zâmbetul îi pieri pe măsură ce gândul îi încolțea în minte. Se uită iar la uşă şi se întrebă dacă, oare, Kate, care trecuse dincolo de ea, va putea vreodată să se bucure de acele experiențe , de acele împliniri pe care el nu ar fi putut să i le ofere niciodată şi pe care nici el nu le va gusta vreodată.

Se gândi din nou la Chris Hettinger şi la expresia extaziată a chipului lui Kate în fotografie, îl cuprinse o furie subită. Aruncă țigara în uşa închisă.

— Du-te! strigă cu glas tare. Fă-ți o viață frumoasă!

Pe urmă, un zâmbet enigmatic îi răsfrânse buzele senzuale, pentru că-şi amintise de ceva ce ştia numai el.

— Las' că ai să mai dai ochii cu mine, fetițo, murmură Quentin.

CAPITOLUL 17

Joseph Knight continua să-şi extindă întreprinderile de-a lungul şi de-a latul Coastei de Est şi în Midwest. Profitând de condițiile economice speciale produse de criză, dobândise controlul asupra unor companii care se clătinau şi îşi folosise strategia financiară pentru a le transforma în surse de profit. Lună de lună averea şi

influența lui sporeau.

Printre cei din branşa lui, avea reputația unui om cu idei incisive, cu originalitate şi cu mare forță personală. Un om care-şi respecta promisiunile, dar în calea căruia nu era sănătos să te afli. Deşi nu se bucura de un profil public, era considerat drept unul dintre cei mai promițători tineri întreprinzători ai țării, un om pe care-l aştepta un viitor mare.

Dar acum nu mai avea aceeaşi inimă uşoară şi acelaşi calm spiritual ca înainte de moartea lui Anne Rizzo. Era răscolit de sfârşitul ei violent, de moartea ei atât de prematură.

Îşi aducea aminte de mişcătoarea ei candoare când o întâlnise prima dată, o candoare care se reflecta şi în felul în care făceau dragoste. Era păcat să vezi o fată atât de pură prinsă în ghearele unui om cum era Carl Rizzo. În acel moment, Joseph Knight gândise că face o faptă bună eliberând-o de Rizzo, chiar dacă, de fapt, îl înlăturase pe acesta din propriul drum.

Dar totul ieşise prost. Anne devenise obsedată de joc şi incapabilă să conceapă viața fără el. Această obsesie, izvorâtă dintr- o parte a personalității ei pe care Joe nu i-o bănuise, o împinsese la moarte.

De ce oare nu putuse să accepte pur şi simplu eliminarea crudului ei soț şi banii pe care-i moştenise de la el şi să înceapă o nouă viață? Era tânără şi frumoasă, ar fi putut să se întoarcă uşor în Maryland şi să se mărite cu un tânăr drăguț. Viitorul ei fusese la latitudinea ei.

Joe nu avea să uite niciodată cuvintele ei grăitoare, fatidice, când încercase să-i spună că se eliberase din închisoarea căsniciei ei:

„Sunt de pe acum în închisoare", spusese.

Joseph Knight nu le înțelegea pe femei. Nu putea concepe o pasiune atât de devorantă, încât o femeie să-şi sacrifice totul pentru a urmări un bărbat care nu o voia. Sau, chiar mai rău, o pasiune care poate mâna o femeie să se distrugă şi pe ea şi pe bărbatul pe care-l iubeşte;

mai curând să-l distrugă decât să-l lase să trăiască departe de ea. Fiind un om de afaceri obişnuit să urmărească profituri realiste, să împingă omenirea în partea în care aceasta e gata să cedeze sau să bată în retragere atunci când nu ceda, nu putea înțelege o femeie hotărâtă să renunțe la viață pentru ceva atât de nesubstanțial ca dragostea pentru un bărbat.

Poate pentru că Joe nu simțise niciodată nimic deosebit pentru o femeie, nu era capabil să perceapă nevoia unei femei de a iubi total şi de a fi iubită total. Pasionata lor neîmplinire, dorința profundă de a trăi prin altcineva decât prin ele însele îl nedumerea.

Şi totuşi această foame adâncă, pe care Knight o observase şi la eroinele marilor dramaturgi şi romancieri de la Shakespeare la Ibsen, de la Sofocle la Tolstoi, era însăşi esența femeii. O foame atât de devastatoare, încât o femeie e gata să înfrunte moartea şi chiar să-şi distrugă iubitul, dacă pierde şansa de a se împlini prin nectarul spiritual al iubirii lui.

Joseph Knight presupunea că toți ceilalți bărbați erau la fel de indiferenți față de femei ca şi el. Aşadar, ajunsese la concluzia că nici un bărbat nu posedă ceva vrednic de pasiunea, de obsesia unei Anne Rizzo. Asemenea femei alergau după fantome, după himere, după pocaluri de aur atârnate de capetele curcubeului.

Joseph Knight vedea numai din afară pasiunea femeilor. Nu se putea pune în locul lor. Şi de asta nu o putuse înțelege pe Anne Rizzo decât când fusese prea târziu, când neînțelegerea lui şi calculele lui greşite o împinseseră la dezastru.

Această permanentă senzație de înfrângere, de tristețe față de o tragedie inutilă, îl ținea pe Joseph Knight într-o stare de depresie sufletească ce dura de câteva luni. Se aruncase cu toate forțele'ân muncă.

Dar continua să fie deprimat. Se simțea nu numai trist, dar şi curios de neîmplinit. Se părea că întregul lui traseu de viață, din ultimii zece ani atât de activi, nu mai

era suficient ca să-i capteze interesul. Activitățile lui financiare nu-l mai stimulau.

Avea nevoie de o nouă provocare, poate că de o schimbare de decor.

Înainte de a se fi hotărât să facă neapărat ceva pentru a-şi potoli starea de nelinişte, i se ivi subit o ocazie ale cărei consecințe fatidice nu erau vizibile pentru Joseph Knight în acel moment.

O veche cunoştință de afaceri din Boston, Jerry Mercado, veni la Joe cu o idee cu totul neobişnuită:

— Joe, vreau să fac ceva senzațional, şi doresc să participi şi tu alături de mine, îi spuse Jerry. Vreau să fiu producătorul unui film. Independent. Am câteva relații care or să mă ajute. Crede-mă, o să fie ceva fantastic. Putem produce un film bun pe o nimica toată şi să-l distribuim în marea rețea de cinematografie. O să facem o avere.

La început, Joseph Knight a zâmbit sceptic, îl cunoştea pe Jerry de ani de zile. Jerry fusese întotdeauna un maniac cinefil. Se ducea la cinema aproape zi de zi, avea trei cinematografe în Boston şi citea cu religiozitate revistele de cinema.

Dar Jerry nu era un om de afaceri versat asemenea lui Joe. Obişnuia să se arunce mereu în inițiative promițătoare, din care până la urmă nu ieşea nimic. S-ar fi zis că nu-şi pregătea temele acasă, nu analiza piața înainte de a-şi investi timpul şi banii.

Cu toate astea, Joseph Knight simțea nevoia unei schimbări de mediu. Şi nimic nu putea fi mai departe de actualele lui preocupări decât Hollywood-ul. Însuşi numele oraşului îi evoca în minte imagini de un exotism înviorător. Nu se aşteptase niciodată să se apropie de Hollywood în viața lui de afaceri.

Deci aceasta era noua arenă pe care o solicita neliniştea lui. O să-l ajute să o uite pe Anne Rizzo şi o să-i întoarcă gândurile spre viitor.

Şi instinctul lui de om de afaceri ciuli urechile când

Jerry îi vorbi despre sumele fabuloase care se pot realiza în oraşul de pe coasta Oceanului Pacific. Fireşte că Jerry exagera perspectivele şi făcea ca producția unui film să pară foarte uşoară. Dar Joseph Knight citise destul despre Hollywood încât să ştie cât realizau anual companiile de filme. Industria cinematografică producea o sumedenie de bani, criză sau necriză.

Joseph Knight decise să-şi încerce norocul.

— Arată-mi scenariul, îi ceru lui Jerry Mercado. Dacă-i bun, intru în afacere.

Două săptămâni mai târziu, Joseph delegă pe câțiva dintre adjuncții săi să preia controlul celor mai importante întreprinderi ale lui din Boston, Miami, Chicago, Philadelphia şi New York.

Plecă împreună cu Jerry la Los Angeles şi se instală într-un apartament la hotelul Beverly Wilshire. Era luna iulie. Joe era surprins de clima din California. Spre deosebire de coasta umedă din Est şi Midwest, era o climă uscată, răcorită de briza proaspătă a oceanului, dar cu văi interioare care ardeau de arşiță, împestrițate cu desişuri de citrice irigate la nişte costuri foarte înalte.

Los Angeles era un oraş tentacular, urât, lipsit de eleganța sculpturală şi de verticalitatea New York-ului, de farmecul Boston-ului, de patina istorică a Philadelphiei sau de splendorile arhitecturale din Chicago. Dar fremăta de o anume energie. S-ar fi zis că afacerile erau purtate pe căi inovatoare, de către oameni care-şi făceau singuri legile după care se conduceau.

Cât despre Hollywood, era pur şi simplu oraşul cel mai nebunesc pe care-l văzuse Joseph Knight vreodată. Din punct de vedere geografic nu era decât un loc cocoțat pe dealuri la vest de Los Angeles, separat de ocean prin câteva mile de şosele supraaglomerate şi deja contaminat de poluarea şi congestia citadină. „Apartamentele" din Hollywood, de la poalele dealurilor, erau la fel de ponosite ca şi cartierele cele mai sărace din New Jersey.

Dar numai la câteva străzi depărtare se înălțau

fabuloasele reşedinţe ale starurilor şi ale managerilor din lumea filmului, ascunse după garduri înalte şi peisaje luxuriante,printre dealuri şi canioanele ce dominau oraşul.

Datorită imensei bogăţii generate de riscanta industrie a filmului, Hollywood-ul se transformase într-o singură generaţie dintr-o comunitate somnolentă într-un loc de etalare a extravaganţei, a ostentaţiei, a fantasticului. Pretutindeni se revărsau averile noi, în reşedinţe cu o arhitectură bătătoare la ochi, cu fântâni şi piscine, cu mobile importate din castele europene.

Aceste locuinţe erau populate de oameni cărora le curgeau banii printre degete, majoritatea dintre ei prima generaţie de imigranţi, oameni care se detaşaseră abia de câţiva ani de începuturile lor modeste din cartierele de est ale New York-ului, dar care arătau acum bronzaţi de soarele fierbinte al oraşului pe care-l cuceriseră cu lăcomia lor, cu viclenia lor, cu talentul pentru afacerile de divertisment.

În interioarele acestor locuinţe erau şi actori care debutaseră ca angajaţi contractuali, lipsiţi de experienţă, tineri naivi din toate colţurile ţării, pentru a fi transformaţi peste noapte în vedete de către făuritorii de imagini publicitare ai Hollywood-ului, de către capriciile publicului şi, uneori, de către propriul lor talent.

Aceştia erau starurile, sclavi cocoloşiţi ai studiourilor pentru care munceau pe rupte, într-o profesiune angajată în cea mai nemiloasă competiţie, şi care trăiau într-un lux nu mai puţin nepotrivit decât cel al directorilor de studiouri. Pentru că erau oameni doar pe jumătate educaţi şi nu mai puţin obişnuiţi cu bogăţia şi cu poziţia lor socială decât erau patronii lor.

Trebuiau să „pozeze" în stâlpi ai comunităţii, plini de încredere şi de succes, aşa cum pozau în rolurile lor în faţa aparatelor de filmat. Irealitatea existenţei lor era pe măsura teribilei precarităţi a poziţiei lor cocoţate în vârful grămezii hollywoodiene, o escaladare care putea fi în orice

moment periclitată de o singură scădere la casa de bilete. Nu-i de mirare că atât de mulți dintre ei erau consumatori de droguri, alcool şi viață primejdioasă. Iluziile nu constituie decât un postament foarte precar, chiar dacă aceste iluzii aduc venituri colosale.

Dar dacă anxietățile poziției lor îi măcinau pe dinăuntru, la exterior nu se vedea nimic, întotdeauna, acelaşi zâmbet radios adresat fanilor. Şi, oriunde se mişcau, agenții publicitari erau prin preajmă, fotografiindu-i şi în-registrând imagini predigerate pentru publicul flămând.

Era un spectacol uimitor acest oraş urât, înecat în fum şi de trafic, în care studiourile se lăbărțau pe hectare întregi, încărcate de mormane uriaşe de decoruri, cavernoase cutii de rezonanță şi magazii. Fiecare dintre aceste studiouri era o adevărată uzină, în care vedetele trudeau alături de tehnicieni bine plătiți şi de constructori pentru a crea un produs cât mai profitabil într-un minimum de timp.

Totuşi aceste uzine, atât de specific americane în continua lor producție de masă, erau total diferite de oricare altele întâlnite de Joseph Knight în cariera lui de afaceri. Pentru că aceste uzine fabricau fantezie. O fantezie care era înfulecată cu lăcomie, zi de zi, de un public flămând de o evadare din vremurile grele,, care făceau viața reală aproape de nesuportat.

Ca om de afaceri cu picioarele pe pământ, obişnuit cu realitatea afacerilor, Joseph Knight socotea Hollywood-ul absurd. Nicăieri în peisajul lui nu puteai găsi acel vis al omului de afaceri care este „lucrul sigur". Aici găseai numai staruri a căror ascensiune spre vârfurile popularității era la fel de imprevizibilă ca şi jocul primejdios al acțiunilor de la bursă. Iar spectacolul bogătaşilor din Hollywood, bancheri deveniți peste noapte esteți, încercând să măsoare gustul publicului prin cârpeli romanțioase şi melodrame siropoase, era atât de obişnuit, încât un om de afaceri adevărat, care trăia

numai din certitudini, se simțea perplex.

Şi totuşi tocmai acest element de hazard, de neverosimilitate, dădea Hollywood-ului strălucirea sa specială, întregul oraş împărtăşea imitația țipătoare a „stilului înalt", sfruntata goană după succese rapide, care confereau starurilor vremelnica lor strălucire. Era un loc în care instinctele elementare se îmbinau cu nevoia universal umană de vis şi de glorie. O lume hibridă în care afacerile se amestecau morbid cu arta.

Joseph Knight se pomeni atras de această lume care făcea apel la nevoia lui de provocare şi de pericol. Şi intelectul lui era stimulat de produsele pe care le dădea Hollywood-ul. Filmele aveau intrigi perfect previzibile, scrise după o rețetă şi consumate ca bomboanele de publicul care le aştepta. Şi, totuşi, undeva, dincolo de personajele stereotipe şi dramele familiale, aveau ceva comun cu marile piese ale lui Ibsen şi Cehov pe care Joseph Knight învățase să le admire. Ce anume era acest ceva, nu ştia încă. Dar îşi dădea seama că filmul hollywoodian era un lucru care trebuia luat în serios . Nu numai pentru că apela la sentimentele universal umane, ci şi pentru că producea o groază de bani.

Din acest motiv, Joseph Knight hotărî că făcuse o mişcare bună venind aici.

Dar dacă Hollywood-ul era un loc în care norocul îți bătea la uşă, Jerry Mercado nu era omul care să deschidă uşa.

Venise aici fără nimic altceva în buzunar decât un aranjament neoficial cu un mic producător independent şi o înțelegere, prin strângere de mână, cu reprezentantul uneia din cele mai importante rețele de cinematografie.

Producătorul angajase un scenarist de mâna a şaptea să scrie un scenariu pentru un film de aventuri, o fanfaronadă intitulată Mări înfuriate, cu elementele de dragoste previzibile şi un sfârşit convențional.

Joseph Knight citise scenariul şi i-l înapoiase lui Jerry încuviințând din cap, politicos, nedorind să toarne o

găleată cu apă rece pe un plan despre care nu ştia încă prea multe.

Producătorul reuşise să adune câteva talente anonime pentru rolurile principale şi câțiva tehnicieni nesindicalizați pentru treburile de sunet, lumină şi aşa mai departe. Aparatura de filmare urma să fie închiriată de la un studio minor din Culver City, la un preț foarte ridicat.

Jerry Mercado părea foarte ațâțat de această aventură. Era atât de excitat de perspectiva de a-şi vedea numele pe celuloid, în calitate de co-producător al filmului Mări înfuriate, încât nu dăduse atenție riscurilor pe care le implica proiectul.

După o oarecare gândire, Joseph Knight investi douăzeci de mii de dolari în această inițiativă.

Se ținu deoparte în timp ce Jerry şi producătorul executiv parcurgeau procesul complicat al distribuției şi al preproducției. Vizită de mai multe ori platoul în timpul filmărilor şi îşi însuşi cât mai multe cunoştințe despre tehnica producerii unui film. Superviza împreună cu Jerry şi ceilalți secvențele realizate zilnic şi îşi notă pentru el stângăciile evidente ale actorilor şi regizorului.

Şi învăță.

Filmarea ținu trei săptămâni. După aceea, post-producția şi lansarea publicității durară două luni. *Mări înfuriate* era departe de a fi un film mare.

Până la urmă, s-a dovedit un eşec colosal.

Ca produs finit, arăta aşa cum era: un film de categoria B, stereotip, potrivit să ruleze doar ca un auxiliar la un cinematograf mare, şi mai uşor de uitat decât majoritatea celorlalte filme de duzină.

Şi s-a mai întâmplat că reprezentantul rețelei de cinematografie care-i promisese lui Jerry să-i distribuie filmul, şi-a retras promisiunea. Financiarii din New York care patronau rețeaua de cinematografie respinseseră filmul, explică el, pentru că erau supraâncărcați de filme din propriul lor studio din Hollywood.

Jerry era surprins şi dezamăgit de aceste veşti proaste. Dar Joseph Knight, care-şi învățase cu răbdare lecția despre sistemul studiourilor din Hollywood în tot timpul cât asistase la turnarea filmului *Mări înfuriate*, nu era mirat. Nu-i spuse însă nimic lui Jerry. Îşi păstră gândurile pentru el.

Mări înfuriate nu a fost prezentat în Statele Unite. A fost vândut unei rețele de cinematografie europene, unde a fost foarte repede scos de pe afiş. Toți banii investiți de Joseph Knight şi de Jerry au fost pierduți.

Jerry a fost tare mâhnit o bucată de vreme, după care a spus, înălțând din umeri:

— Data viitoare o să avem mai mult noroc, Joe. Cred că treaba asta cu filmele e mai păguboasă decât mi-am închipuit eu. Intenționez să mă întorc la Boston, unde pică un ban mai bun.

Joe dădu din cap şi-i ură prietenului său drum bun. Dar el mai rămase câteva săptămâni la Hollywood, cumpănind experiența prin care tocmai trecuse.

Pierduse douăzeci de mii de dolari în inițiativa greşită a lui Jerry, dar din acest eşec trăsese o seamă de învățături prețioase. Şi impresia pe care i-o făcuse Hollywood-ul, ca un oraş al absurdității şi al haosului, se schimbase. Mintea lui de om de afaceri îi spunea că aici se pot face milioane şi milioane de dolari. Şi aceste milioane erau câştigate de oameni prudenți şi puternici, care îşi consolidaseră pozițiile lor în studiouri vreme de două decenii tumultuoase.

Oamenii aceştia erau monopolişti. Îndopau cu sila publicul cu propriile lor produse prin sistemul de rezervare-blocaj, prin care proprietarul unui cinematograf putea să prezinte filmele-bombă ale unui studio numai dacă le accepta şi pe cele mai slabe. Aşadar, îşi asigurau succesele financiare ținându-i pe producătorii independenți, de teapa lui Jerry Mercado, departe de prăvălia lor.

Bogății fabuloase şi un monopol care controla

accesul la aceste bogății — ăsta era Hollywood-ul.

Această dublă ecuație atrăgea spiritul de întreprinzător al lui Joseph Knight. Ideea unei piețe închise, controlate de oameni puternici şi cu autoritate, însemna o provocare pentru el. Nutrea gândul de a pătrunde pe această piață şi de a o forța să-i facă loc. Asemenea ambiții depăşeau talentele unui om impulsiv şi nedisciplinat de talia lui Jerry Mercado. Dar pe Joseph Knight nu-l depăşeau.

După câteva săptămâni de gândire, Knight luă o hotărâre. Îl chemă la telefon pe avocatul şi consilierul lui financiar, Elliot Fleischer din New York.

— Elliot, doresc ca un timp să supraveghezi tu lucrurile în locul meu. Dacă se ivesc probleme, sună-mă la Beverly Wilshire. Aici locuiesc.

Când Joseph Knight puse telefonul în furcă pregătindu-se pentru o noapte de somn bun, nici el, nici oraşul agitat din jurul lui nu visau că decizia lui solitară avea să schimbe istoria Hollywood-ului.

CAPITOLUL 18

Kate Hamilton era moartă.

Murise pe un pat din Sân Diego, înconjurată de ziare şi de fotografii lucioase care vorbeau despre o ruşine căreia nu-i putea supraviețui.

Trupul care-i aparținea — trupul frumos al unei fete de optsprezece ani, pur şi fraged, nepurtând nici o urmă a întâmplărilor prin care trecuse — continua să hoinărească prin lume. Dar personalitatea din acest trup fusese consumată până la cenuşă de propriile-i trăiri. Şi, multă vreme, nici o nouă personalitate nu avea să o înlocuiască. Pe Kate o aştepta o lungă călătorie până când să se poată regăsi iar.

Timpul trecea. Kate pribegea. Avusese o duzină de slujbe într-o duzină de oraşe. Călătoriile ei o purtaseră

din Arizona până în Florida, din St. Louis şi Chicago până în punctul cel mai nordic din Mâine. Văzuse o bună parte din Statele Unite, dar fără să observe mare lucru, întâlnise mulți oameni, dar fără să le acorde vreo atenție. Trecuse prin multe experiențe, unele dintre ele violente, dar fără să fie marcată în vreun fel. Sufletul din ea era ca o sămânță ferită de germinare prin însăşi teaca ei tare. Nimic din ce i s-a întâmplat până la acea renaştere ce avea să vină nu a avut vreun conținut de realitate.

Oamenii cu care îşi încrucişase drumul în acei ani aveau să-şi amintească mai târziu de ea ca de o persoană mai curând „absentă" în relațiile cu ei. Şi mai spuneau că era înconjurată de un mister, o abstractizare, care te intrigau şi te înfiorau, cu atât mai mult cu cât devenise capabilă de cele mai imprevizibile lucruri. Şi, când împrejurările o cereau, era capabilă şi de violență.

În Santa Fe, unul din primele ei popasuri după San Diego, găsise de lucru, în calitate de chelneriță, într-un restaurant cu mult diferit de birtul lui Ewell Stimson. Acolo i-a fascinat pe patroni cu mersul ei de felină, cu trupul ei frumos, cu părul ei nisipiu devenit blond de la soare, cu pielea ei arămie...

Odată, un nefericit de client — un comisionar — a confundat inconştienta ei senzualitate cu o invitație sexuală. A aşteptat-o la ieşirea de la lucru în parcajul restaurantului. Confundând expresia goală a ochilor ei cu o încuviințare, a cutezat să-şi pună mâinile pe ea.

Kate l-a lovit în față cu pumnul atât de sigur şi atât de perfect echilibrat în traiectoria lui, încât omul s-a prăbuşit la picioarele ei aproape inconştient. După care a răsturnat peste el lada de gunoi a restaurantului şi a plecat uitând incidentul pe loc.

Într-un oraş de pe coasta Golfului Mexico, a lucrat timp de două luni ca secretară — recepționeră la o agenție imobiliară, într-o zi, patronul ei a luat-o să vadă o casă. Acolo şi-a deschis inima în fața ei.

— Kate, te iubesc. Am păstrat sentimentul ăsta în

mine atât cât am putut. Nu mai suport să te văd la serviciu, să-ți aud glasul. Nu mai pot dormi pentru că toată noaptea mă gândesc la tine. Vrei să te măriți cu mine?

Ochii lui Kate se dilatară de surpriză. Până în acest moment, abia de observase existența patronului, i se părea uluitor că ea putuse să aibă asemenea efect asupra lui, în timp ce el avusese atât de puțin efect asupra ei.

În acea seară părăsi oraşul fără să se mai ostenească să-şi dea demisia de la slujbă. Când a doua zi nu se prezentă la lucru, patronul începu să investigheze. Kate îi lăsase proprietăresei cheia apartamentului, dar nici o adresă unde putea fi găsită. Nimeni nu ştia unde plecase.

Patronul nu a mai văzut-o niciodată de atunci.

Nu rămânea mult în slujbe, îşi pierdea curând interesul pentru orice loc unde se stabilea. Din Dudluth la Portland, de e la Rapid City la Baton Rouge, din El Paso la Munții Stâncoşi, călătorea fără noimă, în direcții determinate de trenul sau de autobuzul care pleca cel mai repede.

O adevărată nomadă, nu putea rămâne prea mult în acelaşi loc. Şi, când rămânea într-un oraş mai mult de o lună sau două, îşi schimba domiciliile. Se muta într-un apartament sau într-o cameră mobilată, locuia acolo câteva săptămâni fără să mute un ac sau să adauge măcar un calendar. Nu observa niciodată gândacii care se târau pe podea sau aerul rece care se strecura prin crăpăturile ferestrei, certurile vecinilor sau hărmălaia copiilor p coridor.

Apoi, ca mânată de o nevăzută forță naturală, se muta, migrând într-un apartament sau în partea opusă a oraşului, unde rămânea un timp până se muta din nou.

Cei care îi vedeau expresia distantă din ochi, presupuneau că se gândeşte la ea însăşi. Dar nici c-ar fi putut greşi mai mult. Peregrinările ei fizice corespundeau unei divagații mentale pe parcursul căreia niciodată nu privea în ea însăşi sau în trecut. Mama şi tatăl ei vitreg,

Ewell Stimson, Quentin şi nefericitul Chris Hettinger erau cu toții absorbiți pe un soi de nisipuri mişcătoare din inima ei.

Într-o după-amiază, în timp ce stătea în apartamentul ei din partea sudică a oraşului Baltimore, auzi o muzică ciudată care venea din capătul holului. Se ridică, ieşi din cameră, bătu la uşa vecinului şi văzu că aparatul de radio era deschis. Ceru voie să rămână până la sfârşitul muzicii. Vecinul, un tânăr, o invită să ia loc.

Când muzica se sfârşi, crainicul anunță că ascultaseră Simfonia a şaptea de Beethoven.

A doua zi Kate se duse la magazinul de muzică şi cumpără un patefon. Era scump şi plăti pe el o bună parte din economiile ei. Cumpără şi un disc cu Simfonia a Şaptea de Beethoven, executată de Filarmonica din Berlin, dirijată de Furtwängler.

Îşi duse acasă discul şi patefonul şi începu să as culte. Apoi puse discul iar şi iar.

După două zile, vecinul din capătul holului îi bătu la uşă. Auzise muzica şi voia să o cunoască mai bine pe Kate. Dar ea îi închise uşa în nas.

Asculta tot timpul discul, fără să ia seama la zgârieturile care se adunau pe el din cauza neglijenței cu care îl mânuia.

Vecinii clătinau din cap când auzeau iar şi iar muzica aceea ciudată, complexă, înaripată. Dar ştiau că n-ar fi avut nici un rost să i se plângă de zgomot. S-ar fi uitat în ochii lor şi ar fi dat din cap, pentru ca pe loc să uite cele ce-i spuseseră.

Ascultă simfonia timp de cinci săptămâni, şi pe urmă, într-o după-amiază ploioasă, când orchestra ataca partea a doua, se ridică brusc, se uită iritată la patefon şi smulse acul de pe disc.

Nu a mai ascultat niciodată discul acela şi nici un altul. Discul zăcu pe patefon, adunând praful, până în ziua când Kate se mută. Dărui aparatul unei vecine şi nu se mai gândi niciodată la Beethoven sau la muzică.

Uneori îşi făcea prietene, în ciuda faptului că era atât de absentă. Aerul ei misterios le atrăgea. Fetele, al căror destin era la fel de previzibil ca şi pălăvrăgeala lor provincială, îmbrăcămintea şi visurile lor mărginite, vedeau în ea ceva exotic şi de neîmblânzit. Îi destăinuiau totul, pentru că era o excelentă ascultătoare, vidul ei lăuntric îngăduindu-i să le absoarbă spusele fără să le filtreze prin propriile-i preocupări şi sentimente.

Adeseori aceste fete deveneau dependente de Kate, pentru că vedeau în felul ei tăcut de a fi o independență la care ele nu puteau aspira. Şi când, într-o bună zi, pleca brusc fără să le lase vreo adresă, rămâneau nedumerite şi rănite.

Bărbații o găseau irezistibilă, iar femeile nu-şi mai puteau lua privirile invidioase de la ea. Avea în ea ceva pământesc şi puternic, care acționa ca un magnet asupra celorlalți. Şi pe măsură ce trecea vremea, devenea tot mai frumoasă. Aura ei enigmatică adăuga o ciudată strălucire gambelor ei lungi, sânilor tari şi rotunzi, pielii bronzate şi neobişnuitei frumuseți a chipului ei.

Dar nici un bărbat nu izbutise s-o atingă. Şi nici o dorință sexuală nu-i tulbura vidul interior. Sexualitatea ei căzuse într-un somn adânc, fără vise, din care, s-ar fi zis, nu avea să se mai trezească niciodată. Şi nu-i simțea lipsa.

Singurele ființe care păreau să o înțeleagă erau copiii.

Fiica celei de-a doua proprietărese a ei din Atlanta, o fetiță de nouă ani, care se numea Terry, al cărei tată plecase de acasă cu ani înainte şi a cărei mamă era o muncitoare alcoolică, bătu într-o zi la uşa lui Kate.

— Mama o să vină acasă târziu, o anunță ea liniştită. Vrei să joci Monopoly cu mine?

Kate îşi privi vizitatoarea. Mama fetiței nu-i adresase nici un cuvânt lui Kate, de când se mutase acolo. Privirea din ochii ei o inhiba. Dar fetița nu părea speriată de ea.

— Vino înăuntru, o chemă Kate.

Fetița aşează jocul pe măsuța de cafea din fața patului rabatabil şi se uită la pereții goi ai camerei.

— De ce nu-ți pui tablouri pe pereți? o întrebă.

— Ca să pot vedea ce vreau eu când mă uit la ei. Asta e camera mea, nu a lor.

Copila îşi spuse că niciodată nu auzise pe un adult rostind un lucru atât de convingător şi de potrivit cu felul ei de a gândi.

Jocul Monopoly rămase nedeschis. Întreaga după-amiază fetița făcu conversație cu Kate. Îi povesti necazurile ei copilăreşti şi-i puse întrebări la care Kate răspundea direct şi onest. Când sosi vremea să plece, lui Terry îi veni greu să se rupă de Kate.

În acea seară îi spuse mamei sale că doamna de la 2B e „drăguță".

Mai veni pe la ea şi petrecură ore întregi împreună jucând jocuri şi desenând sau pur şi simplu stând de vorbă. Adeseori interveneau tăceri lungi, pline de o mută înțelegere, care făcea ca vorbele să nu fie necesare. o adora pe Kate. O considera a fi prima persoană pe care o înțelegea şi care o înțelegea şi pe ea.

Kate nu o trata ca pe un copil. Dar nici ca pe un adult, deoarece Kate nu-i respecta pe adulți. O trata ca pe ceva aflat deasupra unui adult. Pentru că, în ochii ei, adulții erau josnici şi meschini, vrednici de dispreț.

Terry era încă neformată, plină de spații goale care se cereau umplute. Totuşi în spatele măştii copilăreşti, jucăuşe şi politicoase, Terry încerca să-şi depăşească trecutul sordid şi familia şi să devină o persoană. Era exact ceea ce încerca şi Kate să facă.

Când se desprimăvără, începură să facă excursii cu autobuzul prin țară. Se plimbau împreună prin pădure, se culcau în iarba înaltă smălțuită de flori, traversau pârâiaşe. Terry era în al nouălea cer. Vedea în Kate o extensie în carne şi oase a misterelor lumii, a misterelor celor bune, în care şi-ar fi putut afla şi ea un destin. Kate era singura persoană în care Terry avusese vreodată

încredere.

Şi, după un timp, Kate plecă din oraş. Fără să lase vreo adresă, astfel încât Terry să poată lua legătura cu ea. Fetița o întrebă pe mama ei ce se întâmplase cu doamna drăguță de la 2B. Maică-sa îi răspunse că nu ştie şi, în sinea ei, mulțumi stelei ei norocoase pentru plecarea lui Kate. Pentru că ea nu credea că o asemenea făptură, atât de sălbatică şi de imprevizibilă, era o tovărăşie nimerită pentru fiica ei.

Fetița îşi luă blocul de schițe, pe care desenase atât de multe împreună cu Kate, şi încercă să-i facă un portret, care să-i rămână ca amintire. Dar constată că îi era cu neputință să prindă esența feței lui Kate, care nu fusese niciodată vizibilă în trăsăturile ei fizice. Totuşi, păstră portretul, lăsând ca imaginația să adauge ceea ce ochii nu putuseră vedea.

Pe măsură ce timpul se scurgea, începea să accepte noua ei solitudine, şi amintirea chipului şi glasului lui Kate păli. Totuşi, din când în când, îi sosea din câte un oraş îndepărtat o carte poştală ilustrată cu numele ei pe ea. Şi uneori câte un obiect neobişnuit îi sosea într-un plic: o carte, o revistă, o lăbuță de iepure, o mostră de rocă vulcanică. Aşa încât fetița ştia că prietena ei nu o uitase.

Traiectoria complicată a vagabondărilor lui Kate luă o întorsătură neaşteptată când îşi găsi o slujbă de chelneriță într-un mic restaurant din Nebraska şi legă o nouă prietenie.

Kate sosise în oraş şi ceruse de lucru la primul restaurant întâlnit. Avea deja o mare experiență în această muncă şi ştia ce era de făcut.

Fata care o servi în restaurant purta un ecuson de identitate pe care scria numele „Melanie". Era extrem de drăguță, cu păr negru şi ochi verzi şi un ten trandafiriu. Era mai înaltă decât Kate şi avea corp de model.

Kate comandă o cafea şi o întrebă:

— Aş putea găsi de lucru aici?

— Ai nevoie de o slujbă? o întrebă Melanie.

Kate încuviință din cap.

— Mă rog, patronul zice că nu angajează, răspunse Melanie încruntându-şi sprâncenele, dar eu ştiu că două fete or să plece în curând. Una se mărită şi cealaltă, mă rog... are nevoie de o intervenție chirurgicală, dacă ştii la ce mă refer. Dacă-i ceri, n-o să te angajeze, dar eu pot să pun un cuvânt bun pentru dumneata. Cum te cheamă?

— Kate.

— Bună, Kate.

Melanie nu avea nevoie s-o întrebe dacă ştie meseria de chelneriță. Dintr-o singură privire se lămurise că era o femeie cu experiența restaurantelor.

— Las' pe mine, o asigură Melanie făcându-i cu ochiul.

Chiar în acea seară Kate fu angajată. Şi cum încă nu-şi căutase un hotel, îşi găsi o colegă de cameră, pentru că Melanie insistă să locuiască la ea.

În următoarele câteva săptămâni cele două fete se împrieteniră. Lui Kate îi plăcea optimismul juvenil al lui Melanie.

Iar Melanie, ca atâția alții înaintea ei, căzu vrajă calității de ascultătoare a lui Kate. Ea vorbea pentru amândouă. Melanie era o fată candidă, puțin cam zăpăcită, dar pură. Adora cinematograful.

Citea toate revistele de cinema şi era la curent cu toate detaliile din viața vedetelor. Vorbea tot timpul despre marii actori şi actrițe, Clark Gable, Jean Harlow, Bette Davis, Carole Lombard, cu un jind care o mişca pe Kate.

Unica notă neplăcută în prietenia lor veni dintr-un unghi neaşteptat.

Patronul, care era şi bucătarul restaurantului, un individ despotic care se numea Rolf, se simți curând foarte atras de Kate. Nu-şi mai putea lua ochii de la ea când o vedea lucrând. Mersul ei îl captiva. Avea în ea o mândrie şi o senzualitate arzătoare cum nu mai văzuse la

o femeie.

Observase desigur armura impenetrabilă în care-şi învăluise personalitatea şi, o bună bucată de vreme, se simțise prea intimidat pentru a îndrăzni s-o abordeze. Dar până la urmă obsesia birui şi, într-o seară, încercă să o pipăie.

Dar Kate îl îngheță cu o privire atât de periculoasă, încât omul se retrase pe dată. Ochi de om gata să ucidă, îşi spuse Rolf. Era o femeie capabilă de orice.

Din acea seară se ținu la distanță de ea. Dar nu şi-o putea scoate din gând. Îşi pierduse somnul. Nu se putea concentra la munca lui. Îşi spunea că o să-şi piardă mințile. Ar fi vrut s-o concedieze, dar nu se îndura să n-o mai vadă.

În cele din urmă, la disperare, îşi întoarse atenția spre Melanie. Şi ea era o fată foarte frumoasă — şi-apoi era colega de cameră şi unica prietenă a lui Kate. Dorind-o pe ea era aproape cum ar fi dorit-o pe Kate — dar mult mai puțin periculos.

Rolf începu s-o deranjeze pe Melanie cu atenția lui, îi făcea avansuri mai mult sau mai puțin subtile. În bucătărie. O invită să iasă cu el. Îi oferi bani, cadouri, şi când îl refuză, o amenință.

Lucrurile evoluară din rău în mai rău. Rolf, ațâțat de o dorință pe care nu o putea potoli, o asalta pe Melanie, care simțea că pasiunea lui e greşit îndreptată, dar nu ştia cum să scape din situația neplăcută.

Într-o zi, aproape de ora de închidere, bucătarul a întrecut orice măsură când a dat peste Melanie, care-şi scotea uniforma în spatele bucătăriei, îşi desfătă ochii cu brațele ei lungi, subțiri, cu sânii ei mici şi tari, cu pulpele lăptoase. Şi, deodată, se năpusti pe ea ca un taur în călduri, înainte ca fata să se fi putut apăra, o şi cuprinse în brațe şi începu s-o acopere cu pupături lipicioase şi să-şi frece penisul de corpul ei fragil. Lui Melanie i se tăie răsuflarea.

— Ajutor! strigă ea slab. Ajutați-mă!

În clipa aceea auzi un sunet puternic ca un gong, atât de rezonant, încât capul şi urechile lui Melanie vibrară. Rolf se prăbuşi într-o grămadă inertă la picioarele ei. În spatele lui, o văzu pe Kate în picioare, ținând în mână o tigaie mare, cu coada lungă — îl pocnise pe Rolf cu toată forța în creştetul lui chel.

Cu răsuflarea încă tăiată, Melanie îi zâmbi recunoscătoare salvatoarei ei.

— Îți mulțumesc din inimă. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu veneai tu.

Era pe jumătate goală şi purta pe piele semnele mâinilor lacome ale atacatorului ei.

— N-ai de ce să-mi mulțumeşti, răspunse Kate cu indiferență, aruncând calm tigaia pe pieptul patronului ei încă inconştient.

— Dar mi-e teamă că va trebui s-o ştergem de aici, urmă Melanie. Când s-o trezi, o să ne dea afară pe amândouă, mai mult ca sigur.

Kate ridică din umeri:

— Foarte bine.

Melanie îşi aruncă deoparte uniforma şi îşi scoase rochia de stradă din dulapul ei în perete. Kate o ajută să-şi tragă fermoarul.

— Hei! exclamă Melanie. Am o idee.

— Ce anume?

— Hai să mergem la Hollywood!

Prietenia cu Kate şi spectacolul violenței acesteia față de Rolf îi dăduse lui Melanie curajul de a plonja într-o viață nouă, de a arde toate punțile din urma ei şi în sfârşit, de a-şi vedea visul cu ochii.

Dar n-ar fi putut pleca fără Kate.

Aceasta din urmă nu arăta deloc impresionată.

— Hollywood? întrebă ea.

— Hai, te rog, Kate, o imploră Melanie. Acolo am visat întotdeauna să plec. Dar până acum n-am avut curajul să fac primul pas. Însă dacă tu vii cu mine, am să reuşesc să-l fac. Vrei să vii?

Kate îşi dădu seama de sinceritatea cuvintelor lui Melanie. Fata era o visătoare, genul de persoană care nu are curajul să-şi traducă ambițiile în fapt până când cineva nu-i oferă un sprijin.

Kate dădu cu banul în gând. Nu-i păsa unde merge şi cu cine. De ce să nu-i facă lui Melanie această mică favoare? în ce o privea pe ea, nu avea ce să piardă.

Îşi desfăcu şorțul şi-l aruncă în capul lui Rolf.

— În ordine, îi spuse lui Melanie. Să plecăm!

În acea noapte amândouă se găseau în autobuzul de Los Angeles.

Cât de puțin îşi dădea seama Kate că, prin această călătorie nocturnă, nu urmărea destinul lui Melanie, ci pe al ei înseşi.

CARTEA a II-a

CAPITOLUL 1

Joseph Knight a continuat să stea la Hollywood. Dar nu ca turist sau ca cinefil amator. Era un om cu o misiune. Indiferent la oraşul din jurul său, s-a cufundat în mecanismul interior al producției de filme, devenind un expert în acest sector.

A studiat profilul financiar al fiecărui studio important, s-a familiarizat curând cu codul legal întortocheat, care apăruse în ultimii douăzeci şi cinci de ani pentru a susține marea finanță din lumea filmului. A studiat carierele marilor patroni de studiouri, Mayer, Thalberg, frații Warner şi Sam Goldwin, de la începuturile lor ca fii de negustori imigranți şi până la ascensiunea la faimă şi putere.

Şi a văzut filme.

Nu numai că a văzut fiecare film produs de marile studiouri — un lucru care i-a luat mult timp, pentru că fiecare studio producea între cincizeci şi o sută de filme pe an —, dar a pătruns şi la Arhivele filmelor din Hollywood şi s-a cufundat în reputatele filme ale lui D.W. Griffith, Eric von Stroheim, King Vidor şi alții.

A studiat tradiția filmului mut de la începuturile filmulețelor de o singură rolă până la marile melodrame ale lui Griffith ca *Intoleranță* şi *Naşterea unei națiuni*. Pe urmă a studiat radicala tranziție de la filmul mut la cel sonor, şi efectele sale nu numai asupra vedetelor ci şi a scenariştilor şi regizorilor de film. A cercetat felul în care filmele au înfruntat presiunile financiare ale anilor marii crize ca şi efectele emoționale ale sărăciei devastatoare asupra gustului marelui public.

Cu cât învăța mai mult, cu atât era mai convins că Hollywood-ul, în ciuda suprastructurii lui monopoliste, putea fi forțat să-i facă loc lui Joseph Knight.

Atentul lui studiu asupra lumi filmului l-a făcut să înțeleagă că studiourile nu erau acei independenți care pretindeau a fi. În realitate, nu erau decât ramurile productive ale unor uriaşe corporații cu rădăcini în New York, corporații ale căror surse de venituri constau în proprietatea asupra rețelelor de cinematografie. De la Paramount cu cele 1200 de săli ale sale, la Werner cu 425 şi Fox cu 500, Continental cu 550, până la Monarch cu 400, aceste corporații făceau profituri ținându-şi sălile pline de spectatori, în acest fel, produceau filme în propriile lor studiouri şi le proiectau în propriile lor cinematografe — unele producții majore cu mari staruri, precum şi producții modeste, din categoria B, cu actori anonimi, pe care le completau cu jurnale de actualități şi filme de desene animate.

Iluştrii şefi ai studiourilor din Hillywood , Mayer, Jack Warner, Harry Cohn, se bucurau de mare considerație datorită salariilor uriaşe şi înaltelor profiluri

publice. Dar de fapt nu erau decât marionetele marilor financiari din New York — figurile din umbră cu nume puțin cunoscute, precum Katz, Mazur, Nogel — care le plăteau salariile în schimbul unei provizii constante de filme care să le umple cinematografele. Aceşti anonimi financiari fără chip erau de fapt cei care trăgeau sforile în industria cinematografică.

Puterea marilor companii provenea mai puțin din filmele pe care le produceau, cât din sălile de cinematograf pe care le dețineau şi care dominau piața filmului nu numai în Statele Unite şi în Marea Britanie şi în Europa continentală, săli de cinematograf care erau închise cu strictețe acelei defestate lumi interlope a Hollywood-ului, care erau producătorii independenți.

Asta a fost prima şi cea mai importantă lecție pe care a trebuit s-o învețe Joseph Knight despre Hollywood. Şi dacă avea de gând într-adevăr să facă bani în industria cinematografică, ar trebui să penetreze într-unul din marile studiouri.

Cea de-a doua lecție l-a învățat că vremurile se schimbau în Hollywood fie că marilor studiouri le plăcea acest lucru, fie că nu.

În timpul crizei din anii '30, industria cinematografică fusese dominată de fuga de realitate, cu Shirley Temple care devenise cea mai bine plătită vedetă din Hollywood şi cu fantezii şi reviste muzicale care aduceau rețete uriaşe la casele de bilete. Mulțumită musicalurilor şi melodramelor sau dramelor istorice, de epocă, reuşiseră marile studiouri să plutească prin cei mai critici ani ai perioadei de criză.

Dar acum lucrurile se schimbaseră. Popularitatea lui Shirley Temple se diminuase pe măsură ce ea se transformase într-o adolescentă. Filmele-rețetă cu care fusese îndopat publicul în anii de criză nu mai aduceau mulți bani. Starurile perioadei respective îşi pierduseră strălucirea, publicul se săturase de melodramele banale cu personajele lor de mucava şi sfârşiturile convenționale.

Dar mogulii studiourilor şi echipele lor de scenarişti încă nu se hotărâseră cum să reacționeze la prefacerile prin care trecea publicul.

Filmele de azi ale Hollywood-ului, cu rare excepții, rămăseseră stereotipe, lipsite de simțul riscului uman, al tragediilor umane. Se fereau ca de ciumă de personajele credibile şi de sfârşiturile realiste, şi, totuşi, aşa cum dovediseră câteva surprize ca *Nimic nou pe frontul de vest*, şi *Furia*, publicul nu se speria de poveştile realiste, cu condiția ca acestea să conțină suficient adevăr psihologic pentru a le face vrednice să fie văzute.

În plimbările lui solitare prin Hollywood şi în nopțile petrecute la hotel, Joseph Knight cântări bine toate aceste fapte. Ajunse la concluzia că Hollywood-ul se găsea în pragul unei ere noi. Fie că le plăcea, fie că nu, marile studiouri aveau nevoie de talente noi pentru a supraviețui tranziției spre o nouă decadă. Asta însemna actori noi, scenarişti noi, producători şi regizori noi. Filmele trebuiau să se schimbe odată cu timpurile. Şi aici intra în scenă un om ca Joseph Knight.

Înainte, Knight nu fusese mare admirator de cinema; fusese sau prea sărac, la început, sau prea ocupat mai târziu, pentru a-şi petrece câteva ore din timpul lui prețios urmărind fantome evoluând pe un ecran într-o sală cufundată în întuneric. Acum, fantomele acestea erau în centrul atenției lui, pentru că văzuse că se traduceau direct în dolari pentru cei care ştiau cum să le manipuleze.

Pe măsură ce observa şi învăța, se întâmplă ceva surprinzător, începu să ticluiască poveşti în mintea lui.

Filmele pe care le văzuse îl învățaseră câte ceva despre mentalitatea publicului cinefil, despre visurile, temerile, fanteziile lui. Şi acum, pornind de la un fel de joc intelectual care deveni curând foarte serios, începu să inventeze eroi, situații, conflicte, tensiuni dramatice, care se puteau compara cu unele din cele mai bune filme pe care le văzuse.

Aşa cum mânuise înainte factori-cheie asupra unei piețe de desfacere pentru a putea crea un produs de succes, acum îşi concentra considerabila-i inteligență pe modelarea unor personaje care să fie pe gustul publicului de azi, sau, mai precis, pe gustul publicului de peste un an sau doi, pentru că Joseph Knight gândea în perspectivă.

Petrecând ceasuri întregi în apartamentul lui de la hotel, Joseph Knight îşi încarna ideile. Timpul trecea fără ca el să-şi dea seama. După şase săptămâni de travaliu, reuşi să închege în minte proiectul unui film puternic. Deşi lipsa de experiență în noul domeniu îl făcea să nu prea aibă încredere în propriile-i instincte, era convins că proiectul, odată pus pe picioare, va fi capabil să aducă milioane de dolari la casele de bilete.

Singurul lucru care-i mai rămânea era să-şi transforme schița de proiect într-un scenariu.

Knight se interesă prudent de scenariştii liberi din Hollywood. Curând ajunse la concluzia că toți scriitorii cu talent fuseseră demult achiziționați de marile studiouri. Nu se mai puteau găsi decât câțiva scriitori independenți al căror talent mediocru ar fi putut produce doar un alt eşec de talia filmului *Mări înfuriate* al lui Jerry Mercado şi, în nici un caz, un succes comercial.

Câteva zile după această deziluzionantă descoperire, Joseph Knight îşi cam pierdu curajul. Nu vedea altă ieşire decât să-şi vândă ideea unui studio pentru o nimica toată şi s-o vadă transpusă într-un film mare, de pe urma căruia alții să tragă foloasele şi profiturile.

Dar, după un timp, instinctele care-i plămădiseră de multă vreme tăria caracterului, împreună cu experiența de o viață a pieței, îl făcu să ia o decizie surprinzătoare

„Bine, atunci am să-l scriu eu singur", îşi spuse el.

Această hotărâre capitală fu luată cu aceeaşi răceală cu care Joseph Knight lua întotdeauna deciziile de afaceri. Presupunea o ambiție enormă şi un nivel de visuri de la care orice om obişnuit s-ar fi dat în lături, cu prudență. Dar Knight era obişnuit cu riscul şi credea în el însuşi.

Aşa încât se puse pe lucru, traducând ideile generale despre personaje şi intriga în scene dramatice, condimentate cu dialoguri şi structuri vizuale. Munca era mult mai dificilă decât îşi imaginase, efectele pe care le admirase în atâtea piese şi filme — şi care, aparent, decurgeau atât de lin şi fără efort, întrucât erau interpretate de mari actori şi direcționate de mari regizori — erau teribil de greu de creat din nimic.

Dar Joseph Knight persevera. Rescria scenele de câte douăsprezece ori, dezbărându-se, laborios, de propria-i lipsă de experiență, şlefuind şi refăcând până ce scenele căpătau putere şi impact, asemenea celor din filmele cele mai bune pe care le văzuse.

În timpul acelor lungi zile şi nopți de muncă în tăcere, toate potențele şi experiențele lui Joseph Knight se concentrară treptat într-o singură armă puternică. Cunoaşterea filmelor de popularitate şi a structurilor lor îl ajuta să creeze scene dramatice, alerte, care se pretau bine la ecran. Cunoaşterea marii teatrologii, de la Shakespeare, Ibsen şi O'Neill, îl ajuta să adâncească nivelul psihologic al narațiunii şi, astfel, să țină treaz interesul publicului. Noile cunoştințe acumulate în legătură cu metodele de producție ale Hollywood-ului îl ajutau să vizualizeze posibilitățile de filmare ale proiectului şi eventualele probleme de moment. Familiarizarea lui cu sistemele starurilor şi cu rezerva de actori activi ai Hollywood-ului îi sugera idei bune în legătură cu distribuția.

Chiar şi acum, cu mâinile pătate de rodul efortului

său creator, Joseph Knight nu se considera un artist sau autorul unui proiect estetic. El nu era decât un simplu om de afaceri ce crea un produs nou, urmând a fi vândut pe o piață potrivită şi la un moment propice.

Astfel încât nici nu-şi dădea seama că, dacă n-ar fi fost om de afaceri din propria lui voie, ar fi putut deveni uşor un dramaturg laureat al premiului Pulitzer sau cel mai celebru scenarist din Hollywood. Era făcut pentru aşa ceva. Forța personalității care-l împinsese atât de departe în lumea afacerilor fusese întotdeauna însoțită de o calitate mentală căreia nu-i atribuise niciodată numele corect: originalitatea. Şi nici nu se oprise vreun moment din viața lui atât de ocupată pentru a-şi da seama că puterea realistă a intelectului său lucrase de la început mână în mână cu o remarcabilă forță de imaginație.

După două luni de muncă grea, Joseph Knight izbuti să termine un scenariu care conținea toate ingredientele necesare pentru un succes comercial, îndoielile asupra propriului său talent se risipiră. Ştia, în sufletul lui, că tot ceea ce crease răspundea unei nevoi a publicului cinefil. Scenariul era o lovitură care aştepta să fie dată.

Dar acum îi deveniră limpezi slăbiciunile planului său. Deşi crease un scenariu de infinit mai înaltă calitate decât Mări înfuriate, se lovea de aceeaşi dilemă ca şi Jerry Mercado.

Ca scenarist independent, rămânea în afara zidurilor lumii închise, oligarhice, a studiourilor din Hollywood. Şi aceste studiouri dețineau monopolul asupra starurilor, regizorilor şi a sofisticatei aparaturi fără de care proiectul lui n-ar fi putut să prindă viață.

Cruda alternativă rămânea aceeaşi: să-şi vândă scenariul unui studio, pe te miri ce, sau să-l vadă condamnat la anonimat. Indiferent de provocările financiare şi de creație pe care le înfrunta azi Hollywood-ul, studiourile aveau să rămână închise, dintr-un instinct elementar, în fața unui intrus.

Doar dacă ar putea descoperi o fisură în armura

care-i unea laolaltă pe capii studiourilor în goana lor după monopol şi profit.

Față-n față cu această dilemă, Joseph Knight luă cea mai importantă decizie intelectuală din viața lui. Era o decizie diabolic de vicleană, pe care nici măcar un om atât de subtil ca Joseph Knight nu ar fi putut s-o conceapă până în acel moment.

Oricum, avea să-l dea înapoi cu cel puțin trei luni şi avea să-i ceară o a doua rundă de muncă grea, la fel de istovitoare ca şi aceea prin care trecuse. Se întrebă dacă puterea şi inițiativa lui aveau să reziste atâta timp.

Dar, dacă planul lui urma să funcționeze, Knight avea să fie în sfârşit în posesia cheii care putea să-i deschidă porțile Hollywood-ului.

Aşa încât Joseph Knight se puse iar pe lucru. Trecură trei luni, pe care Knight le petrecu într-o concentrare atât de intensă, încât uneori uita să mănânce sau să doarmă câte treizeci şi şase de ore la rând. Când calvarul se termină, se simți mai bătrân şi mai epuizat decât oricând altădată.

Dar îndeplinise ceea ce-şi pusese în gând.

Înarmat cu roadele a şase luni de efort, urma să se confrunte acum cu cea mai mare provocare din viața lui de om de afaceri. Era o provocare ce incita marele talent al lui Joseph Knight: ochiul lui ager pentru slăbiciunile umane şi abilitatea lui de a exploata aceste slăbiciuni pentru a obține ceea ce dorea.

Totuşi, de data asta, nu va avea de-a face cu slăbiciunea unui om, ci a unui întreg sistem, sistemul numit Hollywood.

Joseph Knight era pregătit. Plănuise această fază a atacului său cu aceeaşi meticulozitate cu care îşi finisase cele mai mărunte detalii ale produsului pe care-l avea de vânzare. Era timpul să intre în acțiune.

În ziua de 16 ianuarie 1940, la multă vreme după eşecul filmului său independent făcut cu Jerry Mercado, Joseph Knight făcu o legătură care avea să fie cea mai

importantă din cariera sa la Hollywood.

Folosi o cunoştinţă de afaceri căreia îi făcuse o mare favoare cu mulţi ani în urmă, pentru a-i fixa o întâlnire cu Owen Esser, unul dintre cei mai importanţi producători din Hollywood şi poate cel mai bine plătit producător de la studiourile Continental, în fond, cel mai prestigios studio.

Se întâlni cu Esser în bungalow-ul acestuia, din apropierea platourilor de filmare. Esser era un tip înfloritor, care câştigase două premii Oscar şi fusese nominalizat pentru alte şase. Nu numai că-şi producea singur filmele, dar era mare ştab la Continental în materie de alegere şi numire a altor producători care lucrau cu contract la studio. Era foarte apropiat de Bryant Hayes, directorul studioului, fiind căsătorit cu nepoata acestuia.

— Domnule Knight, îţi dau zece minute, îi spuse Esser.

Era un tip distant şi arogant, conştient de propria lui importanţă, împingea pe covor o minge de golf, către o gaură special amenajată, şi nici nu se uita la Knight.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, începu Joseph Knight. Am un scenariu care cred că ar putea interesa studiourile dumneavoastră. Aş dori să vi-l expun în linii mari şi să vă las să judecaţi.

Esser zâmbi cu superioritate, în viaţa lui, primise sute de propuneri de la scenarişti amatori. Se întreba când oare or să înceapă oamenii ăştia să înţeleagă că numai profesioniştii se pricepeau să satisfacă gusturile publicului şi să creeze un film care să aducă bani. Înăbuşindu-şi un căscat, se uită la ceas şi-i spuse:

— Te ascult.

După treizeci de secunde căscatul i se evaporă şi începu să asculte cu atenţie, îşi lăsă jos bastonul de golf şi se propti în spatele biroului, părând a fi numai ochi şi urechi.

Străinul acesta îi expunea unul din cel mai măiestrit

concepute scenarii. Conținea toate elementele pe care teoreticienii studiourilor Continental le căutau la întâlnirile lor. Cuprindea romantism, aventură, roluri mari pentru actorul principal şi actrița principală. Asemenea celor mai multor succese ale studiourilor Continental, era o dramă de epocă, profilată pe unul dintre cele mai atractive fundaluri: revoluția rusă. Întrepătrunderea psihologică a personajelor era uimitor de subtilă şi Esser se străduia să-şi ascundă interesul. Povestea pe care i-o adusese străinul era dinamită curată. De parcă toate capetele din departamentul de scenarii de la Continental lucraseră laolaltă un an de zile pentru a produce chintesența unui film.

Era irezistibil.

— Eroul va fi interpretat de Guy Lavery, spuse Joseph Knight. Iar eroina, desigur, de Moira Talbot.

Owen Esser încuviință. Propunerea străinului era potrivită. Guy Lavery era un actor principal atrăgător şi elegant, Moira Talbot era starul numărul unu al studiourilor, o vedetă care fusese în fruntea topului la succesele de casă timp de cinci din ultimii şase ani. Era o alegere perfectă pentru un scenariu de epocă major, ca acesta. Şi, dacă-şi juca rolul bine, se putea prevedea şi un Oscar.

Joseph Knight se oprise din vorbă. Owen Esser îşi înălță o sprânceană. Lipsea ceva.

— Ei? întrebă el. Sună, într-adevăr, foarte interesant. Dar povesteşte-mi restul. Cum se termină?

Joseph Knight zâmbi.

— Mi-ați acordat zece minute, spuse el consultându-şi ceasul. Cele zece minute au trecut. Nu vreau să vă mai răpesc timpul.

— N-are importanță ce-am, spus, replică Esser iritat. Pentru Dumnezeu, povesteşte-mi sfârşitul.

Knight clătină din cap.

— Nu vreau să vă jignesc, domnule Esser. Credeți-mă, vă sunt recunoscător că m-ați primit. Dar aş prefera

să discut sfârşitul cu domnul Hayes personal.

Urmă o lungă tăcere. Esser se uita la el cu un amestec de ură şi uimire. Nu-i plăcea să fie tratat ca un subaltern care nu merită să asculte sfârşitul crucial al unui scenariu. Pentru insulte de genul acesta, hăituise el oameni până îi distrusese.

Pe de altă parte, admira neobrăzarea străinului. Acest Joseph Knight nu numai că avea o idee strălucită, dar ştia şi cum s-o exploateze. Esser se întrebă cum de nu auzise de individul ăsta până atunci. Părea să fie întruchiparea măiestriei şi vicleniei marilor întreprinzători din Hollywood.

Dar Esser nu avea de gând să cedeze cu una, cu două.

— Domnul Hayes nu ascultă niciodată scenariile până când nu sunt bine verificate şi prelucrate de echipa sa, răspunse Esser înălțând din umeri. Mi-e teamă că îmi ceri un lucru imposibil.

Joseph Knight zâmbi din nou.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, spuse el, ridicându-se.

— Eşti sigur că vrei... izbucni Esser.

Knight îi întinse o carte de vizită.

— Locuiesc la hotelul Beverly Wilshire. Dacă vă răzgândiți, lăsați-mi un mesaj. A fost o plăcere să discut cu dumneavoastră.

Şi fără vreun alt cuvânt, ieşi din birou.

CAPITOLUL 2

Bryant Hayes, născut Solomon Wolfşheim, era cel mai renumit şef de studio din Hollywood.

Îşi făcuse debutul în filmele mute, în asociație cu un financiar speculant, numit Adolph Herman. În anul 1922 fondaseră studiourile Continental Pictures dintr-o nimica toată, şi produseseră comedii mute şi filme de aventură.

Studioul începător era în competiție cu Biograph, Famous Players-Lasky şi alți agresivi producători de filme mute.

Apoi, în anul 1927, Hayes, care avusese întotdeauna un ochi bun pentru tinerele talente, o descoperi pe Christine Grant, o adolescentă oarecare din lowa, care juca un rol secundar într-unul dinn western-urile sale. Îşi dădu seama pe dată de potențialul ei şi-i dădu roluri de ingenuă în două melodrame de epocă în care se făcu imediat remarcată.

Un an mai târziu, Christine Grant deveni o vedetă internațională. Bryant Hayes folosi toate resursele studioului pentru a o propulsa şi a-i găsi un partener potrivit. Realiză o serie de drame mute de mare succes datorită cărora Continental ajunse din urmă din punct de vedere financiar pe mulți dintre rivalii săi, ba chiar îi şi întrecu pe cei mai mulți dintre ei.

Dar cariera lui Christine Grant fu curmată de apariția filmului sonor. Vocea ei, auzită pentru prima dată în public în anul 1929, avea o neplăcută rezonanță nazală şi un accent de Midwest, pe care nici un profesor de dicție nu i-l putea corecta, în mod clar, era nepotrivită pentru noile mijloace de exprimare ale filmului sonor.

Bryant Hayes anulă cu amărăciune contractul cu Christine Grant şi începu să caute o vedetă cu care s-o înlocuiască. Dar, de îndată ce se lansă în această căutare, interveni marele crah al bursei care forță studiourile Continental să-şi vândă jumătate din sălile de cinematograf şi să înceapă un program de strângere a curelei. În această perioadă, Bryant Hayes cumpără, cu vicleană prevedere, şi partea asociatului său, prea zguduit de crah pentru a mai putea să se zbată pentru supraviețuire în jungla filmului.

Acum Hayes avea puteri depline şi asupra sectorului de creație al întreprinderii. Se strecură, pe muchie de cuțit, în anii negri 1930, 1931 şi 1932, producând o serie de filme modeste de aventuri şi westernuri şi reuşind să atragă destui investitori din New York pentru a

răscumpăra unele dintre cinematografele pe care le pierduse.

Pe urmă veni marea lovitură. Dintr-o mişcare strălucită în care investise toată şiretenia şi cea mai mare parte din banii săi, Hayes o ademeni pe Moira Talbot să părăsească studiourile Paramount şi să vină la el.

Moira era o vedetă tânără, proaspătă, cu un farmec special şi multă eleganță. Cei de la Paramount erau prea preocupați de alte staruri feminine pentru a descoperi potențialul Moirei şi a i-l dezvolta, astfel încât se mută la Continental.

Hayes se lansă pe dată cu toată energia lui creatoare pentru a construi cariera Moirei, o distribui în comedii romantice, în drame de epocă sau de familie. Curând publicul se obişnui cu frumusețea ei subtilă şi cu tehnica-i fină, şi Moira îl cuceri. Filmele ei deveniră mari succese de casă, iar Hayes îşi dezvoltă, în jurul ei, un nou talent. Folosi fondurile tot mai mari pentru atragerea celor mai buni regizori, producători şi scenarişti, şi Continental deveni în curând cunoscut drept „Cadillac-ul studiourilor din Hollywood".

În anul 1936, studioul Continental Pictures redobândise tot ce pierduse în timpul crizei. Fondurile sale erau la nivelul celor mai puternici rivali şi rețeaua națională de 650 de cinematografe nu era întrecută decât de Para-mount.

Bryant Hayes, printr-o inteligență autopropulsoare, reuşise să se facă recunoscut ca decanul mogulilor din lumea filmului american. Salariul său era mai mare decât al tuturor celorlalți şefi de studio. Fața lui era cunoscută fanilor de film de pretutindeni, după cum era cunoscută şi extravaganta lui locuință din Bel Air.

Deveni un filantrop renumit şi un stâlp al societății din California. Nimeni nu-şi mai amintea de trecutul lui de zbateri sau de rădăcinile lui din străzile aglomerate ale cartierului de est din New York.

Beyant Hayes ajunsese mare.

Astăzi, studioul Continental Pictures era renumit pentru înalta calitate a filmelor sale şi pentru succesele de casă.

Deşi studioul nu era faimos pentru originalitatea filmelor — majoritatea erau poveşti previzibile şi drame de epocă — rețetele de casă nu mințeau.

Publicului îi plăceau costumele somptuoase din filmele studioului, decorurile vaste şi reconfortantele happy-end-uri.

Starurile studioului ajunseră nume consacrate, în fruntea listei erau Moira Talbot şi Guy Lavery, care făcuseră împreună patru filme. Ziarele de scandal bâzâiau de ani de zile despre o idilă în afara scenei între cei doi, care s-ar putea termina curând printr-o căsătorie. Moira şi Guy erau îndrăgostiții Americii, iar departamentul de publicitate al studioului era în al nouălea cer.

Dar, dincolo de scenă, Bryant Hayes era la fel de necruțător şi de ambițios azi cum fusese şi cu cincisprezece ani în urmă. Făcea tot ce putea ca să-şi surpe rivalii şi, dacă era posibil, să le saboteze cele mai bune planuri. Conducea ramura din Hollywood a studiourilor Continental cu o mână de fier.

Singura amenințare la adresa puterii lui o constituia preşedintele corporației din New York, un financiar periculos, pe nume Arnold Speck. Speck îşi câştigase un loc în comitet după ce achiziționase un număr mare de acțiuni în corporație şi, prin talentul lui de investitor, reuşise să mărească de patru ori fondurile firmei numai în ultimii cinci ani. Oricât de luxuriantă era viața lui Hayes în Bel Air, când se ajungea la problemele de bază, acesta trebuia să răspundă în fața lui Arnold Speck.

Cei doi bărbați se antipatizaseră dintotdeauna. Hayes îl considera pe Speck un rechin de Wall Street, iar Speck vedea în Hayes un cabotin care poza la Hollywood.

Hayes era convins că Speck intenționa să-l distrugă într-o bună zi. Vicleanul financiar nu aştepta decât o

scăpare a lui Hayes ca să poată lovi.

Dar lanțul de succese de casă ale lui Hayes îl făceau invulnerabil la maşinațiunile interioare ale lui Speck. Hayes era consacrat şi poziția lui la studio era sigură.

Hayes era un om retras, izolat de public şi chiar de starurile lui, printr-o falangă de asistenți şi executanți. Era omul cel mai greu de văzut la Hollywood. Cea mai mare parte din muncă şi-o făcea acasă, în Bel Air, şi nu-şi dădea osteneala să se ducă la biroul lui din Culver City decât la ocazii speciale.

Dar astăzi, Bryant Hayes primea un musafir.

Joseph Knight sosi punctual la ora unsprezece şi fu condus într- un salon oficial, unde aşteptă o jumătate de oră până să fie primit de Hayes, care apăru îmbrăcat în costum de plajă şi halat de baie.

— Nu vrei să vii la piscină? îl întrebă Hayes. Nu vrei să facem o partidă de înot?

— Mulțumesc, am să vă privesc pe dumneavoastră.

Un valet scund, cu o înfățişare neglijentă, se ivi ca din pământ. Era un om de vreo şaizeci de ani, extrem de consumat. Avea în ochi o expresie aproape comic de melancolică, o privire de câine bătut.

— Karl, îi ordonă Hayes, adu-ne la piscină o sticlă de whisky şi nişte sifon.

Valetul, a cărui livrea soioasă se potrivea cu fața neglijent rasă şi cu comportamentul umil, încuviință din cap şi se făcu nevăzut.

Hayes îi zâmbi lui Joseph Knight.

— Presupun că nu-l cunoşti pe valetul meu, nu-i aşa? Knight clătină din cap.

— Ei, eşti prea tânăr ca să fi apucat epoca lui Karl, urmă Hayes conducându-l pe Knight prin casă, către zona de recreere. Numele lui adevărat este Karlheinz Rächer. A fost un foarte bun regizor de filme mute, de fapt, unul din cei mai buni. Dar filmul sonor l-a distrus. Nu a reuşit să se adapteze noilor tehnici. Pe urmă criza l-

a ruinat, pentru că-şi pusese banii în acţiuni de bursă. Era pe cale să se sinucidă când l-am convins să n-o facă. I-am găsit ceva de lucru la studioul nostru, la efecte speciale, designul luminilor şi aşa mai departe, dar se cam scrântise la cap şi nu te puteai bizui pe el. Până la urmă l-am adus aici ca om de pază şi valet, doar ca să-l scap de necazuri. Avea de ales, sau la mine sau la spital. Nu fi surprins de înfăţişarea lui şi de comportament. E ca un membru de familie pentru mine. N-am inima să-l disciplinez.

Joseph Knight aprobă din cap. Dacă toată povestea avea o notă falsă în ea, nu dădu a înţelege că o sesizase.

Cei doi bărbaţi porniră împreună agale spre luxoasa piscină care începea la marginea plajei interioare şi se întindea, pe sub un frumos acoperiş de sticlă, până la uriaşa pajişte a reşedinţei. Knight îl urmări pe Hayes care începu să înoate languros, şi apoi ieşi din piscină, primind din mâna micului valet un pahar înalt cu băutură. Şeful studioului era un om de vreo şaizeci de ani, obişnuit cu o viaţă sedentară, şi corpul lui nu era într-o formă bună. Dar înota bine. Îşi savura baia, fără să se grăbească să se îndepărteze de piscină ca să discute cu vizitatorul său.

— Bine, spuse în cele din urmă, în timp ce se ştergea cu prosopul, ia să auzim ce a iscat tot tărăboiul ăsta. Owen Esser mi-a spus că ţii în mânecă un as formidabil.

Joseph Knight îşi expuse scenariul în amănunt, urmărind ochii cenuşii ai lui Hayes fixaţi pe faţa lui în timp ce vorbea. Directorul studioului nu manifesta nici interes, nici dezinteres, îşi sorbea liniştit băutura.

Când Knight isprăvi, Hayes lăsă jos paharul.

— Şi, acum, spuse el, pot să aud acel sfârşit misterios?

Joseph Knight îi povesti sfârşitul în câteva cuvinte bine alese. Era un final strălucit, aproape prea perfect pentru a fi crezut. Decurgea cu o logică impecabilă din motivaţiile psihologice ale personajelor şi din conflictele

acțiunii. Dar era total neașteptat.

Hayes asculta, impresionat. Nici măcar cele mai bune minți din departamentul de creație al studioului nu ar fi putut ajunge la un astfel de final.

Era un final tragic. La sfârșitul filmului eroul murea, iar eroina rămânea să-i ducă mai departe misiunea și să trăiască pentru memoria lui. Un astfel de final, la o dramă de epocă din revoluția rusă, era aproape de neconceput. Totuși îi oferea eroinei posibilitatea de a desăvârși un enorm impact romantic. Dar pentru actrița care avea să joace rolul principal, urma să fie o șansă cum nu întâlnești decât o dată în viață.

Knight zâmbi:

— Vă fac o mărturisire confidențială, spuse el, pentru că vă respect și știu că pot avea încredere în dumneavoastră. Vă dați seama câtă muncă a necesitat transpunerea acestei idei. Nu aș vrea să fie irosită, de asta m-am adresat direct la vârf. Adică studioului Continental Pictures și dumneavoastră personal.

Hayes cântări flatarea musafirului său și aparenta lui candoare, în timp ce-l ascultase, urmărise fața frumoasă, bronzată, a lui Joseph Knight. Îi venea greu să-l descifreze. Ochii lui erau plini de secrete. Era tânăr, dar părea mai vârstnic decât anii lui. În mod clar, era un individ de mare forță.

— Cum de n-am auzit până acum de dumneata? îl întrebă zâmbind. Ăsta-i un proiect de film strălucit. Unde ai fost în tot acest timp?

— În lumea afacerilor. Dar mi s-a trezit interesul pentru film și m-am gândit să mă apropii și eu de lumea filmului, măcar pe o parte laterală.

Hayes încuviință din cap, rumegându-i cuvintele. Se uită la copia scenariului pe care Knight o pusese în fața lui, pe o măsuță.

— Mă rog, am să-ți vorbesc ca de la bărbat la bărbat, începu el. Nu există nici o cale ca să bag scenariul ăsta în producție în următoarele șase luni. Poate chiar nici anul

viitor. Toate starurile noastre sunt angajate în alte filme. Regizorii buni şi producătorii nu sunt disponibili. Ştii, asta-i viaţa la un studio de succes, adăugă el cu o notă de condescendenţă faţă de străin. Dar îţi promit că o să mă gândesc serios la scenariul ăsta şi o să-l discut cu oamenii mei. Dacă vor fi cu toţii de acord că e promiţător, departamentul nostru de drepturi de autor o să-ţi facă o ofertă. Sunt sigur că ţi se va oferi o sumă frumuşică pentru drepturile de filmare...

Joseph Knight zâmbi, scuturând din cap.

— Nu mă interesează să-mi vând drepturile, domnule Hayes. Vreau să apar ca scenarist şi co-producător şi doresc un procentaj din total.

Hayes dădu din cap, recunoscând inteligenţa musafirului său. Knight ar fi trebuit să fie idiot să-şi vândă drepturile de autor. Studioul i-ar fi plătit mai nimic şi şi-ar fi însuşit toate profiturile filmului finit.

— Bine, răspunse Hayes, o să prezint oferta dumitale oamenilor mei şi te vom înştiinţa de îndată ce vom lua o decizie. Asta îţi convine?

Knight se înclină.

— Nu-i vorba că n-aş avea încredere în dumneavoastră, dar aş dori o oarecare garanţie...

Îşi plecă privirea pe manuscrisul de pe masă. Hayes zâmbi.

— Natural. Avocaţii mei vor lua legătura cu dumneata la sfârşitul acestei săptămâni. Te asigur că vei fi complet protejat.

Joseph Knight se ridică în picioare.

— Vă sunt recunoscător că m-aţi primit. Sunteţi un om important şi v-aţi răpit din timpul dumneavoastră ca să mă ascultaţi. N-am să uit acest lucru.

— Nu face nimic. Ăsta-i rolul meu. Sunt mereu în căutarea unei idei bune. Şi nu le putem găsi întotdeauna numai la oamenii noştri. Eu îţi sunt recunoscător că ai venit la noi.

Era timpul unei strângeri de mână şi a despărţirii.

Joseph Knight ştia că îşi îndeplinise misiunea. Ca negustor, procedase cât se poate de bine. Întrevederea luase sfârşit.

Brusc, fură întrerupți.

O tânără aproape incredibil de frumoasă, de vreo douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani, îmbrăcată într-un sumar costum de baie, apăru la piscină şi se cufundă în apă.

Când ieşi din piscină, îi observă pe cei doi bărbați.

— Nu v-am văzut, spuse ea în timp ce apa îi şiroia din păr pe urechi, îmi pare rău că v-am întrerupt.

— Deloc, îi răspunse Hayes zâmbind. Domnişoară Daria Kane, ți-l prezint pe domnul Knight. Discutam împreună nişte afaceri.

Fata se uită la Joseph Knight de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă leşinând la vederea ei. Şi când nu leşină, se întoarse spre Hayes.

— Nu vreau să vă mai deranjez, spuse ea. Am vrut doar să fac o baie scurtă înainte să ies în oraş.

Îşi întinse o mână în spate şi, în aceeaşi clipă, valetul cel mic şi consumat apăru ca din pământ şi-i puse în mână un prosop mare, pufos, începu să se şteargă, răsucindu-şi corpul într-o parte şi în alta, cu o senzualitate nedeghizată, în timp ce picăturile de apă alunecau pe pielea ei mătăsoasă.

La un moment dat se opri, privind atentă la prosop.

— Karl, spuse ea, prosopul ăsta este murdar. Uită-te la el.

Îi întinse prosopul cu un dispreț de patriciană. Valetul îl luă, umil.

— Îmi pare rău, domnişoară. Vă aduc altul.

Valetul arăta atât de soios, încât părea logic ca prosopul pe care-l adusese să fi fost murdărit de atingerea lui. Joseph Knight observă că omul mirosea.

— Şi unde te duci? o întrebă Hayes pe Daria care stătea aproape goală în fața lor, cu şuvițele de apă scurgându-i-se pe umeri şi între sâni.

— Nu lipsesc decât vreo două ore, îl asigură ea pe Hayes cu aceeaşi supunere în glas. Ne vedem la masă.

Lui Joseph Knight îi veni ideea că fata jucase scena cu prosopul pentru a-l face să-i admire corpul, cât timp valetul se dusese să schimbe prosopul. Era într-adevăr răpitoare!

În întrebarea lui Hayes răsunase o notă de gelozie, în ciuda efortului său de a o ascunde, iar în răspunsul fetei se desluşea tonul de supunere al femeilor care ştiu că bărbaţii lor sunt geloşi.

Joseph Knight îşi reaminti ceea ce aflase despre fată în cercetările lui asupra lui Bryant Hayes. Studioul Continental o angajase cu contract în urmă cu doi ani, după ce Hayes însuşi o descoperise într-un mic studio independent. De atunci, Continental, începuse să o pregătească pentru o carieră mare.

În această clipă se întoarse valetul oferindu-i alt prosop. Fata îl luă fără să-i arunce omului o privire şi reîncepu să se usuce. Era un moment cam stânjenitor, pentru că şi Knight şi Hayes se uitau la corpul ei frumos, fiecare dintre ei ştiind că şi celălalt o admiră şi că ea vrea să fie privită de amândoi.

— Zău aşa, Bryant, i se adresă tânăra după ce aruncă prosopul pe un şezlong, nu poţi să-l faci pe Karl măcar să se spele puţin? Pute ca un metrou din Paris. Şi nu se bărbiereşte niciodată.

Hayes zâmbi.

— Lasă-l în pace pe Karl, răspunse el bucuros că fusese distras din criza de gelozie. Am să stau eu de vorbă cu el. Îţi doresc spor la cumpărături.

Fata rămase locului, în frumuseţea ei bronzată, aproape prea senzuală pentru a fi reală. Joseph Knight înţelese cauza. Fata compara în minte corpul buhăit şi muşchii fleşcăiţi ai lui Hayes cu magnetismul masculin al lui Knight.

Pe urmă plecă.

— Ei bine, reluă Hayes, după cum ţi-am spus, o să

mă îngrijesc eu de scenariu. Oricare ar fi rezultatul, am să te înştiinţez. Dacă nu putem face noi filmul, poate că o să-l ia alt studio. Dar n-am să uit că ai venit întâi la mine. Îţi sunt îndatorat, domnule Knight.

— Eu vă sunt îndatorat, domnule Hayes. Vă mulţumesc din nou pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

Îşi strânseră mâinile şi Knight plecă, însoţit până la uşă de melancolicul valet care nu-i adresă nici un zâmbet şi nici un cuvânt.

Bryant Hayes privi la apa vălurită a piscinei. Petrecu un lung răstimp gândindu-se la Joseph Knight.

Străinul acesta avea un aer calm şi stăpânit care îl neliniştea. Un soi de echilibru sau de forţă interioară care radiau o extremă agresivitate. Şi purta în el embrionul unei mari prezenţe hollywoodiene, un Darril Zanuck, un Mayer, un Thalberg în devenire. Omul ăsta nu avea nevoie decât de un impuls, o mână de ajutor şi, în doi ani, ar fi putut ajunge o forţă de care trebuia să ţii seama. Avea talent şi, ceea ce era mai important, avea un instinct de ucigaş, care i se citea în ochi.

Un duşman de temut.

Hayes îşi îmbrăcă halatul pluşat, luă scenariul de pe măsuţă, intră în biroul lui şi ridică receptorul telefonului.

— Dă-mi pe domnul Devlin de la departamentul juridic. Am o treabă urgentă pentru el. Şi caută-l pe Esser. Spune-i să se prezinte la mine într-un sfert de oră. Aranjaţi pentru azi la ora două o întâlnire cu tot executivul.

Se gândi din nou la Joseph Knight, la ochii lui negri, impenetrabili, la trupul solid şi la felul în care îl privise Daria.

Era momentul să taie răul de la rădăcină.

CAPITOLUL 3

La douăzeci şi patru de ore după întâlnirea cu Joseph Knight, Hayes mobiliza efortul colectiv al departamentului de creație al studioului, pentru a se ocupa de scenariul propus.

În primul rând, Hayes îi ceru departamentului juridic să instituie o cercetare a copyright-ului pentru a constata dacă Joseph Knight îşi pusese scenariul la adăpostul legii dreptului de autor.

În al doilea rând, Hayes numi câțiva oameni care să cerceteze şi să afle tot ce se putea despre biografia lui Joseph Knight.

În al treilea rând, Hayes adună cea mai bună echipă de scenarişti, cerându-le să treacă la prelucrarea scenariului lui Knight. Voia ca, până într-o lună, dialogurile să fie evaluate şi suplimentate la nevoie, astfel încât până într-un an studioul Continental să-l poată folosi creând un film-bombă pentru Moira Talbot şi Guy.

Pe scurt, Hayes se pregătea să fure ideea lui Joseph Knight, pentru a realiza un film propriu, fără să-i plătească un ban.

Hayes concepu acest plan fără nici un fior de remuşcare şi nu din rea-voință față de Knight. Dimpotrivă, nu făcea decât să-şi urmeze instinctele care-i dirijaseră activitatea timp de douăzeci de ani şi care-l împinseseră pe locul unde se afla azi.

Joseph Knight era un rival potențial cu o idee strălucită. Deci reacția naturală a lui Hayes era să-i fure ideea şi să neutralizeze amenințarea lui Knight.

În patruzeci şi opt de ore departamentul juridic îi aduse răspunsul pe care-l aştepta. Proiectul lui Knight nu era apărat de copyright. Filmul era complet neprotejat.

Acum Hayes îşi instrui echipa de scenarişti să redacteze note şi schițe asupra scenariului datate cu opt luni în urmă, schițe în care ideea era disecată bucată cu bucată, în câteva zile treaba fu executată, i se înmână lui Hayes un dosar voluminos de muncă documentară operată la studiourile Continental, în legătură cu

concepția scenariului, un dosar care ar fi dovedit în fața oricărui tribunal că ideea se născuse la Continental şi că oricine pretindea contrariul mințea.

Câteva zile mai târziu îşi dădură raportul şi cei care investigau viața lui Joseph Knight. Conform acestora, Knight era un om de afaceri abil şi agresiv, cu interese în vreo douăsprezece state. Averea lui, acoperită de felurite acte de corporații şi securități, depăşea cu mult stilul său de viață relativ modest. Era un om care trebuia luat în serios.

Dar, dacă în afaceri Knight era un rechin nemilos şi strălucit, în materie de filme era un novice. Singura lui experiență la Hollywood consta în investirea a douăzeci de mii de dolari într-un film de categorie B, ratat, care nu rulase niciodată în Statele Unite.

Knight era un începător. Un diletant.

Bryant Hayes zâmbi când primi aceste veşti. Ştia că era complet acoperit. Acum putea să producă filmul cu conştiința împăcată, ştiind că Knight nu avea nici o armă împotriva lui. Dacă Knight ar fi încercat să-l dea în judecată pentru că-i furase ideea, nu deținea nici o dovadă cu care să probeze acest fapt în fața unui tribunal.

Hayes domina situația. Tânărul frumos cu care discutase lângă piscină era un boboc cu caş la gură, plin de idei naive, dorind să revoluționeze Hollywood-ul cu filmul lui strălucit, dar Hayes avea să-i taie aripile de la bun început şi, totodată, să realizeze un film mare. Şi în felul ăsta o să împuşte doi iepuri deodată.

Iar peste un an, când Knight va descoperi că noul film al studiourilor Continental cu Moira Talbot a fost făcut după ideea lui, desigur că o să turbeze de furie. Dar o să aibă mâinile legate. Va avea împotriva lui întregul sistem hollywoodian, financiar şi legal. Nici un individ singur nu putea lupta cu acest sistem. De acest lucru Hayes era absolut convins.

Acesta avea să fie sfârşitul lui Joseph Knight la

Hollywood. Poate că o să ridice din umeri în fața eşecului de a pătrunde în citadela Hollywood-ului şi o să-şi mute talentele în altă parte. Şi, dacă va încerca vreodată să se întoarcă la Hollywood, va trebui să înfrunte acelaşi zid de oțel: marile studiouri şi toate sălile lor de cinematograf din țară.

Acesta era felul în care Hollywood-ul se apăra de intruşi şi păstra profiturile enorme realizate de industria filmului american pentru o mână de companii care monopolizau cinematografele.

Hayes nu acționa în felul acesta din mânie, ci făcea unicul lucru pe care îl putea face în calitate de agent al monopolului împotriva unei forțe din exterior. Nici o clipă nu se îndoia de justețea acțiunilor sale.

Acum, prioritatea majoră o constituia producerea filmului. Purta toate semnele unui mare succes comercial.

Desigur, cu câteva retuşuri ale ideii de bază, care să-l facă mai pe gustul marelui public.

După ce se întâlni cu scenariştii lui pentru a discuta tocmai aceste schimbări, Bryant Hayes se întoarse la reşedința lui din Bel Air.

Se aşeză pe o terasă care domina vasta lui proprietate, cu extraordinarele ei peisaje şi cu minunata privelişte asupra dealurilor. După un timp, ridică telefonul interior şi făcu numărul valetului său, Karl Rächer.

— Karl, adu-mi te rog un whisky cu sifon. Şi, Karl, adu şi un pahar pentru tine.

— Da, domnule.

Câteva minute mai târziu, micul valet apăru cu o tavă, două pahare şi o sticlă de whisky şi sifon.

— Mulțumesc, Karl, îi spuse urmărindu-l amestecând o băutură aşa cum îi plăcea lui Hayes, slabă şi stropită cu puțin bitter. Prepară-ți şi tu una.

Îl urmări apoi pe Karl turnându-şi whisky şi pentru el. Fața lui era încordată.

— Haide, haide, îl îndemnă Hayes. Nu te zgârci. Toarnă-ți o băutură normală.

Karl mai turnă în paharul înalt, până îl umplu de trei degete. Hayes îşi dădu seama după expresia feței lui că ar fi dorit mai mult. Dar îi dădu a înțelege, cu un gest al umerilor, că atât era destul.

— Aşează-te Karl, aşează-te, îl îmbie Hayes.

Omulețul se aşeză inconfortabil pe marginea scaunului, ținând paharul în ambele mâini. Arăta melancolic şi supus ca un câine de casă. Evident, era complet dominat de Hayes.

— Am nevoie de un sfat de la tine, Karl. Cu experiența ta de film, s-ar putea să mă ajuți.

— Da, domnule, orice doriți.

Vocea cu accent puternic german a lui Karl avea o notă temătoare. Karl sorbi puțin din paharul ținut în mâna care-i tremura.

— Karl, dacă tu ai face un film despre revoluția rusă, ce happy-end i-ai da? La urma urmei, tu eşti un european. Presupune că personajele principale sunt ruşi albi. Şi presupune că revoluția intervine şi îi desparte.

Fața omulețului avea o expresie tâmpă. Hayes îi zâmbi părinteşte:

— Haide, Karl, sunt sigur că ai o idee.

Urmă o pauză. Hayes aştepta cu răbdare, în această după-amiază, scenariştii din departamentul lui veniseră cu tot felul de idei banale, necoapte. Voia acum o părere independentă, de la cineva în care putea avea încredere.

— O dramă de epocă, domnule?

— Da, o dramă de epocă. Cu un sfârşit fericit.

În câteva cuvinte, Hayes îi povesti lui Karl esența scenariul lui Joseph Knight. Nu-i înfățişă sfârşitul tragic prevăzut de autor, ci lăsă finalul în suspensie, cerându-i lui Karl să umple golul.

Pe măsură ce vorbea, Karl îşi ținea băutura în mâna tremurândă, neîndrăznind să soarbă decât o înghițitură sau două. Era vizibil că ar fi vrut să bea mai mult, mult

mai mult, şi că un singur pahar de whishy, amplu pentru oricine altcineva, nu însemna decât o subtilă tortură pentru un alcoolic cum era Karl, a cărui aviditate nu era decât vag umezită de o asemenea cantitate.

Hayes vedea acest lucru şi se amuza.

— Ei? întrebă el după ce isprăvi povestirea scenariului, ce părere ai, Karl?

Urmări conflictul dintre preocuparea lui Karl, pentru băutura din mână, şi concentrarea lui pe întrebarea pusă.

— Poate că or să emigreze, domnule, răspunse după un timp.

O clipă, Hayes păru pierdut în gânduri, chibzuind la noua idee. Apoi zâmbi.

— Sigur că da, Karl. Chiar aşa. Or să emigreze împreună.

— Sau or să se întâlnească într-o țară străină după ce or să emigreze separat. Femeia fuge mai întâi, lăsându-l pe bărbat în urmă. Un licăr de inspirație se ivi în ochii injectați. Poate că ea îl credea mort, urmă el. Şi sosirea lui în țara străină vine ca o surpriză fericită pentru ea.

— Şi mai bine, zâmbi Hayes. Îți mulțumesc, Karl. Îți mulțumesc foarte mult. Prețuiesc sfatul tău. Ştii asta.

Karl îşi privi băutura. Abia de-o atinsese. Mai erau aproape trei degete de lichid chihlimbariu pe fundul paharului de cristal şi îi făceau cu ochiul.

— Asta-i tot, Karl, spuse Hayes cu o bruscă notă de severitate.

Valetul îşi dădu seama că nu i se va îngădui să-şi bea whisky-ul pe care stăpânul lui îl îndemnase cu atâta generozitate să şi-l toarne, i se dădea a înțelege să plece. Mâna îi tremură uşor, lăsă paharul pe tavă şi îşi târşâi paşii spre casă.

Bryant Hayes rămase singur, gândindu-se la noul film atât de strălucit pe care urma să-l facă.

Uitase deja de micul joc pe care-l jucase cu Karl. Fusese doar o distracție de o clipă şi acum clocea în

minte lucruri mult mai importante.

Hayes îl folosea adeseori pe Karl ca o piatră de încercare pentru ideile lui şi făcea mare caz că-i cerea sfatul. Dar acest lucru nu era, cum s-ar fi crezut, un mod de a-şi manifesta simpatia faţă de micul german, era doar un mod subtil de a-l umili.

Cu doisprezece ani în urmă, Bryant Hayes şi studiourile Continental cheltuiseră o sumă importantă pentru a-l importa pe Karlheinz Rächer din Berlin, unde, după o timpurie carieră de fotograf strâns asociat cu expresioniştii, făcuse câteva filme mute atât de reuşite, încât şi astăzi alcătuiau un subiect de admiraţie pentru studiile critice.

Ca fotograf, făcuse dovada unui uimitor simţ vizual, accentuat de o îndrăzneaţă şi foarte sofisticată tehnică a clarobscurului, îşi transferase forţa vizuală în cinematograf şi ajunsese universal recunoscut drept cel mai strălucit dintre regizorii transplantaţi din Germania, printre care se numărau von Sternberg, Lubitsch, Eric von Stroheim şi tânărul Fritz Lang. Rächer avea un stil inimitabil şi o forţă de inspiraţie care-i asigurau un mare viitor în America.

Până când s-a ciocnit de Bryant Hayes. Cei doi s-au întâlnit, firește, când Hayes l-a angajat pentru Continental Pictures. Încă de la prima lor discuţie, Hayes observase în ochii micului german o undă de aroganţă teutonică, îşi dădea seama că Rächer îl considera un filistin american ieftin, pentru care arta era subordonată banilor. De asemenea intuise şi marea inteligenţă a lui Rächer, precum şi faptul că acesta se socotea mult superior, din punct de vedere intelectual, patronului său american, lucru care îl irita pe Hayes, pentru că, deşi era un om de afaceri de mare abilitate, se ştia lipsit de simţul estetic al marilor talente de care se folosea. El nu putea deosebi un Picasso de un Matisse, sau pe Proust de Thomas Mann. Era, din toate punctele de vedere, întruchiparea mogulului incult din Hollywood, al cărui

creier stă în buzunar.

Hayes hotărâse să-l pună pe Răcher la încercare şi îi comandase regizorului neamț să-i facă o stupidă dramă de epocă, plină de numere muzicale. Nu-i de mirare că Răcher îl refuzase.

La început s-ar fi zis că Hayes cedase, îşi retrăsese propunerea şi Karlheinz Răcher avusese impresia că biruise şi că îşi putea ține capul sus, după care urmase o tăcere mortală. Telefonul lui Karl Răcher nu mai suna. Nici un proiect nu mai era adus în biroul său. Studioul părea să fi uitat complet de existența lui. Nu mai era de lucru pentru el.

Ceilalți regizori străini continuau să-şi edifice carierele americane, în timp ce Karl stătea cu mâinile în sân. Turbat, îi ceruse agentului său să-i găsească o aşa-zisă slujbă cu împrumut la un alt studio. Dar agentul îl informase că era cu neputință. Potrivit contractului, nu putea fi împrumutat altor studiouri decât cu aprobarea studioului Continental, adică cu permisiunea lui Bryant Hayes.

Înfuriat, Karl Răcher îşi aranjase întâlniri cu şefii altor mari studiouri. Le ceruse să-i cumpere contractul lui cu Continental şi să-i ofere o nouă şansă de pornire. Dar nimeni nu părea dispus să cumpere. Răcher nu ştia că Hayes îl ostracizase. Nu mai putea lucra nicăieri.

Se gândi să se reîntoarcă în Germania, dar situația politică de acolo devenise deja haotică, inflația ruinase țara, naziştii veneau la putere. Răcher, care era evreu, nu îndrăznea să se întoarcă în patria lui.

Karl Răcher căzuse în capcana lui Hayes.

Tăcerea acestuia continuase. Karl nu mai primea nici un scenariu.

Economiile lui se subțiaseră mult din cauza vieții de lux hollywoodian pe care o ducea. Trebui să-şi vândă casa din Brentwood şi să se mute într-un bungalow în apropierea studioului. Urla pe toate drumurile despre nedreptatea care i se făcuse, şi toată lumea îl

compătimea, dar nimeni nu-i putea oferi un sfat constructiv în afară de unica soluție evidentă: Karl Rächer trebuia să se ducă în genunchi la Bryant Hayes, să-şi declare în gura mare supunerea şi voința de a primi orice scenariu i-ar fi dat acesta şi, astfel, să reintre în grațiile patronului, un lucru pe care Karl Rächer nu-l putea face. Nu-i îngăduia mândria lui teutonică, în scurta lui relație cu Bryant Hayes se declanşase un dur conflict de voințe, ațâțat de o reciprocă antipatie instinctivă şi de o nevoie din partea fiecăruia dintre ei de a se simți superior celuilalt.

Aşadar Karl Rächer se ofilea, ca şi cariera lui. Începuse să bea. Îşi petrecea zilele în bungalow-ul lui, învăluit într-o ceață alcoolică şi blestemându-şi soarta. Contul lui din bancă se topi. Prietenii se evaporară, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu prietenii din Hollywood când dă năpasta peste un om.

Bătălia voințelor durase doi ani. La sfârşitul acestei perioade, Karl Rächer ajunsese propria lui umbră. Mintea îi era împrăştiată, tenul gălbejit, ochii sticloşi. Era complet ruinat şi trăia din cei câțiva dolari care-i mai picau de la puținii prieteni rămaşi.

În cele din urmă, Karl Rächer cedase.

Într-o zi se prezentă cu pălăria în mână la Bryant Hayes, rugându-l să-l ia înapoi. Se declarase gata să regizeze orice film i-ar fi cerut.

Întrevederea lor avusese loc în biroul lui Hayes, în prezența câtorva producători şi funcționari ai studioului care beau cocktail-uri împreună cu Hayes. Era de față şi o tânără frumoasă actriță, care pe atunci era socotită o mare promisiune a studioului.

Hayes ținuse în mod special ca toată lumea să fie de față. Se uitase la Karl cu un licăr de triumf nedisimulat în ochi.

— Vrei să spui, Karl, că eşti gata să ajuți studioul regizând, să zicem, acest scenariu?

Îi înmână scenariul unei comedioare pentru tineret,

un film de categoria B, stupid, la care Karl Răcher nici nu s-ar fi uitat cu doi ani în urmă.

Karl încuviință din cap, jalnic:

— Da, domnule, sunt gata să fac orice film doriți.

Hayes fluturase scenariul, zâmbind. Ceilalți rămaseră muți văzându-i lucirea de cruzime din ochi.

— Şi ce-ai fi în stare să faci ca să-ți acord şansa de a regiza acest scenariu, Karl?

— Orice, domnule. Orice doriți.

— Ai fi în stare să te târăşti în genunchi? întrebă Hayes cu sprâncenele înălțate într-o sadică expresie de interogare.

Micul neamț tremurase uşor la aceste cuvinte, dar nu clintise, îl privise pe Hayes în ochi.

—Vă rog, domnule.

— Ai fi în stare, ai fi în stare să te târăşti?

Tăcerea din cameră era încordată de aşteptare. Executivii studioului se uitau curioşi la Karl. Tânăra stea îl privea cu o plăcere sadică, pe care nu şi-o ascundea, îl mai văzuse ea pe Hayes umilind oamenii, dar de astă-dată era vorba de un spectacol de cruzime care i se părea uluitor şi distractiv, cu atât mai mult cu cât Hayes o luase de curând sub aripa lui ocrotitoare, astfel încât se simțea în siguranță în umbra marii lui puteri.

— Să te vedem cum o faci. Târăşte-te, Karl.

Micul neamț fusese străbătut de un tremur, ca şi cum o prefacere chimică i-ar fi zguduit făptura, încet, se lăsase pe covor şi se târâse spre Hayes în mâini şi în genunchi, în timp ce ceilalți îl priveau.

Karl Răcher se chircise ca un cățel la picioarele lui Hayes, cu fața înălțată, tremurând tot.

Hayes scosese un hohot de râs. Pe urmă aruncase scenariul în capul lui Karl.

— Te apuci luni de el, Karl. Şi acum pleacă de aici!

Karl Răcher luase scenariul, sub ochii amuzați ai steluței şi ai celorlalți angajați ai studioului şi părăsise

biroul... în două picioare.

Dar, din acea zi, nu a mai mers într-adevăr în două picioare. Pentru că răzbunarea lui Hayes de-abia începuse. După muzicalul pentru tineret pe care i-l încredințase lui Karl, nu-i mai dăduse decât filme de categoria B de cea mai mediocră speță, cu actori anonimi, scenariști slabi şi tehnicieni de mâna a doua. Îl hăituise pe Rächer necruțător, vârându-l cu sila în producția unor filme fără nici o valoare, în locul lanțului de triumfuri pe care le-ar fi meritat.

Până la urmă, Karl Rächer se dezagregase total şi începuse să bea atât de mult, încât efectiv nu mai putuse regiza. Hayes l-a exilat la departamentul efectelor speciale, unde Rächer se pricepea datorită trecutului său de fotograf. Nu mai era regizor, ci mai curând un artizan fotograf, ajutând la suprapunerea imaginilor pe decorurile pictate şi lucrând cu resursele cinematografice.

Când contractul pe şapte ani cu studiourile Continental expirase Rächer ceruse de lucru la alte studiouri, dar nimeni nu voia să-l angajeze. Referințele pe care le primise de la Continental făceau aluzie la patima băuturii şi la descompunerea lui morală, care-l determinase să renunțe la regie şi să se refugieze la efectele speciale. Dar, făcând abstracție de acestea, relațiile personale ale lui Hayes cu ceilalți şefi de studiouri îl ostracizaseră total pe Karl Rächer.

Pentru ca umilirea să fie şi mai completă, Hayes refuzase să-i reînnoiască contractul la Continental Pictures. Micul german ajunsese o epavă. Petrecuse multe nopți beat turtă, ba chiar, cuprins de o criză de delirium tremens, fusese internat la spitalul de stat.

Şi atunci Hayes i-a administrat lovitura de grație, i-a oferit lui Rächer o slujbă ca valet personal şi de omul lui de casă. Rächer, un fost cineva ajuns acum şomer lipsit de speranță, a acceptat. Cu spiritul frânt, mintea devastată de alcool şi umilință, se comporta ca un câine de casă, ceea ce făcuse din el Hayes în acea zi de pomină

de la studio. Dacă nu fizic, metaforic continua să se târască. Îl ajuta pe Bryant Hayes să se îmbrace, făcea curățenie în casă, îi aducea băuturi şi se dezintegra în continuare sub ochii lui Hayes.

Pentru că acesta avea grijă să-l mențină într-o constantă stare de intoxicație alcoolică, deşi nu chiar de beție, îl lăsa să bea, dar le ceruse celorlalți servitori să supravegheze rezervele de alcool din casă, lăsându-l pe Karl să se înfrupte în cadrul unor limite stricte. Urmărea cu satisfacție deteriorarea lui Karl. Îl trata cu indulgența nepăsătoare a stăpânului față de un sclav. Uneori îşi bătea uşor joc de el, alteori îi punea pe ceilalți servitori să-l spele, dar, în general, îi îngăduia lui Karl înfățişarea şleampătă, de câine bătut, şi zâmbea când musafirii făceau remarci asupra omulețului zdrobit.

— Eu îi port de grijă, îi plăcea lui Hayes să spună, aşa cum îi spusese şi lui Joseph Knight. Fără mine, ar fi acum la spital sau în şanț. Eu sunt tot ce are el pe lume.

Şi, uneori, ca astăzi, de pildă, îi cerea câte un sfat lui Karl Rächer. Cei doi luau câte o băutură împreună, şi Hayes profita de ideile lui Karl, pentru că ştia că dincolo de ochii lui înceţoşați se ascundea încă un intelect ascuțit. Uneori sfaturile lui Karl erau bune, alteori, cu mintea prea rătăcită pentru a putea gândi lucid, nu- i oferea decât nişte comentarii aiuristice.

Dar Hayes îl ținea şi continua să se joace cu el, ca o pisică cu un şoarece în agonie, doar ca un memento că nici Karl şi nici vreun alt om din Hollywood nu trebuia să cuteze să stârnească mânia lui Bryant Hayes şi cu atât mai puțin să pretindă că i-ar fi superior din punct de vedere intelectual şi spiritual. Uneori, ca astăzi, de pildă, îi oferea lui Karl o băutură şi apoi îl concedia înainte de a-l fi lăsat să atingă mai mult de un strop sau doi. Era un mod de a turna sare pe rănile lui Karl, doar pentru amuzament.

Mai târziu, îşi spunea Hayes, Karl ori o să-şi piardă complet mințile, ori o să-şi zboare creierii. Şi el aştepta,

cu răbdarea unui temnicer, să vadă care din două o să se întâmple. Îi făcea plăcere să-şi prelungească vechea răzbunare, pentru că ştia ce minte strălucită avusese Răcher. Una era să distrugi un om tipic obedient şi alta să asişti la distrugerea lentă a unui profesionist mândru şi extrem de calificat.

Karl Răcher avusese momentele lui de răzvrătire, în urmă cu zece ani, dar pedeapsa lui avea să continue până când nu va mai exista în el nimic uman, care să mai poată fi pedepsit. Hotărât, Hayes îi arătase lui Karl care din doi era mai tare.

Azi, Hayes aprecie sfatul lui Karl. Dacă încercai, puteai confecționa un happy-end chiar şi din revoluția rusă desigur, n-o să fie finalul pe care-l prevăzuse Joseph Knight pentru scenariul său, dar o să facă filmul mai vandabil, în vremurile astea grele, publicul se dădea în vânt după finaluri fericite.

Peste un an, Moira Talbot o să fie în fruntea topului, acolo unde erau acum Bette Davis şi Katharine Hepburn. Iar studioul Continental Pictures, datorită acestui succes, avea să i-o ia înainte studioului Paramount, iar Bryant Hayes avea să-şi desăvârşească imaginea de cel mai mare producător din Hollywood.

Joseph Knight nu fu surprins când Hayes nu-i telefonă în săptămâna următoare întrevederii lor. Dar tăcerea directorului de studio nu-l făcu să sară la concluzii pripite.

Nu se aşteptase nici un moment ca Hayes să-i accepte filmul în condițiile puse de el. Knight înțelegea bine sistemul hollywoodian.

Hayes îi făgăduise să-l sune doar ca să scape de el. Nu intenționase să-l mai vadă vreodată.

Dar nu aceasta era chestiunea-cheie. Problema era dacă refuzul lui Hayes se aplica şi la film, sau numai la Joseph Knight ca autor şi proprietar al scenariului.

Ştia că se întâmplase una din aceste două posibilități. Ori filmul fusese respins şi uitat în clipa când

Knight ieşise din casa lui Hayes, ori, mai important, ideea îi plăcuse şi intenționa să facă filmul excluzându-l pe Knight.

Din capul locului, Joseph Knight sperase în a doua ipoteză, în mod intenționat nu-şi asigurase drepturile de autor împotriva oricărui furt de idee. Îi oferise lui Hayes momeala ca pe un morcov.

Dar muşcase oare din momeală? Asta era întrebarea, însă numai la sfârşitul întrevederii sale cu Hayes îşi dăduse seama Joseph Knight cum avea să afle răspunsul.

CAPITOLUL 4

La o săptămână după întâlnirea de la piscină dintre Bryant Hayes şi Joseph Knight, Daria Kane se îndrepta spre restaurantul Wilshire Boulevard unde urma să ia masa cu Hayes, când văzu pe stradă o figură cunoscută.

Era străinul care discutase cu Bryant săptămâna trecută, lângă piscină.

Joseph Knight se uită la ea cu o uşoară nedumerire urmată de o luminoasă recunoaştere în ochii lui frumoşi.

În acea clipă, spre surprinderea ei, Daria îşi dădu seama că nu încetase să se gândească la el din momentul când îl văzuse, în tot cursul săptămânii trecute, imaginea lui o urmărise în subconştient, ceea ce o enerva, cu atât mai mult cu cât avu impresia că vede un licăr de îngâmfare în ochii lui.

Se prefăcu a nu-l recunoaşte şi trecu pe lângă el fără să-l salute sau să-i ia în seamă existența. Se purta distant, ca şi cum ar fi fost um mare star şi el un simplu turist la Hollywood.

În acea după-amiază nu se mai gândi la el. Îşi petrecu timpul alegându-şi o rochie pentru o petrecere foarte importantă, dată în cinstea lui Bryant Hayes, de către Academia de artă şi ştiință cinematografică, petrecere la care aveau să ia parte toți directorii marilor

studiouri şi o sumedenie de vedete. Era important ca Daria să arate cât mai bine, nu numai ca să-l pună în valoare pe Hayes, ci şi ca să-şi mărească şansele ei de actriță.

Îşi cumpărase o toaletă superbă, din satin albastru-argintiu, cu un şliț înalt care-i dezgolea gamba şi un decolteu adânc. Îşi mai cumpără cu această ocazie şi un extraordinar colier de safire, semnat Renee Girard.

Se simți singură uluită de frumusețea ei când încercă toate acestea acasă. Avea în ea ceva în acelaşi timp sculptural şi felin senzual, care-i făcea pe bărbați să-şi țină răsuflarea când o vedeau.

I se înfățişă, în noua toaletă, lui Hayes. Acesta fu mulțumit şi o felicită pentru gust. Şi nu-i de mirare că priveliştea decolteului şi conturul şoldurilor şi pulpelor ei sub mătasea albastră , îi treziră libidoul îmbătrânit; o trase în pat.

Ca de obicei, Daria nu simți nimic sub mângâierile lui. Când sosi clipa să intre în ea, îşi spuse iar acelaşi lucru: — „Am să fiu uscată" — şi încercă să se gândească la ceva care să o excite. Constată cu surpriză că în seara asta ideile îi veneau foarte uşor.

Imaginea străinului, Joseph Knight, i se ivi pe dată în minte, îi revăzu strălucirea misterioasă a ochilor pe sub sprâncenele negre în lumina ciudată a feței lui arzătoare, atât de virilă, încât o femeie îşi pierdea cumpătul numai când îl vedea, în felul lui tăcut, Joseph Knight era bărbatul cel mai sexy pe care-l întâlnise vreodată.

Aproape pe dată deveni alunecoasă între pulpe. Şi când Bryant Hayes îşi luă plăcerea, excitat de neobişnuita ei reacție, Daria se pomeni copleşită de imaginea ochilor negri ai străinului şi de statura lui impozantă.

Avea ciudata senzație că azi, când îl întâlnise pe Wilshire Boulevard, Knight ştia că se gândise la el tot timpul de când îl cunoscuse, că ştiuse acest lucru chiar înainte de a-l fi ştiut ea. Sub zâmbetul său politicos de

recunoaştere, zăcea această intimă, batjocoritoare cunoaştere.

O năpădi iar furia care o copleşise pe stradă. Dar de astă dată era însoțită de un fior senzual care o uimi. Arcuindu-şi spatele frumos, cu sânii tremurând sub privirea fascinată a lui Bryant Hayes, avu un orgasm aproape dureros. Excitarea ei era atât de contagioasă, încât şi Hayes ejaculă pe dată în ea, apoi o sărută şi o mângâie pe obraz, mândru de isprava lui, după care se întoarse pe o parte şi adormi.

Însă Daria rămase trează de furie şi de o excitare involuntară care-i dăinuia în simțuri.

Zâmbetul străinului i se nălucea în fața ochilor, pătrunzător, mângâios. Se întreba cum de îi intrase atât de adânc sub piele în numai două întâlniri întâmplătoare.

Se hotărî să şi-l izgonească din minte cu orice preț. Se sculă, se duse la baie şi luă o tabletă de dormit. N-o să-l lase ea pe omul acela să-i strice somnul.

Însă Daria Kane îşi pierdu somnul din cauza lui Joseph Knight.

În primul rând, el îi ieşi din nou în cale.

S-ar fi putut să fie o întâmplare. S-ar fi putut să nu fie ceva premeditat. Dar iată-l, coborând dintr-o limuzină, în fața unui imobil cu birouri din centru, exact când trecea ea pe acolo în drum spre restaurant unde urma să ia masa cu o prietenă.

De astă dată nu-i zâmbi şi nu-i indică prin nici un semn că ar recunoaşte-o. Probabil că simțise, din atitudinea ei rece de data trecută, că nu-l voia. Aşa încât se mulțumi s-o privească în ochi, cu o expresie de interes întâmplător şi cu o vagă undă de amintire comună. „Tu nu vrei să mă cunoşti", îi spuneau ochii lui. „Ei bine, atunci n-am să te salut." Privirea lui exprima o tacită cooperare.

Şi poate ceva mai mult.

Acest ceva o ținea pe Daria trează noaptea, forțând-o să ia o doză dublă de tablete de dormit. Nervii îi erau

ațâțați din cauza excitației involuntare pe care i-o crea Joseph Knight şi a furiei iscate de însăşi această excitație. Era o susceptibilitate care o depăşea. Se mândrise întotdeauna cu stăpânirea ei de sine. Cu această calculată stăpânire de sine făcuse din Bryant Hayes amantul şi protectorul ei şi această stăpânire de sine avea să facă din ea o forță în Hollywood.

Abia pe la patru dimineața reuşi să şi-l scoată pe străin din minte. Dar chiar şi când adormi, i se furişă în vis. Daria se deşteptă dimineața obosită şi nervoasă.

Dar încă nu terminase cu Joseph Knight.

La sfârşitul săptămânii îl conduse pe Bryant la aeroport. Pleca la New York la o conferință a comitetului director al studioului Continental. Era cea mai importantă întrunire a anului şi avea un caracter financiar, în ultimul trimestru, studioul pierduse bani. Hayes intenționa să informeze comitetul despre noua lui idee strălucită, ideea furată de la Joseph Knight. Se aştepta ca acest film să fie cea mai mare lovitură a studioului din ultimii cinci ani.

Hayes hotărâse să n-o ia pe Daria cu el. În această călătorie avea nevoie de un cap cât se poate de limpede şi nu voia să fie distras sau prea relaxat de scenele ei de amor. Trebuia să obțină aprobarea comitetului pentru noul său scenariu. Iar comitetul era prezidat de Albert Speck, omul care-l ura pe Hayes şi care de ani de zile vâna un mijloc de a-l răsturna de pe tronul lui de la Hollywood.

Numai datorită lui Speck şi investițiilor lui inteligente reuşise studioul să supraviețuiască atât de bine în anii crizei. Fiecare membru din comitet era conştient de rolul comercial jucat de Speck în corporație.

Dar lui Speck, un om arogant, nu-i plăcea să vadă că Hayes, vechiul lui rival, se bucura de toată atenția presei, confiscând succesele corporației. Cu atât mai mult cu cât deciziile cinematografice ale lui Hayes aduseseră succese financiare foarte modeste în timpul crizei. Cel care făcea

banii pentru studioul Continental era de fapt Speck. Şi Speck nutrea ambiția de a prelua într-o bună zi el însuşi partea creativ-operativă a afacerii Hollywood. El nu-şi exprimase această ambiție, dar Hayes, un bun cunoscător al naturii umane, era acut conştient de ea.

Aşadar era de o importanță capitală ca Hayes să înregistreze în curând un mare succes de casă, pentru a se instaura, odată pentru totdeauna, ca şef al sectorului de creație al studiourilor Continental, forțându-l astfel pe Speck să rămână la New York, unde îi era locul.

Şi noul film a Moirei Talbot, sugerat de Joseph Knight, era cheia acestei strategii. Era un subiect incitant, de mare clasă, care sigur avea să aducă milioane, dacă era produs şi distribuit cum trebuie. Dar era totodată un film care necesita un buget mare, presupunând o grea investiție financiară chiar de la bun început. Hayes va avea nevoie de toată abilitatea lui pentru a convinge comitetul să preia acest risc major.

Speck avea mai multă influență decât Hayes acolo unde conta: la directorii şi acționarii studioului Continental. Iar pe Hayes îl ardea ideea de a trebui să dea socoteală în fața unui om pe care-l ura.

Dar de astă dată va trebui să-l flateze pe Speck, să-i câştige bunăvoința, să-l determine să aprobe cheltuielile inițiale pentru film. O experiență detestabilă, dar va trebui să treacă prin ea. Şi de asta nu voise să o ia pe Daria cu el. Evita să amestece plăcerea cu partea cea mai întunecată a afacerilor.

De obicei, gelozia îl împiedica s-o lase pe Daria singură. Era o femeie superbă, cu aproape patruzeci de ani mai tânără decât el, şi Hayes era adeseori frământat de gândul la nevoile ei secrete şi la felul tainic în care şi le-ar putea potoli.

Pe aeroportul din Los Angeles îşi luă un tandru rămas-bun de la Daria.

— Mă întorc în trei zile, îi spuse el. Ține tu lucrurile sub ochi în lipsa mea.

— O să-mi fie dor de tine, răspunse ea privindu-l cu ochi mari, strălucitori. Cheamă-mă la telefon în fiecare seară.

Impresionat de loialitatea ei, o sărută. Mângâierile limbii ei în gura lui îl excită şi îşi spuse cu amărăciune că ar fi preferat să doarmă cu ea în seara asta. Dar afacerile erau afaceri.

Chiar în momentul în care-l săruta, Daria privi peste umărul lui şi văzu ceva care o făcu să tresară.

Într-o sală de aşteptare aflată la vreo doisprezece metri mai încolo, îmbrăcat într-un costum albastru închis care-i punea tenul bronzat în valoare, ţinându-şi servieta alături şi ochii fixaţi pe ea, se afla Joseph Knight. Îi zâmbi uşor şi apoi îşi coborî ochii pe un ziar.

Daria îşi strânse pleoapele cu disperare. Trebuia să se forţeze să-şi termine sărutul cu Bryant, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ce este? o întrebă Hayes, studiindu-i faţa cu grijă.

— Nimic. Numai că aş fi vrut să nu pleci. Vino repede înapoi. Şi telefonează-mi diseară.

— În regulă. Ai grijă de tine. Şi fii cuminte.

Daria ştia că era un fel de a-i spune că va fi supravegheată, îi făcea adeseori aluzii indirecte la gelozia lui şi la ce i s-ar întâmpla dacă l-ar înşela.

Astăzi, cuvintele lui aveau o rezonanţă specială pentru că, în timp ce-l îmbrăţişa pe Hayes, simţurile ei ţipau după Joseph Knight.

Un moment mai târziu, Bryant Hayes plecă, privind-o cum îi trimitea sărutări din vârfurile degetelor.

Daria nu îndrăzni să se întoarcă pentru a constata ce se întâmplase cu Joseph Knight, până când nu-l văzu pe Hayes urcând în avion. Vibra toată, în timp ce-i trimitea bezele lui Hayes, aproape că simţea în ceafă privirea întunecată, pătrunzătoare, a lui Knight.

În sfârşit, Hayes dispăru.

Daria se întoarse. Nu mai văzu nici urmă de Joseph Knight. Sala de aşteptare în care se găsise era acum plină

de pasageri aşezaţi la coadă ca să iasă spre avion. Se uită la indicator. Avionul pleca la Phoenix. Şi Knight nu era de văzut.

Cutremurată, Daria ieşi din aeroport, simţind sute de ochi bărbăteşti întorcându-se s-o admire. Se urcă în limuzină.

— Acasă! îi porunci şoferului.

Abia de mai putea respira. Simţea nevoia să se întoarcă în dormitorul ei, să ia o băutură tare şi să uite de nebunia care se petrecea în ea.

Dar nu era uşor.

Îşi luă băutura, înghiţi un calmant, însă nimic nu alunga imaginea lui Joseph Knight din mintea ei. Îi revedea expresia feţei la aeroport, aceeaşi privire calmă, admirativă, pe care o avusese de fiecare dată când o întâlnise, dar de data asta în ochii lui jucase un licăr de amuzament. Ştia că-i biruise toate zidurile de apărare şi-l amuza deruta ei. Efectul băuturii şi al calmantului nu putea concura cu zvâcnirile simţurilor ei. Îşi petrecu întreaga după-amiază uitându-se la pereţi şi luptând cu fermentul care o devora. Pielea îi ardea, sfârcurile sânilor îi erau absurd de excitate şi dureros de sensibile sub mătasea cămăşii de noapte. Şi între picioare avea o durere pe care n-o mai simţise până atunci.

Nu numai prezenţa lui Knight o înflăcăra în asemenea hal, ci mai curând privirea ochilor lui şi calmul lui misterios. Spre deosebire de alţi bărbaţi, pentru el nu era necesar să-i facă vreun avans sau să rostească vreun cuvânt pentru a-i spune că o doreşte, întregul lui trup proclama acest lucru cu atâta forţă, cu atâta pregnanţă, încât , în ciuda mândriei ei, nu visa decât să-i cadă la picioare, ca o sclavă.

Iar şi iar şi-l imagina intrând tăcut în camera aceasta, în toiul nopţii, când Hayes era plecat şi ea se afla singură — ca acum de pildă — şi punându-şi mâinile calde, puternice pe ea. Îi simţea parcă sărutările, îi simţea soliditatea trupului presând trupul ei şi, apoi, delicioasa

ei cedare în timp ce o lua. Îşi imagina scena în sute de feluri, fiecare mai seducător decât celălalt. Dar toate aveau în comun prezența ei singură în dormitor şi intrarea pe furiş a lui Knight, vinovata lor împreunare şi deliciile sexuale pe care numai el ar fi ştiut să i le dea.

Toată după-amiaza s-a sucit şi s-a răsucit în aşternut, incapabilă să-şi stăvilească fanteziile şi valurile de dorință senzuală care o inundau. Mai târziu se sculă, făcu un duş rece şi se pregăti pentru cină. Invită un prieten din studio, de la departamentul de publicitate, un tânăr numit Jon Diefenback, a cărui tovărăşie îi făcea plăcere fără să-i stârnească nici o temere, pentru că Jon era homosexual. Ştia că Jon o să-i povestească lui Hayes despre invitația la cină şi că acesta din urmă avea deci să ştie că Daria fusese în lipsa lui într-o companie sigură.

Astfel împuşca doi iepuri deodată.

Seara se desfăşura destul de plăcut. Jon o regală cu toate glumele şi bârfele din culisele studioului, apoi discutară despre noul proiect de film care-l înflăcărase pe gryant Hayes atât de tare.

Daria spera că în film se va găsi un rol şi pentru ea, iar Jon o încuraja în acest sens.La sfârşitul cinei, Jon o părăsi cu un „noapte bună". Rămase singură. Obosită, îi spuse noapte bună Jerei şi se duse la culcare.

Ştia că servitorii primiseră ordin să osu pravegheze. Era unul din prețurile pe care trebuia să le plătească pentru a fi amanta lui Hayes. Dar niciodată Servitorii n-ar fi cutezat să intre în dormitor sau să bată la uşă. Aşadar, avea să fie singură cu gândurile ei, cu fanteziile ei.

Daria se dezbrăcă şi se lăsă să alunece într-o cămaşă de noapte. Senzația mătăsii pe pielea ei făcu să freamete. Întregul ei trup era străbătut de fiori.

Citi o jumătate de oră, pe urmă o cuprinse o imensă oboseală. Renunță să se mai lupte cu emoțiile ei, ceea ce îi aduse o părelnică linişte. Cu un simțământ de vinovăție, îşi scoase cămaşa, în noaptea asta o să doarmă goală. Poate că singura cale de a-şi birui fanteziile despre

Joseph Knight ar fi fost să le cedeze.

Chiar şi acum, în timp ce zăcea goală în aşternut, mândria o făcea să-l urască pe Joseph Knight, pentru că o azvârlise în această stare, cu atât mai mult cu cât, probabil, el nici nu se gândea la ea, judecând după amuzata indiferență cu care o privea.

Daria ar fi vrut să se furişeze din casă în noaptea asta, să evadeze din luxoasa închisoare a lui Hayes şi să găsească un bărbat, orice bărbat, care s-o reguleze zdravăn şi s-o facă să se simtă şi ea femeie. Şi atunci poate că o să reuşească să-l uite pe Joseph Knight şi o să cunoască şi ea odihna. Dar un alt bărbat, orice bărbat, ar fi fost un jalnic substitut pentru cel pe care-l dorea. Cu aceste gânduri înnebunitoare şi cu nervii amorțiți de calmante, Daria se cufundă într-un somn agitat, tulburat de imaginea lui Joseph Knight.

Fu trezită în toiul nopții de o atingere uşoară ca un fulg pe buzele ei.

La început uită unde se găsea. Visul pe care-l avusese fusese atât de intens, încât senzația părea să decurgă în mod firesc din el. Îl simțea pe Joseph Knight gol, lipit de trupul ei, zâmbetul lui misterios, insondabil, arcuindu-i buzele moi care le atingeau pe ale ei.

Sărutarea îi alunecă pe obraji, pe frunte, pe pleoape, şi apoi din nou pe buze, umplându-i de plăcere toate simțurile, începu să se deştepte de-a binelea, dar excitarea visului o trăgea înapoi în beatitudine. Corpul i se încorda ca să primească mângâierile amantului imaginar. Un geamăt i se înfiripă în gât.

Acum sărutul era din nou pe buzele ei, de astă dată mai intim. O limbă netedă, virilă, pătrunse în gura ei şi începu s-o exploreze, încă buimăcită de vis, îşi încolăci brațele în jurul umerilor puternici care i se ofereau.

Un glas lăuntric îi spunea că Bryant Hayes era cel care o strângea în brațe. Era acolo în pat, ca de obicei. Gustul sărutărilor lui.

Dar nu aveau gustul sărutărilor lui. Ceea ce nu făcea

decât să sporească intensitatea visului, începu să uite de Hayes. Se dăruia cu toată ființa fiorului fanteziei ei, simțurile i se deşteptau la dorința tainică împotriva căreia luptase îndelung.

Pe măsură ce sărutarea se adâncea şi devenea tot mai intimă, un al doilea glas lăuntric începu s-o avertizeze că nu era un vis, că lucrurile se întâmplau cu adevărat, şi că acest sărut nu era al bătrâniciosului Bryant Hayes. Era sărutul unui bărbat tânăr, viril. Un bărbat se găsea în dormitorul ei.

Chiar în timp ce o parte din ea se apropia tot mai mult de trezie, restul se abandona senzațiilor care o amețeau, îşi strângea în brațe amantul, îl lipea şi mai mult de ea, îşi desfăcea picioarele ca să i se ofere. Senzația brațelor puternice care o înlănțuiau era o plăcere de negrăit. Sfârcurile ei se frecau de părul de pe pieptul lui, pulpele ei îi înconjurară drăgăstos şoldurile.

În sfârşit, visul i se împlinea, mai frumos decât în oricare dintre fanteziile ei. Era Knight, Joseph Knight, înlăuntrul minții ei şi al trupului ei, Knight numai virilitate şi numai pentru ea.

Geamătul propriei excitări o deşteptă complet.

Nu era singură. Până la urmă, se găsea într-adevăr un bărbat în camera ei, în pat, deasupra ei. Ochii i se deschiseră larg. Nu-l putea desluşi în obscuritatea dormitorului. Frica o îndemna să țipe, dar sărutul delicios era încă pe buzele ei, mâinile puternice o țineau tandru şi fiecare fibră din trupul ei i se şi oferise în somn. Nu putea stăvili atât de repede valul dorinței.

Treptat, începu să distingă camera, conturându-se într-o bruscă rază de lună, dar amănuntele îi erau ascunse de silueta întunecată a bărbatului pe care-l ținea în brațe. Mâinile ei îi apăsară mai tare coastele, nelăsându-l să se îndepărteze.

Părea că nu se mai regăseşte pe ea însăşi. Dorința devastatoare şi intensitatea visului îi topiseră orice putință de rezistență de care ar fi avut nevoie acum.

Cedarea îi înmuiase toate simțurile, chiar dacă mintea i se zbătea în căutarea lucidității.

Adunându-şi toate puterile, îşi înfrână valul de plăcere din mădulare şi-l împinse pe amantul de vis de pe ea, atât cât să-i vadă fața.

I se tăie răsuflarea. Era Joseph Knight.

O cuprinse un tremur puternic în timp ce-şi împingea pumnii în pieptul lui.

— Dumneata, şuieră ea. Ce cauți aici?

Dar chiar când i se desprinseră de pe buze, şoaptele începură să-i tremure. Pentru că dorința era mai puternică decât şocul sau mânia.

Făcea o figură comică, goală în pat, împingându-i pieptul cu brațele ei gingaşe, în timp ce picioarele îi erau încolăcite în jurul mijlocului lui. Furia puse stăpânire pe mâinile ei, făcând-o să zgârie, chiar în timp ce dorința i se înstăpânise pe jumătatea inferioară a trupului, care nu fusese încă informată de hotărârea ei de a-l respinge.

Dar nici mâinile catifelate care-i zgâriau carnea nu erau încă pe deplin hotărâte, pentru că mişcările lor trădau o pasiune care nu provenea numai din refuz. Iar el părea să simtă că Daria lupta atât împotriva ei cât şi a lui şi că o cucerise în prea mare măsură în somn, încât acum s-o poată lăsa să scape.

— Sssst, murmură el, brațele lui învăluindu-i trupul tremurător cu o gingăşie cu atât mai paradoxală cu cât întreaga lungime a sexului tare se şi cuibărise între picioarele ei.

Un lung moment chinuitor. Daria se clătină pe muchia unei prăpăstii. Mândria se alăturase furiei şi acum nu dorea decât să-l gonească pe intrus, să cheme servitorii, să-l sune pe Bryant Hayes la New York şi să-l facă să-şi reverse toată furia şi puterea împotriva acestui inoportun arogant, acestui Joseph Knight.

Dar senzația corpului lui Knight, îmbinată cu efectele visului şi cu fermentul care o măcinase întreaga săptă-mână îi vlăguiau forța de rezistență. Mâinile ei,

răzvrătindu-se împotriva voinței, începură să-i mângâie umerii. Strigătul de mânie din gâtul ei se prefăcu într-un suspin senzual. O frigea toată carnea.

În clipa aceea, el forță situația, îi trase fața şi o sărută cu putere. Brațele robuste o încleştară şi o lipiră de teribilul trup bărbătesc, flămând de al ei. Picioarele ei se desfăcură şi mai larg, iar carnea elastică a femeii se lăsă presată de duritatea lui.

Şi în secunda aceea fatală, Daria pierdu bătălia. Trupul nu-i mai aparținea. Mâinile i se plimbau pe spatele lui, sfârcurile i se frecau de pieptul lui, limba ei se împreună cu a lui într-un dans de reciprocă descoperire. Unduirile tainice, femeieşti, îi cuprinseră şalele, iar locul tandru dintre picioare îi şi prinse vârful sexului făcându-i drum neted în ea.

— Ticălosule, gemu Daria. Ticălos murdar...

Dar era prea târziu. Sexul lui îi simțise invitația, deschisese antecamera şi, cu o mişcare lungă, alunecase în grotele ei. Daria gâfâi. Era mai mare decât îşi imaginase şi mai intim în răscolirea miezului ființei ei.

Mânia nu i se evaporase şi mândria ei nu uitase insulta care i se aducea, dar aceste forțe nu făceau decât să-şi dea mâna cu plăcerea din carnea ei şi i se dărui, împotrivindu-se tot timpul, zbaterile ei făcându-i cedarea mai dulce şi mai perversă.

Îşi plimba mâinile pe spatele şi pe şalele lui. Corpul lui era legat în fâşii de muşchi ca oțelul. Mâinile lui îi strân-geau umerii, trăgând-o spre el, iar genunchii ei erau înălțați, ajutându-l să o străpungă mai adânc. Mişcările lui erau lente, cunoscătoare, negrăit de intime.

Daria trecuse prin mulți bărbați în viața ei tânără, dar nu, nici unul dintre ei nu ştiuse să posede o femeie în felul acesta. Dezmierdările lui descopereau centrii fierbinți de extaz, a căror existență nici nu o bănuise până atunci.

Cu spatele arcuit, cu mâinile încleştate pe cearşafurile de mătase, cu sânii zdrobiți de pieptul lui, îi

dărui un prim orgasm şi apoi, aproape imediat, al doilea. El îi simțea micile spasme mângâindu-i sexul, dar nu-şi opri dezmierdarea, pentru că părea să ştie că acesta nu era decât începutul pasiunii ei.

Fața lui rămânea întunecată, era ca o umbră gigantică ce căzuse peste ea în acea noapte vrăjită. Tăcerea camerei, pereții familiari păreau tainici complici la actul uluitor care se desfăşura în pat. Capul Dariei se mişca într-o parte şi-n alta, ochii îi erau orbiți de extaz.

Şi el o pătrundea tot mai adânc, o înălța cu mâinile lui mari, degetele de oțel se înfigeau în carnea ei fragedă. Plăcerea o făcea să scâncească şi să geamă.

— Ticălosule...

Cuvântul nu mai era o acuzație pe buzele ei, ci un imn, cântul senzual al cedării.

Dar acum până şi acest cuvânt fu amuțit, pentru că o trăgea şi mai mult spre el, făcând-o să simtă prima trepidare a ejaculării lui, mai excitantă, mai periculoasă, mai amenințătoare decât tot ce simțise până atunci. Țâşni tumultuos, vijelios, ca un tren expres, irezistibil. O explozie mai mare decât ar fi crezut ea că e cu putință.

Părea să nu se mai termine, o posesiune atât de totală, încât Daria îşi pierdu sufletul şi simți că există doar ca sclavă a trupului lui. El rămase nemişcat, îngropat în miezul ei, cu muşchii încordați ca oțelul în această ultimă îmbrățişare, în timp ce ea vibra în mii de fiori de plăcere, cu mintea rătăcită şi mândria jertfită pe altarul extazului.

Când totul se termină şi îşi reveni treptat, în stadii lente, ca un om încă adormit care-şi bâjbâie drumul spre realitate, ştiu că voința ei puternică fusese răpusă.

Răzvrătirea pe care o încercase cu puțin înainte se spulberase, şi nu rămăsese decât cedarea şi pulsațiile ultime ale unei plăceri ce-i întrecea toate visurile, o plăcere vecină cu însăşi moartea.

El rămăsese încă în adâncurile ei, dar acum o îmbrățişa cu mâini tandre şi părinteşti. O lipi de pieptul

lui şi o sărută cu buze calde pe frunte.

— Cum ai... cum ai intrat aici? reuşi să îngaime.

El nu-i răspunse. Se mulţumi să o îmbrăţişeze şi mai strâns. Daria se cuibări tandră la pieptul lui, cu picioarele încă înfăşurate pe mijlocul lui. Şi sexul dinăuntrul ei nu se retrăgea încă în reflux. Categoric, nu era un bărbat obişnuit. Era mai puternic, mai ager, infinit superior unui om obişnuit. Intuise acel lucru de când îl văzuse cum se uita la ea la aeroport, dar acum se convinsese cu ultima fibră a corpului ei.

— N-are importanţă, reluă ea descoperind încă rămăşiţa de umor în totala-i cedare. Acum eşti aici.

Din acea clipă, Daria Kane intra într-o lume nouă şi primejdioasă.

CAPITOLUL 5

La trei săptămâni după scurta şi importanta vizită a lui Bryant Hayes la New York — vizită în care-i convinsese pe mai marii lui de acolo asupra enormului potenţial comercial al noului său film de epocă — directorul unui studio rival, Monarch Pictures, primea vizita lui Joseph Knight.

Vizita cea mai stranie pe care o primise vreodată.

Directorul se numea Oscar Freund. De cincisprezece ani era un lider al studiourilor mai mici. Poseda o reţea de patru sute de cinematografe, care nu erau nici pe departe atât de luxoase ca sălile din centru, cinematografe periferice, fără pretenţii, populate de muncitori şi de familiile acestora.

Producea filme modeste, dar aducătoare de bani, de obicei închiriind staruri de la studiourile mai mari. Reuşise să facă un profit frumuşel, deşi mult mai redus decât cel al companiilor mari, turnând filme bunicele de categoria B, western-uri, comedii şi filme de scurtmetraj. Dar îşi crease şi o oarecare faimă producând o serie de

drame „serioase", sociale, care câştigaseră câteva Oscaruri şi aduseseră succes studioului.

În mod ironic, în timpul anilor disperați 1931 şi 1932, când studiourile Universal şi RKO fuseseră împinse în pragul falimentului, micul studio Monarch Pictures reuşise să-şi scoată profitul obişnuit. Şi aceasta datorită spiritului managerial al lui Oscar Freund şi priceperii sale unice de a reduce costurile fără să afecteze calitatea. Freund se bucura de reputația de a avea o minte deschisă în fața noului, de a fi receptiv la ideile originale şi de a alcătui combinații ciudate de staruri. Uneori ideile lui ratau, dar de cele mai multe ori îi aduceau bani.

Freund era un „supraviețuitor" în adevăratul sens al cuvântului. Putea să facă un film cu costuri mai mici decât oricare dintre rivalii săi şi să-i confere strălucire, scoțând tot ce era mai bun din actori, operatori şi tehnicieni. Un film al lui Freund era întotdeauna ceva mai mult decât suma părților sale. Prin producțiile lui reuşite, Freund crease şi câteva staruri, staruri pe care apoi nu-i mai dăduse mâna să le păstreze şi care plecaseră să-şi de-săvârşească traiectoria la studiouri mai mari.

Dar Freund reprezenta o forță creatoare în Hollywood, îşi câştigase partea din premii Oscar, suflându-le adesea unor studiouri mai mari şi unor filme mai costisitoare şi îi plăcea să se laude că Oscar n-ar fi numele lui adevărat de botez, ci o poreclă pentru numeroasele premii luate. Studioul său avea un oarecare prestigiu şi cunoscătorii se grăbeau întotdeauna să vadă un film Monarch.

Dar personalitatea lui Freund mai avea o fațetă care-l interesa cel mai mult pe Joseph Knight.

Oscar Freund îl ura pe Bryant Hayes.

Duşmănia aceasta data de mai bine de cincisprezece ani, din vremea când amândoi erau nişte tineri şefi de studio ambițioşi, luptându-se pentru supremație în era filmului mut. Freund negociase cu un mare suporter new-yorkez, un financiar puternic ce deținea peste trei

sute de cinematografe pe Coasta de Est. Dar Freund nu poseda fondurile necesare pentru a se lansa singur în aceste tratative, aşa încât îl contactase pe Hayes şi-i propusese un parteneriat. Fondurile lor asociate ar fi putut să-i facă co-proprietari ai celui mai mare studio din Hollywood, dacă planul era bine pus în aplicare.

Hayes amânase răspunsul, spunându-i că are nevoie de timp ca să-şi convingă partenerul de atunci, Adolph Herman, să accepte ideea unei fuziuni cu Freund şi cu Monarch Pictures. În aşteptarea răspunsului lui Hayes, Freund plecase într-o scurtă vacanță în Mexic.

La întoarcere fu confruntat cu ştirea că Hayes încheiase un acord separat cu financiarul din New York. Deşi termenii contractului nu fuseseră daţi publicității, era clar că Hayes îndulcise condițiile în mod secret şi, probabil, ilegal, excluzându-l pe Freund.

Sub conducerea lui Hayes, Continental Pictures deveni unul dintre cele mai mari studiouri din Hollywood. Oscar Freund nu a mai putut recupera niciodată şansa pierdută. Urmări cariera lui Hayes, care deveni decan al şefilor de studiouri şi stâlp al societății, în timp ce Freund rămase în afara luminilor rampei.

Spre sfârşitul epocii cinematografului mut, Continental îşi consolidase reputația de Cadillac al studiourilor, în timp ce Monarch rămăsese un fel de fată bătrână, respectat pentru succesele sale, dar niciodată considerat o forță financiară. Cu trecerea anilor, ura purtată lui Hayes se intensificase.

Oscar Freund iubea filmele, îndrăgea fiecare aspect al muncii şi nu pregeta să se amestece în conferințele de presă pentru scenarii, pe platoul de filmare şi chiar în sălile de montaj când gândea că oamenii lui au nevoie de o mână de ajutor. Era adeseori mustrat pentru amestecul lui părintesc în treburile altora, dar subalternii lui îi luau sfaturile în serios. Priceperea lui la fiecare dintre stadiile producerii unui film era indiscutabilă şi de multe ori intuiția lui ascuțită salvase câte un film de mediocritate şi

adusese rezultate bune la casele de bilete.

Dar nici talentele lui Freund şi nici eforturile lui laborioase nu puteau ridica studiourile Monarch la nivelul studioului Continental al lui Hayes.

Freund nu putea spera decât să-l pună în încurcătură pe Hayes întrecându-l din când în când cu câte un film excelent. Era maximum ce putea face Freund împotriva unui rival de asemenea prestigiu şi forță financiară.

Dar acum i se ivi prilejul de răzbunare.

I se ivi sub forma unui străin numit Joseph Knight.

Knight constată că Freund era mult mai uşor de abordat decât Hayes şi că era opusul acestuia.

Freund îl primi în biroul său de la studiourile Monarch, o încăpere lipsită de pretenții, încărcată de manuscrise. Plutea o atmosferă de muncă operativă şi de cruntă competiție. Freund era cunoscut pentru modul său de viață, pe care-l încuraja şi la angajații lui, în special la vedete.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Knight? îl întrebă el. Părea nerăbdător şi destul de conştient de importanța lui. Mă tem că timpul meu e limitat.

— N-o să vă răpesc mult timp. Şi vă promit că nu o să vă plictisesc.

Începu să-i expună în linii mari un scenariu pe care-l supunea aprecierii lui Freund. Era total diferit de cel pe care i-l oferise lui Hayes, deşi la fel de strălucit în concepție.

Era o poveste crud realistă despre marea criză şi efectele ei asupra îndrăgostiților. Eroina era o tânără dintr-o familie bogată, îndrăgostită nebuneşte de un tânăr sărac. Când familia fetei puse capăt idilei, tânărul plecă să-şi caute norocul aiurea, în timp ce băiatul făcea avere devenind milionar, familia fetei se pomeni complet ruinată de criză. Printr-o crudă întorsătură a soartei, tânărul, care reveni triumfător în oraş pentru a cere

mâna primei lui iubiri, află că în timpul absenței sale fata se măritase cu un pretendent lipsit de mijloace, la care familia ei, acum sărăcită, nu mai putuse obiecta. Astfel încât eroul îşi pierduse vremea gonind după un idol de aur, pentru a putea dobândi fata pe care o iubea.

Oscar Freund ascultă narațiunea lui Knight, fumând țigară după țigară şi strivind mucurile în scrumiera mare de pe biroul lui. Mintea lui iute evalua scenariul. Reprezenta o metaforă pentru întreaga tragedie a crizei. De asemenea, o profundă pledoarie pentru America, „țara tuturor posibilităților", unde, foarte des, banii sau lipsa lor stăteau în calea fericirii oamenilor. Concluzia poveştii era că nu succesul material îi poate uni pe oameni, ci numai dragostea.

Când Joseph Knight isprăvi de povestit, Oscar Freund încuviință din cap din spatele biroului.

— Foarte bine. E excelent. Eu nu mă feresc să recunosc când dau peste ceva bun. Am îmbătrânit prea mult în meseria asta ca să nu pot să disting calitatea reală. Ar putea face un film mare, şi ar putea aduce cuiva mulți bani. Respiră adânc.

— Dar nu mie, adăugă el. Şi nu acum.

Urmă o pauză. Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt fără să li se clintească vreun muşchi.

— De ce nu dumneavoastră? întrebă Knight.

— Pentru că sunt ocupat până peste cap. Sunt băgat într-o mulțime de filme, unul mai riscant decât celălalt. Dac-ai şti cât m-am întins... nu mai pot face față. Şi n-am banii necesari şi resursele. Nu acum. Poate anul viitor, peste doi ani...

Knight clătină din cap, zâmbind.

— Trebuie făcut acum, spuse el. Dar nu vă cer să investiți nici un ban. Vă cer doar să-l difuzați doar când o fi gata. Eu îmi asum tot riscul financiar, eu voi face angajările, eu fac toate investițiile, eu voi răspunde de orice pierdere. Mâine dimineață depun la banca dumneavoastră un milion de dolari ca garanție. Şi nu cer

din partea dumneavoastră decât să mă sprijiniți cu filmarea şi cu cele patru săli de cinematograf ale dumneavoastră. Freund părea intrigat.

— Şi cu ce vă alegeți din asta?

— Eu voi fi producătorul. Voi avea control artistic. Eu voi alege echipa de filmare şi eu voi alcătui distribuția actorilor. E filmul meu.

Freund îl privi sceptic.

— Şi aveți vreo experiență în domeniul ăsta?

— Destulă, răspunse Knight.

Dacă îl şoca propria lui bravadă, nu dădea semn de aşa ceva.

Fața lui Freund luă o expresie gânditoare.

— Şi dacă filmul e o cădere? Nu-mi pot permite să se arunce cu ouă clocite în mine.

Knight zâmbi.

— Ați ascultat scenariul. Credeți că va fi o cădere? Freund nu răspunse nimic, în sinea lui, credea că filmul avea şansa să devină o mare lovitură. Publicul avea nevoie de o serioasă expunere cinematografică a crizei care măcinase viața țării timp de un deceniu.

— Dați-mi voie să vă explic mai clar, urmă Knight. Nu e nevoie să vă asociați numele dumneavoastră cu filmul şi să puneți sigla studioului pe el până nu îl veți vedea terminat şi nu-i veți aprecia singur valoarea. Eu îmi asum toate riscurile.

Freund îşi cercetă mai atent vizitatorul.

— Şi care-i partea mea, dacă filmul aduce bani? întrebă el.

— Propuneți dumneavoastră.

Freund numi un procent. Knight îi răspunse cu jumătate din acel procent. Freund zâmbi. Exact atâta se aşteptase să primească pentru numele studioului său aparatura şi rețeaua de difuzare.

Oscar Freund auzise destul pentru a şti că i se oferea o afacere aproape prea bună pentru a fi adevărată, totuşi, în mod surprinzător, părea mai puțin interesat ca

la început. Expresia ochilor lui devenise distantă şi ambiguă.

Joseph Knight ştia ce însemna această expresie. Freund se pregătea să refuze. Oricât de nonconformist era el printre şefii de studiouri, nu se putea hotărî să încalce codul nescris care unea întreaga breaslă. Nu putea îngădui unui producător independent ca Joseph Knight să pătrundă în studioul lui. Cu nici un preț. Ar fi putut să cumpere scenariul de la Knight şi să-l producă el după voie, dar niciodată nu i-ar fi putut încredința puterea de a folosi aparatura studioului Monarch pentru a deveni o forță majoră independentă în Hollywood.

— Domnule Knight, sunt impresionat de oferta dumneavoastră, spuse el prudent. Dar nu cred că o să meargă.

— Poate că o să vă schimbați părerea când o să descoperiți şi ultima piesă a jocului.

Freund îşi înălță o sprânceană.

— Ce mai scoateți din mânecă?

Joseph Knight se lăsă pe speteaza scaunului.

— Următoarea producție a lui Bryant Hayes, care necesită cel mai costisitor proiect de buget din ultimii şapte ani. Un film de epocă despre revoluția rusă. E programat să fie gata de Crăciun. Actorii sunt Moira Talbot şi Guy Lavery. Publicitatea va fi cea mai zbârnâitoare din tot ce s-a făcut de la crah încoace. Cunosc fiecare cuvânt din scenariu.

— Cum aşa?

— Pentru că eu l-am scris, răspunse Knight zâmbind.

Oscar Freund se înălță în scaun.

— Poate ați vrea să-mi vorbiți despre acest lucru...

În câteva cuvinte bine alese, Joseph Knight îi povesti despre scenariul pe care i-l înmânase lui Bryant Hayes pe o tavă de argint, îi povesti esența dramei şi neaşteptatul ei sfârşit tragic. Fără nici o urmă de ranchiună, îi explică felul în care Hayes îşi însuşise scenariul lui fără să-l

recompenseze în vreun fel. Şi-i povesti mai multe, îl informă că scenariul fusese supus spre aprobarea superiorilor lui Hayes din New York, în cadrul unei întâlniri secrete, unde fusese votat un buget de prioritate, filmul urmând să fie o mare bombă, îl informă despre deciziile privind distribuția, planurile de localizare a filmărilor, numirea producătorului şi a regizorului.

Pe scurt, îi expuse lui Freund o informare completă, în exclusivitate, asupra unui proiect strict secret.

— Cum de cunoaşteți toate acestea?

— N-are importanță cum le-am aflat. Important este faptul că filmul lui Hayes va concura de Crăciun cu filmul dumneavoastră. Cu filmul nostru, vreau să spun. Şi tocmai am aflat ceva care aruncă o lumină nouă asupra întregii probleme.

— Ce anume?

— Acum trei săptămâni, după ce s-a consultat cu scenariştii săi, Hayes a decis să schimbe finalul tragic al povestirii şi, înlocuindu-l cu un final tipic hollywoodian „băiatul-se-însoară-cu-fata".

Freund se uită în ochii lui Knight.

— Dar întreaga poveste se sprijină pe acest final. Fără el, personajele nu înseamnă nimic. Ce vor să facă nerozii ăia?

— Fac ceea ce le dictează instinctul. Se dau înapoi de la o mare şansă. Vor să dea publicului ce cred ei că doreşte publicul.

Brusc, ochii mici şi scânteietori ai lui Freund se concentrară pe chipul lui Knight. Se întreba dacă acesta ştiuse de la bun început că Hayes şi oamenii lui or să măcelărească finalul. Oare le sădise ideea scenariului ştiind tot timpul ce vor face cu el? Putea fi chiar atât de viclean?

Dar nu-i puse nici o întrebare.

— Deci dumneavoastră urmăriți să-i oferiți publicului ceva mai bun decât studiourile Continental? Vreți să le luați caimacul şi să-l dați gata pe Hayes?

Knight zâmbi.

— Mi s-a spus că sunteți un om inteligent, domnule Freund. Ştiam că o să înțelegeți ce vreau.

Oscar Freund rămase pe gânduri. I se oferea o şansă cum nu întâlneşti decât o dată în viață, şi fără nici un risc personal. Dacă realiza acest film şi eclipsa drama de epocă a lui Hayes, l-ar fi pus pe acesta din urmă în mare încurcătură, şi ar fi fost totodată un mare succes pentru studioul Monarch şi pentru Oscar Freund.

— Şi dumneavoastră sunteți un om inteligent, domnule Knight. Sunteți un nimeni, nici un om din oraşul ăsta n-a auzit de dumneavoastră, şi iată că-mi declarați că două mari filme care vor ieşi de Crăciun sunt ale dumneavoastră. Unul furat de Hayes şi unul distribuit de mine.

Knight nu scoase o vorbă. Avea o expresie calmă ca şi cum discuta despre vreme.

În acel moment, ura de o viață a lui Oscar Freund împotriva lui Bryant Hayes a biruit'ân sfârşit loialitatea lui față de codul împotriva producătorilor independenți.

— Bine, spuse el. Am să vă ajut. Cu condiția să-mi puneți banii pe masă şi să semnați o hârtie prin care vă declarați răspunzător pentru orice pierdere suferită de studioul meu. În schimb, veți primi aparatura, rețeaua mea de difuzare şi orice alt ajutor de care veți mai avea nevoie.

— Mai există o condiție, adăugă Knight. Întregul proiect trebuie ținut strict secret. Vreau securitate totală. Nimeni nu trebuie să afle nimic în legătură cu acest proiect. Până în momentul când vom decide noi să-l facem public. Elementul-surpriză este cheia întregului plan.

Freund aprobă din cap. Îşi dădea seama de perfidia planului vizitatorului său.

— Foarte bine. Nimeni în afară de mine şi de dumneavoastră nu va cunoaşte detaliile sau programul de producție. Dacă se va afla ceva, veți şti că pe mine m-a

luat gura pe dinainte.

Knight zâmbi. Era impresionat de onestitatea lui Freund. Auzise despre el că e o boare de aer proaspăt în atmosfera fetidă a Hollywood-lui şi acum avusese dovada acestui fapt. Omul acceptase să rişte şi să păstreze secretul.

Îşi strânseră mâinile.

— Mi-ar plăcea să ştiu cine vă furnizează toate informaţiile despre filmul lui Hayes, repetă Freund.

— De ce nu-mi lăsaţi mie grija asta? întrebă Knight zâmbind.

— Atâta timp cât sunt informaţii exacte... răspunse Freund ridicând din umeri, în fond, sunt banii dumneavoastră.

Knight zâmbi din nou. Lumina din ochii lui îl impresiona pe Freund, care abia acum îşi dădu seama că avea în faţă pe cineva care s- ar putea să devină într-o bună zi o mare forţă la Hollywood.

În alte împrejurări, Oscar Freund ca şi oricare şef de studio, ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putinţă ca să blocheze drumul unui astfel de intrus. Dar Joseph Knight reprezenta marea şansă a lui Freund — şi poate cea de pe urmă — de a se răzbuna pe Bryant Hayes, care-i umbrise întreaga carieră. O să profite de această şansă.

— Parteneri? întrebă Knight întinzând mâna.

— Parteneri, răspunse Freund strângându-i-o călduros.

În această strângere de mână putu simţi puterea de stâncă a personalităţii lui Knight. Îi veni în minte în acea clipă că, în viaţa lui, cunoscuse şi oameni de mare iniţiativă şi artişti străluciţi. Dar cele două calităţi, spiritul de întreprindere şi inspiraţia artistică nu se îmbinau niciodată în acelaşi om. Cel puţin până acum. Până la Joseph Knight.

Îl conduse până la porţile studioului şi îşi luă rămas-bun. Apoi se întoarse grăbit în birou, unde începu să schiţeze planuri. De ani de zile nu se mai simţise atât de

aţâţat.

Cât despre Joseph Knight, simţea, în timp ce se întorcea cu maşina la hotel, o satisfacţie amestecată cu o stăpânită exaltare. Era pe punctul de a se îmbarca în cel mai mare joc financiar din întreaga lui carieră. Totodată era gata să ia cu asalt fortăreaţa Hollywood-ului. Avea în mâini un film mare şi, alături de el, doi puternici aliaţi.

Primul aliat era Oscar Freund cu studioul lui, resursele lui, ura lui pentru Bryant Hayes.

Cel de-al doilea aliat era Daria Kane.

CAPITOLUL 6

Hollywood-ul pe care l-a găsit Kate Hamilton la sosirea ei împreună cu Melanie era un loc cu totul diferit de Hollywood-ul pe care-l vedea Joseph Knight din camera lui de la Beverly Wilshire Hotel fără a avea în vedere Hollywood-ul princiar al lui Bryant Hayes.

Departe de Hollywood-ul birourilor cu chirie foarte costisitoare şi al apartamentelor de hotel cu vedere spre dealuri, acesta era Hollywood-ul locuinţelor ieftine şi al camerelor mobilate din zona poluată, o nesfârşită reţea de străzi murdare, ale căror clădiri cunoscuseră cândva vremuri mai bune şi ai căror locatari se îndreptau pe calea cu sens unic care nu duce nicăieri.

Acesta era Hollywood-ul figuranţilor famelici şi al aspiranţilor posedaţi de mania vedetismului, ale căror visuri de glorie sunt repede devorate de monstrul industriei filmelor, un monstru cu o faţă sclipitoare, ce ascunde un miez de josnică venalitate. Tineri muşcaţi de dorinţa de a ajunge cineva veneau aici ca să fugă de trecutul lor, înarmaţi cu chipuri atrăgătoare şi, uneori, cu un talent descoperit în piesele jucate la festivalurile de la şcoală sau la teatrul de amatori al orăşelului. Dar ironia Hollywood-ului consta în faptul că, dincolo de sclipirea sa, constituia un drum mai scurt şi mai perfid către

dezastru decât oricare dintre drumurile pe care aspiranții s-ar fi putut îndrepta la ei acasă.

Era Hollywood-ul mărunților asistenți de regie, al regizorilor artistici, al agenților, care conduceau Mercedes-uri cumpărate de ocazie pentru a-şi impresiona amantele. Hollywood-ul talentelor subțiri şi al producătorilor independenți, răsăriți peste noapte, care-i exploatau pe „puştii" (acesta era numele generic pe care Hollywood-ul îl dădea aspiranților) loviți de mania vedetismului, cu contracte şi promisiuni de roluri cu o singură replică sau de apariții mute.

Era un tărâm al afacerilor reci, dure, afacerile producției de filme. Folosea mii de profesionişti în studiourile sale uriaşe şi doar o mână de oameni reuşeau să facă averi colosale. Dar acele puține staruri râzgâiate, cu alaiul lor de agenți publicitari, constituiau excepția de la regula privitoare la producerea şi interpretarea artistică a filmelor.

Majoritatea zdrobitoare a actorilor din Hollywood erau angajați cu contract de la film la film şi cu salarii care abia le ajungeau ca să ducă o viață de mijloc, decentă, dar lipsită de orice siguranță a slujbei. Cei mai mulți dintre aceşti uneori foarte talentați actori se socoteau norocoşi dacă găseau câte un rol într-un film sau două de categoria B, înainte de a le apune cu totul cariera, sabotată fie de câte un profil nu prea atrăgător, fie de capriciile regizorilor de distribuție, fie de cruda trecere a anilor. Şi, pentru fiecare rol cu contract, se băteau o mie de aspiranți care, de cele mai multe ori, nu găseau deloc de lucru. Hollywood, „pământul făgăduințelor", era de fapt un loc atât de supraaglomerat de chipuri drăguțe, corpuri perfecte şi talente actoriceşti brute, încât unul la un milion dintre toți aceştia putea avea norocul să facă o carieră acolo.

Dar aspiranții, „puştii", nu se lăsau afectați de realitate, ei trăiau în lumea visurilor lor. Şi visurile persistau chiar şi după ce cruda realitate le dovedea că

nu au nici o şansă de a le împlini. Pentru că aceasta era poate ironia finală a Hollywood-ului: „fabrica de visuri". Vastul stoc de aspiranți erau consumați de acelaşi vis, şi atât de intoxicați de el, încât o mie de umilințe nu reuşeau să-l întunece, să le micşoreze neostoita sete de succes, succes care, zi de zi, se îndepărta tot mai mult de ei.

Acesta era Hollywood-ul ale cărui corupție şi rapacitate alcătuiau deja tema unei întunecate legende: partea dosnică a fabricii de iluzii, măruntaiele puturoase ale lumii visurilor. Era un loc care devora tinerețea şi inocența, folosind ca momeală făgăduința vedetismului, în scopul de a-i exploata pe aspiranții care se înghesuiau ca muştele la miere. O exploatare morală, profesională şi, aproape întotdeauna, sexuală.

Oraşul era o capcană gigantică, nisipuri mişcătoare travestite într-o Nirvana. Deşi farmecele sale fatale nu puteau atrage decât un singur tip de victime — „aspiranții", — tineri ambițioşi, roşi de visuri — asemenea victime existau din belşug într-o națiune mutilată, din punct de vedere economic, de criză. Şi Hollywood-ul prospera în timp ce sclavii săi lâncezeau prin colțuri mucegăite.

Spre deosebire de cei din jurul ei, Kate Hamilton era remarcabil de neafectată de Hollywood-ul în care intrase ca o frumoasă tânără de douăzeci de ani, călită. Era indiferentă la pericolele oraşului, pentru că nu era atrasă de iluzoriile sale pocaluri de aur.

Kate a intrat în această lume apărată de o armură invizibilă care o făcea absolut impermeabilă la corupția atotpătrunzătoare. Armura ei se plămădise din copilăria-i singuratică, subtila pierdere a căminului, scurta, dar dezastruoasa ei căsnicie cu Quentin, disperata ruşine pentru ceea ce-i făcuse lui Chris Hettinger.

Kate nu era vulnerabilă la promisiunile Hollywood-ului, fluturate sub nas ca tot atâția morcovi, deoarece ea nu mai nutrea nici un fel de vis. Îşi pierduse demult

adolescența şi, odată cu ea, capacitatea de a visa la Făt-Frumos sau la gloriile iubirii sau la acel mare substitut al iubirii, succesul.

De aceea, sordida viață subterană a Hollywood-ului de la poalele dealurilor populate cu locuințe luxoase nu o impresiona pe Kate mai mult decât puzderia de locuri în care trăise de când îşi începuse peregrinările. Şi sclipirile Hollywood-ului, etalate turiştilor în tururile lor cu autocarul prin Bel Air şi Brentwood, îi erau la fel de indiferente cum sunt Luvru şi Notre Dame pentru locuitorii Parisului, care au trecut de mii de ori pe lângă aceste monumente fără să se gândească o clipă măcar să facă fotografii sau să cumpere ilustrate.

Pentru Kate, Hollywood-ul era un loc ca oricare altul, şi se comporta aşa cum s-ar fi comportat în orice alt loc. Găsi o slujbă de chelneriță într-un restaurant popular de pe Wilshire Boulevard, şi constată cu plăcere că veniturile erau excelente, pentru că tipilor din Hollywood care luau prânzul şi cina acolo — prânzuri şi cine condimentate cu discuții incitante despre „scenarii" şi „talent" şi „concepții" — le plăcea să-şi impresioneze musafirii lăsând bacşişuri grase.

Frumusețea lui Kate nici nu era măcar remarcată de aceşti clienți. La Hollywood, fetele frumoase erau la fel de numeroase ca şi palmierii. Dar personalitatea ei, devenită demnă de încredere şi plină de ospitalitate după atâta antrenament în slujba de chelneriță, atrăgea simpatiile tuturor. Şi manierele ei subțiri îi făcea pe clienți să o placă şi să dorească să-i placă, ceea ce-i sporea atât farmecul, cât şi bacşişurile.

Dar Kate era singură în recea ei indiferență față de ispitele Hollywood-ului. Prietena ei Melanie se azvârlii pe dată în tumultul confuz al pieței de talente, al căutărilor de agenți, al înscrierilor la cursuri de actorie, al lecturii zilnice a gazetelor *Daily Variety* şi *The Hollywood Reporter*, al nesfârşitelor ore de bârfă cu prietenele aspirante şi al tăcutei dileme supărătoare de a vinde zi de zi tot mai mult

din onoarea ei, din respectul de sine, în inevitabilul efort de „a fi drăguță" cu directorii de distribuție, asistenții de regie şi agenții de impresariat.

În chip ciudat, Kate, singura care rămăsese în afara malaxorului hollywoodian şi care-şi petrecea zilele la fel de calm şi de rutinier de parcă s-ar fi găsit în North Dakota sau în Illinois, deveni un soi de figură maternă pentru Melanie şi prietenele ei. De cele mai multe ori, seara când se întorcea acasă, găsea pe câte una din ele aşteptând-o ca să-şi verse năduful în fața ei.

Kate ştia să asculte şi ceva din stabilitatea ei lăuntrică o făcea să fie căutată ca duhovnică. Poate că tocmai invulnerabilitatea ei în fața Hollywood-ului le făcea pe aspirante să-şi depene visurile în fața ei. Poate că reprezenta o reflexie a independenței de spirit pe care ar fi vrut s-o posede şi ele.

Kate le asculta cu blândețe văicărelile despre asistenții de regie şi asistenții şi directorii de distribuție care le făceau fel de fel de promisiuni pe care nu le țineau, despre bărbații care se culcau cu ele şi pe urmă nu le mai dădeau un telefon. Le asculta şi le compătimea. Dar învățase prompt să nu se lase pradă visului care le împingea pe fetele acelea să se întoarcă la pedeapsa lor. Căci atunci când îşi lua curajul să le sugereze, chiar şi indirect, că un anume director de distribuție nu avea să le ajute niciodată, că ar trebui să caute în altă parte sau, chiar, să renunțe cu totul la Hollywood, fetele o priveau cu un soi de spaimă amestecată cu neîncredere. Şi Kate îşi dădea seama că aluziile ei la realitate le pricinuiau acelor fete o mare suferință morală, dar nu le apropiau nici măcar cu un pas de adevăr. Iluziile erau sângele lor vital. Nimic nu le putea clătina, decât, poate, timpul.

Kate învață multe de la Melanie şi prietenele ei despre iluzii. Şi din poveştile lor învață multe despre exploatare. Dar nimic din toate acestea nu o atingea personal. Iluziile corozive ale Hollywood-ului nu-i făceau mai multă impresie decât obiceiurile rurale din Iowa sau

noroaiele din Chicago. Pretutindeni era acelaşi lucru: o lume atroce, plină de victime, o lume care n-o interesa.

Singura concesie pe care o făcu Hollywood-ului avu loc într-o zi când, dintr-un capriciu plictisit, îi îngădui lui Melanie să o convingă să-şi facă un dosar de fotografii.

— Vino, o îndemnase Melanie. Tu eşti foarte frumoasă, Kate. Ce-ai de pierdut? Doar costul câtorva fotografii. Nu poți trăi în oraşul ăsta fără să-ți încerci măcar o dată norocul...

Kate cheltui bani pe portofoliul de fotografii şi se amuză să vadă reproducerile lucioase ale ei înseşi, în fel de fel de poziții atrăgătoare, fiecare dintre ele executată după un tipar stereotip, care o făcea aproape de nerecunoscut.

Dosarul de poze o făcu să zâmbească, dar o şi tulbură, îi arăta o făptură atât de străină de ea, ca omul de pe Lună. Şi totuşi era ea. Şi chipul pe care-l vedea în fiecare zi în oglindă era aproape la fel de străin ca şi fața din fotografii, atât de mare era distanța pe care o pusese între ea şi propria ei viață. Dar nu-i plăcea să devină conştientă de propria-i alienare, aşa încât puse fotografiile deoparte şi nu se mai uită la ele.

Nu mult după portofoliul de fotografii, Melanie veni într-o zi acasă după o vizită la un director de distribuție şi o anunță că găsise un angajament.

— Am luat cu mine şi portofoliul tău şi l-am arătat asistentului de regie. A zis să te duc şi pe tine. E vorba de figurație la o scenă colectivă, dar se plăteşte cu cinci dolari. Haide, zău, Kate! Dă-o naibii de treabă!

Kate, care nu lucra în acea zi, nu avea nici un plan. Hotărî s-o însoțească pe Melanie. Cele două femei se prezentară la studiourile Paramount, unde fură conduse într-o sală de aşteptare pentru figuranți. După un timp îndelungat se apropie de ele un asistent de regie grăbit, care o salută pe Melanie cu familiaritate şi se uită la Kate.

— Asta-i fata de care v-am vorbit, îi spuse Melanie. Sunt convinsă că o să fie grozavă, dacă-i oferiți o şansă.

Tânărul dădu mâna cu Kate şi o cântări din priviri, observându-i tenul bronzat, picioarele frumoase, curbele voluptuoase ale corpului, care se evidenţiau chiar şi aici, în acest oraş plin de femei superbe. Apoi o privi în ochi. Ceea ce văzu acolo păru să-l impresioneze.

— Bine, spuse el. Kate, ţine-te de Melanie. Ea o să-ţi spună ce trebuie să faci. Aţi avut noroc, fetelor, în fond nu e o scenă prea aglomerată, îi dărui lui Melanie un zâmbet, din care Kate înţelese limpede că se culca, desigur, cu ea.

Fetele se duseră la garderobă unde li se dădură costumele. Fiecare dintre ele primi un costum de lucru, alcătuit dintr-o fustă şi o jachetă.

Pe urmă fură trimise la secţia de machiaj şi fardate de nişte machiori prietenoşi, după care intrară pe platou, unde aşteptară peste un ceas şi jumătate să le vină rândul la filmare. Era vorba de o scenă scurtă dintr-un film de categorie B. Unul dintre personajele secundare trebuia să iasă dintr-un lift, să treacă pe lângă un grup de secretare şi să iasă din cadru. Toată scena urma să se deruleze trei secunde. Melanie şi Kate erau două dintre secretare.

În sfârşit sosi şi momentul de a turna scena.

— Bine, spuse regizorul. Fetelor, luaţi-vă locurile. Ginger, vreau să te întorci şi să te uiţi la Tommy când iese din lift. Celelalte vă uitaţi drept înainte. Trebuie să păreţi preocupate. Sunteţi secretare. Când spun eu „Motor!", vă mutaţi cu doi paşi înainte.

O clipă mai târziu sosi actorul. Kate îl recunoscu dintr-o serie de filme de mâna a doua pe care le văzuse de-a lungul anilor.

De obicei juca roluri de poliţişti necinstiţi, sau de vagabonzi şi, uneori, era camaradul unui erou de război.

Actorul se pregăti să iasă din liftul de decor şi asistentul de regie le aşeză pe Kate, pe Melanie şi pe celelalte la locurile lor.

— Linişte pe platou! răcni asistentul. Toată lumea

să-şi ia locurile! Scena unu patruzeci şi trei.

— Camera... sunetul... strigă regizorul. Şi... motor!

Actorul coborî din lift, se uită la fetele care zăboveau în hol şi ieşi din cadru.

— Stop! strigă regizorul. Rog, dă-mi mai multă lumină.

Electricianul mută unul din reflectoare şi scena fu turnată din nou.

— Stop! strigă directorul. Drăguțo... cum te cheamă?

— Melanie, răspunse aceasta, roşie ca sfecla.

— Drăguțo, dă-ți la o parte părul din ochi. Toată lumea e gata? Haideți, fetelor! Timpul e bani.

După alte trei reluări, scena fu turnată. Figurantele plecară.

În autobuzul care le ducea spre casă, Melanie o întrebă pe Kate ce impresie îi făcuse prima ei experiență actoricească.

— A fost nostim, răspunse Kate. Mulțumesc că m-ai luat.

— Acum urmează să vedem dacă ne păstrează în film. Nouăzeci la sută din ce am făcut până acum a căzut la montaj. De obicei hotărăsc să taie scena sau să schimbe fundalul. Oricum ar fi, eu cad afară din film. Dar, slavă Domnului, ne-au dat banii. Pe ăştia nu ni-i pot lua înapoi.

Melanie făcuse o profeție, deşi n-ar fi putut spune ce şi cum.

La trei zile după turnare, scurta secvență fu revăzută de un asistent de regie şi de un redactor în sala de montaj a studioului Paramount. Redactorul, un profesionist încercat, care lucrase la peste cinci sute de filme în viața lui, revedea secvența pe monitorul lui şi îl opri.

— Hei, i se adresă el asistentului de regie, ia uită-te la asta.

Asistentul i se alătură, revăzu cadrul oprit şi se scărpină în cap.

— E ceva ce nu merge, spuse el.

— Ai perfectă dreptate, ia uită-te la figuranta asta blondă de lângă băiatul de la lift. Doamne sfinte, cine a mai adus-o şi pe asta?

Celălalt aprobă din cap.

— Iese prea mult în evidență, asta-i, nu?

— Te cred. Ca un pai în ochi. Strică toată scena.

— O să trebuiască să-i spun lui Barry, oftă asistentul. Va trebui refăcută scena sau tăiată.

Cei doi rămaseră un timp cu ochii la cadru. Toate celelalte figurante se potriveau de minune cu rolul lor. Arătau ca nişte secretare anonime în drum spre birou, aşteptând liftul imobilului fictiv din care tocmai ieşise actorul.

Dar, în mod vizibil, Kate făcea notă discordantă. De ce, nu s-ar fi putut spune. Ceva din ochii ei, din trupul ei, din ținută, părea să distragă camera de la obiectivul ei principal şi să eclipseze orice alt element vizual. Efectul era neplăcut, aproape violent. Mai mult, Kate nu arăta ca o secretară. Nu reuşea să se lase acoperită de funcția ei.

— E o prietenă de-a ta? întrebă redactorul înălțându-şi sprâncenele.

— A mea? Nici gând. E prima oară când o văd.

— Mă rog, ne-a stricat toată scena. Cineva va trebui să-i spună să se întoarcă înapoi în oraşul din care a venit, încă n-am văzut o fată care să acapareze în halul ăsta camera de filmat. Te face să te doară ochii.

Redactorul, un om obişnuit să-şi ia răspunderi, aruncă pur şi simplu întreaga scenă la lada de gunoi.

Aşadar, scurta apariție a lui Kate într-un film B, care avea să fie prea curând dat uitării, a nimerit la lada de gunoi, fără să mai fie văzută vreodată. Numai statele de plată ale studioului o înregistraseră pe Katherine Hamilton ca figurantă în filmul *Trei sunt mulți*.

În anii ce urmau să vină, arhivarii şi criticii aveau să scotocească prin toate cotloanele cinematografice în căutarea acelei mici secvențe, document al primei apariții

a lui Kate Hamilton în fața unei camere de filmat.

Dar nu aveau s-o găsească. Ca atâția alți germeni ai măreției viitorului, pur şi simplu dispăruse.

CAPITOLUL 7

Titlul hotărât de departamentul de creație a lui Bryant Hayes pentru filmul conceput de Joseph Knight era *Iarna destinului*. Executivii de la studioul Continental considerau că titlul se potriveşte cu peisajul aspru rusesc şi că exprimă latura romantică a poveştii.

Urma să fie un film mare, deci avea nevoie de un titlu măreț. Studioul nu precupețea nici un efort. Acum că avea undă verde de la Arnold Speck şi de la financiarii din New York, Bryant Hayes mobiliza toate forțele pentru a face din noul film o bombă.

Ca întotdeauna, prima pe listă era maşina de publicitate.

Încă de la începutul lunii mai, lăsară să se strecoare în presă vestea că se lucra la un nou film, avându-i în rolurile principale pe Moira Talbot şi pe Guy Lavery.

Cronicarii amici din Hollywood, cu toții îndatorați lui Bryant Hayes pentru diferite favoruri din trecut, începură să trâmbițeze că noul film era „o culme" a carierei Moirei Talbot şi că va aduce cu certitudine un Oscar faimoasei actrițe de la Continental.

Totodată, presg începu să bâzâie că răpitoarea poveste romantică le prilejuia Moirei Talbot şi lui Guy Lavery scene erotice atât de fierbinți, atât de intime, încât îndelung aşteptata căsătorie dintre cele două staruri, urma să aibă loc, cu siguranță, îndată după lansarea filmului.

Hayes nu cruța nici o cheltuială, îl eliberă pe regizorul Colbett Fisher de programul său şi-l puse să lucreze în cadrul studioului, anunțându-l că numai ce-i mai bun putea fi acceptat pentru acest proiect unic. Le

promise prime substanțiale în cazul că filmul va fi o lovitură de casă şi recompense şi mai mari dacă va fi distins cu un Oscar pentru cel mai bun scenariu sau cel mai bun film, dar îi şi avertiză asupra consecințelor drastice pe care le-ar avea de suferit în cazde eşec.

Moira Talbot şi Guy Lavery fură prezentați presei cu surle şi trâmbițe, „de parcă ar fi fost vasul Titanic", scrise un reporter. Fără să vrea, făcuse o comparație de prost augur, dar nimeni nu- şi dădu seama.

Filmarea începu în 30 iunie. Nu exista acces pe platou, dar presa era zilnic informată asupra evoluției turnării pe calea unor briefinguri care se transformară în adevărate ocazii plăcute.

Curând, toți cei de la Continental deveniră conştienți că filmul avea să coste mai mult decât se anticipase.

Numai costumele se ridicau la sute de mii de dolari. Se apelase la cel mai bun designer din Hollywood pentru a crea toaletele Moirei Talbot. Actorii secundari, ca să nu mai vorbim de miile de figuranți, aveau şi ei nevoie de costume, iar Bryant Hayes făcea tot ce putea ca să le asigure autenticitatea. Angajă o echipă de consultanți care să verifice acuratețea istorică.

Amplasarea filmărilor fu stabilită pentru Paris, Londra şi New York, ca să nu mai pomenim de Alpii italieni şi de coasta Mediteranei pentru scenele petrecute în decor de munte şi de mare. De fapt, urma să se filmeze în toată Europa, cu excepția Rusiei, inabordabilă din cauza problemelor politice. Localizarea filmărilor avea să fie cea mai costisitoare din toată istoria studioului Continental.

Nici o cheltuială nu fu cruțată pentru decoruri, efecte speciale cinematografice, recuzită, ba chiar şi mobilier şi draperii din perioada respectivă. Hayes ținea morțiş să recreeze Parisul anilor 1917, fapt pentru care angajă şi specialişti în istoria Rusiei, lingvişti care să imprime un accent specific dialogurilor personajelor principale, câini lupi ruseşti, dresați de un expert

european. Totul, de la sănii şi trăsuri până la felinare şi la samovare era absolut autentic.

Şi pe măsură ce treceau săptămânile, producția înainta greoi, pentru că însăşi amploarea proiectului împotmolea filmările. Multe scene care la alt film ar fi fost turnate într-o oră, luau acum zile întregi, atât de complexe erau dificultățile legate de efectele de lumină, de montaj şi atât de înalte erau ambițiile producătorilor. Inevitabil, pe măsură ce programul filmărilor se lungea, cheltuielile creşteau. Printre actori şi echipa de tehnicieni începu să se instaureze oboseala. Când scenele cruciale erau reluate de douăzeci, treizeci de ori, în căutarea efectului celui mai pregnant, nervii actorilor făceau explozie.

Moira Talbot, suprasolicitată de rolul ei greu, care-i cerea să întruchipeze o fată de şaptesprezece ani ce se transforma, treptat, într-o femeie de treizeci, căzu pradă unei epuizări acute şi, timp de zece zile, lipsi de la filmări, sub acoperirea interdicției medicale, în absența ei fură studiate cu atenție secvențele filmate până atunci. Bryant Hayes şi regizorul Corbett Fisher rămaseră consternați. Moira nu mai era foarte tânără. Scenele în care apărea ca o adolescentă de şaptesprezece ani nu erau deloc convingătoare. Hotărâră refilmarea scenelor de îndată ce actrița avea să se însănătoşească.

Guy Lavery părea să reziste mai bine, dar i se cerea să interpreteze un personaj foarte viril, un rol care nu i se potrivea niciodată din cauza unei moliciuni a imaginii lui pe ecran, cu care machiorii şi operatorii de la Continental avuseseră de luptat în ultimii opt ani.

Guy, un homosexual, interpreta cu mult mai mult succes personajele sentimentale, duioase şi juca slab în scenele de bărbăție. Dar rolul din Iarna destinului îi cerea să fie capabil de violență fizică, să se arate dur şi chiar brutal la nevoie. Trăsături care nu intrau în paleta lui Guy, aşa încât trebuia să depună efort şi încordare până la limită.

Dar actorii nu constituiau singura problemă care chinuia Iarna destinului.

Pe măsură ce producția înainta şi departamentul de creație viziona secvențele, începură să se ridice câteva glasuri timide care- şi exprimau rezerve față de actuala intrigă a filmului. Spuneau că ar fi lipsită de vlagă, de forță, de elan.

Nimeni nu îndrăznea să-şi formuleze o părere asupra cauzelor care pricinuiseră acest lucru. Unul sau doi dintre scenariştii mai inteligenți bănuiau că lacuna se ivise odată cu schimbarea finalului inițial. Fără acel final tragic, intriga şi personajele îşi pierdeau sumbra identitate. Filmul părea să oscileze nesigur spre actualul sfârşit.

Aceşti scenarişti nu cutezau să-şi înfățişeze concluziile în fața lui Bryant Hayes. Talentați dar obedienți, erau plătiți să facă ce li se spunea şi nu să-şi contrazică patronul, aşa încât îşi țineră gura.

Cât despre Bryant Hayes, hotărârea lui era fermă. Happy end-urile constituiau sarea şi piperul filmelor de la Hollywood şi, mai ales, ale filmelor studioului Continental, mai cu seamă când acestea erau romantice poveşti de epocă. Publicul avusese parte de destulă mizerie în viața lui cotidiană din ultimul deceniu. Nu dorea să vină la cinematograf ca să vadă şi mai multă jale. Publicul voia o speranță, chiar dacă aceasta era dobândită pe calea marilor doze de fantezie.

Autorii de dialoguri din studio munciseră luni de zile ca să orchestreze filmul spre finalul lui fericit şi Hayes nu avea de gând să dea acum înapoi. Era prea târziu. Aşa încât ordonă rescrierea scenelor slabe şi le comandă scenariştilor să-şi folosească talentul şi imaginația pentru a spori forța scenariului. Dramă, le ceru el. Să adauge dramatism şi iar dramatism, dacă nu, aveau să zboare din post.

Rescrierile curgeau, scene erau adăugate sau tăiate pe măsură ce Hayes şi regizorii lui încercau să redo-

bândească ritmul şi intensitatea ce păreau să le fi scăpat. Actorii deveniră şi mai obosiți pe măsură ce trebuiau să refacă scene pe care le filmaseră şi le refilmaseră. Echipa de tehnicieni lucra cu ochii pe jumătate lipiți, sleită de oboseală.

Când filmările păşiră în cea de-a treia lună, Moira Talbot începu să arate pur şi simplu prea bătrână pentru rolul ei, iar Guy Lavery arăta puhav şi gălbejit. Se ştia că, multă vreme, Guy obişnuia să bea.Acum începu să circule zvonul că stresul filmărilor îl silise să recurgă din nou la sticlă.

Într-un acces de furie, Bryant Hayes îşi chemă cele două vedete şi le declară fără ocolişuri că dacă nu-şi recăpătau cât mai repede forma, avea să-i scoată din film şi să le distrugă cariera. El le oferea un prilej de a câştiga premii Oscar în cel mai important film din cariera lor. Dacă nu erau îndeajuns de profesionişti încât să profite de prilej, o să caute alți actori care să se priceapă.

Spera ca amenințările să aibă efect. Dar când reluă filmările, nu mai fu deloc sigur de acest lucru. Şi astfel, încetul cu încetul, pe măsură ce producția se târa înainte, poticnindu-se, *Iarna destinului* se transforma din obiectul frumoaselor speranțe şi al marilor aşteptări, într-un ritual de corvoadă, oboseală colectivă şi demoralizare. Nimeni nu părea a fi în stare să frâneze valul de confuzie care îneca proiectul.

În cele din urmă, Bryant Hayes îl concedie pe Corbett Fisher şi-l înlocui cu alt regizor proeminent de la Continental, un om care împărtăşea viziunea lui şi era gata să sacrifice orice altă considerație. Fură aduşi noi scenarişti ca să-i sprijine sau să-i înlocuiască pe cei ce lucraseră deja la proiect. Munca se desfăşura febril, dar nimic nu putea tempera senzația de frustrare.

Iarna destinului, trâmbițat încă de presa obedientă drept cel mai mare film al deceniului, devenea rapid basmul cu cocoşul roşu. Şi totuşi Hayes şi oamenii lui trudeau înainte, convinşi, împotriva propriilor îndoieli

muşcătoare, că acesta va fi cel mai bun film produs vreodată de studio.

Lui Bryant Hayes nici nu-i trecea prin cap că numeroasele sale greutăți cu *Iarna destinului*, ascunse cu mare grijă de ochiul public, erau cunoscute în amănunt de Joseph Knight. Şi nici nu suspecta că foarte multe dintre problemele care se ridicau întruna, hăituindu-i filmul, îi erau puse la cale de Joseph Knight, în cea mai diabolică manieră posibilă.

Din cauza muncii sale istovitoare, Hayes nu o mai putea supraveghea ca înainte pe frumoasa Daria Kane. Uneori nu o vedea câte treizeci şi şase sau chiar patruzeci şi opt de ore la rând, şi în acest timp, Daria îşi folosea toată ingeniozitatea pentru a-şi aranja întâlnirea cu Joseph Knight.

Aceste întâlniri secrete, care aveau loc în diferite case discrete şi sigure, constituiau deliciul existenței Dariei.

Începeau întotdeauna prin a face dragoste.

Joseph Knight cânta pe trupul frumos al Dariei ca pe o harpă, orchestrându-i vibrațiile dorinței într-o mie de feluri, în cele din urmă, când o poseda cu forța sexului său, o înălța pe culmile plăcerii, lăsând-o apoi moleşită de satisfacție. Dacă Daria ar fi fost ceva mai candidă, s-ar fi îndrăgostit de el. Însuşi gândul unei vieți sexuale cu un asemenea bărbat era ca un vis care s-ar fi adeverit. Dar experiențele trăite de Daria la Hollywood o secătuiseră de orice vis. Era îndeajuns de inteligentă încât să ştie că Joseph Knight nu o iubeşte şi nu o va iubi niciodată. O sedusese cu un motiv anume. Iar ea era gata să-i ofere ceea ce dorea, în schimbul plăcerilor pe care i le dăruia el.

Aşadar, în răgazul de calm de după actele de amor, îi vorbea despre Iarna destinului.

Cunoştea toate problemele de care se lovea filmul, pentru că în conversațiile ei de dormitor cu Bryant Hayes, îl sonda pe acesta făcându-l să-şi reverse toate speranțele şi toate frustrările.

Hayes, exasperat de oamenii cu care lucra, era fericit să-şi folosească tânăra amantă în chip de confidentă. Astfel încât Daria îi cunoştea toate necazurile legate de Moira Talbot şi Guy Lavery, de regizori şi de nesfârşitele modificări şi rescrieri ale scenariului.

Şi tot ce afla Daria de la Hayes îi pasa lui Knight.

Acesta din urmă zâmbea, gândindu-se la consternarea lui Hayes. Pentru că Knight plasase multe capcane în scenariu, fiind sigur că Hayes avea să cadă în ele, dintr-o înclinație firească, din egocentrism şi din constrân-gerile impuse de propriul lui studio.

Cea mai importantă dintre aceste capcane, desigur, era finalul scenariului. Knight prevăzuse un sfârşit tragic pentru a conferi filmului adâncime psihologică, dar, în felul acesta, construise o momeală căreia Hayes nu i-ar fi putut rezista. Joseph Knight prevăzuse corect că, atunci când era vorba de dolari şi de cenți, Hayes avea să renunțe la deznodământul tragic în favoarea finalului stereotip „băiatul-se-însoară-cu-fata".

Cu această convingere în minte, Joseph Knight structurase în mod deliberat întreaga poveste astfel încât, lipsită de încheierea tragică, să-şi piardă orice tensiune şi realism. Şi acum, rafinatul său sabotaj dădea roade.

Dar aceasta nu era singura capcană pe care Joseph Knight o aşezase în calea lui Hayes.

În mod intenționat, îşi urmărise eroina încă din adolescență, pentru că ştiuse că Moira Talbot, care îşi pierdea tinerețea, nu va putea face față. Şi tot în mod deliberat îl plasase pe erou în situații care avea să pună la grea încercare masculinitatea lui Guy Lavery.

Şi pe măsură ce Hayes şi oamenii lui cădeau în aceste capcane, Knight era primul care afla, datorită Dariei.

Şi tot datorită Dariei, găsi o cale şi mai nemiloasă de a sabota lama destinului.

Knight ştia că Daria era confidenta de încredere a lui Hayes, aşa încât începu să sădească în mintea ei idei de

corectare a unora din problemele ridicate de film. La rândul său, Daria îi sugera aceste idei lui Hayes, ca şi cum ar fi fost ale ei proprii. Totul se întâmpla după ce făcea dragoste cu el.

Hayes era uimit de ascuțimea ideilor iubitei lui. Cunoştea de mult meritele Dariei ca amantă, dar nu şi-ar fi închipuit niciodată că are şi creier. Acum era obligat să-şi schimbe părerea.

Aparent, sfaturile ei erau foarte ingenioase, îl învăța cum să o facă pe Moira Talbot să arate mai tânără şi mai spontană, cum să-l facă pe Guy Lavery să arate mai viril şi mai atrăgător. Citea împreună cu Hayes scenele ce urmau să fie filmate şi-i atrăgea atenția asupra celor care păreau mai slabe, mai lipsite de impact.

Hayes o asculta cu mult interes şi, din ce în ce mai mult, acționa pe baza sugestiilor ei. Ba chiar o invită pe platoul de filmare, în calitate de consilier special, însă Daria refuză cu viclenie, spunând că este mai lucidă dacă rămâne în afara harababurii filmărilor. Adevăratul ei motiv, desigur, era acela de a-şi petrece timpul cu Joseph Knight în absența lui Hayes.

Pe măsură ce trecea timpul, Hayes devenea tot mai dependent de judecățile Dariei. Din moment ce nu era direct implicată în film şi refuza să vină măcar la platou, i se părea a fi mai obiectivă şi mai imparțială decât oamenii lui, care se împotmoliseră atât de adânc în complexitatea proiectului, încât nu mai vedeau pădurea din cauza copacilor.

Nici un moment nu-i trecuse prin gând că Daria făcea un joc dublu, menit mai curând să-i sporească greutățile, decât să le rezolve.

La prima vedere, sugestiile Dariei păreau utile, dar, cu timpul, nu făcură decât să ducă la noi reluări şi la mai multă istovire pentru staruri şi pentru cei din spatele camerei de filmat. Adeseori găsea câte un punct slab într-o secvență deja filmată, care fusese una dintre cele mai costisitoare şi mai dificile.

Hayes, incapabil să nege logica observațiilor ei, cerea imperios refilmarea întregii secvențe. Rezultatul era încă o săptămână pierdută şi încă o sută de mii de dolari pierduți, îmbunătățirea scenei nu echivala eforturile şi pierderea de energie a actorilor şi a echipei.

Multe dintre sfaturile Dariei duceau într-adevăr la o intensificare a ritmului unei scene, în timp ce, în mod subtil slăbeau ansamblul filmului într-un fel care nu avea să fie observat decât cu săptămâni sau luni mai târziu. Pentru că ideile ei subminau tensiunea psihologică şi romantică a scenariului inițial, dând filmului mai multă strălucire dar şi mai multă superficialitate. Ceea ce urmărea cu asiduitate Knight.

Şi pe măsură ce se scurgea timpul, fiecare întârziere de producție, fiecare conflict cu actorii, fiecare concediere, îi erau aduse la cunoştință lui Joseph Knight, care îşi continua jocul de şah, transmițându-i lui Hayes idei care la început păreau să ajute şi apoi să dăuneze filmului. Ştia mai bine ca oricare altul cum să-şi saboteze propriul scenariu.

În acest timp, la studiourile Monarch Pictures, filmul conceput în secret de Joseph Knight şi Oscar Freund îşi croia drum încet dar sigur din preproducție în producție.

Tot ce se lega de acest proiect era opus monstrului ce se crea cu atâta tărăboi la Continental.

Filmul nu avea încă titlu. Fusese categorisit la studio drept producție B şi era privit de cei din interior ca un film de mâna a doua, lipsit de importanță, realizat cu economie de mijloace, urmând a fi un auxiliar pentru unul din filmele mai mari, ca de pildă unul polițist sau o comedie muzicală din cele ce făceau faima studioului.

Numai Oscar Freund şi Joseph Knight ştiau ce era în joc.

Pentru acest proiect strict secret, Knight adunase pe furiş câteva dintre marile talente ale Hollywood-ului. Printre aceştia se numărau scenarişti, designeri de costume, un strălucit compozitor pentru coloana sonoră

şi unul din cei mai buni designeri de producție.

Regizorul, ales de Joseph Knight după o îndelungată căutare, era Serge Lavitsky, un imigrant polonez, care-şi începuse cariera ca designer de decoruri şi devenise apoi unul din cei mai deosebiți regizori din Hollywood, înainte ca o serie de conflicte cu superiorii săi în legătură cu unele soluții artistice să-i fi marcat, cu cinci ani în urmă, declinul carierei.

Lavitsky era un regizor temperamental dar excelent, cu un neobişnuit simț vizual, plastic, provenit din tinerețea lui petrecută ca artist la Paris.

Joseph Knight, cu extraordinara sa intuiție pentru personalități, reuşi să-l atragă pe Lavitsky şi să-l incite cu aspectele plastice şi dramatice ale filmului pe care-l concepuse. Povestea gravita în jurul marii crize şi multe din scene erau amplasate la New York. Lui Lavitsky i se ofereau ample posibilități de a transforma filmul într-o expunere vizuală, simbolică, asupra frământărilor prin care trecuse națiunea în ultimul deceniu.

Incitat de proiect, Lavitsky se zvârli în film cu reînnoite energii creatoare.

În primele săptămâni din perioada de preproducție, Joseph Knight luă deciziile majore privind distribuția noului film. Acestea constituiră o surpriză pentru toți colaboratorii săi.

Pentru eroina principală a cărei soartă tragică o desparte de bărbatul pe care-l iubeşte, o alese pe Rebecca Sherwood, o frumoasă dar prea puțin remarcată actriță cu contract de la Columbia, care urma să fie împrumutată în vederea acestui film. Era o tânără cu un chip aparte, în acelaşi timp inocent şi senzual, şi cu o tehnică artistică impecabilă. Singurul motiv pentru care nu ajunsese încă vedetă majoră, era o anume ambiguitate pe care o prezenta în fața camerei de filmat, o complexitate de imagine care o făcea nepotrivită pentru eroinele stereotipe ale studiourilor mari, ca şi pentru „fetele rele", atât de îndrăgite de producătorii anilor 1930.

Joseph Knight se oprise la ea pentru un anumit subton, nedefinit, al glasului ei melodios şi pentru unda de tristețe care adia în ochii ei. Până atunci, regizorii nu prea ştiuseră ce să scoată din ea, dar Joseph Knight intui cum ar putea-o modela în eroina pe care o dorea el.

Dar marea decizie de distribuție actoricească, cea despre care avea să se vorbească în viitor ca despre strălucita lovitură a deceniului, a constat în alegerea actorului principal, făcută de Knight chiar sub nasul lui Oscar Freund.

Numele actorului era Samuel Raines. Se găsea la Hollywood de aproape doisprezece ani, jucând roluri de detectivi particulari, escroci, polițişti, aviatori, soldați şi multe altele care solicitau un fizic viril. Lucra cu contract la Oscar Freund şi fusese împrumutat şi altor studiouri pentru o nesfârşită serie de filme B. Era brunet şi nu avea o frumusețe în sensul clasic al cuvântului. Glasul era cam aspru, o trăsătură care contribuise să-l exileze în roluri lipsite de importanță, dar fizicul lui era neobişnuit, oarecum răscolitor în masculinitatea lui, iar cameramanii nu-l plăceau din instinct, însă Joseph Knight descoperi o calitate specială în fizicul lui puternic şi în ochii negri, arzători. Şi când actorul îşi citi rolul din noul film, Knight descoperi că, cu puțină îndrumare, vocea lui putea căpăta o rezonanță tandră, care nu fusese observată până atunci.

De astă dată, Oscar Freund protestă în fața excentricității vădite de Knight în alegerea junelui prim.

— Băiatul ăsta e un nimic, îi atrase el atenția. Un actor de mâna a doua, nimic mai mult. Dacă faci din el eroul principal, îți condamni filmul, chiar de la început, la lada de gunoi.

— Haide să-l încercăm împreună cu Rebecca, replică Knight, şi să vedem dacă ai dreptate.

Proba de pe ecran avu loc o săptămână mai târziu. Interpretarea lui Samuel Raines, alături de Rebecca Sherwood, nu mai lăsa nici un dubiu asupra orientării lui

Joseph Knight.

Asemenea lui Humphrey Bogard în tinerețe, Raines jucase până atunci personaje negative, primejdioase, dar când înfățişarea lui puternic masculină fu aplicată unui personaj pozitiv, se întâmplă ceva cu adevărat magic. Radia o forță şi o integritate uimitoare, combinată cu un tulburător sex-appeal.

Simbioza dintre Samuel Raines şi Rebecca Sherwood era extraordinară. Rebecca juca din instinct cu delicatețea care o caracteriza, în contrast cu forța sumbră a lui Raines. Strania strălucire a feței ei devenea aproape obsesivă când se proiecta asupra lui. Şi Samuel Raines, un actor foarte inteligent în ciuda rolurilor minore interpretate până atunci, reuşi să adauge o calitate autentic tragică la sex-appealul său, devenind copleşitor de atractiv în chip de marea iubire a Rebeccăi.

Oscar Freund îşi păstră scepticismul cu privire la Samuel Raines, dar acceptă alegerea făcută de Joseph Knight. La urma urmei, îşi spunea agerul şef de studio, era filmul lui Knight. El avea să înghită găluşca.

Şi, apoi, Oscar Freund îşi făcuse un obicei din a-şi asuma riscuri şi era curios să vadă cum o să se descurce Raines cu misiunea lui.

Regizorul Serge Lavitsky se înfierbântase în fața provocării de a obține din Samuel Raines şi Rebecca Sherwood o combinație romantică.

Îi filmă în moduri frapante, din unghiuri neobişnuite şi pe fundaluri originale. Chipurile celor doi deveniră centrul vizual al filmului, ca o anume armonie specială în centrul unei simfonii.

După momentul alegerii celor două personaje principale, emoțiile provocate de film sporiră. Restul distribuției fu selectat din întregul Hollywood. Fiecare interpret fu ales pentru o calitate specială, pe care nu o putuse revela în rolurile stereotipe jucate până atunci. Knight şi Lavitsky îi ofereau fiecăruia dintre ei noi funcțiuni, foarte atrăgătoare, în consecință, scenele erau

interpretate cu o intensitate scăpărătoare, cum nu mai fusese văzută de mulți ani pe ecranele Hollywood-ului.

Joseph Knight ştia că filmul va trebui să competiționeze cu vasta extravaganță a studioului Continental, încărcată cu decoruri maiestuoase şi cu mii de figuranți, aşa încât se străduia să contracareze acea atracție superficială cu una mult mai adâncă. Se sfătui cu Lavitsky şi cu Oscar Freund şi trasară împreună un plan vizual al filmului. Folosiră într-un mod original priveliştile oferite de New York. Statuia Libertății, imobilul Chrysler şi chiar East River şi podul Brooklyn în amurg căpătară o nouă semnificație simbolică.

Folosiră costume, iluminați interioare şi decoruri pentru a crea un contrast poetic obsedant, între impersonalitatea structurală a oraşului şi viețile intime ale personajelor. Pretutindeni, descopereau contraste şi viziuni plastice.

Regizorul de imagine, Fred Sokol, lucra ore întregi cu Lavitsky şi cu scenografii pentru a crea o publicitate care să-l captiveze pe spectator fără să i se pară ostentativă.

Şi camera de filmat a lui Lavitsky ajunse să cunoască, cu o intimitate fără precedent, fețele celor doi interpreți principali. Ajutat de Joseph Knight, reuşea să stoarcă mai multă emoție dintr-un prim-plan al eroilor, decât reuşea Hayes dintr-o imagine panoramică, cu cinci sute de figuranți şi urletele unei orchestre simfonice.

Joseph Knight avea şi un extraordinar simț al dialogului, care sporea tensiunea dramatică. Chiar şi cu scenele de rutină putea să trezească la maximum interesul publicului prin conflictele nevăzute care se ascundeau sub replicile dialogului. Acest simț i se trăgea din numeroasele lecturi ale operelor marilor dramaturgi şi din talentul său nativ, un talent care aşteptase timp de o viață şansa de a se revela.

Şi mai avea un simț unic pentru romanțiozitate. Izbutea să-i manevreze pe Rebecca Sherwood şi pe Samuel Raines într-un fel care adâncea erotismul implicit

al scenelor şi aura lor romantică. Zi de zi, filmul câştiga în adâncime, psihologică şi în dramatism, întrecând de departe scenele baroce, stereotipe, pe care le crea Hayes pentru eroii din Iarna destinului.

Întreaga echipă ajunsese să-l privească pe Knight cu un amestec de reverență şi afecțiune. Deşi era o prezență intimidantă în costumul lui de culoare închisă şi cu mania lui de a controla fiecare aspect al filmărilor, Knight nu pregeta să stea de vorbă pe îndelete cu fiecare actor, oricât de neînsemnat ar fi fost rolul acestuia, determinându-l să facă sugestii asupra felului în care şi-ar putea îmbunătăți interpretarea.

La fel proceda şi cu echipa de tehnicieni, îi cunoştea pe toți şi îi trata cu aceeaşi camaraderie prietenească. Le dădea tuturor a înțelege că dacă vor depune tot ce aveau mai bun în ei, vor fi mândri să-şi vadă numele pe genericul unui asemenea film.

Şi toți se dovedeau receptivi. Pentru că spiritul de echipă e o tradiție la Hollywood, chiar dacă absurditățile unui star sau orgoliile şefilor şi ale producătorilor fac adeseori, din filme un ghiveci. Spiritul de echipă i-a unit uneori pe profesioniştii din Hollywood în cele mai vitrege împrejurări, or, acum era vorba de un producător care se pricepea cum să stârnească mândria oamenilor, arătându-le în ce măsură produsul finit va beneficia de eforturile lor.

Totodată, şi Oscar Freund contribuia cu experiența şi priceperea sa la reuşita filmului, îl învăța pe Knight cum să comprime timpul de repetiții, cum să-i stăpânească eficient pe sindicalişti, cum să taie direct cu camera ca să economisească din timpul de montaj şi-i oferea sute de mici indicii menite să netezească procesul de filmare şi să scurteze fazele.

Datorită combinației dintre strălucita intuiție a lui Knight şi ajutorul practic al lui Freund, filmul înainta într-un ritm rapid, insuflându-le elan tuturor celor ce veneau în contact cu ei. Dacă nu ar fi fost atât de

înconjurat de mister, ar fi devenit cel mai fierbinte subiect pentru presă.

Rebecca Sherwood a fost aceea care a sugerat titlul filmului, acceptat până la urmă de Knight şi de Freund. *Capătul curcubeului*. Inspirația Rebeccăi, izvorâtă din propria ei adâncă împlinire în film, comunica un simbol dulce-amărui al acelor fantastici ani 1920 şi al crizei care pusese capăt tuturor visurilor.

Sugestia Rebeccăi a însemnat adaosul final la proiectul cel mai grandios din lunga carieră a lui Oscar Freund. Cel mai bun proiect la care lucrase vreodată. Şi Joseph Knight — un amator, un începător — era cel mai sclipitor talent pe care-l cunoscuse vreodată la Hollywood.

Şi astfel, pe parcursul a câtorva luni grele, două dintre cele mai ambițioase filme din istoria Hollywood-ului au trecut prin chinurile facerii. Fiecare dintre ele era, în felul lui, un mare risc. *Iarna destinului* era un film de epocă suprafinanțat, supramuncit, cu doi actori care se străduiau să treacă dincolo de limitele lor. Filmul se lovise de probleme din start. Totuşi era produsul talentelor reunite din cel mai vestit studio din Hollywood.

În timp ce *Capătul curcubeului* era rodul intelectului unui producător necunoscut, care nu mai făcuse nici un film până atunci. Era regizat de un fost, un temperamental, concediat cu ani în urmă de marile studiouri şi avea ca protagonişti doi actori aflați la prima încercare majoră. Şi, un lucru mai primejdios decât toate acestea la un loc, *Capătul curcubeului* cuteza să desfidă tradiția ultimilor zece ani ai filmului hollywoodian, izbind publicul în obraz cu un final tragic.

Disprețuind gustul pentru fantezie, *Capătul curcubeului* sonda sentimentele universale de tristețe, de înfrângere, de suferință, zămislite de marea criză, şi le folosea pentru a sfâşia inimile spectatorilor.

Dacă cinefilii vor accepta sau nu un asemenea film, era marele risc.

Către sfârşitul producției, Oscar Freund începu să fie

străbătut de fiori reci. Se temea că Bryant Hayes, cu filmul lui bombă, o să dea peste cap *Capătul curcubeului*, câştigând o duzină de Oscar-uri.

Când îi mărturisi temerile sale lui Joseph Knight, acesta îl linişti cu un zâmbet:

— Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu a sta. Filmul intră în răspunderea mea. Şi încearcă să vezi lucrurile astfel: în aceste câteva luni ne-am desfătat. Cine poate cere mai mult?

Oscar Freund zâmbi la rândul lui. Knight avea dreptate, fie că vor pierde sau vor învinge, fusese o bucurie să colaboreze cu cineaşti pasionați, ca ace ia cu care avusese de-a face.

Freund gândise întotdeauna că producerea unui film trebuie să fie la fel de plăcută ca şi vizionarea lui.

Cât despre Bryant Hayes, trudea câte optsprezece ore pe zi la scenariul furat, de parcă ar fi fost al lui însuşi. Pe măsură ce producția filmului se îndrepta, cu încetineală de melc, spre sfârşit, el îşi dublă sau îşi triplă eforturile. Turnase în acest film tot ce ştia el, şi dacă filmul mai avea unele slăbiciuni, cunoştea el destul de bine mentalitatea publicului pentru a fi sigur că atracția exercitată de staruri şi romantismul poveştii vor triumfa asupra slăbiciunilor. Muncea ca un posedat, şi când obosea sau era deprimat, îşi căuta refugiul în brațele primitoare ale frumoasei Daria Kane.

Între timp, Joseph Knight îşi păstra calmul profesionalism; filmările se terminaseră şi Capătul curcubeului intră în faza de postproducție. Deşi îşi mâna Asociații fără milă, niciodată nu manifesta vreun semn de oboseală sau de irascibilitate. Propriul lui calm acționa ca un tranchilizant asupra celor cu care lucra, încurajându-i să se depăşească pe ei înşişi. Dacă marele risc prezentat de film îi toca nervii, acest lucru era bine ascuns.

Cei de la Monarch Pictures pur şi simplu nu puteau înțelege cum putea Knight, un nou venit în ospiciul de nebuni de la Hollywood, să mânuiască un proiect atât de

hazardat cu atâta stăpânire de sine.

Şi îşi spuseră că, sau era un geniu sau ştia ceva ce ei nu ştiau.

Câțiva dintre ei, printre care se număra şi Oscar Freund, afirmau că ambele ipoteze erau reale.

CAPITOLUL 8

Eve Sinclair se deşteptă singură în casa ei din Malibu.

Foşnetele valurilor de afară erau unica ei tovărăşie, deşi mirosul de act sexual îi amintea de bărbatul cu care-şi petrecuse noaptea.

Era un bine cunoscut armăsar din Hollywood — un prim amorez ratat — cu un trup vânjos, un penis foarte lung şi o remarcabilă capacitate de a-l menține erectat atâta timp cât era nevoie.

Era foarte popular printre vedetele femei şi soțiile executivilor şi îşi câştiga o existență mai uşoară prin darurile lor de bani decât prin contractul sărăcăcios cu studioul.

Îi dăruise o noapte foarte plăcută, dar dispăruse în zori pentru a se duce într-un loc pe care nu-l numise — poate că în brațele altei femei, îşi spuse Eve cu indiferență.

Era ora zece. Când nu filma, Eve se trezea arareori înainte de această oră. Şi aproape întotdeauna se trezea singură, pentru că diferiții ei amanți se sculau devreme şi se duceau la treburile lor, mult înainte ca ea să se smulgă din lumea viselor şi să reintre în lumina crudă a Hollywood-ului.

Întinzându-şi mădularele ca o pisică, somnoroasă, se ridică şi lipăi în picioarele goale până în bucătărie, unde puse cafetiera în priză, în timp ce se filtra cafeaua, făcu un duş foarte fierbinte şi, în ultimele două minute, rece ca gheața, apoi se frecă zdravăn cu prosopul.

Se întoarse în bucătărie, înfăşurată într-un capot de mătase, cu părul prins într-un prosop, şi îşi turnă cafeaua. Se aşeză şi răsfoi ziarele. Citea întotdeauna presa de specialitate din New York şi Hollywood, ca să nu mai vorbim de *Wall Street Journal*, prin care urmărea fluctuațiile numeroaselor ei investiții.

Pe pagina trei din *The Hollywood Reporter*, îşi descoperi numele într-o mică cronică mondenă.

Zvelta şi eleganta Eve Sinclair, se spunea în notă, a fost văzută marți seara la Trocadero, la braț cu sfărâmătorul de inimi de la Columbia, Dirk Chamberlain. Este posibil oare să se fi înfiripat o idilă între cele două staruri? Globul nostru de cristal ne spune că da. Privirea din ochii frumoasei Eve nu lăsa loc pentru îndoieli că între ea şi prietenul Dirk s-a născut ceva fierbinte, fierbinte...

Eve zâmbi. Nu exista nici un sâmbure de adevăr în pălăvrăgeala cronicarului. Nici măcar nu fusese cu Chamberlain la Trocadero. Ştirea fusese ticluită de agentul lui Chamberlain împreună cu al ei, cu încuviințarea departamentelor de publicitate din ambele studiouri. De-a lungul anilor, Eve fusese împerecheată în presa de scandal cu vreo duzină de idoli de matineu, cu care nici măcar nu-şi dăduse vreo întâlnire — abstracție făcând legăturile pur sexuale ca aceea de azi-noapte. Detesta actorii. Orgoliile lor sensibile, umflate de faimă şi ambiții, îi făceau imposibili ca prieteni şi cu atât mai puțin ca parteneri conjugali.

Asta nu înseamnă că nu fusese măritată cu unul din ei. Se căsătorise prima oară cu un star a cărui carieră fusese în plină ascensiune în acel moment. O căsătorie de studio, aranjată de agenții de publicitate, iar Eve fusese recunoscătoare pentru tam-tamul creat în acel moment al carierei ei.

Căsătoria luase sfârşit brusc, când succesul de casă al soțului începuse să apună. Nu dusese lipsa soțului ei, pentru că abia de-l luase în seamă când fusese măritată

cu el.

Cea de-a doua căsătorie a unit-o cu unul din cei mai importanți producători de la studiourile MGM şi a durat ceva mai mult. Dar una dintre iscoadele producătorului a prins-o în flagrant delict cu un bărbat chipeş, un congresman din New York, care tocmai candida pentru senat.

Avusese loc o scenă. Eve trebuise să opteze, politicianul voia să se însoare cu ea, dar îi cerea să renunțe la cariera cinematografică şi să devină soție de personalitate publică.

Eve refuzase din capul locului. Rezultatul a fost că producătorul a divorțat, alocându-i o sumă generoasă, şi de politician s-a despărțit ea. De atunci nu se mai recăsătorise. Nu se prezentase nici o persoană utilă pentru promovarea carierei ei.

Drept care, Eve era singură pe lume. Nu avea prieteni apropiați sau de încredere — acesta era un lux pe care rigorile vieții din Hollywood îl eliminaseră de mult — şi nu avea familie.

Nu-i păsa de ce se mai întâmplase cu mama ei. Îşi închipuia că maică-sa sărea din căsătorie în căsătorie, în căutarea bărbatului celui mai înstărit pe care îl putea ademeni. Eve nu avea să o mai vadă niciodată.

În eventualitatea unei boli sau a unui accident care ar fi putut să survină, oamenii cu care ar fi trebuit să se ia legătura erau avocatul ei, consilierul financiar şi agentul ei — în chiar această ordine. Nu exista nimeni care să țină îndeajuns la ea, încât să dorească să fie informat de soarta ei. Desigur, echipa din studio ar fi trebuit să fie înştiințată, pentru a-şi putea acorda planurile…

În mod ciudat, pe Eve n-o supăra acest vid din jurul ei. Considera că pustietatea ei lăuntrică era reconfortantă şi necesară pentru claritatea viziunii impusă de profesiunea ei.

Oamenii n-ar fi însemnat decât o distragere inutilă.

Singurul lucru care conta pentru ea era cariera.

Viața ei de copil — vedetă şi apoi de actriță adultă la Hollywood, o frustrase de orice nevoie feminină de iubire. Eve era o femeie de acțiune, nu-şi pierdea timpul gândindu-se la necesitățile ei de persoană. Trăia pentru ceva din afara ei.

Când încheia un contract satisfăcător, sau fura o scenă altui actor, şi depăşea altă vedetă în topul încasărilor, sau determina un producător ori un regizor să facă exact ceea ce voia ea, simțea că atinsese centrul propriei ei ființe. Şi dacă acest centru era pustiu, strălucea totuşi de o trepidație menită să o stimuleze şi să o facă să se simtă reală. Nici o experiență sexuală din cele trăite până atunci nu putea egala intensitatea arzătoare a acestui miez, care era ambiția ei.

Vila frumoasă în care locuia şi pe care o cumpărase — ca de altfel toate bunurile pe care le deținea — din marile ei câştiguri, constituia un liman agreabil, dar nu i se părea o împlinire. Nu era în stare să se bucure de ea aşa cum se desfată cineva cu posesiunile dobândite prin muncă. Pentru ea nu era decât o trambulină pe drumul către altundeva. Şi totul din viață purta această amprentă. Totul era lipsit de permanență, incomplet, un simplu stadiu în calea spre ceva mai mare, spre acea împlinire finală care avea să-i încununeze eforturile.

Ce anume era aceasta, nu ştia nici Eve.

Şi dacă exista o tragedie în acest gol lăuntric, în această incapacitate de a simți că avea în ea ceva situat dincolo şi pe deasupra a ceea ce putea doar înfăptui, dacă exista o asemenea tragedie, Eve nu o putea sesiza. Era satisfăcută de ceea ce înfăptuise până atunci şi voia mai mult. Această infinită foame interioară o susținea. Realizare, dragoste, fericire erau noțiuni străine ei. Le eclipsase setea de succes.

Eve stătea cu ochii închişi, sorbindu-şi cafeaua, când telefonul sună, făcând-o să tresară. Se ridică suspinând şi se duse să răspundă.

— Alo!

— Eve, aici e Freddy. Am veşti bune.

Era agentul ei.

— Ce anume? întrebă Eve ajustându-şi ochii la semiobscuritatea camerei.

— Interpretarea ta din *Capricornul* a câştigat Premiul Criticilor Londonezi. Felicitări, Eve.

Eve rămase tăcută.

— Da, este o veste bună, spuse într-un târziu, îngândurată.

— Mai mult decât bună. Doar ştii ce înseamnă asta, nu?

Ştia ce înseamnă asta. Certitudinea că interpretarea din *Capricornul* — o melodramă romanțioasă lipsită de valoare, dar cu un rol tare pentru actrița principală — atinsese nivelul cel mai înalt.

În şase săptămâni de filmare nu fusese necesară nici o reluare. Scenariul fusese bunicel şi regizorul, un bun profesionist numit Otto Rozek, fusese perfect de acord cu Eve în concepția asupra personajului. Partenerul ei, un frumos şi talentat actor împrumutat de la RKO, se achitase bine de rol. Dar profesionalismul deplin şi interpretarea ei constant inspirată desăvârşise producția. Toată lumea era conştientă de acest lucru.

Şi filmul fusese şi un succes de casă, tot datorită ei, care era una dintre cele mai aducătoare de bani actrițe din Hollywood. Nu numai că-şi menținea locul printre primele zece actrițe în topul încasărilor, dar reuşea, prin felurite metode de şantaj, prin manipulare, sau direct prin scandal, să obțină cei mai buni actori şi tehnicieni pentru filmele ei.

Fusese deja nominalizată de două ori pentru Oscar. Puțini erau cei ce nu-şi dădeau seama că era una dintre cele mai bune actrițe din Hollywood, poate cea mai bună după Greta Garbo. Nu numai că era o profesionistă desăvârşită dar reuşea să-şi adapteze fizicul şi personalitatea în cele mai felurite chipuri pentru a

interpreta cele mai diferite roluri. Şi îşi folosea considerabila-i influenţă pentru a se asigura că operatorul o arată numai în cea mai bună lumină, că scenarişti îi rezervă cele mai bune replici şi, mai presus de toate, că regizorii, conştienţi că lucrează la un film cu Eve Sinclair, îşi dedică întregul talent pentru a o face să apară cât mai bine.

Pentru oamenii de meserie era o actriţă de cea mai înaltă clasă.

Dar pentru marele public continua să fie una dintre stelele mai puţin luminoase, o actriţă bună, care, însă, ca adultă, nu reuşea să dea lovitura.

Cauza acestui lucru îi era binecunoscută. Deşi era frumoasă şi elegantă, cu o faţă radiind de inteligenţă, era lipsită de acel sex-appeal care le făcea pe unele actriţe mai puţin talentate să sară imediat în ochii publicului.

Mai mult, era lipsită şi de acel ceva inefabil, care la Hollywood se numeşte „stofă de star". Pur şi simplu nu era îndeajuns de distinctă, de personală. Acest fapt îi îngăduia să joace o mare varietate de roluri cu o incredibilă maleabilitate şi verosimilitudine, dar o împiedica să-şi creeze propria ei imagine unică. Nu exista un „gen Eve Sinclair" cu care să rivalizeze celelalte actriţe, un „stil Eve Sinclair" care să echivaleze cu pantalonii lui Hepburn, cu ochii lui Bette Davis, cu sânii lui Harlow.

Lipsa acestui stil personal, uşor de recunoscut, a constituit întotdeauna o slăbiciune a ei ca actriţă, în rest, avea totul: talent, tehnică, intuiţie, înaltă măiestrie.

Marea finanţă din Hollywood aştepta de zece ani ca marele talent al ei să facă din ea un superstar, dar aşteptarea era zadarnică. Eve rămânea doar un star şi un succes de casă. Nu o regină a Hollywood-ului. Nu încă. Şi atâta timp cât nu atingea acest nivel final, cât nu se plasa definitiv în focarul reflectorului, se, putea aştepta la frustrări în fiecare aspect al carierei ei, de la încasări la salariu, la scenarii şi la publicitate. Şi mai târziu — un lucru care nu-i plăcea deloc să se gândească — studioul

ar putea renunța la ea, căutând pe altcineva care să-i ia locul.

Dar veştile primite în dimineața aceasta alungau asemenea gânduri negre.

Un Oscar ar putea adăuga trăsătura finală la imaginea ei şi ar ajunge, în sfârşit, una din marile doamne ale ecranului. Şi s-ar fi putut ca anul acesta să câştige premiul. Competiția nu era foarte puternică şi creația ei din Capricornul era impecabilă.

Cu nominalizările pentru premiul Oscar se obişnuise.

Se obişnuise şi să nu-l câştige. Ştia că va rămâne o permanentă candidată, atâta timp cât vor exista actrițe mai orbitoare, care se bucurau de un mai înalt profil public şi de mai multă afecțiune din partea publicului.

Anul acesta s-ar putea ca lucrurile să se schimbe. S-ar putea să-l câştige.

Cu acest gând în minte, Eve îi mulțumi agentului şi închise telefonul. Se întoarse la fereastra panoramică, dincolo de care valurile se rostogoleau indiferente. Mahmureala i se risipi. Nervii îi erau alertați.

În sfârşit, îi bătea norocul în geam. Şansa pentru care trudise o viață întreagă, şlefuindu-şi arta până la perfecțiune, folosindu-şi mintea pentru a extrage favoruri de la cei ce o puteau ajuta şi distrugând pe oricine îi stătea în cale. Jucase jocul cel mai dur din lume, cu o măiestrie de neîntrecut şi cu un instinct criminal. Şi abia făcuse un pas înainte — până acum. Dar de astă dată Oscar-ul era al ei. Trebuia să fie!

Eve continua să scruteze inscrutabilul ocean, un simbol al eternității, lipsit însă de semnificație pentru ea. În imaginația ei nu exista nimic care să răspundă acestei repetări ritmice, neîncetate, vecine cu calmul. Mintea ei se frământa cu neastâmpăr, proiectându-se către un țel fantomatic care, zi de zi devenea tot mai de neatins.

Dar o să-l atingă, în cele din urmă, o să-l captureze.

Aproape că pusese mâna pe el.

CAPITOLUL 9

În seara de întâi decembrie, la momentul oportun pentru sezonul de Crăciun, *Iarna destinului* urma să aibă premiera la cinematograful Grauman Chinese. Premiera fusese precedată de o explozie de publicitate, în toate ziarele apăruseră pagini întregi de reclamă. Time îşi rezervase coperta pentru Bryant Hayes şi publicase un articol despre acesta, în care filmul actual era definit drept cea mai mare producție a sa.

Fiecare revistă de cinema din țară era gata să ridice osanale filmului, în culise, se făceau presiuni extraordinare asupra Academiei de Arte şi Ştiințe Cinematografice pentru a se asigura acestui film cât mai multe nominalizări pentru premiul Oscar.

Moira Talbot şi Guy Lavery fuseseră eliberați de orice alte obligații, pentru a se lansa într-un turneu publicitar, legat de film. Urmau să plece atât de-a lungul şi de-a latul Statelor Unite, cât şi în Europa. Se zvonea că vor ajunge chiar şi în Uniunea Sovietică, pentru a prezenta oficialilor filmul în fața locurilor reale în care se petrecea acțiunea. Ar fi însemnat o mână prietenească întinsă de America, Uniunii Sovietice, pentru destinderea relațiilor dintre cele două țări.

Cel puțin o mie de cinematografe din țară îşi rezervaseră filmul. Atâta vâlvă se crease în jurul acestei producții, încât cinematografele fuseseră obligate să accepte un mare stoc de filme B ale studioului Continental, în schimbul privilegiului de a prezenta *Iarna destinului* — Bryant Hayes îşi şi calcula profiturile în milioane de dolari. De la *Pe aripile vântului* încoace şi de la epopeile lui de Mille, nici un alt film nu mai crease atâta zarvă.

Şi apoi se ivi neprevăzutul.

În seara de 15 noiembrie, un cinematograf din

cartierul Inglewood, frecventat de critici rafinați şi de cinefili avizi, prezentă în exclusivitate avanpremiera unei drame netrâmbițate în presă, produsă de studioul Monarch Pictures. Filmul se numea *Capătul curcubeului*.

Provocând o surpriză care avea să constituie mai târziu un capitol crucial din istoria filmului american, avanpremiera crea senzație.

Capătul curcubeului era o dramă realistă, dură, înfățişând felul în care marea criză distrusese viețile şi speranțele oamenilor. Personajele sale vorbeau direct sufletului american. Spectatorii bărbați se identificau cu eroul şi femeile cu eroina. Şi cu toate că povestea avea un sfârşit tragic, în care cei doi îndrăgostiți erau despărțiți pentru totdeauna, totuşi filmul exalta puterea mistică a iubirii, chiar în condiții de adversitate lipsită de speranță.

Filmul capta ceva esențial, nu numai în legătură cu criza şi cu anii grei de restricții, dar şi cu era de prosperitate care precedase recesiunea, o eră în care falsul optimism şi încrederea puerilă în indestructibilitatea visurilor omeneşti pregătiseră într-un fel terenul pentru crahul spiritual din anul 1929.

Datorită admirabilului său scenariu şi strălucitei regii, filmul se ridica la o intensitate care-i ului pe spectatori şi stârni un val de comentarii care se răspândi într-o singură zi în California şi într-o săptămână în întreaga țară. Categoric, *Curcubeul* nu era un film B. Ci un film de mare importanță, care, dintr-o singură lovitură, imprima cinematografiei un stil nou.

În urma receptivității explozive de care se bucurase premiera, studioul Monarch porni propria sa campanie de publicitate, pentru a face cunoscut filmul de la un capăt al țării la celălalt.

Publicitatea se dovedi inutilă. Filmul părea să fi aruncat o vrajă asupra tuturor. Publicul spectator stătea la coadă şi plătea orice preț ca să-l vadă. Sălile cinematografelor erau suprapline. Peste noapte apăruse filmul-esență al producțiilor hollywoodiene.

În două săptămâni senzația se răspândi şi în Europa, iar studiourile de dublare de la Monarch nu mai pridideau să lucreze la versiunile străine ale *Curcubeului*, pentru a satisface cererile. Europa fusese lovită de marea criză chiar mai dur decât America şi mesajul filmului, vorbind despre tragedia umană şi despre triumful final asupra dezastrului economic, găsea acelaşi ecou în inimile europenilor ca şi în ale americanilor.

Samuel Raines, eroul filmului, deveni peste noapte un superstar. Datorită scenariului lui Knight şi camerei lui Serge Lavitsky, se ivise o nouă dimensiune a personalității cinematografice a lui Raines, cu o figură eroică, sexy, profund romantică. De acum înainte avea să rivalizeze cu Ronald Colman, Clark Gable, Cary Grant, ca unul din actorii de elită ai Hollywood-ului.

Cât despre Rebecca Sherwood, aceasta stoarse lacrimile spectatorilor. Delicatețea şi tragismul ei îşi găsiseră locul potrivit în film şi, curând, fu aclamată şi de critici şi de public. Nominalizarea ei de către Academie ca cea mai bună actriță a anului devenise o certitudine, i se deschidea în față o mare carieră.

Toți cei ce-şi aduseseră contribuția la succesul filmului deveniră celebrități. Revistele şi ziarele vuiau în jurul curajului lui Oscar Freund de a sprijini proiectul strict secret al lui Joseph Night.

Serge Lavitsky renăscuse şi era aclamat ca unul din cei mai mari regizori din Hollywood, i se prevedeau filmului cel puțin douăsprezece nominalizări la premiul Oscar, printre care figurau cea de cel mai bun actor, cea mai bună actriță, cel mai bun scenariu şi desigur, cel mai bun film.

Dar nimeni nu beneficia mai mult de această furtună publicitară decât „omul misterios", geniul creator care scrisese şi produsese *Capătul curcubeului*, Joseph Knight. Fotografia lui apăru în toate ziarele şi revistele. Frapanta lui masculinitate, alături de tinerețea lui, stârniră curiozitatea asupra vieții lui particulare, asupra carierei

de până atunci şi contribuiră să-i sporească triumful. Era o deducție firească faptul că acest tânăr cutezător vizionar va deveni un mare producător şi va putea lucra cu orice studio va dori.

Pe la sfârşitul lunii noiembrie, *Capătul curcubeului* făcea istorie, încasările depăşeau douăzeci de milioane de dolari, cifră pe care nici un alt film nu o atinsese într-un timp atât de scurt. O asemenea performanță la un film al cărui buget se ridicase la mai puțin de o jumătate de milion de dolari, îi lăsă pe toți cu gura căscată.

Şi printre aceşti observatori, nimeni nu era mai uluit decât Bryant Hayes.

Turba. Filmul lui, *Iarna destinului*, fusese înfundat de *Curcubeu*. Acesta din urmă era, evident, marea lovitură a anului.

În alte împrejurări, Hayes ar fi retras *Iarna destinului* şi ar fi amânat lansarea pentru o dată ulterioară, dar avea mâinile legate. Anunțase filmul la o mie de cinematografe din țară şi nu avea cu ce să-l înlocuiască. Explozia de publicitate pe care o declanşase nu putea fi oprită cu una cu două.

Nu avea de ales decât să meargă cu filmul înainte. Şi Hayes, care era un luptător din fire, decise să rişte. Lăsă publicitatea să se dezlănțuie şi fixă premiera filmului la întâi decembrie, la Grauman, conform planului.

Rezultatul a fost un dezastru.

Publicul, extaziat de profunda, intima dramă emoțională din *Capătul curcubeului*, se găsea în cea mai nepotrivită stare de spirit pentru a întâmpina previzibila, supracostisitoarea dramă de epocă a lui Hayes.

Fanii cinefili nu se lăsau amăgiți de poveştile publicitare despre cele două staruri din film şi îndelung aşteptata lor căsătorie, nimeni nu se mai sinchisea de viețile amoroase ale Moirei Talbot şi Guy Lavery.

Toată lumea îi văzuse în zeci de filme şi se familiarizase cu ei. Paradoxul, tocmai eforturile celor două vedete de a se autodepăşi în rolurile lor artificiale şi

în costumele fanteziste, au pus capăt carierelor lor. Îmbătrânirea Moirei Talbot şi lipsa ei de flexibilitate actoricească s-au vădit în mod jenant în încercarea de a o portretiza pe eroina rusoaică, iar moliciunea şi manierismele lâncede ale lui Guy Lavery au răzbit prin eforturile lui de a apărea eroic.

În comparație cu emoționanta creație a Rebeccăi Sherwood în tragica eroină a *Curcubeului* şi cu dramatica prezență a lui Samuel Raines alături de ea, primii doi păreau nişte insipizi actori cu contract. Amândoi contribuiseră la căderea filmului şi nu aveau să mai apară niciodată într-o producție majoră.

Dar eşecul filmului *Iarna destinului* nu s-a oprit aici. Publicul căsca plictisit în fața decorurilor luxuriante şi ridica din umeri la vederea stângacelor mase de figuranți. Povestea rusească, atât de îndepărtată în timp şi atât de străină față de preocupările imediate, pălea alături de atât de actuala poveste a marii crize, apropiată inimilor publicului american care vâslise disperat prin ea aproape un deceniu.

Un critic influent scria:

Joseph Knight a deschis o rană în *psyche*-ul american şi ne-a făcut să ne deplângem speranțele pierdute dar şi să ne mândrim de curajul cu care am înfruntat adversitățile. Acesta este mai mult decât un film interesant, e o epopee națională. Astfel îl priveşte publicul american, care stă la cozi lungi, în ploaie şi în ninsoare, pentru a- şi procura bilete.

Oscar Freund şi studioul Monarch Pictures au ales momentul potrivit pentru a ne înfățişa două mari personaje şi o dramă care-ți frânge inima. Cu toții am suferit pe parcursul recesiunii şi în tot acest timp ni s-au băgat pe gât doze mari de găluşti escapiste şi de ficțiuni hollywoodiene, al căror exemplu clasic îl constituie drama *Iarna destinului*. În iarna aceasta, filmul destinului este *Capătul curcubeului*, şi omul zilei este Joseph Knight.

În comparație cu triumful *Curcubeului*, filmul studioului Continental, în care Bryant Hayes îşi investise reputația alături de milioane de dolari, a însemnat o monumentală cădere. A rulat timp de trei săptămâni cu săli pe jumătate goale, apoi a fost retras.

Multe dintre cinematografele patronate de studioul Continental nu au avut încotro şi au trebuit să comande *Capătul curcubeului* pentru a-şi recupera pierderile suferite cu filmul lui Hayes.

Ziarele de specialitate erau necruțătoare.

Iarnă rece pentru Continental, suna unul din titluri.

Hayes se sparge ca un balon de săpun, scria *Daily Variety*.

Iarna mediocrității, proclama *The Hollywood Reporter*.

Prin căderea filmului, studioul Continental Pictures a suferit cea mai mare pierdere financiară din anul 1930 încoace. Bryant Hayes a trebuit să le explice lui Arnold Speck şi finanțatorilor din New York cum de a putut crea un asemenea fiasco.

Dar zarva în jurul *Curcubeului* creştea întruna. Succesul financiar pe care îl avea în lume nu era egalat decât de unanima receptare a criticii.

Şi în ziua de 15 februarie, când se anunțară premiile Academiei, se întâmplă ceea ce era de aşteptat. *Curcubeul* fu nominalizat pentru paisprezece Oscar-uri, lucru fără precedent.

Când despre *Iarna destinului*, reuşi cu chiu cu vai să smulgă trei nominalizări: pentru cele mai bune efecte speciale, cea mai bună scenografie şi, mulțumită influenței personale a lui Hayes, pentru cel mai bun film.

Dar nimeni nu se lăsa înşelat de aceste nominalizări cosmetizate. Bryant Hayes nu avea să mai fie personificarea mogulului de mare succes. Onoarea aceasta îi va reveni frumosului, charismaticului Joseph Knight. Acesta întruchipa producătorul activ

hollywoodian: tânăr, idealist, serios, muncitor, un cineast autentic, care avea ceva de spus lumii.

Pentru Hayes, chiar mai dureroasă decât căderea filmului, era umilința de a se vedea întrecut de un nimeni, ca Joseph Knight. Bryant Hayes era preocupat de imaginea lui, care suferise o lovitură devastatoare.

Desigur, nici un moment nu-şi spunea că filmul pe care mizase atât de mult era de fapt un furt.

Aproape că nici nu-şi mai amintea de vizita lui Knight la el acasă şi de discuția legată de scenariul pe care acesta îl oferise studioului Continental. Furtul lui Hayes nu însemnase decât o afacere uzuală şi nici nu se mai gândise la venalitatea lui.

Aşa încât nu sesiză ironia celor întâmplate. Dacă s-ar fi gândit la ea, poate că ar fi suspectat rolul lui Joseph Knight în întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Şi poate că şi-ar fi dat seama şi de influența nefastă a sfaturilor date de Daria Kane.

Dar Bryant Hayes, orbit de furie, nu privea în această direcție. El nu vedea decât că Joseph Knight, furând inima publicului, îl doborâse pe el.

Presa scria că Joseph Knight deschisese o nouă eră — era marilor aspirații şi a noilor mari realizări, în care Knight deținea un rol suprem.

De acum înainte, Bryant Hayes va trebui să privească, în toate revistele de film, imaginea frumoasă a lui Joseph Knight şi să asculte elogiile pe care i le aducea lumea întreagă, în timp ce munca lui de o viață, rezultatul a douăzeci de ani de devotament, se acoperea de praf în memoria scurtă a spectatorilor.

O insultă pe care Bryant Hayes nu avea să o uite, şi, când va sosi ziua socotelilor, o să se răzbune.

Dar, pentru moment, Bryant Hayes nu putea decât să-şi înece furia în băutură.

În seara când se anunțară nominalizările pentru premiul Oscar, îi ceru valetului său, Karl Rächer, să-i aducă o sticlă de whisky vechi. Era atât de îmbrobodit de

propria-i mânie, încât nici nu observă când Karl, la fel de jigărit ca întotdeauna, aduse pe o tavă sticla de whisky, sifonul şi gheaţa.

Karl Rächer închise apoi încet uşa în urmă-i şi se întoarse la el, zâmbind în sinea lui. Nimeni nu cunoştea mai bine viaţa lui Hayes decât Karl Rächer.

Ştiuse, aproape de la început, de legătura dintre Daria şi Joseph Knight.

Din poziţia lui privilegiată de observator extern, Karl urmărise tot ce se întâmplase. Şi, fiind el însuşi un cineast, îşi dăduse seama de subtila creştere a intimităţii dintre Daria şi Knight şi de numeroasele accidente care surveniseră în calea producţiei filmului.

Deşi nu era încă o răzbunare suficientă pentru ceea ce făcuse Bryant Hayes dintr-un om ca el, Karl Rächer aprecia inteligenţa şi justiţia a ceea ce-i copsese Knight lui Hayes şi studioului Continental, în sufletul lui, îl aplauda pe Knight şi se bucura sadic de prăbuşirea lui Hayes.

Hotărâse să păstreze secretul Dariei. Nici Daria şi nici nimeni altcineva nu avea să afle vreodată cât de multe ştia Karlheinz Rächer în legătură cu dezastrul filmului Iarna destinului şi adevăratele lui cauze.

CAPITOLUL 10
aprilie 1941

Kate renunţase să mai dea probe de film.

Se săturase de turma figuranţilor, de aşteptările fără de sfârşit, de nervii şi ostilitatea directorilor de distribuţie şi asistenţilor de regie, de apariţiile mute în filme, care aduceau atât de puţine satisfacţii şi nu duceau nicăieri, dar Melanie se ţinea de capul ei. O trăgea după ea la cursurile de atelier pe care le frecventau de două ori pe săptămână.

Kate le urmărea plictisită. Mândria ei era ofensată de

priveliştea giumbuşlucurilor executate de grupul de aspiranți histrionici în fața unui profesor amărât, el însuşi un actor ratat. Totul i se părea ridicol şi foarte trist.

Munca prestată de ea şi de Melanie la studio era departe de a se numi actorie. Nu avea nimic în comun cu ceea ce făceau pe ecran o Bette Davis, un Cary Grant sau un Spencer Tracy. Oamenii aceştia erau adevărați actori.

Kate şi Melanie erau mai mult nişte manechine plasate timp de două secunde în fața camerei de filmat, şi apoi mânate cu turma afară de pe platou.

Singura experiență personală care-i amintea lui Kate de actorie era, în mod paradoxal, serviciul ei de chelneriță. În munca la restaurant învățase să-şi folosească glasul şi trupul pentru a crea o imagine menită să-i placă unui anumit client şi să-i atragă un bacşiş cât mai gras.

Dar Kate nu vedea actorie în acest lucru. Pentru ea, făcea parte din slujbă. Era prea îndărătnică şi prea practică pentru a sesiza similitudinea dintre ceea ce făcea ea pentru a-şi câştiga existența şi arta marilor vedete.

Kate se săturase de întreaga rutină. Mintea ei se îndepărta din ce în ce de lucrurile care o înconjurau, în curând, avea s-o urmeze şi trupul, o să lase totul baltă şi o să plece în alt loc. Vastitatea Americii o chema.

Hollywood era un oraş absurd, mai pervers şi mai dezgustător decât altele. Manevrele frenetice ale lui Melanie şi ale celorlalte fete pentru obținerea unui rolişor i se păreau patetice şi prosteşti. Fetele astea n-or să ajungă niciodată actrițe adevărate şi n-or să se apropie niciodată nici măcar cu un pas de propria lor personalitate, în ciuda eforturilor disperate de a apărea în fața camerei de filmat. Vor fi mereu exploatate, mestecate şi apoi scuipate de Hollywood şi, până la urmă, vor sfârşi ca secretare sau vânzătoare de magazin cu trupurile uzate şi sufletele murdărite.

Kate începuse să simtă dorul de ducă. În curând

avea să plece. Dar, înainte de a se fi putut hotărî, se întâmplă ceva ce-i schimbă planurile.

Se apropia seara decernării premiilor Oscar. Ceremonia de premiere avea să aibă loc în sala de bal a hotelului Ambasador. Melanie ardea să meargă să vadă vedetele. O convinse şi pe Kate să o însoţească.

În noaptea Oscar-urilor, amândouă se îmbrăcară cu ce aveau mai bun şi se duseră la hotel. Reflectoarele iluminau cerul. Marile staruri soseau în limuzinele lor: Clark Gable, Ronald Colman, Bette Davis, James Cagney, Joan Crawford — toţi îmbrăcaţi în cele mai noi creaţii ale designerilor din Hollywood. Melanie şi Kate, îndărătul cordonului de poliţişti, alături de sute de fani gălăgioşi, priveau de la distanţă.

Kate era mirată de aţâţarea aproape isterică a lui Melanie.

După sosirea tuturor starurilor, mulţimea nu se împrăştie. Fanii avea să aştepte întreaga noapte, ascultând prin megafoane desfăşurarea ceremoniei şi, apoi, aplaudând câştigătorii la ieşirea din hotel.

Ideea de a rămâne acolo, toată noaptea, în picioare, o depăşea pe Kate.

— Eu plec, o anunţă ea pe Melanie. Tu rămâi dacă vrei. Ne vedem acasă.

Spre surprinderea ei, Melanie acceptă şi ea să plece. Purta pantofi noi care o strângeau şi nu visa decât să se aşeze undeva.

Se opriră la o cafenea din apropiere pentru a se odihni şi a flecări despre cele ce văzuseră.

Se aşezară la bar şi comandară cafele. Cafeneaua era aproape goală. Doar două fete într-o nişă, iar la bar un bărbat care încercuia numele unor cai pe un buletin de curse în timp ce o ţigară se consuma în scrumiera din faţa lui. Melanie, ca de obicei, clocotea de un amestec de emoţie şi frustrare.

— L-ai văzut pe Gable? Nu-i un vis? Cum poate un bărbat să fie atât de frumos? Ce dinţi are! E incredibil. Şi

rochia lui Bette Davis! Dac-aş putea să port o rochie ca asta măcar o dată în viaţa mea!... Şi ai văzut cum era coafată Joan Crawford?

Kate o asculta lipsită de interes. Deşi entuziasmul lui Melanie i se părea mişcător, ea una nu văzuse nimic de admirat la vedetele care coborâseră din limuzine. Cu toaletele şi coafurile lor sofisticate, cu machiajele şi zâmbetele lor pentru mulţime, îi făcuseră lui Kate impresia că ar fi fost mai curând saltimbanci de circ decât celebrităţi autentice, întreaga scenă avusese ceva sinistru, ceva prea artificial ca să-i stârnească admiraţia.

Kate nu era nicidecum o intelectuală, dar avea antenele ei pentru tainica lume a visurilor ca şi pentru laturile cele mai urâte ale societăţii. Pentru ea, starurile Hollywood-ului, cu pozele pe care şi le luau şi cu oştile de fani gălăgioşi, erau lipsite de strălucire. Marionete, prinse în plasa visurilor fanilor. Nu erau stăpânii propriilor lor destine, pentru că existenţa lor profesională depindea exclusiv de impresia creată asupra altora, îşi imaginã că viețile lor particulare nu erau prea plăcute. Aveau prea puţin timp pentru ei înşişi şi prea puţină linişte sufletească. Or, Kate se zbătuse prea mult pentru propria ei independenţă ca să găsească ispititor un asemenea mod de viaţă.

Dar zâmbi când o auzi pe Melanie exclamând:

— John Garfield! Când te gândeşti că l-am văzut pe John Garfield! Şi pe Eve Sinclair! Eu, amărâta din Wichita, să mă aflu pe acelaşi trotuoar cu Eve Sinclair! Am admirat-o de când eram atâtica.

— Şi eu am admirat-o pe Eve Sinclair, mărturisi Kate cu melancolie, amintindu-şi de adoraţia ei din copilărie.

— Ce n-aş da să fiu acolo înăuntru, să văd şi eu ceremonia! continuă Melanie. Gândeşte-te, Kate! Cu toţii ascultă discursurile şi aşteaptă clipa când or să fie deschise plicurile... Ah, dac-am fi şi noi acolo înăuntru şi nu aici, afară...

— Las' că nu-i sfârşitul lumii, o consolă Kate.

În clipa aceea, un glas profund le întrerupse conversația.

— Scuzați-mă, fără să vreau v-am auzit...

Kate își înălță privirea. Era bărbatul de lângă ele, care studiase buletinele de curse de cai. Le zâmbea. Era un om de vârstă mijlocie, cu un aer elegant, aducând cu William Powell. Purta un costum închis, în dungi, cu vestă, şi ținea pe braț un impermeabil vechi. Părea uşor jigărit, dar pedant. „Exact genul pe care-l întâlneşti la Hollywood", se gândi Kate. Probabil un actor mai vârstnic, lipsit de noroc.

— Eu ştiu cum puteți intra în hotelul Ambasador, continuă el. E foarte simplu. Dacă doriți într-adevăr acest lucru...

Kate îl privi cu suspiciune. Melanie nu spuse nimic. Bărbatul şovăi.

— Mă rog, scuzați-mă că m-am amestecat. N-am vrut să vă supăr...

Dădu să se îndepărteze.

— Stai puțin! strigă Melanie.

Se întoarse, zâmbind.

— Cunoaşteți într-adevăr o cale de a intra în hotel? întrebă Melanie.

— Da. Ocoliți clădirea după colț, până ajungeți la uşa laterală. Pe urmă cotiți la stânga şi o să dați peste o uşă pe care nu scrie nimic. Nu e păzită. Pe acolo mă strecuram eu când, dintr-un motiv sau altul, nu voiam să fiu văzut în hol. E intrarea pentru furnizori. Luați liftul de marfă până la mezanin şi vă găsiți înăuntru.

Fața lui, în timp ce le vorbea, avea o expresie tristă. Kate îi observă ridurile de sub ochi şi mustăcioara subțire, îngrijită, care-l făcea să semene şi mai mult cu William Powell. Avea părul negru, pieptănat cu cărare, şi fața bronzată. Şi un aer elegant, şi rătăcit totodată. Kate ar fi bănuit că era un băutor, dar arăta prea stăpânit pentru aşa ceva.

O clipă, omul se uită la Kate şi o expresie ciudată îi

apăru în ochii obosiți. O îngândurare, ca şi cum ar fi constatat că e genul de fată care ar fi putut să-l intereseze, dar cu mulți ani în urmă.

— Bine, încheie el. Nu vreau să vă mai deranjez. Vă urez noroc.

Se întoarse, lăsă o monedă pe tejghea, lângă ceaşca de cafea şi cu impermeabilul pe braț, ieşi din local. Kate văzu că avea o ținută foarte elegantă, ca un adevărat gentleman, dar şi o notă de ironie, de parcă ținea să-şi arate şi rafinamentul şi decăderea.

Melanie se uita la ea.

— Crezi că vorbea serios? Ai vrea să încercăm? întrebă ea.

Kate o privi în ochi. Era înflăcărată ca un copil.

— Încercarea moarte n-are, răspunse ea. În cel mai rău caz o să fim date afară.

Cinci minute mai târziu, cele două fete făceau drumul descris de străin. Auzeau zgomotele mulțimii înghesuite în față şi vocea lui Bob Hope, prin megafon, făcând glume între prezentările premiilor.

Găsiră uşa, exact aşa cum o descrisese străinul. Era din metal acoperit cu o vopsea maron, coşcovită. Arăta ca o uşă la ghena de gunoi.

Melanie o deschise cu grijă. Nu văzu înăuntru decât nişte lăzi goale şi nişte găleți.

Melanie şi Kate se furişară înăuntru şi găsiră liftul de marfă despre care le vorbise străinul. Deschiseră uşa grea şi intrară în lift. Existau butoane pentru hol, pentru mezanin şi pentru toate etajele. Melanie apăsă pe butonul mezanin şi ascensorul porni.

Un moment mai târziu, se opri şi Melanie, privind cu precauție, împinse uşa. Se aflau la mezaninul mobilat în stil clasic cu măsuțe din mahon, oglinzi cu rame bogat ornate şi fotolii Louis XVI. Abia acum îşi dădu seama Kate că nu-l întrebaseră pe străin unde să se ducă de acolo. Probabil că sala de bal era la mezanin sau la parter.

— Mă rog, dac-am venit până aici, haide s-o căutăm,

propuse Kate.

Priviră cu grijă de jur împrejur, zărindu-se într-o oglindă. Arătau destul de prezentabil pentru a putea trece drept oaspeți ai hotelului, dar nu ca invitate la banchetul de premiere.

Descoperiră o scară ce ducea la holul de jos şi, în cele din urmă, auziră de după un colț, zgomotul de neconfundat al mulțimii din sala de bal. Kate privi după colț şi văzu gardieni care păzeau uşile.

— Hai să încercăm prin spate, îi şopti Melanie. Poate că găsim vreo uşă care să dea într-o aripă a sălii.

Înconjurară sala de bal, în căutarea altei uşi. Coridorul era plin de uşi nemarcate, care dădeau în birourile hotelului. Aleseră una mai apropiată de sala de bal şi o deschiseră.

Melanie se strecură înăuntru. Kate dădu să o urmeze când auziră o voce venind din sala de ceremonii.

— Şi câştigătoarea premiului pentru cea mai bună actriță este...

Amândouă se opriră şi aşteptară anunțul numelui.

— Domnişoara Rebecca Sherwood pentru rolul din *Capătul curcubeului*.

Izbucni un ropot de aplauze. Kate văzu ochii lui Melanie deschizându-se larg. Melanie vizionase de şapte ori filmul şi se identificase cu Rebecca Sherwood în calitatea ei de tânără interpretă ce ieşise din anonimat pentru a dobândi gloria.

— Oh, Kate! exclamă ea.

În acea clipă le întrerupse o voce venind din coridor. Kate se întoarse şi văzu unul dintre gardieni venind spre ele.

— Domnişoară... începu el.

Kate închise uşa lăsând-o pe Melanie înăuntru şi se întoarse spre gardianul care o privea bănuitor.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară?

Cu experiența ei de a citi în ochii bărbaților, Kate îşi dădu seama într-o secundă că gardianul se întreba

nesigur dacă era o intrusă sau nu. Încerca să ghicească acest lucru din îmbrăcămintea şi comportamentul ei.

Prompt, adoptă o atitudine plină de încredere, aproape regală.

— Da, mă poți ajuta. E vreo toaletă pe aici?

Omul o privi cu atenție.

— Nu ați găsit camera de toaletă dinăuntru, domnişoară?

Kate înțelese că vorbea de toaleta pentru invitați, din incinta sălii de bal.

— E plină, răspunse ea. Nu am de gând să aştept toată noaptea.

O clipă, bănuiala mai stărui în ochii gardianului, dar Kate îi dărui un zâmbet luminos, încrezător, care-i risipi suspiciunile.

— Urmați-mă, domnişoară.

O conduse de-a lungul coridorului, într-un sector alăturat sălii de bal. Într-un colț se găsea o toaletă, abia marcată.

— Nu-i mult folosită, spuse omul. Dar într-o noapte ca asta, e utilă.

— Mulțumesc foarte mult. Ai fost amabil.

— Pentru puțin, domnişoară. La vremea Oscar-urilor e mare încurcătură pe aici.

Mânată de un impuls, Kate îşi deschise poşeta şi scoase un dolar, pe care i-l înmână.

— Vai, vă mulțumesc, domnişoară.

Gardianul se îndepărtă perfect liniştit, iar Kate se gândi cu amărăciune că dolarul pe care-l dăduse însemna prânzul ei pe o zi. Intră în camera de toaletă şi se privi în oglindă. Expresia de patriciană condescendentă pe care o arborase pentru gardian stăruia încă pe fața ei.

Auzi un țăcănit de tocuri înalte în fața uşii toaletei. Mânată de un impuls, se furişă într-una din cabine, nedorind să înceapă o conversație cu vreuna din pasagerele hotelului.

Când auzi pe cineva intrând în sala cu oglinzi, se

aşează pe closet. O să aştepte până o să plece intrusa, şi apoi o să se ducă să o caute pe Melanie. Dar gândurile ei fură întrerupte de o şoaptă şuierătoare care venea din dreptul scaunului din fața oglinzii:

— Cățea împuțită...

Cuvintele grosolane fuseseră rostite de un glas plăcut, care i se păru familiar. Fură urmate de o serie de înjurături ca la uşa cortului, formulate pe un ton scăzut dar plin de intensitate. Un potop de cuvinte obscene, supărătoare pentru urechile lui Kate.

Îşi ținu răsuflarea, intrigată de glas. Sub mânia acestuia răzbătea o notă de dezolare care-i atinse o coardă sensibilă.

Dar glasul îi era tot mai cunoscut.

Se uită, prudentă, prin crăpătura uşii cabinei. Femeia stătea cu spatele la ea, dar Kate îi putu vedea fața în oglindă. Femeia privea fix la propria ei imagine reflectată. Avea o față tânără şi frumoasă, ochi albaştri, un ten mătăsos, neridat, părul negru era pieptănat într-o undă grațioasă, care-i cădea pe umeri, bărbia, fruntea, obrajii şi nasul erau modelate cu extremă finețe. Trupul îi era clădit cu aceeaşi delicatețe, dar expresia feței era schimonosită de ură şi frustrare, iar înjurăturile murdare i se desprindeau pervers de pe buze.

— Lua-te-ar dracu' să te ia de cățea, murmura, curvă lipsită de talent... băga-te-aş în mă-ta...

Kate trebui să se lupte să-şi recapete respirația. Femeia era Eve Sinclair.

Se studia în oglindă cu un amestec de furie şi dispreț. S-ar fi zis că expresia ei de mânie era îndreptată în primul rând spre cineva din afară, dar, în chip mai intim, şi spre ea însăşi.

Abia acum, în prezența acestei penibile izbucniri, îşi aduse aminte Kate de ceea ce auzise împreună cu Melanie: premiul Oscar pentru cea mai bună actriță fusese acordat Rebeccăi Sherwood. Îşi mai aduse aminte că şi Eve Sinclair fusese nominalizată pentru creația

dintr-un film pe care Kate îl văzuse, dar de al cărui titlu nu-şi mai aminti. Un film mediocru, în care Eve strălucise însă, ca de obicei.

Şi Rebecca Sherwood, tânăra actriță sensibilă, obsedantă, cu creația ei în clar-obscur din *Capătul curcubeului*, uimitorul film al lui Joseph Knight, câştigase Oscar-ul la care Eve râvnise cu atâta ardoare.

Aceste gânduri îi treceau prin minte lui Kate, în timp ce trăgea cu urechea la ceea ce trebuie să fi fost unul din cele mai dureroase momente din viața unui star, căci se ştia la Hollywood că Eve Sinclair făcuse tot ce poate face o actriță ca să-şi atingă culmea carierei. Era o actriță de mare merit dar, în ciuda eforturilor ei, nu depăşise rândul artiştilor mai puțin triumfali, mai puțini celebri ai Hollywood-ului.

— Rebecca...

Numele, rostit cu glas scăzut, îngândurat, dovedea justețea presupunerilor lui Kate. Se simțea stânjenită că se afla atât de aproape de această femeie, să o vadă fără a fi văzută şi să ştie ce se petrecea în inima ei.

Şi acum i se năzări lui Kate că privea la ceva mai mult decât la actriță. Se uita la imaginea maturizată a idolului copilăriei ei. Se uita la proaspăta, frumoasa, eleganta Eve Sinclair, întruchiparea perfecțiunii, pe care nu numai că o idealizase în copilărie, dar o păstrase în inimă ca pe o fereastră deschisă spre o lume mai bună şi mai pură, o lume în care fetițele erau iubite şi alintate de părinți, o lume a sfârşiturilor fericite.

Şi acum vedea fața aceea angelică, alterată nu numai de timp şi de rigorile indescriptibile ale Hollywood-ului, pe care Kate nici nu şi le putea măcar imagina, dar şi de o viață de frustrări care-şi atinsese apogeul în această seară.

În toate fanteziile ei legate de Eve Sinclair, Kate nu şi-o imaginase niciodată sub aspectul de ratată. Dar acum era martora unei ratări şi, cu atât mai dureros, ratarea unei profesioniste mândre şi talentate, care-şi

închinase întreaga viață carierei şi care pierduse o onoare binemeritată în favoarea unei nou-venite, o tânără care n-ar fi câştigat în viața ei un Oscar dacă n-ar fi existat filmul lui Joseph Knight.

În timp ce Kate o urmărea, un caleidoscop de expresii se succedă pe chipul reflectat în oglindă. Cea mai palpabilă dintre toate era, desigur, mânia. Dar dedesubtul ei, căscându-se ca un ocean întunecat, era detestarea. Detestarea propriei ei ratări?

Detestarea Academiei care îi acordase cea mai înaltă distincție tinerei Rebecca Sherwood? Detestare pentru tot ceea ce reprezenta Hollywood-ul? Sau poate că se detesta pe ea însăşi şi viața pe care o irosea zadarnic în goana după o acceptare care nu o să-i vină niciodată?

Kate nu-şi putea da seama pentru că Eve Sinclair, o imagine atât de familiară pe ecran, îi era, de fapt, cu totul necunoscută. Dar forța urii şi a dezastrului ei cuprindea toate acestea şi multe altele în plus. Era jalnică şi de-a dreptul înfricoşătoare.

În timp ce Kate o privea, fața frumoasă din oglindă era cuprinsă, treptat, de o expresie nouă. O teribilă tristețe, un soi de regret fără de margini, infinit.

Kate zări o singură lacrimă ivindu-i-se în ochi şi rostogolindu-i-se apoi pe obraz. Expresia stărui doar o frântură de secundă, cât lacrima lunecă spre bărbie, şi apoi pieri, eclipsată de emoțiile mai dure ale unei femei adulte, aşa cum nisipul e înghițit de valurile fluxului.

Kate se simțea îngrozitor de jenată. Nu îndrăznea să iasă din cabină, sau măcar să se mişte. Nu putea s-o lase pe Eve să ştie că avusese un martor. Trebuia să rămână acolo până ce Eve avea să plece.

În clipa aceea se auzi o bătaie în uşă.

— Eve? se auzi o voce bărbătească venind de dincolo de uşă. Eşti aici?

Fața din oglindă îşi reveni cu o tresărire, de parcă fusese smulsă cu cruzime dintr-o dramă mult prea intimă ca să poată vedea lumina zilei. Trăsăturile frumoase se

recompuseră cu o repeziciune care o uimi pe Kate. O mână şterse în grabă lacrima de pe obraz.

— Da, răspunse Eve. Ce este?

— Presa, Evie. Îmi pare rău.

Urmă o clipă de ezitare. Pe faţa ei adie o suferinţă aproape de neîndurat. Era faţa cea mai copleşită de singurătate pe care o văzuse Kate vreodată. Apoi, activată parcă de o bruscă răsturnare a unor forţe lăuntrice, faţa se schimbă total. Toate emoţiile care o răvăşiseră se volatilizară. Şi în locul lor se ivi o expresie de calmă, aristocratică amabilitate.

Eve se pregătea pentru reporteri.

Această anihilare a sentimentelor a fost mai impresionantă pentru Kate, în ascunzătoarea ei, decât orice interpretare actoricească prestată de Eve pe ecran până atunci. Pentru că durerea ei era, în mod limpede, sfâşie-toare. Şi şi-o ascundea sub masca de fier a stăpânirii de sine, pentru a asigura presa şi fanii de autocontrolul ei, de eleganţa ei care transceda orice stare de spirit, de indestructibila ei noblețe.

Eve îşi tamponă repede faţa cu puful de pudră, pentru a şterge orice urmă a lacrimii. Se ridică în picioare şi se privi pentru ultima oară în oglindă.

Şi în privirea aceea Kate văzu — fie pentru că era într-adevăr acolo, fie pentru că ea nu o putea uita — pe fetiţa singuratică şi speriată care trăgea cu ochiul, dintr-un colţişor, la imaginea atât de meticulos construită a starului. Ştia că de acum înainte, de câte ori o va privi pe Eve Sinclair, va revedea ceea ce văzuse acum, căci părea să se extindă asupra întregului trecut, colorând nu numai imaginea perfectă pe care Kate o admirase atât de intens în copilărie, ci şi însăşi adolescenţa lui Kate şi propria-i singurătate.

Eve îşi mai cântări o dată chipul în oglindă. Ochii ei exprimau acea hotărâre istovită a ostaşului înfrânt, care-şi jură să reia a doua zi lupta. Vorbi încet, cu propria ei imagine:

— O sută cincizeci la sută, şopti şi cuvintele ei o nedumeriră pe Kate.

Apoi se întoarse şi ieşi repede din camera de toaletă. Se auzi în coridor o voce care o salută.

Un moment mai târziu, Kate se duse să o caute pe Melanie. Nu-i povesti ceea ce văzuse la toaletă, ci rămase alături de ea, în ungherul unde se pitise, pentru a asculta şi restul prezentărilor.

Kate era mai puțin familiarizată cu câştigătorii decât era Melanie, care părea să cunoască pe fiecare scenograf, compozitor, operator şi regizor din Hollywood, dar observă direcția spre care se îndreptau premiile, direcție care avea într-adevăr un caracter istoric: *Capătul curcubeului* luă nouă dintre premiile Academiei. Cum văzuse şi admirase filmul, Kate nu era mirată că aduna atâtea onoruri, dar era surprinsă de electricitatea aproape palpabilă a sălii, prin care Hollywood-ul îşi exprima încântarea şi admirația pentru câştigătorii atât de neaşteptați. Poate că momentul memorabil al serii a fost acela când lui Samuel Raines i s-a decernat premiul pentru cel mai bun actor al anului. Raines, de obicei o prezență taciturnă, a adoptat, la decernarea premiului, o atitudine foarte umană şi lipsită de pretenții.

— Mi-ar plăcea să pot afirma că am câştigat acest premiu prin meritele mele, spuse el, dar ar fi un neadevăr. De cincisprezece ani muncesc în meseria asta. Am avut şi eu succesele şi eşecurile mele ca fiecare dintre noi, dar concepția interpretării mele din *Capătul curcubeului* nu-mi aparține. Este ceea ce a făcut din mine viziunea unui strălucit cineast. Dumnezeu mi-e martor că îl iubesc pe Serge Lavitsky care, după cum ştim cu toții, a stat în spatele camerei de filmat, imprimându-şi amprenta geniului său. Dar până şi Serge a fost transformat de *Curcubeu*. Nu, omul care ne-a făcut să credem că putem da mai mult decât am dat până acum şi care ne-a înălțat la un nivel la care nu aspiram — omul acesta este Joe Knight. Mulțumirile mele se îndreaptă în

primul rând spre el, şi apoi spre dumneavoastră, toţi cei care aţi făcut ca seara aceasta să fie cea mai frumoasă din viaţa mea.

Discursul rostit de Samuel Raines la primirea premiului a fost amplu citat şi reprodus în jurnalele de actualitate, pentru că a constituit punctul cel mai emoţional al serii. Cuvintele îi răsunau încă în urechi lui Kate când ea şi Melanie ieşiră din ascunzătoare şi se alăturară mulţimii de afară care aştepta ieşirea vedetelor din hotel.

Înghesuiala din faţa hotelului era şi mai demenţială decât înainte de ceremonie. Kate şi Melanie erau îmbrâncite de sute de fani exaltaţi care se împingeau în faţă, reţinuţi de un cordon de poliţişti încruntaţi, dintre care unii erau călare. O scenă sălbatică, frizând nebunia colectivă, iar Kate nu mai ştia cum să se elibereze. Voia să se vadă acasă, în pat. Trecea prin episodul ăsta infernal numai de dragul lui Melanie.

Vedetele începură să apară, perechi perechi, cu expresii schimbate acum că ştiau cine sunt premiaţii. Kate îi văzu pe Bette Davis, Clark Gable, Joan Crawford, Ronald Colman, Walter Houston, Myrna Loy şi mulţi alţii, în lumina reflectoarelor, arătau cu toţii oarecum melancolici şi obosiţi. Kate îşi imagina că doreau să ajungă cât mai repede acasă, să-şi dezbrace toaletele sofisticate, să ia o băutură de noapte şi să se ducă la culcare.

Dar când o văzu pe Eve Sinclair, se simţi mişcată. Cum întreaga viaţă purtase în minte imaginea acesteia, acum o cunoştea şi în spaimele ei intime. Din acest motiv, se bucura că venise în seara aceasta la ceremonie. O cunoştea acum pe Eve mai bine decât o cunoscuse vreodată şi, într-un fel obscur, se cunoştea mai bine parcă şi pe ea.

Medita la acest lucru când un grup de fani rupseră brusc cordonul de poliţie şi se năpustiră asupra vedetelor. Poliţiştii se repeziră la ei.

Kate şi Melanie se pomeniră proiectate în faţă de furia mulţimii. Era un moment înspăimântător. Unul dintre cai se ridică în două picioare, cu ochi speriaţi, şi călăreţul se strădui să-l stăpânească. Copitele loveau frenetic către cerul nopţii.

În clipa aceea, mulţimea se învălmăşi printre vedetele care ieşeau din hotel şi poliţia nu mai putu să restabilească ordinea. Era un amestec nepermis între două categorii presupuse a fi separate prin logică şi în spaţiu: starurile slăvite şi gloata de nespălaţi care le adorau de la distanţă.

Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, Kate se văzu despărţită de Melanie şi împinsă de valul mulţimii către treptele hotelului. Poliţiştii erau împrăştiaţi pretutindeni, agitând bastoane de cauciuc şi răcnind la mulţime cu feţe distorsionate de furie.

Kate se trezi azvârlită drept în braţele unui poliţist. Exasperat de lunga lui luptă cu mulţimea, acesta îşi vărsă focul pe ea, îmbrâncind-o cu atâta brutalitate, încât se prăvăli pe jos, la picioarele lui.

— Cară-te de aici, îi strigă ei şi oricui putea să audă. Cară-te de aici!

Dar în aceeaşi secundă două mâini puternice o apucară pe Kate de ambele braţe şi o ajutară să se ridice în picioare. Atingerea mâinilor era fermă dar blândă. Fata se întrebă dacă era un alt poliţist, mai omenos decât primul.

Dar când se întoarse ca să-i mulţumească binefăcătorului, văzu un bărbat frumos, în frac, evident una dintre celebrităţi. Se uita la ea cu ochi negri, plini de îngrijorare.

— Ţi s-a întâmplat ceva? o întrebă.

Înainte de a-i fi putut răspunde, îl văzu aruncând o privire mânioasă poliţistului care o doborâse.

— Fii mai atent, domnule ofiţer, îi spuse cu voce joasă, care-l opri pe bărbat în loc. Şi ei sunt oameni.

Ofiţerul se întoarse cu spatele, cătrănit. Kate se uită

din nou la salvatorul ei. Fața acestuia i se părea cunoscută dar nu ştia unde să o plaseze, îşi dădu seama cât era de puternic şi câtă bărbăție degaja. Continua să se uite la ea, cu ochii încă plini de mânia provocată de polițist şi de îngrijorare pentru starea ei.

— Sunt... sunt bine, bâlbâi Kate. Vă mulțumesc, îmi pare rău...

Nu-i venea uşor să vorbească, pentru că mâinile care o țineau îi transmiteau un magnetism ce-i tăia respirația.

— Bine.

Îi dădu drumul. Pe punctul de a se întoarce, se uită din nou la ea cu o subtilă intensitate, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească imaginea ei în minte. Kate se întrebă dacă i se părea cumva că o cunoaşte sau dacă asta era o caracteristică a lui, felul acesta fix de a se uita la oameni. Nu-şi putu da un răspuns, pentru că, o secundă mai târziu, bărbatul se evaporă şi ea începu din nou să o caute zadarnic pe Melanie. Continuă să simtă atingerea străinului pe brațele ei şi un fior cald, ciudat, cum nu mai simțise până atunci.

După o lungă căutare, o descoperi, în sfârşit, pe Melanie şi amândouă începură să-şi croiască drum prin mulțime. Melanie scăpase de îmbulzeala care o învârtejise pe Kate şi continua să comenteze, excitată, cele ce văzuse.

— Nouă premii Oscar! Ce om! Ah, Kate, uite-l!

Kate privi în direcția indicată de Melanie şi-l văzu pe străinul care o ajutase urcând într-o limuzină, în timp ce o falangă de polițişti îndepărta gloata.

— El e...? întrebă Kate, cu ochii ațintiți pe limuzină.

— El e! strigă Melanie. Joseph Knight. Nu-i un vis?

Kate nu răspunse nimic. Un moment mai târziu, cele două fete erau în drum spre casă. Odată ajunse, Melanie ar fi vrut să trăncănească toată noaptea despre cele ce văzuse la Ambasador, dar Kate trebuia să se ducă a doua zi de dimineață la lucru şi, cu un căscat, îşi trimise

prietena la culcare.

De când se ştia, lui Kate nu-i trebuia mai rnult de treizeci de secunde până să adoarmă buştean, dar în noaptea aceasta rămase trează multă vreme, gândindu-se la strania scenă de neuitat pe care o întrezărise din ascunzătoarea ei, în camera de toaletă de la hotel. Eve Sinclair, idolul copilăriei ei, se găsise la câțiva metri de ea şi, fără să ştie, îşi revărsase tot amarul prin imaginea reflectată în oglindă. Momentul acesta părea să o fi marcat pe Kate într-un fel pe care nu-l putea înțelege.

Dar când somnul îi învălmăşi gândurile, uită de Eve Sinclair. Fața lui Joseph Knight, bărbatul frumos care o ajutase să se ridice de pe jos, îi alungă din minte orice altă imagine. Viziuni de vis i se perindară pe ecranul pleoapelor, făcând-o să alunece în somn. Şi toate aceste viziuni păreau să înflorească din ochii negri, scrutători, ai lui Joseph Knight. Şi, când, în cele din urmă, somnul o legănă în brațe, se părea că brațele lui Joseph Knight o strângeau pentru a o ajuta să se țină pe picioare, în timp ce pământul îi fugea parcă de sub tălpi, aşa încât se prăbuşea către el.

CAPITOLUL 11

O săptămână după ceremonia înmânării Oscar-urilor la hotelul Ambasador, Kate se duse să-şi caute un agent artistic.

Nu spuse nimănui, şi în nici un caz lui Melanie, ce avea de gând să facă. Se simțea oarecum vinovată, şi, în acelaşi timp, stingherită, pentru că nu ştia prea sigur de ce procedează astfel, în general, Kate nu era obişnuită să ia hotărâri fără să le ştie pricina.

Ceva din experiențele trăite în seara premiilor Oscar o schimbase. Până atunci, fusese indiferentă la activitatea de actorie şi disprețuise Hollywood-ul. Dar acum se stârnise în ea un mic impuls iritant, ca firul de nisip în

jurul căruia se formează o perlă. Impulsul de a-şi încerca şi ea norocul în film, înainte de a renunța cu totul la ideal, nu era îndeajuns de introspectivă pentru a se întreba dacă hotărârea ei avea vreo legătură cu scena de suferință în care o surprinsese pe Eve Sinclair sau cu ceva din însăşi ceremonia de decernare a premiilor. Nu ştia decât că se simte schimbată.

Desigur, nu va putea niciodată să-şi şteargă din minte tragica imagine a chipului lui Eve reflectat în oglinda camerei de toaletă, trăsăturile acelea frumoase, schimonosite de durere şi invidie. Şi n-ar fi putut uita nici uluitoarea tărie cu care Eve îşi recompusese chipul în faţa aceleiaşi oglinzi, îngropându-şi suferinţa printr-un act de voinţă.

Kate se gândea la noaptea Oscar-urilor ca la un moment special, oarecum rupt de rutina vieţii ei, un moment de vrajă, asemenea Cenuşăresei la balul prinţului. Un moment lipsit de realitate, care, tocmai din cauza acestui fapt, poseda o calitate de vis care încă o fascina şi-i amintea în chip obscur de fanteziile ei copilăreşti legate de Eve Sinclair şi de lumea ei magică.

Dar aceste gânduri nu o conduceau spre un răspuns la dilema comportării ei. Nu-şi punea întrebări. Acţiona cu curaj, aşa cum făcuse în căutările ei rapide, eficiente, a unei slujbe de chelneriţă. Trimise copii după portofoliul ei de fotografii, dădu telefoane şi, curând, căpătă răspunsul aşteptat.

Prima întâlnire o avu cu un agent numit Barnett Livingstone. Kate o auzise de multe ori pe Melanie menţionându-i numele şi vorbind despre el ca despre un om care-i încuraja pe tineri, cu condiţia să aibă talent. Şi numele lui i se părea distins. Simţea o mândrie copilărească la gândul de a fi reprezentată de un om cu un nume atât de elegant.

Rămase surprinsă şi puţin dezamăgită când intră în biroul lui. Un birou mic, îmbâcsit, cu o uşă de sticlă mată, într-un imobil din centru. Exista o antecameră a secretarei, dar nici o secretară. Livingstone, un bărbat chel, cu mânecile cămăşii suflecate, un pântec dolofan şi un trabuc în colţul gurii, o întâmpină:

— Eu sunt Barney Livingstone, spuse el ignorându-i expresia şocată. Şi dumneata...?

— Katherine Hamilton.

— Ia loc. Vorbesc la telefon. Vin imediat.

O părăsi şi intră în biroul lui, fără să închidă uşa. Îşi continuă conversația telefonică, în timp ce fumul trabucului plutea în aerul stătut.

— O.K., sigur, îi spuse el interlocutorului nevăzut. Ştiu că poate s-o facă. Dar o să vrea s-o facă? Asta-i întrebarea, Frankie. Nu poți conta acum pe ea, aşa cum contai în urmă cu un an sau doi. Nu mai e actrița care a fost. Toată lumea ştie. Vezi, de asta-ți cer să-i oferi o şansă celeilalte fete. Fă cu ea o probă pentru rol. Nu-i nevoie să afle nimeni. Pentru Dumnezeu, nu-ți ia decât zece minute. Fă asta pentru mine, Frankie. Aşa au fost descoperite marile vedete. Doar ştii lucrul ăsta.

Urmă o lungă tăcere. Agentul stătea cu spatele la Kate. Îl vedea dând din cap în timp ce asculta persoana de la celălalt capăt al firului. Se legăna într-un scaun basculant şi-şi ținea picioarele pe masă.

În cele din urmă, se înclină în față.

— O.K., spuse. Sună bine. Eşti un băiat mişto, Frankie.

Puse receptorul în furcă, se ridică şi înaintă spre ea.

— Vino, scumpo. Am portofoliul tău chiar aici.

Kate intră în birou. Agentul mai rămase o clipă în antecameră, uitându-se la ceva de pe biroul secretarei, pe urmă intră, închizând uşa după el.

— Scuză-mă că te-am făcut să aştepți. Vorbeam cu unul din producătorii noştri favoriți. L-am determinat să facă o probă cu o clientă a noastră. A fost greu, de parcă i-aş fi scos o măsea, crede-mă.

Se aşează şi îşi strivi trabucul în scrumieră. Se uită de la Kate la mapa cu fotografii de pe biroul lui. Ochii i se îngustară în timp ce o privea.

— Eşti foarte frumoasă, îi spuse. Şi foarte distinsă. Vorbesc serios. Parcă te-am văzut în ceva?

Kate scutură din cap.

— Am făcut numai figurație. Şi am impresia că toate scenele în care am apărut eu au fost tăiate.

Agentul dădu din cap cu apreciere.

— Eşti foarte aparte. Probabil că înfăţişarea ta i-a deranjat pe redactori. Ei vor ca toate fetele să arate la fel. Sper că nu ţi-ai pierdut curajul. Ai în tine ceva neobişnuit.

Se uită la mapa cu fotografii, clătină din cap şi o Închise.

Fotograful a încercat să-ţi ascundă calitatea asta. Nu-l condamn, el crede că de asta e plătit. Misiunea lui e să te facă şi pe tine şi pe toate celelalte să arătaţi ca Marlene Dietrich. Dar tu ai ceva special...

Se uită din nou la ea.

— Vrei să te ridici în picioare?

Kate se ridică, lăsându-şi poşeta jos, lângă scaun.

— Bine, spuse el. Acum mergi până la capătul biroului şi înapoi, în regulă. Foarte bine. Acum pune-ţi mâinile în şolduri. Zâmbeşte! Zâmbeşte! Bine... O.K. Aşează-te.

Kate se reaşează şi se uită la el.

— Ai ceva, spuse el oftând. Nu ştiu exact ce e, dar ai ceva deosebit. Spune-mi, poţi citi un rol? Ai luat ceva lecţii de actorie?

Kate clătină din cap.

— Am asistat doar la câteva şedinţe de atelier. Ca să vă spun drept, n-am luat lucrul ăsta în serios până... mă rog, până acum scurt timp. Cred că aş putea să învăţ.

Agentul păru impresionat de candoarea ei.

— Uite, aici, zise el înmânându-i o foaie dactilografiată. Citeşte-mi primul rând.

Kate se uită la hârtie. Era foarte murdară şi evident, fusese atinsă de multe mâini. Conţinea o listă de replici de dialog, fără nici o legătură între ele. Citi primul rând.

„E trecut de zece, doamnă. A sosit mama dumneavoastră".

Agentul zâmbi.

— Scumpo, nu suntem la morgă. Pune puţin suflet. Fă să sune real.

Kate citi din nou replica. El îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Acum citeşte numărul optsprezece.

„Nu trebuie să primesc aşa ceva de la tine!"

— Cu mânie, o povăţui agentul. Pune puţină mânie. Gândeşte-te la persoana pe care ai urâ-o cel mai mult în viaţă şi adresează-i cuvintele astea. Haide!

Kate se gândi la tatăl ei vitreg, Ray.

„Nu trebuie să primesc aşa ceva de la tine!"

Agentul se uită la ea lung. Pe urmă zâmbi.

— O.K. Poate că o să-ţi fac rost de câteva lecţii de actorie. Deocamdată, faţa asta a ta e destul de bună ca să-ţi găsim ceva de lucru. Dar trebuie să te pregăteşti pentru muncă grea. Eşti pregătită?

Kate încuviinţă din cap şi se gândi cu amărăciune la slujba ei de chelneriţă, întrebându-se dacă va trebui să renunţe la ea.

— Bine, urmă el, ridicându-se. Am să fac o încercare. Aşteaptă puţin.

Se duse în camera cealaltă şi se întoarse cu un teanc de hârtii xeroxate, prinse într-un dosar albastru.

— Semnează de trei ori la pagina zece şi o dată la pagina unsprezece, îi spuse dându-i un stilou. E un contract standard. Pe cinci ani, cu cincisprezece la sută.

Kate se uită la el, luminându-se toată. O accepta.

— Sunteţi într-adevăr... bâigui ea.

— Nu-ţi fac nici un fel de promisiuni, înţelegi? Ştii cât e de grea meseria asta. Eşti o fată inteligentă. Dar o să fac tot ce pot pentru tine. Asta îţi promit.

Kate parcurse în grabă contractul. Nu-i spunea nimic. Semnă unde i se indicase, apoi aşeză dosarul pe birou.

— Fată bună! aprecie agentul. Acum ridică-te.

Se ridică.

— Scoate-i! urmă el.

Kate rămase cu gura căscată.

— Ce... ce anume?

— Ți-am spus să-i scoți. Scoate-ți chiloții. Haide, scumpo, că n-am prea mult timp de pierdut. Eu sunt un om ocupat.

Kate se încruntă.

— Nu-nțeleg ce-mi spuneți.

El se sculă în picioare şi îi atinse sânii cu un deget pătat de nicotină, îi simțea mirosul de tutun al respirației şi un vag iz de alcool ieftin. O privea cu ochi pofticioşi şi lascivi.

— Ai putea să'ajungi departe. Eşti grozavă în felul tău.

Mâna îi alunecă de la sâni la şolduri, începu să o tragă spre el.

— Dacă ai să fii drăguță cu mine...

Înainte de a-şi putea termina fraza, Kate îl împinse cu ambele mâini.

Se uită la ea surprins şi furios.

— Scumpo, ce-i cu tine? Pe ce planetă trăieşti? Aici suntem la Hollywood, în SUA. Înțelegi? Trezeşte-te!

Kate nu spuse nimic. Se uita la el cu nişte ochi mai primejdioşi decât îşi putea da seama, dar el nu-i vedea expresia, pentru că se uita la sânii bombați de sub bluză. Se simțea într-adevăr excitat. Vedea că fata asta era realmente altfel decât toate celelalte.

— Nu fi proastă, scumpa mea. Eu n-am mult timp la dispoziție. Vrei să capeți de lucru, nu? Scoate-ți chiloții că altfel nu pupi nici un aranjament.

O apucă de umeri şi încercă să o sărute.

Brusc, genunchiul lui Kate se înălță şi-l lovi puternic în testicule. Ochii lui se căscară. Gâfâi.

Înainte de a apuca să strige, Kate îi arse un pumn în nas. Îi dădu sângele. Agentul se clătină pe picioare.

— Cățea nebună, mârâi el. Curvă trăsnită...

Brusc, durerea dintre picioare îl făcu să se frângă în două. Căzu la pământ cu un geamăt.

Kate, cu o răceală care o uimi şi pe ea, îşi înfipse un toc înalt în pieptul lui şi se întinse, peste el, spre birou.

— Băga-te-aş în mă-ta de curvă... tuşi el prin sângele care-i țâşnea din nas.

Kate luă contractul de pe birou. Retrăgându-şi piciorul de pe pieptul agresorului, se dădu un pas îndărăt şi rupse contractul în bucăți, îşi vârî fâşiile de hârtie în poşetă şi privi în jos la Barney Livingstone. Sângele i se scurgea pe buze şi pe bărbie. Se uita la ea cu o expresie de ură şi uimire. Nu-i venea a crede că făcuse ce făcuse.

Kate se răsuci pe călcâie şi părăsi biroul fără grabă. Un calm ciudat puse stăpânire pe ea, împreună cu imaginea lui Ray, care-i străpungea conştiința laolaltă cu fața agentului.

Când ajunse în stradă, nu mai simți decât o foame subită.

Porni în soarele dimineții. Aerul era mai proaspăt ca de obicei. Sub tocurile ei înalte, trotuoarul părea să strălucească în soare. Strania absență a oricărei emoții o făcea să se simtă tânără şi puternică.

În cele din urmă, ajunse în fața unei cafenele care i se păru familiară. Se uită în jur şi văzu la colț hotelul Ambasador. Cafeneaua era aceeaşi în care fusese cu Melanie în noaptea Oscar-urilor.

Kate intră şi se aşeză întro nişă. Comandă un sandviş şi o cafea. Era flămândă dar se simțea exaltată. Un zâmbet tainic îi juca pe buze.

Deodată, o voce adâncă, plăcută, o făcu să tresară.

— Ce plăcere să te întâlnesc aici.

Kate se întoarse şi văzu o față de care îşi aminti pe dată. Era domnul între două vârste, spilcuit, care le învățase, pe ea şi pe Melanie, cum să pătrundă în hotelul Ambasador pe uşa din spate.

— Bună, îi răspunse cu un zâmbet. Trăim într-o lume mică, nu?

— Dumneata o spui, draga mea. La Hollywood, lucrul cel mai bun pe care-l poți face este să eviți persoanele pe care le-ai cunoscut. Asta poate fi şi un rău, dar şi o binecuvântare, crede-mă.

Stătea în picioare, cu acelaşi impermeabil pe braţ, arătând la fel de elegant şi la fel de scăpătat ca şi în prima seară. Avea un zâmbet contagios. Dinţii îi erau albi şi strălucitori, mustaţa perfect tunsă, şi avea un aer de umor binevoitor care o fermeca.

— Tocmai m-am despărţit de cineva care nu s-ar arăta prea prietenos faţă de mine dacă l-aş întâlni din nou, spuse Kate, mirându-se singură de confidenţa pe care i-o făcea.

El ridică ironic din sprâncene.

— Nu mai spune! Asistent de regie? Director de distribuţie?

— Agent artistic.

— Aha, zâmbi el atotştiutor. Ăştia-s cei mai răi. Sper că i-ai dat o lecţie pe cinste?

Kate încuviinţă zâmbind ca un copil.

— Aşa-i trebuie. Nu orice tânără actriţă are asemenea dar. Şi indivizii ăştia cred că pot face tot ce li se năzare.

Kate îşi deschise poşeta şi scoase contractul rupt. Îl arătă ca pe un trofeu.

— Îl semnasem înainte de a se porni.

— Dumneata l-ai rupt sau el?

Kate făcu semn spre ea.

Omul aplaudă uşor, cu mâinile înmănuşate, scoţând un zgomot potolit, plăcut.

— Bravo! îi spuse privind-o părinteşte. Ar fi mai bine să existe mai multe fete ca dumneata la Hollywood. Spune-mi, ai reuşit să intri la Ambasador în seara aceea?

— Da, mulţumită dumneavoastră.

— Şi a fost interesant?

Kate încuviinţă din cap. Nu-i putea spune cât de importantă fusese acea seară pentru ea. În acelaşi timp îşi dădu seama că brusca ei hotărâre de a trece la actorie se încheiase aici, în această cafenea, fără nimic altceva decât un contract rupt. Într-un fel nebunesc, se învârtise în cerc. Gândul o amuză şi începu să râdă.

— Admir felul în care iei lucrurile, spuse străinul. Am impresia că eşti o fată deosebită, îmi dai voie să mă prezint? Norman Webb. Cândva scenarist şi acum... mă rog, acum între două destine.

Kate îşi vârî din nou în poşetă contractul rupt.

— Kate Hamilton, se prezentă ea. Chelneriță.

Zâmbetul omului se lărgi.

— Îmi placi din ce în ce mai mult.

— Nu doriți să luați loc la masa mea?

Străinul simulă o ezitare, îndreptându-şi cravata de mătase, roasă pe margini.

— Mă rog, am o întâlnire la hipodrom. Dar cred că poneii or să mă aştepte, îți mulțumesc.

Se aşează în nişă şi îşi împături impermeabilul, aşezându-l alături, cu aceleaşi gesturi de gentleman. Scoase o tabacheră de aur, o deschise şi-i oferi o țigară. Ea clătină din cap.

— Te superi dacă eu fumez?

— Absolut deloc.

Străinul scoase o țigară, o ciocăni de tabacheră şi o aprinse cu o brichetă de aur, uzată, care, ca şi tabachera, părea să fi cunoscut zile mai bune. Kate zâmbi. Fiecare aspect al său părea să îmbine eleganța cu scăpătarea, urbanitatea cu decăderea. Şi părea aproape mândru de acest lucru.

— Ei bine, începu el, acum că am spart gheața, de ce nu-mi povesteşti totul despre dumneata? Ce destin te-a adus în mica noastră Mecca?

În timp ce aştepta să-i sosească sandvişul, Kate îi prezentă o versiune abreviată a poveştii vieții ei. Înşiră detaliile majore ale copilăriei, fără să insiste prea mult asupra nefericirilor şi fără să-i înfățişeze cauza reală care o făcuse să fugă de acasă. De asemenea, nu pomeni nici de căsătoria cu Quentin şi de tragicele ei urmări, în mintea ei, îl îngropase de mult pe Quentin în preistorie şi nu-i vorbise niciodată de el nici lui Melanie.

Îi povesti într-o frază despre peregrinările ei prin

țară, apoi îi istorisi cum o însoțise pe Melanie la Hollywood.

Tocmai terminase să-i descrie noaptea Oscar-urilor şi să-i vorbească despre subita ei hotărâre de a deveni actriță când sosi sandvişul.

— Eşti o femeie foarte laconică, aprecie Norman Webb. Eu, ca scriitor — ca un soi de scriitor, vreau să spun — ar trebui să pot fi la fel de succint ca şi dumneata.

În timp ce o privea cum mănâncă, îi povesti viața lui. Fusese crescut în străinătate şi revenise în Statele Unite ca să-şi desăvârşească educația la universitatea Yale, unde studiaseră şi tatăl şi bunicul lui. Încă din colegiu începuse să scrie şi aspirase să se alăture aşa-zisei „generații pierdute" din care făceau parte Hemingway, Faulkner, Scott Fitzgerald.

Dar curând îşi dăduse seama că talentul lui nu se putea măsura cu cel al marilor corifei, aşa încât venise la Hollywood ca să se integreze în falanga „oamenilor de creație" care ticluiau scenarii pentru filmele mute. Aceşti scriitori erau tratați ca nişte animale de către şefii de studiouri de atunci, care nu vedeau nimic comun între mâzgălelile lor şi munca unui scriitor serios. Dar, odată cu apariția filmului sonor, s-a ivit şi necesitatea creării dialogurilor, domeniu în care Norman avea mare uşurință. Deşi lucrările lui erau lipsite de profunzime, reuşea să închege dialoguri spontane, pline de viață, şi îşi făcu o profesie lucrativă din a scrie scenarii pentru comediile şi pentru filmele „hoții şi polițiştii" de la începutul anilor '30, ca şi pentru filmele de mister. Câştiga o existență frumoasă, ca toți ceilalți scenarişti din Hollywood (majoritatea erau obligați să lucreze în colectiv şi, până la urmă, paternitatea scenariului era atribuită unuia dintre ei în funcție de capriciile producătorului), dar nu prea era tratat cu respect.

Şi apoi, undeva pe parcurs, neîncetatele compromisuri şi superficialități impuse de Hollywood,

disprețul plin de superioritate al ştabilor de la studiouri, atotprezenta falsitate şi perfidie a capitalei filmului, porniră să-l obsedeze pe Norman, începu să compare absurditatea a ceea ce făcea cu frumusețea visurilor lui din adolescență. Şi nu putu rezista comparației.

Divorță de prima lui soție, se căsători cu o femeie mult mai tânără şi divorță şi de aceasta. Pensiile alimentare se luau la întrecere cu datoriile mereu crescânde de la curse, mâncându-i aproape tot salariul, începu să întârzie la lucru, preferând hipodromul studioului. Devenise irascibil şi se certa cu producătorii, regizorii şi ceilalți scenarişti pentru chestiuni mărunte legate de intriga şi dialogurile scenariilor. Descurajarea îi muşca sufletul. Fu concediat de la studio.

Un alt studio îi oferi o slujbă, pe care o pierdu din cauza comportamentului său lipsit de seriozitate, după care fu trecut pe lista neagră. Nimeni nu mai voi să-l angajeze, din cauza reputației lui proaste.

În prezent îşi câştiga o existență precară, scriind poveşti de aventuri pentru reviste de mâna a doua. Locuia singur într-un apartament rebegit, bea whisky ieftin şi se ducea zi de zi la curse, unde cumpăra bilete de doi dolari, jonglând cu caii în locul femeilor.

Ca atâția alți fii adoptivi ai Hollywood-ului, Norman Webb era un învins, un fost, care, de fapt, niciodată nu fusese cineva, un om al cărui potențial fusese măcinat de fabrica de visuri a Hollywood-ului, laolaltă cu respectul lui de sine şi cu speranța de a se salva ca om.

Norman îi relată toate acestea cu un cinism amuzant care o impresiona pe Kate. Părea amuzat de viața lui ratată, de parcă i-ar fi aparținut altcuiva. Nu ascundea nimic, expunând elocvent detaliile dezintegrării sale, ca şi cum nici nu l-ar fi atins pe el. Kate îi intuia însă suferința şi dezamăgirea. Dar, în acelaşi timp, îl simțea radiind o bunătate caldă, paternă, calitate pe care nu o mai simțise de multă vreme la cineva. Se bucura că-i ceruse să ia loc la masa ei. Se simțea mult mai puțin singură acum.

— Bine, spuse ea în cele din urmă. Ne cam asemănăm. Dar, cel puțin, dumneavoastră ați cunoscut şi zile mai bune, în timp ce eu n-o să le cunosc niciodată. Mai ales după cele ce mi s-au întâmplat azi. Nu face nimic, îmi place munca de chelneriță.

— E o meserie onorabilă. Şi, printre altele, presupune şi o doză de actorie. Lămureşte-mă, Kate — îmi dai voie să-ți spun Kate? —, ce te-a făcut să te hotărăşti să iei drumul agentului? Adică să devii o actriță profesionistă?

Kate se încruntă îngândurată.

— Nu ştiu nici eu.

Se gândi la fața lui Eve Sinclair reflectată în oglindă, dar hotărî că nu avea rost să-i povestească lui Norman Webb despre aceasta, în mod sincer, nu ştia de ce simțise brusc chemarea spre actorie.

— Mă rog, răspunse el, nimeni nu cunoaşte exact cauzele ascunse ale lucrurilor. Dar ăsta e un subiect care poate deveni plictisitor. Şi cum te simți acum, după primul frecuş cu lumea filmului?

Kate căzu din nou pe gânduri.

— Ştiu eu... În biroul lui, al agentului, simțeam c-aş fi fost gata să-l omor. Era ciudat... de parcă mă împingea o forță lăuntrică... Nu-mi păsa de consecințe. Pur şi simplu nu aveam de gând să-l las să profite de mine. Şi după aceea, pe stradă, m-am simțit minunat. Liberă ca o pasăre. După care mi s-a făcut foame şi am venit aici. Nu prea e logic, nu? urmă ea ridicând din umeri.

— Dimpotrivă, o asigură Webb, e foarte logic, înțelegi, tânăra mea prietenă, Hollywood-ul a încercat să-şi înfigă prima gheară în dumneata. Şi ar fi urmat mult mai multe de acolo de unde a venit prima. Şi fiecare dintre aceste gheare îți stoarce puțin sânge şi-ți infiltrează puțină otravă. Ca muşcătura unei lipitori. Şi dacă laşi multe din ele să-ți înțepe sufletul, te trezeşti pustie pe dinăuntru. Asta-i taina acestui oraş. Dar ai fost mai deşteaptă decât ți-ai dat seama. Le-ai oprit din start.

Kate nu răspunse nimic. Nu era sigură unde ținteа Norman Webb, dar îi simțea afecțiunea şi prietenia acestuia.

Brusc, acesta păru să se interiorizeze. Fața lui căpătă o expresie foarte serioasă.

— Am cunoscut pe vremuri un scriitor, urmă el, un om foarte talentat, inteligent şi ambițios, dar a lăsat Holly-wood-ul să-şi înfigă ghearele în el. A uitat cine era, de ce era scriitor. Nu vedea în jurul lui altceva decât bani, mediocritate, aviditate. S-a demoralizat şi opera lui a început să sufere ca şi viața lui. Până la urmă lipitorile i-au supt talentul. Se găsea pe punctul de a fi concediat din studio, când, într-o zi, şeful studioului îl invită în biroul lui.

Norman Webb se opri pentru a trage din țigară.

— La început, şeful studioului începu o conversație glumeață, după care îi expuse ideea unui film grandios, de mare buget. Câteva staruri mari fuseseră deja angajate. Acest film singur putea salva cariera scriitorului. Toată lumea ştia în ce condiții strâmtorate se zbătea, atât din punct de vedere financiar, cât şi al forței de creație. La un moment dat, şeful studioului renunță să mai bată apa în piuă şi trecu direct la subiect, în schimbul filmului mare pe care i-l încredința, îi cerea scriitorului să-şi trădeze cel mai bun prieten. N-am să te plictisesc cu amănunte, decât ca să-ți spun că acest bun prieten era tot un scriitor, mult mai talentat decât primul, dar care se pusese în bețe cu studioul. Acest bun prieten avea, desigur, un trecut — cine n-are? —, iar scriitorul strâmtorat i-l cunoştea. Şeful studioului îi cerea să facă uz de ceea ce ştia, pentru ca prietenul său să fie trecut pe lista neagră. Se arăta foarte binevoitor, foarte patern, ca un doctor care ştie cum să-şi ia pacientul. Ajută-mă în treaba asta, îi spuse el, şi scapi de necazuri toată viața. Ei bine, scriitorul nostru ştia ce i se cere. Stătu pe gânduri multă vreme — foarte multă vreme, crede-mă, draga mea. Şi, în cele din urmă, cântărind pe de o parte cariera şi de

cealaltă prietenia, cedă. Făcu ceea ce i se ceruse. Drept care i s-a încredințat marele film şi a făcut o groază de bani de pe urma lui. Iar prietenul său a trebuit să plece din Hollywood, cu mare tam-tam, şi nu a mai fost niciodată văzut pe aici.

Norman scutură puțin scrum, ciocănindu-şi țigara cu degetul mic. Oftă.

— Şi scriitorul nostru descoperi, spre surprinderea lui, că noul său succes avea un gust foarte amar. Nu se putea bucura de banii pe care-i câştigase. Îl urmărea chipul prietenului alungat din cauza lui. Îşi cumpără o casă nouă în Brentwood, îşi luă o soție nouă — toți cei din Hollywood, când vor să celebreze un succes, îşi iau o soție nouă. O soție cu care avu şi un copil, l se comandară noi scenarii şi făcu o mică avere, dar nimic nu-i era de ajutor. Mai târziu, exact la vremea când prietenul trădat îşi făcea un nume la New York ca romancier, scriitorul nostru s-a spânzurat în locuința lui din Brentwood.

Webb se uită la Kate.

— Ăsta-i Hollywood-ul, draga mea. Chipul zâmbitor care-ți cere să-ți trădezi cel mai bun prieten, fluturându-ți sub nas un contract în chip de momeală. Şi chipul ăsta-ți spune: „Gândeşte-te. E vorba de cariera ta", întotdeauna aceleaşi cinci cuvinte: „E vorba de cariera ta". Astea sunt cuvintele cele mai fatale din oraşul ăsta. Dacă le laşi să-ți prindă sufletul, eşti un om pierdut.

Kate era tulburată de istoria urâtă pe care o auzise.

— Mă rog, spuse ea, pe mine nu mă pasc astfel de pericole, pentru că n-am să ajung prea departe. Nimeni din oraşul ăsta nu se va sinchisi vreodată să mă ispitească pe mine.

— Nu te pripi, o consolă Norman Webb înclinându-se în față. Te vinzi prea ieftin, draga mea. Un singur agent nu face şi nu distruge o carieră.

Fără ştirea lui Kate, ochii cenuşii ai invitatului ei o cercetau şi o cântăreau prin prisma a cincisprezece ani de

experiență în lumea filmului.

Norman Webb era fascinat de ea. Avea toată prospețimea tinereții, dublată de o voluptuoasă senzualitate. Şi totuşi mai exista în ea ceva, o feminitate adâncă, materială şi aproape primejdioasă.

Zâmbi amintindu-şi ce-i făcuse bietului Barney Livingstone pe care-l cunoştea vag. Probabil că-l atacase ca o pisică sălbatică. Era mândră şi onestă. Nu exista nimic de steluță ieftină în ea. Şi, în potențial, asemenea adâncurilor necunoscute de sub suprafața calmă a unui lac argintat de lună, exista în ea făgăduința unei artiste reale.

— De-abia ai pornit. Barney Livingstone nu-i decât o băltoacă stătută în marele flux al Hollywood-ului. Dar într-o singură privință a avut dreptate. Ai o anume calitate. Am observat-o şi în seara când ai venit zici cu prietena dumitale. Şi o observ şi acum.

Kate înălță din umeri, cu vizibil scepticism.

— Pun rămăşag că nu sunt prima persoană care-ți spune lucrul ăsta.

— Ce anume?

— Că ai ceva deosebit. O anume calitate.

— Adevărat, răspunse ea râzând. Nu sunteți primul. Dar cei mai mulți din cei care mi-au spus-o mi-au arătat pe urmă uşa. Oricare ar fi calitatea asta a mea, nu le-a plăcut.

— O să vedem noi. Un nu spus azi poate deveni mâine un da, după cum s-a exprimat cineva care cunoştea bine Hollywood-ul. Şi specialiştii de aici n-au ochi decât pentru ce s-a vândut bine ieri. Nu pot vedea în perspectiva succesului de mâine. Uite ce, adăugă el cu subtilă fermitate, acum te părăsesc pentru că, din rațiuni pe care ți le-am făcut cunoscute, nu vreau să pierd întâlnirea cu doamnele şi cu domnii de la hipodrom, dar aş fi foarte bucuros dacă ai lua masa cu mine săptămâna viitoare. Şi îți cer o favoare: nu mai căuta alți agenți până ce nu stai de vorbă cu mine. Ne-am înțeles?

Kate îi zâmbi. Nu vedea de ce l-ar fi refuzat, deşi nu se aştepta ca toate astea să ducă undeva.

De un lucru, însă, se simțea sigură: Norman Webb nu era un alt Barney Livingstone. Nu avusese un motiv ascuns când o invitase să ia masa cu el. Îndărătul manierei lui blazate se citea sinceritate. Ceva din el îi inspira încredere şi sentimentul filial de a se lăsa protejată. Poate că acesta era prietenul adevărat, de care fusese lipsită atâția ani de zile. Nu-i păsa dacă avea s-o ajute într-adevăr să facă o carieră la Hollywood, dar voia să-l revadă, în această ultimă jumătate de oră, simțise pentru prima dată, de cinci ani încoace, că era în contact real cu o altă ființă umană. Să o fi impresionat tristețea lui Norman Webb? Singurătatea lui? Trecutul lui pestriț? Nu ştia.

— Bine, îi răspunse în cele din urmă. Ne-am înțeles.

Kate scrise pe o hârtiuță numărul ei de telefon, i-o dădu lui Norman şi îi zâmbi:

— E un telefon public, jos, la scară. Sper că nu aveți nimic împotrivă.

El râse, lovind hârtiuța cu degetul.

— Telefonul ăsta o să te sune înainte de sfârşitul săptămânii. Oricare ar fi rezultatele de la curse. Contează pe mine, domnişorico.

Se ridică, îşi luă impermeabilul pe braț şi îşi învârti pălăria în mâini.

— A fost o plăcere, rosti.

— Plăcerea a fost a mea, răspunse Kate.

Şi, cu acelaşi mers elegant pe care i-l remarcase Kate în noaptea Oscar-urilor, ieşi din cafenea.

Kate oftă şi-i făcu semn chelneriței să-i aducă nota. Era timpul să se ducă acasă şi să-şi îmbrace uniforma ei de chelneriță.

Dar de astă dată nu mai era aceeaşi care plecase de acasă dimineața. Fusese schimbată. În primul rând, de Barney Livingstone. Dar poate că mai profund de Norman

Webb.

Orice-ar mai fi venit, se gândi Kate, ziua aceea era cu totul specială.

CAPITOLUL 12

Norman Webb s-a ținut de cuvânt.

A chemat-o pe Kate la telefonul public din capătul scării şi a invitat-o lam asă în oraş la un restaurant modest dar respectabil, în timpul mesei i-a vorbit tot despre Hollywood. Familiaritatea lui cu fiecare aspect din industria filmului, de la nazurile şi capriciile actorilor până la maşinațiile producătorilor şi ale mai marilor studiourilor, a constituit o revelație pentru Kate. Acum îşi dădea seama în ce lume de fantasme trăiau Melanie şi prietenele ei aspirante, care vedeau în Hollywood un fel de *Sesam deschide-te*, ce le va oferi faima şi averea, dacă, pur şi simplu, vor şti să apese butonul potrivit.

Norman o făcu să înțeleagă că filmele constituiau o muncă grea, competitivă, care necesită putere de îndurare, elasticitate şi o mie de mici trucuri, chiar din partea acelora cărora uşa le fusese deja deschisă.

La sfârşitul prânzului, Norman îi ceru să-l întâlnească a doua zi la colțul dintre La Brea şi Santa Monica.

— Este timpul să începem adevărata ta educație, îi spuse el.

Kate se înființă devreme la locul întâlnirii şi se aşează pe o bancă. Zâmbi când îl văzu pe Norman apărând după colț, cu pălăria de fetru pe cap, bastonul în mână şi o floare proaspătă la butonieră.

— Cine se scoală de dimineață departe ajunge, îi zise el, privind-o. Gata de muncă? Ți-ai suflecat mânecile?

Kate se ridică de pe bancă.

— Vino, îi spuse el, luând-o de braț. Vreau să-ți arăt ceva.

O conduse la porțile studioului Worldwide Pictures, îi adresă câteva cuvinte în şoaptă gardianului şi intrară în incintă.

— Cum ai reuşit? îl întrebă Kate.

Norman râse, legănându-şi bastonul.

— Norman Webb, omul care deschide toate uşile. Nu v-am introdus eu, pe tine şi pe prietena ta, la hotel Ambasador?

Privi în jur.

— Aici am lucrat eu, o lămuri. Veneam în fiecare dimineață într-unul din bungalow-urile pe care le vezi acolo, în partea dinspre sud. Pe jumătate cherchelit, de cele mai multe ori... Dar veneam, şi-mi făceam treaba. A fost o vreme când nu se puteau dispensa de mine.

Kate era uimită de incinta studioului. Pretutindeni erau clădiri de carton şi fundaluri de toate felurile. Străzi întregi de western, reşedințe vechi, piațete din sate franțuzeşti, palate italieneşti, fațade Renaissance. Toate acestea aveau în comun dimensiunile oarecum miniaturale — cam trei sferturi din ceea ce ar fi trebuit să fie în realitate şi aspectul total artificial, contrafăcut.

Norman râse când ea îi menționă acest fapt.

— Începi să înveți câte ceva despre Hollywood, draga mea. Vezi tu, camera de filmat nu sesizează detaliile şi perspectivele în felul în care o face ochiul omenesc. De aceea camera e îndeajuns de oarbă încât să confunde falsurile astea cu realitatea. Cât despre dimensiuni, îi filmează pe actori în primul plan, şi obiectivele au grijă de rest. Ăsta-i Hollywood-ul, Kate. Triumful iluziilor. Nimeni nu vede dedesubturile, aşa încât toată lumea crede că-i real.

— Unde mergem? îl întrebă ea.

— Tu şi cu mine mergem să ne punem pe treabă. Nu vreau să te duc la mine acasă pentru că ar începe vecinii să bârfească, ştii tu... îi făcu ironic cu ochiul. Aşa încât m-am gândit să folosim unul dintre vechile birouri de aici. Eu nu mai lucrez la studio şi e drept că nimeni nu s-ar

atinge nici cu prăjina de unul din scenariile mele, dar am încă destui prieteni, ca individul de la poartă, aşa încât vom folosi facilităţile studioului Worldwide pentru lecţiile noastre.

— Lecţii?

— Ai să vezi, răspunse Norman misterios.

O conduse într-un imobil şi intrară într-un birou mic, slab luminat, dar prezentabil. Mobilierul consta într-o canapea, un scaun şi un birou mare. Doi dintre pereţi erau acoperiţi de oglinzi.

— Biroul ăsta nu-i niciodată folosit. Vom avea toată liniştea de care e nevoie.

Kate îşi atârnă pardesiul pe cuier şi se uită la el.

— Vreau să te prezint cuiva, urmă Norman. Nu săptămâna asta, nici cealaltă, dar în curând. Se numeşte Alfred Dozier. E un agent artistic foarte respectat. Nu prea se ocupă de începători. Majoritatea clienţilor lui sunt actori formaţi sau interpreţi de musicaluri. Aceştia sunt permanent angajaţi, aşa încât agentul face afaceri bune. Nici nu s-ar uita la un începător, dacă acesta nu i-ar fi recomandat de cineva în care are încredere.

— Deci la mine n-o să se uite.

Norman scutură din cap, indicându-se pe sine:

— Eu sunt omul în care are încredere. Pe vremuri, când eram încă cineva, i-am făcut lui Alfred câteva servicii. Importante. Ştie foarte bine că acum sunt un om sfârşit, dar nu uită că l-am servit. O să te vadă şi o să te asculte recitând.

Kate îi aruncă o privire neutră.

— Asta-i tot ce pot face pentru tine, urmă Norman. Să te duc până la uşă. Restul îţi revine ţie. Ţine minte că Alfred detestă începătorii şi evită să-şi ia riscuri. El nu pariază decât pe lucruri sigure. De aceea, Kate, trebuie să devii un lucru sigur înainte să treci pragul biroului lui.

— O poruncă măreaţă, zâmbi Kate.

Norman se aşezase îndărătul biroului. Scotoci prin sertare până găsi o foaie de hârtie, scoase din buzunar un

stilou mare, negru şi scrise un singur rând.

— Poftim, citeşte asta.

Kate privi hârtia. Caligrafia lui Norman era nervoasă şi excentrică, dar lizibilă. Era o replică de dialog:

— Doamnă Pembroke, e cineva la uşă, citi Kate.

Norman zâmbi:

— Acum, urmăreşte-mă pe mine.

Se ridică şi înconjură biroul. Kate şedea pe scaunul tare de lângă uşă şi îl privea.

Norman, cu brațele lipite de corp, rosti grav:

— Doamnă Pembroke, e cineva la uşă.

Kate zâmbi. Fusese întruchiparea valetului englez, deşi în rostirea lui nu se furişase nici o urmă de accent englezesc.

Acum, îşi descheie haina, îi vârî o mână în buzunar, se rezemă de birou şi făcu cu ochiul:

— Doamnă Pembroke, spuse cu o voce plină de tâlc, e cineva la uşă.

Kate, aproape că izbucni în râs. Norman se transformase atât de mult, încât era aproape de nerecunoscut. De astă dată nici urmă de valet. Era un musafir, poate că un amant, în orice caz cineva care o cunoştea foarte bine pe doamna Pembroke, chiar prea bine. În felul în care pronunțase „Doamnă Pembroke" era un subînțeles ironic, care sugera cunoaşterea unor secrete vinovate în legătură cu fictiva doamnă, iar personajul părea gata de orice trădare pentru a obține ce voia. Apariția acestui „cineva la uşă" întrerupsese, în mod evident, un dialog intim şi vinovat între el şi doamna Pembroke.

— Cum ai făcut asta? întrebă Kate.

— Urmăreşte-mă mai departe.

Îşi împreună palmele, se înclină în față, îşi luă o expresie tragică, înspăimântată şi spuse:

— Doamnă Pembroke, e cineva... e cineva la uşă.

De astă dată îi imprimă lui Kate certitudinea că acel cineva de la uşă aducea veşti rele, veşti îngrozitoare, iar

Norman interpreta, indiscutabil, rolul unei cameriste de încredere, al unei menajere sau confidente — o femeie în orice caz. Cu o simplă schimbare a manierei şi cu o modulaţie a vocii, crease o situaţie de teamă, de alarmă, chiar de tragedie.

Ochii lui Kate se deschiseră larg.

— E uimitor, aprecie ea. Norman, ai fost actor?

— Nu, draga mea, dar le cunosc toate meşteşugurile, în fond, am scris pentru ei timp de cincisprezece ani. Mai ales în filmele mute, unde mimica e totul şi trebuie să transmiţi mesajul prin faţa ta şi nu prin cuvinte. Trebuia să le cunosc mijloacele de expresie la fel de bine ca şi pe ale mele. Acum dă-mi voie să-ţi mai arăt câteva lucruri.

Citi replica încă de vreo şase, şapte ori. De fiecare dată, printr-o alterare a feţei, a glasului sau a ţinutei, reuşi nu numai să schimbe cu totul înţelesul frazei, dar să şi creeze o atmosferă scenică, dând astfel replicii un context. De fiecare dată, imaginara doamnă Pembroke înfăţişa o altă postură, iar scena căpăta altă încărcătură dramatică.

Era un tur de forţă de actorie şi, când luă sfârşit, Kate aplaudă din toată inima.

— E incredibil, comentă ea.

Norman clătină din cap.

— Nu e incredibil. Sunt elemente de bază ale interpretării. Armele fiecărui actor profesionist, ale fiecărui actor bun. Cu astea te prezinţi la o audiţie, Kate. Şi e o sabie cu două tăişuri. O jumătate din ea îţi obţine rolul. Cealaltă te arată cum ai să te înfăţişezi pe scenă sau pe ecran. Dar fără ele nu poţi atinge nici treapta de jos a acestui oraş.

Kate se încruntă:

— Nu cred că am să reuşesc.

— Ai fost o chelneriţă reuşită în toţi anii ăştia, nu?

— Da, dar asta-i altceva.

— Altceva, da. Dar e o variaţie pe aceeaşi temă. Problema ta, drăguţe, este să-ţi foloseşti talentul pe care

deja îl ai şi să-l faci să se producă într-o arie nouă. Iar eu am să-ți înlesnesc tranziția.

Kate îl privi cu scepticism.

— Mă rog... murmură ea.

— Nici un mă rog, declară Norman, introducându-şi o țigară în țigaret. Să începem lucrul.

Următoarele patru săptămâni au însemnat o muncă istovitoare pentru Kate. Se întâlnea cu Norman la studioul Worldwide, se închidea cu el în acelaşi birou şi se străduia să învețe elementul primar al arsenalului actoricesc: cum să se identifice cu un personaj fictiv.

Folosind oglinzile de pe pereți pentru a-şi controla efectul străduințelor, Kate citea replică după replică, exersând zeci de inflexiuni şi modulații dramatice. Forțată de Norman să uite de ea însăşi, învăța să facă din fața, din trupul şi din glasul ei instrumente pentru crearea unei iluzii. Singură în fața oglinzii, născocea situații, personaje, speranțe şi suferințe, triumfuri şi dezastre. Şi cu cât acestea apăreau mai reale, cu atât mai ireală se simțea ea.

Era lucrul cel mai greu pe care-l făcuse vreodată, pentru că nu-i era firesc, întreaga ei viață luptase împotriva capcanelor şi ispitelor vieții, retrăgându-se în ea însăşi, cramponându-se de independența ei şi ținând omenirea la distanță. Iar Norman Webb îi cerea să renunțe la această prețioasă fortăreață a propriei ei identități şi să se proiecteze în personaje şi situații imaginare.

În repetate rânduri, Kate voise să renunțe la întreaga încercare. Avea certitudinea că e lipsită de instinctul de bază al unei actrițe. Dar Norman era absolut convins de contrariul acestui lucru. Nu-i asculta văicărelile, ci o muncea ca pe o sclavă, până o vedea picând de oboseală.

Exact în momentul când Kate era mai deprimată şi mai pregătită să depună armele, Norman o surprinse spunându-i:

— E în ordine. Eşti pregătită.

Kate se uită la el, stupefiată.

— Nu vorbeşti serios.

— În viața mea nu am fost mai serios, răspunse el cu gravitate. Ți-am aranjat o întâlnire cu Alfred Dozier pentru mâine dimineață. La ora zece.

Kate îl privi cu implorare:

— Nu sunt pregătită. Niciodată nu m-am simțit mai puțin pregătită.

— Eu sunt cel care apreciază în chestiunea asta, îi răspunse Norman, zâmbind. Te îmbraci mâine într-o rochie atrăgătoare şi te prezinți la ora zece în bulevardul Sunset, cinci sute optzeci.

Suspinând în sinea ei, Kate dădu din cap, supusă. O să treacă şi prin asta, de dragul lui Norman.

Dar nu voia să se gândească la mutra lui când avea să audă că dăduse greş.

Birourile agenției lui Alfred Dozier se deosebeau ca ziua de noapte de cele ale lui Barney Livingstone. Alfred Dozier părea obsedat de aparențe. Pe pereții ante-camerei atârnau peisaje autentice englezeşti, cu câini de vânătoare, cai şi stejari maiestuoşi. Mobila era capitonată cu piele fină, iar covorul, un elegant Aubusson. Secretara, o doamnă între două vârste, cu ochelari cu lentile groase, trona îndărătul unui birou din lemn de nuc, bine lustruit. Mai mulți clienți aşteptau să-l vadă pe domnul Dozier. Dar, aşa cum i promisese Norman, Kate nu avu de aşteptat.

La zece fix numele ei fu strigat. Alfred Dozier era un om punctual.

O întâmpină pe Kate şi o pofti în biroul lui. Era un bărbat scund, cu fața rotundă, ochelari cu rame de aur şi costum cu vestă. Arăta mai curând a casier de bancă. Era politicos, dar rece. În ciuda înfățişării rotofeie şi zâmbitoare, era foarte rezervat, îi oferi un scaun ornamental, iar el se retrase în spatele biroului vast, pe a

cărui suprafață acoperită cu piele nu se vedea decât un stilou într-un suport şi un singur dosar, în încăpere nu se găseau scrumiere, pentru că domnul Dozier era un antifumător convins.

— Bine, domnişoară Hamilton, înțeleg că doriți să deveniți actriță.

— Sunt deja actriță, răspunse Kate zâmbind. Aş dori să fiu o actriță reprezentată de domnul Alfred Dozier.

Agentul zâmbi, pentru a confirma deosebirea.

— Cred că sunteți la curent cu statistica şomajului în profesiunea dumneavoastră?

— Da, domnule.

— Bine, atunci să vedem cum interpretați.

Scoase o foaie de hârtie, asemănătoare cu cea folosită de Barney Livingstone şi i-o înmână. Conținea o serie de replici.

— Ridicați-vă, vă rog, în picioare şi citiți-mi a treia replică de jos.

Kate se ridică şi se plasă în centrul camerei, de unde putea fi văzută mai bine. Îmbrăcase o rochie mulată, care-i punea în valoare contururile voluptuoase şi se coafase. Ştia că arăta extrem de atrăgătoare, dar după expresia feței lui Alfred Dozier, ai fi zis că se uită la un melc. Kate bănuia că nu dorea decât s-o vadă plecând mai repede. Citirea replicii era o simplă formalitate.

Se uită la a treia replică de jos şi citi.

— Nu înainte de a te duce la culcare, citi.

Din dulceața glasului ei reieşea limpede că era o mamă care-şi trimitea copilul la culcare. Atitudinea lui Kate avea ceva matern şi suav. Reuşea să atragă atenția asupra copilaşului imaginar căruia i se adresa, dar şi asupra ei ca mamă.

— Foarte bine, spuse Alfred Dozier, ridicând o sprânceană. Poți da şi altă interpretare?

— Desigur.

Se dădu un pas înapoi, îi aruncă agentului o privire, măsurându-l din creştet până în tălpi, îşi retrase un

picior îndărătul celuilalt şi îşi mişcă uşor genunchii, îşi trase umerii în spate astfel încât sânii frumoşi să-i iasă în evidență. Vârful limbii îi atinse buza de sus.

— Nu înainte să te duci la culcare, rosti, senzualitatea răzbătându-i prin toți porii.

De data aceasta schimbase complet contextul. Era, în mod clar, o fată care întâlnise un bărbat la locul ei de muncă. Bărbatul o întrebase, probabil, la ce oră termină slujba. Iar ea îi răspunsese provocator, ironic: „Nu înainte să te duci la culcare. Ceva din atitudinea ei avea picanteria perversă a unei chemări de dragoste, întregul ei trup schița o subtilă pantonimă de feminitate, conştientă de propria-i putere de atracție.

Agentul era impresionat. Se uita la Kate cu atenție.

— A fost foarte bine, spuse, într-adevăr foarte bine. Spune-mi, domnişoară Hamilton, nu te-am văzut în ceva? Îmi pari cunoscută.

— Doar în figurație, încă n-am avut un rol vorbit. Am avut unele dificultăți cu directorii de distribuție.

Urmă o lungă tăcere. Alfred Dozier o privea intens. Ochii lui erau reci ca nişte sfere mici de gheață, mâinile delicate îi erau împreunate pe birou.

Pe urmă zâmbi.

— Bine, cred că se poate aranja ceva. Ia loc, te rog, domnişoară Hamilton. Doresc să-ți arăt unul dintre contractele noastre standard. Poate că doreşti ca avocatul dumitale să-l vadă...

Kate scutură din cap.

— Nu e necesar, domnule Dozier. Ştiu că pot avea încredere în dumneavoastră.

— Mă rog, încrederea e un început bun, replică el zâmbind.

Apăsă pe butonul interfonului şi-i comunică ceva secretarei. Un moment mai târziu, Kate semna cel de-al doilea contract al ei cu o agenție artistică din Hollywood. După semnare, dădu mâna cu Alfred Dozier care o conduse cu aceeaşi rece curtoazie cu care o primise.

Afară, în lumina cețoasă a bulevardului Sunset, Kate scoase un lung suspin de uşurare. Avea senzația că îşi luase rămas bun de la realitate. Picioarele îi pluteau parcă în aer şi nu ştia cum să mai revină pe pământ. Tot ce se întâmplase de când îl întâlnise pe Norman Webb şi îşi începuse exercițiile de actorie avea un aer de irealitate, lipsit de orice legătură cu lumea şi cu viața ei de până atunci.

Poate, medita ea, asta însemna actoria — dorința de a te despărți de lumea reală şi de a respira aerul straniu al iluziei. Poate că, în sfârşit, ajunsese la Hollywood.

O săptămână după întrevederea ei cu Alfred Dozier, Kate dădu o probă pentru un rol într-un western produs de Paramouth Pictures. Înarmată cu dosarul de fotografii, cu noul ei statut de clientă a lui Alfred Dozier şi cu arta învățată de Norman Webb — ca să nu mai vorbim de decizia de fier a propriei ei personalități — obținu rolul.

Nu avea de rostit decât o singură replică. Filmarea scenei ei dură douăzeci de minute. Fu plătită cu optsprezece dolari — salariul standard pentru un rol minor — din care rămaseră patru dolari şi cincizeci şi doi de şilingi după ce-i plăti lui Alfred Dozier procentajul.

Două săptămâni mai târziu obținu un rol de chelneriță într-un musical la RKO. De data asta avu două replici şi câştigă douăzeci şi doi de dolari.

O săptămână mai târziu, Alfred Dozier îi fixă o audiție pentru o dramă de epocă, în care Kate interpreta rolul unei cameriste. Zâmbi când văzu că una din replicile ei era: „Domnule Abernathy, nepotul dumneavoastră vă aşteaptă jos." Îşi amintise de prima ei lecție cu Norman: „Doamnă Pembroke, e cineva la uşă." După ce-şi primi plata pentru acest rol şi pentru celelalte trei care urmară, Kate îşi făcu socotelile. Câştigase mai mult din filme decât din ultima lună de serviciu la restaurant.

Kate se privi în oglindă. Acum, abia acum putea în sfârşit recunoaşte că Norman Webb avusese dreptate. Era o actriță.

CAPITOLUL 13

Deşi Eve Sinclair încă nu ştia, încă nu isprăvise cu Joseph Knight.

Prima dată când îşi încrucişaseră drumurile la Hollywood, Knight îi furase premiul Oscar şi-l folosise ca să facă un star din Rebecca Sherwood. Una dintre cele mai crunte lovituri pe care le suferise Eve pe plan profesional şi personal, îşi jurase în gând că dacă i se va ivi vreodată prilejul să se răzbune pe Joseph Knight, o va face cu vârf şi îndesat. Dar acum atitudinea ei urma să se schimbe.

În ziua de 23 iunie, agentul o sună să-i dea o veste surprinzătoare.

— Ascultă-mă, Evie. N-ai să ghiceşti niciodată cine doreşte să joci tu în noul lui film.

— Nu-mi plac ghicitorile, răspunse Eve cu răceală.

Agentul îşi limpezi nervos gâtlejul. Cu Eve era greu să trateze chiar şi în cele mai bune momente ale ei. Slavă Domnului, se gândi el, acum avea veşti bune.

— Joe Knight, o anunță, folosind numele de botez familiar, deşi nu-l întâlnise niciodată pe Joseph Knight.

Urmă o tăcere din partea lui Eve. Reflecta. Indiscutabil, ştirea o impresionase.

— Ce film e? întrebă precaută.

— Încă nu are titlu, îi răspunse Freddy. Dar ni s-a trimis azi scenariul printr-un curier. E scris de Knight. Crede-mă, este dinamită. Are tot ce-a avut Capătul curcubeului, ba chiar mai mult.

Eve păstra tăcerea. Ştia că Freddy, ca toți agenții din Hollywood, era înclinat să exagereze. Nu credea niciodată în elogiile aduse de el unui scenariu până când nu-l citea ea însăşi. Dar ştia, aprioric, că dacă scenariul fusese scris de Joseph Knight trebuia luat în seamă. Chiar şi în ura ei

pentru Knight, îşi dăduse seama că scenariul filmului său nu fusese oarecare. Era opera unui om prodigios, un om a cărui lipsă de experienţă nu-l limitase ci, dimpotrivă, îi conferise calitatea unei spontaneităţi şi a unei originalităţi extraordinare.

Din seara Oscar-urilor îl ura pe Joseph Knight. Dar în străfundurile ei ştiuse tot timpul că ar da orice ca să poată lucra cu el.

Aşa încât acum, îi răspunse politicos agentului:

— Când îl pot citi şi eu?

— Ţi-l trimit chiar acum. Knight ne-a invitat să luăm prânzul cu el vineri la Chasen. Până atunci ai timp să citeşti scenariul şi să-ţi formezi o părere. Aştept curierul.

Închise telefonul.

Se şi gândea ce rochie să îmbrace la prânzul cu Joseph Knight. Intră grăbită în dormitor şi deschise dulapul în perete. Apoi îşi zări faţa în oglindă şi începu să se întrebe cum să se machieze şi cum să se coafeze pentru întâlnire. Brusc, înălţă din umeri şi se încruntă la imaginea din oglindă.

— Controlează-te, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i decât un blestemat de producător! Te porţi de parc-ai fi la prima întâlnire.

Se întoarse în bucătărie ca să-şi prepare un ceai în aşteptarea curierului. Nervii îi erau încordaţi. N-ar fi putut nega că era emoţionată. Un rol principal într-un film al lui Joseph Knight putea să facă din ea un superstar, ceea ce visase de-a lungul întregii ei cariere.

Asta făcuse Knight din Rebecca Sherwood. Acum poate că o s-o facă şi pentru ea.

Cu acest gând în minte, Eve se pregăti să arate cât mai bine la întâlnirea cu Joseph Knight.

Vineri la prânz, Eve şi agentul ei sosiră punctuali la Chasen. Eve arăta elegantă şi sigură pe sine, într-un taior roz creat de Howard Greer, un model care reuşea să fie şi costum de afaceri şi fermecător, sexy şi neoficial în acelaşi timp. În ciuda ei înseşi, Eve încercase vreo

douăsprezece alte toalete, cu toate accesoriile, până să se fixeze la aceasta. Se coafase în acea dimineață. Arăta formidabil şi ştia acest lucru.

Andre, renumitul maître d'hôtel de la Chasen, îi întâmpină la uşă şi-i conduse pe ea şi pe Freddy la o masă mai retrasă, în jurul căreia erau aşezați trei bărbați.

Joseph Knight se ridică să-i strângă mâna. Era mai înalt decât se aşteptase, peste un metru optzeci, dar musculatura lui puternică îl făcea să pară mai scund. Părea mai vârstnic decât anii lui. Fața îi era bronzată şi foarte frumoasă.

Eve nu era singura vedetă din Hollywood care nu-l întâlnise încă pe Joseph Knight. Acesta evita scena mondenă a Hollywood-ului, preferând solitudinea apartamentului său din hotelul Beverly Wilshire. Aparent, toate contactele lui, profesionale, aveau loc pe calea metodelor sale particulare, fără să fie nevoie de întâlniri mondene.

Knight îi prezentă colegii săi. Eve îl recunoscu pe Samuel Raines, vedeta din Capătul curcubeului, devenit unul dintre cei mai căutați actori din Hollywood. Celălalt bărbat era Lawrence Walsh, viitorul producător executiv al noului film.

Eve citise scenariul şi se simțea mai mult decât aţâţată. Era o poveste complexă de intrigă şi mister, perfectă pentru rolul masculin al lui Samuel Raines şi cu un rol unic pentru actrița principală.

Samuel Raines urma să interpreteze un detectiv, care, pe parcursul unei investigații periculoase, se lasă din ce în ce mai captivat de o femeie misterioasă care-l fascinează şi-l atrage într-un păienjeniş de înşelăciuni şi primejdii, în pofida avertismentelor ambigue ale celor din ambianța ei, femeia se îndrăgosteşte şi ea de detectiv. Eforturile femeii de a-l cruța şi de a se smulge din mediul ei corupt dau greş şi, în final, detectivul moare în brațele iubitei, victimă a dragostei ei şi a forțelor sumbre care o înconjurau.

Era un clasic film, cu interesante implicații psihologice şi numeroase subtexte. Îi oferea lui Eve posibilități infinite. Personajul ei era pătimaş, misterios, fatal atât ei cât şi celorlalți. Un rol pe care scria Oscar, dacă Eve îşi dădea tot talentul.

Eve acceptă vodca pe care i-o oferi Knight şi puse întrebarea logică:

— Ce v-a făcut să vă gândiți la mine pentru acest rol, domnule Knight?

— Spuneți-mi Joe, vă rog, răspunse Knight fixându-şi privirea ochilor negri asupra ei. După cum v-ați dat seama din scenariu, avem nevoie de o actriță cu o puternică prezență scenică, dar şi cu multă flexibilitate. Schimbarea de ton emoțional de la o scenă la alta e foarte sensibilă. Am nevoie de o artistă mare, domnişoară Sinclair. Dumneavoastră ați fost prima interpretă la care m-am gândit.

„Spune-mi, Eve, te rog."

Eve nu rosti aceste cuvinte. Păstra deliberat distanța. Nu voia ca tânărul producător să creadă că o să-i sărute picioarele pentru că- i oferise rolul. Faptul că îl considera lozul cel mare al carierei ei nu-i afecta hotărârea. Ea trebuia să-şi apere reputația şi mândria.

Dar în tot acest timp, în mintea lui Eve stăruia ideea că, de fapt, ea nu era actrița ideală pentru rol. Eroina concepută de Knight trebuia să fie o femeie extraordinară, misterioasă, tulburătoare din punct de vedere sexual şi tragică. Or, Eve, în ciuda frumuseții ei, era lipsită de o puternică imagine senzuală.

Dar, îşi spunea ea, probabil că Knight studiase vedetele feminine disponibile şi hotărâse că Eve, deşi nu era un sex-simbol, va reuşi să creeze rolul, datorită marii ei abilități actoriceşti. Era deci un compromis între imaginea ideală a eroinei lui şi disponibilitățile vedetelor.

Eve îşi păstră aceste gânduri pentru ea. Ținea să pară sigură de posibilitățile ei de a crea rolul, dar nu voia să se arate nerăbdătoare să-l interpreteze. La această

întrevedere, Knight trebuia să o măgulească pe ea şi nu invers.

Era un prânz ciudat. O atmosferă pur profesională, poate chiar prea profesională pentru Hollywood. Lipsită de îmbrățișările şi pupăturile care, de obicei, punctează asemenea întâlniri. Lipsită şi de flatările îngrețoşătoare caracteristice Hollywood-ului sau de exageratele aprecieri față de scenariu sau de vedete.

Joseph Knight şi producătorul său erau plicticoşi, căuta să dea lămuriri şi extrem de serioşi în ce privea proiectul lor. Pe măsură ce discuțiile înaintau, deveni clar că Knight îşi privea proiectul cu o gravitate care-i contamina şi pe ceilalți.

Knight hotărâse să regizeze acest film şi să-l şi producă Şi din moment ce şi scenariul îi aparținea, însemna că va avea control absolut asupra producției.

Eve era impresionată. Scenariul i se păruse strălucit. Nu avea nici o îndoială că Knight va fi foarte eficient şi ca regizor. Era un om ce trebuia tratat cu seriozitate.

Instinctul lui Eve îi spunea că trebuie să-i facă o impresie cât mai bună, chiar de la prima întâlnire. Knight îi făcea o favoare şi probabil că era conştient de acest lucru fiind la curent cu resorturile interioare care acționau carierele marilor vedete. Ştia că trebuia să păşească cu dreptul.

Cu toate acestea, pe măsură ce prânzul se lungea, era tot mai iritată de el. Ceva îi zgândărea nervii. O irita atitudinea lui de profesionalism rece. Aceasta părea să-i sporească magnetismul masculin care emana din întreaga lui făptură. Din nou şi din nou, privirea îi era atrasă de tenul lui smead, de bărbia puternică, de ochii aceia negri, pătrunzători. Ochi care păstrau distanța chiar când se uita direct la ea. Ochi care-i comunicau respect pentru ea ca profesionistă, dar care, intenționat, refuzau să o observe ca femeie.

Acest comportament al lui o enerva şi o impresiona în acelaşi timp. Era obişnuită cu reverențe şi omagii

curtenitoare, indiferent de împrejurări. La urma urmei, era o vedetă. Oriunde se mişca în Hollywood, oamenii îi cădeau în genunchi, copleşind-o cu plecăciuni — până şi inamicii ei. Mai cu seamă inamicii.

În acelaşi timp, îşi spunea că Joseph Knight o dorea în filmul lui nu numai pentru talentul ei. Avea nevoie şi de succesele ei de casă. Numele lui Eve Sinclair pe un afiş atrăgea spectatorii. Probabil că Knight calculase şi acest lucru. De asta apelase la ea.

Şi totuşi nu o trata ca pe un star. Şi nici ca pe o femeie. Judecând după atitudinea lui, ar fi putut să fie un avocat căruia îi ceruse să-i redacteze testamentul, sau un bancher căruia îi cerea să se ocupe de o ipotecă, atât de distant se arăta față de ea.

La început, Eve i-a acceptat propunerea, studiindu-l cu atenție în timp ce-şi relata noul film. Pe urmă însă, mânată de un impuls, hotărî să primească provocarea şi să încerce să-i străpungă armura. Era obişnuită să-i trateze cum voia ea pe bărbații cu care negocia la Hollywood. De ce ar face Joseph Knight excepție? Prea era atât de plin de sine încât îşi închipuia că se poate purta cu o vedetă într-o manieră atât de detaşată?

Începu să-i caute privirea în mod deliberat. Ochii ei îi puneau cea mai subtilă întrebare femeiască. Îşi folosi trupul în atitudini provocatoare pentru a-i atrage interesul. Strecură aluzii subtile în tot ce spunea, aluzii prin care îi dădea a înțelege că ştia unde sunt localizate instinctele lui masculine şi că ar fi ştiut ce să facă cu ele oricând ar fi avut chef.

La acel prânz, Eve juca un rol mai subtil şi mai strălucitor decât dacă s-ar fi găsit în fața unei camere de filmat. Fără să renunțe vreun moment la aspectul ei rece, profesional, îi trimise frumosului Joseph Knight semnale la fel de grăitoare ca o chemare de dragoste în jungla înfierbântată.

Performanța ei era genială, dar complet lipsită de rezultat.

Knight nu dădu nici un semn de receptivitate. Rămase la fel de respectuos, la fel de impersonal, la fel de afurisit de frumos ca şi în primul moment. Şi când îi strânse mâna în faţa restaurantului Chasen, în soarele ceţos, era la fel de străin ca şi la început.

Căzuseră de acord să conlucreze şi se găseau în pragul unei relaţii profesionale de pe urma căreia aveau să beneficieze amândoi. Dar Joseph Knight refuzase să împărtăşească măcar ceva din el însuşi. Rezistase avansurilor ei şi se reţinuse într-un fel pe care Eve, spre propria ei consternare, îl găsea extrem de atrăgător.

Când ajunse acasă, Eve se simţea atât de răscolită, încât trebui să apeleze la o băutură tare şi la o baie fierbinte. Zăcu goală, îngropată sub spuma din cadă, simţindu-şi trupul vibrând de excitare. Revedea mereu în faţa ochilor chipul lui Joseph Knight şi mândria ei rănită o făcea să-l urască.

Se întreba de ce oare avusese asemenea efect asupra ei şi de ce îi îngăduise să o tulbure în asemenea hal. Susceptibilitatea ei devenea primejdioasă, îşi clădise o carieră ştiind exact ce avea de făcut când era vorba de bărbaţi. Hollywood-ul era o junglă dominată de bărbaţi şi o actriţă de succes, dacă voia să supravieţuiască, trebuia să ştie să seducă. Eve îşi petrecuse toată viaţa şlefuindu-şi farmecele femeieşti şi măiestria la pat, pentru a putea manipula bărbaţii cu care avea de-a face.

Dar, în mod evident, pe Joseph Knight nu-l manipulase. Şi, ceea ce era mai rău, avea bănuiala îngrozitoare că Knight ştiuse tot timpul ce urmărise ea la Chasen, din momentul în care o întâmpinase şi până când se des-părţiseră.

Desigur, nu avea dovezi. Ba mai mult, nervii ei erau atât de sensibilizaţi, încât suspecta că impresiile ei ar fi subiective şi false. Dar un fapt rămânea sigur: Joseph Knight îi străpunsese zidurile de apărare, cu vârf şi îndesat.

Hotărî să nu-i îngăduie acest lucru. Nici un bărbat

nu o tratase încă cu asemenea indiferență. O să-i trezească ea într-un fel instinctele masculine şi o să-i arate cine comanda.

Mulțumită de hotărârea aceasta, Eve închise ochii şi-şi savura baia înspumată. Nici prin cap nu-i trecea că luase cea mai primejdioasă hotărâre din viața ei.

CAPITOLUL 14

Urmară repetiții, întâlniri de lectură, de fixare a distribuției şi de producție.

Era un film important şi purta ceea ce avea să fie mai târziu amprenta lui Joseph Knight, adică o foarte serioasă plănuire şi pregătire.

Knight era un perfecționist în privința tuturor aspectelor filmului. Nu lăsa nimic la voia întâmplării şi evita orice surpriză. Se interesa personal de cele mai mărunte lucruri, de la machiajul şi garderoba starurilor până la problemele de sănătate şi de familie ale maşiniştilor.

Stătea de vorbă cu fiecare în parte, se asigura că fiecare om ştie ce se aşteaptă de la el şi îşi dădea osteneala să dezvolte un spirit de camaraderie şi de respect reciproc între oamenii lui. Considera filmul ca un rezultat al unui efort colectiv şi ținea ca fiecare dintre cei implicați în acest efort să se simtă important, să se simtă necesar şi, în consecință, să dea tot ce are mai bun în el.

Şi Knight îşi însuflețea echipa prin propriul său exemplu. Lucra ore întregi la fiecare aspect al producției, organiza şedințe zilnice cu feluriți oameni-cheie.

Se mândrea că putea anticipa problemele şi le rezolva înainte de a avea timp să devină serioase şi să-i amenințe filmul.

Dar de astă dată, precauțiile sale nu au putut preîntâmpina problema cea mai grea din cariera lui de cineast.

În timpul preproducției, Eve Sinclair a avut o comportare politicoasă şi distantă în raporturile cu Knight. o atitudine profesională, dar lipsită de prietenie.

Joseph Knight nu putea să ştie că, sub răceala ei, clocotea un vulcan de simțăminte, pe care abia şi-l putea stăpâni.

Din ziua în care luaseră împreună prânzul la Chasen, Eve observase că Knight nu-şi schimbase cu nimic purtarea față de ea. Se arăta politicos, deferent, dar nu împărtăşea nimic din el însuşi.

Pe măsură ce se scurgeau zilele, misterul lui părea să se adâncească. Şi cu cât devenea mai inscrutabil şi mai de neînțeles pentru ea ca bărbat, cu atât corpul lui o atrăgea mai mult.

Deşi venea întotdeauna la întruniri în costume de culoare închisă, îşi scotea adeseori haina şi îşi lărgea nodul cravatei. Eve era frapată de musculatura umerilor lui, care i se întrezărea sub cămaşă, de gâtul lui puternic, de fălcile pătrate. Când îşi sufleca mânecile cămăşii, îi vedea brațele şi încheieturile viguroase. Mâinile lui păreau destul de puternice încât să rupă o carte de telefon în bucăți, sau să ridice, fără efort, o femeie şi să o poarte în brațe...

În tot ceea ce făcea Knight exista un echilibru, un control. Nu avea mişcări impulsive, izbucniri de furie sau de emoții. Era întotdeauna impresionant de calm, mai cu seamă când asculta sfatul sau părerea altcuiva. Economia de gesturi îi accentua forța lăuntrică.

Hollywood-ul era un loc în care oamenii făceau paradă de succesele lor, îşi aclamau zgomotos cerințele, îşi exagerau complimentele şi amenințările. O bună parte din subcultura lui se datora acestei exaltări a propriilor personalități, acestei țipătoare şi melodramatice gesticulații.

Din acest punct de vedere, Joseph Knight era ca un vizitator de pe altă planetă, întotdeauna perfect controlat, de o politețe desăvârşită — şi totuşi, reținerea lui

comunica o enormă, aproape înspăimântătoare siguranță de sine şi impunea respect celor care veneau în contact cu el.

Într-un cuvânt, Joseph Knight poseda integritate, calitate extrem de rară în Hollywood şi care se aplica atât caracterului său cât şi atitudinii profesionale.

Eve găsea această calitate insuportabil de atractivă, direct înnebunitoare, pentru că îl împiedica pe Knight să vadă femeia din ea sau să-şi dea osteneala să o flateze. Pentru el, Eve nu părea cu nimic deosebită de ceilalți actori din rolurile secundare, de figuranți sau chiar de tehnicieni.

Or, mândria lui Eve nu putea îndura o asemenea insultă. Şi, chiar înainte de începerea producției, nervii ei atinseseră un punct culminant.

Era în seara de dinainte de începerea filmărilor.

Eve venise să se întâlnească cu Knight şi cu alți membri importanți ai echipei pe platoul şapte de la Monarch Pictures, pentru a le arunca o privire decorurilor ce urmau a fi folosite în primele zile ale turnării. Luminile erau stinse şi camerele de filmat inactive, dar actorii îşi puteau forma o idee despre locurile şi mişcările lor şi fiecare dintre ei consulta programul filmărilor. Un program foarte strâns. Oscar Freund lucra întotdeauna cu programe strânse pentru a face economie de bani, iar Joseph Knight era de acord cu el.

Larry Walsh, producătorul executiv, îi arătă lui Eve rulota care fusese adusă în studio pentru a-i servi de cabină pentru schimbarea toaletelor. La nouă treizeci, când întrunirea se încheie, Eve îi spuse lui Walsh că ar dori să discute ceva personal cu Knight în rulota ei.

După plecarea celorlalți, auzi o bătaie domoală în uşă.

— Intră, îl invită ea.

Uşa se întredeschise şi fața frumoasă a lui Knight se ivi în crăpătură. Nu intră în cabină.

— Ai dorit să mă vezi, Eve?

— Da, dacă nu eşti prea ocupat. Intră, te rog.

Intră şi se aşeză pe scaunul de pânză de lângă uşă.

Trupul lui masiv făcea ca încăperea să pară şi mai mică. Faţa lui brună apărea întunecată şi periculoasă în lumina lămpii de toaletă.

Eve se întoarse spre el. Sânii i se conturau pe sub bluza de mătase, părul îi cădea liber pe umeri. Pe buze îi adia o umbră de zâmbet. Era uimitor de frumoasă şi el o privea curios.

— Care-i problema? o întrebă.

Privirea lui exprima un interes politicos şi nimic mai mult.

— E vorba de personajul meu, femeia misterioasă, începu ea. Am vrut de mult să discut despre asta cu tine, dar niciodată nu eşti singur.

El îi zâmbi, îndemnând-o să continue.

— Ei bine, m-am gândit la ea şi am impresia că, în chip ciudat, femeia nu este conştientă de propria-i sexualitate. Asta o face atât de complexă. E mai curând rezervată, chiar dacă se foloseşte de bărbaţi pentru scopurile ei.

Joseph Knight încuviinţă.

— Cred că poţi afirma acest lucru, răspunse pe un ton neutru.

— Ei bine, urmă Eve cu un uşor răsfăţ în voce, eu cred, din punct de vedere tehnic, că ar trebui să-i accentuez puţin senzualitatea. Dinăuntru în afară, vreau să spun. Nu bătător la ochi, dar ca un subtext.

— Nu m-ar surprinde să meargă bine şi aşa, răspunse Knight aprobând din cap. O să descoperim lucrul ăsta pe parcurs, dar cred sincer că eşti pe drumul cel bun.

Stătea liniştit, cu braţele încrucişate, privind-o în ochi. Ea îi văzu complexa adâncime a pupilelor, acea mocnită calitate explozivă pe care o avea. I se păru că era o invitaţie la o încercare.

Se ridică şi făcu un pas spre el, asigurându-se că îi

putea desluşi curba şoldurilor înguste pe sub blugi, îşi pulverizase unul din cele mai senzuale parfumuri.

— Vreau să spun, urmă ea cu o voce joasă, că unele femei nu au habar de propria lor sexualitate. Trăiesc ca şi cum aceasta nici nu ar exista, pe când alte femei — genul de femeie care ştie ce vrea din punct de vedere fizic — obțin ceea ce doresc. Nu mă refer la femeile uşoare — ci la femeile cu necesități puternice şi care îşi respectă aceste necesități, înțelegi ce vreau să spun?

Knight continua să şadă în fața ei, cu brațele încrucişate. Expresia lui devenise ambiguă, dar Eve hotărî să profite de ocazie până la capăt. Cunoştea toate semnalele dorinței la un bărbat, avusese nevoie de acest radar în anii ei de carieră.

— Şi o asemenea femeie ştie când un bărbat o doreşte, urmă ea, venind şi mai aproape. Şi mai ştie când să-l facă să aştepte şi când să-i dăruiască ceea ce doreşte.

Stătea drept în fața lui Knight cu pelvisul la nivelul ochilor lui. Knight nu scoase o vorbă.

— În fond, murmură ea, ce să mai vorbim pe ocolite. Ştim cu toții de ce avem nevoie. Cel mai neînsemnat lucru pe care îl putem face este să fim generoşi unii cu alții... Eu, de pildă, ştiu exact ce vreau...

Acum, sexul ei era la un centimetru de fața lui.

Brusc, se lăsă în genunchi şi îşi lipi buzele de gura lui. Îl sărută lent, intim, îl înlănțui cu brațele şi îşi presă sânii de pieptul lui. El nu se mişcă, dar mireasma trupului o înnebuni de dorință. Nu se înşelase în toate fanteziile ei maladive. Sub înfățişarea lui calmă, profesională, se ascundea o enormă senzualitate. Clocotea în el ca miezul fierbinte al unui vulcan.

Eve începu să gângurească, să scâncească.

— Vino, şopti printre sărutări. Nu mă necăji. Ştii bine că de la început am fost atraşi unul de celălalt. Nu te lăsa greu. Nu sunt obişnuită să mă rog eu...

Înfiorări calde îi străbăteau picioarele, făcând-o să tremure. Îi sorbea gustul şi mireasma ca pe un elixir

senzual, îl simți prinzându-i încheieturile mâinilor. Eve era convinsă că avea de gând să o trântească pe jos şi să o ia acolo, pe loc. Cu atâta urgență opera dorința lui. Abia aştepta să îl simtă în ea. Dar ce s-a întâmplat a fost marea surpriză a vieții lui Eve.

Continuând să-i țină încheieturile mâinilor, Joseph Knight o îndepărtă de el. Apoi se ridică, ținându-i mai departe încheieturile într-o strânsoare de fier şi o trase şi pe ea în picioare.

— Foarte drăguț din partea ta, îi spuse pe un ton mai politicos şi mai distant ca oricând, dar nu pot să-ți impun un asemenea lucru. Acum trebuie să plec. Ne revedem pe platou.

Încă era foarte aproape de el. Knight îi eliberă mâinile. Eve nu ştia dacă să-l pălmuiască sau să-l îmbrățişeze cu toată forța ei. Dorința o frigea. Simțea că nu mai poate să respire.

Făcu o încercare.

— Haide, Joe. Nu te lăsa intimidat de celebritatea mea. Sub fațada mea de star, nu sunt decât o fată care doreşte să fie iubită, ca oricare altă fată.

Mâinile ei poposiră pe mijlocul lui. Palmele porniră să-i lunece pe şolduri, degetele începură să-i joace pe pulpe, tot mai înăuntru, tot mai aproape de locul secret dintre picioarele lui.

Aproape că-i atinsese sexul, când el o opri din nou.

Îi aruncă o privire întunecată.

— Ți-am spus nu, mulțumesc. Ne vedem mâine. Oare în fermitatea vocii lui se strecura o notă de dispreț? Eve nu era sigură.

Dar însăşi bănuiala o mortifica. Nici un bărbat nu îndrăznise vreodată să se poarte cu ea în felul ăsta.

Brusc, îi trase o palmă puternică în obraz. Două dintre unghiile ei ascuțite lăsară urme trandafirii pe pielea lui măslinie.

— În oraşul ăsta, nimeni nu-i spune nu lui Eve Sinclair, strigă ea.

Expresia ochilor lui nu se schimbase. Era ca o armură groasă, impermeabilă la armele ei. Eve simți din plin insulta indiferenței lui.

— Îmi pare rău dacă te-am jignit, spuse el în cele din urmă. Vezi vreun impediment ca să continuăm să lucrăm împreună?

Eve îi aruncă o privire în care colcăia întreaga ei ură. Apoi îi răspunse, rostind cuvintele foarte rar.

— Nu, domnule Knight. Nu văd nici un impediment. Absolut nici unul.

— Bine, răspunse el cu un zâmbet impersonal. Atunci ne vedem pe platou.

Plecă, închizând uşa în urma lui. Eve rămase singură, tremurând toată din cauza umilinței la care o supusese şi a dorinței neîmplinite.

Apoi se întoarse la măsuța de toaletă.

În oglindă, văzu o față care-i era necunoscută, fața unei femei devorate de mânie.

CAPITOLUL 15

Într-o zi fierbinte de august, Kate Hamilton se prezentă la platoul numărul şapte de la studiourile Monarch, pentru o probă de rol într-un film al cărui titlu şi subiect nu le cunoştea.

Proba i-o aranjase Alfred Dozier. Îi dăduse lui Kate o frântură de dialog din scenariu, trimisă lui de directorul de distribuție, cu etichetarea criptică a personajului: Fata care îl ajută pe erou.

Asta era toată explicația pe care o deținea Kate. Aşa cum se întâmplă foarte des în Hollywood, actorul nu ştie mai mult despre film decât că trebuie să se prezinte într-un anumit loc, în ziua de cutare. Asta era tot ce ştia Kate astăzi.

Cu o singură excepție, noul film era o producție Joseph Knight. Deci, ar fi fost o pleaşcă mare pentru ea

dacă obținea rolul. Nici un film n-ar fi fost mai aşteptat decât acesta. Fără să vrea, Kate era emoționată.

Directorul de distribuție, Tom Gianos, era un om prietenos şi un bun profesionist, pe care Kate, cu lipsa ei de experiență, nu-l întâlnise niciodată. O pofti să ia loc în biroul lui şi-i vorbi puțin despre rol:

— E o poveste polițistă, îi explică el. Dumneata ar fi să joci rolul unei fete drăguțe pe lângă care detectivul trece pe stradă. O scenă scurtă, în care el îți zâmbeşte şi dumneata îi răspunzi cu un zâmbet. Ai şi o replică de dialog. pe urmă, mai târziu în film, eroul fuge, urmărit de escroci şi de poliție. Bate în uşa unei case străine şi, surpriza lui, dumneata eşti aceea care i-o deschizi. Îl primeşti înăuntru, îl ascunzi de duşmanii lui; mai târziu pleacă. Pe parcursul scenei, mai ai vreo patru, cinci replici. E un rol mic, dar, cu certitudine, vei fi remarcată. Trebuie să fii foarte sexy, dar şi tandră totodată. Crezi că te poți descurca?

— Sigur că da, răspunse Kate amintindu-şi de învățăturile lui Norman cum să se poarte cu directorii de distribuție. Nici o problemă.

Kate fu invitată să aştepte până i se va face o probă de filmare, îşi studie replicile. Era un dialog bine scris, inteligent. Avea o vagă notă de umor şi o uşoară sofisticare, pe care o sesiză. Trebuia să fie o fată atrăgătoare, sexy, cu un interes oarecum matern față de erou, dar eclipsată de intriga mai mare a filmului, care se dovedeşte a-i fi fatală.

Tom Gianos se întoarse după vreo jumătate de oră şi o conduse la cabina de machiaj. O făcură să arate senzuală şi misterioasă, iar părul îi fu lăsat să cadă liber pe umerii impermeabilului.

După altă jumătate de oră de aşteptare, fu chemată de un asistent de regie şi condusă pe platou, unde luminile cădeau pe un fundal reprezentând o uşă.

— În ordine, spuse tânărul. Acum am să-ți dau eu replica. Dar ține minte că Samuel Raines e eroul. Caută

să-ți închipui că eşti cu el. Arată-te foarte interesată, foarte atrasă de el, dar şi puțin misterioasă în ce te priveşte. O.K.?

— O.K., răspunse Kate.

Asistentul de regie o aşează în semiprofil şi se consultă un moment cu cameramanul. Pe urmă se aprinseră reflectoarele, machiorul îi retuşă fardul şi începu turnarea scenei.

Kate puse în jocul ei tot ce învățase de la Norman Webb, ba chiar ceva mai mult. Ştia că aparatul de filmat se concentra pe fața ei, urmărind-o cu real interes — ceea ce nu se întâmplase în rolurile minore pe care le interpretase până atunci. Trebuia să facă o impresie puternică dar fără să-şi exagereze rolul.

Kate dădu din ea tot ce putea da. Microfonul era aproape, aşa încât nu trebuia să vorbească prea tare. Îşi rosti vorbele într-un ton îmbietor. Îngădui senzualității ei fireşti să se reveleze în jocul ei, dar imprimă destulă complexitate spuselor ei, încât personajul să pară interesant.

I se ceru să repete replicile în timp ce camera o lua din diverse unghiuri. Pe urmă fu condusă în alt decor care închipuia o stradă, locul în care avea să-l întâlnească pe erou în prima jumătate a filmului. Fu filmată de câteva ori, mergând, după care asistentul de regie îi mulțumi şi-i spuse că poate să plece.

Deşi Kate nu-şi putea da seama după fața lui prietenoasă, omul luase hotărârea să nu-i încredințeze rolul.

De fapt, dintre cele opt actrițe testate pentru rol, Kate a fost prima respinsă.

Când îi dădu lui Alfred Dozier vestea proastă, directorul de distribuție îi invocă motivul că prezența scenică a lui Kate era prea fierbinte pentru rol. Ieşea prea mult în evidență. E drept, rolul cerea o actriță cu oarecare forță, dar Kate avea prea multă.

Tom Gianos nu spusese tot ce gândea. Părerea lui

era că senzualitatea lui Kate era prea puternică chiar şi pentru acest rol care-i cerea să fie sexy. Se temea că o să distragă atenția de la vedetă, de la Eve Sinclair, care avea carențe din acest punct de vedere. Cea mai bună soluție era să se aleagă o fată mai simplă, mai ştearsă, pentru micul rol.

Alfred Dozier o chemă pe Kate şi-i dădu vestea neplăcută.

— Îmi pare rău, draga mea, îi spuse pe un ton părintesc. Pur şi simplu nu eşti ceea ce au ei nevoie, dar Tom Gianos m-a asigurat că ai fost excelentă în fața aparatului de filmat, încearcă să te consolezi cu asta.

Kate îi mulțumi pentru prilejul oferit şi încercă să-şi alunge dezamăgirea, în fond, cariera ei nu atârna de un rolişor pierdut.

Aproape că uitase întregul episod, când, în aceeaşi seară, la ora zece, fu chemată la telefon.

— Domnişoara Hamilton? Aici este Joseph Knight. Scuză-mă că te chem acasă. Te-am deranjat cumva?

— Eu... nu, se bâlbâi Kate. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am trecut în revistă probele de film făcute aici la studio şi am văzut proba dumitale pentru noul film. Ai fost foarte impresionantă. Excelentă.

— O! Mă rog, îmi pare bine că v-a plăcut.

Nu găsea nimic altceva de spus. Ştia că fusese respinsă.

Brusc, îşi aminti ceea ce-i povestise Melanie şi celelalte fete despre Hollywood. Probabil că Knight o plăcuse în secvența filmată şi voia să-i dea o întâlnire. Poate că intenționa s-o ademenească cu viitoare probe, cu alte roluri, sau să-i promită un rol mai mare. Sau poate că-şi închipuia că simpla lui reputație o s-o facă să-i cadă la picioare.

Aşa încât Kate, suspicioasă, aşteptă să audă şi restul.

— A fost o încurcătură la noi la studio, urmă Knight. Îmi cer scuze pentru neplăcerea creată. Ați fost definitiv

distribuită în rol. Mâine dimineață îi trimit contractul semnat lui Alfred Dozier. Sper că eşti încă disponibilă?

— Eu... da, din câte ştiu, sunt, răspunse Kate.

— Şi sper că e o veste bună pentru dumneata. Dacă interpretarea dumitale va fi la înălțimea probei, sper că vei fi strălucită.

— Mulțumesc, o să fac tot ce-mi stă în putință.

— Spune-mi, urmă Knight, fața dumitale mi-e foarte familiară. În ce te-am mai văzut?

Kate zâmbi. Întrebarea asta i se punea de câte ori i se adresa cineva de la Hollywood.

— Mă rog, am apărut în câteva filme. Mai mult figurație. E posibil că m-ați văzut fără să mă fi remarcat.

— Înțeleg. Mă rog, de astă dată ai un rol în care ai să te faci remarcată. Cred că pot să-ți promit lucrul ăsta. Oamenii mei or să ia legătura cu domnul Dozier ca să fixeze programul de lucru. Felicitări şi mulțumiri pentru că eşti disponibilă. Regret încurcătura care s-a produs.

— Nici o problemă, domnule Knight. Aştept cu nerăbdare să lucrez cu dumneavoastră. Atunci, la revedere.

— La revedere, domnişoară Hamilton. Şi-ți mulțumesc din nou.

Uluită, Kate agăță receptorul în furcă.

Asta era o surpriză, nu glumă. Renunțase să se mai gândească la rol şi-acum, deodată, era al ei.

Dar chiar în timp ce se adapta la noua veste, simți un fior pe şira spinării, pentru că-şi dădu seama că nu era prima dată când vorbea cu Joseph Knight. Vocea pe care o auzise la telefon aparținea aceluiaşi bărbat care o ajutase să se ridice în picioare în învălmăşeala din seara Oscar-urilor, bărbatul a cărui față frumoasă şi atitudine protectoare nu-i părăsiseră visurile de atunci încolo.

Kate nu se putea împiedica să simtă că era mâna destinului în această a doua ei încrucişare de drumuri cu Joseph Knight. Avu nevoie să-şi adune tot simțul realist pentru a-şi stăpâni emoția şi a se duce la culcare, ca şi

cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

A doua zi dimineața, contractul sosi la biroul lui Alfred Dozier, aşa cum promisese Joseph Knight.

O săptămână mai târziu, Kate se prezentă la studiourile Monarch, pentru proba preliminară de costume şi pentru repetițiile cu primul asistent de regie.

Se găsea în mijlocul repetiției pentru scena din stradă, îmbrăcată în impermeabilul pe care urma să-l poarte în film, când avu loc prima întâlnire cu Joseph Knight.

Acesta veni pe platou şi se prezentă:

— Joe Knight. Ne-am cunoscut la telefon. Mă bucur că lucrezi cu noi. Proba dumitale a fost foarte bună.

Îi întinse mâna. Kate fu surprinsă de înfățişarea lui. Amintirea ei din seara Oscar-urilor fusese eclipsată de numeroasele lui fotografii publicate în presă. Acum avea impresia că străinul din fața ei înfățişa un al treilea chip, mai complex decât imaginea ei mentală despre Joseph Knight. Era uimită de frumusețea lui. Parcă nu mai văzuse în viața ei un bărbat atât de frumos. Exista în el o forță care se îmbina ciudat cu manierele lui delicate. La prima vedere, părea prea tânăr pentru marea lui faimă şi putere. Şi totuşi, degaja un calm şi o maturitate care-i depăşeau tinerețea şi îi confereau un remarcabil echilibru şi armonie.

Şi în clipa aceea Kate trecu printr-o emoție neaşteptată.

Când îi strânse mâna, simți un nod în gât. Mâna ei înghețată în palma lui caldă. Un tremur ciudat, aproape dureros, îi cuprinse trupul. Genunchii i se înmuiară.

Fâstâcită, îi întâlni privirea. Spre surprinderea ei, şi el părea afectat de atingere. Ceva ce fu imediat mascat de zâmbetul lui prietenos, dar a cărui intensitate stăruia în strângerea lui de mână ce părea să o atragă spre el.

„Dă-mi drumul!" îi spuse ea în gând. O copleşise o teamă nedefinită, mai adâncă decât temerile pe care îşi îngăduise să le simtă în ultimii ani. Avea senzația că se

pierde în fața lui.

Knight îi eliberă mâna, fie pentru că-i văzuse privirea alarmată, fie pentru că-i simțise încordarea.

— E curios, spuse el privind-o îngândurat, aş putea jura că ne-am mai întâlnit. Eu am o memorie foarte bună a fețelor, dar nu-mi pot aminti...

— Mi-aş fi amintit eu...

Chiar în momentul când rosti aceste vorbe, Kate se întrebă ce o făcuse să mintă. Dintr-un motiv pe care nu îl înțelegea, nu voia să-l lase să-şi aducă aminte de prima lor întâlnire. Părea să fi trecut atâta vreme de atunci, momentul acela era atât de îndepărtat de cel de acum! Dar se simțea prinsă într-o capcană, sufocată, văzându-l cum îşi scormoneşte memoria. De parcă ar fi dibuit după ea într-o beznă care îi unea. Şi ea nu dorea s-o găsească.

Knight rupse vraja:

— Bine, poate că te-am văzut într-unul din filmele în care ai apărut. Oricum, să trecem la treabă, da?

O pofti pe Kate să ia loc împreună cu asistentul de regie şi îi explică rolul ei. Era precis şi distant în lămuririle pe care le dădea.

Pe urmă se întoarse spre regizorul de lumini:

— Tonny, vreau să-i dai un fundal întunecat când o iei în prim plan. Vreau să i se vadă ochii ăştia. Şi schimbați-i eşarfa cu una de culoare mai închisă. Cheamă-mă înainte să torni altă scenă.

Apoi se întoarse spre Kate:

— Eu plec şi vin. Trebuie să urmăresc o serie de scene. Succes! Mă bucur că eşti cu noi.

Kate îşi dădu seama că fusese pe punctul de a-i întinde din nou mâna, apoi se reținuse. Era bucuroasă că nu trebuia să i-o strângă din nou. Nu-i plăcea efectul pe care-l avea asupra ei. Cu toate că era atât de prietenos, o făcea să se simtă dezgolită şi, oarecum, vinovată, de parcă ar fi săvârşit cine ştie ce crimă, cu mult timp înainte, o crimă careți bântuia acum conştiința.

Îl urmări ieşind, îi părea bine că se îndepărtează şi,

totodată, aştepta cu nerăbdare să-l vadă revenind. Era o emoţie stranie şi confuză.

Se reîntoarse la lucru.

În drum spre biroul lui, Joseph Knight se gândea la Kate Hamilton.

Cu o săptămână în urmă, când văzuse proba ei de film, îşi contrazisese subalternii. Nu-i trebuise mai mult de o clipă ca să hotărască.

Dintr-o singură privire sesizase intensitatea ochilor ei, senzualitatea trupului ei. Timbrul vocii, şoptitor şi uşor răguşit, completase restul. Era o interpretă cu viitor.

Knight înţelesese de ce oamenii o respinseseră. Se speriaseră de atracţia sexuală, se temuseră că o să eclipseze vedeta, pe Eve Sinclair.

Joseph Knight învăţase pe parcursul turnării filmului *Capătul curcubeului* că nu trebuie să te ancorezi în conservatorism, în alegerea unei distribuţii actoriceşti, ca şi în orice alt aspect al producţiei, trebuie să îndrăzneşti să rişti, să te hazardezi, când e vorba de oameni de talent. Aşadar, nu o să scape el din mână o actriţă de genul lui Kate Hamilton pentru a-şi proteja vedeta. Dimpotrivă, o să stoarcă tot ce poate din amândouă.

Când o sunase la telefon pe Kate ca să o anunţe că obţinuse rolul, vocea ei i se păruse total nefamiliară. Dar azi, pe platou, avusese din nou senzaţia ciudată că o mai văzuse cândva. Şi totuşi, nu o putea localiza.

Pe urmă se duse grăbit în celălalt capăt al platoului Avea multe de făcut în această dimineaţă. Actorii şi tehnicienii îl salutară când trecu pe lângă ei.

Dar imaginea lui Kate Hamilton îi stăruia cu îndărătnicie în ochii minţii. Şi îi stârnea o nelinişte, îl sâcâia faptul că-i era cunoscută şi nu o putea plasa nicăieri. Şi-l mai rodea un soi de gând. Avea senzaţia că-i simte încă mâna mică în mâna lui, rece şi supusă, totuşi

radiind o ciudată electricitate.

Ce avea fata asta de-l răscolise în asemenea hal? Trupul frumos, senzual, pielea netedă, bronzată, vocea plăcută? Feminitatea, adâncimea ochilor? Sau poate tristețea care sălăşluia în ochii catifelați, aurii, o tristețe atât de palpabilă încât simțeai un nod în gât numai când te uitai la ea?

Nu ştia. Dar el avea un film de făcut. Nu era momentul să se lase pradă sensibilităților.

Cu această hotărâre fermă, şi-o alungă pe Kate din gând.

CAPITOLUL 16

Eve Sinclair şi pierduse controlul de sine.

Pentru prima dată în cariera ei hollywoodiană, emoțiile îi invadaseră şi-i atacaseră voința de fier.

Turnarea filmului lui Joseph Knight, intitulat provizoriu *Capcana de catifea*, era un calvar care se înrăutățea pe zi ce trecea.

În fiecare dimineață, Eve apărea pe platou cu ochii roşii şi o inimă torturată, în timp ce machiorii îi aranjau ochii, ea se lupta orbeşte cu sentimentele care o copleşeau.

Îşi petrecea nopțile sucindu-se şi răsucindu-se în aşternut, obsedată de Joseph Knight.

Ceva din privirea impersonală a ochilor lui frumoşi, ca şi felul rece, categoric în care îi respinsese încercarea de a-l seduce, o înnebunea şi de dorință.

În fiecare seară se ducea acasă pentru a-şi studia replicile secvenței ce urma să fie filmată a doua zi, dar în loc să pregătească tot ceea ce urma să rostească în film, se pomenea repetând lucrurile care ar fi vrut să i le spună lui Joseph Knight, cuvinte usturătoare, încărcate de dispreț. Ar fi vrut să-l insulte, să-l umilească, să-l facă să ştie că era un nimic, un începător cu mucii la nas în ale

Hollywood-ului, un boboc ambițios într-o lume de adulți. Răzbise până acolo unde ajunsese numai datorită unui „noroc porcesc”, unui firicel de talent, în timp ce ea, Eve Sinclair, era o Profesionistă care-şi achitase de mult datoriile, care rezistase în cea mai sălbatică junglă din lume, care-şi înălțase arta la un nivel la care el nu putea aspira şi pe care nici nu-l putea măcar aprecia.

În imaginația ei, îl insulta de sute de ori pe Knight. Îl făcea praf şi pulbere, îl nimicea.

Şi totuşi, dincolo de aceste fantezii, mai pregnantă decât ura ei, mai stringentă decât umilința şi setea ei de răzbunare, era imaginea lui Knight care o obseda, imaginea feței lui frumoase apropiindu-se de a ei, ochii lui negri, stranii, mângâind-o din priviri, buzele lui calde atingând-o în timp ce o strângea în brațe.

Eve îşi blestema emoțiile de şcolăriță. Era şocată de ea însăşi. Nu înțelegea cum de bărbatul acesta, acest Joseph Knight, putea avea un asemenea efect asupra ei. Cunoscuse zeci de bărbați frumoşi şi puternici. Pe cei mai mulți dintre aceştia şi-i adusese la picioare, fără greş. Pe cei mai primejdioşi pentru a fi seduşi, îi evitase din instinct sau, uneori, îi manipulase de la distanță, prin mijloace subtile.

Dar nici unul dintre aceştia nu-i străpunsese cochilia groasă a ambițiilor şi nu pătrunsese până la inima ei.

Până acum.

Eve se răzvrătea cu toată tăria caracterului ei împotriva celor ce i se întâmplau acum. Hotărî să facă din acest film rolul vieții ei, pentru a-i demonstra lui Knight de ce era ea în stare. O să ducă ea tot filmul pe umeri, aşa cum făcuse de atâtea ori în trecut. Şi o să-i câştige lui Knight un Oscar, numai prin eforturile ei. Pe urmă o să i-l azvârle în obraz şi o să-i întoarcă spatele pentru totdeauna.

Numai că lucrurile nu s-au desfăşurat aşa.

Capcana de catifea s-a dovedit a fi un film cu

încurcături încă din primele săptămâni de turnare şi asta datorită lui Eve.

Pe platou, Eve se arăta mofturoasă şi irascibilă. Se certa cu toată lumea, îl mustra pe regizorul de lumini că nu o lumina destul de bine. Strâmba din nas la costume şi la machiaj, pretinzând că o făceau să arate şleampătă în scenele cheie. Le reproşa colegilor ei actori, inclusiv nedumeritului Samuel Raines, că nu imprimă suficient ritm în dialogurile cu ea, că nu-şi înțeleg propriile personaje şi că-i fură scenele.

Critica scenariul, se plângea că replicile ei sunt slabe, lipsite de dramatism, false din punct de vedere psihologic. Se oprea mereu în mijlocul unei filmări — un păcat de neiertat pentru o actriță profesionistă din Hollywood — şi declara, suspinând, că ea nu poate rosti replici atât de stângace şi că acestea trebuie refăcute.

Cei din jurul lui Eve erau enervați. Toată lumea ştia că scenariul fusese scris de Joseph Knight. Atacând scenariul, Eve îi dădea lui Knight o lovitură sub centură, pentru că atât scenariul cât şi întregul film reflectau concepția lui.

Concluzia tuturor istericalelor lui Eve era că, după părerea ei, filmul era opera unor amatori, a unor începători care n-aveau destulă experiență ca să înțeleagă subtilitățile producției de film. Eve, în calitate de profesionistă experimentată, îşi afişa gălăgios exasperarea pricinuită de amatorismul producției.

Nimeni altcineva nu-i împărtăşea părerea, dar asta n-o împiedica să şi-o exprime neîncetat, cu variații pe aceeaşi temă.

Pe parcursul celei de-a doua săptămâni de filmare, Eve deveni o problemă monumentală. Jignise, practic, pe fiecare membru al echipei şi ruinase, cu ranchiuna ei, cel puțin o sută de filmări.

Actorii şi tehnicienii care lucrau la *Capcana de catifea* erau pur şi simplu consternați. Mulți dintre ei mai colaboraseră înainte cu Eve. Întotdeauna fusese

disciplinată şi politicoasă, întruchiparea definiției profesionistului, acum era total schimbată, de nerecunoscut.

Singura persoană cu care nu lupta deschis era Joseph Knight. Rezistența pe care i-o opunea acestuia era de altă calitate, mai perversă. Asculta în tăcere indicațiile murmurate înaintea fiecărei scene, încuviințând din cap în semn de aparentă supunere şi apoi ignora deliberat tot ce-i ceruse, rostind replicile cum o tăia pe ea capul — atunci când catadicsea să le rostească.

Joseph Knight refuza să muşte din momeala pe care i-o întindea atât de vizibil. Cerea reluări după reluări, calm, politicos, sugerându-i mereu lui Eve „să încerce şi în felul ăsta", fără să izbucnească în crize de nervi şi fără să o pună la punct în fața celorlalți, atunci când îi ignora vădit instrucțiunile.

Fără îndoială, Knight cântărea situația şi căuta un curs de acțiune care să-i salveze filmul. Timpul de studio era foarte costisitor. Două sute de oameni lucrau la acest film. Nu-şi îngăduia confruntări cu ea care să-i distrugă filmul.

Dar oricât de diplomatic se purta, Joseph Knight nu putea evita apropierea de ea pe platou, iar vecinătatea lui fizică era cea care o întărâta cel mai tare pe Eve.

Iată-l îndărătul camerei de filmat, sau venind lângă ea, între două reluări, ca să discute replicile. O frigeau mâinile de dorința de a se întinde spre corpul lui viguros, de a-l răni, de a-l mângâia. Şi după fiecare consultare, se îndepărta, aşa cum făcuse în seara aceea fatală în rulota ei, şi se retrăgea în profesionalismul neutru, în timp ce Eve trebuia să-şi ascundă emoțiile frustrate în fața pânditoarei camere de filmat.

Şi Eve nu-şi putea masca tulburarea pentru că era prinsă în nemiloase prim planuri, iar imaginea ei, când filmul va fi fost isprăvit, urma să apară pe ecranele cinematografelor din lumea întreagă.

Măiestria ei de a-şi manipula propria imagine era

subminată de forța sentimentelor care o măcinau.

Secvențele filmate zilnic erau toate elocvente. Eve îşi rata complet personajul. Ar fi trebuit să interpreteze o femeie senzuală, misterioasă, care poartă un blestem întunecat, fatal, la fel de primejdios pentru ea cât şi pentru omul care-o iubea. Personajul ei pendula pe muchia dintre romanță şi tragedie, presupunea cele mai sensibile modulații din partea actriței.

Or, Eve nu reda câtuşi de puțin aceste stări, în scenele ei apărea ca o femeie înciudată, însetată de răzbunare. Sau ca o şcolăriță bosumflată. Ori ca o femeie stârnită. Orice, numai personajul ei, nu.

Şi totuşi — aşa cum putea observa Joseph Knight când studia, clătinând din cap, secvențele filmate —, în chip paradoxal, exista ceva comun între interpretarea absurdă a lui Eve şi personajul pe care ar fi trebuit să-l redea: amândouă erau femei îndrăgostite.

Toată lumea îşi dădea seama de starea de nervi a lui Eve, dar numai ea ştia adevăratul motiv. Dar cum ar fi putut recunoaşte că interpretarea ei suferea pentru că regizorul refuza să o reguleze? Era de nesuportat, umilitor, imposibil.

După primele zece zile de filmare, Joseph Knight avu o discuție cu Eve, la care participă şi producătorul executiv. Îi spuse că interpretarea ei ridica probleme. Ar fi vrut s-o facă să-i mărturisească dacă o supăra ceva şi să clarifice lucrurile.

Eve îi privi pe cei doi, răsfrângându-şi disprețuitor buzele, îşi dăduse seama că Knight evitase să fie singur cu ea. Şi-l luase pe producătorul asociat în chip de pavăză, Eve îi asigură pe amândoi că nu exista nici o problemă, va face tot ce i se cerea, numai dacă i se va explica limpede, în fond, era filmul lor şi nu al ei, adăugă cu o notă batjocoritoare.

Şi când Joseph Knight o conduse la uşă, îi aruncă o privire ucigătoare.

După această întâlnire, atmosfera de pe platou se

înrăutăți. Crizele de nervi izbucneau fără oprelişti. Prin purtarea ei copilărească şi rebelă, Eve semăna discordie în jur. Toată lumea simțea că filmul începe să cadă. Inspirația lor colectivă pălea sub greutatea rezistenței lui Eve.

Dar ea n-ar fi admis în ruptul capului că poate ceva nu mergea bine. Când cineva încerca să-i atragă atenția, răspundea distant şi cu indiferență. Ce pricină de îngrijorare aveau? De ce n-o lăsau în pace să-şi facă munca?

Când se afla singură în rulota ei, o cuprindea un val furios de autosatisfacție. Îl adusese pe Knight acolo unde voise să-l aducă. Ştia că nu-şi poate permite să o schimbe cu altă vedetă. Cheltuielile ar fi fost prohibitive.

Şi apoi, succesul de casă al lui Eve era, în mod evident, cheia succesului filmului. De asta se gândise Knight să-i încredințeze ei rolul. Fără ea, nu putea face nimic. Era prea târziu. Era în mâna ei şi din punct de vedere practic şi comercial.

Şi avea de gând să-l stoarcă până când o să-l facă să o trateze aşa cum trebuie.

Undeva pe parcursul haosului din aceste săptămâni, fu turnată şi scena scurtă de pe trotuar dintre Kate Hamilton şi Samuel Raines, precum şi scena mai lungă în care-l întâmpina în uşa apartamentului ei şi apoi îl ascundea de urmăritori.

Joseph Knight regiză personal ambele scene. Kate îl găsi foarte prietenos şi foarte priceput. Era un perfecționist şi nu pregeta să filmeze o scenă de multe ori până ce obținea efectul dorit, dar îşi trata actorii cu respect şi considerație pentru osteneala şi talentul lor.

— Acum, aruncă-i o privire enigmatică, o dirija el pe Kate în timp ce filmau scena din pragul uşii. Îi înclină capul în unghiul dorit, doar atingându-i bărbia cu un deget. Ține minte că şi dumneata eşti o femeie plină de mister. Ai un trecut aventuros, deşi noi nu-l cunoaştem. Eşti o fată cu experiența vieții. Te simți atrasă de el, îți

place, îți dai seama că e la necaz şi vrei să-l ajuți.

Kate interpretă scena aşa cum fusese instruită şi acceptă răbdătoare câteva reluări în care i se ceru să schimbe unele detalii de joc.

Knight se apropie de ea şi ochii li se întâlniră când îi explică ceea ce dorea. La apropierea lui, Kate simți aceeaşi nelinişte ca şi prima dată când dăduse mâna cu el. Reuşi să-şi ascundă tulburarea şi el păru satisfăcut de interpretarea ei.

— Foarte bine, îi spuse după ultima secvență. Cred că o să fie o scenă tare. Îți mulțumesc, domnişoară Hamilton.

— Spuneți-mi Kate. Şi vă mulțumesc şi eu.

A doua zi dimineața, Joseph Night studie secvențele filmate. Rămase surprins de ceea ce văzu. Privirea aceea ciudată, de obsedantă tristețe, era vizibilă în ochii ei, privirea pe care i-o remarcase de prima dată când o cunoscuse. Se comunica aparatului de filmat cu o imensă putere ascunsă. Knight era atât de frapat de expresia ei, încât îi întrebă şi pe ceilalți dacă o percep. Răspunsul lor fu categoric:

— E prea fierbinte, dar îşi joacă rolul, comentă Larry Walsh.

— Aparatul de filmat o îndrăgeşte, îşi dădu cu părerea primul asistent de regie. Poate chiar prea mult. Iese prea mult în evidență. Dar poate că asta ai urmărit...

Knight se uită din nou la ecran. Părea îngândurat.

— Larry, spuse el brusc. Vreau s-o bagi pe fata asta şi în ultima scenă a filmului. Scena morții. Când Sam e împuşcat, vreau să fie şi ea acolo. Un plan general care s-o ia în impermeabilul ei şi apoi un prim plan. Cred că este exact lucrul de care are nevoie scena. Să-l chemăm mâine pe agentul ei şi s-o programăm.

— În ordine, răspunse Larry Walsh.

Trecură la altă scenă. Fața lui Kate Hamilton stăruia obsesiv în memoria lui Joseph Knight. Se întreba dacă hotărârea lui de a o folosi în scena finală se datora

interpretării ei din film sau ciudatului efect pe care-l avea asupra lui personal. Pe de o parte, părea să fie exact elementul de care avea nevoie filmul. Sau poate că, dimpotrivă, era o greşeală pe care el o adâncea, punând fata într-o nouă scenă, din motive pe care nici el nu le înțelegea.

Nu ştia.

Mirat, încercă din nou să şi-o alunge din minte pe Kate Hamilton.

Dar de data asta îi venea mai greu.

În ziua de 21 septembrie, vulcanul care clocotea sub *Capcana de catifea* erupse. Echipa reunită filma cea mai importantă scenă de ansamblu din film, scena în care eroul, împuşcat de un detectiv greşit informat, pe o stradă aglomerată, îi vorbeşte pentru ultima oară femeii misterioase. Era apogeul dramatic al filmului, o scenă asupra căreia Joseph Night muncise îndelung.

Personajul interpretat de Eve, femeia până acum enigmatică şi perfidă, trebuia să devină maternă şi duioasă, luându-şi rămas bun de la eroul a cărui moarte o provocase fără voia ei. Trebuia să comunice o milă femeiască, precum şi un tragic sentiment de vinovăție pentru dezastrul pe care-l provocase.

Samuel Raines, în rolul eroului muribund, arăta foarte bărbat, dar totodată vulnerabil în brațele eroinei. Eve trebuia să-l țină în brațe cu tandrețe, în timp ce camera se concentra pe fețele lor, într-un prim plan, înainte de a se retrage pentru a cuprinde mulțimea adunată. O mulțime în care se găseau câteva personaje-cheie din scenele anterioare. Apoi, fără oprire, camera trebuia să se îndepărteze pentru a înfățişa întreaga stradă şi oraşul indiferent din spatele ei. Cuvântul Sfârşit urma să fie suprapus peste această imagine finală.

Era o filmare costisitoare, care presupunea prezența multor actori bine plătiți şi a numeroşi figuranți, ca să nu mai vorbim de tehnicieni. Trebuia executată la perfecție. Şi exact la această scenă hotărî Eve să întindă prea tare

coarda cu atitudinea ei intolerabilă.

Interpretă scena exact pe dos. Ignoră emoția de care se presupunea că era stăpânită eroina şi jucă într-un fel copilăresc şi îmbufnat, care ruină filmarea şi irosi eforturile reuşite ale lui Samuel Raines.

Scena fu refilmată iar şi iar. La fiecare refilmare, efectul destructiv al jocului lui Eve devenea tot mai evident, în acel moment care cerea cea mai mare finețe de caracterizare, Eve sabota deliberat nu numai propriul ei personaj, ci şi întreaga scenă.

Joseph Knight o urmărea consternat dindărătul camerei. Voia să stopeze totul şi să refilmeze întreaga scenă într-o altă zi, dar programul de filmări era foarte strâns şi bugetul limitat. Filmarea trebuia executată acum. Şi totuşi atitudinea lui Eve nu mai lăsa nici o speranță. Din cauza ei, nici un centimetru din peliculă nu putea fi utilizat.

Joseph Knight se apropie de ea şi-i explică răbdător ce trebuia să facă, vorbindu-i ca unui copil. Frânându-şi cuvintele mânioase pe care ar fi vrut să i le adreseze, izbuti să fie politicos şi rațional.

Eve îl ascultă cu o expresie plictisită, încăpățânată şi, în reluare, interpretă scena exact în acelaşi fel. Ba chiar o repetă pânăân cele mai mărunte detalii.

În cele din urmă, Joseph Knight stopă filmarea şi ordonă o pauză. O luă pe Eve deoparte şi îi explică iar încărcătura emoțională a scenei, îi spuse cât de importantă era cooperarea ei pentru succesul filmului. Şi cât de mult conta pe profesionalismul ei. Şi că spera să nu-l abandoneze.

Eve ascultă în tăcere. După întrevederea lor, Knight îşi adună din nou oamenii pentru reluarea scenei. Şi din nou interpretarea lui Eve fu inacceptabilă. La sfârşitul filmării, triumful din ochii ei era vizibil. Savura indignarea pe care o crease.

— Stop, strigă Joseph Knight. Toată lumea rămâne pe locuri.

Urmă o pauză încărcată de violență. Era limpede pentru toți că Eve Sinclair încerca intenționat să ruineze filmul lui Joseph Knight. Timp de trei săptămâni se întrebaseră cât o să mai rabde Knight purtarea ei.

Şi acum sosi răspunsul.

Joseph Knight veni cu paşi rari de la camera de filmat pe platou. Eve rămăsese în poziția ei, ținându-l pe Samuel Raines în brațe.

— Sam, vrei să ieşi puțin din cadru? îi ceru Knight.

Samuel Raines, palid de stinghereală, se ridică şi se îndepărtă. Joseph Knight se uită în jos la Eve. Aceasta îi răspunse sfidător la privire.

Ochii lui Knight nu exprimau mânie, dar conțineau o expresie atât de primejdioasă, încât toți cei din jur îşi ținură răsuflarea.

— Eşti concediată, îi strigă lui Eve. Pleacă de pe platoul meu!

Nu făcuse nici un efort ca să-şi scadă tonul. Adâncimea glasului său se revărsă printre actori, figuranți şi maşinişti.

Eve făcu ochii mari. Era efectiv şocată.

— Ce... ce ai spus?

Expresia ei era calmă, aproape intimă.

— Am spus că eşti concediată, repetă el. Eşti scoasă din film.

Eve râse scurt, nervos.

— Nu cred. Mă concediezi?

Joseph Knight nu răspunse nimic.

Trăsăturile lui Eve se distorsionară de ură, pe măsură ce realiză gravitatea situației.

— Nu zău, animal bun de nimic ce eşti, îți închipui că o poți concedia pe Eve Sinclair? Cine dracu' te crezi? Eu aş putea să te cumpăr şi să te vând oricând aş avea chef. Înfumurat ambițios şi afurisit ce eşti! Pot să vă cumpăr şi să vă vând pe toți cei de aici! Pe Eve Sinclair n-o concediezi tu... tu... tu...

Furia îi îneca vorbele. Şedea încă pe jos, privindu-l

cu ură.

Knight făcu, un pas brusc înainte şi o ridică de jos cu o smucitură. O apucă de încheieturile ambelor mâini şi i se adresă primului asistent de regie:

— Cheamă paza. Vreau să nu mai pună piciorul pe platoul ăsta până când nu-şi împachetează toate lucrurile. Până-ntr-o jumătate de oră să fie scoasă din clădire.

Eve începu să-l izbească cu picioarele. Knight o ținu la distanță până când veni un gardian şi apoi i-o pasă acestuia. Fu escortată până la rulota ei, în timp ce profera înjurături care răsunau pe platoul cufundat în tăcere. Când uşa rulotei se închise, vocea ei continuă să se audă.ânjurând întruna, pe un ton ce semăna şi cu un strigăt şi cu un geamăt.

Joseph Knight stătea în mijlocul platoului. Părea cufundat în gânduri. Echipa îl urmărea împietrită, uluită de forța ascunsă pe care o degaja postura lui. Ai fi putut auzi un ac căzând, aveau să povestească mai târziu martorii acestui moment extraordinar. Nimeni nu îndrăznea să mişte.

Knight se uita la actorii şi tehnicienii adunați, îşi atinse bărbia cu un gest meditativ. Cei prezenți îl puteau aproape auzi cântărind pagubele pricinuite de Eve Sinclair filmului său şi întrebându-se dacă proiectul mai putea fi salvat sau nu. Devenise un profesionist la fel de abil ca oricare dintre ei. Îi furase nouă Oscar-uri lui Bryant Hayes. Probabil că mintea lui iute căuta acum o soluție.

Începu să se învârtească în tăcere pe platou. Se uita la actori. Aceştia se fereau să-i întâlnească privirea. Îl văzu pe operator cocoțat pe macaraua lui, aşteptând indicații.

Deodată, ochii lui Knight poposiră asupra lui Kate. Stătea pe locul marcat pentru ea, îmbrăcată în impermeabil, aşa cum o aranjaseră asistenții de regie pentru scena filmată. Părul blond îi cădea pe umeri, ochii

îi erau fixați asupra lui Knight. Era singura care nu-şi ferea privirea. Knight îi văzu aceeaşi expresie care-l fascinase şi la întâlnirile anterioare, privirea tristă şi foarte feminină care nu-i părăsise gândurile de când o văzuse în prima probă de film.

Păru să ia o decizie subită. Se duse lângă ea şi o privi de aproape.

— Vino cu mine, îi spuse. Am nevoie de dumneata.

Kate arătă cu degetul spre ea, cu o mină întrebătoare:

— Eu?

Knight o luă de mână şi o duse în centrul platoului.

— Ştii despre ce e vorba în scena asta? o întrebă cu o voce scăzută.

— Am urmărit-o în ultimele patruzeci şi cinci de minute, răspunse ea.

— Vreau s-o interpretezi pentru mine.

Kate făcu ochii mari. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Gândeşte-te la un lucru. Eşti pricina morții lui. Nu ai dorit-o, dar tot timpul ai bănuit că aşa se va întâmpla. Îl iubeşti, dar niciodată nu ai fost în stare să i-o spui. Şi i-o spui acum, din ochi. Din ochii dumitale. Înțelegi?

Kate continua să se uite la el, într-o stare de şoc. Dar puterea voinței lui părea să o stăpânească.

— L-ai omorât, repetă el. L-ai omorât pentru că-l iubeşti. „E prea târziu pentru noi amândoi." Spune-i-o cu ochii.

Kate se uită la el, cuprinsă de îndoială.

— Vrei să mă ajuți? o întrebă Knight.

Ea dădu încet din cap. Simțea că-i cere ceva ce depăşea puterile ei, ceva aproape nebunesc, dar mai ştia că, pentru el, s-ar fi târât prin junglă sau s-ar fi cățărat pe munți.

Knight îi făcu semn lui Samuel Raines, care-şi reluă

poziția. Kate se lăsă în genunchi şi-i luă capul în brațe. La un gest al lui Knight, camera se apropie.

Samuel Raines, profesionistul, se uită în ochii lui Kate. El se încadra perfect în rol. Din expresia feței sale nu s-ar fi spus că tocmai schimbase femeia care-l ținea în brațe.

— Cred că o să ne mai întâlnim, şopti, recitându-şi replica.

Kate nu răspunse nimic. Dar în mintea ei se gândi la Joseph Knight şi la sentimentele pe care i le purta acestuia de când îl văzuse prima oară în această clădire, cu patru săptămâni în urmă. O lumină i se oprise în ochi, o licărire de tandrețe şi de melancolie.

— O să te mai revăd, şopti Samuel Raines cu un surâs de moarte pe buze. Se spune că totul revine, ciclic. Crezi în lucrul ăsta?

Kate îi răspunse fără cuvinte. Fața ei radia disperare şi dragoste. Camera de filmat se apropie.

— Sărută-mă o dată, murmură Samuel Raines.

Când se aplecă să-şi atingă buzele de fruntea lui, Kate închise ochii. Camera se îndepărtă încet, macaraua ridicând-o din ce în ce mai sus. Kate nu mişcă. Ştia, cum ştiau toți, că filmul se va sfârşi cu această imagine.

Pe platou se auzi un suspin de uşurare colectiv. Toată lumea se găsea într-o stare de şoc, nu numai în urma scenei dintre Knight şi Eve Sinclair, ci şi în urma performanței la care tocmai asistaseră. Joseph Knight stătea în spatele aparatului de filmat, privind fața lui Kate Hamilton. O privire contemplativă, admirativă.

— Stop! spuse el.

Veni lângă Samuel Raines.

— Bine jucat, Sam, îi spuse, ajutându-l să se ridice.

Pe urmă privi în jos, la Kate, îi întinse mâna. Ea i-o luă . Se ridică. Knight nu-şi retrase mâna. Îşi plimbă ochii peste întreaga echipă, toți păreau extenuați din punct de vedere emoțional.

— Puteți pleca, le spuse. Ne vedem mâine

dimineață.

Platoul se goli încet. Tăcerea era mai grea ca înainte.

Nimeni nu ştia ce se va întâmpla.

Acum, numai Joseph Knight deținea toate răspunsurile. Cât despre Kate, nu ştia nimic, nu simțea nimic în afară de mâna caldă care o ținea pe a ei. O strânsoare blândă, dar fermă, ca şi cum nu mai avea de gând să-i dea drumul.

— Am nevoie să mă ajuți în seara asta, îi spuse în cele din urmă. Ai timp?

— Desigur, domnule Knight, răspunse Kate dând din cap.

Kate rămase aproape întreaga noapte cu Joseph Knight, Larry Walsh şi operatorul, repetând scenele cheie din *Capcana de catifea*, pe platoul pustiu. Terminară la patru dimineața, când fu trimisă acasă într-o limuzina a studioului, ca să mai prindă puțin somn.

La ora şase dimineața Joseph Knight îşi ordona echipa de producție. Erau de față Oscar Freund, câțiva membri ai executivului studioului Monarh Pictures şi şeful departamentului juridic.

— Domnilor, începu Joseph Knight, Kate Hamilton va fi actrița noastră principală.

Rămase impasibil când tuturor celorde față li se tăie răsuflarea.

— Dan, îi spuse el avocatului, doresc ca astăzi să fie reziliat contractul lui Eve Sinclair. Redactează un contract pentru Kate Hamilton şi trimite-i-l cât mai curând posibil lui Alfred Dozier.

Se întoarse spre Larry Walsh.

— Larry, vreau ca domnişoara Hamilton să fie dusă în dimineața asta la atelierul de croitorie, să i se aranjeze costumele lui Eve Sinclair. Cheamă-mi machiorii pentru azi după-masă. Cel mai târziu săptămâna viitoare vom începe refilmarea scenelor lui Sam cu domnişoara Hamilton. Să trecem la treabă. Nu avem timp de pierdut.

Încheie şedința şi se întoarse pe platou să filmeze tot

ce putea, până când Kate avea să intre în rolul principal.

Lăsă în urmă-i un studio în stare de şoc.

A doua zi dimineața, povestea concedierii lui Eve Sinclair constitui bomba tuturor ziarelor de specialitate.

Knight o dă afară pe Eve Sinclair de pe platou, anunța *Daily Variety*.

Furtună pe platou la filmul lui Knight, trâmbița *The Hollywood Reporter*.

Sinclair primeşte un şut de la Knight, scria *Los Angeles Times*.

Era cea mai mare bombă a deceniului. Joseph Knight, devenit deja cel mai fierbinte cineast al Hollywood-ului de la colosala sa victorie asupra lui Bryant Hayes şi câştigarea celor nouă Oscar-uri, zdruncinase din nou lumea filmului. Eve Sinclair, considerată de mult a fi una dintre cele mai serioase actrițe din Hollywood, fusese dată afară dintr-un film, în fața întregii echipe, în locul ei fusese distribuită o fată, o necunoscută, care avea să fie acum vedeta lui Joseph Knight.

Asta era povestea poveştilor. Presa zbârnâia.

Dar concedierea lui Eve Sinclair nu a fost decât începutul unui episod care avea să clatine Hollywood-ul din temelii.

La zece zile după concedierea lui Eve Sinclair, Joseph Knight s-a căsătorit cu Kate Hamilton.

CAPITOLUL 17

The Hollywood Reporter
10 octombrie 1941

Knight se însoară cu noua sa vedetă.

Joseph Knight, cel mai faimos nou producător-regizor al Hollywood-ului, a uimit lumea filmului căsătorindu-se cu necunoscuta actriță Katherine

Hamilton, după ce a distribuit-o pe aceasta în rolul principal al noului său film, *Capcana de catifea*.

Knight a zguduit Hollywood-ul numai cu câteva zile înainte, concediind-o brusc pe vedeta Eve Sinclair în mijlocul filmării uneia din scenele cheie ale filmului. Deosebiri de puncte de vedere, a justificat purtătorul de cuvânt al filmului, încercând să indice motivul concedierii, dar se zvoneşte tot mai puternic că Sinclair îşi pierduse orice control pe platou din cauza unei incomprehensibile antipatii față de Knight.

Pe fundalul acestei situații explozive, Knight a concediat-o subit pe Sinclair şi a refilmat scenele de mare intensitate ale filmului cu Hamilton, o actriță distribuită în film într-un rol secundar şi o anonimă a Hollywood-ului, care a deținut până acum numai roluri de figurație. La douăzeci şi patru de ore după concedierea lui Sinclair, Knight a anunțat oficial că Hamilton va fi noua sa actriță principală.

Zece zile mai târziu, pentru a completa această aproape incredibilă întorsătură a evenimentelor, Knight şi Hamilton au fost căsătoriți de un judecător de pace, în Los Angeles, la câteva mile depărtare de studiourile Monarch, unde se toarnă *Capcana de catifea*.

Knight şi mireasa lui — ambii aflați la prima căsătorie — nu s-au putut bucura de o lună de miere din cauza programului strict al filmului, la care s-au cheltuit deja câteva sute de mii de dolari peste buget, din cauza necesității de a refilma toate scenele lui Eve Sinclair. Noii căsătoriți se vor cunoaşte mai bine unul pe celălalt prin intermediul camerei de filmat.

Observatorii din Hollywood sunt total nedumeriți de acțiunile lui Knight. Acesta din urmă a refuzat să facă vreun comentariu fie în legătură cu schimbarea actriței principale, fie în legătură cu căsătoria sa. Nu a declarat decât că filmul *Capcana de catifea* a pornit „cu toate pânzele sus".

Bryant Hayes emise un scurt hohot de râs după lectura celor de mai sus.

Aşadar şi Joe e om, îşi spuse el. Joe Knight, ghețarul, profesionistul lipsit de răgaz, celebrata fântână de talent şi fermitate, avea şi el un călcâi al lui Ahile, ca orice alt bărbat din Hollywood, şi această slăbiciune îi era plasată, fireşte, între picioare.

Knight o concediase pe Eve Sinclair, una dintre cele mai de bază actrițe din Hollywood şi o înlocuise cu un nimeni. Venind de la orice alt producător, o asemenea gafă ar fi fost destul de stânjenitoare, dar venind de la Knight, cu prestigiul său, cu reputația lui de integritate şi de clarviziune, te năucea.

Cu toate acestea, continuă Bryant Hayes să se gândească, se vede că tocmai succesul dobândit peste noapte şi uriaşa adulație de care era înconjurat îi luaseră mințile. Probabil că se simțise atât de invincibil, atât de supraom în talentul şi intuiția sa, încât cutezase să facă această mişcare prostească, crezând că o s-o scoată cu bine la capăt.

Auzi, s-o dai afară pe Eve Sinclair, cu numele ei, cu succesele ei de casă, cu marele ei talent, pentru o pipiță lipsită de talent, o steluță de care nimeni n-a auzit vreodată, o începătoare!

Bryant Haes îşi freca mâinile. Acum era momentul să gândească limpede, în ultimele luni, toate planurile pe care le făcuse se bazau pe certitudinea că noul film al lui Knight va fi o mare lovitură. Cu Eve Sinclair în rolul principal, alături de Samuel Raines, promitea să fie o bombă, drept care, Hayes reprogramase distribuția a două mari proiecte ale studioului Continental Pictures, pentru a se asigura că vor putea competiționa cu *Capcana de catifea*. De când cu dezastrul filmului Iarna destinului, nu-şi mai lua riscuri, îi ceda lui Knight lumina reflectoarelor, în timp ce el îşi lingea rănile şi îşi recupera pierderile.

Dar acum lucrurile luaseră o față nouă. De astă dată

Hayes o să pună artileria grea în mişcare şi o să asalteze publicul cu cele două filme noi ale lui, luptând piept la piept cu *Capcana de catifea*, dacă va fi nevoie.

Asta numai dacă Knight îşi va duce la capăt noua operă. Exista posibilitatea ca, odată pierdută Eve Sinclair, noua venită lipsită de talent, după care i se aprinseseră călcâiele lui Joseph Knight, să nu poată face față rolului. Şi finanțatorii studioului lui Oscar Freund, deja exasperați de marea amânare a producției filmului, ar putea decide să renunțe la întregul proiect. Şi astfel *Capcana de catifea* s-ar prăbuşi sub greutatea orgoliului exacerbat al producătorului său, ceea ce ar fi mai bine atât pentru Continental Pictures, cât şi pentru Bryant Hayes. I-ar lăsa câmp deschis pentru recucerirea pieței cinematografice şi pentru restaurarea poziției ocupate de el printre studiourile din Hollywood, în trecut.

Şi succesul lui Hayes ar fi o puternică lovitură dată lui Arnold Speck la New York şi manevrelor acestuia.

Da, se gândi fericit Bryant Hayes, Joseph Knight s-a poticnit. Noul idol al publicului avea picioare de lut.

CAPITOLUL 18

Pentru Kate Hamilton, primele zile după incredibila surpriză pricinuită de Joseph Knight, prin distribuirea ei în *Capcana de catifea*, au însemnat o revoluție care a dezrădăcinat-o cu totul din trecutul ei şi a proiectat-o într-o lume ale cărei reguli erau insolite.

Ani întregi, Kate avusese deplin control asupra vieții ei. Îşi păstrase picioarele pe pământ şi luptase împotriva oricui încercase s-o manipuleze, să o zăpăcească sau să abuzeze de ea însăşi, îşi ținea destinul în mâini. Dacă nu ştia cine era, măcar ştia foarte bine cine nu era. Şi lua singură toate hotărârile care o priveau.

Dar acum plutea dusă de valuri. Profesiunea de actriță, care pentru ea însemnase o simplă experiență, o

propulsase brusc în rolul principal dintr-un film major, conceput şi regizat de cel mai strălucit producător-regizor din Hollywood. Mintea lui Kate nu reuşea nici măcar să cristalizeze ideea, darmite să şi-o însuşească. Kate trăia într-un soi de ceaţă.

Reacţia ei imediată a fost pur şi simplu să execute tot ce i se cerea. Din primul moment când îl întâlnise pe Joseph Knight, simţise o instinctivă loialitate faţă de el, dorinţa de a face orice i-ar fi cerut.

Joseph Knight prevăzuse bugetul unei săptămâni de repetiţii intense înainte de a refilma scenele cu Kate. În timp ce-i explica scenariul şi o ajuta să citească scenele cu Samuel Raines, în ochii lui negri apărea o lumină ciudată. Aparent, exprima încredere şi prietenie, dar în adâncuri vorbea despre o hotărâre aproape înfricoşătoare. Knight o văzuse pe Eve Sinclair făcând tot ce-i stătea în putinţă să ruineze filmul. Şi după ce, într-un impuls violent, o concediase pe Eve, hotărâse să-şi ducă proiectul la bun sfârşit. Nimeni şi nimic nu l-ar fi putut clinti din drum.

Şi din momentul în care Kate îi văzuse în ochi această hotărâre de neînvins, nu cutezase să nu i se supună.

Se silea să nu se uite la oamenii de producţie din jur, pentru că simţea lipsa lor de încredere în ea. Păreau să aştepte ca lui Joseph Knight să-i vină minţile la cap, să o concedieze pe această anonimă, angajată atât de impulsiv şi să găsească o actriţă autentică, un star, pentru rolul eroinei.

Aşa încât Kate şi-a pus ochelari de cal şi nu privea decât în ochii lui Joseph Knight. Încerca să fie cât mai maleabilă, astfel încât, printr-o obedienţă totală, să nu comită greşeli.

Dar curând descoperi că nu asta aştepta Knight de la ea.

— Nu, îi spuse el zâmbind, în timpul repetiţiei unei scene majore. Dumneata faci ceea ce crezi că doresc eu.

Nu proceda aşa, domnişoară Hamilton. Totul trebuie să pornească de la dumneata. Dinăuntru, înțelegi?

Stânjenită de faptul că-i citise atât de corect gândurile, Kate încuviință din cap şi încercă din nou scena. Nu era în elementul ei. Tehnica actoricească pe care o învățase de la Norman Webb era ca un fel de joc mental, un exercițiu de pură strategie, la care nu participa inima. Dar Joseph Knight îi cerea să-şi despoaie sufletul care nici nu-l visase până acum. Într-un anumit sens, el îi invada intimitatea, o intimitate pe care o protejase până acum cu toate puterile ei.

Au existat o serie de încercări ratate. Iar şi iar se străduia să răspundă cerințelor lui, dar se izbea de un zid din interiorul ei. Joseph Knight clătina din cap, îi zâmbea încurajator şi-i cerea să încerce din nou. Încerca şi iar dădea greş. Cum ar fi putut să-i spună că poarta pe care îi cerea el s-o deschidă era o poartă pe care nu o deschisese nici pentru ea?

Dar Knight continua să o țină sub presiune, atitudinea lui devenind tot mai serioasă pe zi ce trecea. Kate era convinsă că nu va izbuti să-l satisfacă. Nu se aşteptase niciodată să i se ceară o asemenea dăruire şi nu se credea capabilă de ea.

Şi apoi, într-o dimineață, se produse o schimbare. Kate citea una dintre cele mai importante replici ale ei, sub supravegherea atentă a lui Joseph Knight. O repetau a şasea oară. Se simțea complet îngrădită şi extenuată până la limita panicii. Concentrarea ei slăbi o clipă. Simțea că o să leşine. Şi atunci, un brusc spasm lăuntric, ceva între răzvrătire şi capitulare, îi biciui simțurile. Replica îi țâşni de pe buze cu o spontaneitate electrică, de parcă înlăuntrul ei se petrecuse o prefacere chimică. Rămase mirată şi se întrebă dacă trecuse granița prăbuşirii emoționale.

Joseph Knight îi zâmbi.

— Asta-i! spuse el. Asta am vrut. Ştiam că ai să reuşeşti.

Kate zâmbi slab.

— Îmi pare bine că dumneavoastră aţi ştiut.

— Şi acum, s-o facem din nou, îi ceru el.

Din acest punct, începu adevărata lor muncă împreună.

Pe măsură ce se scurgeau zilele chinuitoare, în care Kate tremura între teama de propria ei incapacitate şi fascinaţia provocării pe care i-o aruncase Joseph Knight, începu să-şi vadă situaţia ei într-o nouă şi nesigură lumină. Dăruindu-se rolului femeii misterioase, îşi spunea ea, se dăruia şi lui Joseph Knight. Asculta de cerinţele lui, se supunea personalităţii lui. Partea cea mai tainică a vieţii lui emoţionale, pe care nu o mai simţise de ani de zile, ieşea din ascunzătoare şi se ivi la suprafaţă, pentru el şi pentru personajul pe care-l crease el.

Mai mult, avea senzaţia că vedea la Joseph Knight un răspuns la sacrificiul ei. Nu ştia sigur, deoarece Knight era, evident, unul dintre cei mai rezervaţi oameni, dar intuia la el un licăr de recunoaştere, o afinitate, o mentală luare a mâinii pentru a i se alătura în provocarea la care trebuia să facă faţă.

Kate era răscolită de această intuiţie, pentru că poate ceva din agresiva masculinitate a lui Knight o făcuse, chiar de la început, să vrea să i se sustragă, să se ferească de el. Pe de altă parte, se agăţa de apropierea lor tot mai strânsă, ca de o armă disperat de necesară împotriva propriilor îndoieli de sine.

Curând începu să-şi dea seama că nevoia de el era mai periculoasă decât credea. Crusta de profesionalism de care se străduia să dea dovadă în faţa lui Knight, în munca lor zilnică, începea să crape pe la colţuri.

În adâncurile ei, dincolo de marginile controlului de sine, inima vulnerabilă a femeii de care uitase de atâta amar de vreme, se deştepta la atracţia bărbatului din Joseph Knight.

Kate, o femeie cu capul pe umeri, lupta din răsputeri împotriva acestui sentiment, încercând să se concentreze

asupra rolului şi să uite de ceea ce se petrecea în ea. Ştia că Joseph Knight era pentru ea o celebritate, un om mare. Trăiau în lumi separate.

Dar chiar în timp ce se avertiza singură, Kate recunoştea dorul seducător care-i înmuia inima ori de câte ori Knight se găsea în preajma ei. Se simțea din ce în ce mai puțin sigură de ea, mai obsedată de el. Zăcea trează noaptea, gândindu-se la el, când de fapt ar fi trebuit să se odihnească pentru ziua care urma.

Începu să se simtă extrem de tulburată la repetiții, când Knight era alături de ea, sfătuind-o, cerându-i să dea tot mai mult din ea. Acum îşi dădea seama ce trebuia să fi simțit Eve Sinclair, când, interpretând acelaşi rol pe care-l interpreta ea acum, căzuse sub vraja lui Joseph Knight şi îşi pierduse demnitatea de actriță şi de femeie. Altceva era când urmărise ca simplă spectatoare manevrele lui Eve, mirându-se de antipatia pe care i-o purta lui Knight. Dar acum când se afla şi ea în raza frumuseții lui fizice, ca şi a minții lui strălucite şi neostoite, Kate îşi dădea seama că Eve nu îl urâse pe Knight ci îl iubise. Propriile ei simțuri torturate nu-i lăsau nici o îndoială asupra acestui fapt.

Obsesia lui Kate se intensifica din ce în ce, făcând-o să se teamă că lupta ei interioară îi contamina toate scenele pe care le juca. Dar cel mai mult o tulbura senzația că Knight îi înțelese frământările. Şi el începuse să se simtă puțin stânjenit în prezența ei. Kate era sigură că se îndoia de capacitatea ei de a interpreta rolul şi că stinghereala se datora ezitării de a-i comunica decizia lui. Avea o privire întristată, de parcă se lupta cu el însuşi. Fără îndoială, dorea să mai continue doar câteva zile experiența Kate Hamilton, înainte de a o concedia şi pe ea şi a căuta o actriță mai bună.

Situația lui Kate era de nesuportat, dar nu putea face altceva decât să continue să încerce să se dăruiască din plin fiecărei scene pe care o interpreta şi să aştepte ca securea să cadă. Se simțea complet nepotrivită în rol şi

lipsită de control emoțional. Nu voia decât să curme calvarul.

Dar la şapte zile după începerea calvarului, acesta se sfârşi.

În ziua de vineri, înainte de reluarea filmărilor, Joseph Knight bătu la uşa rulotei lui Kate.

— Domnişoară Hamilton? Pot să-ți vorbesc un moment?

Kate se privi rapid în oglindă. Arăta îngrozitor. Repetițiile din acea zi o lăsase palidă şi istovită. Era îmbrăcată în blugi şi un maiou, nefardată, iar părul îi cădea în valuri pe umeri.

— Intrați, îl pofti ea, compunându-şi o fragilă mască de camaraderie şi bună dispoziție.

Knight avea mânecile suflecate şi muşchii puternici i se reliefau. Arăta proaspăt, alert şi teribil de frumos, ca întotdeauna.

Se aşeză şi o privi un lung moment. Părea încurcat.

— Ce s-a întâmplat, domnule Knight? Totul este în ordine?

Joe păru surprins.

— Aşa mi te-ai adresat tot timpul? Nu ți-am cerut să-mi spui Joe?

— Ba mi-ați cerut, zâmbi Kate. Dar n-am curajul.

Nu părea s-o audă. Privea de jur împrejur în rulotă, scrutând toate detaliile, dar parcă fără să le vadă. Niciodată nu arătase atât de preocupat. Pe urmă o privi în ochi. Pentru prima oară de când îl cunoştea, părea să-şi fi pierdut stăpânirea de sine. Căuta, cu stângăcie, să exprime ceva.

— Kate! Îmi dai voie să-ți spun Kate?

— Desigur, răspunse ea zâmbind.

El îşi încleştă mâinile şi respiră adânc.

— Kate, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ea arăta şocată. Nu răspunse nimic.

Un răstimp, se uitară unul la celălalt de parcă nu le venea să creadă că se petrecuse între ei ceea ce se

petrecuse.

Mâinile i se încleştară şi mai strâns, încheieturile i se înălbiră.

— Kate, urmă el cu glas scăzut, te iubesc.

Ea continua să nu scoată o vorbă, îşi întoarse o clipă privirea şi văzu imaginea lui reflectată în oglindă: un bărbat solid, aşezat pe marginea scaunului, cu mâinile încleştate, privind cu implorare la o femeie care era chiar ea.

Deodată se cutremură toată. Se uită din nou la el cu ochii înecați în lacrimi.

— Tu...?

Lupta să-şi găsească cuvintele dar nu-i venea nici unul. Avea impresia că înțelesese totul greşit. Timp de o săptămână fusese pe marginea nebuniei. Ceea ce putea să însemne că visa întreaga scenă.

Dar mâinile ei se întindeau spre el şi Joe se ridică de pe scaun şi veni lângă ea. Îi atinse părul răvăşit, apoi obrazul. Se uita la ea cu o intensitate pe care Kate nu o mai văzuse pe o față omenească.

— Te iubesc, repetă el. Te rog, nu spune nu.

Mâinile lui Kate se lăsară pe obrajii lui. Îl lipi de pieptul ei. Îl simțea respirând pe inima ei. Mintea i se golise de orice gând. Încerca să-şi revină în simțiri. Incongruitatea faptului că-l ținea în brațe, protector, ca o mamă, în timp ce forța lui teribilă se plia în fața ei şi i se adăpostea la sân, o umplea de venerație.

Dar buzele ei articulau cuvinte noi şi neaşteptate.

— Te iubesc, îi spuse ea. Te iubesc, Joe.

Knight îşi înălță ochii spre ea. Arăta uşurat şi, în acelaşi timp, foarte emoționat. Fața îi era iluminată de o expresie tinerească pe care nu i-o mai văzuse până atunci.

— Nici nu te-am sărutat încă, şopti el.

Kate tăcu. Ochii ei spuneau tot ce era de spus.

Knight o luă în brațe. Buzele lui calde le atinseră pe ale ei. O frântură de secundă, Kate oscilă dureros între ea

şi el, inima ei invocând-o pe Kate Hamilton, cea cu care se identificase şi pe care o adoptase întreaga ei viaţă. Dar se smulse brusc din trecut şi îl trase spre ea cu mâini tandre.

— Mă săruţi acum, îi spuse ea.

O oră mai târziu se găseau în patul lui, cu trupurile goale împreunate în actul dragostei.

Sânii lui Kate, înfierbântaţi de sărutările lui, se striveau de pieptul puternic, bărbătesc. Părul i se răspândise pe pernă într-un halou de aur. Mâinile îi mângâiau obrajii în timp ce el o pătrundea tot mai adânc. Dezmierdările lui erau lente şi pătimaşe. Spatele ei se arcui în cearceafuri şi pulpele lungi, suple, pe care i le ghicise pe sub rochie, îi alintau şoldurile, tremurând în fiori de plăcere.

Kate îl simţea excitat de feminitatea ei, simţea cum forţa extraordinară a sexului lui se apropia de paroxismul plăcerii. Dar prefacerea din inima ei era mult mai adâncă decât exaltarea trupului. Cu fiecare sărutare, cu fiecare mângâiere, ştia tot mai mult că îi aparţine lui. Vechea Kate Hamilton încetase să mai existe, era uitată precum o încarnaţie dintr-o viaţă anterioară. Se născuse acum, în această zi, pentru a fi femeia lui Joseph Knight.

Îi simţea misterul, întunecimea, contopindu-se cu misterul ei. Un semnal de primejdie se răspândi în ea, iscat de prefacerea totală pe care o trăia, dar nu-l luă în seamă. Mulţumea destinului că îi îngăduise să se piardă pe ea pentru o asemenea fericire.

I se părea că întreaga ei viaţă se depănase doar în vederea acestei clipe, că toată singurătatea pe care o îndurase era preţul pe care-l plătise pentru a-l merita pe joseph Knight. Paşii vieţii ei o călăuziseră spre el chiar înainte de a fi devenit femeie, poate de pe vremea adoraţiei ei puerile pentru Eve Sinclair, sau poate chiar de mai înainte.

Dar în mintea ei, gândurile se dizolvau în pasiune şi nu mai avu timp să analizeze magia care o transfigura.

Valul final veni în tumult, în timp ce trupul i se topea în extaz, Kate încercă o ultimă dată să privească în ea însăşi, să afle cine era. Dar în întunecimea din sufletul ei nu vedea decât ochii lui Joseph, privind-o fascinați şi cu o adâncă cunoaştere.

CAPITOLUL 19

Au avut cea mai nebunească lună de miere pe care a cunoscut-o cineva vreodată. Şi, într-un chip ciudat, şi cea mai intimă.

S-a desfăşurat pe parcursul a şase săptămâni de filmări, oricum extrabugetare din cauza dezastrului pricinuit de Eve Sinclair.

Joseph Knight îşi petrecea scurtele nopți acasă, în brațele tinerei lui soții, dar numai pe parcursul celor optsprezece ore de muncă zilnică reuşiră să se cunoască într-adevăr.

Cu ani mai târziu, când filmele lui Kate Hamilton aveau să fie studiate de critici specialişti, se va ajunge la concluzia unanimă că uimitoarea ei forță actoricească s-a născut în chinurile acestor şase săptămâni, în care Joseph Knight şi camera lui de filmat îi sondau misterul tot mai adânc şi cu tot mai multă dragoste.

În fiecare dimineață, cu spiritul înviorat de pasiunea inspiratoare a nopții de dragoste precedente, Kate se înfățişa camerei de filmat. Şi intimitatea care se adâncea rapid între ea şi Joe îi dădea curajul de a încerca noi şi aventuroase performanțe în jocul ei. Nu ascundea nimic în fața camerei lui Joe, nici calitățile pe care ştia că le posedă, nici tainele pe care nu le bănuise niciodată că s-ar ascunde în ea.

Datorită acestui total abandon, interpretarea lui Kate deveni o senzație printre cunoscătorii din Hollywood, mult înainte ca filmul să fi apărut pe piață. Strania lumină interioară, care avea să fie numită mai târziu mistica lui

Kate Hamilton, s-a născut sub ochiul camerei lui Joseph Knight. Era o prezență ciudată, de o atractivitate aproape supranaturală. Părea să exprime esența feminității, nu numai în senzualitatea ei ci şi în tragica-i seriozitate, în anii ce vor urma, zeci de actrițe vor încerca s-o imite, dar nici una nu va reuşi.

Deoarece Kate era ea însăşi o femeie-mister, prinsă în firele unor complexități invizibile pentru ea şi captivante pentru ceilalți. Era ca şi cum ar fi ştiut unele lucruri fără să-şi dea seama, ar fi cutezat unele înfăptuiri fără să ştie, ar fi explorat locuri neîngăduite fără să fi vrut. Îndărătul ochilor ei senzuali pulsa o lume de taine, o lume de dureri şi de plăceri intime.

Revederea zilnică a secvențelor filmate era atât de captivantă, încât numeroşi dintre executivii studioului se alăturau celor direct implicați în film ca să le admire. Şi cu toții înțelegeau acelaşi lucru: o mare vedetă se năştea sub ochii lor. Atât de copleşitoare era prezența scenică a lui Kate, încât prea puțini dintre observatori se mai gândeau la Eve Sinclair. Eve, cu talentul ei cerebral şlefuit, cu capriciile şi nazurile ei, cu ura ei pentru Joseph Knight, nu mai era decât o vagă amintire. Chiar şi în cele mai bune momente ale ei nu ar fi putut imprima filmului profunzimea pe care i-o dădea Kate Hamilton.

Era ca o predare a ştafetei de la o generație de artiste la alta, o graniță ineluctabilă între trecut şi viitor.

Kate Hamilton era viitorul.

Cât despre Joseph Knight, acesta exulta în fiecare dimineață când o conducea pe Kate pe platou şi o plasa în fața camerei. Şi nu-şi putea controla nici aţâţarea când o lua seara acasă, pentru a o strânge în brațe şi a face dragoste cu ea. Kate se adapta rolului ei cu atâta repeziciune, încât era evident că poseda un talent înnăscut de mari dimensiuni. Ceva vulcanic şi primejdios din adâncurile ei se comunica aparatului de filmat.

Joseph Knight nu avea nici o îndoială că era o mare actriță în formare.

Şi sursa extraordinarei atracţii pe care o exercita ca femeie era la fel de misterioasă ca şi sursa forţei ei artistice. Adevărat, avea un minunat trup voluptuos şi o faţă frumoasă, cu cei mai obsesivi ochi aurii pe care-i văzuse Joe Knight vreodată, dar senzualitatea şi uimitoarea ei adâncime izvorau din ceva ascuns, ceva nevăzut, ceva ce Joe nu putea capta cu mintea, deşi atingea tot mai mult cu dragostea lui.

Sub frumuseţea ei blondă, zăcea o independenţă de voinţă care egala fireasca-i vulnerabilitate. Era complet liberă de ideile preconcepute, de prejudecăţile, de interesele mărunte, de dorinţele meschine ce caracterizaseră toţi oamenii pe care Joe îi cunoscuse până atunci.

În pofida modestiei ei, trăia exclusiv în conformitate cu propriile ei reguli, disprețuind convenţiile şi aşteptările celorlalţi. Poseda un curaj lăuntric care friza nepăsarea.

Kate degaja şi o noblețe care-l umplea de admiraţie. Când o îmbrăţişa, strângea în braţe acea existenţă a ei separată, libertatea ei, de parc-ar fi fost vorba de un animal sălbatic, îmblânzit numai de dragostea pe care i-o purta lui. Şi în îmbrăţişare, Joe turna ceva din sufletul lui; nu o poseda pur şi simplu aşa cum posedase atâtea femei înaintea ei.

Era o experienţă nouă pentru Joseph Knight, aceea de a se pierde pe el într-o altă făptură. Pentru prima oară în viaţa lui, se simţea descătuşat din monotonia preocupării pentru viitorul lui, pentru succesul lui. Era o mare eliberare şi se simţea încântat ca un copil, încântare ce-i strălucea în ochi ori de câte ori se uita la ea.

Şi când făceau dragoste, Joe avea impresia că se găseşte în grădina raiului, descoperind pentru prima dată femeia. Şi mai simţea că propria lui bărbăţie, irosită în atâtea aventuri himerice, se năştea abia acum.

Nu ştia că şi Kate simţea acelaşi lucru, înainte de a-l fi întâlnit pe Joe, fusese o fantomă; şi acum, ca soţie a lui, devenise în sfârşit o fiinţă omenească.

Cât ținură filmările, Kate locui cu Joe în apartamentul lui din Beverly Wilshire. Se înțeleseseră ca, imediat după terminarea filmului, să cumpere o casă pe dealurile Hollywood-ului, dar pentru moment nu se gândeau decât la film.

Ceasurile petrecute împreună erau atât de înecate în pasiune, încât abia de-şi găseau timp să-şi povestească unul altuia trecutul pe care-l trăiseră înainte dea se fi întâlnit. Kate îi vorbi despre tatăl ei mort, despre mama ei indiferentă, despre tatăl vitreg, despre peregrinările ei. Pe Quentin îl lăsă deoparte, nu numai pentru că prima ei căsătorie părea complet lipsită de importanță, aproape inexistentă în comparație cu cea actuală, dar şi pentru că i se părea un sacrilegiu să murdărească dragostea ei pentru Joe, menționându-l pe Quentin. Acesta existase înainte de renaşterea ei — acum era lipsit de orice realitate.

Ascultă şi povestea la fel de laconică a lui Joe despre pierderea mamei lui, despre călătoriile lui singuratice, despre viața de afaceri care-l mânase la Hollywood. Nu-i ascunse faptul că numeroasele sale realizări îl făcuseră să se simtă pustiu şi inutil ca bărbat. Kate îşi dădea seama că avusese multe aventuri, dar nu-l presă să i le înşire, pentru că, asemenea lui, îşi dădea seama că nimic din trecut nu mai avea importanță, în afară de minunatul, incredibilul fapt că se întâlniseră. Trecutul fusese, acum nu conta decât viitorul.

Într-un weekend pe care izbutiră să-l fure împreună, Joe o scoase pe Kate din Hollywood timp de optsprezece prețioase ore. O duse în Sierra pentru a-i arăta cabana pe care o cumpărase acolo cu un an în urmă. Era un refugiu foarte retras, lângă un lac de munte extrem de adânc — şaptezeci de metri în punctele de maximă adâncime —, creat cu milioane de ani în urmă printr-o anomalie glaciară. Joe o informă glumind, cât de rece e apa şi-i demonstră, scufundându-se în lac sub ochii ei, că te poți totuşi obişnui uşor cu ea.

Cabana era rustică, încântătoare, construită din bârne grele de stejar. Un mobilier bogat, covoare moi, pereții smălțuiți de tablouri şi tapiserii.

Joe o lămuri că nu existau alte cabane pe malul lacului, pentru că el nu-şi dorea vecini. Cumpărase întreg terenul înconjurător şi luase măsuri aspre împotriva braconierilor. Ştia cât de importantă urma să fie pentru el solitudinea, acum când ogarii publicității hollywoodiene îl încolțiseră. Şi situația avea să fie şi mai rea pe măsură ce va creşte faima lui Kate — un fapt asupra căruia nu exista nici o îndoială.

— Când nu o să filmăm, vom putea veni aici în fiecare weekend. Lacul are păstrăvi. Să te învăț să pescuieşti, Kate?

— Mă poți învăța orice doreşti. Fața ei radia de bucurie la gândul unei vieți întregi petrecute alături de Joseph Knight. Totul părea prea frumos ca să fie adevărat.

Dar gândurile de viitor trebuiau să mai aştepte, pentru că filmările se apropiau inexorabil de sfârşit. Lucrul părea mai greu şi mai intens ca oricând. Actorii şi oamenii din producție erau tot mai încântați, simțind că dezastrul provocat de toanele lui Eve Sinclair fusese transformat de Joseph Knight într-un film de reală măreție.

Efortul colectiv atinse puncte frenetice şi epuizante până când, într-o zi de la jumătatea lui noiembrie, se încheie. Capcana de catifea era filmată în întregime. Doar munca de redactare şi postprocesare mai stătea între film şi public.

Joseph Knight şi soția sa aşteptau cu înfrigurare să vadă produsul final şi să descopere reacția publicului.

După o scurtă căutare, Joe şi Kate cumpărară o casă modestă în Benedict Canyon şi Kate îşi petrecu timpul mobilând-o, în timp ce Joe lucra la postprocesare în studio, împreună cu Larry Walsh şi Freund.

În fiecare seară îl aştepta să vină acasă, unde făceau

dragoste în tăcerea dormitorului lor, înainte de a se gândi la cină.

Nu se simțiseră niciodată mai apropiați şi mai împliniți unul prin celălalt. Şi totuşi, în aceste momente de calm aparent, Joe şi Kate începură să simtă în ei o nouă şi nebănuită foame, deşi erau mai îndrăgostiți ca oricând, mai transportați ca oricând unul de celălalt, o stranie lipsă de împlinire începu să plutească asupra vieții lor. Joe fu acela care transpuse această lacună în cuvinte.

Într-o noapte de la începutul lui decembrie, o luă pe Kate în brațe şi-i spuse:

— N-ai vrea să avem un copil?

Fața lui Kate se lumină.

— Te gândeşti serios, Joe?

Expresia ochilor lui era singurul răspuns de care avea nevoie, o dorință pătimaşă. Voia să facă pasul final spre împlinirea totală pentru a-şi pecetlui făgăduința cu căldura trupurilor lor. Dorința lor cunoştea miliarde de forme, nenumărate varietăți de pasiune.

S-ar putea să mai dureze un timp — aşa se întâmplă de obicei în asemenea cazuri — dar până la urmă o să rămână ea însărcinată. Ea şi cu Joe avea în fața lor tot timpul din univers.

Dar a doua zi dimineața timpul se evapora.

CAPITOLUL 20
7 decembrie 1941

Kate se trezi prima, în timp ce prepara cafeaua în bucătărie, deschise aparatul de radio ca să afle dacă erau ceva noutăți importante, în ultimele luni, situația internațională se agravase. Şi, asemenea tuturor americanilor, Kate era îngrijorată de ceea ce ar fi putut urma.

Astăzi, temerile ei se adeveriră.

În zorii acestei zile, se auzi vocea crainicului, forțele aeriene japoneze au atacat baza militară americană de la Pearl Harbor.

Lui Kate i se tăie răsuflarea. Lăsă baltă ceea ce voia să facă şi rămase cu ochii ațintiți pe aparatul de radio. Mâinile îi tremurau.

Conform primelor relatări, continuă vocea, forțele agresoare au fost alcătuite din peste trei sute de avioane de război japoneze. Conform purtătorilor de cuvânt ai armatei americane, cel puțin opt nave de război ale Statelor Unite, printre care figurează şi Arizona, precum şi paisprezece vase mai mici au fost scufundate sau serios avariate. Două sute de avioane americane au fost distruse şi două sau trei mii de persoane, militari şi civili, au fost ucise sau grav rănite. Purtătorii de cuvânt ai guvernului Statelor Unite apreciază că acesta este cel mai grav atac pe sol american din întreaga istorie a națiunii noastre. Se aşteaptă ca America să declare război Japoniei în următoarele câteva ore.

Kate îşi ridică privirea. Joe stătea în prag, uitându-se la ea.

— Ştii ce înseamnă asta? întrebă el.

Kate clătină din cap. Nu voia să audă.

— Va trebui să plec, urmă el. Mă înrolez de îndată ce pot.

Kate simți că i se opreşte inima în loc. Soțul ei cel frumos nu arătase niciodată atât de tânăr, de puternic şi totuşi atât de vulnerabil ca în acest moment când se pregătea să lupte pentru țara lui. Şi niciodată nu se simțise atât de mândră de el şi de speriată pentru el.

Simți o tainică împunsătură de vinovăție, de parcă apariția lui în viața ei fusese o magie, ireală, ca apariția prințului în viața Cenuşăresei. Ea nu înfăptuise nimic măreț sau nobil ca să-l merite. Poate că dragostea lor era ceva prea bun ca să poată fi adevărată. Poate că propria ei lipsă de merit determinase destinul să i-l ia. Niciodată nu se mai simțise atât de înspăimântată.

— Trebuie să pleci? îl întrebă ea sfârşită. Abia am...

— Trebuie să plec.

Kate aprobă din cap.

Lumina care ardea în ochii lui negri deveni şi mai fierbinte când se uită la ea. De parcă simțea, pentru prima oară, lumea intervenind între ei doi şi vedea forța care avea să-i separe. Kate se strădui să zâmbească, pentru a-l asigura că, orice s-ar întâmpla, îi aparținea, acum şi oricând.

— Nimic nu ne poate despărți, spuse Joe. Ştii lucrul ăsta.

În chip de răspuns, se apropie de el şi îl strânse în brațe cu putere.

În timp ce stăteau îmbrățişați în tăcere, vocea crainicului se auzi din nou, anunțând sfârşitul lumii de până atunci şi începutul unei lumi noi.

CAPITOLUL 21

Doi ani mai târziu

18 mai, 1944, Jurnalul de actualități al studioului Monarch Pictures.

În ultimele trei săptămâni, piloții diviziilor a opta şi a noua a Forțelor Aeriene, zburând pe Fortărețe Zburătoare B-17 însoțite de avionul de vânătoare P-47, au pricinuit pagube serioase unor fabrici şi uzine de armament din Germania, Austria şi țările din estul Europei controlate de Axă.

Zburând în raiduri de zi, la foarte mare altitudine, fortărețele şi îndrăznețele lor echipaje de câte zece oameni au bombardat obiectivele Axei cu nenumărate tone de bombe de 250 şi 500 de kilograme. Bătălia împotriva forțelor antiaeriene şi a avioanelor de vânătoare germane a fost cruntă, dar se spune că pierderile Axei au fost

imense. Mobilizate pe frontul de acasă, femeile americane lucrează ore suplimentare în fabricile de muniții pentru a pregăti rezervele de bombe necesare bravilor noştri piloți...

Kate Knight urmărise jurnalul de actualități cu sufletul la gură. Ştia că Forțele Aeriene nu prezentau publicități decât aspectele pozitive, iar scrisorile lui Joe, care era pilot în Grupul 125 al Diviziei a opta a Forțelor Aeriene, nu spuneau mare lucru.

Joe nu-i oferea informații şi, oricum, chiar dacă ar fi făcut-o, scrisorile lui ar fi fost cenzurate, îi scria cu acea veselie nervoasă proprie militarilor de pe front aflați în situații de mare pericol.

Cea mai rea parte a acestui război e dorul de tine, îi scria. Şi a doua e mâncarea. Niciodată nu-i pomenea de pericole pentru că nu voia s-o sperie.

Jurnalul de actualități fusese prezentat într-o vizionare specială la studiourile Monarch, Oscar Freundo invitase pe Kate să-l vadă, ştiind că cuprindea veşti despre divizia de bombardiere a lui Joe. Kate venise cu maşina la studio, apoi se întorsese acasă şi se culcase. Chiar în clipa asta, se gândi ea când lunecă în aşternut, războiul zguduia Europa.

Piloții plecau în misiuni. Chiar în această secundă poate că Joe se avânta într-o primejdie.

Marea ei îngrijorare avea două pricini. Cu o lună în urmă, Joe venise acasă într-o permisie de zece zile, iar ea se simțise atât de aproape de el şi, în acelaşi timp, atât de îndepărtată încât aproape că îşi pierduse mințile de dragoste pentru el şi totodată de dorul lui. Făcuseră dragoste tot timpul, flămânzi unul de celălalt, anihilând toată lumea din jur pentru ca să nu-i mai despartă.

Şi totuşi, în însăşi inima acestei apropieri fizice, exista despărțirea. Joe nu putea, sau nu voia, să-i vorbească despre război, aşa încât Kate era lăsată în afara întregului spectru al emoțiilor lui; emoții vizibile pe

fața lui frumoasă, chiar dacă refuza să i le împărtășească. Kate simțea stresul teribil la care îl supunea războiul, dar el nu-i îngăduia să-i fie alături.

Războiul îl schimbase pe Joe, așa cum îi schimbase pe atâția americani. Dar suferința lui Kate era mai acută decât aceea a altor femei, pentru că ea nu apucase să-şi cunoască bine soțul, înainte ca războiul să il fi smuls. Şi acum, Joe era marcat în chipuri pe care ea nu le putea sesiza, nicicum împărtăşi.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să ia ceea ce putea lua de la el. Iar el îşi oferea dragostea cu generozitate, total. Petrecuseră ceasuri întregi într-o plăcută comuniune, încercând să-şi dea mâna peste prăpastia emoțională pe care războiul o săpase între ei şi străduindu-se cu disperare să recupereze timpul pierdut printr-o adâncire a intimității dintre ei, atât cât era cu putință în acest scurt interludiu. Amândoi erau conştienți că vor continua să se iubească în felul acesta nefiresc şi dureros, până când avea să se sfârşească războiul.

După plecarea lui Joe, Kate se simțise atât de secătuită, încât îi trebuise o săptămână doar ca să-şi revină la starea de nervi de înainte şi să-şi reia aşteptarea, scrâşnind din dinți. Oricât ar fi fost de rău să-l strângă în brațe ştiind că războiul pusese stăpânire pe o parte atât de însemnată din sufletul lui, era infinit mai rău să-l ştie întors în arena marilor pericole, zburând pe bombardierul lui în fața teribilei maşini de război germane.

Şi pe urmă avusese parte de o surpriză. La două săptămâni după permisia lui Joe, Kate se trezi cu o întârziere a ciclului menstrual. Ştiu pe dată că e însărcinată. O vizită la ginecolog îi confirmă aşteptările.

Îi scrisese în acea dimineață lui Joe, dar încă nu-i expediase scrisoarea. Invitația lui Oscar de a vedea jurnalul îi ascuțise nervii la culme. Voia să asculte întâi noutățile şi să-i trimită a doua zi lui Joe scrisoarea, pe canalele militare.

Aţâţată de propriile ei noutăţi şi hărţuită de spaimele războiului, Kate căzu într-un soi de toropeală obositoare. Văzu chipul lui Joe, în faţa ochilor minţii, şi se concentră, iubitoare, asupra fiecăreia dintre trăsături. Nasul drept, pielea brună, netedă, pomeţii proeminenţi, bărbia puternică, fruntea brăzdată care îl făcea să pară mai vârstnic decât era, părul negru, ondulat, şi ochii atât de negri, atât de pătrunzători, care păreau să privească de-a dreptul în sufletul tău. Privirea lui Joe era atât de scrutătoare, încât mulţi oameni nu suportau să i se uite în ochi. Dar când ochii lui o priveau pe Kate, aceasta nu citea în ei decât iubire mângâietoare şi protectoare.

Îi vedea acum ochii şi încerca să-i comunice dragostea ei peste miile de mile care-i despărţeau. Cu mâinile împreunate peste pântece, căzu într-un somn chinuit. De când plecase Joe, nu mai dormise o noapte ca lumea. Dar nu era singura. Toate femeile americane, ale căror soţi erau pe front, dormeau cu un singur ochi, celălalt fiind un fel de antenă a inimii, gata să recepteze potenţialul dezastru.

În clipa când Kate se lăsă, în sfârşit, furată de somn, mâinile lui Joseph Knight înghеţaseră pe maneta avionului său B-17, un model „E", învechit, poreclit Săgeata Frântă. Peisajele landurilor germane, smălţuite de râuri care sclipeau în soarele dimineţii, arătau înşelător paşnice văzute de la opt mii de metri înălţime.

Obiectivul misiunii erau uzinele de armament din Schweinfurt, plasate la vreo şaptezeci de mile de Frankfurt, unul dintre cele mai primejdioase şi mai bine apărate obiective din Europa.

Misiunea presupunea ore întregi de zbor deasupra Germaniei şi lupte cu forţele antiaeriene germane, întărite de avioanele de vânătoare.

Joe zbura în formaţie joasă. Era poziţia cea mai primejdioasă în grupul de atac, pentru că atrăgea în măsură mai mare focul artileriei antiaeriene şi atacurile avioanelor de vânătoare. Ca pilot de flanc, trebuia să

manevreze atent, ca să nu se depărteze de celelalte avioane.

Era de importanță vitală să se mențină în formație, pentru că într-o luptă cap la cap un B-17 nu s-ar fi putut apăra singur în fața atacului unui ME 109 sau FW 190. Unica şansă de a le face față era să rămâi în formație, unde mitralierii celorlalte bombardiere te puteau ajuta.

Aceasta era diferența dintre piloții adulți şi cei foarte tineri. Un pilot lipsit de experiență s-ar fi zbenguit recurgând la felurite manevre de accelerare pentru a-şi menține poziția în formație, ceea ce ar fi atras neîntârziat atenția inamicului.

Pricepuții piloți germani îşi lingeau buzele la vederea bobocilor americani, mai ales pe parcursul raidurilor de zi. Detectau imediat un boboc şi se repezeau drept în el cu avioanele lor de vânătoare 109 sau 190, poreclite „diavolii", care apăreau cu sutele de îndată ce un grup de bombardiere se apropia de un obiectiv important.

Raidurile acestea de zi, în ciuda ştirilor optimiste din jurnale, îi costau pe americani o sumedenie de B-17. Englezii, care de la începutul războiului preferaseră raidurile de noapte, socoteau că raidurile de zi ale americanilor erau dăunătoare, ba chiar iresponsabile. Şi, în ultima vreme, se vădise că aveau dreptate.

Cu o lună în urmă, într-o singură misiune, americanii pierduseră şaizeci de bombardiere, ceea ce a presupus mari pierderi ale echipajelor de câte zece oameni.

Churchill şi Roosevelt continuau să se ciondănească asupra strategiei corecte şi se părea că numai câteva noi misiuni dezastruoase şi balanța dintre pierderile suferite de americani şi pagubele pricinuite inamicului aveau să hotărască rezultatul.

În timp ce Joe îşi ținea mâinile înghețate încleştate pe manetă, se gândea cu amărăciune că nici jurnalele cinematografice de actualități şi nici presa aviatică nu-şi dădeau vreodată osteneala să raporteze lucrul cel mai

însemnat în legătură cu un B-17 în zbor: frigul paralizant şi neîncetat. La douăzeci şi opt de mii de picioare înălțime temperatura din avion putea coborî până la douăzeci de grade sub zero.

Efectul acestui frig asupra nervilor piloților încordați de cinci ore de zbor era omorâtor. Ca să nu mai vorbim de mâini şi de picioare. Fiecare parte a corpului care atingea măcar un minut oțelul rece al fuselajului, amorțea de îngheț. Degerăturile constituiau una dintre primele surse de vătămare ale oamenilor. În efortul de a ameliora situația, Forțele Aeriene inventaseră un fel de mănuşi şi de ghete electrice, dar, în mod tipic, soluția lor rezolva lucrurile doar pe jumătate. Sârmele electrice ale mănuşilor erau localizate la palme, lăsând degetele să înghețe, iar cele ale ghetelor erau total ineficiente. Pentru ca să nu le degere fețele, oamenii îşi ungeau cu grăsime părțile neacoperite de masca de oxigen.

În raidul de zi, grupul 125 al lui Joe se alăturase grupurilor 98, 217 şi 432. Teoretic, fiecare grup ar fi trebuit să cuprindă câte optsprezece avioane, dar în ultimele două săptămâni, grupul 125 pierduse şapte avioane sub tirurile antiaeriene în zboruri deasupra Austriei şi Franței. Grupul 98 pierduse cinci aparate, grupul 217 trei, iar 432 zbura la jumătate de efectiv. Încercarea lui Roosevelt de a-i convinge pe englezi asupra superiorității raidurilor de zi era foarte costisitoare, în ultimele trei luni, Joe pierduse mulți camarazi. Duşmanii îi întâmpinau pe americani cu baraje puternice de antiaeriană şi cu sute de avioane care le ştirbeau formațiile. Partea cea mai rea a acestor misiuni, era că escortele de avioane de vânătoare p 47 nu puteau încărca suficient combustibil pentru a escorta bombardierele până la obiectivul lor. întnarră

La un moment dat, escortele trebuiau să se întoarcă din drum, lăsând bombardierele neapărate. În aceste puncte nevralgice aşteptau avioanele germane. Singura metodă de a-ți atinge obiectivul şi a te întoarce teafăr, era

să rămâi în formație, să te lupți cu „diavolii”, să te rogi lui Dumnezeu să nu te atingă focul de artilerie, să-ți lansezi bombele şi să ajungi într-o poziție, de unde un nou grup de avioane de vânătoare, englezeşti sau americane, te puteau escorta până la bază.

Misiunea de azi era cea de a treizeci şi opta a lui Joe. Dacă supraviețuia, mai avea doar încă douăsprezece de îndeplinit. Ca şi ceilalți piloți, ezita să le mai numere, pentru că îşi văzuse atâția camarazi omorâți, încât, din punct de vedere emoțional, devenise de ne suportat să țină socoteala misiunilor şi să spere. Pur şi simplu supraviețuia!

Piloții afişau un fel de nepăsare puerilă, făceau glume şi povesteau istorioare despre isprăvile lor şi despre felul cum scăpaseră ca prin urechile acului, de parcă faptul că zi de zi erau la un pas de moarte ar fi fost un lucru lipsit de importanță. Emoțiile şi spaimele lor erau prea adânc îngropate ca să poată ieşi la suprafață.

Impresiile lui Joe despre vizita făcută cu o lună în urmă acasă erau eclipsate de spaimele acumulate de-a lungul misiunilor sale. Păstra amintirile într-un colțişor tainic al minții, de unde le putea dezgropa în clipele de răgaz. Îi venea greu să se gândească la Kate, pentru că de câte ori revedea, cu ochii minții, fața ei frumoasă şi se gândea la ultima oară când o sărutase, se imagina pe el însuşi sfârtecat în bucăți de o rachetă germană. Şi gândul la propria sa moarte era mai puțin chinuitor decât viziunea feței frumoase a lui Kate, crispată de durerea pierderii lui.

Aşa încât păstră totul în adâncurile sufletului. Astăzi era încrezător, ca de obicei, gata să înfrunte forțele aeriene germane.

Unica lui grijă consta în faptul că misiunea de azi era cea de a cincizecea a copilotului său, Henry Upchurch, un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, cu vorba domoală, din Arkansas. Henry nu-şi ascundea bucuria în fața perspectivei de a isprăvi cu misiunile, dar nu discuta

deschis despre acest lucru, pentru că toți piloții aveau superstiția ultimei misiuni. Atât de mulți dintre ei pieriseră în ultima lor misiune, încât aceasta ajunsese să fie considerată o piatră de încercare. Fiecare dintre ei se simțea nervos când un membru din echipaj se găsea la a cincizecea misiune.

Henry, înainte de a se înrola, se căsătorise cu iubita lui din copilărie, care era acum mama mândră a unui bebeluş de un an şi şase luni. Poate din pricina faptului că el nu reuşise să-i dăruiască lui Kate un copil, Joe simțea un fel de responsabilitate paternă în a-l reuni pe Henry cu mica lui familie, făcându-l să treacă teafăr şi sănătos prin ultima lui misiune.

De dimineață, la micul dejun alcătuit din praf de ouă şi margarină, Joe încercase să-i insufle optimism lui Henry, asigurându-l că o să fie o misiune uşoară.

— Se pare că focul de artilerie nu va fi cine ştie ce. Cât despre „diavoli", te trec eu cu bine de ei. Ai cuvântul meu, Henry.

Henry făcea paradă de siguranță şi încredere, deşi ştia foarte bine că Schweinfurt însemna un pericol foarte grav. Se bucura că zboară cu Joe, care era cunoscut ca unul dintre cei mai pricepuți piloți, un aviator prudent, care salvase mai multe nave prin menținerea poziției juste, luptându-se cu nemții prin manevre sigure şi zburând exact deasupra-sau exact dedesubtul focului antiaerienei.

Din cauza plafonului de nori, grupurile trebuiră să coboare la şaptesprezece mii cinci sute de picioare când se apropiară de punctul inițial de lansare a bombelor. Trecuseră pe la vest de Koblenz şi, când depăşiră Frankfurtul, nemții îşi dădură seama că ținta lor era Schweinfurt. Toată lumea ştia că se pregăteşte o luptă crâncenă.

Joe îşi menținea poziția, verificând mereu altitudinea şi distanța care-l despărțea de obiectiv, când se porni focul de antiaeriană. Echipajul auzise înspăimântătorul

pârâit al obuzelor de optzeci şi opt şi de o sută cinci milimetri spintecând întreg cerul.

— Fir-ar să fie! bombăni Joe. Antiaeriana era la post. Schweinfurt era un obiectiv important, vremea frumoasă, iar nemții gata pregătiți. Se întreba cum să-şi croiască drum prin foc, când auzi glasuri în interfon.

— Bombardorul către echipaj. Era lansatorul de bombe, cel mai expus om din avion. Avioanele de vânătoare la zece grade jos.

— Aripa dreaptă către echipaj: Avioanele de vânătoare la trei grade sus.

— Turela către pilot. Două fortărețe lovite în fața noastră. Una dintre ele în flăcări, cealaltă se şi prăbuşeşte.

— Bombardorul către copilot. Alți „diavoli" la nivelul de nouă grade. Un ciorchine întreg.

Joe vorbi în interfon:

— Pilotul către navigator. Cât mai avem până la obiectiv?

— Vreo cinci minute.

Joe scrâşni din dinți, Cheia supraviețuirii într-o asemenea situație ar fi fost să te descotoroseşti de greutatea bombelor şi să măreşti altitudinea, zburând deasupra focului antiaerienei. Dar trebuia să rețină bombele până la atingerea obiectivului. Acestea erau momentele cele mai critice în viața oricărui echipaj.

Se uită la Henry. Ochii acestuia, sub cască, arătau înspăimântați.

— O să scăpăm noi şi de asta, îl încurajă el.

Joe continuă să-şi mențină poziția în formație, dar barajul antiaerian se întețea întruna. Avioanele de vânătoare germane erau pretutindeni, scuipând foc şi rachete asupra bombardierelor. Din fericire, nici unul dintre ele nu se repezise încă direct la el.

Mâinile lui Joe erau înghețate pe manetă când auzi glasul navigatorului prin interfon:

— Într-un minut lansăm bombele.

Bombardierul îşi şi deschise uşile, încărcătura era pe punctul de a fi lansată. Joe scoase un suspin de uşurare.

Brusc, se auzi o explozie asurzitoare. Avionul se clătină îngrozitor şi Joe se luptă să-i menţină controlul. Inspectă rapid presiunea. Dar înainte de a vedea ceva, nasul îl avertiză că rezervorul de combustibil fusese lovit. Mirosul de gazolină umplea aerul.

— Pilotul către copilot, rosti Joe în interfon. Henry, lasă motoarele pe seama mea. Târăşte-te în compartimentul de bombe şi asigură-te că se lansează încărcătura. Pierdem rapid presiunea hidraulică.

Henry îşi desfăcu cureaua şi ieşi din carlingă. Era un tânăr zvelt, care nu cântărea mai mult de şaptezeci de kilograme în ciuda înălţimii sale, ceea ce era un lucru bun, pentru că intrarea în compartimentul bombelor era atât de strâmtă, încât un om de dimensiuni normale abia se putea strecura prin ea.

În timp ce se lupta cu rafalele , Joe se adresă echipajului prin interfon. Nici unul dintre mitraliorii de aripă nu-i răspunse. Mitraliorul de coadă îl asigură că e în ordine, dar radio operatorul nu răspunse.

— Pilotul către turelă, i se adresă Joe mitraliorului de turelă, un recrut din California, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, pe care-l chema Roy Hodges. Vezi dacă poţi afla ce s-a întâmplat cu mitraliorii de aripă. Raportează-mi avariile.

Aparent, bombardierul primise o puternică rafală de antiaeriană în secţiunea mediană şi, simultan, fusese lovit în aripă. O privire la cadranul de combustibil şi la cel hidraulic nu mai lăsa loc pentru nici o îndoială. Nu vor mai fi în stare să se reîntoarcă la bază.

În faţa lor, o altă fortăreaţă fu lovită. Avioanele de vânătoare germane aveau o zi bună şi artileria antiaeriană ţintea cu precizie.

Bombardierele îşi lansau încărcăturile de bombe sau chiar, unele dintre ele, bombardau înainte de a fi atins obiectivul, pentru a evita prăbuşirea în urma loviturilor.

Formația se dezagregase, avea să fie o misiune foarte costisitoare.

— Turela către pilot. Mitralierul din aripa dreaptă e mort. A fost lovit în pântece. Cel din aripa stângă e leşinat. Cred că i s-a tăiat oxigenul.

— Pilotul către turelă, încearcă să-l conectezi pe Mike la sistemul de oxigenare din dreapta. Pregătiți-vă cu toții de catapultare.

— Copilotul către pilot. Bombardorul e lovit. Cred că-i mort. Glasul lui Henry suna slab şi speriat. Aici în spate e o grămadă de gaz, adăugă el.

Joe se gândi la cea de-a cincizecea misiune a lui Henry şi la superstiția legată de ea. Probabil că bombele încă nu fuseseră lansate, pentru că nu simțise smucitura în sus care zguduie întotdeauna un B-17 când cele două sute cincizeci de mii de kilograme de bombe se desprind din compartiment.

— Pilotul către copilot. Henry, dă drumul odată la bombele alea şi ieşi de acolo. Toată lumea se pregăteşte de catapultare. Verifică-ți paraşuta şi sacul de siguranță. Sacul de siguranță conținea o busolă, o hartă de cauciuc a zonei survolate, o ploscă cu apă şi tablete de filtrare a apei, concentrate de ciocolată şi pilule împotriva şocului.

— Pilotul către copilot. Henry, ce se întâmplă? Dă drumul la bombe!

Nici un răspuns.

— Pilotul către copilot: Henry, eşti acolo?

În continuare nici un răspuns. Mirosul de combustibil din aer îl făcu pe Joe să bănuiască producerea simultană a două fenomene: blocarea rezervei de oxigen din pricina loviturii mediane şi spargerea tuburilor de combustibil care umpleau aerul cu un fum mortal.

Echipajul nu putea respira. Se uită la altimetru. De când fusese lovit, avionul pierduse o mie cinci sute de metri. Nu se punea chestiunea de a încerca să aterizeze pe un teritoriu aliat şi cu atât mai puțin a întoarcerii la

bază. Vor trebui să sară chiar unde se găseau şi să-şi ia riscul de a fi luați prizonieri de război în inima Germaniei. Soluția prioritară era să se paraşuteze şi să rămână în viață.

Fuselajul începu să se zgâlțâie. Avionul îşi pierdea stabilitatea, în orice moment se putea să-i crape o aripă.

— Pilotul către echipaj! Paraşutați-vă! Repet, paraşutați-vă!

Formația dezmembrată dădea să se întoarcăla bază. Forțele arzânde se învârteau fără nici un control. Avioanele germane de vânătoare erau pretutindeni, tunurile şi rachetele lor făcând să explodeze cerul albastru. Era o privelişte înfiorătoare.

Chiar în secunda când Joe îşi spunea acest lucru, o explozie venită de la un tun german lovi carlinga şi ceva ca o izbitură a unui pumn gigantic, îl pocni în pelvis. Era rănit, rănit grav.

Încercă să vorbească în interfon, dar nu-şi putea redobândi răsuflarea. Nu ştia dacă din cauza gazelor din aer sau a rănii.

— Pilotul către echipaj, izbuti să şoptească în cele din urmă în interfon. Mă auziți? Cine mai e la bord?

Nici un răspuns. Membrii echipajului care nu se paraşutaseră erau fie morți sau răniți, fie sufocați de gazele otrăvitoare.

Joe îşi privi controalele. Avionul se găsea la trei mii de metri şi pierdea rapid din altitudine. Motorul unu ardea şi aripa vibra periculos. Nu era timp să lupte pentru redobândirea controlului. Nu era timp pentru nimic altceva decât să sară.

Joe se gândi la Henry. Oare de ce nu mai răspunsese?

În ciuda valului de durere din şold şi pelvis, Joe îşi descătărămă cureaua, îşi trase paraşuta şi se strecură în spate să-l caute pe Henry. S-ar fi putut să fie încă în viață în compartimentul de bombe. Dacă aşa stătea cazul, s-ar putea paraşuta împreună.

Joe înşfăcă sticla portabilă de oxigen — care putea să-i ajungă cel mult patru minute — şi sacul de siguranță şi ieşi din carlingă, punând pilotul automat. Durerea din şold îl făcea să geamă. Observă că uniforma îi era năclăită de sânge, dar se feri să mai privească.

Scrâşnind din dinți, se târî până la compartimentul de bombe. Aerul era îmbibat de stropi de gazolină. Bombardorul era mort. Henry zăcea inconştient, cu brațul curbat pe piedica încărcăturii de bombe.

Schimonosindu-se de durere, Joe îl înşfăcă pe Henry şi-l trase în picioare. Apoi dădu drumul la bombe. Avionul se smuci în sus. Micşorarea greutății le mai îngăduia câteva secunde de altitudine, destul cât să se paraşuteze. Nu mai era timp să vadă ce se întâmplase cu restul echipajului.

Avionul începea să coboare, trasând traiectorii circulare, caracteristice pentru B-17 care şi-a pierdut controlul. Nu mai exista nici o şansă de a salva aparatul.

Joe nu putea decât să spere că membrii echipajului care rămăseseră încă în viață fuseseră îndeajuns de conştienți încât să se salveze.

Se uită la Henry. Fața acestuia, sub cască, avea inocența unui copil adormit, dar culoarea feței era primejdioasă. Pielea i se înnegrise din cauza lipsei de oxigen. Joe îl înconjură cu brațul, îi controlă paraşuta şi-i apucă inelul. Puține manevre sunt mai periculoase decât aceea de a ajuta un om inconştient să sară dintr-un avion. Când curentul de aer al elicei îl loveşte, cele două corpuri s-ar putea omorî unul pe celălalt, atât de mare e impactul. Şi mai există posibilitatea să se încâlcească unul în paraşuta celuilalt, ceea ce ar duce la moarte sigură.

— Bine, Henry, murmură Joe. Nu te îngrijora. Ieşim amândoi de aici.

Îl strânse pe Henry cu putere, se propti în pasarela de deasupra uşii compartimentului de bombe şi privi în jos.

Avionul pierduse atât de mult din altitudine, încât reuşea să desluşească ogoarele şi lanurile de jos.

Strângându-l pe Henry cu forță, sări prin compartimentul de bombe.

Kate se zbătea în ghearele unui coşmar îngrozitor, îl vedea pe Joe în avionul lui, rostogolindu-se spre pământ. Avionul fusese lovit, sau făcuse explozie. Se învârtea în văzduh, ca o jucărie. Iar ea privea prin ochii lui Joe. Vedea munții învârtejindu- se de jur împrejur, vedea soarele strălucind luminos.

Pretutindeni izbucnise violența. Ai fi spus că în clipa aceea sunase sfârşitul pământului. Dar Joe părea indiferent la toate acestea. Ochii îi era înghețați şi privea peste umăr, calm ca moartea, văzând tot ce se întâmplă , dar fără să facă vreo mişcare pentru a se salva. Şi mai era cineva lângă el, o persoană fără chip, care nu scotea nici un sunet.

Kate se zvârcoli în pat, strigăte mici de groază îi scăpară de pe buze. S-ar fi zis că moartea îl strângea în brațe pe Joe, ca o mamă, paralizându-i voința, împiedicându-l să lupte. Expresia lui era cea a unui om care s-a deşteptat dintr-un somn plăcut şi se întreabă cât o fi ceasul.

Această indiferență era partea cea mai cumplită a visului.

Kate striga nebuneşte, încercând să-l trezească pe Joe, să-i spună că, dacă nu o să lupte, o să moară. Dar totul părea zadarnic. Plutea spre pământ, învârtindu-se.

Kate se deşteptă din somn țipând. Îşi dădea seama că disperarea ei nu se datora numai grozăviei unui coşmar. O durere intensă o împungea în pelvis. Când se ridică din pat, simți sângele şiroindu-i pe picioare şi crampe teribile fărâmițându-i măruntaiele.

Până să ajungă la baie ştiu că pierduse sarcina.

Când îi prinse curentul de aer, Joe îl strânse pe Henry cu toată puterea. Apoi trase inelul lui Henry şi îi dădu drumul repede în timp ce paraşuta îl smucea în sus, spre cerul de deasupra lor.

În timp ce cădea, Joe se uită în jos. —Se afla la cel mult două sute cincizeci-trei sute de metri de pământ. Îşi trase inelul şi umbrela paraşutei prinse aerul.

Smucitura paraşutei făcu să i se propage un val de durere în şold. Simțea sângele muindu-i uniforma între picioare. Apoi, un lung răstimp, pluti, lenevos ca un pescăruş, privind pământul apropiindu-se de el, în timp ce avioanele se luptau în cer. Gazolina, flăcările, mănunchiul de paraşute, avioanele de vânătoare care se năpusteau, bombardierele care cădeau, toate păreau absurde şi copilăreşti. Era greu de închipuit că lucrul cel mai bun pe care-l găseau de făcut, oamenii cu cerul ăsta de azur era să-l umple de flăcări şi de strigăte umane.

„Fir-ar să fie!" se gândi el amintindu-şi de fața tânără, proaspătă, a lui Henry, căzut în inconştiență, înjura în gând războiul, nemții, avioanele, cerul indiferent.

„Blestemat! Blestemat să fie!"

Continuă să înjure până când pământul se ridică spre el, ca să-l întâmpine. O hurducare puternică în picioare, apoi o zdruncinare a mijlocului rănit, când se prăbuşi la pământ.

Paraşuta căzu în falduri în jurul lui, dar era prea slăbit ca s-o poată strânge. Îşi dădu seama că pierduse mult sânge. Rămase întins pe spate, privind la cerul mâzgălit de avioane şi de paraşute, care i se păreau acum stranii şi teribil de îndepărtate.

Era pe punctul de a-şi pierde cunoştința când sosiră nemții, într-un jeep. Le auzi glasurile.

Se apropiară de el. Le văzu căştile familiare, fețele preocupate de bătălia care se purta deasupra lor.

Puştile lor mitraliere erau îndreptate spre el, dar

curând îşi dădură seama că nu prezenta nici un pericol pentru ei. Unul dintre nemți spuse ceva care-i făcu pe ceilalți să zâmbească.

Joe îi privea calm, aproape de parcă i-ar fi fost prieteni. Pierderea de sânge îi aburea luciditatea. Nimic nu i se părea real.

Neamțul care vorbise era un sergent, cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât ceilalți. Se uită în jos la Joe.

— Du hast dich verletzt, te-ai curățat, îi spuse văzându-i uniforma înmuiată în sânge în dreptul şoldului. Un zâmbet răutăcios îi răsfrânse buzele.

Neamțul îşi înălță cizma şi se lăsă cu toată greutatea pe şoldul rănit. Joe urlă, un răcnet de animal în agonie care-i izbucni din plămâni cu o forță de care nu s-ar fi crezut în stare.

Înainte de a-şi pierde cunoştința din cauza durerii, îi văzu pe nemți târând spre el corpul neînsuflețit al lui Henry.

CARTEA A TREIA

CAPITOLUL 1

Doi ani mai târziu.
Daily Variety
18 aprilie 1946.

Domnul şi doamna Knight din nou în acțiune.

Joseph Knight şi soția sa, Katherine Hamilton, care în urmă cu patru ani au bătut recordul încasărilor cu *Capcana de catifea*, lucrează la un nou film.

Aceasta este o veste mare pentru Hollywood, întrucât Kate Hamilton nu a mai apărut pe ecran din momentul

când a devenit, peste noapte, o adevărată legendă prin uimitoarea ei creație din *Capcana*. Unica activitate publică a actriței a constat în turnee de recitări la diverse unități militare şi câteva apariții în cadrul spectacolelor organizate de Serviciile Statelor Unite în Europa şi în Pacific, unde silueta ei perfectă a devenit un popular subiect de discuție printre ostaşi.

Cât despre Joseph Knight, acestuia i s-au decernat decorațiile Purple Heart şi Distinguished Service Cross pentru eroismul de care a dat dovadă pe frontul european; a trecut printr-o perioadă de lentă vindecare a rănilor grave primite în spate, la şold şi la pelvis şi a urmărilor a unsprezece luni petrecute într-un lagăr de prizonieri din Germania. Se vorbeşte că Knight se apropie cu paşi repezi de normalizarea stării de sănătate, deşi efectele combinate ale şoldului fracturat şi ale rănilor pelvice îi provoacă dureri constante.

Knight a ținut o conferință de presă la studiourile Monarch ale lui Oscar Freund pentru a-şi prezenta scenariul noului film, scris de el însuşi în perioada convalescenței, şi pe care urmează să-l regizeze şi să-l producă tot el.

„Am vrut să scriu un film despre război, a declarat el. Şi am dorit ca actrița principală să fie Kate. Dar amândouă aceste dorințe au ridicat probleme. Nu eram sigur că pot scrie cu obiectivitate despre război la atât de puțin timp după întoarcerea acasă. Şi nu eram sigur dacă, în calitate de cineast, pot fi obiectiv în ceea ce o priveşte pe Kate. Am lucrat mult la acest scenariu şi sunt foarte emoționat."

Scenariul este axat pe efectele războiului asupra marii iubiri a unei tinere tipic americane. Când bărbatul pe care-l iubeşte pleacă pe front, ea îşi imaginează că, dacă se va întoarce teafăr, îşi vor relua viața în doi din punctul în care au întrerupt-o. Dar scenariul inteligent al lui Knight înfățişează ceea ce învață acum mulți americani — că viața după război nu mai poate fi aceeaşi

care a fost înainte.

În ce o priveşte pe Kate Hamilton, aceasta şi-a exprimat bucuria şi nerăbdarea în faţa perspectivei de a lucra din nou împreună cu soţul ei.

„L-am văzut lucrând timp de aproape un an câte douăsprezece ore pe zi la scenariul acesta, ne-a declarat ea. Când în sfârşit l-am putut citi, am fost răscolită. Consider un privilegiu să pot lucra din nou cu el. Îl iubesc ca soţ şi îl respect ca cineast."

Filmul are un rol consistent pentru actorul principal — care se presupune că va fi Samuel Raines — şi încă un rol important pentru o altă actriţă. Se poate prevedea că fiecare actriţă din Hollywood o să se bată pentru acest rol. Succes la vânătoare, doamnelor!

Bryant Hayes lăsă ziarul din mână şi rămase cu ochii aţintiţi pe pajiştea povârnită din faţa reşedinţei sale din Bel Air. Hayes nu era un om fericit, şi reîntoarcerea lui Joseph Knight în cinematografie, în acest anume moment şi cu acest anume scenariu, nu era o veste bună nici pentru Hayes nici pentru studiourile Continental.

Cu patru ani în urmă, Hayes primise o lovitură teribilă cu *Capcana de catifea*. Convins că Joseph Knight făcuse o greşeală capitală înlocuind-o pe şlefuita Eve Sinclair cu o amatoare, Hayes lansase cel mai bun film al său — o dramă de epocă, încărcată, în stilul clasic Continental — concurând cu Capcana.

Înghiţise un hap la casele de bilete pentru că Knight, asemenea unui scamator, care scoate un iepuraş dintr-o pălărie, făcuse din *Capcana* un film clasic şi, totodată, o transformase pe Kate Hamilton într-o mare vedetă. O întorsătură cu totul imprevizibilă, dar aceasta se produsese şi *Capcana* câştigase opt Oscar-uri, făcându-i încă o dată de ruşine pe Bryant Hayes şi studioul său.

Hayes aproape că se rugase ca Joseph Knight să nu se mai întoarcă viu de pe front. Nu mai voia să competiţioneze cu el.

Anii de război nu fuseseră prea favorabili studioului

Continental. Hayes încercase să se mențină la nivelul de plutire producând o serie de filme ieftine de război, menite să însoțească filmele de familie şi musicalurile. Nici unul dintre aceste filme nu câştigase vreun premiu şi prea puține dintre ele produseseră bani.

Prestigiul studioului Continental, niciodată total restabilit după dezastrul cu Iarna destinului, se afla acum la un nivel foarte coborât.

În acest an, Hayes şi scenariştii săi încropiseră un nou film voit mare, o aventură romantică, intitulată Valurile soartei. Hayes hotărâse să treacă peste orice opreliște, încărcând filmul cu nume de mari staruri şi secvențe costisitoare. Cu acest film, studioul Continental spera să —ânceapă noua eră postbelică cu o lovitură de gong şi să recupereze gloria apusă.

Dar acum, Joseph Knight era din nou pe tapet. Şi fiecare film al lui Knight părea să fie o copită dată studiourilor Continental şi lui Bryant Hayes personal.

În timp ce Hayes depăna aceste gânduri sumbre, sună telefonul. Era New York-ul.

— Bryant, ce mai faci? Arnold la telefon.

Arnold Speck, ultima voce din lume pe care Hayes ar fi dorit s-o audă acum.

— Bună, Arnold.

— Ai citit ziarele?

— Da. În legătură cu ce?

— Cu Joe Knight.

Urmă o pauză. Hayes ştia prea bine de ce suna Speck. Acesta n-ar fi dat niciodată un telefon decât ca să-l chinuiască pe Hayes cu problema bugetului.

— Mă gândesc la balanța noastră de cheltuieli pe anul ăsta, urmă Speck. Le-am depăşit serios cu *Valurile soartei*. Aş fi foarte supărat dacă am pierde banii şi cu filmul ăsta.

Hayes oftă. Dacă *Valurile soartei* ar fi fost înfrânt de noua producție a lui Knight şi ar fi adus pierderi, ar fi fost ultima picătură care ar fi făcut să se reverse paharul lui

Hayes ca preşedinte al studiourilor Continental Pictures.

— Nu cred că există vreo pricină de alarmare, Arnold, răspunse el. *Valurile soartei* o să fie un mare succes. Simt lucrul ăsta. Nu avem motive să ne îngrijorăm de noul proiect al lui Knight. Nu are cum să-l termine până la difuzarea de Crăciun. Şi chiar dacă îl termină, îi răsturnăm noi găleata. Sunt convins.

— Poți să asiguri lucrul ăsta?

Era clasicul ultimatum al lui Speck. Hayes oftă din nou.

— Nimic nu poate fi absolut sigur. Ştii lucrul ăsta, Arnold. Noi facem tot ce se poate face. Avem un film mare. Ar trebui să ne aducă o grămadă de bani.

Urmă o altă pauză de tăcere, încărcată de amenințări. Era unul din trucurile lui Speck, tăcerea prevestitoare de rele.

— Mă rog, aşa cum spui tu, Bryant, nimic nu e sigur, continuă el în cele din urmă. Mai ales în afacerile noastre.

„Te referi la slujba mea" Asta subînțelegea Hayes din vocea onctuoasă a lui Speck. Telefonul acesta constituia un ultimatum. Ori neutralizezi impactul negativ pe care l-ar putea avea noul film al lui Joseph Knight asupra încasărilor studioului Continental, ori s-a zis cu slujba ta de preşedinte al studioului.

De cinci ani încoace, de la dezastrul provocat de Iarna destinului, Bryant Hayes făcea acrobații pe o sârmă bine întinsă, în permanență muşcat şi torturat de Speck, a cărui influență în consiliul de administrație din New York crescuse pe măsură ce puterea lui Hayes în Hollywood intrase în declin.

Acum Speck strângea coarda şi mai tare. Nu exista nici un viitor.

— Nu te îngrijora, Arnold. Le tăiem noi macaroana. Găsesc eu o cale.

— Mă bucur să aud lucrul ăsta, Bryant. Dar faptele spun mai mult decât vorbele.

— Mă gândesc într-adevăr... Dar înainte de a-şi încheia fraza, Hayes îşi dădu seama că Speck închisese telefonul.

Furios, trânti şi el receptorul în furcă. Venise momentul adevărului. Trebuia neapărat să găsească o cale de a-l submina pe Knight, şi încă anul ăsta.

Dar cum?

Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a recupera faima studioului în aceşti patru ani, de când *Capcana de catifea* o lansase pe Kate Hamilton ca un mare star.

Şi anticipase revenirea lui Knight, încercând să găsească arme potrivite împotriva acestuia şi a soției lui.

Dar până acum dăduse greş.

Când Knight plecase pe front, Hayes angajase detectivi care să urmărească fiecare mişcare a lui Kate. Rapoartele detectivilor fuseseră demoralizatoare.

În timpul celor patru ani de absență a lui Joseph Knight, soția lui dusese o viață de călugăriță, stând mai mult acasă când nu făcea muncă de război şi întâlnindu-se doar cu un grup restrâns de prieteni, printre care se număra Oscar Freund şi câțiva alți executivi de la studiourile Monarch. Mai lua masa şi se plimba mult cu un prieten foarte ciudat, un scenarist decăzut din Hollywood, pe nume Norman Webb.

De când se întorsese Joseph Knight din război, Kate se dedicase, neobosită, convalescenței şi însănătoşirii lui, stându-i alături cu o râvnă religioasă. Nici acum şi nici în timpul absenței soțului ei nu vădise nici cea mai vagă urmă de infidelitate. Era o soție model — specie de mult stinsă în Hollywood.

Şi azi, viața cuplului Knight era exemplară. Trăiau ca o pereche de soți liniştiți, într-o locuință modestă dintre dealuri. Nu se duceau la petreceri, nu aveau activități extraconjugale, nu se dedau la alcool sau la droguri. Contraziceau întru totul stilul hollywoodian.

Dar acum miza era foarte ridicată. Hayes trebuia să găsească neapărat ceva, o cale de a-l împunge pe Knight,

de a-i zădărnici planurile pentru noul film. Le ceruse detectivilor să-şi intensifice eforturile, să investigheze fiecare persoană care venea în contact cu soții Knight, pentru a descoperi o verigă slabă ce ar fi putut fi utilizată împotriva lor.

Hayes nu putea decât să spere. Finalitatea din vocea lui Speck la telefon era de neconfundat, ca şi amenințarea din felul în care trântise receptorul. Speck mirosea sânge.

întreaga carieră a lui Bryant Hayes era în joc. Hollywood-ul nu era îndeajuns de mare încât să-i cuprindă şi pe el şi pe Joseph Knight. Hayes trebuia sau să-l dărâme pe Knight, sau să-şi piardă existența, nu exista cale de mijloc.

Kate cunoştea acum un fel nou de fericire, diferită de bucuria năucitoare pe care o trăise la începutul idilei ei nebuneşti cu Joe Knight, dar nu mai puțin frumoasă.

Primul lucru pe care-l observase la întoarcerea lui Joe era cât de mult slăbise. Părea alt om decât cel cu care se căsătorise. Arăta foarte înalt, emaciat, oarecum interiorizat.

Joe Knight pe care-l cunoscuse ea fusese clădit ca un atlet profesionist, înălțimea lui fiind mascată de forța musculară a corpului, iar ochii fiindu-i fixați cu concentrare pe lumea exterioară. Acum, privirea lui părea îndreptată spre înăuntru, un de pulsa o misterioasă durere.

De fapt, Joe fusese serios rănit. Şoldul îi fusese sfărâmat de un şrapnel, iar la infirmeria lagărului de prizonieri din Germania nu i se aplicase, decât un tratament su perficial.

În prima lună de la întoarcerea acasă, suferise o operație grea, complicată. După patru luni, urmase o a doua intervenție chirurgicală, şi de la aceste operații rămăsese cu dureri sfredelitoare. Trebuia să înghită de trei ori pe zi nişte tablete analgezice şi, în ciuda puterii lor clinice, ochii lui oglindeau încă expresia unei crunte suferințe fizice.

Dar în fața lui Kate n-ar fi admis în ruptul capului că e stăpânit de dureri:

— Doar o uşoară rigiditate în zilele ploioase, o asigura el, ca la orice veteran de război, adăuga cu un zâmbet.

Cu aceeaşi îndărătnicie, refuza să vorbească despre cele peste zece luni petrecute în lagărul nazist.

— A fost plicticos, se rezuma să spună. Singurul lucru care mă dispera era depărtarea de tine.

Se simțea deprimat pentru că operațiile îl împiedicau să facă dragoste cu Kate. Ca orice om normal, ar fi vrut să recupereze cu frumoasa lui soție tot timpul pierdut.

Dar exista şi un sentiment mai profund. De parcă acum, când privise moartea în ochi, Joe îşi dăduse seama că nu era nemuritor, că existau în lume forțe negre mai puternice decât el. Îşi dădea seama că trebuia să profite la maximum de timpul pe care-l petrecea cu Kate, pentru că timpul nu e nelimitat, aşa cum i se păruse la început când o cunoscuse şi se căsătorise cu ea.

Când, în cele din urmă, reuşi să facă dragoste, Kate simți câtă nevoie avea de ea. Ca şi cum, absența ei fusese o rană la fel de dureroasă ca şi celelalte.

Exista o nouă intimitate în dezmierdările lui, nu mai puțin excitantă decât înainte, dar diferită. De unde pe vremuri pur şi simplu o dobora pe Kate, transportând-o pe culmi de senzualitate care o lăsau amețită de plăcere, acum părea să sondeze în ea, în căutarea a ceva mai spiritual, şi să dea mai mult din el însuşi decât altădată, în felul lui de a face dragoste, exista acum mai multă mortalitate decât înainte. De parcă moartea, un spectru cândva alungat de dragoste, făcea acum parte din viața lui şi nu mai putea fi ignorată, ceea ce adăuga o aură stranie iubirii.

Lucrul acesta nu o alarma pe Kate, care îşi dăduse seama că, în pofida tuturor suferințelor, dragostea lui Joe nu se diminuase. Şi, acum când îi alina durerea cu trupul ei ca şi cu iubirea ei, Kate simțea mai adânc

legătura lor maritală. Când Joe plecase pe front, Kate îi fusese soție doar de două luni. Acum exista o legătură eternă, aproape cosmică, unindu-l cu ea.

În timpul convalescenței, Joe păruse să se îndoiască de el însuşi în chipuri pe care nu i le mărturisise. Durerea care-l secătuia, împreună cu neputința de a face dragoste, arunca o umbră asupra personalității sale. Iar maşina de bârfe a Hollywood-ului înrăutățea lucrurile: circulau numeroase zvonuri că rănile lui Joe Knight îi subminaseră energia creatoare şi puseseră capăt carierei lui de cineast major.

Poate că din această pricină, Joe se zvârlise în noul lui scenariu cu o concentrare obsesivă. Zi de zi, săptămână de săptămână, îşi împărțise timpul între ceasurile lungi în fața maşinii de scris şi răstimpuri de tăcere, petrecute singur în curtea din spate a casei, cu ochii ațintiți asupra dealurilor, în timp ce mintea îi frământa problemele ridicate de noul proiect.

Kate îi respecta intimitatea, ştiind că se lupta cu el însuşi în aceeaşi măsură ca şi cu noul film, şi în dimineața însorită când Joe se ridică de la maşina de scris spunându-i că scenariul fusese terminat, citise în ochii lui că era un succes.

Ea a fost prima care l-a citit şi şi-a dat seama pe loc că încrederea lui era mai mult decât justificată. Scenariul i se părea magnific. Descriind despărțirea a doi tineri îndrăgostiți, separați de război, şi imprevizibilul viitor care urmează — un viitor cu urmări tragice — povestea lui Joe comunica ceva esențial despre război şi despre ciudata intimitate dintre iubire şi violență.

Când Joe o anunță că scrisese rolul actriței principale pentru ea Kate se simți alarmată. Nu mai apăruse de patru ani în fața camerei de filmat, iar înainte de *Capcana de catifea* fusese o simplă începătoare. S-ar fi spus că unica ei experiență actoricească fusese la fel de labilă ca şi primele ei săptămâni de căsătorie cu Joe, înainte ca războiul să-i fi despărțit.

Dar ştia că nu-l putea refuza. Redactarea scenariului îl readusese pe jumătate îndărăt la viață. Restul îl va face filmul însuşi — şi ea. Dacă poseda într-adevăr măiestria şi adâncimea artistică necesare interpretării noului rol atunci îşi va da toată silința, de dragul lui Joe.

Nici un moment bucuria noului proiect nu-i eclipsa teama de a reapărea în fața aparatului de filmat. Dar aşa cum Joe se întorcea la viața de profesionist, întocmai trebuia să procedeze şi Kate. Războiul lui Joe se isprăvise, ca şi cel al ei. În sfârşit, erau din nou împreună. Venise timpul să-şi reînceapă viața.

Într-o cafenea modestă, un bărbat citea, neobservat de ceilalți clienți, articolul din Daily Variety despre noul film. Articolul era însoțit de o fotografie a lui Joe Knight cu Kate Hamilton.

În afara ferestrelor cafenelei, traficul străzii se desfăşura silențios, în fața bărbatului se găsea o ceaşcă de cafea şi o gogoaşă pe jumătate mâncată. O țigară de care uitase fumega în scrumiera de metal de pe tejghea.

Dădu din cap în timp ce citi partea din articol care vorbea despre rănile lui Knight. Ştia ce înseamnă acest lucru pentru că şi el îşi avusese porția lui de răni, un suvenir de la Guadalcana. Şi el era veteran.

Acum citi cele declarate de Kate reporterilor:

Îl iubesc ca soț şi îl respect ca cineast...

Omul zâmbi, răsfrângându-şi buzele ironic.

— Care vasăzică ai luat-o de la capăt, puicuțo, şopti el. Ți s-a întors omu' şi eşti gata să-ți reiei cariera. Binee...

Cu patru ani în urmă, urmărise cu interes uluitoarea ascensiune a lui Kate. O văzuse de vreo douăsprezece ori în *Capcana de catifea*, apreciindu-i talentul ca şi pe cel al noului ei soț.

Dar nu făcuse nici o mişcare. Aşteptase să vadă cum va evolua cariera ei. Nu voia să acționeze până ce Kate nu avea să ajungă un star cu faimă stabilă, o celebritate.

Pe urmă intervenise războiul şi se văzuse silit să-şi

amâne planurile. Servise patru ani în marină, ani grei, înspăimântători. Se întorsese din război gata de orice.

Gata pentru Kate...

Îi aruncă o ultimă privire feței frumoase din fotografie. Cât de fermecătoare arăta... Dar asta făcea Hollywood-ul din oameni, în realitate, nu era decât Kate, încă soția lui.

— A sosit momentul Katie, fetițo. Vin la tine, murmură el.

Aruncând o monedă pe tejghea, Quentin Flowers se ridică, lăsându-şi țigara să se consume singură în scrumieră. Împinse uşa cafenelei şi ieşi în soarele de pe bulevardul Santa Monica, din Hollywood, California.

CAPITOLUL 2

Eve Sinclair se deşteptă, singură.

Camera era cufundată în umbră. Nu ştia dacă era zi sau noapte. Mintea îi era pustie, golită de orice amintire din cauza cantității mari de alcool pe care o consumase cu o seară înainte şi a vieții pe care o dusese în ultimii doi ani. O viață ale cărei culori urâte fuseseră pictate de băutură, de droguri, de o sumedenie de bărbați anonimi, lipsiți de chip, de coşmarul care o împinsese la o mie de mile de persoana ei mândră de altădată.

Zăcea pe canapeaua din living room-ul vilei ei din Malibu. Auzea valurile oceanului, afară, mugind neîncetat şi sinistru. Deschise ochii cu o fluturare speriată a pleoapelor. O clipă, se uită fix în față, ca un animal în zorii preistoriei privind în beznă, ca la un lucru total opac, lipsit de noimă.

Pe urmă îşi reveni îndeajuns încât să ştie cine era.

Confuzia făcu loc urii. Lumea îşi dezvăluia din nou fața familiară, hidoasă şi lipsită de speranță, zdrobitoarea durere de cap, pricinuită de mahmureală, îi alungă amorțeala, vătuirea ca de câlți a simțurilor.

Se ridică şi se îndreptă împleticindu-se spre sala de baie, izbindu-se de scaune, de canapele, de mesele presărate cu pahare în care zăceau resturi de alcool. Deschise dulăpiorul de medicamente din baie, fără să fi aprins lumina, şi scoase dintr-un tub patru tablete de aspirină. Apa proaspătă de la robinet avea, pe limba ei, gust de baltă noroioasă, atât de degerate îi erau papilele gustative.

Continuând să nu se privească în oglindă- faţa ei devenise în ultimii câţiva ani o apariţie pe care o suporta din ce în ce mai greu — aşteptă să vadă dacă nu va vomita aspirinele.

Spre plăcuta ei surpriză, stomacul le acceptă. Cumpăni o secundă înainte de a se adăuga şi o pastilă de benzedrină, nişte antacid şi apoi îşi târşâi paşii spre bucătărie.

Aici domnea o adevărată harababură, îi dăduse liber femeii de serviciu aproape toată săptămâna trecută, preferând să fie lăsată să bea în pace. Când turnă boabele de cafea în râşniţa mecanică, degetele îi tremurară, refuzând s-o ajute. Izbuti să arunce la gunoi câteva sticle goale de bere şi de alte băuturi şi resturile de mâncare de pe rafturi. Pe urmă, cu puterile sleite, se întoarse în living room să fumeze o ţigară şi să aştepte să se filtreze cafeaua şi benzedrina să-şi facă efectul.

Se uită de jur împrejur prin cameră cu ochii rătăciţi. Efectiv nu-şi putea aminti dacă îşi petrecuse noaptea trecută cu un bărbat sau nu. Erau semne că fuseseră prezenţi mai mulţi băutori. Scrumierele erau pline de mucuri de mărci diferite. Pernele erau aruncate alandala. Oare îşi dăruise carnea unui străin pe canapeaua din faţa şemineului? Sau chiar pe podea?

Nu ştia. Dacă fusese cineva, evident plecase, oricine ar fi fost.

La acest gând, Eve fu străbătută de un fior de singurătate. O frântură de clipă se simţi mică şi speriată, era ca o fetiţă care plânge, fără lacrimi, după o alinare pe

care nu o poate căpăta; privea la fumul de țigară care se despletea dintre nişte degete străine, ce nu-i aparțineau.

Degetele îi tremurau atât de violent, încât Eve întinse mâna după sticla cea mai apropiată, turnă într-un pahar ceva ce părea a fi whisky şi-l dădu pe gât dintr-o înghițitură, închise ochii şi simți licoarea încălzindu-i măruntaiele. O chinuia o durere de cap cumplită. Dar aceasta nu era nimic în comparație cu durerea din sufletul ei, pe care numeroasele sedative ar fi trebuit s-o domolească.

Şedea pe canapea, ascultând bubuitul fără de astâmpăr al valurilor şi aşteptând ca tremurul să-i înceteze. Reintră în obişnuita ei disciplină matinală: efortul de a nu se gândi, de a nu-şi aminti.

În ultimi patru ani, Eve Sinclair îşi pierduse faima de vedetă pe care şi-o dobândise cu atâta strădanie şi căzuse în uitare. Coşmarul Hollywood-ului care-i înghițise, de-a lungul anilor, pe atâția dintre prietenii şi duşmanii ei, o consumase în cele din urmă şi pe ea. Se scufundase.

Mulțumită lui Joseph Knight şi filmului *Capcana de catifea*.

Film care adunase opt premii ale Academiei, inclusiv pe acela pentru cel mai bun film al anului. Iar Knight primise un Oscar pentru cea mai bună regie.

Kate Hamilton, ingenua care preluase rolul principal al lui Eve şi se căsătorise cu Joseph Knight primise Oscar-ul pentru cea mai bună actriță.

În corul de slăvi înălțate filmului, lui Knight şi lui Kate — considerată, după un singur film, a fi cea mai mare actriță din America — Eve Sinclair fusese dată uitării. Toanele ei din timpul filmării şi concedierea ei de către Joseph Knight deveniseră istorie antică.

Nimeni din Hollywood nu s-a mai gândit la Eve Sinclair după ce Kate i-a luat locul. Aşadar nimeni, în afară de Eve şi de agentul ei, nu a mai observat că, din momentul în care fusese concediată de Knight, rolurile ei secaseră.

Propriul ei studio o ignora. Nu mai existau scenarii pe care trebuia să le citească. Zi de zi, cutia ei de scrisori rămânea goală. Nimeni din studio nu-i mai răspundea la telefon, încetase să fie invitată chiar şi la cele mai neînsemnate recepții.

Tăcerea telefonului era asurzitoare. Când primele săptămâni de infern trecură, Eve începu să-şi dea seama de proporțiile nefericirii ei.

Purtarea ei puerilă şi destructivă față de Joseph Knight nu numai că îi ruinase reputația, dar făcuse să se petreacă şi ceva mai fundamental. Kate Hamilton, cu puternica ei performanță din film, instituise o nouă imagine a actriței principale, un nou stil. O imagine terestră, senzuală, tragică şi profundă, care cucerise pe dată fantezia spectatorilor. Şi care eclipsase total imaginea polişată, cerebrală, oarecum superficială a lui Eve Sinclair, transformând-o într-o relicvă.

Peste noapte, Eve Sinclair se prăbuşise. Publicul, cunoscut pentru versatilitatea şi scurta lui memorie, o uită cu repeziciune. Studiourile nu mai avură nevoie de ea. Existau destule alte actrițe, mai tinere, mai maleabile, care puteau fi modelate în ceva ce-ar semăna cu Kate Hamilton şi i-ar fura acesteia din glorie.

Datorită eforturilor herculeane depuse de agentul ei, studioul îi oferi mai târziu roluri în patru filme B, la rând. Filme siropoase, gen hoții-şi-potera, westernuri şi chiar un musical ieftin. Eve le refuză pe toate. Ştia că apariția ei într-un film de categoria B ar însemna sfârşitul ei de star major. Va trebui să aştepte să se potolească furtuna, şi apoi să încerce din nou să biruie.

Dar după ofertele din cele patru filme B, nu mai veni nici una. Eve fu lăsată afară în frig, sfârşită.

În câteva săptămâni după concedierea de către Joseph Knight, căzuse din topul de încasări al primelor zece actrițe. Şi ştia că nu-şi va mai recuceri locul.

Şi toate astea din cauza lui Joseph Knight şi a lui Kate Hamilton.

În primele luni după dezastru, Eve petrecuse ceasuri lungi în această cameră, plănuind cum să-şi recupereze pierderile. Se gândise la fiecare executiv de studio sau la fiecare star care-i datora o favoare. Se gândi la fiecare unghi, la fiecare lucru dubios, necinstit, chiar primejdios pe care l-ar fi putut face, pentru a recâştiga măcar o parte din ceea ce pierduse.

Dar în zadar. Toate armele ei ascunse se dovedeau inutile. Nu mai existau producători pe care să-i seducă, regizori pe care să-i ademenească, scenarişti străluciți cărora să le ofere farmecele ei în schimbul unui scenariu ajustat la posibilitățile ei. Hollywood-ul îi întorsese spatele lui colectiv.

Şi asta tot din pricina faptului incredibil, nebunesc, că joseph Knight îi picurase în inimă otrava lui, făcând-o să-şi piardă controlul de fier asupra propriei cariere, într-un moment dezastruos şi iremediabil.

Şi când înțelese întregul adevăr, Eve începuse să bea. Alcoolul era un antidot prețios împotriva durerii insuportabile care o asalta în fiecare moment, împotriva disperării care-i clocotea în vene.

Curând începu să îmbine alcoolul cu alte droguri şi să-şi dea seama că giulgiul care o despărțea de realitate devenea tot mai gros. Încetă să se mai gândească la cariera ei. Nu se mai gândea decât cum să-şi omoare fiecare zi până la căderea serii.

Găsi parteneri noi de băutură. Personaje perverse, interlope, cu care bea şi se culca. După aceea nici nu-şi mai amintea chipurile lor. Măcar nu exista riscul de a da peste ei, într-o zi, la o recepție. Dar nu mai era nicăieri invitată. De fapt, toți aceştia nici nu erau cu adevărat aici, toți bărbații ăştia cu respirația duhnind de băutură, cu glasurile lor nesincere, cu mâinile, cu sexul, cu limbile lor. Eve era, de fapt, singură.

În aceasta consta esența suferinței ei — era absolut singură pe lume. O situație pe care o acceptase cu mândrie în zilele de altădată, când fusese o vedetă de

succes. Dar acum când era o ratată, o fostă, solitudinea o chinuia. Nimeni pe lume nu se sinchisea de ea. Nimeni nu-i lua în seamă durerea, disperarea, nimeni nu încerca s-o aline, nici măcar dintr-o simplă considerație umană...

Pentru prima dată Eve simțea lipsa mamei ei. Sau, mai curând, a ideii de mamă. Nu a ființei hrăpărețe, egoiste, care o ajutase să se lanseze cu atâția ani în urmă, ci a unei mame adevărate, care să-i poarte de grijă, s-o strângă la piept şi să-i şteargă lacrimile.

Sticla deveni singura ei tovărăşie. Şi această ambiguă penumbră, nici zi nici noapte, acest giulgiu care o despărțea de valuri, de coasta mării, de oameni de pe pământ — devenise elementul ei, un element care o ajuta să nu-şi vadă fața în oglindă, să nu se gândească la trecutul pierdut, sau la viitorul fără viitor.

Se legăna încă pe marginea canapelei, aşteptând să-i slăbească durerea de cap, când sună telefonul. Se târî, împleticindu-se, şi-l ridică. Era agentul ei.

— Evie, ce mai faci?

Eve zâmbi cu amărăciune simțindu-i stinghereala din voce. Ştia cât de mult decăzuse şi evita, pe cât posibil, s-o cheme, pentru că nu voia să fie martorul deznădejdii ei.

Cele câteva spectacole radiofonice sau apariții publicitare pe care reuşise să i le obțină în ultimii doi ani — angajamente pentru care se străduise de unul singur, deoarece departamentul de publicitate al studioului ei nici nu mai voia să ştie că există şi cu atât mai puțin să facă ceva pentru ea — nu dăduseră nici un rezultat. La început, Eve le refuzase.

Pe urmă, când acceptase câteva dintre ele, dezintegrarea ei era atât de vizibilă, încât toți cei interesați se gândiseră că ar fi fost mai bine să nu le fi acceptat.

Dar, în ultimele şase luni, nu mai primise nici un fel de ofertă.

Azi, agentul avea veşti pentru ea.

— Ascultă-mă, Evie, am ceva care ar putea fi foarte, foarte bun pentru tine. Foarte mare. Dar va trebui să te arăți receptivă şi deschisă la minte pentru lucrul ăsta. Nu e cazul s-o faci pe orgolioasa. Trebuie să te gândeşti la viitor. Şi lucrul ăsta poate fi începutul a ceva mare, a unei cariere cu totul noi, dacă îți vei juca bine cărțile.

— Spune odată ce este, îi ceru Eve, cu o voce răguşită.

— Am aici un scenariu. Tocmai l-am terminat de citit. Există în el un rol perfect pentru tine. Mai mult decât perfect. De fapt, nu cred că ar mai exista cineva care să poată interpreta rolul ăsta aşa cum l-ai interpreta tu — dacă-ți pui mintea cu el.

Eve se clătină în camera întunecată, ținându-şi capul cu mâna şi ascultând bubuiturile din creierul ei.

— Ce fel de rol? întrebă, încercând să-şi mascheze tremurul vocii.

— Ai să vezi. Ți-l trimit imediat. N-o să-ți vină să-ți crezi ochilor.

— Cine ți l-a oferit?

— Mă rog, e un lucru puțin mai complicat, răspunse Freddy, stânjenit. Nu e tocmai o ofertă. Ştii, încă nu s-a stabilit distribuția. Dar am aflat din surse sigure că ar fi foarte, foarte interesați ca tu să dai o probă pentru rol.

— O probă? strigă Eve, înrăutățindu-şi migrena prin propria ei vehemență. Cine vrea să dau probă? Cine îți închipui tu că sunt, Freddy? Eve Sinclair nu dă probe de film.

Urmă o pauză. Tăcerea lui Freddy era elocventă. Aştepta ca Eve să înfrunte realitatea. Gloria ei de vedetă apusese. Era cazul să caute de lucru oriunde i se oferea prilejul.

— Îmi pare rău, fetițo, spuse în cele din urmă. Asta-i tot ce pot să fac pentru tine. Adevărul este, că s-au temut să-ți ofere rolul ție de-a dreptul, pentru că sunt convinşi că ai refuza. Minția. Nimeni nu se gândise să-i ofere lui Eve rolul.

— Cine... despre ce vorbeşti?

— Mă rog... e vorba de noul film al lui Joe Knight.

Eve se făcu albă ca varul. Mâinile începură să-i tremure.

Un nou film al lui Knight! Şi era interesat să o aibă pe ea în rolul principal! Să fi fost posibil? Să fi avut Knight ideea nebunească de a-i reînvia cariera, cariera pe care i-o distrusese el?

— Cred că glumeşti, spuse ea străduindu-se să zâmbească. Asta ar fi o mană cerească pentru presa de scandal: Eve Sinclair, vedeta noului film al lui Joseph Knight.

În ciuda ironiei ei, Eve era teribil de excitată. Degetele îi deveniseră reci pe receptor.

Urmă o tăcere stânjenitoare pe fir.

— Uite ce-i, drăguțo, spuse Freddy în cele din urmă, nu-i tocmai rolul principal.

Fața lui Eve se lungi, într-o clipă trecu de la excitare la deprimare. La ce umilințe aveau de gând să o mai supună? Oare nu exista nici o limită la chinul pe care i-l impunea Joseph Knight?

La celălalt capăt al firului, Freddy îşi muşca buzele de consternare. Crezuse că Eve ştia de distribuirea lui Kate Hamilton în rolul principal din noul film al lui Knight. Dar acum îşi dădu seama că Eve nu auzise de acest lucru, pentru că încetase să mai citească presa cinematografică şi pentru că nimeni nu ar fi îndrăznit să-i vorbească despre noul triumf al lui Kate Hamilton.

— Cine-i actrița principală? întrebă Eve.

— Mă rog, Kate Hamilton. Dar draga mea, crede-mă, rolul acesta secundar e mai tare decât cel principal. E un rol mare, foarte mare. Crede-mă.

— Şi nu-mi oferă rolul? îmi oferă o probă?

— Cum să-ți spun... De fapt nu-l oferă. Dar eu pot să-l obțin. Sunt convins că-l pot obține. Din momentul în care or să înțeleagă ce înțeleg eu... vreau să spun că nimeni nu l-ar putea interpreta ca tine...

Eve simți că se învârteşte camera cu ea. Avea senzația că o să leşine. Cum, se întreba ea, cum putuse viața ei mândră să se lase redusă la o asemenea degradare? Nu-i ofereau nici măcar o probă.

Freddy pusese mâna pe scenariu şi se gândise că ea ar putea face bine față la o probă, dacă el i-ar cerşi în genunchi lui Knight să o admită. Ce farsă! Cu câțiva ani în urmă, Eve Sinclair fusese pe culmile Hollywood-ului, iar azi ar fi trebuit să se târască în genunchi tocmai în fața omului care o răsturnase de pe aceste culmi, să-l implore să-i admită o probă pentru un rol secundar în filmul a cărui vedetă era fata ce-i luase, cu patru ani în urmă, locul şi contribuise la prăbuşirea carierei ei.

Eve întinse mâna după sticla de whisky. Nu avea un pahar la îndemână, va trebui să bea direct din sticlă, dar şovăi.

Rotiţele se învârteau în mintea ei, ruginite dar încă eficiente. Mai avusese ea şi înainte momente grele în carieră şi folosise perfidia unui criminal şi talentul ei de vedetă pentru a se salva.

Dar atât de jos ca acum nu decăzuse niciodată. Până în această clipă fusese convinsă că e complet pierdută.

Dar iată că mai exista o şansă. Iar Eve Sinclair petrecuse douăzeci de ani învăţând să nu lase niciodată să-i scape vreo şansă. Chiar dacă nu mai era femeia sau starul care fusese cândva, era încă Eve Sinclair. Era o luptătoare şi o actriţă înnăscută.

Lăsă sticla din mână.

— Ai scenariul? întrebă.

— Aici lângă mine. Aşteaptă să-l...

— Trimite-mi-l imediat. Printr-un curier. Să-mi sosească până în douăzeci de minute.

Nu mai ascultă răspunsul entuziasmat al lui Freddy. Închise încet receptorul.

Îşi dădea seama că e o ocazie crucială. Dar mai mult de atât, vedea în asta o justiţie iminentă. Mâna ironică a destinului făcea ca drumul ei să se încrucişeze pentru a doua oară cu acela al lui Joseph Knight. Knight era omul care o ruinase şi acum i se oferea şansa de a se salva prin el. Bună sau rea, şansa aceasta nu se ivise întâmplător. Era mâna destinului.

Întâmplarea îi bătea la uşă, poate pentru ultima oară. Eve avea să-i deschidă uşa.

CAPITOLUL 3

Joseph Knight aştepta, împreună cu Kate şi cu Larry Walsh, producătorul executiv, când Eve Sinclair sosi punctual, la opt dimineaţa, pentru proba de ecran.

Mulți dintre cei prezenți se aşteptau la erupții vulcanice în această dimineață. Puțini reuşeau să creadă că Joseph Knight îi ceruse lui Eve Sinclair să dea o probă pentru noul lui film. Faptul că o concediase la ultimul film o anihilase pe Eve şi ca om şi ca actriță şi, în acelaşi timp, făcuse o legendă din Kate Hamilton.

Iar Kate deținea rolul principal în acest film, în timp ce Eve, dacă proba ei va fi corespunzătoare, va juca, pentru prima dată în cariera sa, într-un rol secundar.

Aşa încât toate elementele convergeau spre explozia anului. Directorul de distribuție, tehnicienii, oamenii de la sunet şi lumină stăteau ca pe ace. Până şi Joe, Larry Walsh şi chiar Kate nu ştiau la ce să se aştepte.

Dar s-a dovedit că îngrijorările erau neîntemeiate. Eve a păşit liniştită şi umilă pe platou, aproape ca o figurantă, aşteptând să i se spună ce trebuie să facă. Purta un impermeabil şi eşarfă. Când îşi scoase ochelarii negri, toată lumea putu să vadă pe fața ei ravagiile alcolului şi ale drogurilor. Strălucirea de tinerețe şi de prospețime care-i fusese caracteristică, pierise. Arăta uzată, aproape dărâmată.

Dar avea o expresie hotărâtă şi onestă care-i impresiona pe toți. Părea să fie conştientă că rolul secundar creat de Joseph Knight era o mană cerească pentru ea şi, totodată, o provocare. Desigur nu avea să reînvie cariera ei de star. Aceasta apusese pentru totdeauna. Dar îi oferea o ultimă şansă de a dovedi că era o profesionistă şi că avea încă un viitor în fața ei...

Se duse drept la Joseph Knight şi-i întinse mâna.

— Nu-mi datorezi acest lucru, îi spuse. Ştiu ce favoare mare îmi faci. Mulțumesc.

Joe îi strânse mâna.

— Nu e vorba de nici o favoare, replică el. Ai citit scenariul. Am nevoie de cineva special pentru rolul ăsta. Şi cred că poți fi acest cineva special.

— Spune-i cum vrei, zâmbi Eve. Vreau să ştii că îți sunt recunoscătoare. M-am purtat ca un copil năzuros la

Capcana de catifea şi aproape că ți-am ruinat filmul. Nici o actriță nu are dreptul să se comporte astfel. Dacă hotărăşti să mă foloseşti în filmul ăsta, promit să mă port ca o persoană matură.

Apoi se întoarse spre Kate şi-i strânse mâna.

— Noi două nu ne-am cunoscut cu adevărat, dar sunt o mare admiratoare a dumitale.

— E o apreciere reciprocă, răspunse Kate.

Fusese pe punctul de a adăuga că o adorase pe Eve Sinclair toată copilăria ei, dar se opri la timp. Nu voia să-i amintească lui Eve de trecerea anilor, sau de fosta ei carieră de vedetă.

— Sunteți o mare actriță, domnişoară Sinclair, urmă ea.

— Spune-mi Eve. Sper că nu te simți prost şi că nu eşti stingherită că te-ai lansat cu rolul meu din *Capcana de catifea*. Crede-mă, ai dat acestui rol o strălucire pe care eu nu i-aş fi putut-o da — oricât m-aş fi străduit. Ai o calitate specială pe care noi, muritorii de rând, nu o vom deține niciodată. Şi aceasta e vizibilă pe ecran, Ai o mare carieră înaintea dumitale. M-ar bucura să fiu şi eu o mică parte din filmul dumitale. Râse. Nu găseşti că e o ironie? Acum patru ani dumneata erai o mică parte din filmul meu, şi acum încerc să fiu eu din al dumitale. Cântarul s-a înclinat de cealaltă parte. Dar trebuie să recunosc că s-a înclinat de partea justă. Lucrurile sunt aşa cum trebuie să fie. Kate nu ştia ce să răspundă. Atâta umilință, din partea unei vedete de asemenea talie, îi luase graiul. După ce fu machiată, Eve îl ascultă pe Joseph Knight explicându-i rolul. Dacă Joe avusese unele rezerve să se găsească în preajma lui Eve, acestea se dovediră inutile. Eve îi asculta vorbele cu mare atenție şi cu respect.

— Rolul e foarte important, insistă el, după cum cred că ți-ai dat seama din lectura scenariului.

Eve încuviință din cap. Filmul înfățişa efectele războiului asupra unei fete care se îndrăgosteşte de un

tânăr sărac pe care familia ei îl respinge. Chiar în clipa când fata luase hotărârea să-şi părăsească familia pentru dragostea ei, intervine războiul şi iubitul se înrolează în armată. După plecarea lui, descoperă că este însărcinată. Păstrează copilul, în speranța că tatăl acestuia se va întoarce la ea. Dar când revine de pe front, o intervenție din partea celei mai bune prietene a ei îl convinge pe erou că pruncul nu este al lui. Scârbit, pleacă fără să-şi revadă iubita. Nu se vor mai întâlni niciodată, în retrospectivă, scena de despărțire de pe peronul gării, când tânărul a plecat pe front, rămâne prezentă în amintirea amândurora ca ultima lor întâlnire, pe care o revăd în final.

Rolul lui Eve era cel al prietenei eroinei, o prietenă care-i invidiase iubirea şi care, la rândul ei, se îndrăgostise în taină de erou. Această prietenă îi desparte pentru totdeauna, împiedicându-l, cu perversitate, pe erou să afle că el e tatăl copilului şi că iubita l-a aşteptat cu credință în tot timpul absenței sale.

— Tu vei fi prietena eroinei, îi spuse Knight. Mai mult de-atât, eşti ca o soră pentru ea. Ați crescut împreună. V-ați povestit totul una celeilalte — sau aproape totul — încă de când erați două fetițe. V-ați povestit, desigur, despre băieți şi despre prima iubire. Dar acum lucrurile se schimbă. Din momentul în care a intrat eroul în tablou, relațiile dintre voi două s-au încordat. Ai început să te analizezi şi ai constatat că năzuințele tale romantice intră în conflict cu cele ale prietenei tale. Un fapt pe care trebuie să-l ascunzi de ea prin orice mijloc. Esența caracterului tău este subterfugiul, în inima ta s-a petrecut o prefacere pe care trebuie s-o ascunzi, făcând-o pe eroină să creadă — ca şi publicul — că eşti aceeaşi dintotdeauna. Conflictul din tine te macină, dar trebuie să ascunzi şi acest lucru, până când eşti pregătită să laşi publicul să afle.

Eve ascultă cu atenție. Citise scenariul şi ştia cât de capital era acest rol al celei mai bune prietene. Când

eroul o face pe eroină să-şi piardă capul, nimeni nu-şi dă seama că prietena cea mai bună — numită Susan în scenariu, s-a îndrăgostit la rândul ei de acelaşi bărbat.

Rolul lui Susan era clasic. O prietenă loială, devotată, până când dragostea îi otrăveşte prietenia. Minciuna ei schimbă destinele celorlalte personaje şi împiedică sfârşitul fericit care ar fi fost atât de aproape la întoarcerea eroului de pe front.

Eve simțea ațâțarea lui Joseph Knight în timp ce-i descria rolul.

— Pe parcursul întregului film, ascunzi motivația reală a comportării tale. O ascunzi chiar şi de tine însăți, pentru că nu poți înfrunta propria ta tentație de a-ți trăda prietena. Şi totuşi laşi să-ți scape câteva foarte subtile indicii asupra conflictului care te sapă, astfel încât, în momentul revelației, spectatorul să înțeleagă.

Eve aproba totul, respectuos. Citise multe scenarii în viața ei şi îşi putea da seama când unul era cu adevărat bun. Ştia că Joseph Knight se depăşise pe sine când crease rolul lui Susan, ca o contracarare a eroinei.

Şi totuşi nu era un rol vedetă.

Lui Joseph Knight îi venea să zâmbească acum, comparând obedienta lui Eve cu comportamentul ei de acum patru ani, când mimase cu sarcasm supunerea, numai pentru a ignora toate indicațiile lui de îndată ce se găsea în fața camerei de filmat. Dar acum înțelegea că era altceva. Şi într-adevăr era.

Nimeni nu avea să uite vreodată ce s-a întâmplat în acea dimineață, pe platoul 7 de la studiourile Monarch. Eve Sinclair ieşi din cabină îmbrăcată şi machiată, pregătită să arate ca o fată drăguță dar comună dintr-un orăşel de provincie, întreaga ei înfățişare exprima simplitate, integritate, o discretă bună dispoziție.

Machiiorii, care timp de zece ani se străduiseră să o facă pe Eve să arate mai senzuală, mai voluptuoasă decât era în realitate, acum căutaseră efectul opus, o făcuseră să arate simplă, prietenoasă, sociabilă.

În interpretarea ei în fața camerei, Eve făcu uz de o mare măiestrie actoricească, în fiecare scenă era senzațională. Cu prietena ei — interpretată de Kate, era veselă, tandră, naturală. Vădea o intimitate adâncită de mulți ani de prietenie, o intimitate care se manifesta printr-o mie de semne de afecțiune şi de familiaritate.

Cu eroul, interpretat la probă de Joseph Knight, era amabilă şi spirituală. Totuşi, în anumite foarte vagi priviri şi aluzii, se putea vedea că nu era chiar atât de indiferentă față de acesta pe cât să se înțeleagă, îndărătul gesturilor ei se furişa un soi de umbră, o taină care se desprindea cu o notă de grație muzicală chiar din surâsul şi din râsul ei.

Interpretarea ei a fost un adevărat tur de forță, care i-a lăsat pe toți cu răsuflarea tăiată.

Curând o puternică interdependență se născu între ea şi Kate în timp ce îşi citeau scenele împreună. Kate se simțea mai stârnită ca oricând. Interpretarea lui Eve o făcea să scoată la suprafață ce avea mai bun în ea şi-i adâncea înțelegerea personajului.

La sfârşitul probei, care ținuse aproape două ore, Kate luă o hotărâre. Îl chemă deoparte pe Joe şi-i mărturisi părerea ei:

— Eu n-am căderea să-ți spun ce să faci. Dar cred că ar trebui s- o distribui în rol. Pur şi simplu, trebuie. O să facă precis ceva măreț din filmul tău. Şi eu o să joc mai bine alături de ea. E genială. Aş vrea să mă pot molipsi şi eu de la ea.

Joe părea mulțumit.

— O să mă gândesc la ce mi-ai spus, făgădui el.

După aceea se duse să se consulte cu regizorul de imagine, Wayne Prater.

— Joe, i se adresă acesta. Eve arată îngrozitor pe ecran. E o epavă. Fața ei pare că ar fi fost scoasă de la curățătorie.

Joe clătină din cap.

— Nu cred că e o problemă, îl linişti el. E o

profesionistă. Ce n-o să poată aranja ea, or să reuşească machiorii. Şi-apoi, mie îmi place expresia asta puțin răvăşită. Se potriveşte personajului. Noi nu vrem ca fata să fie o frumusețe răpitoare, ci doar o fată comună.

Larry Walsh, producătorul executiv, a fost şi mai categoric în privința lui Eve.

— O să strice filmul. N-a jucat în viața ei un rol secundar. Timp de douăzeci de ani a fost în lumina reflectoarelor. O să-i cedeze nervii, Joe, să nu spui că nu te-am avertizat. Cunosc eu femeile de teapa ei. Din momentul în care se prăbuşesc şi se sfărâmă, nu le mai poți reînchega. Eve Sinclair e terminată de patru ani. Stinsă. Ştii că s-a apucat de băutură. Dacă o distribui, înseamnă să-ți cauți necazuri cu lumânarea.

Joe Knight nu răspunse nimic. Regizorul de distribuție, Tom Gianos, fu ultimul care-i vorbi.

— Mai am câteva alte actrițe înscrise pentru probă. Actrițe bune. Cred că ar trebui să le oferi o şansă, Joe.

Joseph Knight se hotărâse. Sprijinul insistent al lui Kate pentru a i se încredința lui Eve rolul lui Susan, îi înlăturase toate reticențele. Din moment ce Kate era sigură că o va ajuta în propria ei interpretare, va trebui să încerce.

Joe Knight nu se temuse niciodată să-şi asume un risc.

Înainte de a părăsi studioul, Eve primi vestea cea bună chiar de la Joseph Knight.

— Azi sau mâine vom oficializa totul, în ce ne priveşte pe mine şi pe Kate, tu eşti Susan.

Fața lui Eve se lumină.

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc mult. N-ai să regreți, îți făgăduiesc că aşa vei fi pe tot parcursul filmărilor.

— Astăzi ai fost grozavă. Ştiu parcursul filmului.

Kate îi strânse mâna cu căldură şi o felicită pe Eve.

— Abia aştept să începem repetițiile, o asigură ea.

— Şi eu, răspunse Eve.

Câteva minute mai târziu, Eve- se întorcea acasă în

limuzina studioului. Ceața îi înțepa ochii, dar mintea îi era perfect limpede.

Avea în față o sumedenie de provocări. Dar de cea mai mare dintre ele scăpase. Obținuse rolul. Astăzi, Eve Sinclair jucase rolul vieții ei.

CAPITOLUL 4

16 mai 1946

Norman Webb şedea în fotoliul jerpelit din apartamentul său din Hollywood, urmărind fumul țigării lui, care se înălța în aerul prăfos.

Îndărătul firului de fum, ca îndărătul unui ecran, şedea un bărbat, un musafir. Era aşezat pe canapea, cu genunchii larg despărțiți, şi învârtea în mâini o pălărie de fetru.

Vizitatorul avea o înfățişare ciudată. Deşi îmbrăcat în haine țipătoare şi lipsite de gust, se purta totuşi cu o demnitate impresionantă. Avea un aer echilibrat, chiar respectabil.

Dar ochii cenuşii ca ardezia erau neprietenoşi.

— Ați cerut o săptămână, spuse el, şi ți-am dat o săptămână. Acum domnule Webb, săptămâna a expirat.

Norman trase din țigară, între cei doi bărbați exista o curioasă intimitate, ca între două vechi cunoştințe. Deşi musafirul îi prezenta o vizibilă amenințare, Norman părea familiarizat cu ea, atât de familiarizat, încât nu resimțea nici cea mai elementară teamă. Frica era înlocuită de un fel de împrăştiere. Norman aproape că se simțea bine cu adversarul său, aşa cum se simțea şi cu propria-i slăbiciune.

— Mai dă-mi o săptămână, pledă el. Aştept nişte drepturi de autor. Jur. Pot să-l chem pe editorul meu să-ți confirme.

Străinul clătină din cap, zâmbind.

— Când dracu' o să vă vină la toți minților în cap? Noi nu facem operă filantropică. Afacerea noastră este aceea de a împrumuta bani. Oamenii care nu-şi respectă învoielile fac ca treaba să capete un aspect urât. Nu putem permite aşa ceva, domnule Webb. Vine un moment în care ne vedem nevoiți să rezolvăm lucrurile cu forța. Mi-ar displăcea să te văd rănit. Te-ai distrat la curse, trebuie să plăteşti prețul distracției.

Norman părea acum ceva mai îngrijorat.

— Încă trei zile, insistă el. Îl chem chiar acum pe editorul meu, cât eşti aici. Ştiu că pot să fac rost de bani.

Străinul se uită fix la Norman. Deşi privirea lui era încă amenințătoare, părea oarecum înmuiat de ultima propunere.

— Cheamă-l la telefon, ceru el.

Strivindu-şi țigara, Norman întinse mâna spre aparat. Dar înainte de a-l atinge, acesta începu să sune. Aproape că sări în sus la auzul țârâitului strident. Era mai nervos decât voia să admită. Ridică receptorul.

— Alo?

Urmă o pauză.

— Katie! exclamă el cu fericire în glas, aruncând o privire piezişă vizitatorului său. Ce-i nou? Nu te-am mai auzit de mult, drăguță.

O nouă pauză. Ochii lui Norman îi cerură vizitatorului puțină răbdare cât vorbea cu Kate.

— Dumnezeule mare, strigă el încruntându-se. Eve Sinclair! Ce naiba l-a apucat pe Joe? E complet terminată. Şi-apoi îl urăşte de moarte pe Joe. Sau, cel puțin, aşa am crezut până acum. Şi-a ieşit Joe din minți?

Ascultă în timp ce Kate îi explică situația, începu să încuviințeze din cap când o auzi descriindu-i proba strălucită pe care o dăduse Eve. Simțea emoția lui Kate la gândul că avea să joace împreună cu Eve Sinclair.

— Mă rog, spuse el, e cel mai aiurit lucru pe care l-am auzit vreodată. Dar dacă tu crezi că o să iasă bine, mă bucur pentru tine. Şi pentru Joe. Spune-i că o să-l aclam

din tribună. Apropo, cum se mai simte? O ascultă din nou pe Kate, dând din cap. Când îl întrebă ce mai face el, ochii lui Norman se întoarseră spre vizitatorul său.

— Bine, bine, minți. Rutina cotidiană. Metro, boulot, dodo, cum spun francezii, metro, muncă, somn. Adică, la mine, între hipodrom şi mania mea de a scrie.

Privi ironic spre musafirul său. Urmă o nouă pauză.

— Nu, nu pot să vin, iubito. Mi-ar face plăcere, dar trebuie să mă ocup de nişte cunoştințe antipatice. Am să te văd pe sfârşitul săptămânii. Ne mai telefonăm până atunci, da?

Puse receptorul în furcă. Musafirul îi zâmbea.

— De ce nu-i ceri ei? îl întrebă. Doar îi merge foarte bine. N-ar sta la gânduri să dea un împrumut unui prieten vechi ca dumneata, domnule Webb.

Norman zâmbi trist.

— E clar, prietene, că nu l-ai citit pe Proust. Cele două drumuri nu trebuie să se întâlnească niciodată. Ăsta-i un lucru elementar, domnule.

Ca toți jucătorii serioşi, Norman nu permitea niciodată ca tentaculele vieții lui secrete să-i atingă prieteniile respectabile. Nu ar fi putut să-i ceară vreodată lui Kate sau lui Joe să-i împrumute bani pentru a-şi achita o datorie de joc, aşa cum nu le-ar fi cerut, dacă ar fi fost homosexual sau pedofil, să-l ajute să seducă un copil, îşi ținea ruşinea în taină.

— Ai să-ți primeşti banii, îl asigură el pe omul de pe canapea. Poți să fii sigur, întotdeauna m-am descurcat. O să mă descurc şi de data asta.

Omul părea sceptic.

— Sper s-o faci, dacă ții la pielea dumitale.

Privirea lui făcu pe Norman să simtă un fior rece pe şira spinării, îi amânase de multă vreme pe toți creditorii, irosindu-şi cu ei întreaga ingeniozitate pe care ar fi putut-o folosi la scris. Acum, ajunsese la fundul sacului de înşelăciuni.

Dacă nu găsea curând un mijloc de a-i potoli, va

trebui să plătească păcatele cu propriul lui sânge.

CAPITOLUL 5

Hollywood Reporter, 21 mai 1946

Eve şi Kate vrăjesc platoul.

Mulți observatori se aşteptau la o conflagrație promptă, iscată de neverosimila colaborare dintre Eve Sinclair şi Kate Hamilton în noul film al lui Joseph Knight, intitulat, simbolic, *Adio iubirii*. În fond, numai cu patru ani şi jumătate în urmă, Hamilton i-a suflat lui Sinclair rolul principal din filmul lui Knight devenit legendar, *Capcana de catifea*, lansându-se ca o mare vedetă pe ruinele carierei lui Eve Sinclair. Puțini şi le-ar fi putut imagina pe aceste două actrițe lucrând împreună şi, cu atât mai puțini, unindu-şi forțele într-un film al lui Joseph Knight, în care Sinclair interpretează pentru prima dată în viața ei un rol secundar.

Dar Hollywood-ul e plin de surprize. Deşi platourile sunt închise, cei de la Monarch Pictures afirmă că inedita colaborare Hamilton/Sinclair nu numai că funcționează paşnic, dar duce la rezultate extraordinare. Adio iubirii, o puternică poveste de dragoste plasată pe fundalul războiului, promite să fie un alt clasic Joseph Knight.

Dacă Knight cunoaşte o cale de a face ca două staruri atât de diferite, să conlucreze atât de bine în circumstanțe care nu pot fi decât dificile, credem că sute de regizori din Hollywood ar dori să-i cunoască secretul.

Între timp, ne alăturăm milioanelor de fani care aşteaptă cu sufletul la gură să vadă terminat filmul pe care Hamilton şi Sinclair îl creează împreună cu intempestiva lor legătură comună, supercineastul Joseph Knight.

Pe platoul pe care se filma Adio iubirii, Oscar Freund

le urmărea pe Kate Hamilton şi pe Eve Sinclair interpretând una din scenele importante de la începutul filmului.

Cele două femei erau îmbrăcate ca două bune prietene dintr-un orăşel de provincie, care se simțeau bine una cu cealaltă, îşi jucau rolurile până la perfecțiune. În scena respectivă mergeau împreună şi gesticulau, glumind pe seama oamenilor din oraş.

Până şi scena aceasta relativ simplă era remarcabilă, observă Oscar Freund, pentru subtilitatea dialogului şi finețea interpretării celor două tinere. Camera le urmărea încet drumul. Joseph Knight stătea în spatele ei, împreună cu Wayne Prater, regizorul de imagine.

Oscar aştepta cu nerăbdare să revadă a doua zi secvența filmată. Stătea prea departe pentru a putea desluşi bine fețele actrițelor, dar simțea forța interpretării lor şi intensitatea cu care camera lui Joseph Knight le capta toate nuanțele ochilor şi glasurilor.

Oscar Freund era impresionat de cele ce vedea.

Ca şef al studioului, era plin de nerăbdare, căci ştia că publicul va sta la coadă ca să vadă filmul.

În calitate de cineast, îl venera pe Joseph Knight, care folosea o dată în plus camera lui pentru a scoate la suprafață din actorii săi adâncimi nebănuite. Şi Oscar Freund era emoționat de cele două actrițe: Kate, cu extraordinara ei putere de expresivitate, şi Eve, cu flexibilitatea ei şi curajul de a prelua un rol atât de străin carierei ei de până atunci şi a-l interpreta cu asemenea strălucire şi convingere.

Dar ca om care petrecuse o viață întreagă la Hollywood şi-i cunoştea pe locuitorii acestei cetăți, Oscar Freund se simțea profund îngrijorat.

Ceva pe platou nu era în regulă. Simțea acest lucru în oasele lui.

Kate şi Eve colaborau prea bine, prea paşnic. Filmul înainta prea uşor. Fiecare scenă cădea automat la locul ei, de parcă totul era un joc puzzle care se răsturnase din

cutie şi picase exact în forma lui finită, toate piesele alcătuind de la sine modelul, printr-o bizară alchimie.

S-ar fi zis că ursitoarele doreau filmul acesta pentru propriile lor scopuri sinistre şi-i facilitau fiecare aspect, anihilând orice stângăcie, orice migrenă, orice incident care afectează o turnare normală.

— Da, totul mergea prea bine ca să fie adevărat.

Şi i se părea lui Oscar că Eve Sinclair era în centrul acestor stranii forțe.

Eve îşi juca personajul cu o intuiție ce depăşea orice posibilitate de descriere. Şi, într-o mie de feluri mărunte, aproape imperceptibile, îi transmitea această putere de intuiție şi lui Kate, ajutând-o să se depăşească pe sine în rolul fetei care-şi pierde marea dragoste din pricina războiului.

În acelaşi timp, Oscar nu văzuse niciodată o actriță atât de gata să se autoeclipseze, cum se dovedea Eve. Părea să-şi interiorizeze atât de mult personajul, ascunzându-şi de camera de filmat motivațiile lăuntrice, încât Kate era aceea care ieşea în evidență, care ocupa centrul acțiunii, cu inocența ei, cu iubirea, cu senzualitatea şi prospețimea ei.

Oscar Freund cunoştea actrițele din Hollywood. Toate erau de un egocentrism feroce. A-şi fura una alteia scenele era rațiunea lor de a fi.

„Nici una nu-şi cedează de bună voie întâietatea, aşa cum face Eve acum", îşi spunea el.

Ceva din toate astea avea o notă falsă.

Oscar ştia că nu exista nici un motiv ca Eve să o iubească pe Kate Hamilton sau să-i dorească binele. Şi mai ştia că avea mai multe motive de a-l răni pe Joseph Knight şi noul său film. Întrucât fusese martor la dezastrul provocat de Eve la Capcana de catifea, Oscar îşi dăduse seama că la originea lucrurilor nu era o simplă pică.

Eve fusese îndrăgostită de Joseph Knight. Încercase cu dibăcie să-şi ascundă sentimentele, dar Oscar Freund

citise dincolo de manifestările ei exterioare. Purtarea ei fusese aceea a unei îndrăgostite ignorate şi nu numai a unei vedete cu toane.

Iar Kate Hamilton era femeia pe care Joe Knight o alesese să-i fie şi soție şi actriță principală după ce o dăduse afară pe Eve, ruinând-i cariera dintr-o singură lovitură.

Şi acum, printr-o bizară coincidență, povestea pe care o filmase Kate şi Eve era o frapantă oglindire a propriilor lor vieți. Nu era povestea a două femei îndrăgostite de acelaşi bărbat? Nu era povestea unei femei care, neputând aspira la dragostea bărbatului, ticluieşte lucrurile în aşa fel încât să-i nimicească relația cu femeia pe care o iubea? Nu era povestea unui bărbat atât de preocupat de misiunea lui lumească şi atât de încrezător în iubirea lui, încât nu îşi dă seama de pericol decât când e prea târziu?

Aceste reflecții făceau ca Oscar Freund să fie foarte nervos.

Vedea pe platou două poveşti şi nu una. Nu se putea împiedica să se întrebe dacă nu cumva, într-un fel pervers şi fatal, viața hotărâse să imite asta în *Adio iubirii*. Şi-ar fi socotit temerile absurde — în fond Joe şi Kate erau căsătoriți şi fericiți împreună — dacă nu ar fi existat acea stranie, obsesivă alchimie între cele două femei, pe platou şi în secvențele filmate pe care Oscar le urmărea în fiecare zi.

Ca şef al studioului, Oscar Freund nu fusese niciodată atât de aţâţat.

Şi nici atât de speriat.

Pe platou, scena se terminase.

Joseph Knight veni de după cameră şi-i strânse mâna lui Eve.

— Va fi încă un film premiat. Ai fost magnifică, Eve. Susan e pe zi ce trece mai desăvârşită. Dai rolului exact calitatea de care are nevoie.

Acum era rândul lui Kate să-i strângă mâna şi să o

felicite.

— Şi mie îmi dai ceva de care am nevoie, îți sunt recunoscătoare.

Ştia că Eve o să înțeleagă ce voia să spună. Deşi scena pe care o interpretaseră împreună părea simplă, totuşi nu fusese uşoară. Ambele actrițe trebuiau să comunice o tensiune latentă, ascunsă sub zâmbetele şi vorbăria lor amicală, ceea ce presupunea o mare tehnică artistică şi Kate se simțise la un moment dat depăşită.

Dar, cu o subtilitate imperceptibilă, Eve o ajutase. Folosind mici trucuri de sincronizare a replicilor şi a gesturilor, Eve o ajutase să pună accentul potrivit pe cuvintele ei şi acționase ca un soi de ancoră psihologică pentru Kate.

Nu era doar o chestiune de performanță actoricească, ci o manifestare de sprijin şi generozitate, care o umpluse pe Kate de gratitudine şi de admirație.

Într-adevăr, contribuția lui Eve mergea dincolo de curtoazia profesională. Sugera o autentică prietenie.

— Îți mulțumesc din nou, îi spuse Kate strângându-i mâna.

— Nu ai de ce. Eu sunt cea care ar trebui să mulțumească. Nici nu-ți dai seama cât de bună eşti în rol, Kate. Acum înțeleg de ce ai câştigat Oscar-ul. Sper ca din magia ta să mi se transmită şi mie.

Exista un adevăr în spusele lui Eve. Calitatea artistică a lui Kate, mistica ei, erau într-adevăr captivante pentru toți cei ce o priveau. Dar, deşi era un mare talent înnăscut, Kate era încă lipsită de experiență. Eve, o prezență scenică mai puțin pregnantă, dar o interpretă de mare experiență, o ajuta să-şi perfecționeze arta.

Acum Kate îl îmbrățişa pe Joseph Knight. Nu-şi spuseră nimic, dar îmbrățişarea lui Joe emana atât iubirea cât şi mândria pentru talentul soției sale. Îmbrățişarea lor avea ceva atât de intim, încât Eve îşi feri privirea.

— Bine, i se adresă Joe lui Eve, continuând să o

strângă pe Kate în braţe. Cred că voi, fetele, aţi făcut destul pentru azi. Să încheiem ziua aici, ca să fim proaspeţi mâine, pentru scena doi-şaptesprezece.

Zâmbetul lui oglindea camaraderia şi amiciţia cu care îşi trata toţi actorii. Joe era de fapt un conducător de sclavi, dar îi mâna cu atâta gentileţe şi muncea el însuşi cu atâta sârg, încât nimeni nu-i putea refuza nimic.

Când o conduse pe Kate la rulota ei, Eve simţi că zâmbetul şi îmbrăţişarea lui mai ascundeau o faţetă: abia aştepta să-şi ducă tânăra soţie acasă, pentru a face dragoste cu ea.

Înainte, când Eve îl cunoscuse pe Joseph Knight, fusese impresionată şi, până la urmă, înnebunită de misterul, de tainele ascunse ale ochilor lui. Dar, de când se întorsese din război, se schimbase. Aventura primejdioasă căreia îi supravieţuise — cu preţul unei suferinţe fizice din care nu îşi revenise încă total — părea să-l fi umanizat şi să-l fi făcut mai deschis.

Vecinătatea soţiei lui accentua această transformare. Nu-şi dădea osteneala să-şi mascheze instinctele masculine pe după admiraţia pe care i-o purta şi dorinţa lui fizică era vizibilă. Simţămintele lui deveniseră mai fireşti, mai uşor de înţeles.

— Atunci pe mâine, le spuse Eve zâmbind, lăsându-i împreună.

Se duse în rulota ei, ţinând scenariul în mână şi deschise uşa. Înainte de a intra, mai întoarse o dată capul şi-i văzu pe Joe şi pe Kate, legănându-se îmbrăţişaţi în umbra platoului. Cât de îndrăgostiţi arătau!

Şi Eve, asemenea personajului pe care-l interpreta în film, urma să se întoarcă acasă, la viaţa ei singuratică, în timp ce dragostea celorlalţi doi înflorea sub ochii ei.

În rulotă, Eve găsi exemplarul la zi din *The Hollywood Reporter*, cu descrierea evoluţiei filmului Adio iubirii. Pe copertă erau fotografii mărite ale ei şi ale lui Kate, şi una mai mică a lui Joe pe platou, cu mânecile suflecate.

Eve se aşează şi începu să se demachieze. Îşi privi faţa în oglindă. Se schimbase de mult, încât abia dacă se mai recunoştea. Eleganţa ei statuară pierise, ştearsă de timp şi de disperare. Machiorii se străduiau din răsputeri ca s-o facă să arate tânără şi proaspătă pentru rol.

Apoi se uită la fotografia lui Kate de pe coperta revistei. Nu se schimbase câtuşi de puţin. Era aceeaşi făptură senzuală, misterioasă, ca şi înainte cu patru ani, când Joe nu putuse să-i reziste. Chiar şi Eve, numai cât îi era parteneră de joc, se ferea cu greu să nu cadă sub vraja ei. Kate, în frumuseţea ei, avea ceva aproape fatal.

Stăpânită de acest gând, Eve luă un foarfece mic de pe măsuţa de machiaj, ca să-şi taie un colţ de unghie. Dar şovăi, cu foarfecele în mână, şi privi de la imaginea lui Kate din fotografie la imaginea ei reflectată în oglindă. Un lung răstimp, păru pierdută într-o visare cu ochii deschişi.

O negură i se lăsă peste ochi, voalându-i ambele imagini, i se năzări o viziune fugară a lui Joseph Knight şi a soţiei sale, dezbrăcându-se unul pe celălalt.

Apoi o cuprinse un soi de ameţeală. Camera părea să se învârtească cu ea. Un val de greaţă o făcu să geamă.

Privi din nou coperta revistei. Fotografia lui Kate era pătată de o picătură din sângele ei. Îşi făcuse o tăietură adâncă în mijlocul palmei, îi curgea sânge, care se aduna într-o micuţă baltă, şi totuşi nici nu simţise înţepătura şi durerea. S-ar fi zis că rana îi venise din senin.

Se uită la revistă. Sângele se răspândea pe faţa lui Kate, anihilând-o.

Eve nu făcu nici o mişcare ca să găsească un bandaj sau ca să-şi oprească sângerarea. Privea fascinată cum propriul ei sânge îneca faţa frumoasă de dinaintea ei, fiecare picătură fiind absorbită de hârtia groasă, pe măsură ce alta nouă i se adăuga. Pata roşie licărea ca moartea în faţa ochilor ei.

Eve respiră adânc şi îşi închise ochii pe jumătate, încerca o emoţie stranie. Fără nici un pic de durere, nici

în palmă, nici în inimă, simțea doar o mare uşurare.

CAPITOLUL 6

Două zile mai târziu, Kate făcea cumpărături pe bulevardul Wilshire.

Joe îi dăduse o dimineață liberă, deoarece filma una din scenele lui Eve cu Samuel Raines, care ducea la apogeul tragic al filmului.

Kate dormise bine, se sculase înviorată pe la ora zece şi hotărâse să se ducă la designerul ei de modă, ca să-şi comande o rochie pentru premiera filmului. Aflându-se pe bulevard, studia vitrinele în căutarea accesoriilor necesare.

Mergea vioaie pe stradă îmbrăcată în pantaloni, un pulover şi purtând ochelari de soare. Un mod foarte lesnicios de a se deghiza. Cu ochelarii negri, arăta ca o mie de alte blonde de pe străzile Hollywood-ului. Chipul ei faimos era imediat recognoscibil numai când i se puteau vedea ochii aurii.

Se opri în fața unui magazin, uitându-se la o expoziție de pantofi din vitrină.

Era pe punctul de a intra, când văzu în geam reflecția unui bărbat aflat în spatele ei.

— Hei, puicuțo, auzi o voce familiară. Nu ne-am mai văzut de mult!

Kate înțepeni. Nu se întoarse. Fața bărbatului se reflecta neclar în vitrină din cauza soarelui, dar vocea i era la fel de cunoscută ca şi nodul care i se pusese în stomac.

Era Quentin.

Îi studie imaginea reflectată. Era îmbrăcat într-un costum ieftin, cu o cravată vulgară şi o pălărie cu panglică colorată. Surâdea larg şi îi putea vedea dinții sclipitori.

— Cum de m-ai recunoscut? întrebă ea fără să se

întoarcă.

— N-a fost greu, răspunse el râzând. Cine nu cunoaşte faimoasa faţă a lui Kate Hamilton, cel mai mare star din Hollywood? Nimeni nu mai arată ca tine, Katie.

Ea se încrâncenă la auzul diminutivului, dar nu spuse nimic.

Quentin îşi plimbă privirile pe corpul ei, atât de bine camuflat de îmbrăcămintea simplă.

— Te-ai deghizat destul de bine. Dar un soţ îşi recunoaşte propria soţie, nu-i aşa?

Un fior îngheţat o străbătu pe Kate. Îşi dădu seama că de multă vreme un glas lăuntric o avertizase de sosirea acestui moment. Ar fi trebuit să-i dea ascultare. Acum era prea târziu.

Continuă să păstreze tăcerea.

— De fapt, te-ai deghizat în mai multe feluri în ultima vreme, continuă Quentin, zâmbetul lui strălucind în geam. Însemni totul pentru unii, nu-i aşa, fetiţo?

Urmă o pauză. Kate înţelegea întreaga semnificaţie a cuvintelor lui.

— Dar pentru mine, însemni încă soţia mea, continuă el. Şi asta-i tot ce contează, nu?

Kate începu să tremure, fără voie. Spaima se ciocnea în ea cu o furie cumplită. Trecuse o viaţă întreagă de când nu-l mai văzuse pe Quentin. Nu avea de gând să-l lase să dea ceasul îndărăt.

— Să ştii că nu mă sperii, îi spuse.

Îşi dădea seama, că, undeva în adâncuri, dreptatea era de partea ei. Trecerea anilor o făcuse mândră şi dură. Iar dragostea ei pentru Joseph Knight îi dăduse putere. Quentin nu era decât un escroc ieftin, o figură sinistră din trecut. Nici una dintre ameninţările lui nu putea schimba ceea ce era ea acum.

Quentin îşi înălţă o sprânceană:

— Nu, zău, nu te sperii? Ei, eşti o doamnă curajoasă. Eu credeam că bigamia sperie pe oricine.

Făcu o pauză, pentru ca vorbele lui să pătrundă în

conştiința ei. Kate nu răspunse.

— Şi soțul tău ştie de mine? urmă el. Ştie cu ce fel de om erai încă măritată când i-ai jurat credință lui?

Lui Kate îi pierise graiul. De ani de zile nu se mai gândise la Quentin. Căsătoria cu el fusese un eveniment atât de mărunt, atât de murdar şi de josnic, atât de total umbrit de lungii şi tumultuoşii ani pe care-i parcursese, încât era lipsită de realitate pentru ea. Quentin nu avea mai mult drept să reapară în fața ei decât ar fi avut Roy sau mama ei, ori unul dintre băieții care o necăjiseră la şcoală din pricina statutului ei social.

Quentin era o râmă. Aproape că nici nu exista. Viața lui sordidă nu mai putea avea nici o însemnătate pentru ea.

Şi totuşi era soțul ei. Nu putea nega acest lucru. Se întoarse să-l privească, îi văzu ochii albaştri, lichizi, scânteind cu o îmbinare de senzualitate, lăcomie şi viclenie. O studia atent.

— Tot nu reuşeşti să mă sperii, rosti ea.

Quentin îşi înălță din nou sprâncenele, recunoscându-i curajul.

— Eşti o cățea neruşinată, atâta pot să-ți spun. Dar bănuiesc că asta face succesul unei femei. Ai dus de nas pe o mulțime de oameni, Katie. Mare star la Hollywood şi aşa mai departe. Nimeni nu bănuieşte cine eşti de-adevăratelea? Nimeni nu-i curios să ştie de unde provii?

Kate se uită la el fără să clintească.

— Nu-mi pasă cine-i curios şi cine nu, replică ea. Şi nu-mi pasă de ce ştie sau nu lumea. Dacă te mai legi de mine, Quentin, o să-mi chem avocatul. O să aibă el grijă de tine. Acum, piei din ochii mei.

Era surprinsă de propria ei bravadă. Spera să reziste cu comedia asta până ce el o să plece.

Quentin o privea admirativ, îi cântărea hotărârea.

Kate îşi împinse mai departe curajul.

— Tu ai ieşit din viața mea, urmă ea. Şi ai să rămâi afară din ea.

Buzele-i frumoase se răsfrânseră într-un surâs amenințător.

— Vrei să chem un polițist? întrebă mai departe.

Quentin o măsură din priviri, în clipa aceea Kate îi citi în ochi secretul. Avea ceva mai mult împotriva ei, o anumită armă. Nu reuşea să-l intimideze.

Ceea ce se petrecu în continuare stinse surâsul de pe buzele lui Kate.

Cu un gest lent, Quentin îşi deschise jacheta sport. Prinsă cu ace de căptuşeală, era o fotografie mărită, lucioasă.

Când o recunoscu, răsuflarea i se opri în gât.

Era fotografia ei, goală, în brațele lui Chris Hettinger.

Chris, care în urmă cu opt ani se sinucisese din pricina ei şi a lui Quentin.

Ochii i se deschiseră mari, ațintiți asupra fotografiei. Fără grabă, Quentin îşi închise jacheta la loc.

— Tot mai vrei să chemi un polițist? întrebă el.

Fața lui avea acea expresie şmecherească, răutăcioasă, pe care i-o cunoştea atât de bine. De acum înainte deveni mai serios. Buzele i se curbară într-un rânjet de ură.

Kate nu mai putea nici să respire. Clipa scurtă în care văzuse fotografia îi răsturnase întreaga ei lume, din temelii. Aproape că nu-i venea să creadă.

— Tu... am crezut că... bâlbâi ea.

— Ai crezut că le-ai luat pe toate, îi termină el fraza. Ha, ha, fetițo. Te-ai înşelat. Am păstrat negativele, din precauție. Eu am fost întotdeauna un om prudent, nu ştii? Am avut întotdeauna grijă de afacerile mele. Cred că m-ai subestimat, Katie, fetițo. dar nu mă subestima şi acum.

Kate îşi plimba privirea de la rânjetul lui la jacheta sport îndărătul căreia aproape că putea simți fotografia celor două trupuri goale, îmbrățişate. Se lupta să-şi regăsească stăpânirea de sine. Luciditatea i se ivea şi dispărea în pâlpâiri, ca un semnal electric care se aprinde

şi se stinge.

Se străduia să spună ceva şi nu-i venea nici un cuvânt pe buze. Era copleşită.

— Cred că tu şi cu mine ar trebui să stăm de vorbă, continuă Quentin, încheindu-şi cu grijă jacheta.

Îşi depărta picioarele, ca să se proţăpească şi mai ferm în faţa ei. Kate îi văzu trupul mişcându-se, zvelt şi nervos. Trecerea anilor nu-l făcuse să se îngraşe, aşa cum se întâmplase cu alţii — poate pentru că, în narcisismul lui, făcea multă mişcare. Familiaritatea cu carnea lui o umplea de greaţă. Brusc,âşi aduse aminte de gustul lui, de mirosul lui când făcea dragoste. Numai gândul îi întorcea stomacul pe dos.

Quentin era conştient de avantajul pe care-l avea asupra ei. Fotografia îi retezase curajul.

— Când şi unde? o întrebă.

— Sunt în mijlocul unui film. Mi-e imposibil să mă eliberez.

Quentin îşi înălţă din nou batjocoritor sprâncenele în faţa succesului ei şi a vieţii preocupate.

— Cred că poţi născoci tu o cale, răspunse. Eşti o fată inventivă.

Kate oftă şi îşi trecu o mână prin păr.

— Unde te pot găsi? îl întrebă.

Quentin scoase un pix. Apoi, spre stupoarea ei, desprinse fotografia prinsă de căptuşeala jachetei şi scrise pe dosul ei, după care i-o dădu, fără să-i pese dacă vreun trecător vedea cele două trupuri goale.

— Hotel Brookmont, îi spuse el. Ţi-am scris numărul camerei şi numărul de telefon. Cheamă-mă astă-seară până în unsprezece. Dacă nu, te sun eu.

Kate îndoi în grabă fotografia şi o vârî în poşetă. Un moment lung rămase locului uitându-se fix la el. Quentin îi simţea frica, ascunsă de ochelarii negri.

Zâmbi sardonic.

— Regină a ecranului de argint, rosti cu răutate. Ai tras pe sfoară o mulţime de oameni, nu-i aşa, Katie,

fetițo?

Kate reuşi să-şi rețină tremurul din glas.

— Piei din ochii me i! îi spuse cu răceală.

Rânjetul lui Quentin se lărgi. Atingându-şi borul pălăriei cu un ironic gest de respect, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă. Mergea fără grabă, cu un pas săltăreț.

Arăta exact a ceea ce era şi fusese întotdeauna, un escroc ieftin. Nu se schimbase deloc în toți aceşti ani, în timp ce Kate se îndepărtase cu mii de mile de cea care fusese când îl cunoscuse pe Quentin. Dar acum, viitorul ei era în mâinile lui. Şi el ştia.

CAPITOLUL 7

Quentin aştepta în camera lui de la hotel, când sună telefonul.

— Poftim, te-am chemat, îi spuse Kate cu răceală. Ce doreşti?

— O întâlnire cu tine, răspunse Quentin, pufăind din țigară şi stând întins pe pat. Avem de vorbit.

Urmă o tăcere.

— O să ne întâlnim cât mai curând. Şi am să-ți dau imediat ceea ce ceri. După aceea, nu vreau să te mai văd în viața mea. E clar?

Quentin zâmbi. Deci avusese timp să se gândească la toate, îşi spuse el.

— Bine, puicuțo. Dacă tu vrei, aşa să fie. Eu nu doresc decât o învoială corectă între noi doi şi apoi dispar din viața ta. Unde vrei să ne întâlnim?

— Nu în Hollywood. Trebuie să ne vedem undeva afară din oraş.

Quentin cumpăni un moment.

— Ce zici de Santa Monica? Jos pe malul oceanului. Sau poate că mai sus, pe coastă? Oriunde vrei tu.

— Mă tem să nu fiu recunoscută.

— Atunci pune-ți o perucă. Azi nu prea erai uşor de

recunoscut. Îți faci prea multe griji, fetițo. O să faci o criză de nervi.

— Stai o clipă. Joe — soțul meu şi cu mine avem o cabană în munți. Lângă un lac. E foarte izolată, e un loc perfect. Am să te învăț cum să ajungi acolo fără să treci pe lângă alte case. Nimeni nu va şti vreodată că ai fost acolo.

— Cât de departe e?

— La vreo două ore. În Sierra.

— Bine, oftă Quentin cu o urmă de iritare Spune-mi cum ajung acolo.

Dar rotițele minții lui se învârteau cu repeziciune Era în alertă.

Kate îi dădu instrucțiuni precise cum să ajungă în orăşel şi de acolo la cabană, fără a fi văzut.

— Ne întâlnim acolo mâine noaptea. La unsprezece. Nu va fi uşor pentru mine să mă strecor. Suntem chiar în mijlocul unui film, dar găsesc eu o soluție.

— Ăsta-i clenciul, puicuțo, zâmbi Quentin, strivindu-şi țigara în scrumieră. Adă cu tine cincizeci de mii de dolari. Cu asta rezolvăm.

Urmă o tăcere.

— N-am atâția bani, spuse Kate. Eşti nebun! Quentin rânji cu buzele lipite de receptorul murdar al

telefonului de hotel.

— Asta-i rău, răspunse el. Atunci toată lumea va afla că eşti o bigamă, Katie. Şi o curvă şi o şantajistă. Cred că nu mai avem ce să ne spunem.

— Stai puțin.

Quentin o simțea gândind febril la celălalt capăt al firului.

Îşi aprinse o nouă țigară. Nu se grăbea.

— Până mâine pot să fac rost de douăzeci sau de treizeci de mii de dolari. Va trebui să-ți trimit restul mai târziu. Asta-i tot ce pot să fac. Nu am atâția bani cât crezi.

— Nu te prosti încercând să mă duci. Ştiu ce avere

aveți — tu şi bărbat-tu. Am făcut eu cercetările mele fetițo.

— Atunci ştii, probabil, că nu pot face rost de bani lichizi într-o singură zi. Banii nu zac în bancă. Sunt băgați în investiții. Durează până să-i poți procura, ar trebui să ştii lucrul ăsta.

Urmă o nouă tăcere.

— Ei bine? întrebă Kate, încercând, fără succes, să-şi ascundă teama din glas.

— În regulă. Adu cât poți şi am să-ți las o adresă unde să trimiți restul.

— Şi să ai tot ce trebuie la tine, stărui ea. Toate fotografiile şi toate negativele. E limpede?

— Mă rog, dacă eu trebuie să aştept pentru restul banilor, atunci trebuie să aştepți şi tu pentru ultimul negativ. Ce-i drept e drept, fetițo.

Asculta, zâmbind, în timp ce Kate chibzuia la târgul încheiat.

— Bine, spuse în cele din urmă. Bănuiesc că aşa trebuie să fie. Dar după mâine noaptea, nu vreau să te mai văd. Asta va fi unica noastră întâlnire, înțelegi?

— Desigur, iubito, desigur. Noi ne înțelegem unul pe celălalt, nu?

— La revedere.

Răceala din glasul ei era elocventă.

Quentin lăsă receptorul în furcă.

Rămase întins pe patul ieftin de hotel, cu mâinile înnodate sub ceafă, privind în tavan. Pe urmă se sculă şi trase o valiză de sub pat. O deschise şi scoase din ea două plicuri mari, galbene.

Desfăcu unul şi se uită înăuntru. Conținea vreo douăsprezece fotografii ale lui Kate, o fată de şaptesprezece ani, părând însă mai mare, în brațele lui Chris Hettinger, la San Diego. Kate, goală, purta pe chip expresia unei plăceri atât de intense, încât friza beatitudinea, îl strângea în brațe pe băiat cu tandrețe, iar mâinile îi erau apăsate pe şalele lui.

Quentin îşi încleşta fălcile, în timp ce privea fotografiile, înjură înăbuşit şi le împinse la loc în plic. Înăuntru erau şi negativele. Vârî plicul în buzunar, îl va lua cu el a doua zi.

Acum se aplecă şi deschise sertarul de jos al scrinului. Era gol. Îl trase complet afară şi îl aşeză pe pat, apoi îl întoarse cu susul în jos.

Luă al doilea plic galben şi-l lipi cu bandă adezivă de fundul sertarului. După care aruncă restul ruloului de bandă la coşul de gunoi.

Zâmbi. În plic se găsea un set de duplicate ale negativelor şi fotografiilor. Kate credea că noaptea viitoare o să-l vadă pentru ultima oară? Nici gând de aşa ceva.

Se îmbrăcă, îşi înnodă cu grijă cravata şi se studie cu plăcere în oglindă, îşi spuse că arăta bine, sigur pe sine, puternic, deştept.

Nici o femeie nu s-ar fi putut măsura cu el. Kate ar fi trebuit să ştie lucrul ăsta.

Mâine o să-i dea o lecție.

Hotărî să iasă în oraş să sărbătorească, în orice caz, avea nevoie de o femeie. Convorbirea cu Kate îi ațâțase simțurile.

Când dădu să iasă din cameră, zări rola de bandă adezivă pe fundul coşului de gunoi. După ce stătu o clipă pe gânduri, o luă de acolo şi o băgă în buzunar. O s-o arunce undeva într-o ladă de gunoi de pe stradă.

Nu avea rost să-şi ia riscuri inutile. Quentin era mândru de grija lui pentru detalii.

În seara celei de-a doua zile o porni cu maşina spre munți. Plecă devreme, nu numai pentru că terenul îi era nefamiliar, ci şi pentru că nu avea de gând să ajungă la ora fixată. Mirosind o capcană, voia să ajungă cu o oră mai devreme. Din aceeaşi pricină, îşi luase cu el, în buzunar, un revolver de calibru 38.

Drumul era lung şi plăcut. Când lăsă oraşul în urmă, străbătu drumuri rustice, de munte, care foşneau domol sub roțile grele ale Palrcard-ului său. Traversă

diferite oraşe, care deveneau tot mai mici pe măsură ce urca în munți.

Când ajunse în orăşelul menționat de Kate, se opri la indicator:

Clifton Springs
275

Potrivit indicațiilor date de Kate, o luă pe şoseaua principală şi găsi drumul lăturalnic care trecea pe lângă sat, cu magazinul lui universal şi mănunchiul de case. Drumul ducea direct spre lac.

Urmă drumul şi coti pe o cărare neasfaltată, cu smocuri mari de iarbă pe mijloc. O pancardă mare anunța: Proprietate particulară. Accesul interzis. Kate îi vorbise de ea.

La o milă şi jumătate mai departe, descoperi cabana. Era întocmai cum i-o descrisese Kate, cuibărită printre pâlcuri de pini şi de cedri. Lacul era invizibil, aflat de cealaltă parte a copacilor.

Quentin găsi locul unde-l învățase Kate să parcheze maşina. Se găsea îndărătul unor tufişuri dese, ferit de privirile oricui ar fi venit pe drumul particular, la acea oră.

Dar Quentin nu parcă acolo. După ce studie terenul, descoperi alt loc, la vreo sută de metri depărtare, la fel de ferit nu numai de eventualii trecători, dar, mai important, şi de cine ar fi încercat să se apropie de cabană din drumul pe care venise el.

Făcu un ocol al locului, ferindu-se să calce pe rămurele sau pe grămăjoare de ace de pin. Se uită la ceas. Era nouă şi jumătate. Avea înaintea lui o oră şi jumătate.

Cabana era cufundată în întuneric. Quentin intră tiptil pe poartă şi încercă uşa. Încuiată. După o scurtă ezitare, bătu cu putere în uşă. Nici un răspuns.

Se duse la o fereastră laterală şi, folosind o unealtă

de spărgător, o deschise fără zgomot. Sări înăuntru, închise fereastra după el şi scoase o lanternă.

Scotoci prin cabană, deschizând toate dulapurile şi debaralele. Locul nu avea nimic remarcabil. Era o cabană de munte, simplă, rustică, echipată cu o bucătărie, ustensile de canotaj, de pescuit, iar în dulapuri câteva haine de sport. Era surprinzător de modestă ca loc de odihnă pentru un mare star din Hollywood şi soțul ei, un cunoscut producător.

Aici se regula cu Joseph Knight. Acesta era cuibul fericirii ei. Ei bine, în noaptea asta lucrurile or să se schimbe.

După ce se scurse un timp care i se păru extrem de lung, sforăitul unui motor de maşină îl făcu să sară în picioare. Se duse la fereastra din living room, unde urmări, de după perdea, apropierea automobilului.

Ascultă murmurul cauciucurilor pe pământ şi i se păru că durează o veşnicie. Maşina parcă într-un loc de unde nu putea fi văzută. Quentin aşteptă cu respirația tăiată şi urechile ciulite. Se uită la ceas. Zece patruzeci şi cinci. Deci Kate nu încercase să vină mai devreme şi să-i întindă o cursă.

Se ascunse, ca un hoț, după canapeaua mare din living room şi aşteptă.

În cele din urmă, auzi un pas uşor pe alee şi apoi o cheie învârtindu-se în broască. Uşa se deschise încet, apoi se închise.

Quentin rămase unde se găsea, în timp ce lumina se aprinse. Trăgând cu ochiul din ascunzătoarea lui, o văzu pe Kate dezbrăcându-şi pardesiul, îl atârnă în dulap şi se îndreptă spre bucătărie. O văzu turnând apă într-un ceainic şi punându-l la fiert.

Pe urmă intră în baie. Auzi apa curgând. Când ieşi din baie, îşi scoase pantofii. Era îmbrăcată într-o fustă simplă şi un pulover. Atinse un buton în perete şi auzi zgomotul gazului în radiatoare. De-abia acum îşi dădu Quentin seama cât de rece fusese în cabană. Aerul de

munte era înghețat.

Kate reintră în bucătărie, unde ceainicul începuse să sune.

De astă dată, arăta altfel decât pe stradă. Văzând-o fără ochelarii de soare, îi putea privi ochii şi măsura pe fața ei urmele trecerii anilor.

Părea încordată şi nervoasă, dar era de o frumusețe extraordinară. Mai frumoasă decât atunci când o cunoscuse el. Pe vremea aceea fusese o fetişcană, neformată, neposedând încă un caracter adevărat. Un trup frumos, bun la pat, dar o fetişcană. Acum era femeie. Anii o modelaseră, îi dăduseră adâncime şi un fel cu totul special de frumusețe, şi o senzualitate pe care nu i-o cunoscuse niciodată. Radia din fiecare mişcare a ei, în timp ce se învârtea în bucătărie, crezându-se neobservată. Nu era senzualitatea pe care o degajase în Capcana de catifea — un film pe care-l văzuse de nenumărate ori — dar, oarecum, se lega de aceasta. Camera de filmat creează o imagine falsă, idealizată, şi totuşi legată de persoana reală prin nişte fire invizibile.

Kate nu era personajul pe care-l interpretase în film, dar nici o altă actriță nu ar fi putut să-l interpreteze cu atâta intensitate sexuală.

Privind-o, Quentin simți o furnicare în măruntaie — era soția lui. De câte ori văzuse filmul Capcana de catifea, se dusese după aceea direct la o femeie, şi în timp ce o poseda, se gândea numai la Kate, la dorința şi la ura lui.

Şi acum, văzând originalul, femeia în carne şi oase care se învârtea prin bucătărie în ciorapi, într-o fustă şi un pulover, Quentin fu invadat de un val de dorință care aproape că-i clătină stăpânirea de sine.

Dar se înfrână, ştiind că în noaptea asta trebuia să fie lucid. Era cea mai importantă noapte din viața lui.

Kate stătea în bucătărie, privind în gol, când ceainicul dădu în clocot. Quentin gândi că nu mai avea nici un rost să se ascundă.

Când Kate întinse mâna să-şi ia ceaiul, vorbi:

— Drăguță casă aveți aici.

La auzul vocii lui, lui Kate îi scăpă de pe buze un strigăt strangulat. Ceainicul îi căzu din mână pe maşina de gătit. Apa clocotită sfârâi pe plita încinsă, iar ea sări îndărăt, închise gazul şi se uită la el.

— Cum ai...? îngăimă.

Quentin zâmbi şi se apropie de ea.

— Nu mi-ai văzut maşina, nu? Ei bine, mi-am luat şi eu câteva măsuri de precauție. Doar mă cunoşti, fetițo. Întotdeauna prudent, înainte să mă vâr în ceva, îmi place să ştiu în ce intru.

Kate se uita la el cu frică, ceea ce îi dădea lui Quentin un plăcut sentiment de putere. Şi privelişte trupului ei care tremura uşor îl excita. Era trupul la care visau milioane de spectatori, trupul femeii misterioase, zeița senzuală care bântuia imaginația bărbaților.

Soția lui...

Kate aranjă ceainicul la loc pe plită, uitând de ceaiul ei, şi-l privi.

— Să terminăm odată! Unde sunt fotografiile?

— Arată-mi întâi culoarea banilor răi, zâmbi Quentin.

Kate străbătu încăperea, îşi luă poşeta şi o deschise.

Quentin îi urmărea mişcările trupului, de la umerii înguşti, în jos, până la popoul rotund şi la pulpele care se conturau sub fustă. Frica o făcea şi mai frumoasă.

Scoase din poşetă un plic burduşit de bancnote şi i-l întinse.

— Ai aici douăzeci şi opt de mii de dolari. E tot ce-am putut strânge. Am să-ți trimit restul după ce voi fi plătită pentru noul film. Asta se va întâmpla peste cel puțin două luni. Nu pot face nimic altceva, aşa încât, sau îi iei sau nu-i iei.

Quentin o privi admirativ, dând din cap.

— Ei, întrebă ea, unde sunt fotografiile?

— Fotografiile sunt aici. Dar, după cum ți-am spus, îmi place să-mi iau măsuri de precauție. Ai să le capeți

înainte să plec.

Rămase tăcut, uitându-se la ea.

— Ei bine, întrebă Kate iritată şi speriată, ce mai aştepți? Nu pot să stau aici toată noaptea.

Quentin clătină uşor din cap.

— Ştii, spuse el, eşti încă soția mea.

Ea se dădu îndărăt, cu o expresie de dezgust zugrăvită pe față.

Quentin o urmări luptându-se să-şi stăpânească emoțiile, încerca să ridice un zid între ea şi el, un zid de rang social şi de mânie.

— Nu am fost niciodată soția ta. Tu nu ai nici un loc în viața mea. Ți-am dat banii. Dă-mi fotografiile şi pleacă de aici. Şi nu te flata că ar exista ceva între tine şi mine. Poți să mă şantajezi, Quentin, dar nu mă poți atinge.

O flacără de furie erupse în măruntaiele lui Quentin, aproape prea puternică pentru a o putea controla.

— Frumos vorbit. Numai că legea e de partea mea, puicuțo. Am certificatul de căsătorie. S-ar putea ca eu să țin de trecutul tău, dar tu eşti încă doamna Quentin Flowers.

Kate îl privea cu duritate.

— Şi ce putem face în legătură cu asta? îl întrebă ea.

— Nimic. Nu-i treaba nimănui decât a noastră. După noaptea asta, certificatul de căsătorie va rămâne un simplu suvenir. N-ai să mă mai vezi niciodată. Micul nostru aranjament financiar şterge totul. Dar, adăugă el, nu încerca să mă convingi că noi n-am însemnat niciodată nimic unul pentru celălalt.. Asta mă jigneşte, fetițo. Şi nu-i adevărat.

Se uită să-i vadă reacția. Kate părea îngrijorată. Privirea lui lunecă de-a lungul trupului ei, urmărindu-i contururile voluptuoase.

— Bine, spuse Kate. Dă-mi fotografiile şi adresa unde îți pot trimite restul banilor. Şi pleacă de aici.

— Ai să capeți fotografiile. Şi adresa. Dar mai întâi trebuie să-mi dovedeşti buna ta credință.

— Ce vrei să spui?

Quentin lăsă plicul cu bani pe polița căminului.

— Katie, tu te-ai ridicat foarte sus. Dar eu nu sunt decât un nimeni. Muncesc ca să-mi câştig existența, locuiesc într-un hotel ieftin, mănânc pe sponci. Fac parte din marea gloată a nespălaților care trăiesc de azi pe mâine şi care strâng bani ca să poată vedea filmele tale la cinematograful din cartier.

Kate se încruntă, nedumerită.

— Unde vrei să ajungi cu asta?

— Te-am văzut în film, arătându-te la milioane de bărbați. Şi eu zăceam acolo în cinematograf, uitându-mă la trupul tău pe pânză, înconjurat de alți tipi de teapa mea, de soldați când eram în armată şi acum de amărâți care muncesc pentru o pâine. Şi după ce revedeam filmul, mă duceam acasă în patul meu de burlac şi, ca milioane de alți bărbați, mă gândeam la tine şi visam să-mi fii alături.

Kate nu răspunse nimic. Ochii i se îngustaseră şi îl pândea cu grijă.

— Dar există o diferență între mine şi acele milioane de terchea-berchea, adăugă Quentin cu un zâmbet amar. Eşti soția mea.

Urmă o tăcere. Acum, Kate ştia ce vrea.

— Oricând mi-ar fi venit cheful, aş fi putut să mă ridic în picioare în sala aceea de cinematograf şi să le strig tuturor: „Femeia de acolo e soția mea!" Şi chiar dacă toată lumea m-ar fi crezut nebun, eu aş fi ştiut că vorbesc adevărul consfințit de Dumnezeu. Şi tu ce părere ai de asta, Katie, fetițo?

Kate se uită fix la el, cu o privire în care se amestecau incredulitatea şi disprețul.

— N-am nici o părere, răspunse ea. Şi nici tu nu trebuie să ai, Quentin.

— Ba am. Legea îmi dă dreptul. Şi o să fiu destul de generos încât să renunț la dreptul meu. După noaptea asta.

Vorbele lui o făcură să tremure. Simți că i se răcesc mâinile.

— Ieşi afară! strigă ea. Am făcut aranjamentul. N-ai să mă atingi!

— Nu te pripi aşa, răspunse el clătinând din cap. Una pentru drum, puicuțo. Doar o sărutare de bun rămas, între mine şi tine. Pe urmă ne despărțim pentru totdeauna.

Kate se trase îndărăt. Ochii ei exprimau repulsie, ceea ce îl excită şi mar mult pe Quentin.

— Dacă nu, spuse el, fluier. Ce crezi că o să gândească despre tine lumea când o să afle că m-ai ajutat să şantajez un băiat nevinovat, provocându-i moartea? Dacă s-ar şti cum ți-ai folosit corpul ăsta sexy al tău ca să-l ucizi pe băiatul ăla? Şi ce-o să spună mărețul tău soț? Mi-ar plăcea să-l cunosc. Ne-am compara impresiile despre tine — ştii tu la ce mă gândesc...

— Dacă te apropii de el, te omor! strigă Kate. Quentin nu răspunse nimic. Ochii vorbeau în locul lui.

Ştia că ea ar fi fost în stare de orice ca să-şi mențină cele două vieți separate.

— Cine spune că am să mă apropii de el? continuă Quentin în cele din urmă. Noi rezolvăm lucrurile în noaptea asta, fetițo. Înțelegerea noastră şterge totul. Cuvântul e cuvânt. N-am dreptate?

Kate se uită fix la el. Îşi simțea rotile minții învârtindu-se şi căutând o scăpare de la ceea ce urma să se întâmple. Dar nu exista nici o cale de ieşire. Avusese el grijă.

Ceva păru să se prăbuşească în ea.

— Bine, ai câştigat, îi spuse.

Trecu pe lângă el şi stinse lampa. Pe urmă, porni înaintea lui spre dormitor, începu să se dezbrace, cu gesturi iuți.

— Nu atât de repede, îi ceru el. Quentin aprinse lampa de pe noptieră.

— Vreau să te văd. Cât am aşteptat momentul ăsta,

Katie. Şi vreau să mă bucur de el.

Se apropie de ea şi o sărută pe buze. Kate nu-i răspunse la sărut. Cu gesturi încete, îi scoase puloverul, ținându-şi fața aproape de a ei. Simțind mirosul coloniei lui ieftine, Kate îşi întoarse ochii.

El îi privi sutienul şi pielea netedă, arămie, a umerilor. Pe urmă îi scoase sutienul. Sânii îi ţâşniră, tari şi supli. Quentin îi cuprinse în palme, savurând tremurul pe care-l simțea în corpul ei. Deci ăştia erau sânii care i se profilau pe sub rochii, reliefați de camera de filmat a lui Joseph Knight, reliefați ca să fascineze şi să ispitească generații întregi de bărbați.

Pe urmă îngenunche ca să-i desfacă fusta şi o urmări cum cade pe podea. Nu avea nimic dedesubt decât chiloții, îi făcu să lunece pe picioare şi privi smocul de aur dintre pulpe.

Priveliştea sexului ei îl fascina. Cu ani înainte îl cunoscuse foarte bine, atât de bine, încât uneori chiar îl plictisea când nu-i răspundea după placul lui.

O înşelase adeseori în acele vremuri. Dar acum, acelaşi sex avea o mistică a lui, generată de faima ei şi de imaginea ei din film.

Şi acum nu era deloc dezamăgit. Kate avea în ea ceva într-adevăr extraordinar. Ceva ce observase la ea în timp ce se învârtea prin bucătărie, neştiind că e observată. Ceva ce se degajase din frica ei şi din antipatia cu care-i vorbea. Ceva ce vedea acum în goliciunea ei.

Era într-adevăr o femeie specială, diferită de orice altă femeie. Magia pe care o răspândea pe ecran nu era doar o iluzie ci o realitate.

Nu era de mirare, îşi spuse Quentin, că Joseph Knight o găsise irezistibilă şi o luase în căsătorie de îndată ce o distribuise în filmul lui, dând astfel apă la moara Hollywood-ului.

Nu era de mirare.

Dar în noaptea asta nu-i aparținea lui Joseph Knight, în noaptea asta era numai a lui Quentin.

O luă în brațe, îi aspiră parfumul şi mireasma dulce, naturală, a cărnii ei, pe care şi-o reamintea. Dar Kate era rece şi distantă, îi simți oroarea la atingerea lui. Înțelese acum cât de mult îl iubea pe Joseph Knight. Quentin nu era pentru ea decât un vierme, o creatură josnică, subumană.

Gândul acesta îl făcu să zâmbească. Gusta perversitatea de a o şoca şi a o dezgusta în timp ce-şi lua plăcerea din ea. Era o victorie mai deplină asupra ei decât plănuise.

O aruncă pe pat, cu brutalitate. O văzu întinsă în toată lungimea ei, goală şi neputincioasă. Se dezbrăcă şi el, încet, şi îşi scoase revolverul de la brâu, punându-l pe noptieră. Kate nu se uită nici o clipă la trupul lui. Ochii îi rămăseseră fixați pe ochii lui Quentin, cu o expresie de vid în irişii aurii.

Quentin stinse lumina şi se trânti peste ea în întuneric. Spre încântarea lui, o rază de lună se strecură pe fereastră, aruncând o strălucire pe trupul lui Kate. Arăta ca o superbă fantomă.

Îi desfăcu pulpele şi le simți tremurând la atingerea lui. Sexul lui era tare şi încordat. Abia îşi putea stăpâni excitarea.

O atinse şi o simți rigidă.

— Încălzeşte-te, puicuțo. Relaxează-te. Eu m-am priceput întotdeauna pe ce butoane să apăs. Ştii bine.

Îi sărută sânii, savurându-le sfârcurile cu limba. Apoi îşi plimbă buzele în jos, de la stomac, la buric, şi o simți cutremurându- se. La urmă îşi lipi buzele de sexul ei. Gustul ei de femeie îl îmbătă ca o licoare fină. Era minunată. Şi era a lui.

Dorința din el ardea, gata să explodeze. Dar tensiunea ei nu cedase. Era total nereceptivă, încordată ca un arc întins.

Iritat de răceala ei, Quentin se ridică pe vine şi îşi sprijini sexul de sexul ei. El era destul de lunecos pentru amândoi, aşa încât pătrunse în ea cu uşurință. Un val de

triumf se înălță în el când se gândi că o regulează pe Kate Hamilton cea unică, marele star, soția lui Joseph Knigh, sex-simbolul anului.

— Aşa, mormăi el. Nu-i prea rău, ce zici? Haide, fetițo, iubeşte- mă puțin. Aşa cum făceai pe vremuri.

Nici o reacție. Era ca un cadavru în brațele lui. O pistonă mai puternic, trăgând-o spre el. Pasivitatea ei îl scotea din minți.

— Fir-ai să fii, şuieră. Arată-mi că te regulezi, Katie. Te sfătuiesc să te încălzeşti.

Nu se mişcă. Era ca o femeie care se supune pasiv la un viol.

Quentin o pălmui puternic pe obraz.

— Haide! o îndemnă el. Ai face bine să te obişnuieşti cu asta, Katie, fetițo. Pentru că ai să fii ibovnica mea...

Îşi curmă vorba la jumătatea frazei, îşi dădu seama că-l luase gura pe dinainte. Nu avusese de gând să-i reveleze acest lucru decât mult mai târziu. Dar acum nu mai avea încotro. Când îi simți trupul cutremurându-se la această amenințare, îşi pierdu controlul. O pompă mai tare, împingându-se în ea cu toată puterea.

— Da, ai face bine să te obişnuieşti... repetă el scos din minți, îmi aparții mie. Ai să fi întotdeauna a mea. Nici un Joseph Knight nu poate schimba lucrul ăsta...

Râse, amețit de furie şi frenezie.

— A mea, toată a mea...

Vorbele îi rămaseră în gât când mâinile lui Kate apărură de nicăieri şi-l loviră în față. Degetele ei mari, călăuzite de un instinct fără nume, i se înfipseră în orbitele ochilor. Quentin scoase un strigăt ascuțit şi sări afară din ea.

Apoi se prăbuşi pe marginea patului, ghemuit, înjurând de zor şi ținându-şi mâinile la ochi. Kate coborî din pat şi rămase în picioare, privindu-l.

Furia îl făcea pe Quentin indiferent la durerea pe care i-o pricinuise.

— S-a zis cu tine, urlă el. Îmi aparții mie. Te aranjez

eu, cățea ce eşti! Aşteaptă numai până ce soțul ăla al tău află de existența mea.

Când aceste cuvinte îşi făcură drum în conştiința ei, Kate zări pe noptieră revolverul lăsat de Quentin.

— Îi povestesc totul, continuă el să mârâie, bâjbâind cu mâinile după ea. Să vedem ce-o să spună când o afla totul despre tine...

Kate înşfăcă revolverul şi-l îndreptă spre capul lui Quentin. Mâna îi tremura. Se apropie de el, astfel încât arma se găsea doar la un centimetru de tâmpla lui. Întregul trup îi era scuturat de tremur, dar degetul găsi trăgaciul.

— Ai crezut că ai să scapi de mine, îi dădea Quentin de zor. N-ai să scapi niciodată de mine, fato. Nu atâta timp cât...

Arma se descărcă înainte ca el să-şi fi terminat vorba. Capul îi căzu pe spate. Trupul îi zvâcni brusc, apoi rămase nemişcat. Zăcea gol, aproape ca un copil, în fața lui Kate. O pată de sânge începu să i se lățească pe față.

Kate ştia că era mort. Sticlirea pustie a ochilor şi poziția trupului încovrigat nu mai lăsau nici o îndoială.

Se dădu îndărăt, ținând în continuare în mână revolverul inutil țintit spre el, de parcă ar fi vrut încă să-l țină la distanță. Degetul îi înghețase pe trăgaci, continuând să-l apese.

Emoțiile pe care le înfrânase în ea din momentul când îl văzuse pe Quentin pe bulevardul Wilshire începură să clocotească, gata să erupă. Dar le stăvili. Misiunea ei nu era încă terminată. Trebuia să protejeze o viață, viața ei cu Joe Knight. Şi avea să-şi ducă această misiune până la capăt.

Ah, numai dacă şi-ar putea potoli vâjâiala din creier şi dacă şi-ar putea face trupul s-o asculte...

Rămase câteva minute imobilă ca un automat, prea covârşită de cele întâmplate pentru a-şi putea redobândi controlul de sine. Apoi observă pata de sânge care se răspândea pe aşternut din rana deschisă a lui Quentin. Îi

vârî repede o pernă sub cap şi apoi rămase locului, privindu-l fix. Aproape că nici nu respira, i se adunase un nod în piept şi se simțea gata să leşine.

Dar, în cele din urmă, raţiunea rece începu să încolțească. Lăsă arma jos şi începu să strângă aşternutul cu ambele mâini. Trase din pat cadavrul lui Quentin şi-l înfăşură în aşternut.

Murmurându-şi singură ce trebuie să facă, se duse să caute prin casă o frânghie. Găsi o sfoară groasă în dulapul de unelte şi o folosi ca să lege aşternutul în jurul cadavrului.

Abia acum îşi dădu seama că era goală. Scoase dintr-un sertar o pereche de blugi vechi şi-i trase în grabă pe ea. Apoi îmbrăcă un maiou şi luă din dulap o pereche de papuci de plajă.

Continuând să-şi dea ordine în şoaptă, târî cadavrul lui Quentin prin living room şi după aceea îl scoase afară pe uşă. Scrutând întunericul ca să se asigure că nu e nimeni în preajmă, trase cadavrul pe alee până la debarcader şi-l încărcă într-o barcă.

Se uită din nou în sus şi-n jos pe țărm, muşcându-şi o umghie şi întrebându-se ce trebuia să mai facă.

În lumina lunii, zări câțiva bolovani la marginea apei. Îi ridică, unul după altul, udându-şi blugii în apa rece ca gheața, şi-i cără în barcă. Folosind aceeaşi sfoară din casă, legă de cadavru doi dintre bolovanii cei mai grei, unul de piept şi unul în partea din spate a genunchilor. Pe urmă intră în barcă şi vâsli până la porțiunea cea mai adâncă a lacului. Cu mâini tremurătoare, rostogoli cadavrul peste marginea bărcii. Mortul dispăru în apele negre, tras la fund de greutatea bolovanilor. Câteva clipociri la suprafața lacului, apoi nimic.

Acum trebuia să se descotorosească de revolver.

Vâsli înapoi la mal, se repezi în casă şi se întoarse cu revolverul şi vâsli iar până la vreo sută de metri distanță de locul unde-l scufundase pe Quentin. Aruncă revolverul în apă.

O clipă, rămase contemplând lacul argintat de lună. Numai ea şi apele poleite cunoşteau taina. Acum, Quentin nu mai putea să-i facă vreun rău.

Pe urmă se întoarse la cabană. Avea serios de lucru.

Tremura fără încetare, un soi de seism care se propaga sub pielea ei, îngăduindu-i totuşi să facă tot ce avea de făcut. Strânse ce mai rămăsese din aşternut şi refăcu proaspăt patul. Pe urmă scotoci în hainele lui Quentin. Îi găsi portofelul, nişte mărunţiş, o lanternă şi un lanț de chei printre care recunoscu cheile maşinii şi ceva ce părea a fi cheia de la un seif. Mai era şi cheia camerei de hotel, cu numărul 214 pe ea.

Kate înfăşură hainele lui Quentin în două fețe de pernă, pe care le scoase afară şi le aşeză lângă uşă.

După care începu să caute maşina lui Quentin. Cunoştea bine zona din jurul cabanei, aşa încât căutarea dură puțin. Deschise maşina cu cheia luată din buzunarul lui Quentin.

În portbagaj, găsi plicul mare, galben ce conținea fotografiile. O clipă se uită la ele, întrebându-se când intenționase Quentin să i le dea.

Vârî plicul în fața de pernă care conținea hainele lui Quentin, apoi aruncă ambele fețe de pernă în portbagajul maşinii. După care se întoarse în cabană, luă un bidon de benzină şi-l vârî şi pe acesta în portbagaj. Făcu o curățenie zdravănă în cabană, ştergând toate urmele lăsate de Quentin şi de ea. Din fericire în dormitor nu era sânge. Nu răzbise prin aşternut. Şterse cu grijă amprentele, încercând să găsească toate locurile unde Quentin şi-ar fi putut lăsa mâna.

Pe urmă făcu un duş, ca să spele petele de sânge de pe corpul ei. Când ieşi de sub duş, aruncă o privire de jur împrejur, asigurându-se că totul arăta exact ca înainte. Îşi îmbrăcă hainele pe care le purtase la venirea de la Hollywood , aruncă blugi şi maioul în portbagaj, alături de celelalte haine. Era timpul să plece.

După ce încuie cabana, Kate se duse la debarcader

şi studie suprafaţa neagră a lacului; o clipă, i se tăie respiraţia; având impresia că zăreşte ceva care spărgea oglinda apei, cadavrul lui Quentin, crima ei ieşind la suprafaţă ca să o trădeze...

Pe urmă, îşi dădu seama că se înşelase. Fusese o iluziie creată de clarul de lună pe apă. Se întoarse şi se afundă din nou printre copaci.

Conduse maşina lui Quentin câteva mile pe drumul pustiu de ţară, până când găsi un loc plat, potrivit pentru ce avea de gând să facă. Muie hainele şi feţele de pernă în benzină şi le dădu foc într-o pubelă de metal. Urmări cu răbdare hainele arzând, răscolind masa fumegândă cu un băţ. Îşi văzu fotografiile — ea goală în braţele lui Chris Hettinger — arzând sub ochii ei. Supraveghe focul cu grijă, până când nu mai rămase din el decât un Norman de cenuşă.

Se uită la ceas. Douăsprezece şi un sfert. Se urcă în maşina lui Quentin şi plecă înapoi la Hollywood. Ştia că nu-i putea lăsa maşina nicăieri pe lângă cabană şi nici pe drumul care ducea la cabană. Acesta era pasul cel mai important, trebuia să o abandoneze undeva în preajma hotelului lui Quentin.

Drumul de două ore păru să treacă într-o clipă. Pe tot parcursul, Kate nu se gândi la nimic altceva decât la viaţa alături de Joseph Knight şi la ceea ce făcea ca să o salveze. Tremurul încet, mut, al mădularelor ei nu încetă nici o clipă.

Lungul drum printre munţi către Los Angeles s-a desfăşurat lin, întrucât nu prea era trafic la ora aceea din noapte. Kate se opri la o cabină de telefon public şi găsi în cartea de telefon adresa hotelului Brookmont.

Se îndreptă spre această adresă, făcu un mic înconjur al împrejurimilor, apoi lăsă maşina pe o stradă la două intersecţii depărtare de hotel. După ce-şi şterse cu grijă amprentele de pe volan, portieră, chei, lăsă cheia în contact.Părăsi maşina, luând celelalte chei.

Se uită la ceas. Două şi jumătate. Avea întreaga

noapte înaintea ei.

Şi avea nevoie de această noapte.

Se mai punea problema propriei ei maşini. O lăsase lângă cabană. Trebuia s-o recupereze.

Prevăzuse totul în timpul drumului printre munți. Era partea cea mai primejdioasă, întrucât presupunea riscul de a folosi o altă persoană.

Intră în cabina unui telefon public şi formă un număr.

O voce profundă, bărbătească, îi răspunse, perfect trează. Kate zâmbi. Bănuise că îl va găsi treaz la acea oră.

— Alo, Norman. Sunt eu.

— Katie! De ce nu dormi? Pentru numele lui Dumnezeu, fată dragă, mâine filmezi. N-ai vreun necaz, sper?

— Norman, am nevoie de ajutorul tău. Chiar acum, imediat. Ne putem întâlni la colțul dintre La Brea şi Sunset?

— Eu... da, sigur. Dar...

— Adu-ți maşina. O să facem împreună o plimbare.

— Bine, scumpa mea. Stai liniştită. Norman e omul tău.

Kate agăță receptorul în furcă. Ştia că în câteva minute Norman va fi alături de ea, gata să facă orice ca s-o ajute, şi că n-o să sufle un cuvânt despre toată treaba. Era unicul ei prieten.

Revăzu în minte ultimele douăzeci şi patru de ore. Trecuse prin cea mai primejdioasă provocare din viața ei, dar se pricepuse să-i facă față.

Din momentul în care-şi va îndepărta maşina de cabană, nu va mai exista nici o urmă a călătoriei ei, decât în memoria lui Norman care o va conduce până acolo. În interiorul cabanei totul era normal, cu excepția aşternutului schimbat şi a două fețe de pernă lipsă, de care nimeni n-o să-şi dea seama. Locul fusese curățat de orice urmă a lui Quentin. Maşina lui se găsea la Los Angeles. Dovada pe care o adusese cu el fusese distrusă.

Iar Quentin însuşi se găsea pe fundul lacului, unde nu va fi niciodată descoperit.

Crima lui Kate nu lăsase nici o urmă.

Joe Knight nu va afla niciodată adevărul despre ea.

CAPITOLUL 8

A doua zi dimineață, la orele unsprezece, Norman Webb intră în hotelul Brookmont de pe Meirose Avenue. Avea în buzunar cheia camerei 412, pe care i-o dăduse Kate noaptea trecută.

Norman nu dormise mai mult de două ore după ce o condusese pe Kate cu maşina lui la cabană şi apoi se întorsese singur, dar arăta proaspăt şi dichisit. Având insomnii permanente, obişnuit în trecut să creeze la orele mici din noapte, nu simțea lipsa somnului.

Intră în holul hotelului şi văzu la recepție un funcționar lenevos, care mesteca gumă. Jumătate din casetele panoului aveau cheile în ele.

Evident, era un hotel de trecere, folosit de pasageri care căutau un loc cât mai ieftin pentru a rămâne cel mult o săptămână sau două.

Funcționarul îl privi cu acel familiar amestec de plictiseală şi suspiciune caracteristic unui om în poziția lui. Ochii lui rotunzi, ca două mărgele, evaluară prețul îmbrăcăminții lui Norman şi tunsoarea părului său.

Din fericire, Norman arăta ca un om pe care l-a părăsit norocul. Gulerul cămăşii cam ros, costumul şi pantofii foarte vechi.

— 'mneața, i se adresă Norman. Aveți o cameră liberă?

Fără să-i răspundă, omul se întoarse şi desprinse o cheie de pe panou.

— Pentru cât timp?

— Numai pentru o noapte. Dacă-mi place camera, s-ar putea să stau o săptămână. Şi dă-mi la un etaj de sus.

Nu pot să sufăr mirosul de restaurant.

Cu o iritată înălțare din umeri, recepționerul se răsuci, puse prima cheie la loc şi îi dădu o a doua.

— Nouă sute şaptejtrei. E destul de sus?

— Mulțumesc.

— N-ai bagaj? întrebă funcționarul cu aceeaşi plictisită suspiciune.

— Îl aduc mai târziu. Adică numai dacă îmi place camera, adăugă Norman cu un vag aer de superioritate, menit să-l irite şi mai mult pe funcționar.

— O să-ți placă, răspunse funcționarul uitându-se din nou la hainele lui Norman. Ai nevoie de un băiat de serviciu?

— Nu, mulțumesc.

Norman zâmbi. Cum nu avea bagaj, unica rațiune pentru care ar fi avut nevoie de un băiat de serviciu ar fi fost ca acesta să-i procure o damă pentru noapte.

Nu intenționa să rămână la hotel mai mult de douăzeci de minute.

Semnă în registru cu un nume fals, luă cheia şi urcă în râşnița de ascensor care-l duse până la etajul nouă. Ieşi pe un palier cu o oglindă crăpată şi un covor ros pe jos şi pereți care păreau cocoşați sub numeroasele straturi de zugrăveală suprapuse.

Norman privi prin hol, până ce văzu scara. Fără să intre măcar în camera lui, coborî până la etajul patru. Scara era murdară şi presărată cu gunoaie. Când ajunse la patru, porni atent pe coridor. Nici urmă de femeie de serviciu.

Găsi fără dificultate camera 412 şi încercă cheia dată de Kate. Intră în cameră şi închise fără zgomot uşa în urma lui.

I se înfățişă o cameră tipică de hotel de trecere. Patul era făcut. Restul camerei avea aspectul domestic, uşor şleampăt, al unei camere mobilate, mai curând decât al unei camere de hotel.

Un gândac se plimba agale pe duşumea.

Lângă fereastră se găsea o măsuță scorojită cu un ziar pe ea, o scrumieră din care femeia de serviciu aruncase mucurile şi o sticlă de o jumătate de whisky ieftin, de orez.

Lângă dulap, o valiză rezemată de perete, în dulap, trei cămăşi, toate ieftine, două perechi de pantaloni, două jachete sport, în culori cam prea vii şi o pereche de pantofi. Locatarul era, probabil, un amator de îmbrăcăminte, deşi, evident, nu călătorea cu bagaj greu.

În baie, o periuță de dinți în pahar şi un tub de pastă. Un pămătuf de bărbierit, cremă de ras şi un aparat simplu de ras.

Pe raftul chiuvetei se mai găsea o sticluță cu colonie bărbătească, ieftină. Nici o perie de cap. Prosoapele erau curate. Fără îndoială, femeia de serviciu trecuse pe acolo în absența clientului.

Lângă pat se găsea un scrin. Norman deschise sertarul de sus. Conținea câteva piese de lenjerie purtată şi o revistă cu femei.

Celelalte sertare erau goale.

Norman începu să chibzuiască. Simțea că era ceva în neregulă. În primul rând, nici un semn privitor la identitatea locatarului. Sau îi scăpase lui ceva din vedere, sau locatarul luase măsuri pentru a-şi ascunde identitatea.

Pe urmă Norman se uită la măsuța scorojită de lângă fereastră.

Se apropie de ea şi luă în mână ziarul desfăcut. Era deschis la pagina de curse şi numele câtorva cai care alergaseră cu o zi în urmă la Santa Anita erau încercuite.

Norman zâmbi aprobator. Erau aceiaşi cai pe care pariase şi el.

Când lăsă ziarul din mână, observă pe masă un petec de hârtie pe care scria:

„Urmezi şoseaua 14 spre Santa Monica. Mergi pe 14 până la 395. Faci la stânga la Clifton Springs. Mergi pe drumul de țară până la stația de benzină, apoi o milă la

stânga, şi faci la dreapta, pe drumul neasfaltat, până la cabană."

Norman dădu din cap în timp ce citea. Erau indicațiile pentru a ajunge la cabana din munți a soților Knight. El însuşi parcursese cu maşina ruta aceasta cu o noapte în urmă, având-o alături pe Kate, pe care o lăsase în apropierea cabanei pe la patru şi jumătate dimineața.

Norman presupunea că se întorsese cu propria ei maşină. Kate îi ceruse să nu-i pună nici o întrebare. Dar nu-şi putea împiedica felurite supoziții.

Kate îşi lăsase maşina ei la cabană şi-i ceruse lui s-o ducă până acolo ca s-o ia.

De ce?

Grijuliu, Norman îndoi hârtia şi şi-o vârî în buzunar. Pe urmă începu din nou să cerceteze camera.

Kate îi ceruse să vină la hotel, să intre în camera 412 şi să o examineze în amănunțime. Deprimarea ei vizibilă lăsase să se înțeleagă că în această cameră se găsea ceva primejdios, ceva foarte compromițător. Misiunea lui Norman era să găsească acel ceva.

Încercă să judece ca un detectiv. Ştia că în această cameră trebuie să se găsească neapărat ceva. Căută sub saltea, căută sub pat. Nimic. Cercetă din nou dulapul. Scotoci toate colțurile camerei.

Apoi trase din nou toate sertarele scrinului.

Sub fundul sertarului de jos găsi ceea ce căuta. Un plic mare, galben, lipit de fundul sertarului.

Îl dezlipi, puse sertarele la loc, se aşeză pe pat, scoase un briceag din buzunar şi deschise plicul.

Ochii i se căscară cât cepele când conținutul plicului se răspândi pe pat.

Erau câteva tăieturi de ziar. Ceva despre sinuciderea unui tânăr. Mai erau două, trei scrisori. Recunoscu caligrafia lui Kate, deşi arăta oarecum diferită.

Şi erau fotografii, şapte la număr. O arătau pe Kate, goală, în brațele unui tânăr. Perechea zăcea pe o pătură, pe iarbă. Filmul era zgrunțuros, ca şi cum lentilele

aparatului fuseseră uzate. Dar fotografiile erau elocvente. Cuplul era înlănțuit în îmbrățișarea unei pasiuni tinereşti.

Tânărul o strângea pe Kate cu tandrețe, iar brațele ei îl încolăceau, în unele fotografii, picioarele ei erau înnodate în jurul taliei lui. În alta el îi săruta sânii, carnea lor bombată, sidefie, arătând coaptă şi delicioasă sub buzele lui.

În trei dintre fotografii fusese prins, indiscutabil, actul sexual. Tânărul o strângea pe Kate cu o tandrețe care îi conferea o extraordinară frumusețe.

În fotografii arăta mult mai tânără. Trebuie să fi fost făcute cu cel puțin şapte-opt ani în urmă. Era o fetişcană. Fața arăta încă neformată, adolescentă, departe de chipul matur a cărui complexă frumusețe dominase *Capcana de catifea* şi domina acum *Adio iubirii*. Dar trupul ei vădea deja acea stranie feminitate, foarte terestră, care azi înnebunea milioane de spectatori. Şi iată acum, revelată pentru prima dată lui Norman, nuditatea ei, ascunsă de obicei de haine pe ecran sau în prezența lui.

Ceva din priveliştea sfârcurilor ei, a sânilor, a triunghiului întunecat dintre picioare, o făcea să arate de o senzualitate irezistibilă şi, în acelaşi timp, de o dulce inocență.

Privirea ochilor ei în timp ce-l cuibărea pe băiat la piept era obsedantă. Oferea blândețea tinereții suprapusă peste ceva atemporal şi deplin ştiutor. Inocența şi experiența, întrepătrunzându-se poetic într-un singur chip omenesc, de o frumusețe unică.

Norman studie îndelung fotografiile, pe urmă se uită în plic. Desigur, găsi şi negativele. Le numără. Erau mai multe negative decât fotografii.

După aceea citi şi tăieturile din ziar. Se publicase şi o fotografie a tânărului sinucigaş. Compară poza din ziar cu tânărul din fotografii. Clar că era unul şi acelaşi.

Norman îşi folosi intuiția de scriitor pentru a pune lucrurile cap la cap. Fără îndoială, fotografiile urmau a fi

folosite pentru a o şantaja pe Kate. Şi camera aceasta era a şantajistului.

Dar se părea că fotografiile mai fuseseră folosite cu ani în urmă pentru a-l şantaja pe băiat sau poate pe familia lui. Probabil că erau fotografii ale tânărului angajat într-un act vinovat cu o fată de care, într-un fel sau altul, nu-i era permis să se atingă. Şi fata era Kate.

De asta se sinucisese băiatul. Sau, cel puțin, asta era concluzia care se impunea.

Deci şantajistul urmărise un dublu profit cu fotografiile.

Cine era şantajistul?

Norman se uită din nou prin cameră. Nu exista nici un indiciu asupra identității locatarului, în afară de scrisul lui de mână de pe notă.

Norman privi din nou fotografiile aranjate pe pat. Dintr-o rațiune pe care nu o putea înțelege, i se umezeau ochii de câte ori se uita la trupul gol al lui Kate şi la inocența pasiunii ei. Era atât de frumoasă! Şi cât mister… Vârî din nou fotografiile în plic, împreună cu tăieturile din ziar şi cu negativele.

Apoi se aşeză pe scaunul de lângă fereastră şi rămase un timp pe gânduri, învârtindu-şi privirile prin cameră. După aceea deschise din nou valiza pe pat şi vârî în ea tot ce se găsea în cameră. Aparatul de ras, peria de dinți, hainele, până şi ziarul.

După ce isprăvi cu împachetatul, examină camera, se asigură că avea încă cheia şi ieşi. Străbătu coridorul, până la scară, şi urcă la etajul nouă, unde intră în camera lui. Desfăcu aşternutul şi presă perna, creând impresia că dormise cineva în pat.

Se duse la baie, folosi paharul de apă, umezi săpunul şi lăsă duşul să curgă puțin.

Se gândi să fumeze o țigară şi să lase mucul în scrumieră, dar îşi spuse că ar fi fost o urmă prea riscantă.

Pe urmă coborî pe scara de serviciu până la ieşirea

din spate a hotelului. Dădea într-o alee paralelă cu strada. Cărând valiza în mână, Norman porni să meargă degajat, ferindu-se să atragă atenția asupra lui.

Zece minute mai târziu, ajunse la locul unde îşi parcase maşina.

Porni motorul şi plecă.

În drum spre studiourile Monarch, nu avea de făcut decât o singură oprire.

În maşină avea dovezile trecutului lui Kate, ascunse în siguranță de orice ochi iscoditor. Era satisfăcut de isprava lui de capă şi spadă.

Nici o clipă nu-i trecu prin cap să se asigure dacă nu e urmărit.

Kate se găsea pe platoul doisprezece de la studiourile Monarch, filmând a cincea reluare a uneia dintre scenele cele mai importante.

În mod vizibil pentru toată lumea, Kate nu era în apele ei. Părea obosită, îşi debita replicile pe un ton fals, ceea ce nu era deloc caracteristic pentru ea. Partenerul ei, Samuel Raines, făcea tot ce putea ca s-o ajute, dar ea nu reuşea să se controleze.

— Stop! strigă Joseph Knight.

Veni după camera de filmat şi o luă pe Kate deoparte.

— Kate, nu te simți bine? Poate ar trebui să întrerupem lucrul la scena asta. S-ar zice că ai mare nevoie de odihnă.

Kate îl privi în ochi, stingherită.

— Nu, insistă ea. Am s-o scot bine la capăt. Sunt sigură, îmi pare rău că-ți dau bătaie de cap. Lasă-mă să mai încerc o dată.

— Eşti sigură? Zău, aşa, arăți de parc-ai fi văzut o stafie.

Se uită la ea. Joe era sincer îngrijorat. Noaptea trecută Kate îi spusese că primise un telefon urgent de la

vechea ei prietenă, Melanie.

În viața lui Melanie survenise o criză — un necaz cu un bărbat, îi explicase ea — şi Melanie avea nevoie de mângâierea unei prietene.

Kate plecase devreme de la studio, anunțându-l pe Joe că va petrece noaptea la Melanie şi că va veni a doua zi la lucru.

Pretextul ei funcționase, numai că după noaptea de absență părea epuizată moraliceşte şi nu era deloc în formă în fața camerei de filmat. Se străduia din răsputeri în această dimineață să mimeze interpretarea rolului ei, dar nu reuşea.

De câte ori Samuel Raines o săruta sau o lua în brațe, i se părea că simte brațele lui Quentin în jurul ei şi gustul respingător al sărutării lui. Joseph Knight îi simțise pe dată tensiunea şi ceruse reluare după reluare. Acum cedase şi-i propusese o cale de scăpare prin amânarea turnării scenei.

— Ca să fiu sincer, urmă Joe, arăți dărâmată. Nu cred că putem scoate azi vreo secvență care să poată fi păstrată.

— Lasă-mă să mai încerc o dată, repetă Kate.

Brusc, se opri. Îl zărise la capătul platoului pe Norman Webb care-i făcea semne.

— Joe, spuse ea, poți să-mi dai cinci minute libere? Am nevoie doar de câteva minute ca să mă readun.

Soțul ei continua să fie îngrijorat. Kate părea să nu fie ea însăşi.

— Foarte bine. Toată lumea, pauză de odihnă. Vom relua de la aceeaşi scenă.

Kate se scuză şi fugi spre rulota ei. Norman o ajunse la jumătate de drum.

Privirea ei nu lăsa nici o îndoială asupra îngrijorării care o devora.

— Ai...?

Norman se înclină spre ea şi-i vorbi într-un murmur conspirativ.

— Misiunea îndeplinită, domnule comandant. Nu numai că am inspectat locul, dar am scos totul din cameră şi am lăsat cheia pe masă. Ca şi cum locatarul şi-a făcut bagajele şi a şters-o. Am totul într-o valiză depusă într-un depozit cu cheie la staţia de autobuz.

Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o cheie.

— Uite-o, îi spuse. Din câte ştiu eu, e unica urmă a pasagerului lipsă. Şi îţi aparţine.

Kate luă cheia cu un gest nervos. Pălise. Norman se uită la ea.

— Drăguţo, nu ţi-e bine? Nu poate fi chiar atât de rău. Crede-mă, am luat totul.

Kate îi aruncă o privire imploratoare.

— Norman... ce-ai găsit în cameră?

— Lucruri personale. Vreo două jachete sport ieftine, o pereche de pantofi, un ziar pe care erau încercuite numele unor cai de curse — ceea ce m-a apropiat de locatar, oricine ar fi fost el — şi o periuţă de dinţi. Nimic important. Totul e acum în valiză, în afară de asta.

Îi întinse lui Kate petecul de hârtie, care conţinea indicaţiile drumului spre cabana lui Joe, scrise de mâna lui Quentin.

— Ăsta era singurul lucru din cameră care putea oferi un indiciu asupra identităţii locatarului, în afară de amprente, presupun. Dar o cameră de hotel poartă, cred, amprentele a mii de oameni.

Kate rămase cu ochii aţintiţi la notă, gândindu-se la scena petrecută la cabană cu o noapte înainte. Pe urmă o împături şi-o vârî în buzunar. Ţinea încă în mână cheia de la dulăpaşul-depozit. O strânse de parcă ar fi simbolizat soarta ei.

— Şi n-ai... bâlbâi ea, n-ai găsit nimic altceva? Ceva ascuns? Ştii, am toate motivele să cred că exista ceva ascuns...

Norman clătină din cap.

— Iubito, am inspectat camera ca Philo Wance şi Sherlock Holmes contopiţi într-o singură persoană. Şi n-

am găsit nimic.

Kate scoase un suspin de uşurare. Se gândi la cheia de seif găsită la Quentin. Dacă existau copii ale fotografiilor şi duplicate ale negativelor — şi cunoscându-l pe Quentin era convinsă că există duplicate — probabil că se găseau în acel seif, oriunde s-o fi aflat el. Scoțându-l pe Quentin din cadru, se salvase.

— Îți mulțumesc, spuse, îți mulțumesc, Norman. Mi-ai făcut un mare serviciu.

Norman Webb zâmbi.

— Oricând la dispoziția ta, scumpo, răspunse el mângâindu-i mâna. Oricând.

Kate îl privi cu recunoştință. Nu citi în ochii lui nimic altceva decât prietenie.

CAPITOLUL 9

Kate era singură în casa din Benedict Canyon.

Joe îi dăduse o după-amiază liberă, dându-şi seama că în actuala ei stare de spirit nu putea lucra cum trebuie. Fără să-i ceară explicații în legătură cu vizibila ei depresie nervoasă, stăruise să o trimită să se odihnească. Kate acceptase propunerea de a ajunge acasă.

Acum se învârtea nervoasă de colo-colo, ca un tigru din junglă întemnițat într-o cuşcă la grădina zoologică, consumându-şi furia şi panica în timp ce vizitatorii curioşi îl privesc, indiferenți la chinul lui.

Ceva din lumea neagră a trecutului simțea că se închidea asupra ei, ceva din lumea din afara iubirii ei pentru Joe, ceva mult prea sinistru ca să poată fi înfruntat, în ciuda tuturor acțiunilor ei disperate şi a precauțiilor extreme.

Într-o ladă de gunoi, aflată la o milă depărtare, se afla valiza lui Quentin. Toate bunurile lui personale fuseseră împrăştiate în lăzile de gunoi ale blocurilor de pe străzile Hollywood-ului.

Orice urmă a sejurului lui Quentin în camera de hotel fusese distrusă, inclusiv, lucru extrem de important, biletul scris de mâna lui, pe care notase ruta spre cabana lui Joe din Sierra.

Kate arsese nota în rulota ei de la studio, chiar în dimineața când o primise.

Încercase o senzație de repulsie, de greață, când atinsese pantalonii lui Quentin, cămăşile lui, chiloții şi celelalte lucruri din valiză.

Lenjeria murdară degaja mirosul lui. Mirosul trecutului mirosul morții.

În clipa de față cadavrul lui Quentin putrezea sub apele negre ale lacului de munte. Kate aproape că-l vedea legănat de curenții domoli ai lacului, începând să se descompună, poate că sfârtecat de peşti.

Când i se înfățişa o asemenea imagine, Kate trebuia să se repeadă la baie, să vomite.

Nu se putea împiedica să-şi spună că omul ăsta crud, josnic, pe care-l omorâse, fusese cel care o deflorase pe când era doar o copilă. Primul ei amant... O năpădea nu numai o greață fizică dar şi un rău la inimă, o repulsie morală, la gândul că inocența sexului ei fusese dăruită unui individ atât de odios. Faptul acesta părea să-i murdărească întreaga viață.

Nu regreta că-l ucisese pe Quentin. Nu avusese altă soluție. N-ar fi încetat niciodată să o stoarcă de bani şi nu numai atât. Îi spusese acest lucru, chiar cu câteva secunde înainte de moarte, când excitarea sexuala îi slăbise instinctul de prudență. Îl cunoştea pe Quentin. N-ar fi existat cale de a-l împiedica să se întoarcă mereu şi mereu cu amintirile lui, cu ceea ce ştia despre ea, cu certificatul de căsătorie, cu şantajul. Ticăloşia lui nu avea margini.

Nu-i părea rău de moartea lui. Era o faptă dreaptă, menită să apere zeci de oameni care se şi aflau în puterea lui nefastă şi alții care ar fi avut de suferit dacă şi-ar fi încrucişat drumurile cu el.

Oribilă era însă senzația de neşters de a fi fost atinsă de el murdărită de el în însăşi esența ei. În starea ei de spirit, Kate avea impresia că din această pricină îşi găsise Quentin drumul înapoi spre ea, fără greş. Pentru că mirosise propria lui urmă în ea, urmărise mirosul, îşi redescoperise stigmatul şi o hăituise până la capătul pământului. Ei bine, acum Quentin pierise, dar nu şi urma lui murdară care o umplea de repulsie față de ea însăşi şi de trecutul ei urât.

Chiar şi acum purta stigmatul pe trupul ei, trupul care-i aparținea lui Joseph Knight. Cum putea să-l ascundă de ochii lui Joe? Cum putea să-i împiedice ochii atotvăzători să-l vadă, inima să-l simtă?

„Puțină apă va spăla fapta noastră."

Îşi aminti cuvintele rostite de Lady Macbeth. Citise piesa cu un an în urmă, la recomandarea lui Norman. Lui Norman îi plăceau tragediile şi o inițiase pe Kate în subtilitățile psihologice care împing personajele spre acte care le atrag, inexorabil, distrugerea.

Chiar şi atunci, datorită trecutului ei pătat, Kate o înțelesese pe Lady Macbeth şi copleşitorul ei păcat, dar numai acum, acum când crima îi apăsa propria ei conştiință, simțea întreaga încărcătură tragică a dramei lui Shakespeare.

Încerca să se consoleze amintindu-şi cu câtă grijă eradicase orice urmă a lui Quentin. Îi scosese şi toate hârtiile din portofel, le arsese, apoi aruncase portofelul. Cheia de la dulăpaşul-depozit din stația de autobuz era din nou în broasca ei, iar cea de la camera lui de hotel atârna din nou pe panou. Cheia maşinii era încă în contact, iar automobilul va fi probabil depozitat într-un garaj de poliție, de unde nu-l va reclama nimeni. Nici o urmă a lui Quentin nu va fi descoperită vreodată.

Singurul lucru pe care-l păstrase era cheia de la seif. Ştia că era o acțiune imprudentă. Ascunsese cheia, neîndrăznind încă să o arunce. Era ca un talisman ce reprezenta micul ei grad de control asupra celor

întâmplate şi celor ce s-ar putea întâmpla. De asemeni, într-un mod pervers, reprezenta legătura ei cu Quentin. Avea senzația ciudată că numai păstrând această legătură, acceptând-o şi luându-şi răspunderea ei, putea spera să controleze influența lui Quentin de dincolo de moarte, să-l țină îngropat acolo unde îi era locul.

Cheia aceasta părea să simbolizeze în acelaşi timp temnița şi eliberarea ei, otrava lui Quentin şi antidotul acesteia. Numai păstrând cheia în posesia ei îl putea ține pentru totdeauna pe Quentin la depărtare. Şi ea trebuia să fie baricada, scutul, care să-l apere pe Joe şi dragostea lor de trecut.

Toate aceste gânduri oscilau la granița dintre un calcul rece şi iraționalitate, deoarece Kate încerca disperată să salveze o situație care măcina însăşi inima ei. Cei trei bărbați din viața ei — printre care se număra şi Chris Hettinger — erau singurii din lume care o atinseseră. Era cu neputință să rămână cu totul rațională când era vorba de ceva atât de intim, care-i includea pe toți trei.

Aşa încât Kate se învârtea prin casă şi se ruga să nu se mai ceară şi altceva din partea ei, se ruga ca trecutul să n-o mai bântuie.

Continua să se frământe, absorbită de panica ei, când auzi deschizându-se uşa de la bucătărie.

Aproape că sări în sus de spaimă.

Se uită în bucătărie. Era Joe. îmbrăcat în costumul de culoare închisă, cu cravată, ca în fiecare seară când se întorcea de la studio. Deşi avusese o zi lungă de lucru, arăta proaspăt şi parcă mai frumos ca oricând.

Se uita la ea, cu un amestec de îngrijorare şi afecțiune în ochii lui negri.

Înainte de a fi rostit o vorbă, Kate se repezi în brațele lui.

Îl strânse cu putere şi îl sărută. Lipindu-se de el, încerca parcă să se topească în el, să anihileze orice spațiu, orice depărtare dintre ei.

Joe râse văzând-o atât de drăgăstoasă.

— Mi-ai lipsit, repetă ea cu simplitate.

— Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă.

O bună bucată de vreme Kate nu se simți în stare să spună ceva. Când îşi regăsi, în sfârşit, glasul, răspunse tremurător şi slab:

— Pur şi simplu mi-a fost dor de tine. M-am simțit atât de singură...

Joe îi luă obrajii în palme şi se uită lung la ea. Ochii îi străluceau de familiara lui tandrețe. Kate îi aspiră mireasma bărbătească, curată şi se uită la părul negru, frumos, care-i încununa fața brună, în ochii lui stăruia o întrebare, dar şi dragoste, aceeaşi dragoste totală, pasionată, pe care o citea întotdeauna în ei.

— Mi-ai lipsit, repetă ea cu simplitate. O noapte fără tine e mult prea mult.

Erau atât de obişnuiți să fie împreună aproape în fiecare minut din zi, ca două jumătăți ale unui întreg ce nu poate fi separat, încât lui Joe i se părea nefiresc, ba chiar criminal, să fi fost despărțit de ea o noapte întreagă şi cea mai mare parte a zilei.

— Ce face Melanie? o întrebă el.

Ochii lui Kate se înnegriră. Aproape că uitase de pretextul ei stupid de a lipsi o noapte, iar răspunsul sună fals pe buzele ei.

— E bine, spuse evaziv. Am lăsat-o în grija altei prietene. N-am... n-am să mă mai duc la ea. Nu va mai trebui să plec din nou.

Cuvintele ei erau ca o rugă. Spera însă ca Joe să le găsească liniştitoare. O cunoştea atât de bine încât nu putea crede că nu-şi dăduse seama că minte, nu putea crede că el nu înțelesese totul, pur şi simplu citind în ea ca într-o carte deschisă.

Privirea din ochii lui se schimbase, avea acum o altă intensitate, incitată de dorință. Îl privi şi ea. Subit, vechea flacără țâşni între ei. Kate îşi lăsă mâinile pe obrajii lui. Îi tremura tot trupul.

Joe o sărută, prelung şi lent. Apoi, fără un cuvânt, o luă în braţe şi o purtă în dormitor. O întinse şi se aşeză lângă ea, mângâindu-i părul.

— Şi tu mi-ai lipsit, îi spuse. Păreai atât de departe...

— Am fost departe. O, Joe, nu ne mai despărţim niciodată. Nici măcar pentru un moment.

Drept răspuns o sărută din nou. Tensiunea ei se prefăcu pe loc în dorinţă fierbinte, contaminându-l şi pe el, începu să o dezbrace şi respiraţia lui deveni tot mai agitată. Umerii ei catifelaţi, atât de iubiţi, bronzaţi de soarele din California, apărură de sub bluză, urmaţi de sânii tari cu sfârcurile excitate. Parcă niciodată nu fusese atât de înfierbântată de dorinţă.

âşi arcui spatele ca să-l ajute să-i scoată fusta. Pulpele lungi, suple, apărură la vedere, aproape insuportabil de senzuale sub dezmierdările lui. Se aplecă să-i sărute sânii, abdomenul, să-i soarbă îmbătătoarea aromă de femeie, când îi scoase chiloţii, dezvelindu-i triunghiul de aur dintre picioare.

Îi copleşi o dorinţă sălbatică, izvorâtă din îngrijorarea ultimelor douăzeci şi patru de ore. Se ridică, îşi scoase cu mişcări repezi haina şi cămaşa, apoi pantalonii. Când îi lunecară chiloţii pe pulpe, Kate îi văzu sexul excitat. Era înmărmurită de frumuseţea corpului lui şi aştepta cu răsuflarea tăiată să-i simtă sexul înăuntrul ei. Dar mai pregnantă decât dorinţa, era bucuria de a-l avea înapoi. Evenimentele din ultima noapte o separaseră de el printr-o prăpastie atât de uriaşă, încât se temuse, nebuneşte, că n-o să-l mai vadă niciodată.

Şi iată-l aici, sărutând-o tandru, limba lui lunecând în gura ei, mâinile lui îngropate în părul ei. Şi din nou mădularul lui tare, pe care-l iubea cu atâta pasiune, o acoperea, îi mângâia goliciunea cu atingerea sigură a unei îndelungi familiarităţi.

Cu un geamăt uşor, Kate îşi desfăcu picioarele, invitându-l în ea. Cu mâinile pe obrajii ei, cu buzele pe buzele ei, bâjbâi uşor cu el însuşi spre miezul ei, o

dezmierdă cu vârful făpturii lui, lunecă lin în ea, câte puțin, apoi încă puțin şi, în cele din urmă, până la rădăcină.

Din clipa aceasta, totul se desfăşură repede şi delicios, repede şi fierbinte, de parcă dorințele lor îngemănate îi consumau.

Kate îl lipi cu putere de ea, cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului lui, cu mâinile înfipte în fesele lui, unduindu-se şi vibrând atât de seducător sub greutatea lui, încât, în câteva clipe, fură înecați de marele val al extazului. Kate nu avea nici o reținere, îşi trăgea soțul în cele mai adânci adâncuri ale ei, ca să o poată poseda în întregime, ca să poată şterge urmele lui Quentin, care continuau să dăinuie în ascunzişurile ei. Voia ca Joe să ştie că îi aparține numai lui, că trăia numai pentru el.

Spasmul extazului fu aproape dureros, pentru că le amintea de despărțirea lor ca şi de reîntregirea lor şi de o încercare frenetică de a alunga timpul şi realitatea şi circumstanțele, pentru a face loc dragostei.

Kate nu ştia dacă şi Joe simțea toate acestea cu aceeaşi intensitate ca şi ea, care le proclama prin fiecare suspin, prin fiecare geamăt ce i se desprindea de pe buze. Oare ghicise ceva din secretul ei? Spera că nu. Kate se ruga ca dragostea ei să-l orbească, să-i alunge toate nedumeririle pe care le încercase în ultima zi.

Dar mai ştia că oricât de total i-ar umple Joe viața, n-ar izbuti niciodată să-i dizolve taina, în timp ce-şi ținea soțul în brațe, chipul lui Quentin îi rânjea în fața ochilor.

Îl lipi şi mai mult pe Joe de ea, îl îmbrățişă cu şi mai multă putere, ca pentru a-l ocroti de stafia care-i bântuia sufletul, iubindu-l deplin, păstra totuşi în ea o flacără de ură, menită să nimicească părțile care purtau încă urma lui Quentin.

Când talazul pasiunii se retrase, îl strânse pe Joe la piept ca o mamă, plimbându-şi degetele pe umerii lui solizi, atingându-i părul, sărutându-i fruntea.

Şi în această minunată clipă, părea că nimic nu se

întâmplase, că nici o amenințare nu venise să tulbure iubirea lor. Ceasul fusese dat înapoi, dragostea lor era intactă.

Joe se întoarse ca s-o privească în ochi.

— Kate, ce s-a întâmplat? Nu eşti tu cea de altă dată.

Fără voie, Kate se încordă. Se temea că esența vinovăției ei i se revelase, într-un fel, lui Joe. Se simțea nudă în fața lui, transparentă.

— Nimic altceva decât că mi-a fost dor de tine. M-a... m-a făcut să mă simt nervoasă. Faptul că am fost departe de tine.

Expresia lui era pătrunzătoare, de parcă-i citea în suflet. Şi totuşi nu avea nimic amenințător în ea. Afecțiunea neutraliza orice amenințare.

Joe îi atinse umărul, cu un deget mângâietor.

— Kate, dacă nu-i în ordine ceva, mi-ai spune, nu-i aşa? Dacă ai vreo supărare...

Kate îşi forță un zâmbet.

— Sigur că ți-aş spune. Dar nu e nimic, Joe. Absolut nimic.

— De ieri, sunt întruna îngrijorat din pricina ta. Mi-am dat seama că te iubesc atât de mult, încât niciodată nu am discutat cu tine despre anumite lucruri. Ştii, Kate, orice neplăcere a ta este şi a mea. Nu există nimic ce n-aş face să te ajut.

Kate păstră tăcerea. Era speriată să-l simtă apropiindu-se atât de mult de taina ei.

— Simpla idee că s-ar putea să ai necazuri — necazuri serioase — continuă el, şi că trebuie să le înfrunți singură, fără mine alături, e înfiorătoare. Aşa ceva ar fi un păcat împotriva dragostei noastre, înțelegi ce vreau să spun?

Ea aprobă din cap. Disperată, încerca în acest moment să joace teatru în fața lui, aşa cum juca în fața camerei de filmat.

— Înțeleg, răspunse Kate. Dar toate necazurile din viața mea s- au spulberat în clipa în care ai apărut tu. Mă

crezi?

În chip de răspuns, o trase spre el.

— Strânge-mă tare, şopti ea lipită de pieptul lui. Şi nu mă mai lăsa niciodată, îmi promiți?

— Îți promit.

În mod pervers, Kate se folosea de ocrotirea propriei lui puteri, a dragostei lui, pentru a se întări să ascundă adevărul de el. Dar nu se putea împiedica să simtă că această minciună din inima iubirii lor era menită să aducă nenorocire.

Dar în acest moment, pentru a suta oară de când văzuse chipul lui Quentin reflectat în vitrina magazinului, se călea să lupte de una singură împotriva răului. Nu va îngădui niciodată să-l atingă pe Joe. el nu trebuia să afle niciodată de crimele pe care le săvârşise ea, de răul care o prihănise în trecut şi ale cărui urme dăinuiau şi acum în ea. O să ascundă de el adevărul până la ultima ei suflare.

Cele două fire separate ale vieții ei, cel bun şi cel rău, nu trebuiau să se întâlnească niciodată. Cu prețul vieții ei.

Şi acum, în brațele lui Joe, se simțea fortificată. Quentin se afla acolo unde îi era locul. Armele lui fuseseră zădărnicite.

Şi făcuse totul de una singură, pentru a-şi salva viața ei cu Joe.

Dar nu fusese chiar complet singură.

Avusese un prieten. Primul prieten adevărat din viața ei, apărut atunci când avusese cea mai mare nevoie de el.

„Slavă Domnului pentru Norman", se gândi Kate strângându-l şi mai tare pe Joe.

La o depărtare de nouă mile, Bryant Hayes şedea în spatele biroului său impozant. Pe birou, în fața lui, se găsea un plic mare galben. Şi de cealaltă parte a biroului, se afla un vizitator.

Hayes trase un fum din trabuc, studiind fața vizitatorului. Ciocănea cu un deget în plicul galben. Un zâmbet vag îi licărea în ochi, înlocuit apoi de o expresie de ocrotire paternă.

— Nu vreau să te simți prost din cauza asta, i se adresă Hayes musafirului său. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Şi pentru dumneata şi pentru mine. Pentru toată lumea.

Privi în ochii musafirului.

— Erai zdrobit. Aveai o teribilă nevoie de bani. Cariera dumitale nu te ducea nicăieri. Erai amenințat. Nu mai puteai continua în felul ăsta. Zâmbi împăciuitor. Şi începând din dimineața asta, toate belelele dumitale au luat sfârşit. Ai să fii respectat. S-a zis cu împrumuturile de la rechini şi cu bătăuşii din Mafia. Ai să fii din nou cineva.

Hayes se uită la plic.

— Desigur, continuă el, o să vrei să te faci nevăzut un timp. Te înțeleg. Până când o să se stingă scandalul. Dar ai făcut lucrul cel mai bun, atât pentru Hollywood cât şi pentru dumneata. O chestiune ca asta, continuă el arătând spre plic, e periculoasă. Ne poate ruina pe toți. Reputația noastră colectivă trebuie să fie imaculată. Pentru moment poate să pară o cruzime — e o femeie drăguță, înțeleg, o femeie bună — dar până la urmă ai să vezi că totul o să fie bine.

Urmă o pauză lungă. Hayes îşi studie vizitatorul.

Dacă în ochii lui exista o scânteie de sadism, aceasta era bine mascată de expresia de simpatie, îşi dădea seama că omul din fața lui era muncit de teribile scrupule. Dar Hayes nu se sinchisea. Dimpotrivă, îi plăcea să-i vadă pe oameni suferind atunci când se pliau în fața voinței lui. Era o dovadă de capitulare autentică şi totală.

— Mă rog, cred că asta încheie târgul nostru, urmă el văzându-şi vizitatorul ridicând teancul de bancnote pe care i le pusese în față. Ia-ți o vacanță, odihneşte-te un

timp, dar ține-te departe de Las Vegas. Lasă-te de jocuri, nu te pot salva de două ori. Du-te şi odihneşte-te. Şi când ai să te întorci, o să te aştepte o nouă carieră.

Făcu o pauză. Apoi, cu o mişcare lascivă, răsturnă plicul. Fotografii, negative, tăieturi din ziar se împrăştiară pe birou. Erau fotografiile lui Kate cu Chris Hettinger.

O clipă, Hayes se uită la fotografii, fascinat. Pe urmă se încruntă, nerăbdător.

— Asta e tot, Norman. Poți să pleci.

Cu umerii gârboviți de înfrângere, cu fața crispată de ruşine, Norman Webb se ridică de pe scaun, îşi vârî banii în buzunar şi ieşi din birou.

Hayes rămase pe locul lui, zâmbind larg.

„E o lege veche", se gândi el, „dar e mereu adevărată. Fiecare om îşi are prețul lui."

CAPITOLUL 10

The Hollywood Insider, 3 iunie, 1946

Biata Kate Hamilton! Se pare că trecutul ei crunt a ajuns-o din urmă. Exact când era pe punctul de a termina cel de-al doilea film prestigios al ei cu Joseph Knight, mult trâmbițatul *Adio iubirii*.

Reporterii ziarului Insider au aflat că, în urmă cu nouă ani, când draga de Kate era o adolescentă nu-prea-nevinovată, a fost implicată într-o sordidă afacere de şantaj care s-a încheiat prin moartea unui stâlp al comerțului din Sân Diego, numit Christopher Hettinger. Se pare că Hettinger, un absolvent de la Stanford, curat ca neaua şi cu un mare viitor în fața lui, a fost sedus de tânăra Kate, conform unui plan de a-l împiedica să se căsătorească cu o fată din localitate, respinsă de familia lui. Planul prevedea ca tuturor celor interesați să li se prezinte dovezi fotografice ale giugiulelilor cu o chelneriță din oraş, numită Kate Hamilton.

Totul s-a desfăşurat conform planului. Idila s-a consumat, aşa cum se vede din fotografia noastră de pe copertă şi din cele de la paginile şase şi şapte. Dar inocentul Hettinger, ruşinat de aventura lui cu Kate şi deznădăjduit de urmările pe care le-ar fi putut avea aceasta asupra familiei, s-a sinucis.

Kate a plecat, devenind o nomadă, mutându-se din oraş în oraş de-a lungul şi de-a latul Americii — şi implicându-se în Dumnezeu ştie câte alte afaceri dubioase pe parcursul peregrinărilor ei — până când, în chip miraculos, a reuşit, în urmă cu cinci ani, să-l prindă în gheare pe, nici mai mult nici mai puțin, decât Joseph Knight. Knight a fost destul de îmbrobodit încât s-o concedieze pe vedeta celui de-al doilea film al său, respectata actriță Eve Sinclair, şi s-o distribuie în locul ei pe domnişoara Hamilton, cu care s-a şi căsătorit zece zile mai târziu.

Între timp, Knight a devenit un erou de război, s-a întors din misiunile lui de zbor în Europa cu răni şi cu medalii şi a început un nou film cu — cine altcineva? — decât cu iubita lui Kate.

Dar se pare că trecutul nu poate fi îngropat atât de uşor. Semințele au dat rod. Ne întrebăm ce explicație o să dea Kate fotografiilor mai mult decât elocvente care o înfățişează cu nefericitul Chris Hettinger — ce explicații o să-i dea soțiorului Joseph Knight, colegilor ei din noul film, Hollywood-ului şi întregii Americi.

Bryant Hayes şedea la imensul său birou din lemn de nuc, de acasă. Coperta revistei, cu titlul ei de o şchioapă şi cu fotografia lui Kate în brațele lui Chris Hettinger, se afla în fața lui.

În interiorul revistei, pe pagina a doua, se aşternea un editorial lung şi grăitor semnat de redactorul şef, Calder Sutherland — un vechi prieten de încredere al lui Bryant Hayes, un om căruia departamentul de publicitate al studiourilor Continental îi făcuse multe servicii de-a lungul anilor — un articol în care se cerea, în numele a

tot ce era sfânt, sistarea carierei cinematografice a lui Kate Hamilton şi interzicerea de către Liga Decenței a noului film în care juca ea. Apariția ei în fața publicului, spunea articolul, ar însemna un afront adus moralității. Kate Hamilton ar trebui izgonită din Hollywood.

Fotografiile din paginile şase şi şapte erau şi mai incriminatoare decât copia mărită de pe copertă. Deşi părțile sexuale ale frumosului corp al lui Kate fuseseră camuflate, fotografiile nu lăsau nici un dubiu asupra a ce făcea ea cu Christopher Hettinger.

Hayes zâmbea cu gura până la urechi. Ținea receptorul telefonului în mână.

— Da, spunea el. Da, Harvey. Poți da comitetului asigurările. Şi te rog fă ca Speck să afle de îndată lucrul ăsta. Îmi dau cuvântul în fața comitetului că filmul Adio iubirii nu va mai fi terminat şi cu atât mai puțin lansat. Povestea asta cu Kate Hamilton pune punct la tot.

Bryant Hayes se lăsă pe speteaza fotoliului. Triumful pe care-l marcase depăşea toate visurile lui. Filmul Adio iubirii, un cert mare succes de casă datorită trioului Joseph Knight, Kate Hamilton şi Eve Sinclair, nu avea să mai vadă lumina zilei, mulțumită lui Bryant Hayes.

Ceea ce deschidea porțile pentru lansarea filmului studioului Continental, Valurile soartei, o epopee cu buget încărcat, a cărei soartă cinematografică păruse pecetluită de iminenta lansare a filmului Adio iubirii.

Cursul de desfăşurare a acțiunii era limpede. Valurile soartei va avea premiera în primăvara următoare, cu două luni înainte de termen. Publicitatea va izbucni fără nici o oprelişte. Bryant Hayes şi studioul lui vor face avere de pe urma dezastrului lui Joseph Knight.

Dar puterea personală a lui Hayes asupra comitetului din New York se va dubla.

— Spune-le că au cuvântul meu. Şi fă-i să înțeleagă din meritul cui s-au întâmplat toate astea.

Hayes închise telefonul. Pentru prima oară de când *Capcana de catifea* făcuse din Kate Hamilton un star,

simțea şi el că destinul era în mâinile lui. Aşteptase patru ani de zile ca să-şi ia revanşa asupra lui Joseph Knight şi a frumoasei sale soții şi, totodată, să curme manevrele lui Arnold Speck.

Şi iată că acum îi venise rândul.

Norocul îi bătuse la uşă sub forma improbabilă a unui scenarist ratat, numit Norman Webb, pe când detectivii pe care-i angajase nu putuseră găsi nimic scandalos nici în purtarea lui Joseph Knight, nici în cea a tinerei sale soții. Curiozitatea lui Hayes fusese trezită de ciudata prietenie dintre Kate Hamilton şi Norman Webb. Exista o şansă ca Norman să cunoască măcar ceva compromițător în legătură fie cu Kate fie cu Joe — sau dacă nu cunoştea, putea afla.

Hayes află curând că Norman Webb nu era numai un scriitor ratat, ci şi un jucător înveterat, ale cărui pariuri la curse îl vârâseră în buclucuri cu rechinii din localitate. Era un om care se îndrepta precipitat spre distrugere.

Hayes le ceruse detectivilor să-l supravegheze şi pe Webb, pentru orice eventualitate, slăbind oarecum urmărirea zadarnică a lui Kate.

Şi acum Norman se dovedise extrem de prețios, exact când Hayes avusese cea mai mare nevoie de un indiciu ferm.

Săptămâna trecută, Kate întâlnise un necunoscut pe bulevardul Wilshire, un bărbat pe care detectivii lui Hayes nu-l mai văzuseră până atunci. L-au urmărit pe necunoscut până la hotelul Brookmont, o vizuină împuțită de pe Melrose Avenue, şi au continuat să-l supravegheze.

Dar în seara de marți l-au pierdut, în timp ce se strecura cu vechiul lui Parkard prin circulația aglomerată. A fost o dezamăgire, care le-a confirmat, însă, că se găsesc pe calea cea bună. Străinul era destul de important încât să-şi dea osteneala să scape de urmăritori.

Dar norocul a făcut însă ca, în aceeaşi noapte, la orele două treizeci, detectivul care supraveghea locuința lui Norman Webb să-l vadă pe acesta plecând cu maşina şi întâlnindu-se la un colț de stradă cu nimeni altcineva decât Kate Hamilton. Norman o condusese pe Kate tot drumul până la Sierra, la cabana care, se ştia, aparținea lui Kate şi soțului său. Cei doi se întorseseră în două maşini separate, a lui Kate şi a lui Norman.

Acum detectivii înțeleseră că dăduseră de o pistă.

A doua zi, supravegheau încă hotelul misteriosului străin, când Norman Webb fu văzut intrând acolo şi apoi ieşind, o jumătate de oră mai târziu, cu o valiză pe care nu o avusese la venire.

Depozită valiza într-un dulăpaş-casetă de la o stație de autobuz şi apoi se îndreptă grăbit spre studiourile Monarch, unde fu văzut prins într-o conversație serioasă cu Kate.

Ce conținea valiza? În ce fel de intrigă se implicaseră Kate şi Norman Webb? Ce se întâmplase cu misteriosul necunoscut?

Şi atunci Bryant Hayes avu momentul său de inspirație, îl chemă pe Norman Webb în biroul lui de acasă, îi povesti suficient din ceea ce văzuseră agenții săi încât să dea impresia că Webb era complice la o crimă serioasă. Se purta cu duritate, făcându-l pe Norman să se teamă pentru libertatea lui.

Pe urmă îi oferi să acopere tot ceea ce ştia, să-i plătească toate datoriile de joc şi să-i garanteze un viitor de scenarist activ, dacă Webb îi spunea ce găsise în acea cameră de hotel.

După câteva puternice conflicte morale, Norman a cedat, i-a dat lui Hayes ceea ce dorea. Un plic cu fotografii, în clipa de față, Norman se ascundea în Tahoe sau la Reno sau la Las Vegas, numărându-şi banii ruşinos câştigați şi aşteptând ca răstignirea lui Kate să ia sfârşit, pentru a se putea întoarce la Hollywood.

Norman se comportase ca o creatură tipic

hollywoodiană. De fapt, ținea la Kate şi îl venera pe Joe Knight. Dar prietenia nu se poate măsura cu un contract la Hollywood — mai cu seamă când alternativa ar fi o condamnare la închisoare.

Şi acum, blestemata de mărturie a trecutului lui Kate trona pe coperta revistei *Hollywood Insider* — spre încântarea redactorului şef Sutherland, spre eterna durere a lui Kate Knight şi spre marele avantaj al lui Bryant Hayes.

Peste câteva ore, cariera lui Kate va fi distrusă. Şi Joseph Knight, adevărata țintă a acestui atac, va trebui să-şi abandoneze şi filmul şi eroina. Fără îndoială, în câteva săptămâni, o să divorțeze de Kate.

Şi în felul acesta ocolit, Bryant Hayes, după cinci ani de chinuită aşteptare, îşi va lua revanşa asupra lui Joseph Knight.

Bryant Hayes era mulțumit de isprava lui. Urmase legea de aur a Hollywood-ului. Aşteptase, îşi înghițise umilințele cu o mină bună, ştiind că umilința de azi e răzbunarea de mâine. Exploatase slăbiciunile tuturor celor care i se împotriviseră şi, când se ivise şansa de a lovi înapoi, fusese pregătit.

Fiecare om are un călcâi al lui Ahile. În cazul lui Knight, fusese Kate Hamilton. Şi în cazul lui Kate — trecutul ei şi prietenul ei cel mai bun, Norman Webb.

Bătălia se terminase. Nu mai rămânea decât să capituleze şi Joseph Knight, aşa cum capitulase Norman Webb.

În timp ce Hayes se gândea la acest lucru, telefonul de pe biroul lui sună.

— M-am gândit că vă interesează, domnule, rosti vocea din aparat, că Liga Decenței a programat o şedință pentru dezbaterea cazului Katherine Hamilton. Au de gând să interzică difuzarea noului film al lui Knight, dacă Hamilton rămâne în rolul principal.

— Când are loc şedința?

— Luni, răspunse vicepreşedintele. Vor dori să

participaţi şi dumneavoastră, întrucât dumneavoastră le-aţi procurat celor de la Insider fotografiile.

Hayes zâmbi. Legiunea îi oferea un fotoliu de orchestră la spectacolul sacrificării lui Kate Hamilton.

— Bine, răspunse. N-aş pierde aşa ceva pentru nimic în lume.

Hayes se ridică şi se duse să facă o baie în piscină. Lăsă negativele în sertarul biroului. Nu-şi dădu osteneala să le încuie în seif. În fond, era la el acasă.

În casa din Canyon, Kate stătea împietrită ca o statuie, privind coperta revistei Hollywood Insider.

În faţa ei, la masă, şedea Joseph Knight.

Revista apăruse chiar în acea zi şi avocaţii lui Oscar Freund, cuprinşi de panică, îl chemaseră să întrebe dacă fotografiile erau autentice. Joe ferise revista de ochii lui Kate până la sfârşitul zilei de filmare, apoi o adusese direct acasă pentru a discuta cu ea înainte de a lua hotărârea dacă să suspende filmul sau nu.

Acum se uita cu intensitate în ochii soţiei sale.

Kate îi povestise totul. Despre fuga ei de acasă, despre scurta şi nefericita căsătorie cu Quentin, idila cu Chris Hettinger şi teribila moarte a băiatului.

Îi povestise totul, în afară de uciderea lui Quentin.

Chipul lui Joseph Knight nu oglindea nici gelozie, nici reproş, numai tristeţe.

— Am crezut că te cunosc atât de bine, îi spuse el. Am crezut că rolul meu este să te ajut, să te sprijin. Mă doare să mă gândesc că a trebuit să te lupţi cu toate amintirile astea singură, fără nici un ajutor din partea mea.

Kate se uită la el.

— Făcea parte din trecutul meu, răspunse. Amintirea băiatului aceluia şi a ceea ce i-a făcut Quentin şi rolul meu în toată povestea asta m-au redus la ceea ce eram, Joe. O cochilie goală, întâlnirea cu tine a însemnat pentru mine o renaştere. Am simţit că nici nu am existat înainte de a te întâlni. Ultimul lucru pe care l-aş fi dorit

ar fi fost să redeschid uşa.

Joe îi atinse mâna. Kate îşi dădu seama că înțelesese.

Joseph Knight nu voia să spună ce gândea. Avea şi el secretele lui. Lucruri despre care nu-i vorbise, fie pentru că nu voia să şi le amintească, fie pentru că dorea să fie singurul care le cunoaşte. Imaginea feței pătimaşe a unei femei şi cea a unui automobil în flăcări îi fulgerară o clipă în fața ochilor şi apoi, din fericire, se evaporară.

— Şi cum s-a ajuns la asta? întrebă el arătând spre revista aflată pe masa dintre ei.

— Quentin s-a întors. Acum zece zile. M-a amenințat că o să folosească fotografiile. Voia bani. Mulți bani. Eu...

Nu-şi mai găsea cuvintele. Cum putea recunoaşte în fața soțului ei că era o ucigaşă?

Dar îi ascunsese deja atât de multe şi atâta amar de vreme... La ce-i folosise minciuna?

— Am încercat să-l opresc, spuse în cele din urmă. Se vede că am dat greş.

Urmă o tăcere în care amândoi se gândiră la prăpastia care existase între ei, în pofida iubirii care îi unea. Amândoi erau nespus de trişti.

— Ar fi trebuit să-mi povesteşti, urmă Joe. Aş fi avut eu grijă de toate.

Kate încuviință cu amărăciune. Ar fi trebuit să se gândească la acest lucru. Quentin Flowers, un escroc mărunt, nu i-ar fi putut ține piept lui Joseph Knight.

Dar întregul scop al acțiunilor ei fusese să-l separe pe Joe de trecutul ei. Ideea ca Joe să-l întâlnească pe Quentin, să discute cu el ar fi fost mai mult decât putea ea suporta. Făcuse unicul lucru pe care-l putea face.

— Şi acum... acum ce o să se întâmple? întrebă cu disperare.

Joe îi luă mâinile în mâinile lui.

— Vom înfrunta ceea ce va veni. Împreună.

— Împreună... murmură Kate, cramponându-se de cuvântul prețios ca de un colac de salvare.

Dar, fără să vrea, îşi ferea privirea de soţul ei.

— Ultimul obstacol care ne mai separa s-a spulberat, urmă el cu o voce mai serioasă ca oricând. Lumea n-are decât să facă tot ce-o vrea, dar pe noi doi nimic nu o să ne mai despartă. Vrei să ne făgăduim acest lucru?

Kate se uită în ochii lui. Dragostea pe care o citi în ei era neştirbită, ba chiar mai adâncă decât oricând, adâncită de nefericire, îşi spuse ea, pentru că oricât de absorbită era dragostea din ochii lui frumoşi, o umbră o învăluia, ca un giulgiu, umbra nenorocirii pe care ea o adusese asupra lor, prin propriile ei păcate, o nenorocire pe care nici măcar Joseph Knight nu o mai putea opri.

Era prea târziu.

— E o promisiune? întrebă el.

Drept răspuns, Kate îşi îngropă faţa în pieptul lui şi plânse. Parcă niciodată Joe nu i se păruse atât de real, atât de solid şi totuşi se temea că o să dispară şi o s-o lase din nou în solitudinea pustie care însemnase întreaga ei lume înainte de a-l fi cunoscut.

Cu multă vreme în urmă, îşi spusese că dragostea lor e prea bună ca să fie adevărată, un paradis pe care ea nu-l merita. Acum, cu toate păcatele ei atârnând asupră-le, i se părea că nici o promisiune nu ar putea s-o salveze de soarta care o ameninţa.

Se lipi şi mai mult de el, plină de iubire, dar nu şi de speranţă.

CAPITOLUL 11

O săptămână după apariţia fotografiilor incriminatoare în Hollywood Insider, a avut loc o şedinţă ţinută în sala de conferinţe a tribunalului districtual din Los Angeles. Erau prezenţi membrii Ligii Decenţei şi avocatul lor. Era prezent, de asemenea, redactorul şef Calder Sutherland şi cei doi avocaţi ai revistei. Bryant Hayes, aşa cum făgăduise, avea un loc de onoare.

Se găseau de față, desigur, Oscar Freund, Joseph Knight şi Kate, împreună cu trei avocați ai studioului Monarch Pictures şi un avocat personal al lui Kate.

În încăpere plutea o atmosferă de melodramă mută. Toată lumea ştia că erau în joc două mari cariere cinematografice — a lui Kate şi a lui Joe —, precum şi viitorul filmului *Adio iubirii*, despre care, până erupsese scandalul, se vorbea ca de un cert câştigător de Oscaruri.

Avocatul Ligii Decenței, Ellis Lippincott, fu acela care deschise adunarea.

— Doamnelor şi domnilor, începu el, făcând un semn din cap către Kate, ştim cu toții pentru ce ne aflăm aici. În revista *Hollywood Insider* a fost publicată o relatare despre doamna Knight, în care se fac afirmații grave despre trecutul acesteia şi legăturile ei din trecut. Avocații doamnei Knight, împreună cu avocații din departamentul juridic al studiourilor Monarch Pictures, au dat în judecată revista Insider pentru calomnie, cerând despăgubiri în valoare de douăzeci de milioane de dolari.

Oscar şi Joseph Knight erau dureros de conştienți că procesul nu reprezenta decât o simplă formalitate. Cum nu putea dezminți sub nici un chip că fata din fotografii era Kate şi că sărmanul Chris Hettinger se sinucisese în urma relației sale cu aceasta, nu exista nici o speranță de evitare a unui scandal distrugător de cariere. Avocații lui Kate hotărâseră, la indicațiile lui Joseph Knight, să tărăgăneze lucrurile cât mai mult cu putință şi, în momentul în care vor fi încolțiți, să mizeze pe inocența lui Kate în afacerea Hettinger, pe faptul că şi ea fusese o victimă şi că nu purta nici o răspundere în moartea tânărului.

Era, desigur, prea târziu pentru ca o asemenea pledoarie să dea roade. Dar avocații erau obişnuiți să apere şi vinovați şi nevinovați şi aveau să uzeze de toate trucurile lor pentru a minimaliza vina lui Kate şi prejudiciile aduse reputației ei.

Ellis Lippincott îşi drese glasul:

— Liga Decenței v-a chemat la această întrunire pentru că nu poate aştepta rezultatul procesului civil, care s-ar putea să se întindă pe luni de zile. Liga trebuie să decidă oportunitatea prezentării către public a unui film în care joacă doamna Knight. Tribunalul va hotărî în cazul procesului, dar Liga va audia astăzi depozițiile ambelor părți, pentru a-şi putea susține recomandarea către forurile interesate. Domnilor, aveți de făcut vreo remarcă introductivă?

Întrebarea era adresată avocatului personal al lui Kate, Burris Cody, de la prestigioasa firmă din Los Angeles, Cody, Smight, Griffin, Brent and Sherman.

— Domnilor, începu Cody, în spiritul cooperării, domnul şi doamna Knight au consimțit să apară azi, aici, dar noi considerăm că această audiere e inutilă. Povestea publicată de Insider este calomnioasă şi iresponsabilă. Doamna Knight nu este vinovată de nici una dintre acuzațiile care i se aduc. Nu există nici o rațiune legală sau morală pentru care producția filmului domnului Knight, *Adio iubirii*, să nu fie terminată cât mai repede, şi urmată de difuzarea, conform programului, către sălile de cinematograf din Statele Unite şi din străinătate. Făcu o pauză, dramatică.

— De asemenea, cerem din partea revistei *Hollywood Insider* o retractare publică şi scuze publice pentru acuzațiile false şi calomnioase aduse doamnei Knight. O asemenea retractare ar putea face ca procesul civil să nu mai fie necesar şi ar evita multe neplăceri şi cheltuieli de judecată tuturor părților interesate.

Burris Cody se aşeză, aerul lui de seriozitate avocățească mascându-i cunoaşterea faptului că, tot ce afirmase era un bluff, lipsit de orice suport.

Bryant Hayes se uită zâmbind la Calder Sutherland. Acesta din urmă arăta sigur de sine. Era convins de temeinicia informațiilor primite şi de vinovăția lui Kate. Obținuse totul din cea mai sigură sursă. Şi apoi deținea

fotografiile în chip de dovadă.

Acum se ridică avocatul lui:

— *Insider* menține cele publicate. Vorbea pe un ton arogant. Dacă avocatul domnului şi doamnei Knight doreşte să dovedească, prin probe, contrariul, suntem bucuroşi să-l ascultăm. Insider nu-şi va retracta sub nici o condiție cele publicate şi nu va cere scuze nimănui.

Urmă o tăcere.

— Foarte bine, vorbi din nou Ellis Lippincott. Ştim cu toții pe ce poziții ne aflăm. Mai are cineva ceva de adăugat înainte să procedăm la expunerea probelor?

Avocații clătinară din cap.

Şi atunci se produse lucrul cel mai neaşteptat.

— Vreau să citez un martor, dacă nu aveți nimic împotrivă, urmă Ellis Lippincott. Acest martor a fost convocat chiar de Ligă şi nu văd de ce nu am asculta ce are de spus, chiar în aceste circumstanțe neoficiale.

De jur împrejurul mesei, sprâncenele se ridicară. Avocații, înarmați unii împotriva celorlalți cu toate armele arsenalului juridic, nu se aşteptaseră ca Liga să producă propriul ei martor.

Ellis Lippincott făcu un semn aprodului, în sală intră un bărbat îmbrăcat într-un costum maron în dungi. Purta ochelari şi ținea în mâini o mapă mare.

— Domnilor, vorbi Ellis Lippincott, dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Thomas Avila. Domnul Avila este un expert în fotografii al Forțelor Armate ale Statelor Unite, specializat în supravegherea aeriană şi microfotografii. I-am cerut domnului Avila să examineze negativele fotografiilor publicate de Insider, pentru a le verifica autenticitatea.

Bărbatul cu ochelari se aşeză liniştit, cu mapa lui în față, în timp ce Ellis Lippincott îi înşira toate calificările de martor expert. Lista era atât de lungă, încât atunci când Lippincott isprăvi s-o citească, cei mai mulți dintre avocații prezenți căscau.

— Domnule Avila, vă putem cere să vă expuneți

mărturia? întrebă Ellis Lippincott.

— Da, domnule.

Avila deschise mapa şi scoase o fotografie mărită, pe care o aşeză pe un suport adus de unul din asistenţii juridici.

Era o copie foarte mărită a capului lui Kate dintr-una din fotografiile publicate în *Insider*.

Reproducerea era atât de mărită, încât faţa lui Kate apărea granuloasă şi aproape indistinctă. Dar fotografia era totuşi perfect recognoscibilă.

— Domnilor, începu Avila, mi s-a cerut să examinez negativele după care au fost făcute această fotografie şi celelalte publicate de revista *Insider*. Ceea ce vedeţi aici este mărirea de patru sute de ori a porţiunii din negativ care înfăţişează capul doamnei Knight.

Scoase o mică riglă din mapă şi arătă cu ea spre fotografie.

— După cum observaţi, urmă el plimbându-şi rigla, în jurul capului fotografiat se remarcă o linie fină. În jurul tăieturii, detaliul de lumină şi umbră a fost cu multă grijă pulverizat cu aer comprimat pentru a se potrivi capul doamnei Knight în zona înconjurătoare.

Văzând expresiile de neîncredere ale celor din jurul mesei, luă copia mărită şi o pasă de jur împrejur. Când Sutherland şi avocaţii săi văzură fotografia, se înroşiră ca para focului.

— Veţi observa, domnilor, continuă Avila, că s-a pulverizat aer comprimat şi pe faţa şi părul doamnei Knight. Acest lucru s-a făcut, cred, pentru a se acoperi reflexul de lumină şi de umbră care ar fi trădat că fotografia fusese făcută în alt moment şi în alt loc. Este o lucrare de expert, care nu poate fi detectată cu ochiul liber. Numai la microscop se poate constata că imaginile au fost trucate.

Urmă o pauză în care cei de faţă cântăriră implicaţiile revelaţiilor auzite.

— Am constatat că toate cele şapte negative după

care s-au făcut fotografiile poartă aceleaşi urme de manipulare, urmă Avila. Operația a fost extrem de subtilă, făcută de un specialist, dar fotografiile nu sunt autentice. Nu pot fi folosite ca probe în fața unui tribunal, pentru a se dovedi că doamna Knight s-a aflat în locul unde s-au făcut aceste fotografii. Cu aceasta, domnilor, demonstrația mea se încheie.

Urmă o nouă pauză. Calder Sutherland, care acum se albise ca varul, se aplecă şi îi şopti la ureche avocatului său:

— Ce părere ai?

— Nu-mi miroase bine, răspunse tot în şoaptă avocatul. De ce n-ai verificat şi tu autenticitatea fotografiilor?

Sutherland clătină din cap, oftând.

— Am crezut că am primit fotografiile din sursa cea mai sigură, spuse el aruncându-i o privire lui Bryant Hayes. N-aveam nici un motiv să mă gândesc că sunt trucate. Bănuiesc că ar fi trebuit să le verific. Cum stăm?

Avocatul zâmbi.

— Ne-am băgat în rahat până la gât.

De cealaltă parte a mesei, avocații lui Kate şi ai studioului Monarch se angajaseră într-o consultație în şoaptă; nu mai puțin aprinsă decât cea a adversarilor lor. Făcând eforturi ca să-şi ascundă şocul surprizei, se consultară între ei, apoi cu Oscar Freund şi cu Joseph Knight, asupra a ceea ce urmau să facă.

Avocatul lui Kate, Burris Cody, fu acela care vorbi în numele tuturor:

— Ținând seama de expertiza al cărei rezultat ne-a fost înfățişat, doamna Knight, domnul Freund şi avocații lor doresc să sugereze următoarea soluție pentru rezolvarea problemelor. Dacă revista *Insider* publică o retractare totală, însoțită de scuzele de rigoare, a afirmațiilor sale calomnioase şi contribuie cu suma de două milioane de dolari la Fondul pentru Ajutorarea Actorilor, renunțăm la procesul civil şi considerăm

chestiunea închisă. Domnilor, dorim să auzim răspunsul dumneavoastră la această propunere.

Calder Sutherland se aplecă din nou spre avocatul său:

— Ce părere ai? Două milioane înseamnă să ne admitem vina.

Avocatul îi răspunse în şoaptă:

— Îți oferă o portiță de scăpare. Plăteşte banii. O să pară un gest generos din partea ta. Publică scuzele, arată-te pocăit, elogiaz-o pe Kate, şi mulțumeşte stelei tale norocoase că ai scăpat numai cu atâta. Douăzeci de milioane despăgubiri înseamnă mult. Te au la mână şi sunt conştienți de acest lucru. Kate Knight e pe cale de a deveni o legendă a ecranului, dacă zvârli cu noroi în ea şi pierzi, ți-ai nenorocit tirajul revistei.

Calder Sutherland cumpăni un moment. Era un om inteligent, îi trebuise multă abilitate să-şi conducă revista de-a lungul a cincisprezece ani de necazuri cu legea şi totuşi să realizeze profituri enorme, îşi dădea seama că nu avea nici o şansă să câştige bătălia la tribunal, şi cu atât mai puțin în forumul opiniei publice.

— O.K., spuse. Plăteşte biletul. Şi s-o ştergem de aici.

— Domnilor, declară avocatul lui, ridicându-se în picioare. Revista *Insider* trebuie să-şi protejeze reputația de integritate şi de imparțialitate. Povestea şi fotografiile care o însoțeau au fost publicate de bună credință. După câte ştiam noi la momentul respectiv, erau perfect autentice. Ne regretăm profund eroarea şi prejudiciile pe care i le-am adus doamnei Knight. Aşa cum ni s-a cerut, vom publica o retractare totală, iar domnul Sutherland se va simți bucuros să facă o donație la Fondul pentru Ajutorarea Actorilor.

În jurul mesei, răsună un suspin colectiv de uşurare. Joseph Knight o sărută pe soția sa pe obraz, apoi se întoarse să le mulțumească avocaților, care îşi ascundeau în spatele zâmbetelor fericite şi al strângerilor de mână,

uimirea față de neașteptata întorsătură pe care o luaseră lucrurile.

Reprezentantul Ligii Decenței păru mulțumit. Era un admirator al lui Kate Hamilton şi ar fi regretat perspectiva de a pune capăt carierei ei.

Calder Sutherland părăsi încăperea, înconjurat de avocații săi. În timp ce se pregătea să iasă, îl fulgeră cu privirea pe Bryant Hayes. O privire deloc prietenească.

Câteva minute mai târziu, sala de conferințe se goli. Joseph Knight şi Kate se întoarseră la studio să continue filmările. Oscar Freund se urcă în limuzina lor. Avocații se duseră să ia prânzul la Louise, un restaurant din centru, frecventat de avocați şi judecători.

Iar Bryant Hayes se duse la studiourile Continental, ca să decidă care va fi pasul următor, încă nu-i venea să creadă cele întâmplate. Reuşise, în sfârşit, să-i încolțească pe Joseph Knight şi pe soția lui, şi aceştia îi alunecaseră printre degete.

Înjurăturile lui Hayes răsunau în limuzina lui. Dar aceste înjurături nu izbuteau să amuțească vocea lăuntrică, cea care îl avertiza că, în urma evenimentelor de azi, el nu mai era vânătorul ci prada.

CAPITOLUL 12

The Hollywood Insider, 17 iunie 1946

Într-un mod lipsit de precedent, redactorul şef al revistei Insider dezminte personal articolul însoțit de fotografii asupra actriței Kate Hamilton, publicat cu două săptămâni în urmă în revista noastră (vezi pagina editorialului). Redactorul şef, Calder Sutherland, recunoaşte că fotografiile menționate au fost falsuri, se scuză față de domnul şi de doamna Joseph Knight pentru toate neplăcerile pricinuite de articol şi acceptă să doneze două milioane de dolari la Fondul pentru Ajutorarea

Actorilor, în chip de reparații pentru prejudiciile aduse doamnei Knight de articolul fals.

Revista *Insider*, redactorul său şef, redactorii şi întreaga echipă regretă profund grava insultă adusă integrității uneia dintre cele mai mari vedete din Hollywood, o femeie a cărei probitate şi onestitate se plasează deasupra oricărei îndoieli.

Reporterii revistei *Insider* au aflat un secret uimitor legat de proveniența fotografiilor. Se pare că fotografiile lui Kate Hamilton, menite să o arate în timpul unui contact sexual cu un tânăr din Sân Diego care după aceea s-a sinucis, au fost furnizate redactorului şef de reprezentanții lui Bryant Hayes, şeful studioului Continental Pictures şi, de mulți ani, un duşman înverşunat al lui Joseph Knight şi al soției acestuia.

Hayes, aparent iritat de dramatica înfrângere suferită de filmul său foarte costisitor, *Iarna destinului*, în anul 1940, în fața epocalului *Capătul curcubeului,* aparținând lui Joseph Knight, şi enervat în continuare de uriaşul succes al lui Kate Hamilton în *Capcana de catifea*, ultimul film al lui Knight, a trucat personal fotografiile şi le-a trimis la Insider pentru a-şi desăvârşi vendeta.

Odată cu retractarea şi apologia publicate în numărul de azi al revistei *Insider*, planul lui Hayes i-a explodat acestuia drept în față. Ne întrebăm ce va însemna această palmă dată prestigiului lui Hayes pentru studioul Continental şi aşa măcinat de greutăți financiare, studioul care se luptă de cinci ani încoace să-şi recâştige prestigiul pierdut în urma dezastrului filmului Iarna destinului. Unii observatori susțin că toate cele nouă vieți ale lui Hayes ca şef al studioului ar fi expirat şi că ar fi timpul să cedeze locul unei noi conduceri a chinuitului studio.

Bryant Hayes stătea în picioare în fața biroului lui Arnold Speck, de pe Sixth Avenue din New York.

Deşi îşi impusese o ținută de demnitate, stătea, metaforic vorbind, cu pălăria în mână, şi ştia acest lucru. Fusese doborât de martorul fotografic surpriză al Ligii Decenței. Fotografiile în care investise atât de mult se dovediseră false şi Joseph Knight îl frustrase din nou.

Dar mai gravă fusese acțiunea lui Calder Sutherland care, pe prima pagină a revistei lui, divulgase numele lui Hayes ca sursă a falselor acuzații împotriva lui Kate Knight. Datorită acestei revelații, Hayes avea să fie privit de acum înainte, la Hollywood şi în întreaga Americă, drept un josnic tiran care, de dragul câştigurilor financiare ale studioului său, se pretase să calomnieze un mare cineast şi pe legendara lui soție.

Lovitura dată reputației lui Hayes, ca venerabil şef al unui important studio cinematografic, era devastatoare.

Şi astfel, după atâția ani de luptă, de fandări şi parări şi atacuri, Arnold Speck pusese în sfârşit mâna pe muniția necesară pentru a-l distruge pe Bryant Hayes.

Speck stătea în spatele biroului său, cu o expresie de mulțumire de sine zugrăvită pe față.

— Am intervenit cât am putut pe lângă comitet, Bryant, i se adresă el lui Hayes cu un triumf prost mascat, dar fără nici un rezultat. S-a ajuns la decizia că, în circumstanțele date, singura soluție ar fi demisia ta, imediat, efectivă.

Se lăsă pe spate şi pufăi din trabuc.

Deşi se aşteptase la aceste cuvinte, Hayes avu totuşi impresia că primise o lovitură de măciucă. Simți că îl lasă picioarele. Ar fi vrut să se prăbuşească în fotoliul de piele de alături, dar nici măcar într-un asemenea teribil moment nu voia să-i ofere lui Speck satisfacția de a apărea slab în fața lui.

— Presupun că nu te interesează să asculți şi versiunea mea, protestă el.

Speck zâmbi.

— Bineînțeles că mă interesează, Bryant. Regret pentru tine. Eu sunt de partea ta. Ar trebui să ştii acest

lucru, după atâția ani de colaborare. Dar mă tem că hotărârea comitetului e ireversibilă. Va trebui să te întorci imediat la Hollywood şi să-ți strângi lucrurile, înlocuitorul tău va sosi la începutul săptămânii viitoare.

Hayes îşi miji ochii.

— Şi cine, mă rog, mă va înlocui?

Speck scutură scrumul trabucului.

— Interimar, eu voi fi acela, în fond, cunosc toate problemele financiare. Şi mă pricep şi la cele de creație, dat fiindcă de atâția ani am beneficiat de sfaturile tale. O să fac tot ce-mi va sta în putință să ridic ştacheta studioului.

Hayes zâmbi cu amărăciune. Ştia bine că acest aranjament nu va fi interimar. De ani de zile râvnise Arnold Speck să preia studioul din Hollywood, menținându-şi în acelaşi timp frâiele financiare. Hayes trebuise să uzeze de toată ingeniozitatea şi viclenia lui pentru a-l ține departe în toți aceşti ani. Dar, în ciuda marilor triumfuri, Hayes îşi avusese partea lui de greşeli şi de ghinioane.

Şi cel mai mare ghinion fusese ziua în care Joseph Knight îşi încrucişase drumul cu al lui.

Din acea zi, Knight fusese un fel de Nemesis pentru el, subminându-l, zădărnicindu-i planurile, chinuindu-l cu o dură concurență, forțându-l să ia hotărâri pripite, să comită dezastruoase erori de judecată.

Şi aceasta din urmă, încercarea de a-l lovi pe Knight prin Kate Hamilton, fusese gafa lui finală.

Dacă Sutherland nu ar fi divulgat numele lui în retractarea sa! Doar îi datora mult lui Hayes. De cincisprezece ani încoace acesta îi furnizase jumătate din murdăriile pe care le publica Insider, jumătate din intrigile scandaloase, indiferent cine ar fi fost rănit sau ajutat de aceste poveşti.

De fapt, guvernaseră împreună viața intimă a Hollywood-ului. Dar, confruntat cu mărturia expertului fotografic, Sutherland nu avusese de ales. Optase pentru

salvarea lui şi a revistei, în dauna lui Bryant Hayes. Prietenia şi loialitatea nu l-ar fi putut împiedica să aleagă supraviețuirea. Mai cu seamă noțiunea de prietenie şi de loialitate aşa cum sunt ele concepute la Hollywood.

Adunându-şi un rest de demnitate, Hayes făcu un pas înainte şi întinse mâna.

— Arnold, mi-a făcut plăcere să conlucrăm. Îți urez noroc.

— Şi ție, Bryant. Ai fost un şef de studio grozav. O să-ți simțim lipsa.

Cuvintele lui Speck duhneau de falsitate. Triumful îi sclipea sadic în ochi. Ținu mâna lui Hayes în mâna lui mai mult decât era necesar, pentru a face ca insulta să pătrundă şi mai bine. Bryant Hayes suportă momentul cât putu, apoi îşi retrase mâna. Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Se sfârşise.

După plecarea lui Hayes, Arnold Speck rămase cufundat în gânduri; un zâmbet îi răsfrângea buzele în timp ce fumul trabucului se înălța albăstriu spre tavan.

Pe urmă se aplecă şi îşi sună secretara.

— Fă-mi legătura cu locuința lui Bryant Hayes din California.

Urmă o pauză.

— Dar domnul Hayes de-abia a ieşit din biroul dumneavoastră, replică secretara nedumerită.

În ciuda enervării, Arnold Speck surâse.

— Carol, când ai să înveți să faci ceea ce îți spun eu?

— Imediat, domnule, răspunse secretara spăşită.

Arnold Speck se lăsă pe speteaza fotoliului, aşteptând legătura interstatală. Aşa cum pufăia fumul spre tavan, de pe buze i se desprindea un zgomot foarte asemănător cu torsul unei pisici.

CAPITOLUL 13

În timp ce Bryant Hayes părăsea biroul lui Arnold Speck din New York, micul lui valet german, Karlheinz Rächer, stătea de unul singur lângă piscina reşedinţei lui Hayes din Bel Air, delectându-se cu o sticlă din cea mai fină şampanie, sorbind-o.

Karl nu se grăbea să bea, ci savura şampania, în timp ce ochii i se plimbau pe domeniul princiar al stăpânului său.

Karl Rächer era fericit azi, mai fericit decât fusese vreodată în viaţa lui haotică, prost ghidată.

Pentru că astăzi îl înfrânsese pe Bryant Hayes.

Ştia perfect pentru ce fusese chemat Hayes la comitetul din New York. Ştia pentru că citise retractarea din Hollywood Insider şi văzuse degetul acuzator pe care-l îndrepta revista spre Hayes.

În clipa aceasta, îşi spunea Karl, probabil că Bryant Hayes se întreabă cum dracu' fotografiile atât de incriminatoare pentru Kate Knight se întorseseră împotriva lui şi, probabil, îl blesteamă pe Calder Sutherland din toată inima lui neagră, pentru că îl lăsase pradă şacalilor. Dar Hayes nu avea să cunoască niciodată adevărata cauză a prăbuşirii lui.

Omul care orchestrase răsturnarea lui Bryant Hayes era micul Karl Rächer.

Hayes fusese foarte viclean când storsese de la bietul Norman Webb fotografiile incriminatoare ale lui Kate Knight. Instinctele lui hollywoodiene îl slujiseră bine şi neputinciosul Webb fusese o pradă uşoară. Folosindu-l pe vechiul lui partener Calder Sutherland ca să le publice, Hayes se comportase ca un adevărat rechin de Hollywood, care simte miros de sânge în apă şi se repede să ucidă.

Dar toate aceste operaţiuni avuseseră loc în propria lui casă şi nu la birourile de la studio. Era obiceiul lui, pentru că sub acoperişul locuinţei sale simţea că are un control mai deplin asupra lucrurilor, ba chiar, lăsase negativele fotografiilor în sertarul biroului său.

În aroganţa sa, lui Hayes nici prin cap nu i-ar fi

trecut vreodată că locuința lui era dominată de Karl Rächer, care cunoştea toate fisurile şi slăbiciunile stăpânului său şi care trăgea cu urechea la orice conversație.

Aşa încât Karl aflase de fotografiile lui Kate aproape înaintea tuturor celorlalți şi găsise negativele lăsate cu atâta imprudență de Hayes.

Ascultând convorbirea telefonică cu vicepreşedintele din New York, Karl îşi dăduse seama că Hayes miza totul pe acele fotografii şi pe distrugerea lui Kate Hamilton.

Pentru Karl, aceasta era şansa vieții lui.

Specialist în tot ce avea de-a face cu filmele, în urma experienței lui îndelungate ca fotograf şi ca expert în efecte speciale, Karl nu avu nevoie decât de o oră de gândire pentru a hotărî ce trebuia făcut. Luă negativele când ştia că Hayes nu o să observe.

Închirie o cameră obscură la un atelier fotografic. Cu o răbdare de maestru, decupa capul lui Kate Hamilton din toate negativele şi apoi, cu o subtilă manipulare a expunerii şi pulverizând puțin aer comprimat, le lipi exact pe locul pe care fuseseră — numai că, în chip demonstrativ, acum era vizibilă o trucare.

Câteva telefoane discrete completară restul acțiunii sale.

În timp ce sorbea şampania patronului său, Karl Rächer nu se putea împiedica să nu zâmbească la ironia finală a vieții lui în Hollywood. În camera obscură pe care o închiriase, transformase realitatea, făcând-o să pară nereală. Făcuse ca autenticul să pară fals. Şi astfel, în fața unui tribunal, fatalele negative nu ar fi putut fi acceptate drept ceea ce erau de fapt: dovezi grăitoare ale păcatelor tinereții lui Kate Hamilton.

Asta era Hollywood-ul, medita Karl: o forță de iluzionare mai mare decât însăşi realitatea. O forță care putea distruge vieți, cariere, onestitate, adevăr, îi distrusese pe Norman Webb şi pe Rächer şi pe numeroşi alții. Dar o dată, în acest caz, iluzia fusese manipulată

pentru salvarea carierei şi poate că a întregului viitor al unei tinere merituoase.

Cu preţul „maestrului iluziilor” şi al răului pricinuit de iluzii: Bryant Hayes.

Ceea ce începuse Karl Rächer în camera obscură, desăvârşise Calder Sutherland în paginile revistei Insider. Şi astăzi, superiorii din New York îi dădeau lui Bryant Hayes lovitura de graţie.

Cu acest gând în minte, Karl Rächer înălţă paharul.

Telefonul sună înainte de a-şi fi putut duce paharul la buze. Ridică receptorul.

— Reşedinţa domnului Hayes, rosti cu accentul lui german.

— Karl, tu eşti? întrebă o voce pe care o recunoscu imediat.

— Da, domnule, eu sunt, răspunse Karl privind bulele de şampanie care dansau în pahar.

— Totul s-a desfăşurat conform aşteptărilor, spuse Arnold Speck cu o voce robustă, în ciuda paraziţilor de pe fir. Ai făcut o treabă bună. Felicitări.

— Vă mulţumesc, domnule. A fost o plăcere, răspunse Karl, învârtind paharul.

— Îţi trimit contractul cu poşta de dimineaţă. Şapte ani cu cinci mii de dolari pe săptămână, plus prime pentru fiecare film pe care îl vei regiza şi stimulente speciale pentru fiecare Oscar pe care-l vei câştiga pentru studiourile Continental. Ai să fii din nou în frunte, Karl, acolo unde-ţi e locul.

— Vă mulţumesc, domnule. Sunteţi foarte bun.

— Luni sosesc pe coastă. O să luăm masa împreună.

— Aştept cu nerăbdare, domnule. Şi vă mulţumesc.

— Eu îţi mulţumesc ţie, Karl. Eu nu uit niciodată un serviciu. Iar tu mi-ai făcut unul de toată frumuseţea. Sper să avem o colaborare lungă şi fructuoasă.

Convorbirea se încheie. Karl înălţă din nou paharul de şampanie, zâmbind şi privind la domeniul lui Bryant Hayes.

— Cel care râde la urmă... murmură el. Prosit.

CAPITOLUL 14

În 12 august 1946, filmul *Adio iubirii* a fost terminat.

În cele câteva săptămâni năucitoare care urmară scurtei crize a fotografiilor lui Kate în revista Insider — criză care îl costase pe Bryant Hayes cariera şi sporise de sute de ori interesul public faţă de *Adio iubirii* — Joseph Knight îşi concentrase toată energia creatoare pe terminarea filmului. Îi muncise pe Kate, pe Eve şi pe Samuel Raines până la epuizare, făcând reluări după reluări ale scenelor-cheie, mereu în căutarea acelei aproape imperceptibile inflexiuni, acelui infinitezimal reflex de lumină şi de umbră şi de expresie care să dea filmului o adâncime psihologică pe măsura influenţei enorme avută de război asupra vieţilor americanilor.

Cea mai importantă scenă urma să încheie întregul film — de astă dată ca o aducere aminte a eroinei, acum când ştia că îşi pierduse pentru totdeauna iubitul, nu pe front ci din pricina complexităţilor de împrejurări pe care le produce o lungă despărţire. Acum e mama copilului lui, o femeie matură, călită de experienţă, care priveşte înapoi cu nostalgie la personalitatea ei inocentă de altă dată, dându-şi seama că acea înlăcrimată despărţire de iubit pe peronul gării fusese şi ultima lorântâlnire.

Din cauza funcţiei duale a scenei de rămas bun, Joseph Knight o determinase pe Kate să-şi adâncească mult personajul în acel moment crucial, aşa încât să pară a vedea, dincolo de naivitatea ei tinerească, ceva întunecat şi ireversibil în scena de despărţire. O adăugase scenei şi pe Eve, care apărea după plecarea eroului, pentru a-i oferi eroinei sprijinul ei moral, în timp ce trenul dispărea din gară.

Eroina, copleşită de durere, nu se întreabă ce simte prietena ei în acel moment. Nu-şi închipuie nici o clipă că

prietena urmărise cu gelozie scena despărțirii ei de erou şi că simțise aceeaşi durere la plecarea bărbatului iubit la război, deşi cuvintele de rămas bun ale acestuia fuseseră adresate altei femei.

Joe urmărea să capteze ironia subtilă a acestui triunghi romantic, exprimată vizual prin apropierea celor două fete pe peron. Camera le va prinde ținându-se de mână, unite pentru totdeauna prin iubirea purtată aceluiaşi bărbat şi prin tragedia pe care o va aduce această iubire. Joe dorea să facă din contactul fizic al mâinilor o parte integrantă a scenei.

— Suntem gata? întrebă el.

Kate şi Eve încuviințară din cap.

— Motor!

Camera se apropie de cele două fete. Expresia din ochii lor era atât de identică, încât în acel moment păreau surori.

Kate prinse mâna lui Eve.

— N-am să-l mai văd niciodată, spuse ea. Simt lucrul ăsta.

Eve, în rolul ei, o strânse pe Kate, spunându-i.

— Nu-i adevărat. O să se întoarcă. Ştiu că o să se întoarcă.

Şi apoi, după o scurtă pauză, adăugă cu amară înțelepciune:

— Dragostea nu moare. Nimic nu o poate ucide, nici chiar timpul.

La acest punct crucial al filmului, doar spectatorii înzestrați cu multă perspicacitate ar fi ghicit, din privirile lui Eve, că aceasta îşi exprima propria speranță, că nu se gândea deloc la prietena ei. Iubirea o orbise şi o făcuse să uite de prietenie.

Cea de pe urmă replică îi aparținea lui Kate şi camera se apropie mai mult, scoțând-o pe Eve din cadru şi făcând din prim planul feței lui Kate ultima imagine a filmului.

— Adio, şopti ea, adio, iubirea mea.

Camera se apropie tot mai mult, până ce ochii lui Kate umplură ecranul. Imaginea trenului care se îndepărta era reflectată în ochii ei, datorită unui trucaj cinematografic. Trebuia să-şi menţină figura nemişcată timp de două minute, în care pe ecran se perindau numele tuturor colaboratorilor. Era unul dintre cele mai importante prim planuri pe care le filmase vreodată Joseph Knight.

Kate nu clinti. Intensitatea emoţiei din ochii ei era aproape de nesuportat. Privirea ei comunica o profunzime de iubire şi un presentiment al tragediei care făcu să se umezească ochii puţinilor observatori de pe platou.

În sfârşit, se terminase.

— Stop! strigă Joseph Knight.

Veni de după camera de filmat şi le sărută pe ambele femei, întâi pe Eve, apoi pe Kate. Luă pe rând mâna fiecăreia dintre ele şi o strânse, accentuând micul contact fizic. Cuvintele nu mai erau necesare. Ochii lui spuneau totul.

Kate şi Eve părăsiră studioul devreme, în timp ce Joe mai rămase să finiseze ceva cu echipa de producţie.

Deşi nu erau decât orele patru şi jumătate din după-amiază, ambele actriţe erau epuizate emoţional. Kate îşi dădu seama că s-ar putea să n-o mai vadă pe Eve Sinclair multă vreme de acum înainte.

— N-ai vrea să vii acasă cu mine? o întrebă Kate, mânată de un impuls subit.

Eve ezită.

— Doar pentru o băutură, stărui Kate. Am dorit întotdeauna să-ţi arăt casa noastră. Nu-mi... nu-mi place ideea de a ne lua la revedere aici.

— Cu plăcere, zâmbi Eve.

Kate conduse spre dealuri în maşina ei şi Eve o urmă în micul ei MG. Când ajunseră la casa din Benedict Canyon, Eve păru surprinsă.

— Deci aici locuiţi, spuse ea privind la casa mică, cu garduri vii, îmbietoare şi cu o grădină. Vai de mine, dar

am trecut de mii de ori pe drumul ăsta. Nu-mi vine să cred că n-am observat niciodată casa.

Într-adevăr, casa putea fi uşor trecută cu vederea. Era mică şi lipsită de pretenţii, mai mult sau mai puţin asemănătoare cu oricare altă casă din suburbii, cu două sau trei dormitoare. Avea un aspect intim, care diferea total de reşedinţele marilor staruri sau marilor producători.

— E încântător! exclamă Eve când intrară în living-room. Departe de tipica ostentaţie a Hollywood-ului. E intim, îmi place.

Kate zâmbi.

— Joe nu poate suferi casele mari. Spune că-l fac să se simtă pierdut. Iar eu nu pot avea o părere, pentru că aproape întreaga mea viaţă am locuit în camere mobilate. Pentru mine, casa asta e un palat. Ce doreşti să bei, Eve?

— Orice băutură nealcoolică. Apă minerală, bere de ghimber sau ceai la gheaţă, dacă ai.

Eve jurase să nu mai atingă alcoolul şi tabletele pe perioada filmării. Avea nevoie să se simtă cât mai bine şi să arate cât mai bine pentru rol. Şi aşa fusese destul de greu pentru departamentul de machiaj să-i ascundă unele devastări fizice, dar în secvenţele filmate, arăta bine. Talentul ei actoricesc, combinat cu dibăcia operatorului lui Joe, reuşeau să-i transfigureze faţa, făcând-o să arate tânără şi inocentă.

Şi azi, deşi filmările se terminaseră, Eve refuză să bea. Dintr- un motiv nedefinit, simţea că trebuie să-şi păstreze încă mintea limpede.

— Ceai la gheaţă, spuse Kate. O să iau şi eu. Nu durează decât un minut. Fă-te comodă.

Dispăru în bucătărie şi Eve auzi apa curgând. După câteva clipe, Kate îşi vârî capul pe uşă:

— Hei, ce-ai zice de o partidă de înot?

Eve ezită o clipă. Trecuse destul de multă vreme de când nu mai purtase un costum de baie. Se temea că urmările îmbinate ale vârstei şi degradării trupului ar fi

stingheritoare.

— Nu am costum, pretextă ea.

— O, sunt sigură că găsesc un costum de-al meu care o să-ți vină bine. Nici o problemă.

— Bine, atunci e în ordine, acceptă Eve după încă o clipă de şovăire. E tentant.

Simțea în tot corpul oboseala zilei de filmat. O baie în piscină o s-o învioreze. Şi apoi, n-ar fi vrut să plece prea repede de la Kate. O partidă de înot o să-i îngăduie să stea mai mult.

O auzi pe Kate urcând scările. Se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin livingroom. Încăperea era cu gust mobilată, dar foarte simplu, aproape spartan.

Mobila era din răchită, pe pereți atârnau câteva peisaje tropicale, decorative, iar pe jos era aşternut un covor foarte frumos țesut, cu un model exotic, care dădea întregii camere un aer de prospețime şi de intimitate.

Pe pian se găsea o fotografie a lui Kate în rolul din Capcana de catifea, o fotografie remarcabilă, care îi reda neobişnuita îmbinare de inocență, înțelepciune lumească şi tristețe, laolaltă, desigur, cu fascinanta ei senzualitate.

Era limpede de ce ținea Joseph Knight să aibă fotografia alături. Aceasta era Kate aşa cum o cunoscuse prima oară, aşa cum o captase prima oară camera lui.

Eve trecu în camera de lucru care se deschidea din livingroom. Biroul era ticsit cu teancuri de manuscrise şi hârtii de afaceri. La mijloc, trona o maşină de scris, cu o pagină în ea. Era scena din Adio iubirii pe care o turnaseră azi.

Eve recunoscu o mică schimbare în dialog, despre care le informase Joe pe platou. Probabil rumegase cu o noapte în urmă asupra dialogurilor, pentru a spori impactul acelei scene cruciale.

Eve examina încăperea. Pe birou, era o altă fotografie a lui Kate, de astă dată un instantaneu luat în fața unui lac. Kate era îmbrăcată într-un fermecător costum de baie, părul ud, care arăta negru şi lățos, căzându-i pe

umeri. Avea în ochi o privire ambiguă, un amestec de uşurinţă şi oboseală, dar la care se mai adăuga ceva. Eve fu impresionată de fotografie, dar nu întârzie destul asupra ei încât să-şi dea seama că purta expresia unei femei care poftea să facă dragoste şi încerca să-i spună din priviri, soţului ei, acest lucru.

Eve nu recunoscu lacul, dar presupuse că era locul din munţi unde Joe şi Kate aveau o cabană. Poate că fotografia fusese făcută în timpul lunii lor de miere, imediat după ce Kate îi luase rolul ei din *Capcana de catifea*.

În birou nu mai existau alte fotografii sau amprente personale. Eve se întoarse în livingroom, apoi aruncă o privire în bucătărie. Kate era încă la etaj.

Acum înţelese Eve ce anume dădea acestui loc o notă ciudată. Deşi avea o atmosferă foarte plăcută şi foarte intimă, nici Kate şi nici Joe nu aveau fotografii de familie. Nici o fotografie de părinţi, de fraţi şi surori, fotografii de nunţi, de reuniuni familiale.

Era ca şi cum trecutul nici n-ar fi existat pentru ei, de parcă timpul ar fi început aici, în această casă, odată cu dragostea lor, de parcă n-ar mai fi existat o lume în afara lor.

Eve se aşeză din nou în livingroom. Începea să simtă ciudata, stringenta intimitate a casei. Era un loc în care doi oameni se iubeau intens unul pe celălalt şi în iubirea lor, aproape că nici nu observau ce-i înconjura.

Puţin stingherită, Eve se ridică şi se îndreptă spre uşa glisantă, care ducea spre peluza din spate. Acolo era o grădină cu lalele, ochiul boului, zinnia şi crini. Şi o mică piscină. Foarte mică în raport cu standardurile Hollywood-ului. Apa clipocea, în timp ce un furtun reumplea piscina, în fundal, se deschidea o frumoasă privelişte a dealurilor, dar nu la fel de spectaculoasă ca aceea pe care o avusese Eve de la casa ei din Brentwoqd, înainte de a o fi vândut.

În jurul piscinei erau câteva şezlonguri şi măsuţe, un

decor frumos, atrăgător prin lipsa lui de pretenții.

Eve reintră în livingroom. Privi din nou mobila simplă, şi în acea clipă îşi dădu seama de gândul care-i râcâise mintea din clipa când păşise în acest loc.

Mai lipsea ceva din casă, în afară de fotografiile de familie.

Un copil.

Eve aproape că îi simțea absența. Acesta era cuibul a doi îndrăgostiți, unicul lucru care lipsea era un bebeluş, pe care, probabil, că amândoi îl doreau. De asta casa, deşi intimă, părea incompletă. Eve nu ştia de ce era atât de sigură de acest lucru. Dar o frapa, cu forța realității care se impune de la sine. Joe şi Kate aşteptau cu ardoare primul lor copil şi probabil că se străduiau să-l aibă.

Cu acest gând în minte, Eve se aşează din nou. Auzea lipăitul picioarelor goale ale lui Kate sus, pe scări. Îngândurată, îi aşteptă reîntoarcerea.

La etaj, Kate scotocea prin sertare în căutarea unui costum de baie care să i se potrivească lui Eve.

În cea mai mare parte din timp, habar nu avea pe unde se găseau lucrurile ei de îmbrăcăminte. Le păstra într-o ordine foarte întâmplătoare.

Era şi azi la fel de indiferentă la toalete, cum fusese şi în urmă cu cinci ani. Căsătoria şi dragostea nu o schimbaseră din acest punct de vedere, îmbrăca primul lucru care-i era la îndemână, îşi trecea degetele prin păr şi, de multe ori, nici nu-şi dădea măcar osteneala să-şi potrivească fardul la oglindă. Detesta să alerge prin magazine ca să-şi cumpere rochii, şi proceda astfel numai când era silită de vreo ocazie.

Joe nu avea nimic împotriva aspectului ei necăutat. Ba chiar o încuraja. Nu întâlnise niciodată o femeie care îndrăznea să fie atât de naturală, o femeie atât de lipsită de narcisism. Era un element care-i sporea prospețimea, candoarea. Şi îi sporea şi senzualitatea într-un fel care, invariabil, îl excita. Kate nefardată, cu părul dat în grabă

pe spate sau legat cu o baretă de cauciuc, îmbrăcată în blugi şi un maiou, i se părea mai frumoasă decât Greta Garbo într-o creație a casei Adrian.

În timp ce scormonea prin sertare, lui Kate îi juca un zâmbet pe buze. Se bucura să o aibă pe Eve în casa ei. Se simțea ca o fetişcană care-şi aduce pentru prima dată o prietenă acasă şi ține să-i arate camera ei, comorile ei, să-şi împărtăşească gândurile şi visurile. Ea şi Eve deveniseră ciudat de intime în ultimele luni, deşi nu avuseseră încă niciodată o discuție ca de la femeie la femeie. Faptul că jucaseră împreună era singura legătură care le unea. Dar era o legătură adâncă, ce avea să o marcheze pentru totdeauna pe Kate.

În cele din urmă, găsi un costum negru, dintr-o singură bucată, care părea să i se potrivească lui Eve. Veni jos cu costumul şi i-l arătă.

— Sunt sigură că-ți vine bine. Poți să te schimbi în baie. Te aştept lângă piscină.

Eve intră în baie şi se dezbrăcă. Observă puținele articole de toaletă ale lui Kate. Cum era de aşteptat, Kate folosea un minimum de farduri. Când trupul gol al lui Eve ieşi la iveală, aceasta îşi imagină o clipă că ar fi Kate, privindu-se în oglindă, în fond, aceasta era oglinda care o vedea zi de zi pe Kate.

Şi ce avea să vadă oglinda?

Eve ştia. Avea să vadă o femeie tânără atât de încrezătoare în ea şi în căsătoria ei, încât nu era muncită de nici o îndoială, nu bănuia nici o pată, nici o umbră în ea. O femeie care strălucea în oglindă din adâncurile unei inimi pline de fericire.

O femeie îndrăgostită...

Această oglindă îi vedea probabil pe Kate şi pe Joe împreună, pentru că, evident, foloseau aceeaşi baie, ca un tânăr cuplu modest care nu-şi poate permite două săli de baie. Poate că, uneori, stăteau acolo împreună după ce făceau dragoste sau poate că înainte.

Eve putea aproape să vadă ochii negri ai lui Joseph

Knight scânteind de dorință şi de dragoste, în timp ce mâinile lui încercuiau umerii înguşti ai lui Kate, şoldurile ei, sânii ei.

Eve îşi trase costumul pe ea. Într-adevăr, îi venea perfect. Se mira că ea şi Kate aveau oarecum, aceeaşi talie. Pentru că Eve era toată numai suplețe, zveltă eleganță — mai bine zis asta fusese în vremurile bune — pe când Kate era voluptate terestră, curbe, carnație, adâncă şi tulburătoare senzualitate feminină.

În timp ce Eve depăna aceste gânduri, ceva tresări în ea şi un tremur uşor îi vibra în picioare, îşi trăgea costumul peste talie şi între picioare. O frântură de secundă se gândi la sexul pe care Kate îl purta cu atâta dezinvoltură între pulpe, sexul pe care Joseph Knight îl adora şi pe care îl posedase de atâtea ori. Costumul acesta fusese atât de aproape de sexul ei, îl atinsese...

Eve îşi alungă gândul şi ieşi în grădină, unde Kate turna dintr-o cană ceai la gheață în două pahare înalte. Toate gesturile lui Kate aveau aceeaşi fermecătoare simplitate ca şi casa, s-ar fi zis că e o tânără gospodină în grădina casei ei din Ohio, şi nu o vedetă celebră în reşedința ei din Hollywood. Arăta superb în costumul galben deschis, care-i accentua contururile unduioase ale trupului.

Un trup copt pentru zămislirea unui copil.

Eve îi privi fața. Ca de obicei, era nefardată. Părul, răsfirat de briza dealurilor, îi cădea pe umeri. Pentru a suta oară, Eve încercă să disece frumusețea stranie a acestei fețe, o frumusețe mai tulburătoare fără fard decât sub machiajul ecranului.

Subit, îşi dădu seama care era taina lui Kate. La douăzeci şi şapte de ani era o femeie frumoasă. Dar dacă te uitai bine la fața ei, vedeai că şi la treizeci şi cinci, la patruzeci sau chiar la cincizeci, va fi la fel de frumoasă. Şi va continua să se dispenseze de farduri şi va lăsa părul să i se aranjeze după bunul lui plac.

De unde izvora această calitate? Această strălucire

lăuntrică pentru care alte femei ar ucide ca s-o dobândească? Venea oare dintr-o puritate a inimii pe care Eve nu putea nici măcar s-o conceapă? Sau poate că din ceva mai sumbru şi mai complex?

În orice caz, nu era de mirare că îl cucerise pe Joe Knight cu atâta uşurinţă şi cu atâta repeziciune.

— Arăţi grozav, spuse Kate admirând-o pe Eve în costumul de baie. Ştiam că ăsta o să ţi se potrivească de minune.

Înainte ca Eve să-i fi răspuns, Kate se cufundă în piscină şi apoi reapăru cu apa şiroindu-i din păr şi pe obraji.

— Vino, o chemă ea. Apa e minunată.

Eve încercă apa cu degetul mare de la picior şi o găsi caldă şi îmbietoare. Se aşeză pe marginea piscinei şi, mai precaută decât Kate, se lăsă să lunece uşor în apă. Era divin, un balsam lunecos care-i spăla oboseala şi nervii.

— E într-adevăr minunat, spuse ea forfecând apa cu picioarele. Nu ştiu de ce nu fac aşa ceva în fiecare zi. De luni de zile n-am mai intrat în piscina mea.

— Joe şi cu mine înotăm în fiecare seară. Oricât de târziu am veni acasă. Scoate inerţia din noi. Cred că pe Joe îl ajută să doarmă mai bine.

Eve îşi aduse aminte de rănile serioase cu care se întorsese Joe din război. Nici ea nici Kate nu pomeniseră nimic despre ele sau despre durerile care, probabil, îl chinuiau în cea mai mare parte din timp. Pe platou arăta întotdeauna chipeş şi plin de obişnuita lui energie, deşi rămăsese mai slab decât înainte de război.

Eve şi-i imagina, pe Kate şi pe Joe, înotând împreună în decorul acesta intim, după o lungă zi de lucru, înotau, probabil, înainte de a face dragoste sau poate că după aceea... Piscinele din curţile din spate erau făcute pentru îndrăgostiţi.

Şi, desigur, pentru copii.

După ce înotară, Eve şi Kate se întinseră pe şezlonguri şi legară o conversaţie lenevoasă. Discutară

despre filmări şi glumiră despre felul cum le muncise Joe Knight cu rigurosul lui program de filmări. Dar acum, că totul se terminase, se simțeau unite printr-o satisfacție comună şi prin mândria a ceea ce realizaseră împreună. Erau emoționate. Ştiau că filmul va fi ceva cu totul special şi aşteptau cu nerăbdare să fie montat şi terminat pentru marele public.

Apoi, oboseala punând stăpânire pe ele, rămaseră tăcute, privind la dealuri. Eve simțea o curioasă lâncezeală. Nu-şi mai amintea de când nu mai fusese atât de relaxată, atât de calmă.

— Aş vrea să rămân în locul ăsta pe vecie. Să uit de Hollywood, să uit de tot în afară de peluza asta şi de mângâierea soarelui care se pregăteşte de culcare.

Urmă o pauză.

— Ştii, îi spuse Kate în cele din urmă, nu ți-am povestit niciodată, dar în copilărie erai eroina vieții mele. Filmele acelea pe care le-ai făcut ca fetiță...

Eve râse.

— Ce ciudat! Ce-ți plăcea la ele?

— Erai întotdeauna atât de fericită! Personajul tău, vreau să spun. Erai înconjurată de oameni care te iubeau. Ca o mică prințesă. Şi când ceilalți aveau necazuri, tu îi salvai. Şi apoi ți se dăruia atâta dragoste... Cel puțin aşa mi se părea mie. Aveam mare nevoie de dragoste pe atunci.

Eve clătină din cap. Fața ei exprima amărăciune, tristețe.

— Asta înseamnă Hollywood-ul, oftă ea.

— Ce vrei să spui?

Eve deveni brusc serioasă. Apoi, când văzu cât de mişcată era Kate de propriile ei amintiri din copilărie, expresia i se schimbă.

— N-are importanță. Dacă filmele mele te-au ajutat în vreun fel, înseamnă că meritau orice sacrificiu.

Urmă din nou un răstimp de tăcere. Fiecare dintre ele înțelegea cât de nefericită fusese copilăria celeilalte. Şi

această reciprocă înțelegere părea să le apropie şi mai mult.

— Spune-mi, i se adresă Eve lui Kate, cum a fost viața ta înainte... înainte de Joe?

Kate privi visătoare dealurile.

— Nu a existat nici o viață, răspunse. Cea de pe atunci nu eram eu. Pur şi simplu m-am trezit la viață într-o bună zi — cu el în fața mea. Atunci am început să trăiesc. Tot ce s-a petrecut înainte n-a fost decât un vis urât, uşor de uitat, neplăcut de amintit.

— Şi nu a mai existat nici un alt bărbat? stărui Eve.

Kate păru să-şi revină la realitate cu un şoc.

— Ba da. Am fost odată măritată — pentru scurtă vreme. A fost un asemenea dezastru, o asemenea irosire, încât uneori trec luni şi luni de zile fără măcar să-mi amintesc că s-a întâmplat vreodată.

— Erai foarte tânără?

— Stai să văd... Şaptesprezece ani. Da, foarte tânără. Şi nici măcar în viață.

Eve citi suferința pe fața lui Kate.

— Îmi pare rău că ți-am răscolit amintirile. Istorie antică.

— O, nu face nimic. Apoi, privind-o, Kate întrebă: Şi tu, Eve? Au fost bărbați importanți în viața ta?

Eve roşi fără voie. Singurul bărbat de care fusese îndrăgostită cu adevărat era Joseph Knight. Îşi dădu seama brusc cât de false erau pretențiile astea de conversație amicală şi cât de deplasată era prezența ei, azi, în casa lor.

— Nu, răspunse ea. Căsătoriile mele au fost aranjamente publicitare. Nu am trăit decât pentru cariera mea. N-am lăsat niciodată un bărbat să se interfereze cu cariera. Şi asta a fost cea mai mare greşeală a mea, Kate. Tu eşti norocoasă. Măcar ştii cine eşti.

— N-aş spune aşa ceva, zâmbi Kate.

Urmă o tăcere în care Eve îi cântări cuvintele. Erau

adevărate. Parte din misterul lui Kate, pe ecran şi în viață, provenea din faptul că nu se cunoştea singură mai mult decât o cunoşteau fanii şi admiratorii ei fascinați. Plutea deasupra propriei esențe opace, ca o reflecție care dansează pe oglinda unui lac întunecat.

Dar îl găsise pe Joseph Knight. Şi astfel, chiar dacă nu ştia cine era în sufletul ei, ştia măcar unde aparține. Şi, evident, asta îi era deajuns. Gândul îi provocă lui Eve o nostalgică strângere de inimă.

— Oricum, continuă Eve, ai ocolit cea mai fatală capcană a Hollywood-ului. Ai iubit, Kate. Şi cunoşti deosebirea dintre ceea ce e important şi ce nu e. Iubirea e unicul lucru care contează. Dacă noi, celelalte, am fi cunoscut acest lucru, am fi lăsat Hollywood-ul să ne înghită de vii.

Ochii stranii ai lui Kate, atât de candizi şi de misterioşi în acelaşi timp, erau fixați pe vizitatoarea ei. Nu spuse nimic.

Eve îşi întoarse privirea. Observă reflexul roşu al asfințitului pe apa din piscină.

— Hei, spuse Kate, ce-ar fi să rămâi la cină? Îl sun pe Joe să aflu când vine acasă.

— Nu, mulțumesc. De fapt, am o întâlnire. Trebuie să mă duc şi să mă pregătesc.

Un zâmbet uşor conspirativ înflori pe buzele lui Kate :

— Cineva special? întrebă.

— Rămâne de văzut, răspunse Eve ridicându-se şi întinzându-şi mădularele, în oraşul ăsta, nu ştii niciodată cum stai. Dar cred că trebuie să încerc.

Se întrebă dacă reuşea Kate să ghicească adevărul, în seara asta, desigur, Eve avea să fie singură. Dar Kate nu dădea nici un semn.

— Bine, atunci du-te şi schimbă-te. Eu strâng aici şi pe urmă îl sun pe Joe să văd ce are de gând.

Eve intră în baie şi îşi scoase costumul lui Kate. În timp ce privea costumul, redus acum la o cârpă udă,

simți o undă de tandrețe pentru Kate. Era atât de onestă, atât de nesofisticată! Şi, ce era mai important, plătise un preț pentru această inocență. Exista în ea o mândrie dârză, care o ajutase să treacă prin viață fără să se preteze la compromisurile morale care corupseseră viața lui Eve şi a atâtor altora.

Şi Kate avusese noroc. Soarta îi îngăduise să-şi croiască un drum frumos prin lume, rămânând totuşi bună. Un dar foarte rar, hărăzit unor puțini oameni şi cu atât mai puțin femeilor din Hollywood.

Aşa se explica faptul că, răsărită din senin, reuşise să-i fure inima lui Joseph Knight şi să ajungă o mare vedetă în urma unui singur film.

Cum ar fi putut ea, Eve Sinclair, ca actriță şi ca femeie, să rivalizeze vreodată cu o făptură de o esență atât de rară?

Eve se îmbrăcă şi apoi intră în dormitor şi privi patul dublu în care dormeau, noapte de noapte, Kate şi soțul ei.

Brusc, avu viziunea trupurilor lor, alăturate în somn, în cearceafurile acelea moi şi văzu trupul puternic al lui Joseph Knight în îmbrățişarea lui Kate. Patul nu era prea mare. Evident, voiau să fie aproape unul de celălalt, cât mai aproape cu putință. Poate că, de când fusese rănit, Kate îl legăna la piept ca o mamă, sensibilă la durerea lui şi la grozăviile prin care trecuse.

Dar nu pentru multă vreme. Curând, căldura mângâierilor lui avea s-o facă să uite totul în afară de dorință şi de forța lui nudă...

Costumul de baie ud era încă în mâinile lui Eve. Se uita la pat şi, totuşi, parcă nu se uita la el. Întreaga ei viață searbădă se căsca în urmă-i, asemenea nisipurilor mişcătoare, gata să-şi devoreze victima. Şi viitorul lui Joseph Knight şi al lui Kate, copiii pe care îi vor avea, fericirea lor, germinau în patul ăsta, o viziune pe care nu o mai putea înfrunta, aşa cum nu mai putea privi în pustietatea sufletului ei.

Camera se întunecase şi ea stătea acolo împietrită ca

o statuie, când o mână blândă o atinse, făcând-o să tresară.

— Ce e? întrebă, cu mintea opacă, asemenea unei persoane brusc deşteptate din somn.

Era Kate.

— Nu m-ai auzit când am intrat? întrebă cu voce domoală. Te-am văzut stând aici şi te-am întrebat ce s-a întâmplat cu tine. Nu mi-ai răspuns. Nu te simți bine, Eve?

Eve îşi întoarse, jenat, privirea de la pat.

Se uită în ochii lui Kate, la irişii ei aurii, atât de luminoşi în strălucirea soarelui care asfinţea. Ar fi vrut să o îmbrăţişeze, să o strângă la piept. Şi, în acelaşi timp, ar fi vrut s-o facă să piară de pe faţa pământului, să-i şteargă orice urmă a existenței. Numai astfel ar putea şi ea respira...

— Eu... o... sunt bine. Doar cumplit de obosită. Aşa mă simt întotdeauna după filmări.

— Ştiu cum te simți, răspunse Kate, luându-i costumul din mână. Eşti în stare să conduci până acasă?

— Sigur că da. E în ordine. Aş face mai bine să mă grăbesc. Domnul Extraordinar mă sună pe la opt.

Impulsiv, o sărută pe Kate pe obraz, la plecare. Kate o urmări urcându-se în mica ei maşină sport şi pornind motorul, îi făcu semn cu mâna, cu un gest spontan şi candid, de fetiță.

Apoi Eve porni să coboare panta dealului. Imaginea zâmbetului lui Kate i se şterse din ochi, doar priveliştea drumului de deal îi umplea vederea.

Eve Sinclair trase adânc aer în plămâni. Expiră aerul, cu o vibrație de suspin. Durerea o sfredelea ca un cuțit răsucit în inimă.

Încă zece minute petrecute în casa aceea, îşi spuse ea, şi ar fi făcut explozie. Plecase exact la timp.

CAPITOLUL 15

Trei luni mai târziu

Gala premierei filmului *Adio iubirii* urma să aibă loc a doua zi, la cinematograful Grauman Chinese din Hollywood.

Filmul fusese prezentat într-o avanpremieră, cu două săptămâni în urmă, la Pasadena. Publicitatea creată în jurul lui Kate în legătură cu scandalul din paginile revistei Insiderse combinase cu curiozitatea publică în jurul apariției lui Eve în primul ei rol secundar şi cu reîntoarcerea lui Joseph Knight la cinematografie după o întrerupere de patru ani, pentru a intensifica la maximum interesul față de film.

Dar nici măcar cei implicați în producție nu anticipaseră reacția emoțională a publicului de la avanpremieră şi enormul succes al filmului în primele trei săptămâni de rulare în câteva cinematografe selectate din țară. *Adio iubirii* atingea o coardă sensibilă în sufletul națiunii.

Milioane de femei americane îşi văzuseră bărbații iubiți plecând la război în Europa sau în Pacific şi speraseră, în ciuda deznădejdii, că bărbații lor se vor întoarce teferi şi că îşi vor putea reînnoda viețile din punctul unde se rupseseră. Dar în multe, foarte multe cazuri, plecarea pe front închisese o uşă care nu avea să se mai redeschidă niciodată. Despărțirea, rănile lăuntrice şi cele exterioare, schimbaseră total fața vieții. Dragostea, adeseori, era mai puțin puternică decât destinul.

Această tragică semnificație a despărțirii era comunicată de film. Istoria personajului interpretat de Kate era cea a unei iubiri care nu poate fi distrusă, dar nici împlinită. O iubire care nu poate duce decât la dezagregare, aşa cum la început dusese la o comuniune cosmică.

Războiul era privit ca un simbol al giganticii sfâşieri a vieților, miezul lui de durere inserându-se ca un vid în

centrul vieții umane.

Adio iubirii a fost un succes imediat, umplând cinematografele până la refuz. Pentru că filmul lui Joseph Knight era mai mult decât o lovitură cinematografică, mai mult chiar decât un film care avea să devină clasic, era o oglindă ținută în fața unei epoci tumultuoase din istoria omenirii şi a cicatricilor din inimile celor ce-i supraviețuiseră. Filmul avea să rămână ca un monument al epocii sale şi un document al curajului uman în fața iremediabilului.

După trei săptămâni de rulare, nimeni nu se mai îndoia că filmul avea să câştige multe Oscar-uri. Lui Joe, ca producător, avea să-i aducă, lucru fără precedent, cel de-al treilea premiu al Academiei pentru cel mai bun film al anului, pe lângă un premiu pentru regia lui atât de sensibilă şi unul pentru admirabilul scenariu.

Pentru Eve Sinclair, filmul *Adio iubirii* era o renaştere. Cronicile erau atât de entuziaste în ceea ce o privea, atât de explozive, încât elogiile se extindeau asupra întregii ei cariere, ştergând petele negre şi înfățişând-o în culorile unei mari actrițe.

După douăzeci de ani de luptă eroică în tranşeele celei mai grele meserii din lume, scria influentul critic de la *Los Angeles Times*, iat-o pe Eve Sinclair răsărind, în sfârşit, ca o mare stea. E o ironie faptul că această strălucire i-a adus-o primul rol secundar din cariera ei. Şi totuşi în acest rol, tincturat de întuneric şi lumină, de păcat şi de mărinimie, de sanctitate şi ispită, s-a regăsit pe ea însăşi. Suntem îndreptățiți să gândim că de-abia acum i se deschide o mare carieră în față, poate că nu aceea de actriță sinuoasă şi comercială cum a fost până acum, ci una mult mai importantă: aceea de una dintre marile doamne ale ecranului.

Şi celelalte cronici erau la fel de frenetice. Eve era considerată ca o sigură câştigătoare a premiului Oscar pentru cel mai bun rol secundar. Interpretase rolul ingrat al unei fete care încearcă să-i fure iubitul celei mai bune

prietene ale sale şi îl transformase într-o interpretare de proporţii clasice — rolul unei tinere care nu izbuteşte să fie bună, dar care descoperă o oarecare noblețe în însăşi slăbiciunea ei, o slăbiciune născută din iubire.

Femeile de pretutindeni se identificau cu ea, căci, care femeie a avut norocul de a-şi duce viața alături de bărbatul visurilor ei? Cele mai multe au trebuit să lupte, chiar să păcătuiască pentru a dobândi bărbatul iubit. Dragostea nu cunoaşte bine şi rău, ci se supune unei legi proprii. Şi Eve arătase acest adevăr crud, cu o superbă îmbinare de demnitate şi patos.

Dar chiar şi în acest moment de mare glorie, Eve era depăşită de Kate Knight.

Criticii numeau interpretarea lui Kate „o performanță a secolului". Acea unică îmbinare de senzualitate terestră şi candoare eterică, manifestată încă din *Capcana de catifea*, atinsese de astă dată un nivel mult mai înalt.

Din momentul în care Kate apărea pe ecran, publicul îşi ținea răsuflarea. Forța regiei lui Joseph Knight, subtilitățile temei şi ale dialogului, împreună cu obsedanta expresie a ochilor lui Kate, emoționau spectatorii chiar de la bun început, pregătindu-i pentru tragedia care se va consuma.

În clipa când îşi lua rămas bun de la iubit pe peronul gării, spectatorii erau în lacrimi. Şi când, în final, camera de filmat cuprindea fața lui Kate, mărind-o din ce în ce, chipul ei devenea simbolul iubirii şi al durerii.

„Unul dintre prim planurile clasice ale istoriei filmului", scria un mare critic european.

Joseph Knight îşi foloseşte camera de filmat în felul în care Rembrandt îşi folosea penelul. Nu este vorba de un studiu cinematografic al chipului unei actrițe, ci de un instrument de cunoaştere prin iubire, care transcende carnea, pătrunzând în însăşi esența şi spiritul feminității. Mesajul transmis de Knight este cel al geniului lui Kate Hamilton ca actriță, cel al tragismului personajului ei şi al naturii filmului şi, poate mai mult ca orice, cel al

propriei lui personalități.

Kate ştia că îi datora toate acestea lui Joseph Knight. Camera lui de filmat şi puterea talentului său scoseseră din ea la iveală o forță de care niciodată nu s-ar fi crezut capabilă. Şi, de asemenea, datora foarte mult şi sprijinului lui Eve. Dar tot Joseph Knight era cel care o distribuise pe Eve în rolul ei, tot Joseph Knight era cel care prevăzuse totul, creând filmul din adâncurile inspirației lui.

Da, în spatele a tot, era numai Joe, cu talentul lui creator, cu dragostea lui, cu incomparabila lui forță.

Joe, Kate şi Eve se găseau în cabana din Sierra, o zi înainte de premiera de gală, un răstimp de calm pentru toți trei. Eve venise în micul ei MG ca să le țină tovărăşie în timp ce se pregătea pentru ceremonia de la Grauman Chinese, la care aveau să participe ziarişti şi cronicari din lumea întreagă.

Cei trei încercau o senzație ciudată, în ultimele luni, în timpul postprocesării filmului şi a dublării lui în limbi străine, nu mai fuseseră împreună.

Intervenise ceva între ei. Deşi Kate o invitase pe Eve în mod repetat să ia prânzul sau cina cu ei la casa din Benedict Canyon, aceasta din urmă refuzase, găsind de fiecare dată câte un pretext, în chip tacit, Eve părea să spună că nu vrea să tulbure intimitatea lui Kate cu soțul ei. Îşi dădea seama că, de când începuse turnarea filmului, cei doi nu mai avuseseră, practic, un interval de intimitate. Stresul filmărilor, combinat cu criza atacului revistei asupra lui Kate şi, la urmă, cu munca epuizantă a lui Joe în procesul de montare şi de post-producție a filmului, îi ținuse pe cei doi oarecum separați. Era timpul să se odihnească şi să se relaxeze.

Până la urmă, Kate hotărâse să respecte dorința prietenei ei şi nu o mai invitase. Dar îi telefona la fiecare câteva zile, pur şi simplu pentru a discuta despre film şi pentru a-şi mai trece timpul. Şi telefonul deveni un fel de legătură vitală între ele două, menținându-le în contact,

fără să le ştirbească distanța pe care o impusese Eve.

Kate nu o întrebase pe Eve dacă avea un alt angajament în perspectivă şi nici Eve nu o întrebase ce planuri de viitor are.

Cele două femei păstrau tăcerea asupra acestui subiect, în parte, fiindcă era dureros pentru Eve, a cărei carieră cunoscuse un asemenea declin după Capcana de catifea şi, în parte, pentru că nici una dintre ele nu avea încă destulă energie ca să se gândească la viitor. Se găseau încă prinse în vraja filmului Adio iubirii. Viețile lor personale şi profesionale erau inexorabil împletite cu filmul.

Dar acest weekend era diferit. Eve venise la cabană ca să sărbătorească triumful împreună cu Joe şi Kate. Petrecuseră o seară liniştită, bând şampanie şi ascultând foşnetele pădurii şi clipocitul lacului.

Joe fu primul care se duse la culcare. Munca la studio îl obosise mai mult decât ar fi crezut şi, apoi, voia să le lase singure pe cele două femei care nu se mai văzuseră de atâta vreme.

Fața lui trasă indica, de asemenea, că avea dureri fizice de pe urma rănilor. Din câteva remarci întâmplătoare pe care le făcuse cândva Kate, Eve ştia că Joe refuza să ia calmante în timpul zilei, dar avea nevoie de o medicație serioasă ca să poată dormi noaptea.

Aşadar, Eve şi Kate rămaseră singure.

Stăteau pe canapea.

— Mă bucur atât de mult că ai venit, spuse Kate. Nu ştiu cum ar fi fost fără tine, Eve. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie. Nu ne-am mai văzut de mult. Ce ai mai făcut în timpul care s-a scurs, Kate?

Zâmbetul luminos al lui Kate ținu loc de răspuns. Era, în mod vizibil, cea mai fericită dintre femei, o femeie a cărei viață era total umplută de soțul ei.

— Am să-ți spun un secret, Eve.

Ochii lui Eve se aprinseră.

— Dă-i drumul. Ador secretele.

— Bine, răspunse Kate radioasă. O să am un copil.

O lumină bizară licări în ochii lui Eve, ca o infinitezimală explozie înăbuşită, apoi dispăru. După aceea zâmbi şi îşi deschise larg braţele. O strânse pe Kate la piept.

— Sunt atât de fericită pentru tine. I-ai spus lui Joe?

— Îi spun după premieră. Nu vreau să-i abat încă atenţia de la film. Şi apoi, o să fie grozav să avem două lucruri de sărbătorit.

Zâmbetul lui Eve era colorat acum de duioşie.

— Presupun că aşteptaţi de mult amândoi evenimentul ăsta, nu?

Kate aprobă din cap. Nu fusese niciodată îndeajuns de apropiată de Eve încât să-i mărturisească greutăţile şi problemele prin care trecuse ca să rămână însărcinată.

— Am tot încercat de când ne-am căsătorit, i se confesa ea acum. Dar, nu ştiu cum, nu se întâmpla. Am consultat amândoi o serie de medici... Şi după război Joe era îngrijorat de rana lui de la pelvis şi eu... mă rog, eu eram îngrijorată de toate la un loc. Crede-mă, acum mă simt nespus de uşurată.

— Joe o să fie încântat. Ştiu ce simte în legătură cu filmul, dar nimic nu poate întrece această nouă fericire. Eşti sigură că nu vrei încă să-i spui?

Kate încuviinţă din cap.

— Cred că-i mai bine. Suntem amândoi atât de copleşiţi de emoţiile filmului, încât ar fi prea mult dacă i-aş mai spune şi asta.

Eve zâmbi şi-i strânse mâna lui Kate.

— Bine. Atunci am să-ţi păstrez secretul. Şi, felicitări, Kate. Totdeauna... totdeauna am dorit aşa ceva pentru tine.

Urmă o pauză. Apoi Eve căscă.

— Scuză-mă. Probabil că sunt mai obosită decât mi-am închipuit. M-a dat gata drumul până aici.

— Avem cu toţii nevoie de odihnă. Vino!

Îi arătă lui Eve camera de oaspeţi, pe urmă se duse

lângă Joe. Acesta respira liniştit, regulat, doborât de somniferul pe care-l luase. Ca întotdeauna, Kate se lipi de el. Auzi zgomotul îndepărtat al duşului pe care-l făcea Eve, apoi se lăsă furată de un somn fericit, alături de omul pe care-l iubea.

Dar somnul lor a fost foarte agitat.

Kate se trezea întruna, prea aţâţată de perspectiva premierei, pentru a se dărui viselor. La un moment dat, când se deşteptă, constată că Joe se răsucea în aşternut. Se părea că somniferul lui nu fusese destul de tare pentru a-l ţine adormit într-o noapte ca asta.

Nici unul dintre ei nu ştia că Eve, în camera sa, nu închisese un ochi. Rămăsese nemişcată întreaga noapte, cu privirile în tavan.

La patru fără un sfert dimineaţa, toţi trei se întâlniră în drum spre baie. Se amuzară de insomnia lor colectivă şi se aşezară în livingroom ca să ia o băutură împreună. Kate le pregăti lapte fierbinte cu whisky. Alcătuiau un trio amical, somnoros, şi se întrebară dacă să renunţe complet la ideea somnului. Dar, nedorind să arate epuizaţi la premieră, hotărâră să mai încerce să doarmă. Se întoarseră în dormitoare şi Kate căzu într-un somn dulce, fără vise, în braţele soţului ei.

Dimineaţa îşi luară cafeaua şi un mic dejun frugal, înainte de a se pregăti să plece la Hollywood. Voiau să pornească devreme, pentru că şi Kate şi Eve trebuiau să se prepare pentru seara de gală, cu toaletele comandate de la designeri speciali, machiajul şi coafurile de ocazie specială. Iar Joe avea la prânz o întâlnire cu Oscar Freund şi alte câteva întâlniri în cursul după-amiezei pentru stabilirea programului de difuzare a filmului şi pentru drepturile din străinătate.

La ora nouă, Joe constată că maşina lui nu merge. Examină motorul şi sistemul electric şi curând descoperi defecţiunea.

— A plesnit distribuitorul, îi spuse lui Kate. Va trebui să-l chemăm pe Bob de la staţia service din sat şi

să vedem dacă ne poate ajuta cu ceva.

Dar norocul nu era de partea lor. Micul service din sat nu avea piesa necesară. Bob, un tânăr isteț care ştia ce zi importantă era azi pentru Kate şi pentru Joe, avu o idee.

— Există încă o stație la vreo patruzeci de minute de aici şi s-ar putea ca ăia să fie mai bine echipați. Dați-mi voie să le telefonez. Dacă au piesa, mă reped cu maşina mea până acolo şi pe urmă v-o aduc dumneavoastră.

— Prea multă bătaie de cap, spuse Joe.

— Nici o bătaie de cap, domnule Knight, ripostă sociabilul garajist. Vai de mine, dacă e nevoie vă conduc eu personal până la Hollywood. Dar pun mâna-n foc că ăia au ce vă trebuie.

Câteva minute mai târziu, îi chemă să-i anunțe că, într-adevăr, celălalt service avea piesa necesară şi că drumul până acolo şi înapoi până la ei îi va lua o oră şi jumătate.

Joe îşi consultă ceasul. Ar fi însemnat să ajungă la Hollywood pe la unu, cu o oră mai târziu decât avea întâlnirea.

Eve se uită la el.

— Ia maşina mea, îi propuse ea. Mergeți tu şi Kate înainte. Eu aştept aici până vine Bob. Când aduce piesa, încui cabana şi vin şi eu. Eu n-am de ce să mă grăbesc.

Joe scutură din cap.

— Nu, înseamnă prea mult deranj pentru tine. Ştiu că voi, doamnele, trebuie să mergeți la coafor. Plecați voi două înainte şi aştept eu.

— Prostii, protestă Eve. Tu eşti cel care se grăbeşte. Pentru numele lui Dumnezeu, luați amândoi maşina mea şi plecați.

Timp de un moment absurd, se ciondăniră cine să plece cu maşina sport a lui Eve şi cine să rămână în urmă. În cele din urmă, hotărâră ca Eve şi Joe să meargă înainte, iar Kate să-i urmeze după repararea maşinii lui Joe. Vechea indiferență a lui Kate față de coafuri şi

machiaj decise soluția.

— Dacă ajung la timp, bine, dacă nu, nu. Sincer de tot, mie nu-mi pasă. Vă telefonez când ajung. Călătorie plăcută.

Îşi luară la revedere râzând de ghinionul cu maşina şi făcând câteva glume nervoase în legătură cu premiera, apoi Joe şi Eve intrară în micul MG. Eve se aşeză la volan. Deşi Joe se oferise să conducă el, Eve îi răspunsese că ea cunoaşte hachițele maşinii şi apoi adăugase în glumă că nu avea încredere în conducerea lui Joe pe drumurile astea de munte.

În sinea lui, Joe era bucuros. Dormise prost noaptea şi întrezărea şansa de a moțăi în maşină, pe drumul de coborâre din munți.

Kate îi văzu plecând şi le făcu semne cu mâna în timp ce se îndepărtau pe cărarea neasfaltată, de-a lungul pâlcului de pini. Când nu-i mai văzu, intră în cabană şi făcu puțină ordine înainte de a-şi împacheta valiza. Nu se omorî cu firea pentru că ştia că se va întoarce acolo cu Joe peste câteva zile sau, cel mai târziu, în weekend-ul următor.

După ce termină, se simți toropită de o plăcută oboseală. Intră în dormitor şi se întinse pe pat să se odihnească până la sosirea lui Bob, ca să repare maşina.

De îndată ce puse capul pe pernă, adormi buştean.

Şi aproape în aceeaşi clipă, începu să viseze. Chipuri diverse îi pluteau prin fața ochilor minții, într-o succesiune amețitoare.

Îşi revedea trecutul, mama ei indiferentă, Ray, respingătorul Ray, aşezat în fotoliul din livingroom. Îl văzu şi pe Quentin. Pe Chris Hettinger, pe Norman Webb, pe Barney Livingstone, pe Melanie şi pe mulți alții cu care îşi încrucişase drumul după ce plecase de acasă, şi care trecuseră prin viața ei, insubstanțiali ca imaginile unui film.

Şi, într-un asemenea fel, în somnolența ei, înțelegea tragediile acestor oameni, unii egoişti şi alții nu, unii răi

intenționați, alții mai curând speriați şi dezorientați, oameni care împărțiseră existența cu ea, dar nu şi inima. Totul părea sumbru şi lipsit de speranță.

Dar, deodată, toate imaginile din visul lui Kate păliră sub cea a lui Joe. Văzu fața lui Joe, surâzătoare, frumoasă, cu acel amestec, specific lui, de forță aproape brutală şi de tandrețe iubitoare. Era cea mai minunată față pe care Kate o văzuse vreodată, fața care cuprindea soarta ei şi care era unicul refugiu al vieții ei.

Dar, brusc, o umbră căzu peste această față şi peste somnul lui Kate. Nu mai era fața normală a lui Joe. Era chipul din coşmarurile ei din timpul războiului, coşmaruri în care avionul lui se prăbuşea la pământ, în timp ce el rămânea ca de piatră.

Kate gemu uşor în somn. Văzu avionul răsucindu-se, rostogolindu-se, trasând dâre de flacără pe albastrul cerului. Şi Joe stătea în carlingă ca un somnambul, indiferent la inevitabila prăbuşire, privind totul cu o expresie lascivă, oarecum îngândurată.

În somn, Kate îl striga, țipa din rărunchi într-un efort disperat de a-l avertiza asupra dezastrului care-l aştepta. Dar el nu o putea auzi şi grozăvia visului se întețea pe măsură ce avionul îl târa spre necruțătorul pământ, iar el nu făcea nimic ca să se salveze.

Kate simțea o disperare fără margini adunându-se în ea, atât de uriaşă, încât era cu neputință să mai rămână adormită. Strigătele ei se amestecau cu uruitul mortal al avionului care se prăbuşea. Deznădejdea o încleştase ca într-o gheară şi simțea că se înăbuşă dacă nu se smulge de acolo.

Şi când deschise ochii, ca să privească în jur şi să se asigure că totul nu fusese decât un vis îngrozitor, se pomeni că era deja în picioare, zbughind-o din cabană în lumina soarelui de afară.

Dar lumina soarelui, într-un fel, nu părea lumină de soare. Strălucirea zilei îi orbea ochii, întunecându-i. Şi munții care se înălțau în fața ei păreau nişte căpcăuni

lugubri, gata să o zdrobească.

Năpustindu-se afară, Kate simți că fugea de ceva mai cumplit decât un simplu vis. Ştia că urma să se întâmple ceva înfiorător. Ceva care se apropiase tot timpul de ea, venind din trecut, gata să-i nimicească inima, ceva care se-folosise doar de război, de prăbuşirea avionului lui Joe, de sarcina ei pierdută, pentru a o amăgi că primejdia trecuse. Războiul nu fusese decât un preludiu. Crima ei avea să fie pedepsită acum, în această zi. Aşa i se părea lui Kate în panica ei.

Cabana şi lacul tăcut se îndepărtau în urma ei în timp ce alerga. Nu vedea în față decât munții haini, înălțându-şi cocoaşele urâte spre cer, în timp ce râpele dintre ei înghițeau tot ce cuteza să plutească peste hăurile lor. Pământul însuşi părea un călău gigantic, ghemuit ca un pumn gata să sfărâme orice speranță umană.

Şi în ochii orbiți ai lui Joe nu era decât nepăsare față de soarta care se târâse pe făptura lui în tot acest timp, soarta care aşteptase până în clipa de față ca să-l smulgă de lângă Kate-pentru totdeauna.

— Nu! răcnea Kate. Nu!

Ca o dementă, dădu buzna pe alee, înnebunită să-l ajungă pe Joe şi să-l salveze. Dar chiar şi acum, când dragostea o împingea înainte, în spațiu, simțea că destinul o trăgea înapoi şi că era prea târziu, prea târziu şi pentru ea şi pentru omul pe care-l iubea. Furia exaltată şi durerea o sugrumau. Nu avea să-şi revină în simțiri decât mult mai târziu.

În cabană, telefonul suna de zor, dar Kate nu-l auzea.

CAPITOLUL 16

În timp ce, la poalele Sierrei, Hollywood-ul le aştepta intrarea triumfală în locurile sărbătoririi, ca o coborâre a

zeilor din Olimp pe superfața vechiului pământ, Eve şi Joe şerpuiau în jos pe serpentinele drumului de munte.

Eve îşi mânuia maşina cu uşurință. Condusese adeseori, în plimbări solitare, prin dealurile Hollywood-ului şi prin munții din jur, ca un mijloc de a-şi limpezi mintea. La cererea ei, micul MG fusese echipat cu un motor puternic, potrivit pentru drumurile muntoase, povârnite. Îi plăcea să conducă în viteză — şi să conducă singură.

Dar azi nu era singură. Joe Knight se afla lângă ea.

Eve savura bizareria situației, aruncându-i o ocheadă lui Joe. Acesta stătea drept, privind prin parbriz, cu o expresie inscrutabilă zugrăvită pe față. Părea îngândurat, totuşi bine dispus. Poate că îşi amintea de noaptea de insomnie, alături de Kate. Sau poate că se gândea la premieră.

Arăta foarte obosit. Nu era de mirare. Timp de aproape doi ani, *Adio iubirii* atârnase pe umerii lui, de la alegerea distribuției până la postprocesare. Eve şi Kate şi ceilalți dăduseră ce era mai bun în ei, dar filmul în întregime constituia responsabilitatea lui Joe. Zi de zi se agățaseră cu toții de îndrumările lui, de încurajările lui, de claritatea de viziune asupra proiectului în ansamblu, pe care numai el părea să o posede.

Privindu-l din nou, Eve îşi putu da seama că era chinuit de dureri fizice. Dormise prost, în ciuda somniferului. Cine putea şti cât îl dureau rănile de război dimineața, după o noapte de nesomn? Pentru că nu vorbea niciodată de suferința lui, aceasta rămânea un mister, ca atâtea alte lucruri legate de el.

Poate că numai Kate îl mai văzuse atât de ostenit, când se trezea alături de el dimineața, pentru a înfrunta o nouă zi de filmări.

Inima lui Eve se înduioşa când se gândi la solicitudinea lui Kate, la intimitatea ei cu acest om între oameni. Ce povară încântătoare să ai grijă de el, să-i cunoşti istovirea la fel de bine ca şi puterea, să fii în stare

să-l alini în ceasurile de nevoie, poate chiar de îndoială de sine. Poate că noaptea trecută, când în sfârşit se întorseseră în pat după isprava lor nocturnă, Kate îl strânsese în braţe, îl cuibărise la pieptul ei, îl ajutase să adoarmă.

Kate, care purta în pântece copilul lui...

Eve chibzui la frumuseţea iubirii dintre Joe şi Kate. Erau făcuţi unul pentru celălalt. Nici un alt bărbat nu avea masculinitatea lui Joe, forţa lui. Şi nimeni nu mai avea atâta siguranţă în relaţiile cu ceilalţi oameni. Ciudat, mărinimia lui Joe, care contrasta atât de categoric cu ţipetele şi istericalele altor producători şi regizori, provenea tocmai din faptul că el cunoştea părţile slabe ale celorlalţi şi le accepta, îi trata pe ceilalţi cu respect şi consideraţie, cu o amabilitate care scotea din ei ce aveau mai bun. Şi îşi îngăduia să se poarte astfel, datorită deplinei încrederi în propriile sale puteri, puteri care păreau să se propage şi asupra celor care lucrau cu el.

Eve îşi aduse aminte cu amărăciune de stângacea ei încercare de a-l seduce, când lucraseră pentru prima dată împreună şi de stupida ei comportare de pe platou .Joe fusese la fel de stăpânit şi de calm când îi refuzase seducţia, ca şi mai târziu, când o concediase. Nici un moment nu-şi pierduse demnitatea, chiar atunci când ea uzase de orice mijloc pentru a-l face să-şi piardă stăpânirea de sine, să-şi iasă din fire, să-l insulte.

Dacă l-ar fi cunoscut mai bine pe atunci, ar fi ştiut că era la fel de indiferent la nazurile femeilor şi la înţepăturile lor cele mai răutăcioase, ca şi la farmecele lor fizice. Joe căuta la o femeie ceva mai profund, un soi de demnitate, poate că de noblеţe, de care femeile obişnuite sunt lipsite.

Cât de încântat, cât de împlinit trebuie să se fi simțit când o întâlnise pe Kate, singura femeie care deținea acea rară calitate de a avea încredere în ea şi de a se respecta, o capacitate care o ținea departe de putreziciunea şi corupția lumii, de acel avanpost al decăderii care era Hollywood-ul.

Joe pusese pentru prima dată ochii pe ea şi descoperise acea specială lumină interioară a forței spirituale, pe care o căutase atâta vreme în zadar.

Şi când constatase că şi camera de filmat putea capta acea lumină şi acea cosmică feminitate, se considerase, probabil, binecuvântat de zei. Nu exista nici urmă de îndoială că era femeia pe care o aşteptase toată viața.

Toate celelalte, pateticele femei care încercaseră să-l cucerească, inclusiv Eve, îi zburaseră probabil din minte ca nişte păpuşi de hârtie.

Încă de atunci, cei doi şi căsătoria lor deveniseră subiect de legendă. Nu puteau face o mişcare fără ca întreaga lume a filmului să nu reacționeze, să nu-şi întoarcă ochii după ei cu admirație şi uimire.

Şi de ce nu? Erau într-adevăr colosali. Nu numai pentru realizările lor, ci datorită acelei calități spirituale care îi plasa deasupra celorlalți, deasupra micilor interese meschine umane, într-un loc în care nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Şi poate pentru că fiecare dintre ei poseda această calitate rară, le fusese dat să se găsească unul pe celălalt. Poate că zeii le zâmbesc unor asemenea făpturi.

Şi acum Kate purta copilul lui în pântece...

Eve se uită la Joe. Voia să-i spună ceva, dar observă că adormise. Legănat de mişcarea maşinii, ațipise, doborât de noaptea lipsită de somn şi de pulsația neîncetată a durerii. Arăta foarte liniştit şi vulnerabil.

Se apropiau de cotitura Coulter, partea cea mai abruptă şi mai spectaculoasă a drumului printre munți.

Şoseaua se strecura pe muchia unui canion imens, o râpă verticală, adâncă de peste trei sute de metri. Dincolo de prăpastie se înălțau câteva piscuri stâncoase, privind mânioase spre cer, izbucnite parcă dintr-o forță spasmodică a pământului, care chinuia.

În această parte, parapetul de la marginea şoselei era foarte jos, alcătuit din nişte pari mici de oțel, înalți de cel mult un metru, legați între ei cu sârmă. De-a lungul drumului se înşirau avertismente:

Şoferi, micşorați viteza în următoarele zece mile.

Pe această porțiune, şoferii îşi încleştau strâns volanul, iar pasagerii femei îşi țineau respirația şi închideau ochii.

Eve se uită din nou la Joe. Era mort pentru lume. Durerile i se puteau citi pe față, o umbră de crispare, de efort în somn. Şi totuşi avea un aer nespus de împăcat. Probabil că o visa pe Kate.

Eve aruncă o privire la drumul care se aşternea în urmă, apoi îşi mută privirea la hăul de dedesubt. Zâmbetul i se şterse de pe buze. Pentru că, necruțătoarea strălucire a soarelui îi aprinse o rază de luciditate în adâncurile minții.

Se întreba cum de nu se gândise mai înainte la aşa ceva. Gândul părea s-o fi privit drept în ochi de multă vreme, dar nu-l desluşise. Trebuise să se afle suspendată deasupra pământului, cu Joe alături, ca să-l înțeleagă.

„Tu ai copilul lui", rosti în gând când i se năluci fața lui Kate înaintea ochilor. Lui Kate îi fusese deja hărăzit darul eternității, al nemuririi, odată cu lumina iubirii lui. Lui Kate îi aparținea viitorul. Dar Joseph Knight nu era numai lumină. Cealaltă jumătate a vieții lui, întunericul, îi aparținea lui Eve. Nu orbecăise ea toată viața în întuneric, străduindu-se să iasă la lumină? Nu era oare acesta vidul în care se zbătuse tot timpul, vidul care-i închisese viitorul, aşa cum Joseph Knight îşi închisese

inima în fața ei?

Exista o justiție pe lume. Acesta era adevărul pe care Eve îl vedea abia acum, pe care-l percepea cu toate forțele ei. În toți acești ani, fusese doar o jumătate de femeie, avusese o jumătate de inimă, şchiopătase ca o schiloadă. Dar acum, în acest moment prețios, i se înfățișa şansa de a se întregi, de a deveni un tot. Joseph Knight făcuse din Kate un tot. Acum avea să facă acelaşi lucru şi pentru Eve.

Se uită peste muchia prăpastiei la abisul care se căsca dedesubt, îi făcea semne de chemare. Surâse, simțind aceeaşi plăcută îmbinare de mânie şi de pace pe care o încercase în ziua când sângele ei se răspândise pe imaginea lui Kate din revistă, acolo în rulota ei de pe platou. Părea să înțeleagă acum sensul tuturor lucrurilor şi pricina pentru care lucrurile luaseră întorsătura pe care o luaseră. Ea căzuse mereu, căzuse întruna şi toată nefericirea i se trăsese din lupta împotriva căderii, care era, de fapt, natura ei şi soarta ei. Acum va renunța la luptă, va lăsa lucrurile în voia lor.

„Tu ai copilul lui." Iubirea e nemuritoare, Eve ştia acest lucru. Nici timpul, nici despărțirea, nici chiar distrugerea nu o alterează, nu o împuținează. Aşadar, lua în sfârşit ce era al ei, nu fura nimic de la Kate. Nu va face decât să grăbească inevitabilul, să confirme eternul.

Cu privirile fixate pe Joe, vină puternic la dreapta. Maşina, cu viteza ei de şaizeci de mile pe oră, lovi parapetul fragil şi sări peste el. Simți o zguduire când maşina pierdu contactul cu pământul şi se lansă îm aer.

În clipa aceea Joe se trezi. O văzu pe Eve privindu-l. Părea zăpăcit, ca un om deşteptat dintr-un somn adânc de o întrerupere nedorită. Pe urmă văzu expresia din ochii lui Eve şi se schimbă la față. Îşi dădu seama cât fusese de imprudent, îşi dădu seama că ar fi trebuit să prevadă momentul acesta, că îl lăsase să vină prin lipsa lui de atenție, în privirea lui lunecă o scânteie de milă pentru Eve.

Îşi întoarse capul şi privi în spate. Eve ştia ce înseamnă asta. Se uita înapoi spre Kate, spre unicul lucru care avea însemnătate pentru el. În această clipă nu simţea teamă pentru anihilarea lui, ci numai dorul după femeia iubită, şi buzele lui se întredeschiseră şi şoptiră: „Kate…”

Acum maşina se rostogolea. Zborul ei, frânt de ciocnirea cu parapetul, se transformase într-o plonjare rostogolită, grațioasă. Eve savura acest salt afară din lume, această vertiginoasă eliberare.

O frântură de secundă, se gândi la Tommy Valentine. Păcatele trecutului se năpustiră asupră-i cu duritate, ca pereții râpoşi ai canionului, gata s-o izbească, grăbiți s-o pedepsească. Dar lui Eve nu-i mai păsa. Ce mai însemna acum păcatul? Plutea deasupra pământului, înălțată acolo de Joseph Knight, chiar dacă numai pentru o secundă care dura o eternitate.

Maşina lovi un colț de stâncă şi se prăbuşi în flăcări. Rupsese o aşchie de munte, lăsând în urmă-i o cicatrice de ură şi de durere. Muriseră amândoi înainte de a atinge fundul prăpastiei.

EPILOG

Cinci luni mai târziu

Los Angeles Times, 22 aprilie 1947

Academia de Arte şi Ştiințe Cinematografice a inaugurat ieri Premiul Joseph Knight, care urmează să fie decernat anual celui mai bun film de debut al unui tânăr regizor. Premiul este menit să încurajeze opera tinerilor cineaşti şi va fi acordat în fiecare an, odată cu ceremonia premiilor Academiei.

Inaugurarea premiului a fost anunțată la ceremonia acordării Oscar-urilor care a avut loc aseară, la hotelul

Ambasador. La această ceremonie, ultimul film al lui Joseph Knight, *Adio iubirii*, a fost distins cu premiul Oscar pentru cel mai bun film. Katherine Hamilton, văduva lui Knight, a primit premiul Oscar pentru cea mai bună actriță, iar lui Joseph Knight i s-a decernat postum Oscar-ul pentru regie şi pentru cel mai bun scenariu. Răposata Eve Sinclair, care a murit împreună cu Knight într-un accident de automobil anul trecut în noiembrie, a primit postum premiul Oscar pentru cel mai bun rol secundar.

Filmul *Adio iubirii* a primit un total de nouă premii Oscar. În scurta sa carieră la Hollywood, Joseph Knight a creat trei filme care au fost nominalizate pentru un total de treizeci şi opt de premii ale Academiei şi au fost distinse efectiv cu un total de douăzeci şi şase de Oscar-uri. Nici un cineast din istoria Hollywood-ului nu s-a mai bucurat de o asemenea recunoaştere din partea colegilor săi de breaslă. Cele trei filme: *Adio iubirii*, *Capcana de catifea* şi *Capătul curcubeului* sunt considerate opere clasice ale ecranului. Potrivit lui Jean Hersholt, preşedintele Academiei, Premiul lui Joseph Knight este menit nu numai să răsplătească tinere talente, ci să şi reprezinte un memento, un monument comemorativ al unuia dintre cei mai mari cineaşti ai istoriei ecranului şi al unui om care a întruchipat curajul, integritatea şi respectul față de sine şi față de ceilalți, atât în filme cât şi în viața personală".

Katherine Hamilton a primit premiile acordate soțului său defunct. Katherine Hamilton, care aşteaptă naşterea, în luna iulie, a copilului lui Joseph Knight, a adresat Academiei mulțumiri scurte şi grațioase, în numele soțului său.

Deşi Katherine Hamilton a refuzat să participe la interviurile de după ceremonie, ea le-a declarat prietenilor şi foştilor parteneri că nu va mai juca niciodată într-un film.

Sala de cinematograf nu era plină.

Era o după-amiază calmă de marți, în mijlocul unei săptămâni de lucru. Spectatorii se alcătuiau din tinere soții, mame care își luaseră o pauză de la îngrijirea copiilor, muncitoare care aveau o zi liberă, sau oameni din cartier cu timp de spânzurat. Vremurile de criză țineau acum de trecut şi cinematografele nu mai erau pline de şomeri care nu aveau unde să se ducă.

Pe ecran apărea chipul unei tinere femei. Era în brațele unui bărbat, pe un peron de gară.

Pe măsură ce se agăța de bărbatul iubit, ochii păreau să se dilate.

— Simt că inima mea te pierde, îi spunea ea. Simt că am săvârşit un păcat, fără să-mi dau seama şi că de data asta te pierd.

— Nu ai săvârşit nici un păcat, îi răspundea bărbatul. Doar dacă iubirea e un păcat.

Ochii femeii jucau în lacrimi. Camera de filmat se apropie mai mult de fața ei şi emoția părea să se reverse din ea, umplând întreaga sală.

— Când vine iubirea, rosti femeia mai mult pentru ea decât pentru el, te arunci în ea fără să gândeşti. Îți dai seama că viața nu a fost decât o cochilie goală înainte ca iubirea s-o fi umplut, aşa că, fără să mai stai pe gânduri, îi întorci trecutului spatele. Şi apoi, când lumea îşi cere drepturile ei, nu poți să-i faci față, pentru că nu mai ai o inimă care să îndure singurătatea. Ai azvârlit-o, aşa cum un copil azvârle o jucărie de carton.

Îl privi în ochi.

— Ăsta e păcatul săvârşit, vezi tu. Pentru asta trebuie să plătesc.

Acum, bărbatul îşi lua rămas bun şi se îndepărta de ea. Era singură.

— Toată viața a trecut pe lângă mine şi nu a mai rămas nimic, decât un adio.

În sală se auzeau sughițuri de plâns. Deşi

cinematograful nu era plin, părea covârşit de tristeţe.

Acum trenul dispărea în depărtare şi eroina o avea alături pe prietena ei, cu care se ţinea de mână. Prietena îi şoptea cuvinte de alinare.

— Dragostea nu moare niciodată. Nimic nu o poate ucide — nici chiar timpul.

Dar eroina părea singură, pierdută în ea însăşi. Ultimele ei cuvinte răsunară ca un glas venit de departe, reverberându-se în sală, pe măsură ce camera de filmat se apropia de faţa ei răvăşită.

— Ăsta să fi fost cuvântul pe care l-am auzit din prima zi? Când trecutul meu a fost anihilat de chipul tău şi, brusc, viitorul mi s-a înfăţişat ca un paradis? Asta să fi fost ce-am auzit? Adio…? Comuniunea dintre camera de filmat şi faţa eroinei era tragică. Spectatorii stăteau împietriţi pe scaune şi totuşi parcă ar fi vrut să se elibereze, atât de dureros era spectacolul pe care-l urmăreau. Numele colaboratorilor începură să defileze peste chipul încremenit al eroinei. Nici un spectator nu se ridică să plece.

În ultimul rând, neobservată de ceilalţi, Kate privea la propria ei faţă.

Era prima oară când vedea filmul. Deşi rula pretutindeni cu mare succes, bătând toate recordurile de încasări şi lăsând în urmă-i o dâră de cronici elogioase, ca o cometă ce trecea prin lumea filmului, Kate refuzase să-l vadă, temându-se de el.

Şi abia acum, în această calmă după-amiază, reuşise să-şi adune curajul să intre într-un cinematograf, în locul ei din spate, arăta ca o tânără soţie însărcinată, cu nimic diferită de alte viitoare mame din America postbelică. Nimeni n-ar fi recunoscut-o.

Dar pentru prima dată în viaţă, ea însăşi se recunoştea, pe ecran.

I se părea că abia acum se vedea aşa cum era în realitate şi că- şi vedea viaţa aşa cum ar fi trebuit să o vadă tot timpul, prin ochii lui Joseph Knight, singura

ființă umană care o cunoscuse cu adevărat

Chibzui la ironia imaginii finale.

Eroina filmului îşi pierduse iubitul pentru totdeauna, dar rămăsese cu copilul lui, rodul marii lor iubiri. Aşa cum Kate rămăsese acum cu copilul lui Joe în pântece, un copil care se va naşte peste câteva luni şi care nu-şi va cunoaşte niciodată tatăl.

Aşa cum se născuseră copiii a mii de mame ale căror soți nu se mai întorseseră din război. S-ar fi zis că Joseph Knight prevăzuse totul în acest film şi înțelesese totul, inclusiv propria lui dispariție.

Şi, în această imagine finală, Kate ținea mâna lui Eve. Eve care-i dăruise atât de mult, care însemnase atât de mult pentru ea şi care apoi părăsise pământul împreună cu Joe, o soartă pe care Kate şi-o dorise întotdeauna să fie a ei.

Kate îşi împreună mâinile pe viața ce pulsa în ea, dar inima îi era contopită cu viața pe care o pierduse.

„Adio, iubirea mea..."

Nu-şi desluşi propriile cuvinte. Nimeni din jur nu-i văzu fața, nu-i auzi şoapta; oamenii ieşeau din sală, ajustându-şi ochii la lumina de afară.

Kate rămase singură. Nu vedea decât fața lui Joseph Knight şi trecutul lor la care renunțase, şi portița care se deschidea în ea către un viitor care îi aparținea numai lui.

Un lung răstimp, rămase pe locul ei, savurând golul din jur. Apoi, mânată de o voce care venea de dincolo de durere, se ridică, lăsând ecranul şi întunericul în spatele ei.

Încet, dar cu picioarele pe pământ, picioarele care o purtaseră atât de departe în viață, Kate ieşi la lumină.

Sfârşit